ชุด 4 มือปราบพญายม ตอน

ขุมนุมนครหลวง

1

อุนสุยอัน ประพันธ์
น.นพรัตน์ แปลใหม่

ลิขสิทธิ์ถูกต้อง

มือกระบี่เลือดเย็น ค่าชีวิตเลิศเพลงเท้า
หมัดเหล็กสุดแกร่งกร้าว ไม่เทียบเท่าไร้น้ำใจ

นวนิยายจีนกำลังภายใน

4 มือปราบมฤญาฆม

ตอนชุมชุมนครตงวง เล่ม 1

SIAM INTER BOOK

การอ่านคือการบ่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง เล่ม 1, พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง กรุงเทพฯ : สยามอินเตอร์บุ๊คส์, 2548
232 หน้า
หวนิยายจีนกำลังภายใน, รวมเรื่อง, I.ชื่อเรื่อง
ISBN : 974-92791-1-5

ชื่อหนังสือ	4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง เล่ม 1
ผู้เขียน	อุนสุยอัน
ผู้แปล	น.นพรัตน์
พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง	มกราคม 2548
จำนวน	232 หน้า
ราคา	175 บาท
เจ้าของลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทย	บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
ลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทย 2547	บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)

SI DA MING BU HUI JING SHI / 四大名捕聚列 - 四大名捕会京師 / ชุมนุมนครหลวง
© 1998 by WOON SWEE OAN
All rights reserved. First published in Hong Kong in 1998 by Tung Wan Publishing Co.,Ltd.
Thai translation rights arranged with Swan's Publishing Co.,Ltd.
and Siam Inter Books, a division of Siam Inter Multimedia Public Co.,Ltd.

ลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทยเป็นของ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ภายใต้การดูแลของ บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบ หรือวิธีการใดๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การบันทึก การถ่ายภาพ หรือวิธีการใดโดยไม่ได้รับอนุญาต
ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์หนังสือเท่านั้น

หนังสือทุกเล่มที่มีความเสียหายและข้อผิดพลาดจากกระบวนการผลิต
ทางสำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ยินดีรับคืน และจัดส่งเล่มที่มีความถูกต้องสมบูรณ์ไปให้แทน

ผู้จัดพิมพ์	สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์
คณะที่ปรึกษา	ระวี โหลทอง, วิฑูร นิรันดราย, สุทธิศักดิ์ ไล่ห์สวัสดิ์, อัญชลี ชีระสินธุ์
บรรณาธิการบริหาร	เสกสรร สุขวัฒโณ
บรรณาธิการ	วาสนา ชูรัตน์
เลขานุการกองบรรณาธิการ	ปฏิญญา สมไผ่ล้อม
หัวหน้าฝ่ายศิลปกรรม/ออกแบบปก	ศุภชัย ชนาธิปัตย์
จัดรูปเล่มฉบับภาษาไทย	ถิรวุฒิ เหล่าสน
เรียงพิมพ์	ฝ่ายคอมพิวเตอร์สยามสปอร์ตฯ
พิสูจน์อักษร	ปรีชาญ แสนทวีสุข, อังศุกานต์ กันอุปัทว์, มังกร ตันศุภผล, จิราวรรณ กะการดี
การตลาด	ดวงตา เทียมทัด
ประชาสัมพันธ์	ณิชนันทน์ วิบูลย์ศิริวงศ์
เตรียมการผลิต	ชูชัย ศิระจินดา
ประสานงานผลิต	อรุณพร พาทุบุตร, ปฏิวัติ มัชฌาประเท
ต่างประเทศ	ฉวีวรรณ คงประสานกาล
แยกสี	S.S.Film Process
พิมพ์ที่	บริษัท กิเลนการพิมพ์ จำกัด
จัดจำหน่ายทั่วประเทศ	บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) 459 ซ.ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 โทร.0-2694-3031-33 ต่อ 1601-1607,0-2276-5035-39
ลูกค้าสัมพันธ์	โทร.0-2693-0904

คำนำสำนักพิมพ์

เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ **สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์** ภูมิใจนำเสนอผลงานที่เป็นสุดยอดของแวดวงวรรณกรรมกำลังภายใน ผลงานที่บรรดาคอนวนิยายกำลังภายในต่างเรียกขานและยกย่องให้เป็น **"เพชรน้ำเอก"** ของหนังสือแนวนี้ เป็นผลงานที่คอนวนิยายกำลังภายในถ้าไม่ได้อ่านเรื่องนี้ ก็ย่อมเรียกได้ว่าเป็นจอมยุทธ์ที่ไร้กระบี่ (คู่ใจ) ที่ถูกกล่าวขานเยี่ยงนั้นหาได้เกินเลยความจริงไม่ เนื่องเพราะผลงานที่กล่าวถึงเรื่องนี้ เป็นผลงานของนักเขียนระบือนามที่มีฝีมือการประพันธ์ไม่เป็นสองรองใครในบรรณพิภพนี้ นักเขียนที่กำลังกล่าวถึงนี้เขาคือ **อุนสุยอัน** และที่จะไม่กล่าวถึงเลยมิได้คือ **น.นพรัตน์** ผู้เยี่ยมยุทธ์ด้านภาษาที่ถอดความให้แฟนนวนิยายกำลังภายในชาวไทยได้เสพสัมผัส เช่นเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยน-แปลงสำหรับการถือครองลิขสิทธิ์อย่างถูกต้องตามกฎหมายแต่เพียงผู้เดียวในประเทศไทยจากเจ้าของบทประพันธ์ซึ่งก็คือ **อุนสุยอัน** นั่นเอง

เรื่องราวที่เกริ่นกล่าวข้างต้นนั้นคือ **4 ยอดมือปราบพญายมตอนชุมนุมนครหลวง - อุนสุยอัน** เขียนเรื่องนี้ระหว่างพำนักอยู่ที่ไต้หวัน

ขณะกำลังก่อตั้งชมรมนักกลอนเสิ้นโจวซือเซ่อ ด้วยความเป็นนักกลอนของเขานี้เอง ภาษาที่ใช้เขียนจึงมีความพลิ้วไหวสวยงาม เป็นเหตุให้ 4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง ได้รับการตีพิมพ์ในหนังสือและนิตยสารต่างๆ ในหลายประเทศ อาทิ ไต้หวัน ฮ่องกง สิงคโปร์ มาเลเซีย และจีนแผ่นดินใหญ่ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการนำนวนิยายเรื่องนี้ไปสร้างเป็นภาพยนตร์-ละครโทรทัศน์ ทั้งในฮ่องกงและจีนแผ่นดินใหญ่ จนครองใจทั้งผู้อ่าน ผู้ชม และได้รับความนิยมชมชอบเรื่อยมา

4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง มีด้วยกัน 4 เล่มจบ ประกอบด้วยเรื่องสั้น 5 ตอนคือ *มือฆาตกร มือโลหิต มืออำมหิต มือหยกขาว และชุมนุมยอดมือปราบ* ทั้ง 5 ตอนนี้เปิดเผยเรื่องราวของตัวละครที่มีพฤติกรรมหลากหลาย ทั้งการต่อสู้เชือดเฉือนกันด้วยปฏิภาณไหวพริบ และการต่อสู้ด้วยเชิงชั้นวิทยายุทธ์ที่เลิศล้ำ มีทั้งความรักความแค้น การประหัตประหารฆ่าฟัน ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความหยาบกระด้าง และความอ่อนหวานละมุนละไม ติดตามได้ใน...

ตอนมือฆาตกร เผยถึงเรื่องราวของ *แนฮ้วย (เลือดเย็น)* ที่มีวิธีการสืบสวนสอบสวนที่นับได้ว่าแปลกแหวกแนวนวนิยายกำลังภายใน

ตอนมือโลหิต เผยถึงเรื่องราวของ *ตุยเมี่ย (ล่าชีวิต)* ที่ต้องผจญกับดินแดนอันเร้นลับ น่าพรั่นพรึง และแสนน่ากลัว ที่แม้แต่ยอดฝีมือยังขยาดหวาดหวั่น

ตอนมืออำมหิต เผยถึงเรื่องราวของ *ทิชิ่ว (มือเหล็ก)* ที่ต้องติดตามจับกุมนักโทษแผ่นดินที่แหกคุกหลวงหลบหนีไป และต้องเผชิญกับการท้าประลองทั้งพละกำลังทั้งปัญญา

ตอนมือหยกขาว เผยถึงเรื่องราวของ *บ้อเซ้ง (ไร้น้ำใจ)* ที่ต้องเผชิญศึกหนักและต้องต่อสู้กับศึกสองด้าน นั่นก็คือ ทั้งศึกรบและศึกของหัวใจ

ตอนชุมนุมยอดมือปราบ เผยถึงเรื่องราวของทั้ง 4 มือปราบพญายม ที่ประกอบด้วย *บ้อเซ้ง ทิชิ่ว ตุยเมี่ย* และ *แนฮ้วย* ที่ต้องมารวมตัวเพื่อร่วมมือกันปราบเหล่าร้าย ซึ่งมีทั้งการตามล่า การถูกล่า การวางแผน และถูกซ้อนแผน ฯลฯ

เช่นนี้แล้ว... 4 ยอดมือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง จะมีความสนุกสนาน ตื่นเต้นเร้าใจ ซับซ้อนซ่อนเงื่อน วิทยายุทธ์กล้าแกร่ง และพิเศษเพียงใด อย่ามัวแต่รอช้า รีบเปิดอ่านพลัน...

ด้วยจิตคารวะ

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์

คำนำผู้แปล

เรื่อง 4 **มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง** เป็นเพชรน้ำเอกในชีวิตการเขียนของ **อุนสุยอัน สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์** จัดพิมพ์จำหน่าย โดยได้รับมอบลิขสิทธิ์จากเจ้าของบทประพันธ์อย่างถูกต้องตามกฎหมาย

ในแวดวงวรรณกรรมจีนแผ่นดินใหญ่และฮ่องกงไต้หวันมีคำกล่าวว่าผู้ที่อ่านนวนิยายจีน หากไม่อ่านนวนิยายกำลังภายใน ถือว่าไม่เห็นถึงลักษณะพิเศษของวรรณกรรมจีน ผู้ที่อ่านนวนิยายกำลังภายในปัจจุบันหากไม่อ่าน 4 มือปราบพญายมเท่ากับว่าไม่ได้อ่านนวนิยายกำลังภายในยุคปัจจุบัน เมื่อพูดถึงนวนิยายกำลังภายใน เรื่อง 4 มือปราบพญายม เป็นเรื่องที่ไม่อ่านไม่ได้

4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง เป็นผลงานที่อุนสุยอันเขียนเมื่อปี ค.ศ. 1974 ถึง ค.ศ. 1976 หลังจากนั้นแก้ไขปรับปรุงแล้วปรับปรุงเล่า สำหรับฉบับที่ท่านจับอ่านอยู่นี้ เป็นฉบับปรับปรุงใหม่ล่าสุดเมื่อปี ค.ศ. 2004 ประกอบด้วยเรื่องจบในตอนรวม

5 ตอน ได้แก่ ตอนมือฆาตกร มือโลหิต มืออำมหิต มือหยกขาว และชุมนุมยอดมือปราบ

4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง เล่ม 1 เป็นเรื่องราวที่ผมแปลเรียบเรียงใหม่ประกอบด้วยตอน มือฆาตกร ซึ่งเป็นพฤติการณ์ของแนฮ้วย (เลือดเย็น) นับเป็นนวนิยายกำลังภายในแนวสืบสวนสอบสวนที่แปลกแหวกวงการ จนกระทั่งมีนักเขียนอื่นลอกเลียนแบบมากมาย เขียนถึงแนฮ้วยสืบหาฆาตกรร้าย สู้ทั้งไหวพริบปัญญา และสู้ด้วยวิทยายุทธ์ ยังมีตอนมือโลหิต ซึ่งเป็นตอนพฤติการณ์ของตุยเมี่ย (ล่าชีวิต) เขียนถึงแดนภูตเร้นลับอันน่าสะพรึงกลัว ยอดฝีมือจากทุกสารทิศเดินทางมาคิดคลี่คลายปมปริศนา หากทว่าทุกคนมิมีวันหวนคืนกลับ ตุยเมี่ยจะสืบหาความจริงอย่างไร ต้องติดตามอ่านจึงทราบได้

น.นพรัตน์

ตอนที่ 1
มือมาตกร

1

เริ่มจากเสียงแผดร้อง

เสียงแผดร้องที่ดังขึ้นอย่างกะทันหันนี้ แว่วมาจากชั้นบนของห้องข้างตะวันออก

ขณะที่ภายในห้องโถงอันกว้างขวาง ความจริงปกคลุมด้วยบรรยากาศอันรื่นเริงหรรษา ดื่มสุราเล่นทายนิ้วมือ พลันถูกเสียงแผดร้องเสียงนี้สะกดจนตะลึงลาน

คนในห้องโถงส่วนใหญ่เป็นชาวยุทธจักร ทุกคนรูปกายกำยำ สองตาเป็นประกายวาววับ พกดาบสะพายกระบี่ ดูจากบุคลิกท่วงท่า แสดงว่ามีศักดิ์ฐานะไม่ต่ำทราม

ที่กึ่งกลางห้องโถง แขวนผืนผ้าปักอักษรขนาดใหญ่คำ "ซิ่ว"* รอบข้างประดับประดาอย่างวิจิตรงดงาม แสดงว่าเป็นบ้านเรือนของผู้มั่งคั่ง ชาวยุทธจักรที่ชุมนุมอยู่ในห้องโถงหลายร้อยคน ก็เป็นผู้นำแว่นแคว้นหนึ่ง จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า เจ้าของบ้านก็เป็นผู้นำในยุทธจักร

---

* อายุวัฒนะ

ที่สะดุดตาที่สุดคือ ข้างโต๊ะสุราตัวแรกของห้องโถง จัดตั้งเก้าอี้ไม้จันทน์มีที่เท้าแขนพนักพิงสี่ตัว บนเก้าอี้นั่งไว้ด้วยผู้สูงอายุสี่คน

บุคคลแรกคิ้วสีเงินไว้เคราขาว ใบหน้าซูบสดใส แฝงเค้าเมตตาการุณย์ กลางหลังสะพายกระบี่ยาว คนผู้นี้มิใช่ใครอื่น เป็นผู้อาวุโสชาวยุทธจักรที่มีชื่อเสียงเกียรติภูมิที่สุดในเมืองซังจิ่ว ฉายามังกรที่หนึ่งเล่งเง็กเสียง ฟังว่าเพลงกระบี่กากบาทของท่านพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน เพียงแต่ท่านย่างเข้าปัจฉิมวัย แขวนกระบี่มานานแล้ว

บุคคลที่สองเป็นชายชราผมหงอกขาว แต่ใบหน้าแดงเปล่งปลั่งที่ข้างเอวสะพายดาบเนื้อเหล็กพม่าที่เบาบางคมกล้าเล่มหนึ่ง ขมับซ้ายขวานูนสูงเด่น แสดงว่ามีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ นี่เป็นมังกรที่สองม่อยังจุ้ยฮุ้น ใช้เพลงดาบเจ็ดหวนประหาร พิชิตศัตรูมานับไม่ถ้วน

บุคคลที่สามเป็นชายชราคล้ายนักพรตไม่คล้ายนักพรต ผมดำเคราดำ ทวงท่ายโสเย็นชา มือถือแส้ปัดด้ามหนึ่ง คนผู้นี้นามซิมซ่อกุกจัดเป็นมังกรที่สี่ แส้ปัดในมือเป็นอาวุธนอกสารบบ เรียกว่าแส้ปัดบดกระดูก มีนิสัยเที่ยงธรรม เพียงแต่ลงมือด้วยอำมหิตไปบ้าง

บุคคลที่สี่เป็นชายชราไว้เคราครึ้มสีดำ สวมเสื้อขาดวิ่นปุปะตาโปนปานกระดิ่ง มือหยาบใหญ่กว่าผู้คนทั่วไป รูปกายต่ำเตี้ยล่ำสัน คนผู้นี้ไม่ได้พกพาอาวุธ แต่ฝึกวิชาภูษาเหล็กเสริมด้วยวิชาสิบสามพิทักษ์กับพลังทารกบริสุทธิ์ ดาบกระบี่ยากระคายเคือง ในมังกรทั้งห้านับคนผู้นี้มีอารมณ์ร้อนแรงที่สุด คือมังกรที่ห้ากูเก่งเอียง

ที่ว่ามังกรทั้งห้าเป็นยอดฝีมือนามกระเดื่อง ได้รับการยกย่องจากชาวยุทธจักรอย่างสูง ทรงเกียรติภูมิในเมืองซังจิว โดยที่ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน

วันนี้เป็นวันเกิดปีที่ห้าสิบของมังกรที่สาม ซึ่งถนัดในการใช้แส้ตะขาบเก้าปล้อง มีพลังฝีมือเลิศภพจบพสุธา นามกิมเส็งฮ้วงเอง

เสียงแผดร้องที่ดังจากชั้นบนของห้องข้างตะวันออก กลับเป็นเสียงของเจ้าภาพกิมเส็งฮ้วง

ที่แท้เกิดเรื่องใด?

เสียงแผดร้องครานี้ดังขึ้นอย่างฉับพลันและเงียบหายไปอย่างกะทันหัน

เหล่านักสู้ผู้กล้าในห้องโถงบ้างผุดลุกขึ้นบ้างชักดาบกระชับทวน

บางคนยังไม่ทราบว่าเกิดเรื่องใด พริบตานั้นแว่วเสียงคนสับสนโกลาหลวุ่นวายยิ่ง

พลันบังเกิดสุ้มเสียงชราภาพแต่แกร่งกร้าวกังวานเสียงหนึ่ง กลบสรรพเสียงอันวุ่นวายลง ได้ยินสุ้มเสียงนั้นกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลาย เสียงแผดร้องเมื่อครู่เป็นเสียงของกิมซาตี๋ (น้องที่สามแซ่กิม) พวกเราก็ไม่ทราบว่าเกิดเรื่องอันใด แต่คิดขอความร่วมมือจากทุกท่าน รักษาความสงบไว้ เช่นนี้พวกเราจึงสามารถสืบสาวราวเรื่องได้ หากพบว่ามีคนคิดผละจากไปหรือคิดหมายหลบหนี ขอให้ช่วยกันคร่ากุมคนเอาไว้"

ทุกผู้คนกวาดตาไปตามเสียง เห็นมังกรที่หนึ่งเล่งเง็กเสียงยังนั่งบนเก้าอี้ ส่วนมังกรที่สองม่อยังจุ้ยฮุ้น มังกรที่สี่ซิมช่อกุก และมังกรที่ห้ากู่เก่งเอียงไม่ทราบหายสาบสูญไปตั้งแต่เมื่อใด

เล่งเง็กเสียงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลาย น้องรอง น้องสี่กับน้องห้ารุดไปตรวจสอบเรื่องราวแล้ว ด้วยพลังฝีมือของน้องสาม บวกกับน้องร่วมสาบานอีกสามคน ต่อให้เป็นเรื่องใหญ่เทียมฟ้า ก็สมควรรอรับไว้ได้"

ผู้คนในห้องโถงพากันทรุดนั่งลง มีคนกล่าวว่า

"มังกรทั้งห้ารุดไปถึงสี่มังกร ยังมีเรื่องใดคลี่คลายไม่ได้?"

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"ตอนที่เสียงแผดร้องดังขึ้น เราเห็นม่อยังยี่เฮียบ (ผู้กล้าที่สองแซ่ม่อยัง) และพวกพุ่งปราดออกไป ท่าร่างรวดเร็วยิ่งนัก"

เล่งเง็กเสียงรับฟังอย่างยิ้มแย้ม หัวคิ้วกลับขมวดมุ่น ไม่มีผู้ใดทราบกระจ่างกว่าท่านว่า กิมเส็งฮ้วงมิใช่คนที่ร่ำร้องโดยพลการ

อย่าว่าแต่นั่นเป็นเสียงแผดร้องอันโหยหวน

ไม่ว่าเกิดเรื่องใด น้องร่วมสาบานที่รุดไปทั้งสามต้องกลับมารายงาน เพื่อปลอบขวัญของทั้งหมด

ที่แท้เกิดเรื่องใด พานเกิดขึ้นในงานวันเกิดปีที่ห้าสิบของกิมเส็งฮ้วง?

พลันเห็นคนถลันวูบหนึ่ง มังกรที่สี่ซิมช่อกุกกลับมาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด มันแบมือทั้งสองออก บนฝ่ามือกลับแปดเปื้อนด้วยโลหิต

ในห้องโถงบังเกิดเสียงอุทานดังขึ้น

ซิมช่อกุกโน้มหน้ามากล่าวกับเล่งเง็กเสียงว่า

"พี่ใหญ่ ขอเชิญท่านรุดไป"

เล่งเง็กเสียงกล่าวคำ 'ตกลง' ไม่ทันขาดคำ คนพลิ้วกายออกจากห้องโถงดุจเมฆหย่อมใหญ่ ท่าร่างรวดเร็วแต่ไม่ลนลาน

ผู้คนในห้องโถงหันไปซุบซิบกันอีกครา ซิมช่อกุกกล่าวด้วยใบหน้าเขียวคล้ำว่า

"ก่อนที่เรื่องราวจะกระจ่างชัด ขอทุกท่านอย่าได้ลุกจากโต๊ะ ผู้ฝ่าฝืนต้องตาย"

คำพูดเหล่านี้หนักแน่นมีพลัง สะกดผู้คนในห้องโถงเงียบสงบลง กระทั่งเสียงยุงบินผ่านยังได้ยิน

...ที่แท้เกิดเรื่องอันใด?

มังกรที่หนึ่งเล่งเง็กเสียงขณะพลิ้วกายออกจากห้องโถง ในใจครุ่นคิดคำนึงไม่หยุดยั้ง

แต่ท่านพอก้าวออกจากห้องโถง ก็ใช้ท่าร่างดุจสายฟ้าคะนองฝนอ้อมเรือนเมฆม่วงทะลุเก๋งกลางวารี ผ่านระเบียงใบไผ่ โถมถึงชั้นล่างของห้องข้างตะวันออก

เล่งเง็กเสียงมาถึงที่เกิดเหตุ เห็นบ่าวไพร่ตระกูลกิมหลายคนยืนตะลึงลาน ขอบตาแดงก่ำ ญาติที่เป็นหญิงหลายนางกำลังเร่งรุดมา บ่าวไพร่ผู้หนึ่งพอเห็นเล่งเง็กเสียง ก็ร่ำไห้เรียกหา 'นายท่าน...' ไม่สามารถกล่าววาจาใดได้

เล่งเง็กเสียงถาม เสียงทุ้มหนักว่า

"ที่แท้เกิดเรื่องใด?"

ม่อยังจุ้นฮุ้นพลันส่งเสียงร้องจากชั้นบนลงมาว่า

"พี่ใหญ่ รีบขึ้นมา"

เล่งเง็กเสียงพลันลอยตัวขึ้น ทะลวงเข้าทางหน้าต่างชั้นบน พอเห็นสภาพภายในห้อง ถึงกับแดกตื่นตะลึงลาน

นี่เป็นห้องนอนของมังกรที่สามกิมเส็งฮ้วง

เนื่องจากจัดงานวันเกิด จึงตกแต่งห้องหับเป็นสีแดง ยามนี้ยิ่งแดงจนน่าสะพรึงกลัว

เป็นแดงเลือด

กิมเส็งฮ้วงนอนจมกองเลือด

คนสวมชุดยาวเนื้อแพร ร่างท่อนบนเอนพิงกับเตียง ยกมือกุมอก โลหิตไหลหลั่งจากตำแหน่งดังกล่าว โลหิตย้อมชโลมทั่วเตียง

คราบโลหิตเริ่มจากประตูห้อง พร่างพรมถึงเตียง แสดงว่าจุดเกิดเหตุอยู่ที่หน้าประตูจากนั้นกิมเส็งฮ้วงพาร่างที่รับบาดเจ็บมาถึงข้างเตียง มืออีกข้างหนึ่งยื่นไปยังใต้หมอน ล้วงแส้คำออกมาครึ่งท่อน

เนื่องจากเป็นงานวันเกิด กิมเส็งฮ้วงจึงไม่ได้พกแส้ตะขาบเก้าปล้องติดตัว

เล่งเง็กเสียงผ่านเหตุการณ์มากมาย แต่กิมเส็งฮ้วงเป็นน้องร่วมสาบานของท่าน คบหากันหลายสิบปี ดังนั้นพลุ่งพล่านใจจนร่างสั่นระริก ในที่สุดหลั่งน้ำตาออกมา

กิมฮูหยิน (ภรรยาคนแซ่กิม) และลูกหลานตระกูลกิมล้วนอยู่ในห้อง ส่งเสียงร่ำไห้ดังระงม

โดยเฉพาะกิมฮูหยินร่ำไห้จนสิ้นสติไป เล้งเง็กเสียงประคองนางขึ้นมา ถ่ายทอดพลังลมปราณเข้าสู่ร่างอีกฝ่าย กิมฮูหยินค่อยฟื้นคืนสติมา ร่ำไห้รำพันว่า

"ท่านลุงใหญ่ เส็งฮ้วงตายแล้วหลังจากนี้เราจะมีชีวิตได้อย่างไร..."

มังกรที่ห้ากูเก่งเฮียงความจริงกำหมัดแนบแน่น พอฟังถึงตอนนี้กระดูกทั่วร่างลั่นเกรียวกราว ขู่คำรามว่า

"เจ้าลูกเต่ากลับกล้าฆ่าพี่สาม เราขอเสี่ยงกับมันแล้ว"

กล่าวพลางโถมออกไป ม่อยังจุ้ยฮั่นชิงสกัดขวางหน้ามันไว้ถามว่า

"น้องห้า ท่านคิดเสี่ยงกับผู้ใด?"

กูเก่งเอียงงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นขู่คำรามว่า

"เราไม่สนใจว่าเป็นผู้ใด สรุปแล้วทุบตีแขกเหรื่อที่มาในวันนี้ทีละคน ไม่กล้ามันไม่ยอมรับ"

เล่งเง็กเสียงตวาดเสียงหนักๆ ว่า

"น้องห้า ไม่อาจวู่วาม"

กูเก่งเอียงกลับยอมรับนับถือต่อมังกรที่หนึ่ง ไม่กล้าอาละวาดอีก แต่บังเกิดความหดหู่ใจ ทิ้งตัวลงร่ำไห้ออกมา พลางร้องว่า

"พี่สามเอยพี่สาม เป็นผู้ใดทำร้ายท่าน รีบบอกต่อเรา เราจะแก้แค้นให้แก่ท่าน"

เล่งเง็กเสียงขมวดคิ้วทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ตี่ม่วย (คำเรียกน้องสะใภ้) เราเห็นว่าเรื่องนี้ควรที่จะแจ้งความต่อกรมเมือง"

กิมฮูหยินเงยหน้าช้าๆ ใบหน้านางเนืองนองด้วยน้ำตา กล่าวอย่างนึกได้ว่า

"เส็งฮ้วงมีสหายสนิทสองท่านล้วนเป็นยอดมือปราบ แนฮ้วยกับลิ้วเก๊กอิงต่างเดินทางมาร่วมงานวันเกิด"

เล่งเง็กเสียงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"พวกเขาทั้งสองเมื่ออยู่ที่นี้ สมควรหาตัวฆาตกรที่ฆ่าน้องสามได้ในเร็ววัน"

ลิ้วเก๊กอิงเป็นใคร?

มันเป็นมือดีอันดับหนึ่งของกรมเมือง ได้รับขนานฉายาว่า ซิ้งปู้ (เจ้ามือปราบ)

ความหมายของเจ้ามือปราบคือ มันไม่เพียงเป็นเทพเจ้าในมวลหมู่มือปราบ มิหนำซ้ำต่อให้ภูตเทพประกอบคดี มันยังหาตัวฆาตกรจนพบ

ลิ้วเก๊กอิงมิเพียงมีปัญญาสูงส่ง ยังมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม อายุเพียงสามสิบกว่าปี อาวุธที่ใช้เป็นกล้องยาสูบที่ย่อส่วนเล็กลงอันหนึ่ง

ฟังว่าไม่เคยมีคนสามารถรับมือกล้องยาสูบของมันถึงยี่สิบกระบวนท่ามาก่อน

เจ้ามือปราบลิ้วเก๊กอิงยังมีการคบหาอย่างกว้างขวาง วางหูตาอยู่ทุกแห่งหน เจ้าหน้าที่กรมเมืองและพนักงานมือปราบส่วนยินดีรับคำสั่งจากมัน

ตอนนี้กิมเส็งฮ้วงถูกฆ่า โดยเหตุผลโดยน้ำใจ ลิ้วเก๊กอิงต้องช่วยเหลืออย่างเต็มสติกำลัง

อย่างนั้นแนฮ้วยเป็นใคร?

แนฮ้วยมีอายุเพียงยี่สิบปี เป็นมือปราบที่มีอายุน้อยที่สุด

แต่ว่าแนฮ้วยกลับได้รับการขนานนามเป็นหนึ่งในสี่ยอดมือปราบ

สี่ยอดมือปราบประกอบด้วยบ้อเซ้ง (ไร้น้ำใจ) ทิชิ่ว (มือเหล็ก) ตุยเมี่ย (ล่าชีวิต) แนฮ้วย (เลือดเย็น) แม้แต่เจ้ามือปราบลิ้วเก๊กอิงยังไม่ได้รับการขนานนามอยู่ในทำเนียบ

สี่ยอดมือปราบล้วนเป็นมือดีในยุทธจักร แต่ละคนประกอบด้วยความสามารถเฉพาะตัว

แนฮ้วยเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น

เมื่ออายุสิบหกปี แนฮ้วยก็ประกอบความดีความชอบติดต่อกัน ผู้ต้องหาที่เขาตามล่า ไม่เคยมีคนเล็ดลอดหลบหนีไปได้

เมื่ออายุสิบแปดปี แนฮ้วยคิดคร่ากุมจอมมารร้ายฝีมือสูงเยี่ยมผู้หนึ่ง กลับปะปนเข้าไปในรังอสูร ภายในสิบเอ็ดวันไม่ปริปากไม่เคลื่อนไหว ไม่ดื่มไม่กิน รอคอยจนสบโอกาส จู่โจมสังหารจอมมารร้ายในคราเดียว กลายเป็นข่าวคราวอันครึกโครม

เมื่ออายุสิบเก้าปี เขาเข้าสู่ป่าดงดิบตามล่าสิบสามมหาโจร ในที่สุดปลิดปลงสังหารศัตรูทีละคน แม้แต่หัวหน้าโจรที่มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่าเขาเท่าตัว ยังตายใต้คมกระบี่ของเขา

ขณะที่แนฮ้วยพาร่างกาย ซึ่งเต็มไปด้วยริ้วรอยบาดแผลกลับเข้ากรมเมือง ทุกผู้คนเข้าใจว่าเขาคงไม่มีชีวิตรอดสืบไป แต่ไม่ถึงสองเดือนแนฮ้วยก็ควบขับม้าออกติดตามจับกุมผู้กระทำความผิดต่อไป

แนฮ้วยถนัดในการใช้เพลงกระบี่ มีความอดทนเป็นเลิศ เพลงกระบี่ของเขาไม่มีชื่อเรียกหา แทงออกหนึ่งกระบี่ถือเป็นหนึ่งกระบี่ ทั้งรวดเร็วแม่นยำและดุดัน แต่หามีชื่อกระบวนท่าไม่

แนฮ้วยเห็นว่ากระบวนท่าเพียงเป็นรูปแบบ เพลงกระบี่ที่สามารถ

ฆ่าคนจึงเป็นเพลงกระบี่ที่ดี

ดังนั้นแนฮ้วยแม้มีอายุยังเยาว์ แต่มีลำดับรุ่นในกรมเมืองสูงยิ่ง

เพียงแต่เนื่องจากแนฮ้วยอายุเยาว์ทั้งมีอารมณ์ร้อนแรง เจ้าหน้าที่กรมเมืองและพนักงานมือปราบมากหลายไม่ยอมรับนับถือเขา หากทว่ายอมศิโรราบต่อลิ้วเก๊กอิงมากกว่า

แนฮ้วยเพิ่งรู้จักกับกิมเส้งฮ้วงเพียงหนึ่งปี แต่เคยจับมือกับเส่งเง็กเสียง ร่วมกันตามล่ามหาโจรเมืองชิงจิว มีไมตรีคบหากันมาสามปี

คราครั้งนี้กิมเส็งฮ้วงถูกสังหารโหด แนฮ้วยย่อมไม่นิ่งดูดายเด็ดขาด

แนฮ้วยยืนอยู่

ขอเพียงเป็นเวลาที่ยืนได้ เขาจะไม่นั่ง

ทั้งนี้เพราะการนั่งเป็นเหตุให้จิตใจผ่อนคลาย มาตรว่าเผชิญศัตรู เกรงว่ามีปฏิกิริยาไม่รวดเร็วพอ

ลิ้วเก๊กอิงนิ่งอยู่

ขอเพียงมีโอกาสนั่งได้ มันจะไม่ยืน

ทั้งนี้เพราะการยืนสร้างความเหนื่อยอ่อนแก่มัน มาตรว่าเผชิญศัตรูจะขาดความประเปรียวเท่าที่ควร มีแต่พักผ่อนอย่างเต็มที่ จึงสามารถใช้กำลังวังชาถึงขีดสุด

แต่มือปราบทั้งสองจ้องมองไปยังทิศทางเดียวกัน

ทั้งสองล้วนอยู่ในห้องนอนของกิมเส็งฮ้วง

มองดูร่างที่จมกองเลือดของกิมเส็งฮ้วง

ลิ้วเก๊กอิงกล่าวช้าๆ ว่า

“เล่งเฮีย ตอนที่ท่านขึ้นมาที่นี้ใช่มีสภาพเช่นนี้หรือไม่?”

เล่งเง็กเสียงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"เรามีคำสั่งห้ามมิให้ผู้ใดเคลื่อนย้ายสิ่งของ ทั้งห้ามมิให้ผู้คนลุกจากโต๊ะที่นั่ง"

ลิ้วเก๊กอิงถามอีกว่า

"ตอนที่เล่งเฮียขึ้นมา ใช่พบเห็นบุคคลน่าสงสัยใดหรือไม่?"

เล่งเง็กเสียงกล่าวว่า

"น้องสามพอส่งเสียงแผดร้อง น้องสองน้องสี่กับน้องห้าก็เร่งรุดมา ส่วนเรารั้งอยู่ที่ห้องโถง ปลอบขวัญทั้งหมด"

ม่อยังจุ้ยฮุ้นกล่าวเสริมว่า

"เราพอโถมขึ้นมา เห็นประตูห้องเปิดอ้ากว้าง ฉุกคิดว่าผิดท่า ชักชวนน้องสี่กับน้องห้าโถมเข้าห้อง เห็น...น้องสามฟุบตัวที่ข้างเตียง แผดเสียงร้องคำหนึ่ง..."

ลิ้วเก๊กอิงถามโพล่งว่า

"ร้องว่าอะไร? ได้ยินชัดเจนหรือไม่?"

ม่อยังจุ้ยฮุ้นกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"คล้ายกับร้องว่า 'ท่าน...เล่า...' จากนั้นสิ้นใจตาย...เราเจ็บช้ำรันทดถึงขีดสุด ยังคงเป็นน้องสี่รักษาความเยือกเย็นไว้ บอกว่าจะไปตามตัวพี่ใหญ่มา...หลังจากนั้นตี๋ม่วย (น้องสะใภ้) และพวกรุดมาตามเสียง..."

ลิ้วเก๊กอิงทอดถอนใจกล่าวว่า

"น่าเสียดายกิมซาเฮียบ (ผู้กล้าที่สามแซ่กิม) ไม่สามารถกล่าวคำพูดที่คิดกล่าวออกมา"

แนฮ้วยพลันกล่าวว่า

"กล่าวแล้ว"

ลิ้วเก๊กอิงส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม จึงกล่าว

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ที่นี้มีคนแซ่เล้า หรือไม่?"

กิมฮูหยินชะงักเสียงร่ำไห้ ขบคิดชั่วขณะ

"ที่นี้ไม่มีคนแซ่เล้า"

ม่อยังจุ้ยฮุ้นกล่าวเสริมว่า

"ในแขกเหรื่อก็ไม่มี"

ลิ้วเก๊กอิงกล่าวกระตุ้นเตือนว่า

"ใช่เป็นแซ่เล้า* หรือไม่?"

เล่งเง็กเสียงปรบมือกล่าวว่า

"สมควรมี เราจะตรวจสอบดู"

ลิ้วเก๊กอิงพึมพำว่า

"กิมซาเฮียบก่อนตาย จะอย่างไรสื่อความหมายที่สำคัญออกมา"

แนฮ้วยกล่าวเสียงเครียดว่า

"คำพูดก่อนตายนี้อาจระบุชื่อแซ่ของฆาตกร"

แนฮ้วยน้อยครั้งจะพูดจา คำพูดของเขามักมีพลัง ทำการสรุป

ลิ้วเก๊กอิงพูดจาพาทีมากกว่า คำพูดของมันซ่อนภูมิปัญญา มีอำนาจโน้มน้าวใจยิ่ง

เล่งเง็กเสียงกลับขึ้นชั้นบน ในมือถือรายชื่อบุคคลฉบับหนึ่ง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ในแขกเหรื่อมีคนแซ่เล้าสองท่าน ในบ่าวไพร่ก็มีคนผู้หนึ่งที่แซ่เล้า"

ลิ้วเก๊กอิงส่งเสียงดังอ้อ ถามว่า

"พวกมันมีพิรุธน่าสงสัยหรือไม่?"

*** แซ่เล้านี้กับแซ่เล้าตอนแรกแม้ออกเสียงเหมือนกัน แต่เขียนคนละอย่าง แซ่เล้าตอนแรกแปลว่าหอ แซ่เล้าตอนหลังเป็นแซ่ของเล้าปังปฐมฮ่องเต้ราชวงศ์ฮั่น**

เล่งเจ็กเสียงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ในแขกเหรื่อที่แซ่เล้าทั้งสองท่าน คนหนึ่งเรียกว่าเล้าอาแป คนผู้นี้ไม่รู้จักวิทยายุทธ์ หากแต่เป็นพ่อค้าอัญมณี มักนำอัญมณีจินดามาขายให้แก่น้องสาม"

ลิ้วเก๊กอิงถามว่า

"อีกคนหนึ่งเล่า?"

เล่งเง็กเสียงกล่าวว่า

"คนผู้นี้มีฝีมือติดตัวอยู่บ้าง ชื่อเสียงไม่ดีนัก แต่ให้ความเคารพนับถือต่อน้องสาม ด้วยฝีมือของมัน ต่อให้ลงมือโดยที่น้องสามไม่ทันระวังป้องกัน ก็ไม่สามารถจู่โจมประสบผล มันเรียกว่าเล้าเก้ายู้ ฉายาบรรทัดเหล็ก ไม่มีชื่อเสียงเรียงนามเท่าใด เกรงว่าท่านทั้งสองไม่เคยได้ยินมา"

ลิ้วเก๊กอิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เล้าเก้ายู้ผู้นี้ปัจจุบันอายุสี่สิบสามปี ใช้บรรทัดเหล็กยาวสองเชียะสามนิ้วเป็นอาวุธ นิยมสุรานารี ไม่ประกอบคุณงามความดีใด แต่ชมชอบตอแยแส่หาเรื่อง เคยถูกจับกุมคุมขังที่คุกเมืองลิ้วจิว เป็นคนไร้ญาติขาดมิตร แต่เคยกล่าวยกย่องกิมซาเฮียบต่อหน้าผู้คน"

คนผู้นี้สมกับเป็นเจ้ามือปราบ แม้แต่ชาวยุทธจักรอันต่ำต้อยผู้หนึ่ง ยังล่วงรู้ประวัติของมันโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ

เล่งเง็กเสียงงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"เจ้ามือปราบสมเป็นเจ้ามือปราบ เลื่อมใส เลื่อมใสนัก"

ลิ้วเก๊กอิงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"หามิได้ เราเมื่อยึดอาชีพนี้ ย่อมต้องให้ความสนใจกับผู้คนเรื่องราวในยุทธจักร"

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ข้าพเจ้าไม่รู้จักเล้าเก้ายู้ ยังมีบ่าวไพร่ที่แซ่เล้าเล่า?"

เล่งเง็กเสียงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"นี่ยิ่งเป็นไปไม่ได้ นั่นเป็นเด็กหญิงอายุเจ็ดขวบ เป็นหญิงรับใช้ที่น้องสามเพิ่งซื้อตัวมาไม่นาน"

ม่อยังจุ้ยฮุ้นพลันกล่าวถามมือปราบทั้งสองว่า

"ไม่ทราบต้องการสอบสวนแขกเหรื่อในห้องโถงหรือไม่?"

ลิ้วเก๊กอิงถามว่า

"แขกเหรื่อในห้องโถงใช่เป็นสหายของพวกท่านทั้งสิ้นหรือไม่?"

เล่งเง็กเสียงกล่าวว่า

"เราตรวจสอบแล้ว หามีคนสวมรอยเข้ามาไม่"

ลิ้วเก๊กอิงกล่าวว่า

"ในจำนวนนี้ใช่มีคนมีความแค้นกับกิมซาเฮียบหรือไม่?"

กิมฮูหยินสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"หามีไม่ ขณะที่เส็งฮ้วงจัดงานวันเกิด ได้หารือรายชื่อแขกเหรื่อกับเรา พวกเราเกรงว่าในงานเลี้ยงเกิดเรื่องขุ่นข้องหมองใจ จึงตัดรายชื่อบุคคลที่มีข้อบาดหมางทิ้งไป ไม่เชื้อเชิญมาร่วมงาน มิคาดยัง..."

กล่าวพลางร่ำไห้ออกมา ลิ้วเก๊กอิงกล่าวว่า

"รบกวนเล่งเฮียส่งคนไปแจ้งต่อ ซิมสี่เฮียบ (ผู้กล้าที่สี่แซ่ซิม) ให้ปล่อยตัวแขกเหรื่อในห้องโถงเถอะ คาดว่าพวกมันไม่มีส่วนรู้เห็นต่อเรื่องราว ทุกผู้คนล้วนคิดไม่ถึงว่าจะเกิดเรื่องเช่นนี้ มีอยู่มากหลายที่ไม่ได้อยู่ในห้องโถง สมมติเช่นเรา ตอนเกิดเหตุเราเดินเล่นที่สวนดอกไม้ หากสืบสาวราวเรื่องต่อไป เกรงว่าเราพลอยตกเป็นผู้ต้องสงสัยด้วย"

เล่งเง็กเสียงกล่าวว่า

"น้องแซ่ลิ้วกล่าวล้อเล่นแล้ว ในตึกของน้องสามมีการรักษาการณ์อย่างเข้มงวด หากคนลงมือมิใช่แขกเหรื่อที่มาอวยพรวันเกิด

ศัตรูไหนเลยบุกรุกเข้ามาได้ ยังมีด้วยพลังฝีมือของน้องสาม ทั่วทั้งแผ่นดินไม่มีผู้ใดสามารถจู่โจมสังหารมันในกระบวนท่าเดียว นอกจากเป็นคนคุ้นเคยกับน้องสาม”

ลิ้วเก๊กอิงกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

“กิมซาเฮียบถูกอาวุธที่คล้ายปลายกระบี่ทำร้ายถึงแก่ชีวิต มิหนำซ้ำแทงใส่ทรวงอกมัน เช่นนี้เป็นว่า ฆาตกรต้องเป็นผู้ที่กิมซาเฮียบรู้จักคุ้นเคย ทั้งมีฝีมือสูงเยี่ยม จึงลงมือประสบผล”

ม่อยังจุ้ยฮุ้นกล่าวเสริมว่า

“ไยมิใช่? น้องสามพอถูกจู่โจมทำร้าย ยังหันกายไปหมายหยิบฉวยแส้...โอ น้องสามตายด้วยความคับแค้นนัก...”

ลิ้วเก๊กอิงกล่าวว่า

“เล่งเฮีย ม่อยังยี่เฮียบ (ผู้กล้าที่สองแซ่ม้อยัง) พวกท่านทราบหรือไม่ว่ากิมซาเฮียบเพาะความแค้นกับผู้ใดเป็นพิเศษ?”

เล่งเง็กเสียงทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

“ชาวยุทธจักรยากหลีกเลี่ยงจากการเพาะสร้างความแค้น เพียงไม่ทราบเป็นผู้ใดมีความแค้นกับน้องสามอย่างลึกล้ำ กลับลงมือในงานวันเกิดของมัน”

พลันได้ยินที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงร้องวุ่นวาย บ่าวไพร่ชุดเขียวผู้หนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามา พอพบหน้ากิมฮูหยินก็คุกเข่าลง แต่ร้อนรนจนไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เล่งเง็กเสียงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“มีเรื่องใดพักผ่อนหอบหายใจแล้วค่อยบอกกล่าว อย่าได้สร้างความตระหนกแก่นายหญิงของเจ้าเกินไป”

บ่าวไพร่นั้นกล่าวกระหืดกระหอบว่า

“เมื่อครู่...ผู้ต่ำต้อยเดินผ่านสวนดอกไม้ มิคาดที่หลังต้นคุ้ย

(ต้นจามจุรี)...มีมือข้างหนึ่งยื่นออกมา บีบคอของผู้ต่ำต้อย...ข่มขู่จนผู้ต่ำต้อยแทบขวัญฝ่อตาย..."

เล่งเง็กเสียง ลิ้วเก๊กอิง แนฮ้วยล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป ถามว่า

"อย่างนั้นเจ้าหนีรอดมาได้อย่างไร?"

บ่าวไพร่นั้นหอบหายใจกล่าวว่า

"มิใช่...ผู้ต่ำต้อยหนีรอดมาได้ เป็นมัน...ปล่อยตัวผู้ต่ำต้อยกลับมา..."

ลิ้วเก๊กอิงซักถามว่า

"เจ้าเห็นรูปร่างลักษณะของมันหรือไม่?"

บ่าวไพร่นั้นกล่าวอย่างหวาดหวั่นไม่คลายว่า

"ผู้ต่ำต้อยไหนเลยกล้าหันกลับไปดู คราครั้งนี้ไม่ขวัญฝ่อตาย ถือว่า...ชะตากล้าแข็งแล้ว"

ลิวเก๊กอิงกล่าวว่า

"ทราบหรือไม่ว่ามันไฉนปล่อยตัวเจ้ากลับมา?"

บ่าวไพร่นั้นตะกุกตะกักว่า

"คนผู้นั้น...ยัดเงินหนึ่งตำลึงให้แก่ผู้ต่ำต้อย...พร้อมด้วยจดหมายฉบับหนึ่ง ให้ส่งมอบต่อตั่วนั้ง (ใต้เท้า) มิใช่ผู้ต่ำต้อยต้องการเงิน แต่ว่ามันพอใช้กำลัง...ก็จะบีบเค้นผู้ต่ำต้อยตายคามือ..."

แนฮ้วยกล่าวเสียงหนักๆว่า

"จดหมายเล่า?"

บ่าวไพร่นั้นใช้มือที่สั่นระริก ล้วงจดหมายจากอกเสื้อฉบับหนึ่ง กิมฮูหยินขณะจะรับไว้ ลิ้วเก๊กอิงชิงโบกมือห้ามปราม ตัวเองรับจดหมายไป เดาะดูกับมือ ค่อยถลันถึงริมหน้าต่างซึ่งถ่ายเทอากาศ ล้วงก้อนสำลีสองอันยัดใส่รูจมูก ค่อยฉีกจดหมายออก

นี่เป็นจดหมายฉบับหนึ่งจริงๆ หามีสิ่งแปลกปลอมลอบทำร้ายอันใดไม่ ลิ้วเก๊กอิงค่อยยื่นส่งจดหมายให้แก่กิมฮูหยิน กิมฮูหยินอ่านถึงกลางคัน พลันร้องอุทานคำหนึ่ง หงายร่างล้มลงสิ้นสติไป

เล่งเง็กเสียงร้องสั่งให้หญิงรับใช้ประคองกิมฮูหยินไว้ ตัวเองถือจดหมายอ่านด้วยเสียงอันดังว่า

'ถึงมังกรที่หนึ่งเล่งเง็กเสียง มังกรที่สองม่อยังจุ้ยฮุ้น มังกรที่สี่ซิมซ้อกุก มังกรที่ห้ากูเก่งเอียง

ยังจำหนี้โลหิตของมารกระบี่โลหิตบินปาจ๊วกนั้งได้หรือไม่ บัดนี้ทายาทรุ่นหลังของท่านจะทวงชีวิตจากพวกเจ้า คนแรกคือกิมเส็งฮ้วง หลังจากนี้จะสังหารมังกรทั้งห้าให้สิ้นซากภายในสามวัน พวกเจ้ารอรับความตายเถอะ

จาก ศิษย์มารกระบี่'

มารกระบี่โลหิตบิน?

ฉายานามนี้มิเพียงขู่ขวัญกิมฮูหยินจนสิ้นสติไป แม้แต่เล่งเง็กเสียง ม่อยังจุ้ยฮุ้น กูเก่งเอียงก็หน้าถอดสี ลิ้วเก๊กอิง แน่ฮ้วยอดหน้าแปรเปลี่ยนไปมิได้

เมื่อสิบปีก่อน มารกระบี่โลหิตบินปาจ๊วกนั้งฆ่าคนราวผักปลาเพียงเหตุการณ์ที่ใช้เลือดล้างค่ายเซ็กฮวงแจ่ ยึดครองภูเขาเซ็งฮวงซัวไว้ ก็เข่นฆ่าสังหารมือดีชาวมิจฉาชีพเจ็ดสิบแปดคน หลังจากนั้นเพราะต้องการรกจี่ฮ่อเซีย* กลับเข่นฆ่าสตรีมีครรภ์ที่เมืองลกเอี้ยงเกือบร้อยนาง เหล่านักสู้ผู้กล้าเมืองลกเอี้ยงล้อมปราบมัน กลับถูกมันฆ่าตายไปแปดสิบสามคน

มารกระบี่โลหิตบินมีพลังฝีมือสูงล้ำ โดยเฉพาะท่ากระบี่โลหิต

*** ยาสมุนไพรชนิดหนึ่ง สกัดจากรกของสตรีหลังคลอดบุตร โดยเลือกชนิดที่เป็นสีม่วง ใช้รักษาอาการอ่อนเพลียของบุรุษสตรี**

บินรวดเร็วดุจสายฟ้า จู่โจมสังหารทรวงอกผู้คน ฟังว่ายังไม่เคยมีคนหลบรอดจากท่าจู่โจมนี้มาก่อน

มารกระบี่โลหิตบินมีศิษย์สามคน ล้วนแต่ก่อกรรมทำชั่ว เพียงแต่พลังฝีมือไม่สูงเยี่ยมเท่าใด

ทุกผู้คนนึกเกรงขามมารกระบี่โลหิตบิน ไม่กล้าแตะต้องดาวมฤตยูน้อยทั้งสามคนนี้

อาจบางทีมารโลหิตกระบี่บินชะตาถึงฆาต หลังจากที่ใช้เลือดล้างเมืองลกเอี้ยง เดินทางถึงเมืองชังจิว ซือแป๋ของมังกรทั้งห้า ฉายาพญามังกรกวนแกซัวไม่อาจนิ่งดูดาย จึงนัดต่อสู้กับมารกระบี่โลหิตบิน

มังกรทั้งห้ามีฝีมือสูงเยี่ยม พญามังกรกวนแกซัวยังมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่า ท่านกับมารกระบี่โลหิตบินต่อสู้กันบนยอดเขาฮัวซัวสี่วันสี่คืน ยังไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ

ตอนนั้นมังกรทั้งห้าออกเดินทางจากเมืองชังจิว ขึ้นเขาฮั้วซัวไปชมการต่อสู้ พอดีพบเห็นมารกระบี่โลหิตบินใช้ท่ากระบี่โลหิตบินจู่โจมใส่ตำแหน่งหัวใจของพญามังกรกวนแกซัว กวนแกซัวก่อนตายก็ฟาดฝ่ามือทำร้ายมารกระบี่โลหิตบินบาดเจ็บสาหัส

มังกรทั้งห้าเห็นซือแป๋ตายอย่างอนาถ พากันโถมเข้าเสี่ยงชีวิต มารกระบี่โลหิตบินไม่ทันถอนดึงกระบี่กลับมา ได้แต่สู้ด้วยมือเปล่า แต่มันผ่านการต่อสู้มาสี่วันสี่คืน บวกกับรับบาดเจ็บบอบช้ำ กลับถูกมังกรทั้งห้าผนึกกำลังฆ่าตาย ปลิดศีรษะหลุดจากบ่า

การศึกครั้งนั้นเรียกว่าห้ามังกรหาญสู้มารกระบี่

มังกรทั้งห้าได้รับการฝึกอบรมจากพญามังกรกวนแกซัวอย่างเข้มงวด จึงสามารถปลิดปลงสังหารมารกระบี่โลหิตบิน แต่ศิษย์ของมารกระบี่โลหิตบินไม่ยอมพากเพียรฝึกฝีมือ เพียงพึ่งพาอิทธิพลของอาจารย์ก่อการร้าย เมื่ออาจารย์ถูกฆ่าตาย พวกมันก็หลบลี้หนีหาย

ไม่เผยโฉมในยุทธจักรอีก

แต่พวกมันล้วนได้รับถ่ายทอดยอดวิชาจากมารกระบี่โลหิตบิน หากฝึกปรือฝีมือสำเร็จ เกรงว่าจะก่อหวอดสร้างเภทภัยในยุทธจักรอีก วันเวลาที่ผ่านมา ในใจมังกรทั้งห้าล้วนปกคลุมด้วยเงาทะมึนชั้นหนึ่ง

ในที่สุดทายาทของมารกระบี่โลหิตบินรุดมาทวงถามความแค้นแล้ว

คนในตระกูลกิมมองดูเล่งเง็กเสียง ม่อยังจุ้ยฮุ้น กูเท่งเอียง ล้วนมีส่วนหน้าหวาดหวั่นพรั่งพรึง

ที่ชั้นบนเงียบงันปานวังเวง

กูเท่งเอียงพลันกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

"มาก็มาเถอะ แม้แต่มารเฒ่าแซ่ปายังจบสิ้นในเงื้อมมือพวกเรา ลูกเต่าของมันหากเก่งกล้าก็ออกมา ดูว่าเราจะปลิดชีวิตมันหรือไม่?"

ผู้คนภายในห้องล้วนนิ่งครุ่นคิด มีแต่สุ้มเสียงปานระฆังมหึมาของกูเท่งเอียงสะท้อนสะท้านอยู่ภายในหอ

เล่งเง็กเสียงถือจดหมาย ฝืนหัวร่อกล่าวว่า

"มาได้ประเสริฐ พวกเรามังกรทั้งห้ายังไม่ชราภาพจนไม่สามารถชักกระบี่ ถึงอย่างไรขอต่อสู้พิสูจน์ความเป็นตายกับศิษย์ของมารกะบี่โลหิตบินสักครา"

ลิ้วเก๊กอิงกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ด้วยพลังฝีมือของท่านทั้งสี่ ย่อมไม่เกรงกลัวศิษย์ของมารกระบี่โลหิตบิน ปัญหาอยู่ที่ศัตรูอยู่ในที่มืด เราอยู่ที่เปิดเผย ศิษย์ของมารกระบี่โลหิตบินเป็นใคร พวกเราหาทราบไม่ เกรงว่าตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ"

แนฮ้วยกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"ประการสำคัญคือ หากฆาตกรใช้ท่ากระบี่โลหิตบิน โดยที่

พวกท่านไม่ทันระวังป้องกัน ต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมเทียมฟ้า เกรงว่าหลบไม่พ้น”

ลิ้วเก๊กอิงกล่าวว่า

“ดังนั้นปัญหาเฉพาะหน้าคือ หาตัวศิษย์ของมารกระบี่โลหิตบินให้พบ เราเห็นว่าซิมสี่เฮียบ (ผู้กล้าที่สี่แซ่ซิม) ควรปล่อยตัวแขกเหรื่อในห้องโถงไปก่อน มิให้ฝ่ายตรงข้ามปะปนอยู่ภายใน”

เล่งเง็กเสียงผงกศีรษะ หันไปกล่าวกับม่อยังจุ้ยฮุ้นว่า

“น้องรอง รบกวนท่านไปบอกเล่าเรื่องราวต่อน้องสี่ ให้มันกลับมา พร้อมทั้งสลายแขกเหรื่อในห้องโถงไป”

ม่อยังจุ้ยฮุ้นรับคำ พลิ้วปราดออกจากห้อง

บ่าวไพร่ที่ถือจดหมายมาพลันกล่าวอย่างขลาดเขลาว่า

“เรียนเล่งตั่วเอี้ย (นายที่หนึ่งแซ่เล้ง)...”

เล่งเง็กเสียงกล่าวว่า

“มีเรื่องใดรีบบอก”

บ่าวไพร่นั้นตะกุกตะกักว่า

“ก่อนที่ผู้ต่ำต้อยจะไปถึงห้องโถง เห็น...เห็นอาฮกเดินสวนมาด้วยใบหน้าขาวซีด ผู้ต่ำต้อยจึงถาม...ถามว่ามันทำอะไร มันบอกว่า... มันเห็นคนฆ่านายผู้เฒ่า แต่...แต่ไม่กล้าบอกออกมา...”

เล่งเง็กเสียงกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

“มันบอกหรือไม่ว่าเป็นผู้ใด?”

บ่าวไพร่นั้นแตกตื่นลนลานกว่าเดิม กล่าวว่า

“ไม่...ไม่ได้บอก หลังจากนั้นผู้ต่ำต้อยไปยังห้องโถง ผ่านสวนดอกไม้ ก็ถูก...”

เล่งเง็กเสียงพึมพำว่า

“มิน่าเล่าตอนที่เรารุดมา อาฮกคล้ายมีคำพูดคิดบอกต่อเรา...

ตอนนั้นเราอยู่ในอารามรีบร้อน ไม่ได้หยุดยั้งลง..."

ลิ้วเก๊กอิงถามโพล่งว่า

"ตอนนี้อาฮกอยู่ที่ใด?"

บ่าวไพร่นั้นกล่าวว่า

"มันคล้ายบังเกิดความหวาดกลัว หลบหน้าไปยังห้องเก็บฟืน"

ลิ้วเก๊กอิงกล่าวว่า

"ตกลง เล่งเฮีย เรากับกูโหงวเฮียบ (ผู้กล้าที่ห้าแซ่กู) จะไปสอบถามอาฮกว่ามันพบเห็นผู้ใด กูโหงวเฮียบคุ้นกับผู้คนภายในตึก สมควรทราบว่าคนที่อาฮกพบเห็นเป็นใคร ยังมีแนฮ้วยเฮีย (พี่เลือดเย็น) ท่านตามล่าเป็นพันลี้ ไม่เคยมีคนหนีรอดได้มาก่อน ครั้งนี้รบกวนท่านสะกดรอยเล้าเก้ายู้นั้น คราก่อนมันต้องสงสัยว่าลอบฆ่าคนที่เมืองลิ้วจิว ถูกจับกุมคุมขัง ภายหลังขาดหลักฐานเพียงพอ จึงปล่อยตัวไป ในผู้คนหมู่มาก มันเป็นบุคคลต้องสงสัยที่สุด หากลงมือฆ่าคนท่านสะกดรอยตามมัน อาจพบเห็นเบาะแสใด...เล่งเฮีย กิมฮูหยินและเรื่องหลังในที่นี้ รบกวนท่านสะสางแล้ว"

เล่งเง็กเสียงทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"เพราะเรื่องของพวกเราเหล่าพี่น้อง ต้องรบกวนมือปราบทั้งสองวุ่นวาย เรารู้สึกไม่สบายใจยิ่ง"

ลิ้วเก๊กอิงกล่าวว่า

"เรากับแนฮ้วยเฮียล้วนเป็นสหายของกิมซาเฮียบ ทั้งมีอาชีพมือปราบ ย่อมต้องยึดถือเป็นหน้าที่ที่พึงปฏิบัติ ไยต้องกล่าวขอบคุณ? หากเรื่องราวตึงมือ เราจะขอความช่วยเหลือจากจึงจือตั่งและกอซัวแซ พวกมันล้วนอยู่ที่เมืองซังจิว คุ้นเคยกับผู้คนในที่นี้ สมควรมีส่วนช่วยคลี่คลายคดีได้ เรื่องราวไม่อาจชักช้า พวกเราแยกย้ายดำเนินการ"

เล่งเง็กเสียงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"หากได้รับความช่วยเหลือจากท่านทั้งสองนี้ ต่อให้มารกระบี่โลหิตบินฟื้นคืนชีพ ก็ไม่อาจทำอย่างไรพวกเราได้"

ยุทธจักรเต็มไปด้วยความวุ่นวาย เกิดคดีฆ่าฟันไม่หยุดหย่อน

ดังนั้นทางกรมเมืองสมควรมีมือดีอันเข้มแข็ง จึงกำราบคนเดนตายในยุทธจักรได้

ระหว่างนี้ทางการกำเนิดยอดฝีมือ ผู้ที่โดดเด่นคือสี่ยอดมือปราบกับเจ้ามือปราบ

สำหรับท้องที่เมืองซังจิว มียอดมือปราบฉายาเหล็กหมาดจึงจือตั่ง คนผู้นี้มีอายุเพียงสามสิบกว่าปี แต่ไม่ว่าพลังฝีมือ ไหวพริบปัญญาล้วนเหนือคน เป็นเจ้าแห่งมือปราบเมืองซังจิว

จึงจือตั่งมีสหายสนิทที่แนบแน่นคนหนึ่ง เรียกว่ากอซัวแช

เมืองซังจิวมีทหารประจำการอยู่สิบหมื่นนาย หัวหน้าฝึกสอนของทหารที่รักษาความสงบเรียบร้อยทั้งสิบหมื่นนาย ย่อมมีฝีมือสูงเยี่ยม ที่ผ่านมาตำแหน่งหัวหน้าฝึกสอนจะเปลี่ยนคนใหม่ทุกสามปี แต่ไม้เท้ามหึมากอซัวแชผู้นี้รั้งตำแหน่งหัวหน้าฝึกสอนติดต่อกันสามรุ่นแล้ว

คนทั้งสองนี้จัดเป็นยอดฝีมือประจำเมืองซังจิว

แนฮ้วยกับลิ้วเก๊กอิง บวกกับจึงจือตั่งและกอซัวแช ต่อให้มารกระบี่โลหิตบินฟื้นคืนชีพ ก็ไม่อาจทำอย่างไรก็สี่มังกรที่เหลือ ตามคำบอกของเล่งเง็กเสียงจริงๆ

...แต่ว่าเรื่องราวรวบรัดเช่นนี้จริงหรือ?

ลิ้วเก๊กอิง กูเก่งเอียงเดินไปยังห้องเก็บฟืน กูเก่งเอียงเดินนำหน้า ลิ้วเก๊กอิงติดตามหลัง กูเก่งเอียงเดินพลางขู่คำรามพลางว่า

"...หลังจากที่พวกเราปลิดปลงสังหารมารกระบี่โลหิตบิน เรา

ความจริงคิดกำจัดกวาดล้างศิษย์ของมารเฒ่าทั้งสามคนให้สิ้นซาก แต่พี่ใหญ่พี่รองไม่เห็นด้วย บอกว่าสมควรเว้นทางถอยให้แก่ผู้คน ตอนนี้พี่สามถูกฆ่า ยังเว้นทางถอยอันใด?"

ลิ้วเก๊กอิงนิ่งเงียบงันไม่ส่งเสียง ยามพลบค่ำเลือนราง รอบข้างไร้ผู้คน ตึกตระกูลกิมเกิดเหตุเปลี่ยนแปลง แขกเหรื่อที่มาจากไปด้วยความประหวั่นลนลาน คนของตระกูลกิมล้วนเศร้าโศกเสียใจ รวมตัวที่ตึกหน้า

กูเก่งเอียงเดินอยู่ชั่วขณะ พลันชี้มือไปยังห้องศิลาที่ชำรุดเบื้องหน้า ร้องดังๆ ว่า

"อาฮก อาฮก รีบออกมา เรามีวาจาถามเจ้า"

ภายในห้องเก็บฟืนบังเกิดเสียงขานรับคำหนึ่ง แต่หาออกมาไม่ กูเก่งเอียงกระซากเสียงว่า

"บ่าวไพร่ที่ขวัญอ่อน ยังไม่ออกมาอีก..."

ลิ้วเก๊กอิงพลันย่อกายลง ร้องโพล่งว่า

"มีคนพลิกข้ามกำแพงสวนเข้ามา"

ไม่ทันขาดคำ พลันลอยตัวขึ้น คล้ายหลบหลีกอาวุธลับอันใด พร้อมกับตอบโต้กลับไปหนึ่งฝ่ามือ

ฝ่ามือลมนี้ฟาดใส่กำแพงสวน เสียงโครมเมื่อกำแพงสวนยุบทลายไปมุมหนึ่ง ท่ามกลางผงคลีคละคลุ้ง ที่เบื้องนอกปรากฏเงาคนถลันวูบแล้วหายวับ

กูเก่งเอียงขู่คำรามพลางโถมออกไป ทางหนึ่งร้องว่า

"มือปราบลิ้ว ท่านติดตามด้านนั้น เราติดตามด้านนี้ ดูว่ามันหนีไปที่ใดได้?"

มันกระโดดขึ้นลงไม่กี่คราก็ติดตามออกจากสวนดอกไม้ เห็นคนเบื้องหน้ามีท่าร่างรวดเร็ว เกรงว่ายากติดตามทัน กูเก่งเอียงจึงขู่

คำรามว่า

"โจรร้ายอย่าหนี"

พลางกราดฟาดฝ่ามือออก ฝ่ามือนี้กระแทกถูกลำต้นไม้ต้นหนึ่ง จนหักกลางดังกร๊อบใหญ่ กิ่งใบปลิวกระจายเวียนว่อน

เงาร่างสีเหลือง สีขาว สีดำถลันวูบวาบ เล่งเง็กเสียง ม่อยังจุ้ยฮุ้น ซิมซุ่ยกุกรุดมาตามเสียง

เล่งเง็กเสียงร้องถามว่าเกิดเรื่องใด กูเก่งเอียงหอบหายใจกล่าวว่า

"มีคนคิดลอบสังหารพวกเรา"

ม่อยังจุ้ยฮุ้นรีบถามว่า

"อยู่ที่ใด?"

กูเก่งเอียงเพ่งตามอง ท่ามกลางต้นไม้โค่นล้ม ไหนเลยมีเงาร่างผู้คน จึงกระซากเสียงว่า

"ไม่ทราบหนีหายไปที่ใดแล้ว โจรร้ายไม่กล้าประมือกับเรา"

เล่งเง็กเสียงถามว่า

"น้องห้า หาตัวอาฮกพบหรือไม่?"

กูเก่งเอียงกล่าวว่า

"ยังไม่ มันไม่ทันออกห้องเก็บฟืน พวกเราก็เผชิญกับโจรร้าย"

เล่งเง็กเสียงถามโพล่งว่า

"มือปราบลิ้วเล่า?"

กูเก่งเอียงตอบว่า

"ไล่ตามผู้คนไปอีกทาง"

เล่งเง็กเสียงร้องโพล่งว่า

"ผิดท่า รีบไปช่วยเหลือ"

เงาร่างสีเหลือง สีขาว สีดำทั้งสามสายพุ่งปราดกลับไป ทอด

ทิ้งกูเก่งเอียงยืนตะลึงลานกับที่

เล่งเง็กเสียง ม่อยังจุ้ยฮุ้น ซิมช่อกุกแทบบรรลุถึงหน้าห้องเก็บฟืนพร้อมกัน

ที่หน้าห้องเก็บฟืนยืนไว้ด้วยคนแต่งกายเช่นบ่าวไพร่ผู้หนึ่ง คือ อาฮกเอง

แต่อาฮกเห็นพี่น้องของผู้เป็นนาย ทั้งไม่น้อมคำนับ และไม่ทักทาย เพียงเบิกตามองดูทั้งสาม

มันพบเห็นบุคคลทั้งมีศักดิ์ฐานะเดียวกับผู้เป็นนาย กลับไม่มีปฏิกิริยาใด นอกจากว่าอาฮกไม่เห็นผู้คน

ผู้ที่เบิกตาค้าง และมองไม่เห็นผู้คน นอกจากคนตาบอดแล้ว มีแต่ผู้ที่ตายตาไม่หลับ

อาฮกไม่ได้ตาบอด

ดังนั้นมันได้แต่เป็นคนตาย

ซิมช่อกุกหน้าเขียวคล้ำเดินเข้าไป นิ้วมือเพิ่งกระทบถูกอาฮก อาฮกก็ล้มลง

ร่างด้านหน้าของอาฮกปราศจากริ้วรอยบาดแผล ที่แผ่นหลังกลับชุ่มไปด้วยโลหิต คล้ายถูกอาวุธมีคมแทงใส่กลางหลัง จมลึกถึงขั้วหัวใจ หากแต่ไม่ทะลุอกออกมา

อาฮกตายตาไม่หลับ ดวงตาเปี่ยมแววหวาดหวั่นพรั่นพรึง ทั้งอ้าปากกว้าง คล้ายคิดกล่าวอันใด

...มันที่แท้พบเห็นผู้ใด จึงแตกตื่นพรั่นพรึงถึงเพียงนี้?

ซิมช่อกุกกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“น้องห้าผิดแล้ว มันไม่สมควรผละจากอาฮก”

ม่อยังจุ้ยฮุ้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"อาฮกไม่มีโอกาสกล่าววาจาตลอดกาล มันที่แท้คิดกล่าวอันใด?"

เล่งเง็กฮงพลันกล่าวว่า

"หวังว่ามือปราบลิ้วปลอดภัยไร้เรื่องราว"

ไม่ทันขาดคำ ปรากฏคนผู้หนึ่งกระโดดปราดมายังหลังคาห้องเก็บฟืน จากนั้นส่ายร่างโงนเงนอย่างเสียหลัก ม่อยังจุ้ยฮุ้นต้องร้องโพล่งว่า

"มือปราบลิ้ว"

ผู้มาคือลิ้วเก๊กอิง มันฝืนใจรับคำ กระโดดลงมาด้วยใบหน้าขาวซีด ยกมือกุมอกไว้ เล่งเง็กเสียงตรงเข้าประคอง ถามว่า

"มือปราบลิ้วเป็นอย่างไร?"

ลิ้วเก๊กอิงเหลือกตาขึ้น ไอหนักๆ หลายคำ ชั่วครู่ค่อยสามารถเอ่ยปากกล่าววาจาว่า

"เรามาถึงที่นี้ พบว่ามีคน จึงแยกย้ายออกติดตามพร้อมกับกูโหงวเฮียบ เห็นแน่ชัดว่าจะตามทัน ที่หลังกำแพงพลันปรากฏผู้คลุมหน้าคนหนึ่งถลันออกมา จู่โจมลงมือโดยไม่บอกกล่าว เราไม่ทันถลันหลบ ได้แต่ต้านปะทะอย่างตรงๆ เราถูกมันฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ มันก็ถูกเราต่อยใส่หนึ่งหมัด"

ซิมซ่อกุกถามว่า

"มือปราบลิ้วทราบหรือไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามใช้วิชาฝีมือใด?"

ลิ้วเก๊กอิงกล่าวว่า

"มันลงมือรวดเร็วยิ่ง เราไม่ทราบว่ามันใช้ออกด้วยวิชาฝ่ามือใด หากเราไม่ปะทะแตกหัก คงย่ำแย่แล้ว เนื่องด้วยพวกเราต่างต้องโคจรพลังรับท่าจู่โจมของอีกฝ่าย กลับไม่ได้ทุ่มเทใช้อย่างสุดกำลัง"

ม่อยังจุ้ยฮุ้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"มือปราบลิ้วพักผ่อนก่อนเถอะ"

ลิ้วเก๊กอิงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ต้องกลัว แนฮ้วยเฮียบยังอยู่ภายในตึกหรือไม่?"

เล่งเง็กเสียงกล่าวว่า

"มันสะกดรอยตามเล้าเก้ายู้ไปแล้ว"

ลิ้วเก๊กอิงคล้ายพลันนึกได้เรื่องอันใด ร้องโพล่งด้วยความตระหนกว่า

"กูโหงวเฮียบอยู่ที่ใด?"

ม่อยังจุ้ยฮุ้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านมิต้องเป็นห่วง เมื่อครู่พวกเรายังพบพานมัน..."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันสลายรอยยิ้มบนใบหน้าไป ได้ยินเล่งเง็กเสียงกล่าวว่า

"น้องห้าอยู่เพียงลำพัง พวกเรารีบไปชมดู"

ในสวนดอกไม้มีต้นไม้ต้นหนึ่งหักกลางโค่นล้ม กิ่งใบเกลื่อนกลาดทั่วพื้นดิน

ต้นไม้นี้ถูกกูเก่งเอียงฟาดฝ่ามือหักโค่น ระหว่างไล่ติดตามศัตรู

ตอนนี้ที่ข้างต้นไม้นอนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง

โลหิตที่ไหลหลั่งจากร่างมัน ชโลมใบไม้ข้างเคียงจนแดงฉาน

คนที่กำยำแข็งแรง มีพลังชีวิตอันแรงกล้า กลับถูกปลิดชีวิตไป นับเป็นเรื่องราวอันโหดเหี้ยมอำมหิตนัก

ผู้ที่นอนทอดกายกับพื้น เป็นมังกรที่ห้ากูเก่งเอียง

เป็นมันฟาดต้นไม้นี้หักโค่นล้มลง แต่ว่าเป็นผู้ใดโค่นมันล้มลง?

กูเก่งเอียงความจริงฝึกพลังภูษาเหล็ก ดาบกระบี่ยากระคาย ทั้งยังฝึกลมปราณทารกบริสุทธิ์ตั้งแต่เล็ก จนบัดนี้ยังไม่ว่างเว้น

ตอนนี้มันกลับล้มลงแล้ว

ขณะที่เล่งเง็กเสียง ม่อยังจุ้ยฮุ้น ซิมช่อกุกเร่งรุดไปยังห้องเก็บฟืน มันก็ถูกโค่นล้มลง ถึงกับไม่มีเสียงการต่อสู้แต่อย่างไร

ลิ้วเก๊กอิงปิดปากสนิท จุดกล้องยาสูบขึ้น ในม่านพลบค่ำแสงไฟวาบขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า

เล่งเง็กเสียงพลันกลับกลายเป็นชายชราที่ซูบเซียว ไม่เคยมีคนเห็นกระบี่กากบาทเล่งเง็กเสียงกลับชราภาพเพียงนี้ ซูบเซียวถึงเพียงนี้

ม้อยังจุ้ยฮุ้นร่างสั่นระริก หลั่งน้ำตาเนืองนองหน้า

ชุดดำของซิมช่อกุกสั่นพลิ้วเล็กน้อย ใบหน้าแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ

นี่เป็นยามพลบค่ำเลือนราง ทิวาวันนี้ใกล้ผ่านพ้นยังไม่ผ่านพ้น

ซิมช่อกุกกล่าวด้วยสุ้มเสียงที่เยือกเย็นผิดธรรมดาว่า

"จุดชีวิตของน้องห้า ถูกผู้คนใช้นิ้วมือทิ่มทะลวงใส่ขมับซ้ายขวา"

ลิ้วเก๊กอิงผงกศีรษะกล่าวว่า

"หมายความว่าผู้ที่ฆ่ากูโหงวเฮียบ ล่วงรู้แนววิชาฝีมือของมันทราบว่าขมับซ้ายขวาเป็นจุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวของกูโหงวเฮียบ"

เล่งเง็กเสียงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถจู่โจมประสบผลโดยที่น้องห้าไม่ทันระวังป้องกัน"

ซิมช่อกุกกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"นอกจากเป็นคนคุ้นเคยที่น้องห้าไม่ได้ระแวดระวัง"

ม่อยังจุ้ยฮุ้นกล่าวว่า

"ถูกต้อง ฆาตกรต้องเป็นคนรู้จักคุ้นเคย"

ซิมช่อกุกแค่นเสียงหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"แต่พวกเรายังไม่ทราบว่ามันเป็นใคร ก็สูญเสียพี่น้องไปสองคน"

เล่งเง็กเสียงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"นับแต่นี้เป็นต้นไป พวกเราจะไม่แยกจากกัน จะได้ไม่เปิดโอกาสให้ศัตรูลงมือ พวกเราไม่กลัวตาย แต่อย่างน้อยไม่อาจตายด้วยความคับแค้น"

ลิ้วเก๊กอิงพลันร้องคำ 'ผิดท่า' เล่งเง็กเสียงรีบกล่าวว่า

"เรื่องอันใด?"

ลิ้วเก๊กอิงกล่าวว่า

"ดูท่าฝ่ายตรงข้ามมีมากกว่าหนึ่งคน แนฮ้วยเฮีย (พี่เลือดเย็น) สะกดรอยตามเล้งเก้ายู้ไป หากการตายของกูโหงวเฮียกับอาฮกมีส่วนเกี่ยวข้องกับเล้าเก้ายู้ อย่างนั้นตอนนี้แนฮ้วยเฮียเกรงว่า..."

ม่อยังจุ้ยฮุ้นกระทืบเท้ากล่าวว่า

"พวกเรารีบตามไปชมดู"

ลิ้วเก๊กอิงกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

"ม่อยังยี่เฮียบ (ผู้กล้าที่สองแซ่ม่อยัง) อย่าได้พลุ่งพล่านใจไป เป้าหมายของฝ่ายตรงข้ามคือต้องการชีวิตของท่านทั้งสาม...ในความเห็นเราคิดว่า สมควรขอความช่วยเหลือจากจึงจือตั่งกับกอซัวแซ"

พลางล้วงนกพิราบสื่อสารจากอกเสื้อสองตัว ผูกจดหมายที่เขียนไว้แล้วกับขานกพิราบทั้งสองตัว ปล่อยนกพิราบบินพึบพับขึ้นฟ้าไป ปากกล่าวว่า

"ด้วยการคบหาระหว่างเรากับจือจือตั่งและกอซัวแซ พวกมันสมควรมาถึงที่นี้ในวันพรุ่งนี้"

เล้าเก้ายู้มีอายุสี่สิบเศษ ท่วงท่าสันทัดจัดเจน หลังจากออกจากตึกตระกูลกิม ก็ไม่มีสีหน้าท่าทีเศร้าสลดแต่อย่างไร

แนฮ้วยสะกดรอยตามมัน ผ่านถนนหลายสาย ระหว่างทางมัน

ตวงสุราป้านหนึ่ง เดินพลางดื่มพลาง ยังไม่กลับถึงบ้านก็เมามายแล้ว

แนฮ้วยขมวดคิ้วถึงกับคิดเลิกล้มแผนสะกดรอยตาม เพียงแต่แนฮ้วยมีความอดทนเป็นเลิศ ขบคิดแล้วติดตามต่อไป อย่างน้อยต้องการทราบว่า เล้าเก้ายู้กลับบ้านไปทำอะไร

เล้าเก้ายู้คล้ายคิดเดินไม่รู้จักจบจักสิ้น มันเคาะประตูบ้านของปีศาจสุราตนหนึ่ง ทั้งสองประคารมอยู่ครึ่งค่อนวัน สุดท้ายเล้าเก้ายู้ขุ่นข้องใจขึ้นมา ต่อยหมัดใส่ปีศาจสุรานั้นฉาดหนึ่ง เดินส่ายอาดๆ จากไป

ม่านพลบค่ำเลือนราง รัตติกาลถักสานเป็นร่างแหขนาดใหญ่ปากหนึ่งคลี่คลุมลง

เล้าเก้ายู้ลดเสี้ยวถนนแล้วถนนเล่า ตรอกแล้วตรอกเล่า ตามรายทางส่วนใหญ่เป็นบ้านเรือนรกร้าง ยากที่จะพบพานคน ในที่สุดมุดเข้าบ้านหลังหนึ่ง

ที่แท้สถานที่นี้เป็นย่านเตาเผาอิฐ ตอนกลางวันคนงานเผาอิฐในที่นี้ พอมืดค่ำพากันกลับบ้านช่อง เล้าเก้ายู้กลับไม่มีบ้านช่อง เลือกสถานที่เช่นนี้เป็นที่ซุกหัวนอน

ม่านวิกาลเยือนกราย บ้านก่ออิฐที่ใช้เป็นเตาเผาอิฐปลูกกระจัดกระจาย ให้ความรู้สึกวิเวกหดหู่

จันทราประดับฟ้า แต่ไม่รู้สึกถึงความนุ่มนวล กลับให้ความรู้สึกเย็นเยือก ที่ใกล้ไกลแว่วเสียงสุนัขเถื่อนเห่ากรรโชกหอนโหย

แนฮ้วยเดินเข้าใกล้ประตูบ้านของเล้าเก้ายู้ เห็นว่าเมื่อติดตามถึงที่นี้ มิสู้สนทนากับเล้าเก้ายู้ดู

ขณะจะยกมือเคาะประตู พลันพบว่าเสียงสุนัขละแวกใกล้เคียงชะงักขาดหายไป

แนฮ้วยงงงันวูบหนึ่ง เพิ่มความตื่นตัวขึ้น

ทันใด อาวุธลับสิบเจ็บสิบแปดชนิดแยกย้ายซัดพุ่งจากห้องเผาอิฐต่างๆ จู่โจมใส่แนฮ้วยเป็นจุดเดียว

อาวุธลับรวดเร็วและแม่นยำ ปราศจากสุ้มเสียงแหวกฝ่าอากาศ

ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง อาวุธลับสะท้อนสีเขียวลี้ลับ แสดงว่าฉาบพิษเอาไว้

แนฮ้วยพลันยื่นมือตะปบปราด มือที่คิดเคาะประตูเปลี่ยนเป็นตะปบประตู เสียงโครมเมื่อประตูบ้านถูกแนฮ้วยกระชากหลุดออกมายกตั้งประตูที่เบื้องหน้า

ได้ยินเสียงทึบทึบดังไม่ขาดหู อาวุธลับทั้งหมดล้วนปักตรึงกับประตูไม้

ภายในห้องบังเกิดเสียงเล้าเก้ายู้ถามโพล่งว่า

"ผู้ใด? เป็นผู้ใด?"

แทบเป็นเวลาเดียวกัน ห้องเผาอิฐแต่ละห้องปรากฏผู้คนสามสี่คนกระโดดปราดออกมา ทุกผู้คนถือดาบยาว สวมชุดสีดำ คลุมหน้าด้วยผ้าดำ ดาบยาวสะท้อนประกายเย็นเยียบใต้แสงจันทร์ กลุ้มรุมจู่โจมใส่แนฮ้วย

แนฮ้วยไม่มีเวลาตอบคำของเล้าเก้ายู้ พลันแผ่พุ่งพลังผ่านฝ่ามือใส่ประตูไม้ บังคับอาวุธลับทั้งหมดกระดอนออกจากบานประตู สาดพุ่งใส่คนชุดดำเหล่านั้น

คนชุดดำเหล่านั้นรู้สึกเหนือความคาดหมายพากันถลันหลบ สะบัดดาบปัดป่ายอาวุธลับ

แว่วเสียงแผดร้องโหยหวน คนชุดดำสามคนล้มตายลง อาวุธลับเหล่านี้ฉาบพิษร้ายจริงๆ พอซัดต้องร่าง พิษร้ายก็จู่โจมถึงหัวใจ

คนชุดดำที่หลงเหลือ ไม่หยุดยั้งรั้งรอ โถมจู่โจมใส่แนฮ้วย

แนฮ้วยไม่ส่งเสียง และไม่ล่าถอย พลันชักกระบี่บุกทะลวงไป

ยังตำแหน่งที่มีผู้คนมากที่สุด

ในเมื่อติดกับ พานเข่นฆ่าออกไป

นี่เป็นหลักการของแนฮ้วย ในโลกหล้าไม่มีเรื่องที่แนฮ้วยไม่กล้ากระทำ

ท่าชักกระบี่ของเขาแปลกประหลาดยิ่ง กระบี่ของเขาเสียบอยู่ที่หว่างเอว หามีฝักกระบี่ไม่

กระบี่ที่ไร้ฝักชักออกรวดเร็วยิ่ง

กระบี่ใช้สำหรับฆ่าคน มิใช่ใช้ประดับประดา

นี่ก็เป็นหลักการของแนฮ้วย

ตัวกระบี่ของเขาแคบเรียวเบาบาง ยาวและคมกล้า ถนัดในการรุก ไม่สะดวกกับการตั้งรับ

แนฮ้วยเพียงรุกโดยไม่ตั้งรับ

ทั้งนี้เพราะเขาเห็นว่า ท่าตั้งรับที่ดีที่สุดคือตีโต้กลับไป

นี่เป็นหลักการของแนฮ้วยเช่นกัน

ยุทธจักรร่ำลือว่า แนฮ้วยมีเพลงกระบี่ทั้งสิ้นสี่สิบเก้าท่า ท่ากระบี่ไม่มีชื่อ แต่ล้วนเกรี้ยวกราดสุดเปรียบปาน

แนฮ้วยพอพุ่งสวนออกไป เหล่าคนชุดดำพากันร้องอุทาน แผดร้องโหยหวน ผงะหงายล้มลง จากนั้นจู่โจมโต้ตอบ

ใต้แสงจันทรา ประกายโลหิตฉีดกระจาย

ผู้คนที่โถมเข้าใกล้แนฮ้วยขบวนหนึ่ง ล้วนถูกกระบี่ทิ่มแทงล้มลง ขบวนที่สองกลับหนุนเนื่องเข้ามา ดาบยาวฟาดฟันใส่จุดชีวิต

แต่ว่าผู้คนขบวนที่สองก็ล้มลง ปรากฏผู้คนขบวนที่สามเข้ามาแทนที่

พวกมันต่อสู้ไม่นาน มีคนร้องบอกว่า

"เจ้าผู้นี้ร้ายกาจยิ่ง พวกเราสู้มันไม่ได้"

"หนี รีบหนีเถอะ"

"ไม่ ท่านผู้นำสั่งให้ฆ่ามันให้จงได้"

ในเสียงแผดร้องโอดโอย ปรากฏคนชุดดำอีกสามคนตายใต้กระบี่ของแนฮ้วย แต่ว่ามีคนร้องบอกว่า

"มันรับบาดเจ็บแล้ว"

"มันถูกเราฟันใส่ดาบหนึ่ง"

"ไม่ มันหลั่งโลหิต ยังดุร้ายกว่าเมื่อครู่อีก"

"ยังคงหนีเถอะ"

ผู้คนขบวนที่สามล้มลงหมดสิ้น ผู้คนขบวนที่สี่โถมเข้ามาแทนที่

เพิ่งต่อสู้อยู่ครู่หนึ่ง คนเหล่านั้นแตกฮือหลบหนีไปกว่าครึ่ง ที่หลงเหลือไม่มีกะใจต่อสู้ สู้พลางหลบหนีพลาง หลังจากล้มตายไปครึ่งหนึ่ง ที่หลงเหลือล้วนหนีหายไปสิ้น

ไม่มีผู้คนขบวนที่ห้าแล้ว

แสงจันทร์สาดส่องอยู่เหนือศีรษะ ไม่ทราบส่องเห็นความชั่วร้ายหรือคิดชำระล้างสิ่งชั่วร้าย?

แนฮ้วยยืนอาบไล้แสงจันทร์ กระบี่ทั้งเรียวทั้งยาวปล่อยห้อยลง ที่หัวไหล่รับรอยแผลดาบสายหนึ่ง โลหิตยังไหลหลั่งออกมา

แต่ว่าแนฮ้วยไม่เคยล้มลงเพราะรับบาดเจ็บมาก่อน

นับตั้งแต่ออกท่องเที่ยว อาการบาดเจ็บเช่นนี้ถือว่าเบามากแล้ว

ใต้แสงจันทร์เต็มไปด้วยโลหิต เต็มไปด้วยผู้คนนอนตายเกลื่อนกลาดทั้งสิ้นสี่สิบสามคน

เป็นคนตายสี่สิบสามคน

แนฮ้วยมิอาจไม่ฆ่า

แนฮ้วยพอจู่โจมกระบี่ออก ฝ่ายตรงข้ามรักษาชีวิตได้หรือไม่ แม้แต่เขาเองยังไม่อาจควบคุมบังคับได้

หลังจากฆ่าคนเหล่านี้ แนฮ้วยรู้สึกเวิ้งว้างว่างเปล่า ถึงกับคิดละทิ้งกระบี่ คุกเข่าลงร่ำไห้สักครา

แนฮ้วยถึงกับไม่ทราบว่าคนเหล่านี้เป็นใคร

ยามนี้แนฮ้วยพลันฉุกใจคิด หมายตาห้องเผาอิฐที่เล้าเก้ายู้ใช้เป็นที่ซุกหัวนอน ถลันวูบเข้าไป

เห็นโต๊ะเก้าอี้ภายในห้องพลิกล้มวุ่นวาย คล้ายผ่านการต่อสู้มารอบหนึ่ง

เล้าเก้ายู้ถูกโต๊ะเก้าอี้ทับไว้เบื้องล่าง

แนฮ้วยรีบเคลื่อนย้ายโต๊ะเก้าอี้ออก ประคองเล้าเก้ายู้ขึ้นมา เห็นในมือแล้วเก้ายู้ยังถือบรรทัดเหล็กบรรทัดหนึ่ง ที่ทรวงอกมีบาดแผลโลหิตแห่งหนึ่ง คล้ายถูกวัตถุอันใดจู่โจมใส่จากนั้นรั้งกลับไป พอดีทะลวง ทะลุอวัยวะภายในของเล้าเก้ายู้

ฝีมือเช่นนี้แสดงว่าเป็นท่ากระบี่โลหิตบิน

เล้าเก้ายู้ยังมีลมหายใจรวยริน แนฮ้วยรีบถ่ายทอดกำลังภายในเข้าสู่ร่างอีกฝ่าย

เล้าเก้ายู้เหลือกตาขึ้น มุมปากปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา แนฮ้วยทราบว่ามันไม่มีชีวิตยืนยาว ดังนั้นถามว่า

"ท่านเป็นคนฆ่ากิมเส็งฮ้วงหรือไม่?"

เล้าเก้ายู้ลืมตาอย่างอ่อนล้า ลำคอส่งเสียงครอกๆ แต่ไม่อาจกล่าววาจา เพียงส่ายหน้าไปมา

แนฮ้วยขมวดคิ้วถามอีกว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเป็นผู้ใดฆ่าท่าน?"

เล้าเก้ายู้ผงกศีรษะอย่างยากเย็น คิดหมายกล่าววาจา แต่โลหิตทะลักจากปากมา

แนฮ้วยลอบทอดถอนใจ หากมิใช่เล้าเก้ายู้มีร่างกายแข็งแรง

คงเสียชีวิตไปแต่แรก ท่าจู่โจมที่ทรวงออกกระแทกทำร้ายอวัยวะภายในของมันแหลกลาญไปแล้ว

เล้าเก้ายู้ฝืนใจส่งเสียงออกมาว่า

"คนที่ฆ่าเรา...มีสองคน...เป็นกง..."

แต่แล้วโลหิตทะลักจากปากเป็นจำนวนมาก สิ้นใจตายไป

แนฮ้วยวางร่างแล้วเก้ายู้ลงช้าๆ ในใจทั้งสับสนว้าวุ่น ทั้งเศร้าสลดใจ

ที่แท้เป็นผู้ใดส่งกำลังมาซุ่มจู่โจมเขา?

ที่แท้เป็นผู้ใดคิดร้ายหมายชีวิตเล้าเก้ายู้?

หากเล้าเก้ายู้เป็นฆาตกรฆ่ากิมเส็งฮ้วง เรื่องราวสมควรยุติแล้ว

แต่เหตุการณ์หารวบรัดเพียงนี้ไม่

ฝ่ายตรงข้ามมิเพียงคิดฆ่าปิดปากเล้าเก้ายู้ ทั้งยังคิดกำจัดฆ่าเขา

ผู้คนที่กลุ้มรุมจู่โจมเขา ใช้เพลงดาบสำนักเดียวกัน แสดงว่าได้รับการฝึกจากอาจารย์คนเดียวกัน

เป็นค่ายสำนักใดมีขุมกำลังถึงเพียงนี้?

ผู้ที่ฆ่าเล้าเก้ายู้ ใช้ฝีมือคล้ายคลึงกับที่ฆ่าสังหารกิมเส็งฮ้วง เกรงว่าเป็นศิษย์ของมารกระบี่โลหิตบิน

แต่ศิษย์ของมารกระบี่โลหิตบิน และอาจารย์ที่ถ่ายทอดเพลงดาบให้แก่คนเหล่านี้เป็นใคร?

ทั้งหมดคล้ายเป็นเงื่อนปมที่แก้ไม่ออก

เล้าเก้ายู้ก่อนตายที่แท้คิดบอกอันใด?

'สองคน' นั้นเป็นกงเหยินที่หมายถึงคนงานหรือว่ากงเหยินที่หมายถึงเจ้าหน้าที่ เป็นกงจื้อคุณชาย หรือคนแซ่กงซุน เป็นชื่อคนผู้หนึ่ง หรือหน่วยงานหนึ่ง?

แนฮ้วยตะลึงลานชั่วขณะ พลันสยายปกเสื้อของเล้าเก้ายู้ออก

คล้ายค้นหาอันใด จากนั้นเดินออกไป ปลดผ้าคลุมหน้าของคนชุดดำหลายคน ล้วนเป็นเค้าใบหน้าที่แปลกหน้าไม่รู้จัก

แนฮ้วยยังฉีกกระชากเสื้อผ้าของพวกมันออก คล้ายตรวจดูโดยละเอียด สุดท้ายคล้ายได้คิดอันใด ผงกศีรษะให้กับตัวเอง

จึงจือตั่งร่างเตี้ยเล็กสันทัด อายุน้อยกว่าลิ้วเก๊กอิง ที่หว่างเอวคาดสายโซ่เหล็กหมาด ท่วงท่าสันทัดจัดเจน

กอแชซัวมีลักษณะท่าทางคล้ายกับจึงจือตั่ง เพียงแต่มีรูปร่างสูงใหญ่ มือถือไม้พลองเนื้อแข็งด้ามหนึ่ง ปลายไม้พลองเรียวแหลมยาวเจ็ดเชียะหกนิ้ว

นี่เป็นเที่ยงวันที่สอง เป็นวันที่สองที่ศิษย์ของมารกระบี่โลหิตบินประกาศว่าจะเข่นฆ่ามังกรทั้งหัวให้สิ้นซากภายในสามวัน

ที่ตึกหน้าจัดตั้งโลงสองใบ หน้าโลงนั่งไว้ด้วยคนในครอบครัวตระกูลกิม รวมทั้งเล่งเง็กเสียง ม่อยังจุ้ยฮุ้น ซิมช่อกุก ลิ้วเก๊กอิงและแนฮ้วย

บุตรภรรยาของเล่งเง็กเสียงก็อยู่ด้วย พวกมันทราบข่าวเมื่อวานพากันรุดมายังตึกตระกูลกิม พอพบกับเล่งเง็กเสียง ค่อยทราบเรื่องทั้งหมด

ในมังกรทั้งห้า มีแต่เล่งเง็กเสียง ม่อยังจุ้ยฮุ้น กิมเส็งฮ้วงที่มีครอบครัว ส่วนซิมช่อกุกครองชีวิตราวนักพรต นิสัยสันโดษพิกลกูเก่งเอียงยิ่งมีอารมณ์ร้อนแรง หามีบุตรภรรยาไม่

เพื่อความปลอดภัยของบุตรภรรยา เล่งเง็กเสียงเสนอให้สตรีและเด็กกลับไปยังตึกตระกูลเล่ง จะได้ไม่ประสบภัยลาม

จึงจือตั่ง กอแชซัวพอเดินทางมาถึง ลิ้วเก๊กอิงก็ผุดลุกขึ้นแนฮ้วยเคยร่วมงานกับคนทั้งสองครั้งหนึ่ง ถือว่ารู้จักกัน

ลิ้วเก๊กอิงแนะนำคนทั้งสองต่อเล่งเง็กเสียง ม่อยังจุ้ยฮุ้นกับซิมช่อกุก จากนั้นบอกเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดต่อจึงจือตั่งและกอแชซัว

คนทั้งสองพอเห็นภายในตึกจัดงานศพก็ทราบว่าผิดท่า หลังจากฟังจบ จึงจือตั่งกล่าวอย่างเสียใจว่า

"กากเดนมารร้ายที่น่าชัง กลับทำร้ายกิมซาเฮียบกับกูโหงวเฮียบชวนให้เจ็บช้ำรันทดนัก"

กอแชซัวส่งเสียงก้องกังวานว่า

"เล่งเฮียมิต้องกลัว พวกเราจะกระชากตัวฆาตกรออกมาให้แก่ท่าน'

ซิมช่อกุกแค่นเสียงอย่างเย็นชาคำหนึ่ง ลิ้วเก๊กอิงพอฟัง จึงกล่าวกับกอซัมแชว่า

"น้องแซ่กอ ท่านมาช่วยเหลือพวกเราอีกแรงหนึ่ง ย่อมประเสริฐสุด แต่หากคิดอาศัยกำลังเพียงลำพัง อย่าว่าแต่เรา แม้กระทั่งแนฮ้วยเฮียในสี่ยอดมือปราบยังอับจนปัญญา"

ม่อยังจุ้ยฮุ้นกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงคิดจับตัวฆาตกร ต้องพึ่งพากอเฮียและพวก ท่านทั้งสองเมื่อมาถึง เราก็สามารถปลีกตัวไปอย่างวางใจ"

แนฮ้วยถามว่า

"ม่อยังยี่เฮียบคิดไปที่ใด?"

สีหน้าม่อยังจุ้ยฮุ้นปรากฏแววิตกกังวลวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"บุตรภรรยาเราพักอยู่ที่ชานเมือง ไม่สะดวกกับการสื่อสาร ไม่ว่าผู้น้องจะเป็นหรือตาย ต้องกลับไปดูแลสักครา เราจะพยายามเร่งรุดกลับมาก่อนคืนนี้"

ลิ้วเก๊กอิงกล่าวว่า

"ม้อยังยี่เฮียบเดินทางกลับคนเดียว เกรงว่าไม่ปลอดภัย"

จึงจือตั่งขันอาสาว่า

"มิสู้ให้เราไปเป็นเพื่อนกับม่อยังยี่เฮียบ"

เล่งเง็กเสียงกล่าวว่า

"น้องรอง พวกเราในที่นี้มีลิ้วเฮีย กอเฮีย แนฮ้วยเฮียกับน้องสี่ ท่านยังคงร่วมทางไปกับจึงเฮีย

แนฮ้วยพลันกล่าวว่า

"เพียงม่อยังยี่เฮียบกับมือปราบจึงสองคน เกรงว่ายังไม่เพียงพอ หากม่อยังยี่เฮียบต้องการกลับไป ข้าพเจ้าก็จะร่วมทางเป็นเพื่อน แต่เล่งไต้เฮียบ (ผู้กล้าแซ่เล่ง) กับซิมสี่เฮียบ (ผู้กล้าที่สี่แซ่ซิม) อย่าได้แยกจากกัน"

ลิ้วเก๊กอิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"แนฮ้วยเฮียวางใจ ยังมีเรากับน้องแซ่กอ"

แนฮ้วยลุกขึ้นยืนช้าๆ ร่างที่ตั้งตรงคล้ายสามารถรับการจู่โจมทั้งมวล ปากกล่าวว่า

"ตกลง ที่นี้ขอพึ่งพาลิ้วเฮียกับกอเฮียแล้ว"

๒

สืบเสาะต้นเบาะแส

ใกล้ถึงชานเมืองแล้ว

ม่อยังจุ้ยฮุ้นอยู่กลาง แนฮ้วยอยู่ทางซ้าย จึงจือตั่งอยู่ทางขวา

ชานเมืองเขียวชอุ่มสดใส ทิวทัศน์ธรรมชาติชวนรื่นรมย์

ม่อยังจุ้ยฮุ้นความจริงถือกำเนิดจากตระกูลบัณฑิต กอปรด้วยอารมณ์อันสุนทรีย์ หากมิใช่การตายของกิมเส็งฮ้วงกับกู่เก่งเอียง จึงไม่รันทดหดหู่ถึงเพียงนี้

แต่มันจะอย่างไรมีความคิดอ่านเหนือธรรมดา กลับกล่าวสัพยอกว่า

"คิดไม่ถึงวันนี้เรากลัวตายถึงเพียงนี้ ต้องให้ยอดฝีมือเช่นท่านทั้งสองเป็นผู้คุ้มกันเรา"

จึงจือตั่งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"พวกเราคนกินเงินเดือนหลวง นับเป็นยอดฝีมืออันใด แนฮ้วยเฮียเป็นหนึ่งในสี่ยอดมือปราบ สำหรับเรานับเป็นอย่างไรได้?"

ยามนั้น ที่ห่างไปปรากฏรถม้าคันหนึ่งแล่นสวนมา เป็นม้าแก่หลายตัวลากรถที่ทั้งทรุดโทรมทั้งหนักอึ้งคันหนึ่ง คนขับเป็นชายหนุ่มสองคน บนร่างบรรทุกกระสอบป่านจำนวนมาก ไม่ทราบบรรจุข้าวของใด

ชายหนุ่มทั้งสองบังคับรถเร่งม้า ใกล้ถึงตัวคนทั้งสาม เนื่องจากเส้นทางคับแคบ แนฮ้วยและพวกจึงหลบไปข้างทาง ได้ยินชายหนุ่มนั้นพูดจากับพวกพ้อง คล้ายกับกล่าวคำ 'เริ่มได้'

สองคำนี้ส่งเสียงดังกว่าเดิม แนฮ้วยพอฟังใจหายวาบ จดจำออกว่าเป็นเสียงเดียวกับที่คนชุดดำเมื่อคืนร้องบอกว่า 'ท่านผู้นำสั่งให้ฆ่ามันให้จงได้'

แนฮ้วยที่ได้รับการขนานนามเป็นหนึ่งในสี่ยอดมือปราบ เพราะว่าเขามีขีดความสามารถเหนือธรรมดา

เมื่อผ่านตาไม่ลืมเลือน ได้ยินผ่านหูไม่ลืมเลือน

คุณสมบัติพิเศษนี้ช่วยให้แนฮ้วยมีชีวิตรอดจากความตาย

พริบตาที่รถบรรทุกเข้าใกล้แนฮ้วย ม่อยังจุ้ยฮุ้นอยู่หน้า จึงจือตั้งอยู่หน้ายิ่งกว่า เนื่องจากเส้นทางคับแคบ ที่ข้างทางเป็นท้องนา ได้แต่เดินทีละคน แต่แล้วแนฮ้วยร้องเตือนว่า

"ระวัง"

ทันใด รถบรรทุกหักลดเลี้ยว พุ่งชนใส่แนฮ้วยอย่างหักโหม

เมื่อเป็นเช่นนี้ แนฮ้วยไม่สามารถเดินหน้า ได้แต่ล่าถอย

แต่ว่าแนฮ้วยไม่ถอย

แนฮ้วยโผพุ่งขึ้นฟ้า

ชายหนุ่มบนรถพานตวัดแส้หวดใส่แนฮ้วย

พวกพ้องของมันชักดาบสะบัดวูบหนึ่ง แทนที่จะฟันใส่แนฮ้วย กลับตัดเส้นเชือกที่ผูกมัดกระสอบป่านทางท้ายรถ

เส้นเชือกพอขาดสะบั้น ภายในกระสอบปรากฏชายฉกรรจ์ยี่สิบกว่าคนมุดปราดออกมา ทุกคนถือดาบยาว ฮือเข้าหาแนฮ้วย

แนฮ้วยชักกระบี่รับศึก แต่สายตาถูกรถบรรทุกบดบัง ไม่อาจเห็นสภาพทางด้านม่อยังจุ้ยฮุ้น แต่ว่าเขาทราบว่าผู้คนเหล่านี้เป็นคนที่หนีเอาชีวิตรอดจากการต่อสู้เมื่อคืน

หากแม้นพวกมันกลุ้มรุมทำร้ายไม่สำเร็จ แนฮ้วยมั่นใจว่าสามารถจัดการกับพวกมันจนหมดสิ้น

ปัญหาอยู่ที่คิดจัดการกับผู้คนหมู่มากเช่นนี้ ต้องใช้เวลาอยู่บ้าง

ได้ยินม่อยังจุ้ยฮุ้นกับจึงจือตั่งส่งเสียงตวาดต่อสู้ แสดงว่าทางด้านนั้นก็เผชิญศัตรู

ยามนั้น แนฮ้วยได้ยินเสียงแผดร้องเสียงหนึ่ง

เสียงแผดร้องดังจากปากม่อยังจุ้ยฮุ้น

แนฮ้วยร้อนรุ่มใจยิ่ง สภาวะจู่โจมเกรี้ยวกราดกว่าเดิม ชายฉกรรจ์ที่ถือดาบทั้งสิบกว่าคนหลงเหลือเพียงสี่คน

แนฮ้วยยามร้อนรุ่มแบ่งแยกสมาธิ รู้สึกเย็นวาบที่กลางหลัง ถูกศัตรูกรีดทำร้ายหนึ่งดาบ

ดาบนี้ไม่ถือว่าหนักหนาสาหัส ชายฉกรรจ์นั้นเข้าใจว่าลงมือประสบผล แนฮ้วยพลันแทงกระบี่กลับหลัง ใช้กระบี่ไวแทงทะลุคอหอยมัน

ชายฉกรรจ์ที่หลงหลือสามคนเห็นผิดท่า แตกฮือหลบหนีไปสามทิศทาง

แนฮ้วยไม่ไล่ติดตาม หากแต่กระโดดข้ามหลังคารถ เห็นทางด้านนั้นก็เกิดการต่อสู้อย่างดุเดือด นอนตายด้วยชายฉกรรจ์ถือดาบแปดเก้าคน คาดว่าถูกจึงจือตั่งกับม่อยังจุ้ยฮุ้นฆ่าทิ้ง

ตอนนี้เพียงหลงเหลือชายฉกรรจ์สองคน ต่อสู้กับสายโซ่เหล็ก

หมาดของจึงจือทัง ม่อยังจุ้ยฮุ้นกลับล้มลงกับพื้น

แนฮ้วยกระทืบเท้า โถมปราดเข้าไป ประคองม่อยังจุ้ยฮุ้นขึ้น เห็นม่อยังจุ้ยฮุ้นหน้าขาวซีดดั่งทองทา หลงเหลือลมหายใจรวยริน ดังนั้นถ่ายทอดกำลังภายในเข้าไป

ม่อยังจุ้ยฮุ้นฝืนใจลืมตาขึ้น กล่าวว่า

"แนเฮีย ท่าน...ท่านช่วยบอกต่อ...ผู้ที่ฆ่าคน ถูกเรา...แทงใส่ดาบหนึ่ง มันคือ..."

เอ่ยถึงตอนนี้พลันเบิกตาขึ้น เหม่อมองไปยังด้านหลังของแนฮ้วย

แนฮ้วยใจหายวาบ ไม่ทันหันกายกลับ ก็แทงกระบี่กลับหลัง ปรากฏชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งถูกทิ่มแทงล้มตายลง

แนฮ้วยหันขวับไป ที่แท้ชายฉกรรจ์ที่หลบหนีไปทั้งสามย้อนกลับมา ลอบทำร้ายเขาทางด้านหลัง

แนฮ้วยคำรามก้อง ประกายกระบี่แลบแปลบ จู่โจมติดต่อกันสิบแปดกระบี่

ชายฉกรรจ์นั้นเห็นเงากระบี่แน่นขนัดดุจขุนเขา ไหนเลยต้านทานรับได้ รู้สึกเย็นวาบที่ทรวงอก ล้มลงกับพื้น

ชายฉกรรจ์คนสุดท้ายสะบัดหน้าหลบหนีไปอีก แนฮ้วยแค่นเสียงอย่างเย็นชา ซัดกระบี่หลุดจากมือ

กระบี่นี้ปักใส่กลางหลังมัน ทะลุออกทางทรวงอกด้านหน้า พลังที่แฝงไปกับกระบี่ กระชากร่างชายฉกรรจ์นั้นเซถลาไปเจ็ดแปดก้าว แทงถูกชายฉกรรจ์ที่ต่อสู้กับจึงจือตั้งผู้หนึ่ง ชายฉกรรจ์นั้นแผดร้องคำหนึ่ง คนทั้งสองพากันล้มลง

ชายฉกรรจ์ที่หลงเหลือคนเดียวตาแดงฉานด้วยสายเลือด ฟาดฟันดาบออก แต่ล้วนเป็นท่าจู่โจมหลอกล่อ จากนั้นหมุนตัวหมายหลบหนี

แนฮ้วยโถมเข้าหา ชายฉกรรจ์คนสุดท้ายฟันดาบใส่ แนฮ้วยชิงเตะเท้าออก เตะดาบหลุดจากมือมัน ปักใส่ศีรษะเจ้าของ ชายฉกรรจ์คนสุดท้ายแผดร้องโหยหวนล้มตายลง

จึงจือตั่งรั้งเหล็กหมาดกลับ หอบหายใจกล่าวว่า

"ขอบคุณที่ช่วยเหลือ รีบไปดูม่อยังยี่เฮียบ"

แนฮ้วยกับจึงจือตั่งกลับมายังข้างกายม่อยังจุ้ยฮุ้น แต่ว่าม่อยังจุ้ยฮุ้นสิ้นใจตายแล้ว

แนฮ้วยไม่มีคำพูดจะกล่าว

จึงจือตั่งก็เช่นกัน

ทั้งสองบังเกิดความรู้สึกอับอายอัปยศและปวดร้าวรันทด

ทั้งสองล้วนเป็นยอดมือปราบ ฝ่ายตรงข้ามกลับรุดมาฆ่าคนที่อยู่ภายใต้การอารักขาของทั้งสอง

มาตรว่าผู้คนขบวนนี้ถูกเข่นฆ่าสังหารสิ้น แต่ผู้บงการของพวกมันหาได้เผยโฉมไม่

แนฮ้วยเพ่งตามอง พบว่าที่กลางหลังม่อยังจุ้ยฮุ้นมีปากแผลแห่งหนึ่ง คล้ายถูกอาวุธมีคมแทงใส่ จากนั้นถอนกลับออกไป

ที่ทรวงอกของม่อยังจุ้ยฮุ้นก็มีปากแผลแห่งหนึ่ง คล้ายถูกวัตถุใดกระแทกใส่ แล้วถอนดึงกลับไป เป็นเหตุให้ทรวงอกกลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน

จากปากแผลทั้งสองเป็นที่แน่ใจว่ามิใช่รอยแผลดาบ

หมายความว่ามิใช่ชายฉกรรจ์ขบวนนี้ทำร้ายม่อยังจุ้ยฮุ้นถึงแก่ชีวิต หากแต่เป็นผู้คนสองคนใช้อาวุธที่แตกต่าง แต่ว่ามีแนวทางฝีมือใกล้เคียงกัน จู่โจมใส่ทรวงอกกลางหลังม่อยังจุ้ยฮุ้นพร้อมกัน

ม่อยังจุ้ยฮุ้นถึงกับไม่ทันถลันหลบ ดังนั้นถูกทำร้ายทรวงอกกลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน

นี่แสดงว่าเป็นฝีมือของศิษย์มารกระบี่โลหินบินอีก

แนฮ้วยรวบมือกำเป็นหมัด ถามว่า

"ท่านเห็นหรือไม่ว่าเป็นผู้ใดลงมือด้วยอำมหิต?"

จึงจือตั้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"เหตุแปรเปลี่ยนเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน เราไม่ทันสำรวจดู คนร้ายก็ฮือเข้ามา เราฆ่าศัตรูหลายคน คล้ายกับเห็นบนรถมีคนใช้ทวนยาวแทงใส่กลางหลังม่อยังยี่เฮียบ และก่อนที่ท่านจะรุดมา มันก็แผดร้องคำหนึ่ง ตอนนั้นเราถูกชายฉกรรจ์ทั้งสองนี้พัวพันไว้ ไม่ทันเหลียวมอง เพียงเห็นเงาคนถลันวูบหนึ่ง ม่อยังยี่เฮียบก็...โอ"

แนฮ้วยมองดูซากศพบนพื้นโดยละเอียด คล้ายจมอยู่ในห้วงความคิด ในที่สุดกล่าวว่า

"พวกเราได้แต่ส่งซากศพม่อยังยี่เฮียบกลับไปแล้ว"

ห้องโถงของตึกตระกูลกิมเงียบสงบ

สตรี เด็ก และบ่าวไพร่ล้วนแยกย้ายกลับห้องไป

ที่นี้เพียงหลงเหลือผู้คนหกคน ได้แก่ แนฮ้วย จึงจือตั้ง ลิ้วเก๊กอิง เล่งเง็กเสียง ซิมซ่อกุก ยังมีคนที่นอนลง...ม่อยังจุ้ยฮุ้น

หากบวกคนตายที่บรรจุโลงทั้งสอง ซึ่งคือกิมเส็งฮ้วงกับกูเก่งเอียง รวมเป็นแปดคน

กิมเส็งฮ้วงกับกูเก่งเอียง บวกกับดาบเจ็ดหวนประหารม่อยังจุ้ยฮุ้น เป็นคนตายคนที่สามแล้ว

มังกรทั้งห้าเหลือเพียงสองมังกร

ไม่ว่าผู้ใดล้วนคาดคำนวณความรู้สึกของเล่งเง็กเสียงกับซิมซ่อกุกในยามนี้ได้

บรรยากาศในห้องโถงผนึกแข็งตัวราวก้อนน้ำแข็ง

เล่งเง็กเสียงกล่าวช้าๆ ว่า

"มาเถอะ ศิษย์ของมารกระบี่โลหิตบิน เราเล่งเง็กเสียงมีอายุปูนนี้ แม้ตายไม่นับว่าอายุสั้น เจ้าให้ความรวบรัดสมใจแก่เราเถอะ"

สองวันมานี้ สองแก้มของมันตอบลึกลง ร่างก็ซูบเซียวกว่าเดิม

ซิมก่อกุกยังปั้นหน้าเคร่งเครียด แต่ในน้ำเสียงไม่อาจข่มความเศร้าเสียใจได้ มันกล่าวว่า

"พี่ใหญ่ พวกเราไม่แน่ว่าต้องตาย พี่รองสัตย์ซื่อ พี่สามถือมั่น น้องห้าวู่วาม หลงกลได้โดยง่าย แต่ผู้อื่นอย่าคิดหมายเล่นลวดลายต่อหน้าเรา นอกจากใช้ฝีมือแท้จริงสยบเรา"

เล่งเง็กเสียงเพ่งตามองซิ้มช่อกุก กล่าวว่า

"น้องสี่ ท่านมีนิสัยร้อนแรง นับเป็นจุดอ่อน ต้องระมัดระวังให้มากไว้"

ซิมช่อกุกกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"พี่ใหญ่ ท่านมีใจเมตตาเกินไป ควรระวังป้องกันเช่นกัน"

ในมังกรทั้งห้าหลงเหลือเพียงสองคน ย่อมเพิ่มความสนิทสนมกว่าเดิม

แนฮ้วยพลันกล่าวว่า

"เล่งไต้เฮียบ ม่อยังยี่เฮียบ (ผู้กล้าที่สองแซ่ม่อยัง) ใช้ดาบเจ็ดหวนประหาร มีแนวทางอย่างไร?"

เล่งเง็กเสียงกล่าวด้วยความเศร้าโศกว่า

"น้องรองใช้ดาบเหล็กพม่า ร่ายรำดาบเจ็ดหวนประหาร มีทั้งสิ้นเจ็ดกระบวนท่า ทุกกระบวนท่ามีความเปลี่ยนแปลงเจ็ดประการ"

แนฮ้วยกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ดาบเจ็ดหวนประหารพอฟันถูกผู้คน จะมีสภาพอย่างไร?"

เล่งเง็กเสียงกล่าวว่า

"ปรากฏเลือดเนื้อเหวอะหวะ ผ่าท้องตัดลำไส้ แนเฮียไฉนถามเช่นนี้?"

แนฮ้วยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ข้าพเจ้าเพียงถามดู ใช่แล้ว ไฉนไม่เห็นกอก่าเท้า (หัวหน้าฝึกสอนแซ่กอ)?"

เล่งเง็กเสียงกล่าวอย่างนึกได้ว่า

"เมื่อครู่ท่านกับมือปราบจึงออกเดินทาง ลิ้วเฮียมีข้อเสนอประการหนึ่งว่า ศิษย์ของมารกระบี่โลหิตบินเมื่อมุ่งเป้ามาที่พวกเรา พวกเรามิสู้ปลอมแปลงโฉม ไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามลงมือ ดังนั้นกอเฮียออกไปจัดซื้อยาปลอมแปลงโฉม ฟังว่ากอเฮียเป็นผู้เชี่ยวชาญในการปลอมแปลงโฉมผู้หนึ่ง"

แนฮ้วยส่งเสียงดังอ้อ ลิ้วเก๊กอิงถามว่า

"แนฮ้วยเฮียมีความเห็นอย่างไร?"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ย่อมเป็นแผนอันแนบเนียน แต่หากฆาตกรเป็นคนของพวกเรา ต่อให้ปลอมแปลงโฉมก็เปล่าประโยชน์"

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังมา ลิ้วเก๊กอิงกล่าวว่า

"คาดว่ากอก่าเท้ากลับมาแล้ว"

แว่วเสียงฝีเท้ากะโผลกกะเผลก ดังใกล้เข้ามาทุกขณะ ปรากฏเป็นขอทานร่างสูงใหญ่ หน้าตาอัปลักษณ์น่าสะพรึงกลัว สวมใส่เสื้อผ้าซอมซ่อ ในมือถือไม้เท้าหยกขาวปลายแหลม ค้ำยันขาเป๋พิการเอาไว้

ที่แท้เป็นขอทานขาเป๋ผู้หนึ่ง

ซิมซ่อกุกผุดลุกขึ้น ตวาดถามว่า

"คนผู้นี้มาทำอะไร?"

เล่งเง็กเสียงชิงกล่าวว่า

"น้องสี่อย่าได้วู่วาม มันคือกอก่าเท้า"

ซิมซ่อกุกงงงันวูบหนึ่ง ขอทานขาเป๋นั้นคือกอแชซัวเอง มันหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เล่งเฮียตาแหลมคมนัก วิชาปลอมแปลงโฉมของเรายังไม่เลวกระมัง ด้วยสารรูปเช่นนี้ ผู้อื่นมองดูแวบเดียว ก็ไม่คิดเหลือบแลเป็นคำรบสอง เราคิดปลอมเป็นขอทาน นั่งอยู่หน้าประตูตึก ผู้คนย่อมยึดถือเป็นขอทานอนาถาไม่มีที่ซุกหัวนอน เช่นนี้อาจจับตัวฆาตกรได้"

เล่งเง็กเสียงชมเชยว่า

"ฝีมือปลอมแปลงโฉมของกอก่าเท้ายอดเยี่ยมจริงๆ"

ลิ้วเก๊กอิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"รู้จักกอเฮียมานาน ยังไม่ทราบว่ากอเฮียมีความสามารถทางด้านนี้"

จึงจือตั่งกล่าวถามว่า

"ท่านตระเตรียมปลอมแปลงเราเป็นอะไร?"

กอแชซัวกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้สามารถอดนอนสิบวันสิบคืน สมควรปลอมเป็นคนยาม"

ดังนั้นจึงจือตั่งปลายเป็นคนยาม มือหนึ่งถือโคมกระดาษ มือหนึ่งถือไม้เกราะ มิเพียงผู้อื่นมีความรู้สึกว่าคลับคล้าย มันเองแทบยึดถือตัวเองเป็นคนยาม

ลิ้วเก๊กอิงเนื่องจากถือกล้องยาสูบ จึงปลอมเป็นพ่อบ้าน สวมเสื้อสีเขียว สูบยาอยู่ตลอดเวลา

เล่งเง็กเสียงปลอมเป็นบ่าวชรา ซ่อนกระบี่กากบาทไว้ในไม้กวาด

กอแชซัวยังปลอมแปลงซิมซ่อกุกเป็นหมอดูเร่ร่อนผู้หนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า

"แนเฮีย ถึงรอบท่านปลอมแปลงโฉมแล้ว"

ใบหน้าที่คมคายหากแต่เย็นชาของแนฮ้วยพลันปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่งขึ้น รอยยิ้มนี้คล้ายสายลมใบไม้ผลิพัดละลายน้ำแข็งเย็น น่าดูยิ่งนัก แน่ฮ้วยกล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าคิดฉวยโอกาสก่อนฟ้ามือค่ำ รุดไปยังที่ทำการอำเภอเข้าพบนายอำเภอลู่ ตามหมายกำหนดการ ข้าพเจ้าจะออกเดินทางในวันพรุ่งนี้ ตอนนี้เมื่อไม่คิดไป สมควรไปบอกกล่าวสักคำ ก่อนยามสามคืนนี้ต้องกลับมา ที่นี้ขอพึ่งพาเล่งเฮีย มือปราบลิ้วกับกอก่าเท้าแล้ว"

มีคนบอกว่าแนฮ้วยพอแย้มยิ้ม หมายความว่าคดีที่เขารับผิดชอบเริ่มกระจ่างชัดเจนแล้ว

แนฮ้วยไปแล้ว

ฟ้ามืดค่ำลง

เมื่อวิกาลเยือนกราย ผู้คนในตึกตระกูลกิมพากันเข้าห้องหับตั้งแต่ประตูตึกถึงห้องโถง จุดโคมไฟส่องแถว สาดส่องถึงห้องโถงภายในห้องโถงนั่งไว้ด้วยเล่งเง็กเสียง ซิมช่อกุก ลิ้วเก๊กอิง จึงจือตั่งกอแชซัว

ที่ด้านหลังคนทั้งห้าจัดตั้งโลงไม้สามใบจุดเทียนไขสีขาว เปลวเทียนไหวโอนเอน แสงเทียนส่องต้องใบหน้าคนทั้งห้า ดูไปประหลาดลี้ลับอย่างบอกไม่ถูก

เล่งเง็กเสียงใช้สุ้มเสียงที่ชราภาพกล่าวว่า

"เรามีความรู้สึกว่า ผู้ที่ตั้งประจันกับศิษย์ของมารกระบี่ โลหิตบินไม่เพียงพวกเราทั้งห้ายังมีน้องรอง น้องสามกับน้องห้า"

ลิ้วเก๊กอิงมองดูโลงทั้งสามใบ สีหน้าปรากฏแววประหลาดพิกลขึ้นกล่าวอย่างพลุ่งพล่านอยู่บ้างว่า

"น่าเสียดายพวกมันล้วนเป็นคนตาย"

ซิมซ่อกุกแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"คนตายก็จะทวงวิญญาณ"

จึงจือตั่งหัวร่อ ฮา ฮา กล่าวว่า

"ซิมสี่เฮียบ (ผู้กล้าที่สี่แซ่จึง) เชื่อเรื่องงมงายด้วย?"

ลิ้วเก๊กอิงพลันลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"เล่งเฮีย เรามีข้อสงสัยประการหนึ่ง แต่ไม่สะดวกกับการบ่งบอกในที่นี้ เราระแวงสงสัยว่าฆาตรกรเป็น..."

เล่งเง็กเสียงกล่าวอย่างจริงจังว่า

"อย่างนั้นพวกเราไปสนทนาที่ห้องด้านใน"

ที่ห้องด้านใน

เล่งเง็กเสียงทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ไม้แข็งตัวหนึ่ง ค่อยถามลิ้วเก๊กอิงว่า

"ลิ้วเฮีย ท่านระแวงสงสัยว่าฆาตกรเป็นใคร?"

ลิ้วเก๊กอิงทอดถอนใจกล่าวว่า

"บอกไปเกรงว่าท่านไม่เชื่อ"

"เป็นผู้ใด?"

"แนฮ้วย"

เล่งเง็กเสียงงงงันวูบหนึ่ง เสื้อผ้าที่สวมใส่สั่นพลิ้วขึ้นมา แสดงว่าพลุ่งพล่านใจถึงที่สุด ชั่วครู่ค่อยกล่าวว่า

"เป็นไปไม่ได้"

ลิ้วเก๊กอิงทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"ความจริงเป็นไปไม่ได้"

เล่งเง็กเสียงเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"เราไว้วางใจแนฮ้วย มันเป็นมือปราบอันเที่ยงธรรมผู้หนึ่ง"

ลิ้วเก๊กอิงกล่าวด้วยความเศร้าเสียดายว่า

"เราก็ไม่เชื่อ แต่มีของสิ่งหนึ่ง ท่านหลังจากดูแล้ว ต้องมิอาจไม่เชื่อ"

พลางล้วงผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งจากอกเสื้อ กล่าวว่า

"เมื่อตอนกิมซาเฮียบถูกฆ่า ก่อนที่เรากับแนฮ้วยจะไปถึงห้องนอน เราล้วงจากอกเสื้อของแนฮ้วยโดยที่มันไม่รู้สึกตัว"

เล่งเง็กเสียงเห็นผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นแปดเปื้นคราบโลหิตเป็นด่างดวง ต้องกล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า

"เลือด?"

ลิ้วเก๊กอิงผงกศีรษะกล่าวว่า

"เป็นเลือดของกิมซาเฮียบ ท่านลองสูดดมดูจะทราบเอง"

เล่งเง็กเสียงรับผ้าเช็ดหน้ามาสูดดมคราหนึ่ง สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป ซัดขว้างผ้าเช็ดหน้าออก ผ้าเช็ดหน้าคล้ายกลับกลายเป็นแผ่นเหล็ก ปักฉึกกับเสาต้นหนึ่ง

เล่งเง็กเสียงร้องคำ 'ยาสลบ' คิดผุดลุกขึ้น รู้สึกฟ้าหมุนคว้างดินโคลงเคลง กระทั่งยืนยังยืนไม่มั่น พลันยื่นมือหมายชักกระบี่จากในไม้กวาด แต่เรี่ยวแรงเสื่อมสูญสิ้น ต้องกระแทกนั่งบนเก้าอี้ ริมโสตแว่วเสียงหัวร่อของลิ้วเก๊กอิงดังสะท้อนสะท้าน

เล่งเง็กเสียงฝืนใจลืมตาขึ้น แต่เห็นเงาคนเลอะเลือนพร่ามัว จึงกระชากเสียงว่า

"ลิ้วเก๊กอิง ท่าน..."

ในห้องโถงใหญ่

เล่งเง็กเสียงกับลิ้วเก๊กอิงพอเข้าสู่ห้องด้านใน ซิมช่อกุกพลันกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"จึงเฮีย กอเฮีย เรามีเรื่องหนึ่งคิดบ่งบอก ไม่ทราบท่านทั้งสองต้องการฟังหรือไม่?"

จึงจือตั่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"คำพูดของซิมสี่เฮียบ (ผู้กล้าที่สี่แซ่ซิม) พวกเราไหนเลยไม่ต้องการฟัง?"

ซิมซ่อกุกกล่าวอย่างจริงจังว่า

"เราหมายความว่าหลังจากฟังแล้ว ต่อให้ไม่เห็นด้วย ก็อย่าได้บอกต่อผู้คน"

จึงจือตั่งรับคำเป็นมั่นเหมาะ กอแซซัวกล่าวถามว่า

"ซิมสี่เฮียบคิดบ่งบอกอันใด?"

ซิมซ่อกุกกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"เราระแวงสงสัยว่าคนผู้หนึ่งเป็นฆาตกร"

จึงจือตั่งรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป ส่งเสียงดังอ้อคำหนึ่ง ซิมซ่อกุกกล่าวว่า

"เป็นคนรู้จักคุ้นเคยผู้หนึ่ง"

กอแซซัวทวนคำ 'คนรู้จักคุ้นเคย' ซิมซ่อกุกกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"แนฮ้วยเอง"

จึงจือตั่งกับกอแซซัวสบตากันวูบหนึ่ง จึงจือตั่งกล่าวอย่างนึกได้ว่า

"แนฮ้วย...มีเหตุผล การต่อสู้ที่ชานเมืองในวันนี้ถูกรถขวางกั้น เราไม่ทราบว่ามันลงมือหรือไม่ แต่ตอนที่ม่อย้งยี่เฮียบเสียชีวิต มันอยู่ที่ข้างกายของม่อย้งยี่เฮียบ"

ซิมซ่อกุกพลุ่งพล่านใจจนชุดพรตที่สวมใส่สั่นพลิ้ว กล่าวว่า

"พี่ใหญ่กับพี่สามคบหากับมันเพียงผิวเผิน แต่กลับไว้วางใจมัน ตอนนี้อันตรายรายล้อมรอบ มันพานผละจากไป หาได้คำนึงถึง

น้ำมิตรไม่”

กอแซซัวกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“อย่างนั้นซิมสี่เฮียบไฉนไม่บอกต่อเล่งไต้เฮียบกับลิ้วเฮีย ทั้งยังมิให้พวกเราบอกออกไป?”

ซิมช่อกุกทอดถอนใจกล่าวว่า

“ท่านยังไม่ทราบ มันสะกดรอยตามเล้าเก้ายู้ไป สุดท้ายเล้าเก้ายู้ถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิต ตอนนั้นเราเริ่มสงสัยมันแล้ว แต่พี่ใหญ่ไว้วางใจมัน ลิ้วเฮียก็เป็นสหายกับมัน เกรงว่าบอกไปรังแต่แหวกหญ้าให้งูตื่น”

กอแซซัวกล่าวว่า

“ไม่ทราบซิมเฮียคิดจัดการกับคนต่ำช้าเช่นนี้อย่างไร?”

ซิมช่อกุกแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

“ในเมื่อพี่ใหญ่กับซิมเฮียไม่เห็นด้วย พวกเรามิสู้รอจนแนฮ้วยกลับมา ลงมือคร่ากุมมัน ทรมานให้มันรับสารภาพ”

กอแซซัวปรบมือกล่าวว่า

“แผนอันประเสริฐ”

จึงจือตั่งเหลียวหน้าไปน้อมคำนับต่อโลงทั้งสามใบ กล่าวว่า

“หากสามารถหาตัวฆาตกรพบ ได้เฮียบ (ผู้กล้า) ทั้งสามท่านสมควรตายตาหลับแล้ว”

พลันเห็นผ้าม่านสีขาวที่ขึงอยู่ข้างโลงสั่นพลิ้วทั้งที่ปราศจากลมโชย เปลวเทียนวูบวาบสั้นไหว คล้ายกับวิญญาณอันคับแค้นร้องร่ำคร่ำครวญ ชวนให้ประหวั่นพรั่นพรึง

จึงจือตั่งพลันเงี่ยหูสดับฟัง กล่าวว่า

“คล้ายกับมีเสียงฝีเท้า”

กอแซซัวกล่าวว่า

"หรือว่าแนฮ้วยกลับมาแล้ว?"

ซิมช่อกุกกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"หากมันกลับมาก็ประเสริฐ ตอนนี้พี่ใหญ่กับลิ้วเฮียไม่อยู่ พวกเราชิงจู่โจมลงมือโดยที่มันไม่ทันระวังป้องกัน สมควรคร่ากุมมันไว้ได้"

จึงจือตั่งกล่าวว่า

"พวกเราซุ่มอยู่ข้างประตู เราพอปรบมือ พวกเราทั้งสามลงมือโดยพร้อมเพรียง"

ซิมช่อกุกรับคำ โถมถึงข้างประตูใหญ่ก่อน

จึงจือตั่ง กอแชซัวโถมตามติด บรรลุถึงข้างประตูใหญ่

ใต้ม่านวิกาล เสียงชายเสื้อปะทะลมของทั้งสามกรรโชกจนโคมไฟทั้งสองแถวสั่นไหว แสงไฟสลัวแทบดับไป

ซิมช่อกุกหมอบซุ่มในความมืด พลันกล่าวว่า

"เราไฉนไม่ได้ยินเสียงฝีเท้า?"

กอแชซัวกระซิบบอกว่า

"มือปราบจึงมีหูตาปราดเปรียว ต่อให้เป็นคนที่มีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม หากเคลื่อนไหวในรัศมีสิบวา อย่าหมายรอดพ้นจากโสตประสาทของมัน"

จึงจือตั่งซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของประตูพลันกล่าวว่า

"สงบเสียงไว้ มันใกล้ถึงประตูใหญ่แล้ว"

ซิมช่อกุกสงบปากคำไว้ มือถือแส้ปัด จับจ้องมองไปที่ประตูใหญ่ตาไม่กะพริบ

ที่เบื้องนอกยังไม่มีสิ่งผิดปรกติ

ลมวิกาลโชยพัดดุจครวญคร่ำ

จึงจือตั่งพลันปรบมือคราหนึ่ง

ซิมช่อกุกพุ่งขวับออกไปดุจลูกเกาทัณฑ์ดอกหนึ่ง

ที่หน้าประตูใหญ่ไม่มีผู้คนแม้แต่เงา

...หรือว่าจึงจือตั่งฟังผิดไป?

ซิมช่อกุกพบว่าจึงจือตั่งกับกอแซซัวโถมตามติดออกมา

พวกมันแยกย้ายทิ้งตัวลงที่เบื้องหน้าและด้านหลัง

ซิมช่อกุกงงงันวูบหนึ่ง พลันได้ยินเสียงเชียะ ไม้เท้าหยกขาวปลายแหลมด้ามหนึ่งแทงปราดมายังตำแหน่งหัวใจของมัน

ซิมช่อกุกใจหายวูบ มาตรว่าร่างยังลอยอยู่กลางอากาศ ยังสามารถสูดลมหายใจพุ่งถอยไปด้านหลัง

แทบเป็นเวลาเดียวกัน จึงจือตั่งที่ด้านหลังตวาดคำ 'เหล็กหมาด' คำหนึ่ง

ได้ยินเสียงสายโซ่แหวกฝ่าอากาศ เสียงฉึกเมื่อปรากฏอาวุธมีคมเล่มหนึ่งทะลวงใส่กลางหลังซิมช่อกุก จากนั้นถอนดึงออกไป

ซิมช่อกุกรู้สึกปวดแปลบปลาบจับใจ เป็นเหตุให้ท่าร่างเชื่องช้าวูบหนึ่ง ไม้เท้าหยกขาวที่เบื้องหน้าไล่กวดตามมา เสียงฉึกเมื่อปลายแหลมของไม้เท้าปักใส่ทรวงอกมัน แล้วถอนดึงกลับไป

หยาดโลหิตฉีดพร่างพรมลงจากกลางอากาศในบัดดล

ร่างของซิมช่อกุกตกวูบลงยังที่ห่างไปวาเศษ พร้อมกับโลหิตสายหนึ่ง

ซิมช่อกุกอันเข้มแข็ง หลังจากตกถึงพื้นยังทรงกายมั่น เซถลาไปหลายก้าว พิงกับต้นง่อทังต้นหนึ่ง ใบหน้าปรากฏแววเหลือเชื่อและโกรธแค้น สารรูปน่าสะพรึงกลัวยิ่ง

ซิมช่อกุกแผดเสียงร้องคำ "พวกเจ้า..." แต่แล้วโลหิตทะลักจากปาก ไม่สามารถกล่าวต่อ

จึงจือตั่งที่เตี้ยเล็กสันทัดยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิผิด เป็นพวกเรา"

ในมือมันถือสายโซ่เหล็กหมาด บนเหล็กหมาดแปดเปื้อนคราบโลหิต

กอแชซัวมองดูปลายแหลมไม้เท้าที่ชโลมด้วยโลหิต หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"พวกเราเป็นศิษย์ของมารกระบี่โลหิตบิน เจ้าสมควรตายตาหลับแล้ว"

ซิมซ่อกุกพลันส่งเสียงขู่คำรามดุจสัตว์ร้ายที่รับบาดเจ็บ แส้ปัดในมือพลันกลับกลายเป็นเข็มยาวนับร้อยพันเล่ม หลุดพ้นจากด้ามแส้ปัดสาดพุ่งออกไป

จึงจือตั่งกลับบังเกิดความตระหนกตกใจรีบควงสายโซ่เหล็กหมาดกวาดกระแทกแส้ปัดร่วงหล่นลง

กอแชซัวก็ร่ายรำไม้เท้าหยกขาวคุ้มครองตน จนสายน้ำไม่อาจสาดกระเซ็นเข้ามา

แต่เท้าซ้ายของมันเคลื่อนไหวไม่สะดวก ดังนั้นถูกแส้ปัดเส้นหนึ่งปักตรึงใส่ ต้องคำรามด้วยความเจ็บปวด ถอนดึงแส้ปัดออกมากลับเสียโลหิตไม่น้อย

จึงจือตั่งร้องถามว่า

"ศิษย์น้องเป็นไรแล้ว?"

กอแชซัวข่มความเจ็บปวดกล่าวว่า

"ไม่เป็นไร ดีที่ไม่ได้ซัดใส่จุดสำคัญ คิดไม่ถึงจมูกโค (คำด่านักพรต) ผู้นี้มีกำลังภายในกล้าแข็งถึงเพียงนี้"

เหลียวดู ซิมซ่อกุก เห็นมันรดตัวล้มลงที่โคนต้นไม้ ตายในสภาพเบิ่งตาจนฉีกขาด

จึงจือตั่งแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"สุดท้ายยังคงตายแล้ว"

กอแชซัวยกมือกดปากแผล ปากกล่าวว่า

"ไม่ทราบว่าศิษย์พี่ใหญ่ลงมือสำเร็จหรือไม่?"

จึงจือตั่งกล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า

"ศิษย์พี่ใหญ่ลงมือคราใด ไม่เคยล้มเหลวมาก่อน"

กอแชซัวยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราจัดส่งซากศพของจมูกโคเฒ่านี้ไปยังห้องด้านใน ปล่อยให้เฒ่าแซ่เล่งชมดูจนเจ็บปวดใจ"

จึงจือตั่งพลันกล่าวว่า

"กลัวว่าแนฮ้วยจะกลับมา"

กอแชซัวยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ศิษย์พี่รองหวั่นวิตกไปแล้ว เด็กน้อยนั้นมิใช่บอกว่าจะกลับมาในยามสามหรอกหรือ?"

จึงจือตั่งค่อยยิ้มออก กล่าวว่า

"ใช่แล้ว มันอ่อนหัดไร้ประสบการณ์ นับเป็นยอดมือปราบอันใด มีคำกล่าวไว้ 'ยมบาลกำหนดให้ตายยามสาม ผู้ใดมีชีวิตอยู่ถึงยามห้า' มันถูกกำหนดให้ตายยามสาม คิดตายเร็วกว่านี้ก็ทำไม่ได้"

กอแชซัวกล่าวเสริมว่า

"ต่อให้มันกลับมาตอนนี้ พบว่าพวกเราลงมือจะเป็นไร มันยังมิใช่คู่มือพวกเรา"

จึงจือตั่งพลันทำท่าเงี่ยหูฟัง สีหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย กล่าวว่า

"ผิดท่า มันกลับมาแล้วจริงๆ"

กอแชซัวกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"มีเรื่องเช่นนี้?"

จึงจือตั่งกล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้มีฝีมือมิใช่ชั่ว พวกเรายังคงคิดอ่านวางแผนจัดการกับมัน"

กอแซซัวรับคำ โถมถึงข้างซากศพของซิมซ่อกุก ใช้หญ้าร้างปิดคลุมซากศพไว้ จากนั้นใช้เท้าเหยียบย่ำพื้น กลบคราบโลหิตเอาไว้ จึงจือตั่งร้องเตือนว่า

"รีบด่วน มันใกล้มาถึงแล้ว"

กอแซซัวรีบจัดแจงปกเสื้อให้เรียบร้อย ได้ยินเสียงผลักเปิดประตูใหญ่ แนฮ้วยในชุดขาวรัดกุมเดินเข้ามา

จึงจือตั่งขยับกายคล้ายคิดโถมจู่โจม แต่แล้วหยุดชะงักลง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราเข้าใจว่าเป็นใคร ที่แท้เป็นแนฮ้วยเฮีย (พี่เลือดเย็น) เมื่อครู่แทบพลั้งมือจู่โจมแล้ว"

กอแซซัวก็กล่าวว่า

"แนฮ้วยเฮียมิใช่บอกว่าจะกลับมาเมื่อยามสามหรอกหรือ ตอนนี้ยังไม่ถึงยามต้น สะสางเรื่องราวเสร็จแล้วหรือ?"

แนฮ้วยกวาดมองคนทั้งสองแวบหนึ่ง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เสร็จเรียบร้อยแล้ว เนื่องด้วยเป็นห่วงเหตุการณ์ทางด้านนี้ จึงคิดกลับมาก่อน"

เมฆดำหย่อมหนึ่งเคลื่อนมาบดบังจันทร์ แม้แต่ดวงดาวก็ไร้ประกาย มีแต่โคมไฟทั้งสองแถวสั่นไหววูบวาบ

จึงจือตั่งพลันกล่าวว่า

"เมื่อครู่มีศัตรูรุกราน"

แนฮ้วยอุทานดังอา ถามว่า

"เป็นผู้ใด?"

จึงจือตั่งกล่าวว่า

"ล้วนคลุมหน้าปกปิดรูปโฉม"

แนฮ้วยถามว่า

"เล่งได้เอียบกับซิมสี่เฮียบเป็นอย่างไร?"

จึงจือตั่งกล่าวว่า

"พวกมันล้วนไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่ล่าถอยเข้าห้องด้านใน เพื่อรับมือศัตรูโดยสะดวกกว่าเดิม"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราเข้าห้องด้านในไป"

จึงจือตั่งมีสีหน้าลำบากใจ กล่าวว่า

"พวกเรามีวาจาเรียนบอก ขอแนฮ้วยเฮียอย่าได้มีโทสะ"

แนฮ้วยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"มีวาจาใดบอกได้อย่างเต็มที่ ข้าพเจ้ารับรองไม่มีโทสะ"

จึงจือตั่งกล่าวว่า

"เล่งไต้เฮียบและพวกระแวงสงสัยว่าท่านเป็นฆาตกร"

แนฮ้วยงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวอย่างขัดข้องใจว่า

"พวกท่านเล่า? พวกท่านเชื่อหรือไม่?"

"หากผู้น้องเชื่อ คงไม่แจ้งต่อท่านแล้ว แต่ว่า"

แนฮ้วยถามว่า

"แต่ว่าอะไร?"

"พวกมันแสดงหลักฐาน ทำให้เรามิอาจไม่เชื่อ"

แนฮ้วยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เป็นหลักฐานอันใด?"

จึงจือตั่งล้วงมือไปที่หว่างเอว กล่าวว่า

"เราจะแสดงให้ท่านดู..."

มันไม่ได้ล้วงสิ่งใดออกมา หากแต่กดปุ่มบังคับที่หว่างเอว

ดึงสายโซ่เหล็กหมาดออกมาดังกราวใหญ่

แนฮ้วยงงงันวูบหนึ่ง พลันได้ยินที่ด้านหลังบังเกิดเสียงลมแหวกฝ่าอากาศมาถึง

เป็นไม้เท้าหยกขาวจู่โจมถึงตัว

แนฮ้วยความจริงแบ่งแยกสมาธิไปที่จึงจือตั่ง ตามเหตุผลไม่สามารถหลบรอดได้

ลิ้วเก๊กอิงลากเก้าอี้ตัวหนึ่ง นั่งสูบกล้องยาเส้นในห้องด้านในอันมืดมิด แสงไฟสีแดงวาบขึ้นแล้วดับไป ขับเน้นใบหน้ามันบัดเดี๋ยวสว่างบัดเดี๋ยวมืดลง

เล่งเง็กเสียงถลึงมองลิ้วเก๊กอิง แต่กระทั่งนั่งยังนั่งไม่มั่นคง

ลิ้วเก๊กอิงสูบยาหลายอีก พลันยิ้มออกมากล่าวกับเล่งเง็กเสียงว่า

"เราทราบว่าท่านคิดถามอันใด?"

เล่งเง็กเสียงไม่ตอบคำ ยังถลึงมองลิ้วเก๊กอิงอย่างโกรธแค้น

ลิ้วเก๊กอิงคล้ายมองไม่เห็น กล่าวว่า

"ที่ท่านสูดดมเข้าไป เป็นตัวยาหอมหยกระทวย ที่ผ่านมาฮ่องเต้ใช้จัดการกับพระสนมที่คิดแข็งขืน จะได้ไม่ต้องเปลืองกำลังมากความ ผู้ใดสูดตัวยานี้เข้าไป ต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมเทียมฟ้า ภายในหนึ่งชั่วยามอย่าคิดหมายลุกขึ้นยืน และไม่สามารถส่งเสียงร้องออกมา"

เล่งเง็กเสียงถลึงตามองลิ้วเก๊กอิง ลิ้วเก๊กอิงหัวร่อดังๆ กล่าวอีกว่า

"เราทราบว่าท่านมีโทสะอันใด ใช่แล้ว กิมเส็งฮ้วงกับกูเก่งเอียงล้วนถูกเราฆ่าตาย ส่วนม่อยังจุ้ยฮุ้นถูกศิษย์น้องรองกับศิษย์น้องที่สามผนึกกำลังฆ่า พวกเราเป็นศิษย์ของมารกระบี่โลหิตบินเอง"

เล่งเง็กเสียงจ้องมองลิ้วเก๊กอิง ดวงตาคล้ายกับจะมีเปลวไฟ

พวยพุ่งออกมา ลิ้วเก๊กอิงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้คาดหวังให้ซิมซ่อกุกมาช่วยเหลือท่าน ตอนนี้มันคงตายตามม่อยังจุ้ยฮุ้น กิมเส็งฮ้วง กูเก่งเอียงไปแล้ว"

พลางบรรจุใบยาชุดใหม่ลงในกล้องยาสูบจุดสูบอีกครา

กอแชซัวฉวยโอกาสที่แนฮ้วยจับจ้องมองดูความเคลื่อนไหวของจึงจือตั่ง ขยับไม้เท้าหยกขาวแทงใส่กลางหลังแนฮ้วย

มันดัดแปลงใช้ท่ากระบี่โลหิตบินกับไม้เท้า สภาวะจู่โจมเร่งร้อนรุนแรงยิ่ง

แต่แล้วยามนั้น แนฮ้วยพลันพุ่งถอยไปด้านหลัง

แนฮ้วยในตอนนี้แทนที่จะมุ่งหน้ากลับพุ่งถอย เท่ากับเสนอตัวเข้าหาปลายไม้เท้าเอง

กอแชซัวงงงันวูบหนึ่ง สภาวะไม้เท้าไม่เปลี่ยนแปลง ยังเสือกจู่โจมออกไป

แต่แนฮ้วยคล้ายคำนวณแน่ว่ากอแชซัวต้องจู่โจมไม้เท้านี้ การพุ่งถอยครั้งนี้ เท่ากับขยับเคลื่อนร่างจากตำแหน่งเดิมเล็กน้อย เสียงซี่เมื่อปลายไม้เท้าแทงใส่ร่างแนฮ้วยแล้ว

สภาวะพุ่งถอยของแนฮ้วยหาได้ชะลอชักช้าลงไม่ พร้อมกับชักกระบี่ออกมาดังเซ้ง

กอแชซัวพลันพบว่า ท่าไม้เท้าของมันแทงใส่ใต้ซอกแขนของแนฮ้วย ไม่ได้ทิ่มแทงถูกร่างของแนฮ้วยแต่อย่างไร

ขณะเดียวกัน แนฮ้วยพุ่งตัวมาตามตัวไม้เท้าแทงกระบี่ลอดใต้ซอกแขนขวาออกไป

กอแชซัวคิดล่าถอย แต่แล้วพบว่าตัวไม้เท้าถูกแนฮ้วยหนีบแน่นเอาไว้

หากกอแชซัวละทิ้งไม้เท้าล่าถอย อาจรอดชีวิตได้ แต่ที่แล้วมากอแชซัวถือไม้เท้าหยกขาวไม่ห่าง หากให้ละทิ้งไม้เท้า อดรีรอลังเลมิได้

พริบตาที่ลังเล ร่างของแนฮ้วยก็แนบชิดกับร่างของมัน กระบี่เบาบางของแนฮ้วยแทงทะลุท้องของกอแชซัวไป

โลหิตฉีดพุ่งจากกลางหลังกอแชซัวในบัดดล

กอแชซัวส่งเสียงขู่คำรามสะท้านทั้งดินฟ้า ละทิ้งไม้เท้าหยกขาว รวบแขนทั้งสองคิดหมายรัดร่างแนฮ้วยให้ตายคามือ

ในส่วนของจึงจือตั่งดึงสายโซ่เหล็กหมาดออกมา คิดพุ่งจู่โจมออก พอเห็นแนฮ้วยพุ่งถอย ต้องงงงันวูบหนึ่ง

จากนั้นมันเห็นไม้เท้าหยกขาวของกอแชซัวแทงทะลุใต้ซอกซ้ายของแนฮ้วย ซึ่งก็หมายความว่าท่าไม้เท้าของกอแชซัวจู่โจมใส่อากาศธาตุ

ท่าไม้เท้านี้เมื่อจู่โจมใส่อากาศธาตุ กอแชซัวก็คับขันอันตรายแล้ว

จึงจือตั่งตวาดก้องร้องขึ้น บังคับสายโซ่เหล็กหมาด พุ่งใส่ทรวงอกแนฮ้วยอย่างหักโหม

แต่พริบตาก่อนหน้านี้ กระบี่ของแนฮ้วยแทงถูกเป้าหมายแล้ว

แนอ้วยพอใช้กระบี่ประสบผล ก็กลิ้งตัวไปด้านข้าง กระทั่งกระบี่ยังไม่ทันถอนดึงจากร่างกอแชซัว

เมื่อแนฮ้วยกลิ้งตัวหลบเลี่ยง ท่าเหล็กหมาดของจึงจือตั่งเปลี่ยนเป็นกระแทกใส่ทรวงอกกอแชซัว

กอแชซัวได้รับความเจ็บปวดที่ท้องน้อย ไหนเลยหลบรอดพ้น เสียงฉึกเมื่อเหล็กหมาดปักใส่ทรวงอกของกอแชซัว

กอแชซัวแผดร้องโหยหวน จึงจือตั่งบังเกิดความตื่นตระหนก รีบกระตุกสายโซ่ถอนดึงเหล็กหมาดออก

มันไม่ถอยดึงเหล็กหมาดยังพอทำเนา พอถอนดึงเหล็กหมาด

เท่ากับกระชากดึงเลือดเนื้อของกอแชซัวซึ่งติดบนเหล็กหมาดออกมาด้วย

เหล็กหมาดถอนดึงออก เลือดเนื้อกระเซ็นซ่าน

กอแชซัวขู่คำรามครึ่งเสียง ก็ล้มครืนลง ไม่สามารถส่งเสียงออกมาอีก

จึงจือตั้งตะลึงลานอีกครา

พริบตาที่ตะลึงลาน แนฮ้วยก็กลิ้งตัวกลับมา ถอนดึงกระบี่จากท้องน้อยกอแชซัว

จึงจือตั้งจะอย่างไรเป็นนักเลงเก่าอันช่ำชอง พอเห็นแนฮ้วยจู่โจมกระบี่ประสบผล ก็ควงสายโซ่ดังหวีดหวือ แสงโคมทั้งสองแถวล้วนถูกกระแสลมกระโชกดับไป

จึงจือตั้งฉวยโอกาสสับเปลี่ยนตำแหน่งซ่อนตัวอยู่หลังประตูหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

มันขบคิดไม่เข้าใจว่าเหตุใดแนฮ้วยจึงระวังป้องกันพวกมัน

ตอนนี้มันก็ไม่แน่ใจว่าแนฮ้วยอยู่ที่ใด

แผ่นฟ้าแผ่นดินมืดครึ้มเลือนสลัว มองไม่เห็นอันใด เมฆดำที่บดบังจันทรายังไม่เคลื่อนตัวออกไป

มันเชื่อมั่นว่าในมือปราบทั้งแผ่นดิน มันมีโสตประสาทดีเลิศที่สุด หลังจากดับโคมไฟ มันมีเปรียบกว่าศัตรู

ขอเพียงศัตรูมีความเคลื่อนไหว มันสามารถจู่โจมลงมือ ใช้เหล็กหมาดกระแทกทรวงอกศัตรูแหลกเละ โดยที่ศัตรูไม่ทราบว่ามันอยู่ที่ใด

มันเห็นว่าอาวุธของมันยาวกว่าแนฮ้วย ขณะเผชิญศัตรูในความมืด เป็นส่วนที่มีเปรียบที่สุด

เพียงแต่มันไม่ทราบว่า แนฮ้วยล่วงรู้หรือไม่ว่ามันมีโสตประสาทเหนือธรรมดา

มันยังไม่ทราบว่าแนฮ้วยมีสายตาเหนือธรรมดา

แต่ขอเพียงเป็นคนที่มีความรู้สึกในการสูดกลิ่น จะสูดออกว่ากลิ่นคาวเลือดฉุนเฉียวเป็นพิเศษ

มิหนำซ้ำคนที่มีความรู้สึกรับรู้ จะพบว่ารังสีการฆ่าฟันรุนแรงเป็นพิเศษ

ลิ้วเก๊กอิงยังสูบยาอยู่ในความมืด

ที่ด้านตรงข้ามของมันนั่งไว้ดวยเล่งเง็กเสียง

เล่งเง็กเสียงยังถลึงมองมัน แต่ลิ้วเก๊กอิงไม่มองดูมัน ทางหนึ่งสูบยา ทางหนึ่งพึมพำว่า

"สิบปีแล้ว หลังจากที่ซือแป๋เราถูกพวกเจ้ากลุ่มรุมสังหารบนยอดเขาฮั้วซัว พวกเราต้องเผชิญกับการตามล่าของศัตรูนับพัน ตอนนั้นพวกเราเอาแต่เสพสุข ไม่ยอมฝึกฝีมืออย่างจริงจัง ศัตรูพวกมากก็มีฝีมือสูงเยี่ยม คิดหลบซ่อนตัวก็ไม่มีที่ให้ซ่อนตัว ภายหลังพวกเราได้คิดว่า มีแต่เข้าสังกัดกรมเมือง จึงเป็นที่ซ่อนตัวอันประเสริฐ

"ดังนั้นพวกเราแยกย้ายเข้าสังกัดหน่วยงานต่างๆ ของทางการ ขณะเดียวกันก็ฝึกปรือท่ากระบี่โลหิตบินของซือแป๋ เพื่อป้องกันมิให้ผู้คนจดจำออก ได้แต่ดัดแปลงเป็นเพลงไม้เท้า ท่าเหล็กหมาด และท่ากล้องยาสูบนี้..."

มันยกกล่องยาสูบขึ้น สูบยาอีกหลายคำแสงไฟสว่างวาบกว่าเดิม ปากกล่าวว่า

"ในที่สุดพวกเราสร้างชื่อสำเร็จ บ้างเป็นมือปราบ บ้างเป็นหัวหน้าฝึกสอน ไม่มีผู้ใดระแวงสงสัยพวกเราอีก พวกเราเห็นว่าถึงเวลาล้างแค้นแล้ว พวกเรากลัวว่าพวกเจ้าตายไปก่อน อย่างนั้นเราสามศิษย์พี่ศิษย์น้องคงต้องเสียใจไปชั่วชีวิต"

มันยิ่งกล่าวยิ่งพลุ่งพล่าน หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"เมื่อเราลงมือฆ่ากิมเส็งฮ้วง มันพาร่างที่รับบาดเจ็บสาหัสกลับเข้าห้อง คิดดึงแส้ตะขาบออกมา เราทราบว่ามันต้องตายแน่นอนจึงรั้งอยู่ในงานเลี้ยงไม่จากไป ทั้งนี้เพราะเราแน่ใจว่า พวกเจ้าต้องขอให้เราคลี่คลายคดี เราจะได้ฉวยโอกาสเชิญตัวศิษย์น้องรองกับศิษย์น้องที่สามมา เพื่อจู่โจมสังหารพวกเจ้าทีละคน"

มันมีสีหน้าเคร่งขรึมลง กล่าวอีกว่า

"เราคิดไม่ถึงว่าแนฮ้วยก็อยู่ในงานเลี้ยงด้วย...แต่ว่ามันไม่มีชีวิตยืนยาวเช่นกัน เมื่อถึงยามสามมันต้องตายแน่นอน ถือว่าตกตายร่วมกับพวกท่านเถอะ..."

เสียงต๊กต๊กเมื่อคนยามถือโคมกระดาษเดินผ่านประตูตึกตระกูลกิมเคาะเกราะบอกเวลา

ยามต้น (สองทุ่ม) แล้ว

คนยามนั้นไม่ล่วงรู้ถึงรังสีการฆ่าฟัน และสูดไม่ได้กลิ่นคาวเลือดภายในตึก ดังนั้นเดินผ่านไป

ที่ลานตึกกลับคืนสู่ความเงียบงัน

แนฮ้วยซ่อนตัวอยู่หลังประตู

ประตูตึกมีทั้งสิ้นสองบาน

จึงจจือตั่งหลบซ่อนตัวที่หลังประตูอีกบานหนึ่ง

แนฮ้วยไม่ได้เคลื่อนไหว ดังนั้นจึงจือตั่งไม่ทราบว่าแนฮ้วยอยู่ที่ใด

จึงจือตั่งก็ไม่ได้เคลื่อนไหว แนฮ้วยจึงไม่เห็นมันเช่นกัน

ซึ่งความจริงทั้งสองอยู่ห่างกันไม่กี่เชียะ ขึ้นอยู่กับผู้ใดพบเห็นผู้ใดก่อน ผู้นั้นก็สามารถจู่โจมลงมือ ปลิดชีวิตของอีกฝ่าย

แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่พบเห็นผู้ใด ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าอีกฝ่ายอยู่ที่ใด

ทั้งสองกำลังประลองความอดทนกัน

แนฮ้วยคล้ายไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป

จึงจือตั่งอาศัยโสตประสาทอันปราดเปรียวฟังออกว่าแนฮ้วยพุ่งตัวออกจากหลังประตูอีกบานหนึ่ง มุ่งหน้าไปยังห้องโถงอย่างรวดเร็ว

ไม่มีสิ่งใดรวดเร็วกว่าเหล็กหมาดของจึงจือตั่งอีก

จึงจือตั่งตวาดคำ 'เหล็กหมาด' บังคับสายโซ่ตั้งตรงยืดยาว เสียงทึบเมื่อเหล็กหมาดกระแทกถูกวัตถุสิ่งหนึ่ง

จากนั้นจึงจือตั่งพบว่า วัตถุสิ่งนั้นเพียงเป็นกระถางดอกไม้ใบหนึ่ง

มันฉุกคิดว่าผิดท่า ตัวเองกลับเปิดเผยร่องรอยแล้ว

มันไม่ทันมีความเคลื่อนไหวใด ขณะที่มันเปล่งคำ 'เหม็กหมาด' ฟันบนกับฟันล่างกระทบกัน ปรากฏช่องว่างเล็กน้อย พลันปรากฏกระบี่ทั้งเรียวทั้งเบาบางเล่มหนึ่งทิ่มทะลวงเข้ามา

จึงจือตั่งไม่ทันบังเกิดความแตกตื่นพรั่นพรึง เพียงรู้สึกหวานวูบที่ลำคอ จากนั้นไม่รับรู้อันใดอีก

๓

จบลงด้วยความตาย

ลิ้วเก๊กอิงพลันเห็นแสงจันทร์สาดส่องเข้ามา ต้องขมวดคิ้วเล็กน้อย มองดูเล่งเง็กเสียงแล้วกล่าว

"เล่งเง็กเสียงทราบหรือไม่ว่าจนบัดนี้เราไฉนยังไม่ฆ่าเจ้า? เหตุใดเราคิดกำจัดพวกเจ้าทีละคน โดยไม่เข่นฆ่าพวกเจ้าให้สิ้นซากในคราเดียว?"

เล่งเง็กเสียงถลึงมองมัน ส่ายหน้าด้วยความยากลำบาก

ลิ้วเก๊กอิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"รวบรัดยิ่ง เราต้องการให้พวกเจ้าลิ้มลองรสชาติของคนใกล้ชิดตายจาก ลิ้มลองรสชาติของความกลัว และลิ้มลองรสชาติของความตาย เราคิดรอจนศิษย์น้องทั้งสองจัดส่งศีรษะของซิมซ่อกุกมา คอยถึงรอบของเจ้า..."

มันพลันผุดลุกขึ้น สูบยาติดต่อกันหลายคำ แสดงว่าไม่สบายใจอยู่บ้าง ปากกล่าวว่า

"แต่ตอนนี้เราไม่อาจรอนานแล้ว ควันหอมมอมประสาทกำลัง

จะเสื่อมคลาย เรายังคงฆ่าเจ้าก่อน”

มันทางหนึ่งเดินเข้าหาเล่งเง็กเสียง ทางหนึ่งพึมพำว่า

“ประหลาดแท้ ศิษย์น้องทั้งสองสมควรลงมือสำเร็จจึงถูกต้อง”

พลันได้ยินที่เบื้องนอกบังเกิดสุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า

“ลงมือสำเร็จแล้ว”

ลิ้วเก๊กอิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

ขณะเดียวกัน หน้าต่างของห้องด้านในถูกกระแทกพังทลาย เงาร่างสองสายพุ่งชนใส่ลิ้วเก๊กอิง

ลิ้วเก๊กอิงรีบถอยปราดไป เงาร่างนั้นพุ่งชนพลาดเป้า จงร่วงฟาดลงกับพื้น

เงาร่างอีกสายหนึ่งกลับพุ่งชนใส่เก้าอี้ของเล่งเง็กเสียง เสียงโครมเมื่อเล่งเง็กเสียงทั้งคนทั้งเก้าอี้ถูกพุ่งชนเคลื่อนห่างออกไปหนึ่งวา

แต่เงาร่างที่พุ่งชนใส่เก้าอี้ก็ร่วงฟาดลงเช่นกัน

ลิ้วเก๊กอิงยังไม่เคยเห็นวิธีการพุ่งชนอย่างไม่คิดชีวิตเช่นนี้มาก่อน

หน้าต่างพอพังทลายลง แสงจันทร์ก็สาดลอดเข้ามาดุจสายปรอท

ลิ้วเก๊กอิงเพ่งตามอง พบว่าคนที่ร่วงฟาดลงกับพื้นทั้งสองกลับเป็นกอแชซัวกับจึงจือตั่ง

ส่วนเล่งเง็กเสียงกับมันยืดระยะห่างกันหนึ่งวา คนผู้หนึ่งพลิ้วร่างลงยังหว่างกลางพวกมันโดยไร้เสียง เป็นแนฮ้วยเอง

ลิ้วเก๊กอิงรีบยกกล้องยาสูบ จ่อปลายแหลมของกล้องยาสูบใส่แนฮ้วย

แนฮ้วยก็ชักกระบี่ จ่อปลายกระบี่ใส่ลิ้วเก๊กอิง

ทั้งสองล้วนไม่ขยับเคลื่อนไหว

ลิ้วเก๊กอิงจับจองมองแนฮ้วย พลันยิ้มออกมากล่าวว่า

“ที่แท้เป็นท่าน”

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เป็นข้าพเจ้า"

ลิ้วเก๊กอิงถามว่า

"ท่านทำงานเสร็จเรียบร้อยกลับมาแล้ว"

แนฮ้วยยิ้มอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"กลับมาทันเวลาพอดี"

"ท่านกลับมาได้พอดีจริงๆ เล๋งไต้เฮียบ (ผู้กล้าแซ่เล่ง) ถูกยาสลบมอมทำร้าย ร่างอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง เราให้การคุ้มครองมัน ไม่อาจปลีกตัวไปได้"

แนฮ้วยพลันกล่าวว่า

"น่าเสียดาย"

"น่าเสียดายอันใด?"

"คำโป้ปดน่าฟังนัก"

ลิ้วเก๊กอิงแสร้งเป็นไขสือ ทวนคำ 'คำโป้ปด' แนฮ้วยกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่เมื่อครู่ข้าพเจ้าอยู่ริมหน้าต่าง ได้ยินคำพูดแท้จริงของท่านแล้ว"

ลิ้วเก๊กอิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงแนฮ้วยเฮียไม่สืบหาฆาตกรกลับแอบฟังคำพูดของผู้อื่น"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหาตัวฆาตกรพบแล้ว"

"เป็นผู้ใด?"

"ฆาตกรเป็นท่าน"

ลิ้วเก๊กอิงแหงนหน้าหัวร่อ คล้ายได้ยินเรื่องราวที่น่าหัวร่อก็มิปาน

แต่ขณะที่มันหัวร่อ ดวงตาปราศจากรอยยิ้มแม้แต่น้อย ยังคงจับจ้องมองกระบี่ของแนฮ้วย

แนฮ้วยก็จ้องมองกล้องยาสูบของมัน มาตรว่าตอนที่กล่าววาจาขอเพียงฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดชะล่าเลินเล่อ อีกฝ่ายหนึ่งจะฉวยโอกาสจู่โจมลงมือ

ลิ้วเก๊กอิงแหงนหน้าหัวร่อชั่วขณะ พบว่าไม่อาจล่อลวงให้แนฮ้วยลงมือ จึงชะงักเสียงหัวร่อลง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ยอดเยี่ยม ยอดเยี่ยมยิ่ง"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ท่านก็ยอดเยี่ยม เพียงแต่ไม่อาจตบตาข้าพเจ้าได้"

ลิ้วเก๊กอิงกล่าวว่า

"เรากลับต้องการทราบว่า ท่านระแวงสงสัยเราได้อย่างไร?"

"นี่ต้องโทษว่าท่านเอง เข้าใจว่าเมื่อซุ่มกำลังที่หน้าบ้านของเล้าเก้ายู้ สามารถกำจัดฆ่าข้าพเจ้า แต่แล้วกลับทิ้งพิรุธเอาไว้"

ลิ้วเก๊กอิงทวนคำ 'พิรุธ' แนฮ้วยกล่าวว่า

"มิผิด ท่านบอกว่าเล้าเก้ายู้ต้องสงสัยว่าฆ่าคนตาย ถูกคุมขังที่เมืองลิ้วจิว แต่ข้าพเจ้าตรวจดูซากศพมัน หาพบเห็นตราประทับนักโทษของเมืองลิ้วจิวไม่ ดังนั้นข้าพเจ้าครุ่นคิด เจ้ามือปราบเช่นท่านจะจำผิด หรือว่าจงใจพูดผิด? ข้าพเจ้ายังตรวจค้นคนชุดดำคลุมหน้าเหล่านั้น พบว่าบนต้นแขนพวกมันล้วนทำเครื่องหมาย แสดงว่าเป็นทหารรักษาความสงบเรียบร้อยของตัวเมือง ที่นี่มีผู้ใดสามารถสั่งการต่อทหารที่รักษาความสงบได้?"

แนฮ้วยจับจ้องมองลิ้วเก๊กอิง กล่าวสืบต่อ

"ข้าพเจ้านึกถึงหัวหน้าฝึกสอนกอแชซัว ปรากฏว่ากอแชซัวมาตามคำเชิญของท่านจริงๆ ดังนั้นข้าพเจ้าเริ่มสงสัยว่า ท่านจงใจใส่ความเล้าเก้ายู้ เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของข้าพเจ้าหรือไม่?

หากเจ้าเก้ายู้ไม่มีความผิด ท่านบอกให้ข้าพเจ้าสะกดรอยตาม

เล้าเก้ายู้ ความจริงคิดฉวยโอกาสให้คนของกอแชซัวจัดการกับข้าพเจ้า แต่ท่านลืมนึกถึงข้อหนึ่ง หากมิใช่มีคนส่งข่าวไปก่อน ขณะที่ข้าพเจ้าสะกดรอยตามเล้าเก้ายู้ ไยต้องทุ่มเทกำลังมากมายปานนั้นไปฆ่าเล้าเก้ายู้คนเดียว? แสดงว่าคนที่ท่านคิดฆ่าเป็นข้าพเจ้า หาใช่เล้าเก้ายู้ไม่ แต่เมื่อฆ่าข้าพเจ้าไม่สำเร็จ ได้แต่ฆ่าเล้าเก้ายู้เป็นการปิดปาก..."

ลิ้วเก๊กอิงแคนหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เลื่อมใส เลื่อมใส"

แนฮ้วยกล่าวอีกว่า

"เล้าเก้ายู้ก่อนตายบอกต่อข้าพเจ้าว่า ผู้ที่ฆ่ามันเป็น 'กง...' หลังจากที่ข้าพเจ้าตรวจคนเหล่าคนร้ายซึ่งเป็นทหารรักษาความสงบ ค่อยฉุกคิดว่านั่นอาจเป็น 'กงเหยิน' (เจ้าหน้าที่) หรือว่า 'กงชา' (เจ้าพนักงาน) ระหว่างการต่อสู้ เล้าเก้ายู้เห็นเจ้าพนักงานปรากฏกายขึ้นย่อมไม่ทันระวังป้องกัน เป็นเหตุให้พวกท่านลงมือประสบผล"

ลิ้วเก๊กอิงกล่าวว่า

"แผนการของเราแนบเนียนไร้ช่องโหว่ กลับบังเกิดข้อผิดพลาดเช่นนี้ เราก็ไม่มีคำพูดจะกล่าว"

แนฮ้วยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ตาข่ายฟ้าถี่ยิบ ไม่มีรูให้เล็ดลอดในโลกไม่มีแผนร้ายที่แนบเนียนไร้ช่องโหว่ อย่าว่าแต่ข้อผิดพลาดของท่านไม่มีเพียงหนึ่งเท่านั้น"

ลิ้วเก๊กอิงทวนคำ 'ไม่มีเพียงหนึ่งเท่านั้น?' แนฮ้วยกล่าวว่า

"ตั้งแต่ตอนที่ท่านชักจูงกูเก่งเอียงไป หรือใช้จึงจือตั่งหรือว่ากอแชซัวล่อลวงกูเก่งเอียงไป ข้าพเจ้าก็นึกสงสัยแล้ว กูโหงวเฮียบ (ผู้กล้าที่ห้าแซ่กู) อารมณ์วู่วามออกติดตามศัตรูไป ยังมีคำอธิบายได้ แต่เจ้ามือปราบเช่นท่านไฉนละทิ้งหน้าที่คุ้มกันคน ไล่ติดตามศัตรูไปด้วย? ผลสุดท้ายอาฮกถูกฆ่าปิดปาก...อาฮกที่ซ่อนตัวอยู่ในห้องเก็บ

ฟืน ไม่กล้าออกมาพบพานคน เพราะพบเห็นท่านฆ่ากิมเส็งฮ้วง แต่ท่านกลับอยู่ข้างกายกิมฮูหยิน อาฮกจึงไม่กล้าเรียนต่อเล่งไต้เฮียบ กูโหงวเฮียบพออยู่ตามลำพัง ท่านฉวยโอกาสฆ่าทิ้ง จากนั้นแสร้งเป็นรับบาดเจ็บกลับมาที่ห้องเก็บฟืน เข้าใจว่าสามารถปิดฟ้าบังทะเล..."

ลิ้วเก๊กอิงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ซึ่งความจริงเล่งเง็กเสียง ม่อยังจุ้ยฮุ้น ซิมซ่อกุกล้วนถูกเราปิดบังทั้งสิ้น"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ท่านสามารถปิดบังได้นานเท่าใด? ข้าพเจ้าพอเห็นเหล็กหมาดที่คาดเอวจึงจือตั่ง นึกถึงปากแผลของเล้าเก้ายู้ ก็เริ่มระแวงสงสัย ข้าพเจ้าทราบว่าไม่มีหลักฐาน บอกไปไม่มีผู้คนยินยอมเชื่อ ดังนั้นมิอาจไม่อาสาร่วมทางไปกับม่อยังยี่เฮียบ (ผู้กล้าที่สองแซ่ม่อยัง) แต่ยังเกิดความผิดพลาดขึ้น พวกท่านใช้รถบดบังสายตาของข้าพเจ้า ให้จึงจือตั่งกับกอแชซัวฆ่ามัน หากมิใช่ในพวกเรามีคนส่งข่าวไป ยังมีผู้ใดวางกำลังอยู่ที่นั่นได้?"

ลิ้วเก๊กอิงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"แต่ผู้ที่ไปยังชานเมืองมีแต่ท่านกับจึงจือตั่ง หามีกอแชซัวไม่"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพอเห็นม่อยังยี่เฮียบรับบาดเจ็บทั้งหน้าหลัง ก็บังเกิดความสงสัย กอแชซัวเมื่อไม่ได้ร่วมทาง อย่างนั้นฆาตกรอีกคนหนึ่งเป็นใคร? ภายหลังค่อยทราบว่าท่านเสนอให้กอแชซัวออกไปซื้อหายาปลอมแปลงโฉม ความจริงคิดปฏิบัติการฆ่าคน ม่อยังยี่เฮียบแม้ชาญฉลาด แต่ระหว่างสู้ศัตรูสิบกว่าคน เข้าใจว่าพวกเดียวกันต้องให้การช่วยเหลือ คิดไม่ถึงกลับถูกฆ่า...ม่อยังยี่เฮียบก็คิดบอกต่อข้าพเจ้าว่าฆาตกรเป็นใคร จึงจือตั่งกลับใช้ให้ทหารรักษาความสงบหลายคนพัวพัน

ไว้จวบกระทั่งแน่ใจว่าม่อยังยี่เฮียบสิ้นใจตายแล้ว

"แต่ว่าพวกท่านกระทำผิดแล้ว อาศัยเหล็กหมาดจึงจือตั่ง กระทั่งโจรน้อยไม่กี่คนก็ฆ่าไม่ได้หรือ? จึงจือตั่งบอกว่ามันฆ่าโจรคลุมหน้าหลายคน ข้าพเจ้าก็ตรวจดูคนตายบนพื้น หลังจากนั้นยังเรียนถามต่อเล่งไต้เฮียบ พิสูจน์ทราบว่าเหล่าโจรคลุมหน้าถูกดาบเจ็ดหวนประหารฆ่าตาย ไม่มีคนถูกเหล็กหมาดกระแทกเสียชีวิตแม้สักคนเดียว เหตุใดจึงจือตั่งจึงพูดปดด่อข้าพเจ้า? นี่นับว่าชัดแจ้งยิ่ง ม่อยังยี่เฮียบยังบอกว่าฟันใส่ฝ่ายตรงข้ามดาบหนึ่ง แต่ผู้ที่ถูกดาบฟันใส่มิใช่จึงจือตั่ง หากทว่าเป็นกอแชซัว ดังนั้นมันปลอมตัวเป็นขอทานขาเป๋ผู้หนึ่ง เพื่อปกปิดบาดแผลที่เท้าเอาไว้"

ลิ้วเก๊กอิงยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใด ได้แต่หัวร่อเฮอะ ฮะ ออกมา

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ทุกประการเพียงเป็นข้อสันนิษฐาน ดังนั้นข้าพเจ้าต้องหาหลักฐาน โดยแสร้งบอกว่าจะไปหานายอำเภอลู่ แท้ที่จริงข้าพเจ้าออกไปตรวจสอบทราบว่า ท่านจึงจือตั่ง กอแชซัวทั้งสามมักอยู่ร่วมกัน กระบวนท่าที่ใช้คล้ายคลึงกัน นอกจากอาวุธแตกต่างกันเท่านั้น เหล่าผู้คลุมหน้าที่เสียชีวิตก็เป็นทหารรักษาความสงบ ตอนมีชีวิตให้ความเคารพเชื่อฟังต่อกอแชซัว มิหนำซ้ำตอนที่เล้าเก้ายู้ถูกฆ่า กอแชซัวกับจึงจือตั่งไม่อยู่ในสถานที่ฝึกสอนกับกรมเมือง ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นหลักฐานมัดตัวพวกท่าน ข้าพเจ้าจึงรีบรุดกลับมา ความจริงคิดติดต่อกับเล่งไต้เฮียบกับซิมสี่เฮียบ จับกุมตัวพวกท่านเอาไว้ คิดไม่ถึงพวกมันกลับประสบภัย"

ลิ้วเก๊กอิงกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"ประเสริฐ เราเพียงไม่เข้าใจเรื่องหนึ่ง"

แนฮ้วยถามว่า

"เรื่องอันใด?"

ลิ้วเก๊กอิงกล่าวว่า

"ต่อให้ท่านมีไหวพริบปราดเปรียว ทราบได้อย่างไรว่าศิษย์น้องทั้งสองของเราจะซุ่มจู่โจมท่าน และซุ่มจู่โจมอย่างไร? หากท่านไม่ทราบ ไหนเลยหลบรอดจากท่าจู่โจมทั้งหน้าหลังของพวกมันได้?"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"เนื่องจากพวกมันเข้าใจว่าข้าพเจ้าไม่เพ่งเล็งสงสัยพวกมัน ส่วนข้าพเจ้าเริ่มสงสัยในตัวพวกมัน จึงเพิ่มความสังเกตกว่าเดิม ข้าพเจ้าพอกลับถึงตึกตระกูลกิม พบว่าบนต้นง่อทังแปดเปื้อนโลหิต ที่ส้นรองเท้าของกอแชซัวก็มีคราบโลหิต แสดงว่าหากมิใช่เล่งได้เฮียบประสบคราเคราะห์ คงเป็นซิมสี่เฮียบจบสิ้นแล้ว หาไม่ก็พลาดท่าเสียทีทั้งสองคน ข้าพเจ้าครุ่นคิด...ข้าพเจ้ากลับมาในตอนนี้ พวกมันต้องกลัวถูกข้าพเจ้าพบเห็นความจริง ตระเตรียมฆ่าข้าพเจ้า และจากบาดแผลของม่อยังยี่เฮียบ ช่วยให้ข้าพเจ้าคำนวณตำแหน่งที่พวกมันคิดลงมือได้ ดังนั้นข้าพเจ้าชิงเป็นฝ่ายฆ่ากอแชซัว จึงจือตั่งที่หลงเหลือไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ สุดท้ายจบชีวิตไปอีกคนหนึ่ง"

ลิ้วเก๊กอิงพลันส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า

"แนเฮีย พวกเราคบหากันหลายปี ต่างก็ยึดอาชีพมือปราบ วันหน้าสามารถดูแลกันและกัน ขอให้แนเฮียผ่อนผันละเว้นสักครา เราจะส่งมอบตัวเล่งได้เฮียบคืนแก่ท่าน และไม่สืบสาวการตายของศิษย์น้องทั้งสอง"

แนฮ้วยถามว่า

"ท่านกับเล่งได้เฮียบคบหากันมากี่ปี?"

ลิ้วเก๊กอิงขบคิดแล้วตอบว่า

"สามปี"

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ด้วยไมตรีคบหากันสามปี ท่านยังลงมือด้วยอำมหิตถึงเพียงนี้ วันนี้ข้าพเจ้าปลดปล่อยท่าน วันหน้าท่านยังจะฆ่าผู้ใด?"

ลิ้วเก๊กอิงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นแนเฮียคิดจัดการกับเราอย่างไร?"

ยามนั้นที่ห่างไปบังเกิดเสียงเคาะเกราะบอกเวลายามสองดังมา

แนฮ้วยกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"มีหนทางเพียงสายเดียว"

"หนทางใด?"

"จากที่นี่เดินไปยังกรมเมือง ให้ท่านเข้ามอบตัวเอง"

ลิ้วเก๊กอิงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ทำไม่ได้"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ท่านมีหนทางสายนี้เท่านั้น ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะคร่ากุมท่าน"

ลิ้วเก๊กอิงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"หากท่านสามารถคร่ากุมเรา ไฉนยังไม่ลงมือ"

"ข้าพเจ้าลงมือตั้งแต่แรก ท่านยังไม่รู้สึกตัวหรือ?"

ลิ้วเก๊กอิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง แนฮ้วยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพบเห็นศักดิ์ศรีแท้จริงของพวกท่าน ข้าพเจ้าเปิดโปงความลับของพวกท่าน ข้าพเจ้าระบุว่าท่านเป็นฆาตรกร ข้าพเจ้ายังฆ่าผู้ช่วยของท่านทั้งสองคน ข้าพเจ้าช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบตั้งแต่แรก ทั้งยังสะกดพลังสภาวะของท่านเอาไว้ ท่านอาศัยอะไรชิงชัยกับข้าพเจ้า ท่านความจริงไม่สมควรรับฟังคำพูดของข้าพเจ้าจนจบ"

ลิ้วเก๊กอิงทอดถอนใจยาว ยอมรับว่า

"นั่นก็มิผิด"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ท่านเมื่อหนีไม่รอด ยังคงรามือรับการจับกุมเถอะ"

ลิ้วเก๊กอิงพลันกล่าวว่า

"เราเมื่อหนีไม่รอด ท่านไฉนยังไม่จับกุมเรา?"

แนฮ้วยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าจับกุมท่านไม่ได้?"

ลิ้วเก๊กอิงแค่นหัวร่อตอบ กล่าวว่า

"มิผิด ฝีมือของท่านได้แต่ขู่ขวัญโจรเล็กโจรน้อย อย่าลืมว่าเราก็เป็นยอดมือปราบ เราก็ลงมือเช่นกัน"

แนฮ้วยถามว่า

"ท่านลงมืออย่างไร?"

ลิ้วเก๊กอิงกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

"ท่านเปิดฉากรุก เราก็รุกคืบอย่างเงียบๆ ที่กลางหลังและหัวไหล่ท่านล้วนได้รับบาดแผลดาบ ส่งผลกระทบถึงระดับความเร็วของการใช้กระบี่ของท่าน ท่านวุ่นวายตลอดทั้งวัน ผ่านการสู้ศึกสองรอบ ขณะที่สภาพร่างกายของเราสมบูรณ์เต็มที่ เมื่อครู่ท่านฆ่าคนสองคน พลังการฆ่าฟันเสื่อมโทรมลง วันนี้เรายังไม่ได้เปิดฉากฆ่าฟัน ดังนั้นมีพลังการฆ่าฟันเหนือล้ำกว่าท่าน ที่ข้างกายท่านยังมีเล่งเง็กเสียงที่ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว เราสามารถจู่โจมใส่ท่าน และสามารถฆ่าเล่งเง็กเสียง สรุปแล้วสภาพโดยรวมของเรายังเหนือกว่าท่าน เราไยต้องหลบหนี เราจึงคิดฆ่าท่าน"

แนฮ้วยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"ท่านฆ่าข้าพเจ้าไม่ได้"

ลิ้วเก๊กอิงกล่าวว่า

"อาจบางทีเราความจริงฆ่าท่านไม่ได้ แต่ท่านไม่สมควรถามคำถามเหล่านี้ ตอนนี้ท่านบังเกิดความประหวั่นลนลานแล้ว"

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านสามารถทดลองดู"

พริบตานั้น ทั้งสองปิดปากลง

บรรยากาศของห้องด้านในผนึกแข็งตัว

การต่อสู้ใกล้ปะทุ ไม่จำเป็นต้องกล่าวมากความอีก

แนฮ้วยทราบแน่แก่ใจว่า ด้วยพลังฝีมือของลิ้วเก๊กอิง เกรงว่าตนเองยากเอาชัย ขณะที่ฝ่ายตรงข้ามก็ยากเอาชนะตนเอง กระบวนท่าของทั้งสองล้วนรุกแทนการรับ เกรงว่าพอประมือจะเกิดการบาดเจ็บล้มตาย

ลิ้วเก๊กอิงก็คิดอ่านตรงกัน ดังนั้นเพียรพยายามโค่นอีกฝ่าย สร้างความประหวั่นลนลานแก่ฝ่ายตรงข้าม มันจึงมีโอกาสฉกฉวยได้

แนฮ้วยจับจ้องมองกล้องยาสูบของลิ้วเก๊กอิง

ลิ้วเก๊กอิงก็จ้องมองกระบี่ของแนฮ้วย

ทันใด ลิ้วเก๊กอิงกับแนฮ้วยส่งเสียงขู่คำรามคำหนึ่ง

ทั้งสองโถมเข้าประชิดใกล้กัน

ที่แท้กระบี่ของแนฮ้วยจะแทงถูกลิ้วเก๊กอิง หรือว่ากล้องยาสูบของลิ้วเก๊กอิงจะจี้ถูกแนฮ้วย?

เห็นแน่ชัดว่าทั้งสองกำลังจะกระทบถูก ในกล้องยาสูบของลิ้วเก๊กอิงพลันแผ่พุ่งประกายไฟออกสิบกว่าจุด

ในกล้องยาสูบของมันกลับบรรจุอาวุธลับ

มันพอจุดไฟสูบยา เท่ากับบังคับกลไกทำงาน สามารถยิงอาวุธลับออกได้ทุกเมื่อ

ประกายไฟวูบวาบตา สาดพุ่งเข้าหาแนฮ้วย

แนฮ้วยรู้สึกเหนือความคาดหมาย ใช้กระบี่ขวับๆๆ ด้วยความรวดเร็วแม่นยำ ปลายกระบี่กระแทกประกายไฟปลิวกระเด็น

แต่ว่าลิ้วเก๊กอิงชิงลงมือ

มันขยับกล้องยาสูบ มุ่งใส่ทรวงอกแนฮ้วยดุจสายฟ้า

แต่แล้วยามนั้น พลันบังเกิดเสียงขู่คำรามดังขึ้นอีกครา

เล่งเง็กเสียงที่อยู่ด้านหลังแนฮ้วยทั้งคนทั้งเก้าอี้ลอยหวืดขึ้นลอยข้ามศีรษะแนฮ้วยกดทับใส่ลิ้วเก๊กอิงดุจขุนเขาไท้ซัวโถมทับ

ขณะเดียวกัน เล่งเง็กเสียงดึงกระบี่จากในด้ามไม้กวาด

เสียงเช้งดังสะท้าน ประกายกระบี่คล้ายรุ้งยาวจู่โจมใส่ลิ้วเก๊กอิง

เป็นท่ากระบี่กากบาท

ควันสลบเพียงมอมทำร้ายเล่งเง็กเสียงได้หนึ่งชั่วยาม ตอนนี้ฤทธิ์ยาเริ่มเสื่อมคลาย ขณะที่ลิ้วเก๊กอิงกับแนฮ้วยโต้ตอบกัน เล่งเง็กเสียงก็ฟื้นฟูพลังฝีมือทีละน้อย

ลิ้วเก๊กอิงคำรามก้อง ขยับกล้องยาสูบแทงสวนออกไป

รุ้งกระบี่รวดเร็ว กล้องยาสูบรวดเร็วยิ่งกว่า

กล้องยาสูบดับรุ้งกระบี่ในบัดดล

เสียงฉึกเมื่อกล้องยาสูบจมหายไปในทรวงอกของเล่งเง็กเสียง

แทบเป็นเวลาเดียวกัน แนฮ้วยก็เอี้ยวตัวจู่โจมกระบี่ออก

เสียงซี่เมื่อประกายสีขาวดั่งสายคาดพุ่งผ่านข้างกายเล่งเง็กเสียงเหินจู่โจมใส่ลิ้วเก๊กอิง

ลิ้วเก๊กอิงพอใช้กล้องยาสูบแทงถูกเล่งเง็กเสียง กระบี่ของเล่งเง็กเสียงก็ไม่อาจทิ่มแทงต่อไป แต่เล่งเง็กเสียงทั้งคนทั้งเก้าอี้ยังกดทับลง

ลิ้วเก๊กอิงยกมือปิดป้อง กระแทกเก้าอี้ของเล่งเง็กเสียงปลิวลิ่วไป

แต่พริบตานั้น สายตาของลิ้วเก๊กอิงถูกแขนของตัวเองบดบังไป

สายคาดสีขาวพุ่งวาบมาถึง เสียงฉึกเมื่อปักใส่คอหอยมัน

ร่างของลิ้วเก๊กอิงชะงักค้างไว้ ล้มลงพร้อมกับกล้องยาสูบที่เปื้อนเลือด

เสียงโครมเมื่อเล่งเง็กเสียงพร้อมเก้าอี้ร่วงหล่นลงยังที่ห่างไปหลายเซียะ

แนฮ้วยไม่เคลื่อนไหว กระบี่ของเขายังตรึงติดกับคอหอยลิ้วเก๊กอิง แนฮ้วยถอนดึงกลับออกมาทีละนิ้ว โดยที่โลหิตยังไม่สาดกระเซ็น

ลิ้วเก๊กอิงใช้สายตาที่แม้ตายยังไม่ยอมเชื่อ ถลึงมองแนฮ้วย

แนฮ้วยถอนดึงกระบี่โดยแรง ถอนกระบี่ออกมาทั้งสิ้น โลหิตก็ฉีดพุ่งออกมาดุจน้ำพุ

ลิ้วเก๊กอิงยกมือกุมคอหอย ส่งเสียงครอกครอก ถลึงมองแนฮ้วย กล่าวอย่างยากเย็นว่า

"สี่ยอดมือปราบอันยอดเยี่ยม แนฮ้วย...เรา..."

มันล้มตายลง ไม่สามารถกล่าวคำพูดที่คิดกล่าวออกมา

แนฮ้วยงันวูบหนึ่ง จึงวิ่งตะบึงเข้าหาเล่งเง็กเสียง

เห็นเล่งเง็กเสียงหน้าขาวซีด ล้มลงกับพื้น ที่ทรวงอกแปดเปื้อนคราบโลหิตหย่อมใหญ่

เล่งเง็กเสียงทราบว่าแนฮ้วยรุดมาประคองมัน ดังนั้นฝืนใจเค้นรอยยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ขอบคุณ...ท่าน..."

แนฮ้วยถ่ายทอดพลังเข้าสู่ร่างเล่งเง็กเสียง พลางกล่าวว่า

"เล่งเฮียท่านไม่เป็นไร ข้าพเจ้าจะตามหมอมารักษาท่าน"

เล่งเง็กเสียงยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านบอกต่อเรา... น้องสี่...ใช่...ใช่ประสบภัย...หรือไม่?"

แนฮ้วยเงียบงันไม่ตอบคำ เล่งเง็กเสียงกล่าวด้วยน้ำตาคลอหน่วยว่า

"เรา...เราทราบแล้ว...ขอบคุณท่าน...ล้างแค้น...ให้กับพวกเรา พวกมัน...ตายแล้ว เรา...เราอยู่ไปก็ไม่มีความหมาย แนเฮีย เราคิด... ร้องขอ...เรื่องหนึ่ง"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"เรื่องอันใด? ท่านรีบบอก"

เล่งเง็กเสียงหอบหายใจกล่าวว่า

"...รีบ...ดึงผ้าม่าน...ผืนนั้นลงมา..."

แนฮ้วยดึงผ้าม่านสีเหลืองของห้องด้านในลงมา เล่งเง็กเสียงดิ้นรนลุกขึ้นนั่ง ใช้นิ้วจุ่มโลหิต ขีดเขียนอักษรลงบนผ้าม่าน ทางหนึ่งกล่าวว่า

"...เรา...เราคงไม่อาจ...ให้การในศาล เราเขียน...จดหมายเลือดนี้...เพื่อกล่าวโทษ...ลิ้วเก๊กอิง...และพวก...ทั้งสาม..."

มันฝืนใจเขียนจดหมายเลือดจนเสร็จสิ้น ในที่สุดล้มลง แนฮ้วยรับจดหมายเลือดมา เล่งเง็กลืมตาแตกซ่านมองดูแนฮ้วย ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"...ลิ้วเก๊กอิงบอกว่า...ท่าน...ท่านเป็นฆาตกร...เราไม่เชื่อ เราไม่ยอมเชื่อ..."

แนฮ้วยผงกศีรษะด้วยน้ำตาคลอเบ้า กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้าทราบ..."

ขณะที่เขากล่าวคำ 'ข้าพเจ้าทราบ' เล่งเง็กเสียงก็หลับตาลงลาโลกไปในลักษณะนี้

มังกรทั้งห้าถูกศิษย์ของมารกระบี่โลหิตบินทั้งสามเข่นฆ่าหมดสิ้น

แต่ศิษย์ของมารกระบี่โลหิตบินซึ่งได้แก่ลิ้วเก๊กอิง จึงจือตั่ง กอแซซัวก็เสียชีวิตหมดสิ้น

มีคำกล่าวไว้ ตาข่ายฟ้าถี่ยิบ ไม่มีรูให้เล็ดลอด ปัญหาอยู่ที่

ตาข่ายฟ้าปากนี้จะสาวดึงเมื่อใด?

ในใจแนฮ้วยยังนึกถึงคำพูดก่อนตายของเล่งเง็กเสียงที่ว่า '...ลิ้วเก๊กอิงบอกว่า...ท่านเป็นฆาตกร...เราไม่เชื่อ...เราไม่ยอมเชื่อ...'

ประกายน้ำตาในดวงตาของเขาไม่ไหลหลั่งออกมา

...แต่น้ำตาในใจของเขาเล่า?

จบตอนมือฆาตกร

ตอนที่สอง
มือโลหิต

1

สู่แดนภูตเร้นลับ

แสงจันทร์ซีดจาง

ใต้แสงจันทร์สลัว แว่วเสียงสตรีอันโศกซึ้ง ทั้งชวนให้เย็นเยือกจับใจเสียงหนึ่งร้องเป็นบทเพลงว่า

'...แสงจันทร์เลือนราง วิกาลมืดหม่น ในแดนภูตเร้นลับ ดาวเดือนไร้ประกาย เพิ่มพูนดวงวิญญาณดุร้าย...'

เสียงเพลงลอยผ่านตัวตึก ลอยข้ามลำธาร ลอยเข้าดงไม้ คล้ายขาดหายยังไม่ขาดหาย

ในดงไม้ก่อไฟกองหนึ่ง ชายฉกรรจ์สามคนบ้างนั่งบ้างยืน ม้าสามตัวอยู่ละแวกใกล้เคียง ใช้เกือกม้ากระทบพื้น หางม้าโบกใส่ส่วนตะโพก ขับไลแมลงวันที่บินตอมพวกมัน

ในชายฉกรรจ์ทั้งสาม คนหนึ่งตั้งอกตั้งใจปิ้งย่างเนื้อที่ข้างกองไฟ ดูจากคันธนูที่สะพายหลัง แสดงว่าที่ปิ้งย่างเป็นเหยื่อที่ล่ามาได้ อีกคนหนึ่งแทะกินเนื้อที่ย่างสุกชิ้นหนึ่งอย่างเอร็ดอร่อย ยังมีคน

ที่สามใช้มือหนุนแทนหมอน นอนแหงนมองฟ้าอย่างครุ่นคิด

แผ่นฟ้าแผ่นดินไร้เสียง กองไฟเผาไหม้ลุกโชน เสียงเพลงนั้นกลับลอยมาไม่ขาดสาย

ชายฉกรรจ์ที่รับประทานเนื้อพลันเลิกคิ้วดกหนา ถ่มน้ำลายคำหนึ่ง กระซากเสียงว่า

"มารดามันเถอะ ดึกดื่นค่อนคืนร่ำร้องอันใด หากถูกบิดาจับตัวได้ จะหาความสุขสักครา"

ชายฉกรรจ์ที่ปิ้งย่างเนื้อกล่าวว่า

"ที่น่าประหลาดคือเสียงเพลงอยู่คนไม่อยู่ เมื่อครู่เราเดินวนในดงไม้เจ็ดแปดรอบ เสียงเพลงดังไม่ขาดหู แต่กระทั่งเงาปีศาจยังไม่พบพาน..."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันตวัดมือตบหน้าตัวเองฉาดหนึ่ง สร้างความตื่นตระหนกแก่ชายฉกรรจ์ที่รับประทานเนื้อจนถามโพล่งว่า

"เล่าซา (อันดับสาม) ตบหน้าตัวเองไยกัน?"

ชายฉกรรจ์ที่ปิ้งย่างเนื้อกล่าวว่า

"เราตบแมลงวัน ในพื้นที่รัศมีเจ็ดแปดสิบลี้นี้ ไฉนมีแมลงวันชุกชุมถึงเพียงนี้?"

ชายฉกรรจ์ที่รับประทานเนื้อนิ่งเงียบงันไปชั่วขณะ จึงร้องถามว่า

"เล่ายี่ (อันดับสอง) คืนนี้ไฉนกระทั่งลมยังไม่ผายออกมาแม้สักคราเดียว?"

ชายฉกรรจ์ที่นอนอยู่พลันกระโดดปราดขึ้นหันไปถามว่า

"ตั่วกอ (พี่ใหญ่) คืนนี้จะเคลื่อนไหวหรือไม่?"

ชายฉกรรจ์ที่ปิ้งย่างเนื้องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"พื้นที่เจ็ดแปดสิบลี้นี้ ไม่มีครอบครัวใดมีวัวสักตัว พวกเรา

ยังจะเคลื่อนไหวอันใด?"

ที่แท้ชายฉกรรจ์ทั้งสามนี้เป็นมหาโจรแถบเซียมไซ* เรียกว่าสามโฉดเซียมไซ พี่ใหญ่ฉายาขวานเบิกภูผาเปาเล้ง อันดับสองฉายาเสมียนโจรเปาจั้ว อันดับสามฉายาธนูทะลุเมฆเปาโฮ้ว

เสมียนโจรเปาจั้วกล่าวว่า

"ตั่วกอ ท่านเคยได้ยินหรือไม่ว่า ละแวกเซียงกังนี้มีหมู่ตึกภูตเลือนรางหลังหนึ่ง?"

ธนูทะลุเมฆเปาโฮ้วชิงกล่าวว่า

"เคยได้ยินมา ฟังว่าหัวหน้าหมู่ตึกภูตเลือนรางเจี๊ยะฮิวเม้งมีทรัพย์นับอนันต์ เก็บสะสมเงินทองอัญมณีมีค่า..."

ขวานเบิกภูผาเปาเล้งกลับกล่าวเสียงเครียดว่า

"หัวหน้าหมู่ตึกภูตเลือนรางเจี๊ยะฮิวเม้งมีฝีมือสูงเยี่ยม แม้แต่ห่วงเก้าลูกสัมพันธ์ ที่เหล่าชาวมิจฉาชีพยกย่องเป็นพี่ใหญ่ยังพลาดท่าเสียทีมัน อาศัยพวกเราทั้งสามคู่ควรแตะต้องหมู่ตึกภูตเลือนรางหรือ?"

เสมียนโจรเปาจั้วโบกมือกล่าวว่า

"พี่ใหญ่ยังไม่ทราบ ตอนนี้หมู่ตึกภูตเลือนรางกลายเป็นหมู่ตึกภูตเร้นลับแล้ว"

ขวานเบิกภูผาเปาเล้งถามไถ่รายละเอียด เสมียนโจรเปาจั้วจึงกล่าว

"ฟังว่าหมู่ตึกภูตเลือนรางประสบภัยพิบัติ เบื้องสูงเบื้องต่ำภายในตึกไม่มีคนรอดชีวิตแม้สักคนเดียว ที่แท้การลงมือของผู้ใด ไม่มีผู้ใดทราบได้ ฟังว่าคนในหมู่ตึกตายอย่างสยดสยอง โลหิตถูกดูดจนหมดสิ้น ดังนั้นหมู่ตึกภูตเลือนรางกลายเป็นหมู่ตึกภูตเร้นลับดุจแดน

---

* ภาษาจีนกลางอ่านว่าส่านซี

ปีศาจแล้ว”

ยามนั้นเสียงเพลงพลันขาดห้วง สายลมโชยพัดแสงไฟใกล้ดับธนูทะลุเมฆเปาโฮ้วหวาดหวั่นขวัญผวาอยู่บ้าง กล่าวว่า

“เล่ายี่ อย่าได้ขู่ขวัญผู้คนไป”

เสมียนโจรเปาจั้วยิ้มพลางกล่าวว่า

“ขู่ขวัญผู้คนอันใด? ฟังว่าผู้คนที่หามศพในหมู่ตึกภูตเลือนรางออกมาบอกว่า ทรัพย์สินในหมู่ตึกยังอยู่ครบถ้วน ไม่มีผู้ใดแตะต้อง...”

ขวานเบิกภูผาเปาเล้งบังเกิดความยินดี กล่าวว่า

“ในเมื่อภายในหมู่ตึกไร้ผู้คน พวกเราจะเข้าสู่หมู่ตึกภูตเลือนรางไปกวาดสมบัติออกมา”

เสมียนโจรเปาจั้วโบกมือกล่าวว่า

“ตั่วกออย่าเพิ่งวู่วาม หมู่ตึกภูตเลือนรางมีอาถรรพ์อยู่บ้าง หนึ่งปีมานี้ มีผู้คนสิบสี่สิบห้าคนเข้าหมู่ตึกไปหมายกวาดสมบัติ แต่คล้ายดินโคลนถมลงสู่ท้องทะเล ไม่มีข่าวคราวใด ฟังว่าบางคนถูกพบศพที่หลังเขา ตายในสภาพถูกผ่าท้องควักหัวใจ ที่ลำคอมีรอยฟันเขี้ยว ถูกดูดเลือดไปจนหมดสิ้น...”

เอ่ยถึงตอนนี้ ลมเย็นพัดกรูมา มันอดสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บมิได้ ขวานเบิกภูผาเปาเล้งกลับแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“เล่ายี่ ท่านไฉนเชื่อเรื่องผีสางด้วย? ขอเพียงหัวหน้าหมู่ตึกภูตเลือนรางไม่อยู่ ต่อให้ภายในมีภูตผี บิดาจะใช้ขวานจามมันแตกกระเจิง”

เสมียนโจรเปาจั้วกล่าวว่า

“หากคืนนี้พวกเราทั้งสามเข้าไปพร้อมกัน ย่อมต่างกับผู้คนที่เคยเข้าสู่หมู่ตึก แต่ผู้คนบ้านใกล้เรือนเคียงที่เข้าหมู่ตึกภูตเลือนรางไปหามศพออกมา ภายในหนึ่งเดือนก็ตายอย่างลึกลับ เป็นเหตุให้ผู้คน

ข้างเคียงล้วนอพยพหลบหนีไปจนหมดสิ้น”

ธนูทะเลเมฆเปาโฮ้วกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

“อย่างนั้นพวกเราอย่าได้แตะต้องหมู่ตึกภูตเลือนรางแล้ว”

ขวานเบิกภูผาเปาเล้งกระซากเสียงว่า

“เงินทองอัญมณีอยู่ตรงหน้า ไหนเลยไม่หยิบฉวยได้ เล่าซาอย่าได้เป็นที่อับอายขายหน้า”

เสมียนโจรเปาจั้วกล่าวว่า

“พวกเราย่อมต้องไปยังหมู่ตึกภูตเลือนราง เพียงแต่เพิ่มความระมัดระวังกว่าเดิม”

ขวานเบิกภูผาเปาเล้งถามว่า

“เล่ายี่ หมู่ตึกอยู่ทางทิศใด?”

เสมียนโจรเป้าจั้งตอบว่า

“ใกล้ยิ่ง อยู่นอกดงไม้เอง”

ขวานเบิกภูผาชักขวานออกมา ร้องว่า

“วิเศษแท้ คืนนี้เราจะจามภูตผีแล้ว ฮา ฮา ฮา พวกเราขึ้นม้าออกเดินทาง”

สามคนสามม้าตัดทะลุออกจากดงไม้ เห็นตึกใหญ่ภูมิฐานหลังหนึ่งปรากฏแก่สายตา ตึกหลังนี้ปลูกสร้างอยู่ระหว่างดงไม้กับริมหน้าผา โครงสร้างโอ่อ่าโอฬาร เพียงแต่ถูกทิ้งรกร้างมานาน จึงแฝงกลิ่นอายปีศาจอยู่บ้าง

คนทั้งสามหยุดม้าไว้ เสียงเพียงที่คล้ายขาดหายไม่ขาดหายคล้ายสะอื้นคล้ายคร่ำครวญดังขึ้นที่ริมโสตทั้งสามว่า

‘...แสงจันทร์เลือนราง วิกาลมืดหม่น เข้าสู่แดนภูตเร้นลับ มิมีวันผุดเกิด น่าสมเพชดวงวิญญาณพูนเพิ่ม...’

ขวานเบิกภูผาเปาเล้งกระโดดลงจากหลังม้า ร้องว่า

"ร่ำร้องน่ารำคาญนัก พวกเราเข้าไป"

ธนูทะลุเมฆเปาโฮ้วพอได้ยินเสียงเพลง ถึงกับขนลุกเกรียว กล่าวว่า

"ตั่ว...ตั่วกอ คิดเข้าไปจริงๆ?"

เสมียนโจรเปาจั้วชิงกล่าวว่า

"ตั่วกอ พวกเราทิ้งเล่าซาไว้อยู่ดูแลม้า มิให้พวกเราเข้าหมู่ตึกไป ม้ากลับถูกผู้คนลักขโมย เมื่อถึงเวลาคิดขนย้ายหีบอัญมณีเกรงว่ายากลำบาก...เล่าซา หากเรากับตั่วกอไม่กลับออกมา ท่านก็หนีไปให้ไกลแสนไกลเถอะ"

ธนูทะลุเมฆเปาโฮ้วไม่ต้องการเข้าหมู่ตึกไปอยู่แล้ว จึงรีบกล่าวว่า

"เราจะอยู่รอตั่วกอกับยี่กอ (พี่รอง) ก็แล้วกัน"

ขวานเบิกภูผาเปาเล้งกำชับให้มันเฝ้าดูแลม้าให้ดี จากนั้นชิงปีนป่ายขึ้นบนกำแพง

กำแพงหมู่ตึกภูตเลือนรางสูงวาเศษ แข็งแรงมั่นคง ต่อให้สามโฉดเซียมไซมีวิชาตัวเบามิใช่ชั่ว ยังไม่อาจกระโดดขึ้นไปในคราเดียว

ธนูทะเลเมฆเปาโฮ้วเห็นพี่ใหญ่และพี่รองขึ้นถึงบนกำแพง สำรวจมองเข้าไปภายในตึก จากนั้นโบกมือชักชวนกันกระโดดลงไป ต่อมาไม่มีสุ้มเสียงใดอีก

มันเบิกตาเฝ้ารอ ลมยะเยือกโชยพัด ใบไม้สั่นไหวดังซู่ซ่า มีอยู่หลายคราแทบเข้าใจว่ามีคนพวยพุ่งลมหายใจใส่ต้นคอ รออยู่หนึ่งชั่วยาม พี่ใหญ่และพี่รองล้วนไม่ออกมา ภายในตึกปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด เนื่องจากกำแพงสูงกางกั้น ดังนั้นดูไม่ออกว่าภายในตึกเกิดเรื่องใด

ผ่านไปอีกหนึ่งชั่วยาม ตามเหตุผลต่อให้สองในสามโฉดเซียมไซคิดกวาดทรัพย์สมบัติทั้งหมู่ตึก สมควรสำเร็จลุล่วงแล้ว มาตรว่าสองในสามโหดเซียมไซเผชิญศัตรู ควรที่จะส่งเสียงอันใด

ธนูทะลุเมฆเปาฮัวรู้สึกไม่ถูกต้อง คำพูดที่พี่รองให้มันหนีเอาชีวิตรอดไปดังขึ้นที่ข้างหูอีกครา แต่หวนนึกถึงหลายปีมานี้มันสามพี่น้องออกท่องยุทธจักรด้วยกัน หากพี่ใหญ่และพี่รองประสบเภทภัย มันอยู่ไปยังมีความหมายอันใด?

ดังนั้นมันขบกรามกรอด ยิงธนูหลุดจากแหล่ง เสียงฉึกเมื่อหัวธนูปักใส่บนกำแพง ส่วนหางของธนูผูกเชือกยาว มันยึดจับเส้นเชือกกระโดดลอยตัวขึ้นบนกำแพง จากนั้นทิ้งตัวลงไป

แต่ว่ามันเพิ่งกระโดดลงภายในตึก ก็ส่งเสียงแผดร้องที่หวาดหวั่นพรั่นพรึงถึงที่สุดออกมา หลังเสียงแผดร้อง ปราศจากสุ้มเสียงอันใดภายในหมู่ตึกภูตเลือนรางยังเงียบสงัดงัน และไม่มีผู้ใดกลับออกมา

หมู่ตึกภูตเลือนรางยังตั้งตระหง่านอยู่ริมหน้าผา ดำทะมึนเป็นแผ่นผืน

ไม่มีผู้ใดพบเห็นสามโฉดเซียมไซอีก

ธนูร้อยเส้นเชือกบนกำแพงตึก ถูกลมโชยฝนสาดซัด เส้นเชือกปรากฏตะไคร่ขึ้นเขียว หัวธนูก็ขึ้นสนิมแล้ว

แสงอุทัยสาดลอดผ่านร่องไม้ลงมา สร้างความอบอุ่นสบายแก่ผู้คน

ในดงไม้มีหญ้าคาเกาะด้วยเกล็ดน้ำค้าง หมอกปกคลุมกิ่งก้านจนเปียกชุ่ม

พลันบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อนดังมา ชั่วพริบตาก็ควบขับออกพ้นจากดงไม้ คนบนหลังม้าพลันหยุดม้าไว้ ม้าที่ห้อตะบึงถูกรั้งดึง

กลับไม่แตกตื่นวุ่นวาย แสดงว่าคนขับขี่มีกำลังแขนที่น่าตระหนก

ม้ามีทั้งสิ้นสี่ตัว คนบนหลังม้ากระโดดลงมา กลับเป็นหลวงจีนฉกรรจ์ครองจีวรหลวมกว้างสี่รูป มาตรว่าล้วนมีรูปกายสูงใหญ่ แต่กระโดดลงจากหลังม้าโดยไร้เสียง

หลวงจีนทั้งสี่รูปมาถึงหน้าหมู่ตึกภูตเลือนราง กวาดตามองหาภายในดงไม้พลันบังเกิดเสียงหัวร่อดังยาวนาน สุ้มเสียงแกร่งกร้าวเสียงหนึ่งดังว่า

"หลวงจีนมังกร พยัคฆ์ ลูกเสือ เสือดาวแห่งตึกตักม้อเสี่ยวลิ้มยี่ ยอดเยี่ยมสมคำร่ำลือจริงๆ"

เห็นชายชราเคราขาวผู้หนึ่งถือไม้เท้าเดินออกมา ชายชราผู้นี้แม้มีอายุสูงวัย แต่สองตาเป็นประกาย ไม้เท้าในมืออย่างน้อยหนักสี่ห้าสิบชั่ง แต่เมื่อถืออยู่ในมือกลับคล้ายปุยนุ่นไร้น้ำหนัก

ที่ข้างกายชายชรามีผู้คนสองคน คนหนึ่งอายุสี่ห้าสิบปี คิ้วยาวไว้เคราดำ ท่วงท่าองอาจเที่ยงธรรม อีกคนหนึ่งอายุยี่สิบกว่าปี แต่ท่าทางเจนโลก แต่งกายชุดนักศึกษา

หลวงจีนทั้งสี่รูปประนมมือต่อคนทั้งสามกล่าวว่า

"อมิตตพุทธ อาตมา และพวกมาสาย ขอประสกแซ่องและพวกอย่าได้ตำหนิ"

ชายชรานั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"คราครั้งนี้เราขอความช่วยเหลือจากสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึง ย่อมต้องล่วงหน้ามารอคอยก่อน...ใช่แล้ว"

พลางชี้มือไปยังชายกลางคนท่าทางองอาจนัก กล่าวว่า

"ท่านนี้คือมือสิบพิฆาตก่วยจือแก่ ท่านนั้นคือแย้มยิ้มล่าวิญญาณอูบุ้นซิ่ว พวกท่านคงเคยรู้จักกันกระมัง?"

หลวงจีนเสียวลิ้มยี่ทั้งสี่น้อยครั้งจะเข้าสู่ยุทธจักร หารู้จักคนทั้ง

สองไม่ แต่เคยได้ยินว่าแดนฮ่อหนำมีบัณฑิตผู้หนึ่งเปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ ทั้งชมชอบรวบรวมเรื่องแปลกประหลาดในแดนดิน คนผู้นี้คล้ายเป็นนักศึกษาเบื้องหน้า ซึ่งมีฉายาแย้มยิ้มล่าวิญญาณอูบุ้นซิ่ว

ยังมีอีกคนหนึ่งเป็นยอดฝีมืออันเข้มแข็ง มีนามก่วยจือแก่ ฝึกปรือยอดวิชาสิบแขนง ถ่ายทอดแก่ศิษย์สิบคน คนละหนึ่งวิชา ผู้คนเบื้องหน้าคงเป็นมือสิบพิฆาตแล้ว หลวงจีนเสียวลิ้มยี่ทั้งสี่แม้ถือดี แต่ยังคำนับต่อมือสิบพิฆาตกับอูบุ้นซิ่ว

มือสิบพิฆาตเพียงผงกศีรษะคราหนึ่ง กล่าวว่า

"เจตนาการมาของเราต่างกับทุกท่าน เราคิดเข้าหมู่ตึกปีศาจนี้ไปตามหาศิษย์ทรยศทั้งสาม ทำการสำเร็จโทษ พวกเรามิต้องพร่ำพิไรมากความแล้ว"

อูบุ้นซิ่วกลับน้อมกายคารวะตอบต่อหลวงจีนทั้งสี่ จากนั้นกล่าวกับมือสิบพิฆาตว่า

"ก่วยเฮียกล่าวผิดแล้ว ควรทราบว่าในหมู่ตึกภูตเลือนรางเกิดคดีประหลาด เจียะฮิวเม้งและครอบครัวยี่สิบสามชีวิตตายอย่างมืดมน หลังจากนั้นไม่ว่าผู้ที่มาเยือนหัวหน้าหมู่ตึก หรือคิดขโมยสมบัติในหมู่ตึกล้วนเสียชีวิตหมดสิ้น ก่วยเฮียไหนเลยเสี่ยงอันตรายเข้าไปโดยวู่วามได้ มิสู้รอจนสามบรรพชิตบู๊ตึงมาถึง ทั้งหมดค่อยเคียงบ่าเคียงไหล่เข้าสู่หมู่ตึก จะได้เกื้อกูลดูแลกัน"

ที่แท้มือสิบพิฆาตรับศิษย์สิบคน ศิษย์อันดับเจ็ด แปด เก้าเป็นสามพี่น้อง ฝึกปรือวิชาขวานเบิกภูผา แส้แดงชาดและธนูทะลุเมฆ แต่หลังจากที่คนทั้งสามร่ำเรียนฝีมือสำเร็จ กลับก่อกรรมทำเข็ญ นำความเสื่อมเสียมาสู่มือสิบพิฆาต มือสิบพิฆาตจึงออกคำสั่งฆ่า หากทว่าคนทั้งสามชิงหลบหนีในยามราตรี ตลอดรายทางทั้งปล้นชิงข่มขืน จนได้รับฉายาว่าสามโฉดเซียมไซ

เมื่อหนึ่งเดือนก่อน มือสิบพิฆาตฟังว่าบนกำแพงตึกของหมู่ตึกภูตเลือนรางมีลูกธนูผูกเส้นเชือกปักอยู่ เป็นลักษณะเดียวกับธนูประจำตัวมัน จึงรีบรุดมาหมายชมดูให้รู้แน่ หากสามโฉดเซียมไซตายแล้วก็เลิกแล้วกันไป หากยังมีชีวิตอยู่ต้องฆ่าพวกมันกับมือ

แต่ระหว่างทางพบพานแย้มยิ้มล่าวิญญาณอูบุ้นซิ่ว อูบุ้นซิ่วได้ยินข่าวว่าหมู่ตึกภูตเลือนรางกลายเป็นแดนปีศาจ คิดมาสืบดูให้รู้แน่ เมื่อมาถึงหน้าหมู่ตึกภูตเลือนราง กลับพบกับไม้เท้าเหล็กองสี่

ไม้เท้าเหล็กองสี่ก็มาเพราะข่าวเล่าลือเกี่ยวกับหมู่ตึกภูตเลือนราง ไม้เท้าเหล็กองสี่ขอให้อูบุ้นซิ่วกับมือสิบพิฆาตรอจนยอดฝีมือสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึงมาถึง ค่อยเข้าสู่หมู่ตึกภูตเลือนรางพร้อมกัน

ควรทราบว่าไม้เท้าเหล็กองสี่มิเพียงมีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งยังมีนิสัยเที่ยงธรรม ได้รับความเคารพยำเกรงจากชาวธัมมะอธรรม การมายังหมู่ตึกภูตเลือนรางครั้งนี้ เพราะเคยรู้จักหัวหน้าหมู่ตึกภูตเลือนรางเจี๊ยะฮิวเม้ง พอฟังว่าคนในหมู่ตึกภูตเลือนรางตายอย่างลึกลับ จึงคิดสืบสาวให้กระจ่าง เพียงแต่ผู้เฒ่าท่านนี้มีนิสัยรอบคอบ จึงนัดหมายยอดฝีมือสำนักเสียวลิ้ม บู๊ตึงมาร่วมคลี่คลาย

เมื่อเก้าปีก่อน เจ็ดเจ้าสำนักใหญ่ชุมนุมกันบนภูเขาเกาฮั้วซัว พลาดพลั้งดื่มธารน้ำแร่ที่เจือปนพิษร้ายลงไป พากันโคจรพลังรีดเร้นพิษ เหล่ามารร้ายสำนักเสื้อโลหิตฉวยโอกาสกลุ้มรุมทำร้าย ดีที่ไม้เท้าเหล็กองสี่ผ่านภูเขาเกาฮั้วซัว ค่อยคลี่คลายวิกฤตการณ์ของเจ็ดเจ้าสำนักใหญ่ คราครั้งนี้ไม้เท้าเหล็กองสี่ส่งจดหมายถึงสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึง ขอให้ร่วมสะสางคดีของหมู่ตึกภูตเลือนราง สำนักเสียวลิ้มจึงส่งหลวงจีนมังกรพยัคฆ์ ลูกเสือ เสือดาวแห่งตึกตักม้อมา ส่วนสำนักบู๊ตึงจัดส่งสามบรรพชิตบู๊ตึงมา

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น นักพรตกลางคนชุดขาวสามรูป

ควบม้าใกล้เข้ามา ไม้เท้าเหล็กองสี่หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ใช่ เป็นสามบรรพชิตบู๊ตึงมาถึงแล้วหรือไม่?"

คนบนหลังม้าทั้งสามพากันหยุดม้า พลิกตัวลงมา ก้มศีรษะคำนับ กล่าวว่า

"สามบรรพชิตบู๊ตึงคำนับผู้เฒ่าอง"

ไม้เท้าเหล็กองสี่ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ประเสริฐ พวกเราจะเข้าสู่หมู่ตึกภูตเลือนราง ไม่ว่าภายในหมู่ตึกมีภูตร้ายอันใด พวกเราทั้งสิบสมควรรับมือได้"

กล่าวพลางหัวร่อ ฮา ฮา เดินนำหน้าไปก่อน

สี่หลวงจีนเสียวลิ้มยี่ สามบรรพชิตบู๊ตึง มือสิบพิฆาตและอูบุ้นซิ่วทยอยติดตามไป

หมู่ตึกภูตเลือนรางยังคงเงียบสงัด ปราศจากสุ้มเสียงใด

พลันได้ยินที่ส่วนลึกของหมู่ตึกบังเกิดเสียงแผดร้อง เสียงอุทาน เสียงคร่ำครวญ เสียงร้องโอดโอยดังลอดออกมา

ตามเหตุผลต่อให้ยอดฝีมือชาวยุทธจักรทั้งสิบนี้เผชิญศัตรูเข้มแข็ง หรือถูกซุ่มโจมตี ก็ไม่ควรแตกตื่นวุ่นวายถึงเพียงนี้จึงถูกต้อง

หลังเสียงแผดร้องคร่ำครวญ ทุกประการกลับคืนสู่ความสงบ

เสียงร้องอุทานครั้งที่สองดังจากลานตึก แสดงว่าเหล่ายอดฝีมือไม่คิดบุกรุกล่วงลึก เพียงคิดล่าถอย พอล่าถอยถึงลานตึก ก็ประสบกับเรื่องราวอันน่าพรั่นพรึงเป็นคำรบสอง

หลังเสียงแผดร้องอีกระลอกหนึ่ง ก็กลับคืนสู่ความเงียบงัน จากนั้นประตูใหญ่ของหมู่ตึกภูตเลือนรางถูกกระแทกเปิดออก คนผู้หนึ่งผมเผ้ายุ่งเหยิง เสื้อผ้าขาดวิ่น หลั่งโลหิตโซมกาย โถมออกมาราวเสียสติ นิ้วทั้งสิบถูกบิดหักหมดสิ้น เศษกระดูกแทงทะลุเลือดเนื้อ จนฝ่ามือชุ่มไปด้วยโลหิต กลับเป็นอูบุ้นซิ่ว

แย้มยิ้มล่าวิญญาณอูบุ้นซิ่วสูญเสียความเยือกเย็นที่เคยมี วิ่งตะบึงออกจากหมู่ตึกภูตเลือนราง ที่ลำคอปรากฏรอยเขี้ยวสองรอยทางหนึ่งวิ่งเตลิด ทางหนึ่งแผดเสียงร้องว่า

"ภูตผี...ปล่อยเรา...พลังฝีมือของเรา...โอ...คัมภีร์มังกรคำรน...ภูตผี"

๒

ขวานเดียวสยบกวนตัง

สามปีให้หลัง คืนฤดูหนาวที่ลมหิมะเกลื่อนฟ้า

ท่าข้ามป่าปัง อู่เซียวเลี่ยงฮ้วงอู ซึ่งอยู่ห่างจากหมู่ตึกภูตเลือนรางสามสิบลี้

พื้นที่รัศมีสามสี่สิบลี้นี้ปราศจากบ้านเรือนผู้คน นับตั้งแต่หมู่ตึกภูตเลือนรางปรากฏภูตผีอาละวาด สถานที่นี้ก็ถูกเปลี่ยนชื่อเป็นหมู่ตึกภูตเร้นลับ ผู้คนที่อยู่ละแวกใกล้เคียงล้วนอพยพหลบหนี คนสัญจรเดินทางก็ไม่เสียดายกับการอ้อมผ่านหมู่ตึกภูตเร้นลับไป

แน่นอน มีชาวยุทธจักรที่ขวัญกล้าแข็งไม่ยอมอ้อมทาง หรือผู้คนที่ไม่ทราบว่าหมู่ตึกภูตเร้นลับมีภูตผีอาละวาด ยังเดินทางผ่านมา แต่ไม่กล้าหยุดม้า หรือกวาดมองหมู่ตึกภูตเร้นลับแม้สักแวบเดียว คล้ายกับว่าเพียงมองแวบเดียวจะประสบเภทภัยกล้ำกราย

คิดผ่านหมู่ตึกภูตเร้นลับ ออกสู่แม่น้ำเซียงกัง ต้องผ่านอู่เซียวเลี่ยงฮ้วงอู อู่แห่งนี้มีทางน้ำสิบสามสาย หากไม่คุ้นกับเส้นทาง

ต้องหลงทางโดยง่ายดาย อู่เซียวเลี่ยงฮ้วงอูนี้มีท่าข้ามเพียงแห่งเดียว เรียกว่าท่าข้ามป่าปัง

หลังจากที่มีข่าวว่าหมู่ตึกภูตเร้นลับปรากฏภูตร้ายออกมาอาละวาด คนข้ามฟากก็ลดน้อยลง เรือรับส่งเลิกกิจการ คิดหาเรือข้ามฟากไม่ง่ายนัก คนสัญจรไม่คุ้นกับเส้นทางน้ำยากผ่านได้ แต่พอย่างเข้าฤดูหนาว ทางน้ำแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง กลับผ่านไปได้โดยสะดวก

ที่ข้างท่าข้ามป่าปังมีร้านสุราแห่งหนึ่ง ผืนผ้าที่เขียนคำสุราพัดกระพืออยู่ท่ามกลางลมเหนือ คนที่จะเดินทางผ่านหมู่ตึกภูตเร้นลับมักหยุดแวะพักรับประทานอาหารประทังหิว หรือดื่มสุราเพิ่มกำลังขวัญในที่นี้

วันนี้ลมแรงหิมะหนาหนัก ชายชราที่ขายสุรามองดูท้องฟ้ามืดหม่น ลมเหนือที่พัดหวีดหวือ พึมพำว่า

"ดูท่าหิมะตกอีกหลายวัน ผิวน้ำแข็งที่ท่าข้ามเพิ่มความหนาขึ้น สามารถเดินทางข้ามไปแล้ว"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งดีดลูกคิดดังติ๊กตั๊ก

พลันได้ยินผู้รับใช้อาฮกส่งเสียงร้องที่หน้าประตูว่า

"เล่าเตีย (คำเรียกชายชราสูงอายุ) มีแขกมาแล้ว"

เล่าเตียงงงงันวูบหนึ่ง ลุกไปชมดู เห็นกลางลมหิมะปรากฏบุรุษสตรีคู่หนึ่งมาถึง ทั้งสองไม่ได้ขี่ม้า ทั้งสวมใส่เสื้อผ้าเบาบาง กลับพลิ้วกายมาถึงหน้าร้านอย่างปลอดโปร่ง

เล่าเตียอ้าปากค้าง ทั้งนี้เพราะที่นี้อยู่ในที่เปลี่ยว ไร้ร่องรอยผู้คน ปรากฏสุนัขป่าเพ่นพ่านสตรีและเด็กไม่กล้าออกจากบ้าน บุรุษสตรีคู่นี้มีอายุยี่สิบเศษ บุรุษร่างสูงโปร่ง หว่างคิ้วแฝงแววหลักแหลม ประหนึ่งต้นไม้หยก สตรีสวมเสื้อลายปล่อยผมยาวสยายดุจธารน้ำตก ที่ข้างเอวคาดสายรัดผูกเป็นเงื่อนลายดอก เสียบกระบี่เล็กกะทัดรัดสอง

เล่ม ล้วนแต่ไม่เคยพบหน้ามาก่อน

สตรีนางนั้นเห็นเล่าเตียเหม่อมองอย่างซึมเซา จึงเม้มปากหัวร่อทักทายว่า

"เล่าเตียสบายดี?"

รอยยิ้มนี้คล้ายบุปผาบาน เล่าเตียชมดูจนตะลึงลาน ผู้รับใช้ทั้งอาปิ้งกับอาฮกล้วนไม่อาจกล่าววาจาใดได้ ชายหนุ่มนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"เล่าเตีย มีอาหารหรือไม่ ยกมาถาดหนึ่งก่อน"

เล่าเตียค่อยคล้ายตื่นจากความฝัน เชื้อเชิญแขกเหรื่อนั่งลง จากนั้นสอบถามด้วยความห่วงใยว่า

"ท่านทั้งสองคิดข้ามท่าข้ามป่าปังหรือ?"

ชายหนุ่มนั้นรับคำ เล่าเตียรีบกล่าวว่า

"มิใช่เราปากมาก หมู่ตึกภูตเร้นลับทางด้านนั้นมีคนตายมากมาย..."

ชายหนุ่มนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเราทราบ หาเป็นไรไม่"

เล่าเตียเห็นบุรุษสตรีคู่นี้มีบุคลิกภาพไม่ธรรมดา แสดงว่าเป็นบุตรหลานตระกูลสูงศักดิ์ ทั้งสะพายกระบี่ติดตัว แต่ยังไม่วางใจกล่าวว่า

"ท่านทั้งสองไม่กลัวภูตผี?"

สตรีนางนั้นหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"ในโลกไหนเลยมีผีสาง?"

เล่าเตียไม่กล่าวมากความ ยกสุราอาหารมา บุรุษสตรีทั้งสองขณะรับประทาน ที่หน้าประตูร้านพลันเพิ่มบุคคลสองคน

เล่าเตียกับผู้รับใช้ทั้งสองล้วนสะดุ้งเฮือกใหญ่ เล่าเตียแทบเข้า

ใจว่าตัวเองตาฝาดไป หารู้ไม่ว่าคนทั้งสองมาถึงตั้งแต่เมื่อใด ตรงเข้าไปแย้มยิ้มทักทายว่า

"นายท่านทั้งสองเชิญนั่ง เราตาฝ้าฟาง ไฉนไม่ทันเห็นท่านทั้งสอง?"

เมื่อเพ่งตามอง เห็นทั้งสองมีรูปลักษณะเดียวกัน ล้วนสงบเยือกเย็น เพียงแต่คนหนึ่งแขนขวาขาด คนหนึ่งแขนซ้ายขาดด้วน

คนทั้งสองเลือกโต๊ะทรุดนั่งลง สั่งอาหารมาคนทางขวาค่อยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ขณะที่เกล็ดหิมะพัดปลิว พวกเราก็เข้ามาแล้ว"

เล่าเตียเห็นลมหนาวโชยพัดผ้าม่าน เกล็ดหิมะพัดปลิวเข้ามาจริงๆ แต่ยังไม่ใคร่เข้าใจคำพูดคนผู้นี้ พลันเห็นผ้าม่านเลิกวูบ ปรากฏชายฉกรรจ์เจ็ดคนเดินเข้ามา เล่าเตียรีบร้องบอกว่า

"อาปิ้ง อาฮก รับแขก"

เห็นชายฉกรรจ์ทั้งเจ็ดคิ้วหยาบตาโต ที่หว่างเอวห้อยสะพายอาวุธ แต่ผิดแผกแตกต่างกัน คนนำหน้าคล้องค้อนดาวตกคู่หนึ่ง คนที่สองห้อยทวนร้อยสายโซ่ คนที่สามถือทวนทองยาววาเศษ คนที่สี่คาดเชือกอ่อน คนที่ห้ายึดถือสิ่วเทพอสนี คนที่หกถือพู่กัน คนที่เจ็ดยึดถือเหล็กหมาดยาวรี โซ่เหล็กแกว่งไกวอยู่ไปมา

ที่น่าประหลาดคือในอากาศเหน็บหนาว ชายฉกรรจ์เหล่านี้ล้วนเปลือยอก บนทรวงอกใช้คมมีดแกะสลักอักษรคำ 'ล้างแค้น' อาวุธของคนทั้งเจ็ดไม่ใคร่พบพานในยุทธจักร จัดเป็นอาวุธนอกสารบบ

คนเหล่านี้ไม่เอ่ยปาก เพียงนั่งสงบแน่วนิ่ง ทันใด ผ้าม่านสั่นไหวทั้งที่ปราศจากลมโชย หลวงจีนชราครองจีวรสีเทาสี่รูปประนมมือจรดอก ทยอยเดินเข้ามา เลือกโต๊ะว่างทรุดนั่งลงยิ่งไม่กล่าววาจา

เล่าเตีย อาปิ้ง อาฮก ล้วนชมดูลนตะลึงลาน ได้ยินเสียง

ฝีเท้า ม้าเร่งร้อน เมื่อม้าหยุดนิ่งลง ปรากฏนักพรตชราสะพายกระบี่ที่กลางหลังสองรูปพลิ้วกายเข้ามา พอพบเห็นหลวงจีนชราทั้งสี่ก็ยกมือคำนับหลวงจีนชราทั้งสี่รีบประนมมือคารวะตอบ พร้อมกับส่งเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง

ยามนั้นปรากฏผู้คนอีกคนหนึ่งเดินเข้าร้านมา เป็นคนอาภรณ์แพรผู้หนึ่ง สั่งสุราป้านหนึ่งมารินเองดื่มเอง

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าอย่างหนักแน่นเดินมา มาถึงหน้าประตู จากนั้นเลิกผ้าม่านขึ้นเดินเข้ามา นั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับคนอาภรณ์แพร กลับเป็นอาคันตุกะชุดดำผู้หนึ่ง

บุรุษสตรีที่มายังร้านสุราก่อน ค่อยเงยหน้าขึ้น จับจ้องมองคนอาภรณ์แพรกับอาคันตุกะชุดดำอย่างลึกซึ้ง ขณะเดียวกัน อาคันตุกะชุดดำกับคนอาภรณ์แพรก็ช้อนตามองดูบุรุษสตรีคู่นั้น ดวงตาของทั้งสี่ล้วนทอประกายวูบหนึ่ง

เล่าเตีย อาฮก กับอาปิ้งไหนเลยเคยเห็นบุคคลประหลาดมากมายถึงเพียงนี้รุดมาทั้งยามราตรี ขณะประหลาดใจ ปรากฏหลวงจีนไว้ผมอีกสี่รูปถลันวูบเข้ามา เห็นแน่ชัดว่าจะชนใส่โต๊ะตัวหนึ่ง แต่ไม่ทราบเคลื่อนไหวอย่างไร กลับนั่งประจำโต๊ะเป็นที่เรียบร้อย

หลังจากนั้นปรากฏชายฉกรรจ์ชุดทองอีกสี่คน และผู้ห้าวหาญชาวยุทธจักรอีกหกคนมายังร้านสุรา เล่าเตียกับอาฮก อาปิ้ง ล้วนวุ่นวายจนหัวหมุน

ยามนั้นโต๊ะที่นั่งภายในร้านถูกจับจองจนเต็ม ยังแว่วเสียงคนสับสนดังมา อาปิ้งไหนเลยเคยเห็นสภาพเช่นนี้มาก่อน ถึงกับร้องคำ 'มารดาของเรา' ออกมา

เห็นชายฉกรรจ์สองคนเลิกม่านประตูขึ้น คุณชายแต่งกายเลิศหรูผู้หนึ่งเดินเข้ามาอย่างยิ้มแย้ม พอเหยียบย่างเข้าร้าน ก็ยกมืออุด

จมูกกล่าวว่า

"ที่นี้เหม็นคลุ้งยิ่ง"

ชายฉกรรจ์ที่เลิกม่านประตูยิ้มประจบกล่าวว่า

"กงจื้อ (คุณชาย) ลดตัวลงสักครา หยุดพักผ่อนก่อน รอจนน้ำแข็งแข็งตัวค่อยออกเดินทาง"

คุณชายนั้นถือขวดยานัตถุ์เนื้อหยก เทยาลงบนฝ่ามือ ยกขึ้นสูดดมที่ริมจมูก จากนั้นเดินส่ายอาดๆ เข้ามา ที่ด้านหลังติดตามด้วยผู้คนสิบแปดคน หากมิใช่มีสีหน้าประจบสอพลอ ก็แฝงเค้าความดุร้าย

ผู้คนยี่สิบกว่าคนนี้พอเข้าร้านมา พบว่าภายในร้านนั่งเต็มไปด้วยผู้คน ชายฉกรรจ์ที่สะพายค้อนหัวเสื่ออยู่กลางหลังผู้คนขู่คำรามว่า

"คุณชายใหญ่เมืองแป๊ะตี่เซี้ยของพวกเราเซี้ยบ้อเทียนเซี้ยกงจื้อ (คุณชายแซ่เซี้ย) มาแล้ว พวกเจ้ายังไม่ยกโต๊ะให้อีก?"

มันร่ำร้องด้วยเสียงอันดัง กลับไม่มีผู้ใดเงยหน้ากวาดมองมันแม้สักแวบเดียว

ได้ยินสตรีเสื้อลายนั้นกล่าวกับชายหนุ่มร่างสูงโปร่งว่า

"คนแต่งกายเช่นกงจื้อผู้นี้ เป็นบุตรชายของเศรษฐีเมืองแป๊ะตี่เซี้ยนามเซี้ยบ้อเทียน บิดามันว่าจ้างนักบู๊พิทักษ์ตึกให้แก่มันหลายคน มันเองก็มีฝีมือติดตัว แต่คนประเภทนี้ไม่ยอมพากเพียรฝึกฝีมือ ดังนั้นมีวิทยายุทธ์อย่างจำกัด..."

ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งผงกศีรษะรับทราบ เล่าเตีย กับอาฮกและอาปิ้งล้วนหลังเหงื่อเย็นเยียบออกมา ทั้งนี้เพราะคุณชายนั้นได้ยินคำวิพากษ์วิจารณ์เหล่านี้ พลันหันขวับไป

มันรู้สึกกระจ่างจ้าที่เบื้องหน้า เห็นคนกล่าววาจาเป็นหญิงสาวงามงด ดังนั้นบังเกิดราคะจิตขึ้น ยิ้มกะลิ้มกะเหลี่ยกล่าวว่า

"นางงาม เจ้าบอกว่าฝีมือเราใช้การไม่ได้ ลองติดตามเรากลับไปจะทราบว่า 'ฝีมือ' ของเรากงจื้อดีหรือไม่..."

ชายหนุ่มนั้นกวาดมองเซี้ยบ้อเทียนแวบหนึ่ง ดวงตาทอประกายอำมหิตวูบ เซี้ยบ้อเทียนกลับบังเกิดความตื่นตระหนก แต่ชายฉกรรจ์ที่ข้างกายเซี้ยบ้อเทียนทั้งห้ากระซิบบอกว่า

"เซี้ยกงจื้อ พวกเราคร่ากุมเด็กหญิงนางนี้ให้กับท่าน พร้อมกับฆ่าบุรุษนั้น เป็นอย่างไร?"

เซี้ยบ้อเทียนแยกเขี้ยวหัวร่อ กล่าวว่า

"รีบไปรีบไป เราจะให้รางวัลอย่างงาม"

ชายฉกรรจ์ทั้งห้าพอฟังว่ามีรางวัล พากันสะอึกถึงด้านหลังบุรุษสตรีคู่นั้น ชายฉกรรจ์ที่มีเนื้องอกอยู่ข้างแก้มผู้หนึ่งร้องว่า

"นางงาม ยังมิรีบติดตามกงจื้อพวกเราไปหาความสุขอีก..."

อาคันตุกะชุดดำที่นั่งประจำโต๊ะขวามือพลันผุดลุกขึ้น ไม่ทันเห็นมันมีความเคลื่อนไหวใด ก็บรรลุถึงเบื้องหน้าชายฉกรรจ์ที่มีเนื้องอกอยู่ข้างแก้มนั้น ยื่นมือตะปบคร่ากุมอีกฝ่าย โถมออกนอกร้านไป

ภายในร้านนั่งไว้ด้วยผู้คนไม่น้อย ที่หน้าประตูก็ชุมนุมด้วยผู้คนสิบกว่ายี่สิบคน แต่อาคันตุกะชุดดำพุ่งตัวออกไปดุจควันดำสายหนึ่งหากระทบถูกชายเสื้อผู้อื่นไม่

บนพื้นหิมะเบื้องนอกบังเกิดเสียงแผดร้องดังกระชั้นสั้นคำหนึ่ง อาคันตุกะชุดดำนั้นถลันวูบกลับเข้าร้าน นั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับคนอาภรณ์แพร ใช้มือที่เปื้อนเลือดทั้งคู่ยกถ้วยดื่มสุรา คล้ายกับไม่มีเรื่องใดเกิดขึ้นมาก่อน

ตอนที่มันเดินเข้าร้าน มีฝีเท้าหนักแน่น แสดงว่ามีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ แต่คราครั้งนี้เปิดเผยวิชาตัวเบาออกมา ความรวดเร็วของฝีมือ นับว่าพิสดารจนเหลือเชื่อ

สตรีชุดลายนั้นกล่าวกับชายหนุ่มร่างสูงโปร่งว่า

"...ท่านที่สวมใส่ชุดดำนี้มาจากกวางตุ้ง มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ฉายาอาคันตุกะชุดดำปาเทียนเจี๊ยะ..."

อาคันตุกะชุดดำพอฟัง ต้องกวาดมองสตรีชุดลายแวบหนึ่ง คิดไม่ถึงนางสามารถระบุความเป็นมาของมันได้

ชายฉกรรจ์ที่หลงเหลืออีกสี่คนค่อยคล้ายตื่นจากความฝัน ทราบว่าพี่ใหญ่พวกมันจบชีวิตแล้ว พากันตวาดก้อง ชักดาบฟันใส่อาคันตุกะชุดดำปาเทียนเจี๊ยะ

ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งยิ้มพลางกล่าวกับสตรีชุดลายนั้นว่า

"เมื่อครู่ปาซิงแซ (ท่านผู้แซ่ปา) สอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของพวกเรา ตอนนี้มีคนลงมือต่อปาซิงแซ ข้าพเจ้าสมควรเคลื่อนไหวแล้ว..."

มันพลันผุดลุกขึ้น ในมือเพิ่มกระบี่เบาบางเรียวยาวเล่มหนึ่ง เสียงฉี่เมื่อแทงกระบี่ออก ประกายกระบี่วูบขึ้นแล้วหายวับ เมื่อสอดกระบี่คืนฝักแล้ว

ได้ยินเสียงเคร้งคร้าง ชายฉกรรจ์ทั้งสี่ถูกปลายกระบี่แทงทะลุฝ่ามือ ต้องคลายมือปล่อยดาบร่วงหล่นลง ที่แท้ในเสียงฉี่เมื่อครู่ ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งแทงออกสี่กระบี่ ท่ากระบี่รวดเร็วถึงที่สุด เพียงบังเกิดเสียงดังคราหนึ่ง

ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งทรุดนั่งลงดังเดิม อาคันตุกะชุดดำปาเทียนเจี๊ยะต้องกวาดมองชายหนุ่มนั้นแวบหนึ่ง คนอาภรณ์แพรที่อยู่ด้านตรงข้ามพลันร้องชมเชยว่า

"เพลงกระบี่อันยอดเยี่ยม"

ยามนั้นพลันเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงขึ้น ชายฉกรรจ์ที่ถูกกระบี่แทงใส่ฝ่ามือ สร้างความเจ็บปวดจนย่อตัวลงร้องโอดโอย คล้ายเผชิญกับพลังดึงดูดอันมหาศาลสายหนึ่ง ถูกดูดรั้งลอยลิ่วไปยังประตูร้าน

ทุกผู้คนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง พอเงยหน้าขึ้น พบว่าภายในร้านเพิ่มชายชราผมสีเงินหน้าแดงเปล่งปลั่ง ร่างสูงเจ็ดเชียะ สวมชุดสีแดงเพลิง ที่หว่างเอวเสียบขวานสีดำหนักห้าหกสิบชั่งผู้หนึ่ง

ชายชราชุดแดงพลิกสองมือวูบ ใจกลางฝ่ามือปรากฏพลังลมปราณสองสายม้วนทะลักออก ดูดรั้งชายฉกรรจ์ทั้งสี่เข้าหาตนเอง เห็นแน่ชัดว่าสองในสี่จะปะทะกับฝ่ามือซ้ายขวาของมัน ชายชราชุดแดงพลันแยกสองมือออก ตบตะเกียบพุ่งออกจากกระบอกบรรจุตะเกียบบนโต๊ะซ้ายขวา แยกย้ายยึดถือไว้ในมือ

ได้ยินเสียงฉึกฉึก ตะเกียบกลับปักใส่กลางหลังของชายฉกรรจ์ทั้งสอง จากนั้นชายชราชุดแดงงอนิ้วชี้แตะกับนิ้วหัวแม่มือทั้งสองข้าง คิดพุ่งพลังดรรชนีสองสาย ตะเกียบก็ทะลุออกจากทรวงอกผู้ตายทั้งสอง พร้อมกับห่าโลหิตลำยาว ปักใส่ชายฉกรรจ์ที่หลงเหลืออีกสองคน คนทั้งสี่กระทั่งแผดร้องยังไม่แผดร้องออกมา พากันล้มตายลง

ชายชราชุดแดงยกมือดึงดูดผู้คนเข้าหาตนเอง นับเป็นฝีมือที่น่าตระหนกอยู่แล้ว หลังจากนั้นยังใช้ตะเกียบฆ่าคน แต่ละขั้นตอนคำนวณอย่างแม่นยำ ทั้งยังมีฝีมือดุดันอำมหิต ชั่วพริบตาฆ่าคนสี่คนสีหน้ายังเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปร

ที่น่าประหลาดคือ ชายชราชุดแดงนี้มีรูปกายอุ้ยอ้าย แต่เข้าร้านอาหารมาตั้งแต่เมื่อใด แม้แต่เซี้ยบ้อเทียนและพวกที่ยืนอยู่ข้างประตูยังไม่อาจเห็นชัดตา ล้วนแตกตื่นจนอ้าปากค้าง

เห็นชายชราชุดแดงกวาดตามองรอบบริเวณ กล่าวเสียงก้องกังวานว่า

“เราขุกพุงลุ้ย มาจากแดนกวนตัง”

คำ ‘ขุกพุงลุ้ย’ พอกล่าว ผู้คนเก้าในสิบล้วนแปรเปลี่ยนไป แม้แต่อาคันตุกะชุดดำกับคนอาภรณ์แพรก็หน้าเปลี่ยนสี นักพรตทั้ง

สองสะท้านขึ้นเล็กน้อย หลวงจีนทั้งสี่รูปก็สืมตาขึ้น สายตาทั้งแปดข้างทอประกายวูบหนึ่ง

สตรีชุดลายนั้นก็เพ่งตาจ้องมองขุกพุงลุ้ยชั่วขณะ จึงกล่าวเบาๆ กับชายหนุ่มนั้นว่า

"คนผู้นี้เรียกว่าขุกพุ่งลุ้ย ฉายาขวานเดียวสยบกวนตัง พฤติการณ์กึ่งธัมมะกึ่งอธรรม นิสัยใจคอประหลาดพิกล ฟังว่าฝึกปรือวิชากำลังภายในและภายนอก ใช้ขวานเหล็กได้อย่างแยบคาย..."

นางกระซิบบอกเบาๆ ขวานเดียวสยบกวนตังขุกพุงลุ้ยพลันเหลียวหน้ามา แยกเขี้ยวหัวร่อต่อสตรีชุดลายนั้น กล่าวว่า

"โกวเนี้ยน้อย คิดไม่ถึงเจ้ายังรู้จักชื่อเสียงของเรา"

คนผู้นี้มีอายุเกือบหกสิบปี หากยังกอปรด้วยความอาจหาญออกท่องเที่ยวเพียงลำพังตลอดมาในชีวิตล่วงเกินชาวยุทธจักรไม่น้อย แต่เนื่องจากมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ไม่มีผู้ใดสยบมันได้ ได้ยินมันกล่าวว่า

"พวกเราคนเปิดเผยไม่กระทำเรื่องลับๆ ล่อๆ ท่านทั้งหลายคงมาเพราะเรื่องของหมู่ตึกภูตเร้นลับ เราเองมาด้วยคัมภีร์มังกรคำรนของหมู่ตึก หากผู้ใดสำนึกตัวว่ามิใช่คู่มือเราก็ไสหัวไป มิต้องให้เราลงมือขับไล่"

สุ้มเสียงสั่นสะเทือนกระเบื้องมุงหลังคาร้าน ปรากฏผงคลีร่วงพรูลงมา

เซี้ยบ้อเทียนเห็นผู้มาพอลงมือ ก็ฆ่าสมุนบริวารของมันสี่คน คนผู้นี้ไร้น้ำใจ กลับไม่คิดแก้แค้น เพียงเห็นว่าตัวเองมีเงินทองมีอิทธิพล คิดเกลี้ยกล่อมขุกพุงลุ้ยเข้าเป็นพวก ดังนั้นยิ้มประจบกล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่ามีฝีมือสูงเยี่ยม เราเสียวเอี้ย (คำยกย่องตัวเองเป็นเจ้านายน้อย)..."

ขุกพุงลุ้ยถลึงตาใส่ ขู่คำรามว่า

"เราไม่สนทนากับสุนัข"

พลางต่อยหมัดออก

หมัดนี้ต่อยอย่างตรงๆ แต่เซี้ยบ้อเทียนเบี่ยงศีรษะ กลับไม่อาจรอดพ้น ถูกต่อยจนฟันหน้าหักไปสามสี่ซี่ สร้างความเจ็บปวดแก่มันจนร้องว่า

"ลงมือ ลงมือให้แก่เรา"

นักบู๊พิทักษ์ตึกของเซี้ยบ้อเทียนสี่คน แม้ได้ยินกิตติศัพท์ความร้ายกาจของขุกพุงลุ้ย แต่เพื่อรักษาชามข้าว ไม่กล้าขัดคำสั่งเซี้ยบ้อเทียน หวนนึกถึงสองหมัดยากต้านสี่ฝ่ามือ มิสู้ผนึกกำลังสยบคนเอาไว้ ดังนั้นตวาดก้อง แยกย้ายเป็นสี่ทิศทางโถมใส่ขุกพุงลุ้ย

ขุกพุงลุ้ยหัวร่อ ฮา ฮา หันหน้าหาชายฉกรรจ์ทางตะวันออก ตวาดว่า

"ฟาดขม่อมเจ้า"

ชายฉกรรจ์นั้นงงงันวูบหนึ่ง หมัดของขุกพุงลุ้ยก็กระแทกใส่ขม่อมมัน กระแทกมันตายคาหมัด จากนั้นขุกพุงลุ้ยหมุนตัวไปทางชายฉกรรจ์ด้านทิศใต้ กล่าวสำทับว่า

"กระแทกใบหน้าเจ้า"

ชายฉกรรจ์นั้นเพิ่งพุ่งหมัดออก พอฟังรีบวกมือกลับมาปิดป้อง แต่ยังถูกหมัดของขุกพุงลุ้ยกระแทกใส่ใบหน้า จนหยาดโลหิตกระเซ็นซ่าน ไหนเลยมีชีวิตรอดได้

ขุกพุงลุ้ยหมุนตัวไปยังชายฉกรรจ์คนที่สาม ตวาดว่า

"ต่อยทรวงอกเจ้า"

ชายฉกรรจ์นั้นรีบยกหมัดขึ้นปิดป้อง แต่ขุกพุงลุ้ยยังต่อยหมัดออก ได้ยินเสียงกร๊อบ ต่อยจนกระดูกข้อมือชายฉกรรจ์นั้นหักไป สุดท้ายหมัดนี้ยังต่อยใส่ทรวงอกมัน อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่งสิ้นใจตาย

ชายฉกรรจ์คนที่สี่ชมดูจนมือเท้าอ่อนระทวย หมุนตัวหมายหลบหนี ขุกพุงลุ้ยตวาดว่า

"กระหน่ำท้องน้อยเจ้า"

เสียงปงเมื่อต่อยหมัดใส่ท้องน้อยชายฉกรรจ์นั้น ต่อยคนปลิวลิ่วออกนอกร้าน หลังจากนั้นปราศจากสุ้มเสียงใดอีก

ขุกพุงลุ้ยต่อยตั้งแต่ศีรษะถึงท้องน้อย หนึ่งคนหนึ่งหมัด ปลิดชีวิตผู้คนสี่คน คนติดสอยห้อยตามเซี้ยบ้อเทียน ล้วนแตกตื่นจนหนีหายหมดสิ้น ทอดทิ้งเซี้ยบ้อเทียนยกมือปิดปากยืนตะลึงลานกับที่

ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งพลันผุดลุกขึ้น กล่าวกับสตรีชุดลายนั้นว่า

"คนผู้นี้มีอาถรรพ์การฆ่าฟันรุนแรงไป ข้าพเจ้าจะห้ามปรามมัน"

สตรีชุดลายนั้นกระตุกชายเสื้อมัน ให้มันนั่งลง ทางหนึ่งกล่าวว่า

"กงจื้ออย่าได้วู่วาม คนทั้งสี่นี้ช่วยเหลือเซี้ยบ้อเทียนก่อกรรมทำเข็ญ ข่มขืนสตรีดีงามไม่น้อย สมควรตายใต้เงื้อมมือขุกตั่วเอี้ย (นายใหญ่แซ่ขุก)"

ขุกพุงลุ้ยมีหูตาปราดเปรียว พอฟังว่าชายหนุ่มร่างสูงโปร่งคิดห้ามปรามมัน กลับชื่นชมต่อความกล้าหาญของอีกฝ่าย จากนั้นสำรวจดูบุรุษสตรีคู่นี้เที่ยวหนึ่ง กล่าวอย่างนึกได้ว่า

"เราเข้าใจว่าเป็นใคร ที่แท้เป็นคนในสี่ตระกูลใหญ่...นายน้อยค่ายทักษิณฮึงเซ่งฮวง ท่านนี้คงเป็นเมฆลายเหินบินโง้วไซ่ฮุ้นแล้ว"

ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งลุกขึ้นอีกครา ประสานมือกล่าวว่า

"มิกล้ารับ"

ที่แท้ในยุทธจักรประกอบด้วยสามขุมกำลังใหญ่ ได้แก่พรรคที่หนึ่งแห่งแผ่นดินพรรคเย้ยหยันฟ้า หมู่ตึกที่หนึ่งแห่งแผ่นดินตึกทดสอบกระบี่และสำนักคุ้มกันภัยที่หนึ่งแห่งแผ่นดินสำนักคุ้มกันภัยลมเมฆินทร์

เมื่อหลายปีก่อน พรรคเย้ยหยันฟ้ากับตึกทดสอบกระบี่ต่อสู้

จนล่มสลายตามกัน คงเหลือแต่สำนักคุ้มกันภัยลมเมฆินทร์ สำนักคุ้มกันภัยลมเมฆินทร์มีมือดีคับคั่ง แต่แรงสนับสนุนกลับมาจากสี่ตระกูลใหญ่

สี่ตระกูลใหญ่หมายถึงป้อมบูรพา เมืองประจิม นครอุดร ค่ายทักษิณ ฮึงเซ่งฮวงผู้นี้มีอายุเพียงยี่สิบเอ็ดปี แต่ก็รั้งตำแหน่งหัวหน้าค่ายทักษิณคนใหม่

ฮึงเซ่งฮวงมีฉายาสายวิชชุ หมายถึงวิชาท่าร่าง เพลงกระบี่และกระบวนท่าของมัน คนผู้นี้เน้นที่ความ 'รวดเร็ว' กอปรกับพากเพียรฝึกปรือ ดังนั้นมีฝีมือเลอเลิศ ต่อมาหัวหน้าค่ายทักษิณเสียชีวิต อย่างกะทันหัน ฮึงเซ่งฮวงจึงก้าวขึ้นสืบตำแหน่งแทน

เพียงแต่ฮึงเซ่งฮวงตั้งใจฝึกวิชาทั้งบุ๋นและบู๊ ขาดความรอบรู้ต่อเรื่องราวในยุทธจักร ดีที่หัวหน้าค่ายทักษิณรุ่นก่อนโง้วกังตงมีบุตรีนางหนึ่ง ฉายาเมฆลายเหินบินโง้วไช่ฮุ้น เนื่องจากนางมักคลุกคลีกับบิดาและมือดีภายในค่าย กอปรศึกษาตำรับตำรา จึงรอบรู้กว้างขวาง ทำความรู้จักกับทุกค่ายสำนักโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ

ฮึงเซ่งฮวงเป็นบุตรบุญธรรมของหัวหน้าค่ายทักษิณรุ่นก่อน มันกับโง้วไช่อุ้นเป็นเพื่อนเล่นที่เติบโตขึ้นมาด้วยกัน หลังจากที่ฮึงเซ่งฮวงสืบตำแหน่งหัวหน้าค่าย โง้วไช่ฮุ้นก็ติดตามอยู่ข้างกาย คอยแนะนำผู้คนและเรื่องราวในยุทธจักรต่อมัน

ทุกผู้คนพอฟังว่าบุรุษสตรีคู่นี้ คือฮึงเซ่งฮวงกับโง้วไช่ฮุ้น ล้วนใช้สายตาที่ตื่นเต้นสงสัยและอิจฉาเลื่อมใสมองดูคนทั้งสอง

พลันได้ยินขุกพุงลุ้ยขู่คำรามว่า

"เดียรัจฉานน้อยยังไม่ไป ต้องให้เราลงมืออีกหรือไร?"

เซี้ยบ้อเทียนแตกตื่นจนหน้าถอดสีอยู่แล้ว พอฟังถึงกับสะดุ้งเฮือกใหญ่ รับคำเสียงสั่นสะท้าน วิ่งโซซัดโซเซออกจากร้าน

ขุกพุงลุ้ยยืนเด่นเป็นสง่า กล่าวอีกว่า

"ท่านทั้งหลายรับฟังไว้ เราขุกพุงลุ้ยมาเพราะคัมภีร์มังกรคำรนในหมู่ตึกภูตเร้นลับ หากมีคนที่มีจุดมุ่งหมายเดียวกับเรา ก็พิสูจน์ฝีมือกับเราสักครา หาไม่ให้แสดงฝีมือออกมา จึงสามารถร่วมทางกับเรา ไม่เช่นนั้นก็ไสหัวจากไป"

มันกล่าวย้ำสามเที่ยว สุ้มเสียงสะท้านแก้วหูผู้คน ถ้วยชามบนโต๊ะได้รับความสั่นสะเทือนจนแตกกระจาย

ที่โต๊ะของผู้เหี้ยมหาญชาวยุทธจักรทั้งหก มีคนผู้หนึ่งกำลังรินสุราใส่ชาม ชามสุราพลันแตกออก น้ำสุรากระเซ็นใส่จมูกปากมัน สร้างความโกรธแค้นแก่มันจนตบโต๊ะผุดลุกขึ้น ตวาดว่า

"ปีศาจเฒ่า พวกเราก็มาเพราะคัมภีร์มังกรคำรน ท่านคิดทำอย่างไร?"

ขุกพุงลุ้ยหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ไม่ทำอย่างไร พวกท่านดู"

พลันยื่นมือดึงขวานออกมา ทุกผู้คนเข้าใจว่า มันจะโถมเข้ามาลงมือ มิคาดขุกพุงลุ้ยเพียงเหวี่ยงขวานหลุดจากมือ ยืนแน่วนิ่งกับที่

ผู้เหี้ยมหาญชาวยุทธจักรทั้งหกงงงันวูบหนึ่ง พลันได้ยินเสียงหวีด ขวานเล่มหนึ่งบินคว้างจากด้านหลัง ประกายขวานสีดำแวววาววูบขึ้นแวบหนึ่ง ผู้ที่สวมหมวกถูกขวานฟันหลุด ที่โพกผ้าถูกตัดขาดไปมุมหนึ่ง ที่เกล้ามวยผมถูกฟันขาดไปกระจุกหนึ่ง

ชายฉกรรจ์ที่ตบโต๊ะอาละวาดมิเพียงถูกฟันผมขาด กระทั่งหนังศีรษะก็ถูกสะกิดเป็นรอยแผล โลหิตไหลซึมออกมา ขอเพียงคมขวานลดต่ำลงครึ่งหุน มันไหนเลยมีชีวิตอยู่ได้ ถึงกับแตกตื่นจนหน้าซีดเผือด

ผู้เหี้ยมหาญชาวยุทธจักรทั้งหกแม้เปลือกนอกหยาบกร้าน แต่ยัง

รู้จักยอมรับความพ่ายแพ้ ยามนั้นสบตากับวูบหนึ่ง ทยอยเดินออกจากร้าน

ขุกพุงลุ้ยหัวร่อดังๆ สามครา พลันถลึงตาใส่ชายฉกรรจ์ชุดทองสี่คน ชายฉกรรจ์ทั้งสี่ถูกจ้องมองจนประหวั่นลนลาน ก้มหน้าลงดื่มสุรา

ขุกพุงลุ้ยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"คิดแสร้งเป็นหนวกใบ้ ยังทำไม่ได้ ลองรับเรากระบวนท่าหนึ่ง"

พลางสืบเท้าเข้าหา ผลักฝ่ามือออก ฝ่ามือนี้เชื่องช้ายิ่ง ชายฉกรรจ์ชุดทองทั้งสี่คล้ายนกหวาดเกาทัณฑ์ เห็นขุกพุงลุ้ยคุกคามเข้าใกล้ พากันกระโดดปราดขึ้น

มิคาดฝ่ามือขุกพุงลุ้ยเร่งความเร็วขึ้น ตบฉาดใส่โต๊ะ สุราที่บรรจุอยู่ในชามใหญ่บนโต๊ะทั้งสี่ใบพลันฉีดพุ่งออกมา ชายฉกรรจ์ชุดทองทั้งสี่หลบหลีกเป็นพัลวัน แต่ยังถูกน้ำสุราพุ่งใส่ใบหน้า จนปวดแปลบแสบร้อน มีสภาพทุลักทุเลยิ่ง

สุราในชามล้วนฉีดพุ่งออกมา แต่ป้านสุราและจานกับแกล้มบนโต๊ะไม่ได้ รับความเสียหาย เพียงพลังลมปราณนี้บรรลุถึงขั้นปล่อยออกรั้งเข้า ควบคุมใช้ออกได้ตามใจปรารถนา

ชายฉกรรจ์ชุดทองทั้งสี่ร่างเปียกปอน สบตากันแวบหนึ่ง ทราบว่าหากขุกพุงลุ้ยใช้พลังลมปราณกระแทกชามเคลือบแตกสลาย พุ่งจู่โจมใส่พวกมัน ไหนเลยยังมีชีวิตอยู่ได้ ยามนั้นชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งประสานมือกล่าวว่า

"วันนี้ ขุกเอี้ย (นายแซ่ขุก) ขัดขวางการซื้อขายของพรรคเสื้อทองเรา ผู้น้องไม่มีคำพูดจะกล่าว เพียงหวังวันหน้ามีโอกาสพบพานจะได้สะสางหนี้บัญชีกัน"

กล่าวจบ คนทั้งสี่ก้าวยาวๆ ออกร้าน โดยไม่เหลียวหน้ากลับมาอีก

โง้วไช่ฮุ้นกระซับบอกต่อฮึงเซ่งฮวงว่า

"ชาวยุทธจักรทั้งหกเมื่อครู่เรียกว่าหกห้าวหาญเซียงปัก มาตรว่าเปลือกนอกหยาบกร้าน แต่น้อยครั้งจะข่มเหงรังแกคน ขณะเดียวกันก็ไม่ได้ประกอบวีรกรรมอันใด ชายฉกรรจ์ชุดทองทั้งสี่เป็นหัวหน้าสาขาพรรคเสื้อทอง แต่นอกจากปล้นสะดมภ์ชิงทรัพย์ ไม่มีพฤติการณ์ชั่วร้ายใด ดูท่าขุกตั่วเอี้ยลงมือตามความเหมาะสม มิใช่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตา"

คำบอกเล่านี้กล่าวอย่างแผ่วเบา แต่ขุกพุงลุ้ยยังคงได้ยิน พลันเดินเข้ามา กล่าวว่า

"โกวเนี้ยน้อย พวกท่านทั้งคู่มีความหมายนัก แต่เราลั่นปากต้องปฏิบัติตาม พวกท่านเตรียมตัวรับมือเราหนึ่งกระบวนท่า จดจำไว้ หากรับไม่ได้ก็อย่าได้ต้านรับอย่างหักโหม"

ที่แท้ขุกพุงลุ้ยได้ยินโง้วไช่ฮุ้นกล่าวชมเชยมัน บังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อทั้งสอง เพียงแต่มันมีนิสัยดื้อรั้น กล่าวคำไหนคำนั้น ยังยืนกรานลงมือ

คำพูดของขุกพุงลุ้ยว่ากล่าวจนโง้วไช่ฮุ้นหน้าแดงสดใส ที่แท้หนุ่มสาวทั้งสองใกล้ชิดสนิทสนม แต่ยังไม่แต่งง่านอยู่กินกัน ขุกพุงลุ้ยกลับใช้คำ 'พวกท่านทั้งคู่' สร้างความยินดีแก่ทั้งสอง ยามนั้นฮึงเซ่งฮวงกล่าวว่า

"ขุกเอี้ยเชิญลงมือ"

ขุกพุงลุ้ยหัวร่อ ฮา ฮา พลันชักขวานออกมา

แต่แทนที่จะจามใส่ฮึงเซ่งฮวงกับโง้วไช่ฮุ้น กลับจามใส่โต๊ะ

ทุกผู้คนเข้าใจว่าขวานนี้คงจามจนเศษไม้ปลิวเวียนว่อน มิคาดโต๊ะยังไม่พลิกล้ม กลับเป็นตะเกียบ ชามเคลือบจามเคลือบและป้านสุราบนโต๊ะกระดอนขึ้นดังปึงปังโครมคราม คล้ายอาวุธลับยี่สิบสามสิบชิ้น

สาดพุ่งใส่ฮึงเซ่งฮวงกับโง้วไช่ฮุ้น

ฮึงเซ่งฮวงขยับสองแขน รับถ้วย จาน ชาม ตะเกียบเอาไว้ จัดวางลงบนโต๊ะ ส่วนโง้วไช่ฮุ้นคว้าป้านสุรา ตั้งอกตั้งใจรินสุราสี่ถ้วย เมื่อรินครบทั้งสี่ถ้วย ฮึงเซ่งฮวงก็รับข้าวของทั้งหมดเอาไว้ มิหนำซ้ำ จัดเรียงกับที่เดิมโดยไม่ผิดพลาด

จากนั้นโง้วไช่ฮุ้นโบกแขนเสื้อ บังคับถ้วยสุราทั้งสี่ใบพุ่งใส่ขุกพุงลุ้ย ปากกล่าวว่า

"ขุกตั่วเอี้ย พวกเราก็ขอคารวะสุราต่อท่าน...ถ้วยเดียวไม่เพียงพอ ขอคารวะสี่ถ้วย"

พริบตาดุจประกายไฟ ถ้วยสุราใบแรกพุ่งถึงเบื้องหน้าขุกพุงลุ้ย สุราในถ้วยไม่กระเซ็นออกมาแม้แต่น้อย ได้ยินขุกพุงลุ้ยหัวร่อ ฮา ฮา กล่าวว่า

"อย่างนั้นเราจะดื่มแล้ว"

มันอ้าปากขึ้น กลับงับขอบถ้วยไว้ ยืดคอดื่มสุราถ้วยแรกลงไป จากนั้นยื่นขวานออก ซ้อนรองรับสุราอีกสามถ้วยไว้ ดื่มตามลงไปจนหมดสิ้น ค่อยกล่าวว่า

"อายุยังเยาว์มีฝีมือถึงขั้นนี้ นับว่ายอดเยี่ยมยิ่ง ต่อให้เราไม่ยินยอมให้พวกท่านร่วมทาง ก็ทำไม่ได้"

ซึ่งความจริงขุกพุงลุ้ยลอบตื่นตระหนก ผู้คนในร้านสุราก็ชมดูจนทราบกระจ่างแก่ใจ

นับแต่ขุกพุงลุ้ยเข้าสู่ร้านสุรา ใช้ขวานใหญ่พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน มีแต่ฮึงเซ่งฮวงสามารถรับมือได้ หากสู้กันตัวต่อตัว ระหวางขุกพุงลุ้ยกับฮึงเซ่งฮวง ไม่ทราบผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ แต่หากฮึงเซ่งฮวงผนึกกำลังกับโง้วไช่ฮุ้น เกรงว่าขุงพุงลุ้ยต้องประสบความพ่ายแพ้แล้ว

ฮึงเซ่งฮวงกับโง้วไช่ฮุ้นอายุยังเยาว์ กลับมีความสำเร็จถึงขั้นนี้

ทั้งไม่เย่อหยิ่งไม่ลำพอง ทั้งหมดล้วนบังเกิดความนิยมยกย่อง

ขุกพุงลุ้ยถือขวานใหญ่ หันไปทางหลวงจีนชราทั้งสี่ หลวงจีนชราทั้งสี่รีบส่งเสียงสรรเสริญพระคุณ หนึ่งในสี่ลุกขึ้นยืนช้าๆ กล่าวว่า

"ประสกแซ่ขุก อาตมาและพวกทั้งสี่ลงจากเขาซงซัว เพราะศิษย์ทั้งสี่เคยหายสาบสูญในหมู่ตึกภูตเร้นลับ ดังนั้นคิดสืบเสาะหาตัว หามีจุดมุ่งหมายอยู่ที่คัมภีร์มังกรคำรนไม่"

พวกท่านกลับไม่ได้เกรงกลัวขุกพุงลุ้ย เพียงแต่บรรพชิตปราศจากความคิดเอาชนะ ดังนั้นชิงบอกเจตนาการมาออกไป

ขุกพุงลุ้ยเอียงศีรษะกล่าวว่า

"เมื่อสามปีก่อน มีหลวงจีนเสียวลิ้มยี่สี่รูปหายสาบสูญในหมู่ตึกภูตเร้นลับจริง เมื่อพวกท่านไม่ได้มาเพราะคัมภีร์มังกรคำรน ก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรา"

กล่าวพลางเดินเข้าหานักพรตชราทั้งสอง

นักพรตชราทั้งสองเห็นหลวงจีนชราทั้งสี่หลีกเลี่ยงไม่ต่อสู้กับขุกพุงลุ้ย จึงกล่าว

"ประสกแซ่ขุก อาตมาทั้งสองมาเพราะสามบรรพชิตบู๊ตึงที่หายสาบสูญในหมู่ตึกภูตเร้นลับ ประสกต้องการคัมภีร์มังกรคำรนอันใดหามีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเราไม่"

ขุกพุงลุ้ยสำรวจมองนักพรตชราทั้งสองเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

"สำนักบู๊ตึงเป็นค่ายสำนักมาตรฐาน เชื่อว่าจมูกโค (คำด่านักพรต) ในสำนักคงไม่พูดปด เมื่อไม่ได้มาเพราะคัมภีร์มังกรคำรน พวกเราต่างฝ่ายต่างเดินคนละทาง"

นักพรตอีกรูปหนึ่งได้ยินขุกพุงลุ้ยกล่าววาจาไร้มารยาท ความจริงคิดอาละวาด แต่นักพรตที่กล่าววาจาชิงสะกดห้ามปรามเอาไว้

ทางด้านโง้วไช่ฮุ้นกระซิบบอกต่อฮึงเซ่งฮวงว่า

"หลวงจีนชราทั้งสี่เป็นผู้ดูแลตึกตักม้อของเสียวลิ้มยี่ ตึกตักม้อมีหลวงจีนมังกร พยัคฆ์ ลูกเสือ เสือดาว งูใหญ่ หมียักษ์ กระเรียน ค่างเหิน อาชา วานรรวมสิบรูป ฟังว่าหลวงจีนมังกร พยัคฆ์ ลูกเสือ เสือดาวเคยเข้าสู่หมู่ตึกภูตเร้นลับ จากนั้นสาบสูญไร้ข่าวคราว หลวงจีนชราทั้งสี่เป็นอาจารย์พวกเขา ย่อมมีฝีมือสูงเยี่ยม ส่วนนักพรตชราทั้งสอง มีศักดิ์เป็นศิษย์พี่ของสามบรรพชิตบู๊ตึง รูปหนึ่งฉายาแซซังจื้อ มีอารมณ์วู่วาม อีกรูปหนึ่งฉายาแซเล้งจื้อ นิสัยอ่อนโยนกว่า..."

นางบ่งบอกบรรยายชาวยุทธจักร ราวกับจาระไนสมบัติในบ้านช่องก็มิปาน

ยามนั้นขุกพุงลุ้ยเดินถึงเบื้องหน้าชายฉกรรจ์ที่สักคำ 'ล้างแค้น' ทั้งเจ็ด กล่าวว่า

"พวกท่านใช่มา เพราะคัมภีร์มังกรคำรนหรือไม่?"

ชายฉกรรจ์ทั้งเจ็ดแม้รับทราบฝีมือขุกพุงลุ้ย แต่ก็มีนิสัยเด็ดเดี่ยว ยินยอมรับมือขุกพุงลุ้ย ไม่ยอมตอบคำ

ขุกพุงลุ้ยขณะจะลงมือ โง้วไช่ฮุ้นพลันร้องว่า

"ช้าก่อน"

ขุกพุงลุ้ยหยุดมือไว้ ถามว่า

"เรื่องอันใด?"

โง้วไช่ฮุ้นกล่าวกับชายฉกรรจ์ทั้งเจ็ดว่า

"ท่านพี่ทั้งเจ็ดมาจากเซียมไซหรือไม่?"

ชายฉกรรจ์ทั้งเจ็ดหันไปสบตากัน ไม่ทราบว่าโง้วไช่ฮุ้นล่วงรู้ความเป็นมาพวกมันได้อย่างไร ได้ยินโง้วไช่ฮุ้นกล่าวว่า

"อาจารย์ของท่านทั้งหลาย ใช่เป็นมือสิบพิฆาตก่วยจือแก่ผู้มีอาวุโสหรือไม่?"

ชายฉกรรจ์ทั้งเจ็ดเห็นโง้วไช่ฮุ้นให้ความเคารพต่ออาจารย์พวก

มัน จึงกล่าว

"มิผิด โก้วเนี้ยทราบได้อย่างไร?"

โง้วไช่ฮุ้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพอเห็นอาวุธบนร่างท่านทั้งเจ็ดก็ทราบได้ ท่านทั้งหลายพกอาวุธนอกสารบบ แต่มีท่าร่างดุจเดียวกัน แสดงว่าสังกัดสำนักอาจารย์เดียวกัน ในโลกหล้านอกจากอาจารย์พวกท่าน ยังมีผู้ใดเรียนรู้อาวุธนอกสารบบสิบชนิด ที่ทรวงอกท่านทั้งหลายสักคำ 'ล้างแค้น' แสดงว่ามาเพื่อล้างแค้นให้แก่มือสิบพิฆาต ขุกตั่วเอี้ย ในความเห็นข้าพเจ้าท่านพี่เหล่านี้หาได้มาเพราะคัมภีร์มังกรคำรนไม่"

ในชายฉกรรจ์ทั้งเจ็ด คนที่ใช้ค้อนดาวตกรับคำว่า

"มิผิด พวกเรามาเพื่อล้างแค้นให้กับอาจารย์"

คนทั้งเจ็ดพากันแบะปกเสื้อออก เผยเห็นขนหน้าอกรุงรัง ชี้มือไปที่คำ 'ล้างแค้น' กล่าวว่า

"พวกเราทั้งสิบได้รับการชุบเลี้ยงจากท่านอาจารย์จนเติบใหญ่ คิดไม่ถึงเล่าฉิก (อันดับเจ็ด) เล่าโป๊ย (อันดับแปด) และเล่าเก้า (อันดับเก้า) ก่อกรรมทำชั่ว ท่านอาจารย์ออกตามล่าพวกมันถึงหมู่ตึกภูตเร้นลับ สุดท้ายหายสาบสูญ คาดว่าถูกเดียรัจฉานทั้งสามทำร้ายถึงแก่ชีวิตด้วยพลังฝีมือพวกเรา ไม่คาดหวังล้างแค้นให้แก่อาจารย์ แต่ความแค้นอาจารย์ไม่ชำระล้าง เสียทีที่มีชีวิตอยู่ในโลก ดังนั้นพวกเราสักคำ 'ล้างแค้น' ไว้ตั้งแต่สามปีก่อน เพื่อกระตุ้นเตือนตัวเองมิให้ลืมเลือน..."

โง้วไช่ฮุ้นกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ฟังว่าท่านทั้งเจ็ดคิดล้างแค้นแทนอาจารย์ สามปีนี้มุมานะฝึกฝีมือ สมควรมีความสำเร็จไม่ด้อยกว่ามือสิบพิฆาตผู้อาวุโสแซ่ก่วย นับเป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร..."

ฮึงเซ่งฮวงก็ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ยิ่งเป็นที่น่านิยมน่ายกย่อง ขุกตั่วเอี้ย ข้าพเจ้าขอรับกระบวนท่าแทนพวกเขาทั้งเจ็ดเอง"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้สิ่วเทพอสนีกลับกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"ศิษย์ของมือสิบพิฆาตแม้ใช้การไม่ได้ แต่ไม่มีผู้ใดรักตัวกลัวตาย ตอนนี้พวกเราขนานฉายาเจ็ดนักสู้ล้างแค้น ขอรับกระบวนท่าสูงส่งของขุกเอี้ยเอง"

มิคาดขุกพุงลุ้ยกล่าวว่า

"อาศัยลูกผู้ชายเช่นพวกท่าน ต่อให้คุกเข่าอ้อนวอน เรายังไม่ลงมือ หากศิษย์ที่เรารับไว้มีคุณสมบัติเพียงครึ่งหนึ่งของพวกท่านก็ประเสริฐ พวกท่านไม่ได้มาเพราะคัมภีร์มังกรคำรน เรายังลงมือทำอะไร?"

เจ็ดนักสู้ล้างแค้นเห็นมารเฒ่าที่ยากตอแยผู้นี้ไม่ลงมือต่อตัวเองก็ลอบชมเชยวาสนาตัวเอง ฮึงเซ่งฮวงกับโง้วไช่ฮุ้นกลับเห็นว่า ขุกพุงลุ้ยเป็นคนจำแนกความผิดถูกอย่างชัดแจ้ง

ยามนี้ภายในร้านสุราคงเหลืออาคันตุกะชุดดำ คนอาภรณ์แพรหลวงจีนไว้ผมทั้งสี่กับคนแขนขาดทั้งสองที่ไม่ได้ประคารมหรือต่อสู้กับขุกพุงลุ้ย

ขุกพุงลุ้ยพลันหัวร่อฮาฮา ก้าวยาวๆเข้าหาหลวงจีนไว้ผมทั้งสี่

หลวงจีนไว้ผมทั้งสี่ลุกขึ้นยืนด้วยสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่าทั้งสี่อยู่ในภาระเตรียมพร้อม

ได้ยินโง้วไช่ฮุ้นกระซิบบอกต่อฮึงเซ่งฮวงว่า

"หลวงจีนไว้ผมทั้งสี่ความจริงเป็นมหาโจร คนนำขบวนเรียกว่ากระบองสามท่อนซีท้ง คนที่สองเรียกว่าพลั่วหลวงจีนกงตี่สี่ คนที่สามเรียกว่ากระดิ่งปลิดวิญญาณปิกเพียง คนที่สี่เรียกว่าท่องพันลี้แพ้โก้วเกี๋ยง มีอยู่ครั้งหนึ่งกลับดักปล้นม้าทรงฮ่องเต้ ตกเป็นเป้าตามล่า

ของสี่ยอดมือปราบ ได้แต่ปลอมตัวเป็นหลวงจีนไว้ผม”

หลวงจีนไว้ผมทั้งสี่ใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

‘ศักดิ์ศรีแท้จริงของพวกเรากลับถูกโกวเนี้ยน้อยนางหนึ่งเปิดโปงไหนเลยตบตาสี่ยอดมือปราบได้?’

ยามนั้นหลวงจีนไว้ผมทั้งสี่ล้วนแสดงอาวุธ หนึ่งถือกระบองสามท่อน หนึ่งถือพั่วหลวงจีน หนึ่งถือดาบใหญ่ร้อยกระดิ่งเก้าอัน หนึ่งใช้ไม้เท้าชี้ทาง ดังนั้นคนสามารถปลอมแปลง แต่อาวุธไม่อาจปลอมแปลงได้ ขอเพียงเป็นคนสายตาแจ่มใสจะดูออกเอง

ขุกพุงลุ้ยหัวร่อดังๆกล่าวว่า

“วิเศษแท้ ที่แท้พวกท่านเป็นบุคคลที่ทางการต้องการตัวรับขวาน”

ขาดคำจามขวานลง ประกายขวานวูบขึ้นแวบหนึ่ง พื้นโต๊ะพลันยุบลง

เหตุแปรเปลี่ยนนี้เหนือความคาดหมายนัก ที่แท้ขวานของขุกพุงลุ้ย นี้แฝงความเปลี่ยนแปลงสี่ประการ กลับฟันขาโต๊ะทั้งสี่ข้างหักกลาง พื้นโต๊ะเกิดการยุบตัวลง ซีท้ง กงตี่สี่ ปิกเพียงและแพ้โก้วเกี๊ยงที่อยู่ข้างโต๊ะ ต้องถูกน้ำสุรากระเซ็นใส่แล้ว

ความแยบคายของเพลงขวานทั้งสี่ท่วงท่านี้ เปรียบกับฮึงเซ่งฮวงแทงกระบี่ทะลุฝ่ามือผู้คนยังเหนือล้ำกว่า คาดว่าขุกพุงลุ้ยคิดอวดโอ่ต้องฮึงเซ่งฮวงว่า...ท่านกระทำได้ เราก็กระทำได้

แต่ว่าซีท้งและพวกทั้งสี่มิใช่มือชั้นธรรมดา พอเห็นเช่นนั้นถืออาวุธด้วยมือขวา ส่วนมือซ้ายพลิกวูบ รองรับอยู่ใต้โต๊ะ รักษาสภาพของพื้นโต๊ะเอาไว้

แทบเป็นเวลาเดียวกัน ขุกพุงลุ้ยจามขวานในมือลง เสียงโครมเมื่อพื้นโต๊ะแยกออกเป็นสองส่วน หักกลางยุบตัวลง

ที่แท้ขวานของขุกพุงลุ้ยนี้จามใส่พื้นโต๊ะผ่าพื้นโต๊ะแยกออก เมื่อเป็นเช่นนี้ น้ำสุรายังคงพุ่งใส่ซีทังและพวกทั้งสี่

การคำนวณจังหวะเวลา การโคจรใช้พลังลมปราณ ความรวดเร็วของเพลงขวานขุกพุงลุ้ยเป็นที่น่าตระหนกนัก ซีทังและพวกทั้งสี่ไม่ทราบทำอย่างไรดี ขุกพุงลุ้ยพลันกล่าวว่า

"ไม่เลว ไม่เลว พวกท่านทั้งสี่สามารถรับกระบวนท่านี้ของเราต่อให้มาเพราะคัมภีร์มังกรคำรน ก็ร่วมทางกับเราได้"

มันเห็นซีทังและพวกทั้งสี่เผชิญเหตุแปรเปลี่ยนไม่ตื่นตระหนก ลดมือรองรับพื้นโต๊ะ ในใจนึกชมเชย ถึงแม้มันจามขวานผ่าโต๊ะแยกออกจะอย่างไรถือเป็นท่าที่สอง มันเป็นคนรักษาคำพูด เมื่อฝ่ายตรงข้ามรับได้หนึ่งกระบวนท่า มันก็ไม่สร้างความลำบากใจอีก หันกายเดินเข้าหาคนแขนขาดทั้งสอง

คนแขนขาดทั้งสองหน้าเคร่งเครียดลง ผุดลุกขึ้นยืน คนทางซ้ายกล่าวว่า

"คร่าวิญญาณซิงชิ้ว"

คนทางขวากล่าวเสริมว่า

"กระชากขวัญซิงซัวะ"

คนแขนขาดทางซ้ายกล่าวสืบต่อ

"มาเพราะคัมภีร์มังกรคำรน"

คนแขนขาดทางขวากล่าว สรุปว่า

"ผู้แซ่ขุกลงมือเถอะ"

คนทั้งสองกล่าวประสานขานรับเป็นมั่นเหมาะ สร้างความตื่นเต้นตระหนกแก่ผู้คนภายในร้านยิ่ง ที่แท้มันสองพี่น้องถูกฟันแขนขาดตั้งแต่เล็ก ถูกผู้คนดูหมิ่นเหยียดหยาม ดังนั้นฝึกยอดวิชาสำเร็จ เปิดฉากฆ่าฟันในยุทธจักรเป็นการใหญ่

ขุกพุงลุ้ยกล่าวคำ 'ประเสริฐ' พลางผลักฝ่ามือออก มันทราบว่าพี่น้องคู่นี้ยากตอแย ดังนั้นฝ่ามือนี้ใช้พลังถึงหกส่วน

คร่าวิญญาณซิงซิ้วกับกระชากขวัญซิงซัวะแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา พากันฟาดฝ่ามือออก พลังฝ่ามือทั้งสามสายพอปะทะ ความจริงสมควรบังเกิดเสียงระเบิดขึ้น แต่กลับปราศจากสุ้มเสียงใดๆ

ขุกพุงลุ้ยรู้สึกว่าพลังฝ่ามือตัวเองคล้ายดินโคลนถมลงสู่ทะเล ปราศจากสุ้มเสียงใด อดสะท้านใจมิได้ นับแต่มันออกท่องยุทธจักร นี่เป็นเรื่องที่ไม่เคยประสบมาก่อน

ขณะเดียวกัน ซิงซิ้วกับซิงซัวะพากันตวัดแขนเสื้อที่ปราศจากข้อแขน แผ่พุ่งพลันอันกล้าแข็งกระแทกใส่ขุกพุงลุ้ย

ขุกพุงลุ้ยเป็นชนชั้นใด พลันเข้าใจในบัดดล ที่แท้มันสองพี่น้องใช้พลังฝีมือที่แปลกพิสดารชักจูงพลังลมปราณของมันไป จากนั้นเพิ่มพลังของทั้งสองกระแทกกลับมา

เมื่อเป็นเช่นนี้เท่ากับมีพลังสามสาย กระแทกกระทันใส่ขุกพุงลุ้ย

ขุกพุงลุ้ยอันร้ายกาจ พลันตวาดก้องร้องขึ้น หนวดเคราลุกชี้ชัน เกร็งลมปราณสิบสองส่วน รับท่าจู่โจมนี้ไว้

เสียงโครมกึกก้อง ขุกพุงลุ้ยส่ายร่างโงนเงน ผงคลีบนหลังคาร้านสุราร่วงพรู ส่วนสองพี่น้องตระกูลซิงเคียงบ่าเคียงไหล่เซถอยไปสามก้าว ค่อยทรงกายมั่น จากนั้นเซตึง ตึง ตึง ถอยไปอีกสามก้าว

ได้ยินฮึงไซฮวงกล่าวถามโง้วไช่ฮุ้นว่า

"พี่น้องคู่นี้มีกระบวนท่าประหลาดพิกล เป็นวิชาฝีมือของสำนักใด?"

โง้วไช่ฮุ้นกล่าวว่า

"มิใช่วิชาฝีมือของสำนักใด เป็นมันสองพี่น้องบัญญัติขึ้นเอง โดยใช้มือหนึ่งชักจูงพลังลมปราณของฝ่ายตรงข้าม จากนั้นพุ่งผ่านแขนขาดพร้อมกับบรรจุพลังของตัวเองเข้าไป พวกมันเรียกว่าพลังลมปราณแขน

ขาด เป็นวิชาฝีมือพิสดารแขนงหนึ่ง”

ขุกพุงลุ้ยเห็นสองพี่น้องตระกูลซิงรับท่าฝ่ามือมัน กลับสามารถตอบโต้กลับคืน ขณะที่ฝ่ามือที่สองของตัวเองต้องใช้พลังถึงสิบสองส่วน ค่อยกระแทกมันสองพี่น้องถอยไปหลายก้าว ดังนั้นร้องชมเชยว่า

“ฝีมืออันยอดเยี่ยม”

พลางสาวเท้าเข้าหาอาคันตุกะชุดดำกับคนอาภรณ์แพรนั้น

อาคันตุกะชุดดำความจริงหันหลังให้กับขุกพุงลุ้ย ยามนี้พลันพลิกตัวลุกขึ้น เปลี่ยนเป็นเผชิญหน้ากับขุกพุงลุ้ย

ภายในร้านสุราตั้งโต๊ะม้านั่ง เว้นระยะห่างกันไม่มากนัก อาคันตุกะชุดดำมิต้องขยับโต๊ะเก้าอี้ กลับพลิกตัวมา นับเป็นท่าร่างที่ยากพบพาน เมื่อครู่คนผู้นี้คร่ากุมสมุนบริวารของเซี้ยบ้อเทียนออกจากร้านลงมือฆ่าทิ้งแล้วกลับมาดื่มสุรา ก็แสดงฝีมือเป็นที่ประจักษ์ ยามนี้เผชิญหน้ากับขุกพุงลุ้ย ทุกผู้คนทราบว่ามีเรื่องสนุกสนานให้ชมดูแล้ว

มิคาดโง้วไช่ฮุ้นพลันร้องเรียกว่า

“ผู้อาวุโสแซ่ปา”

อาคันตุกะชุดดำสะท้านขึ้นเล็กน้อย เหลียวหน้าไปถามว่า

“ท่านรู้จักเรา?”

โง้วไช่ฮุ้นแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

“ผู้อาวุโสแซ่ปาฝึกปรือพลังดูดรั้งถาด ท่าร่างสาดพุ่งพันลี้ ในยุทธจักรนอกจากผู้อาวุโสแซ่ปาแล้ว ยังมีผู้ใดใช้ยอดวิชาทั้งสองแขนงได้ถึงเพียงนี้?”

ที่แท้อาคันตุกะชุดดำปาเทียนเจียะฝึกปรือพลังดูดรั้งถาด ซึ่งเป็นวิชาฝีมืออันลึกล้ำ หากฝึกมือปรือสำเร็จ ไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามใช้หมัดฝ่ามือหนักหน่วงเท่าใด ดาบกระบี่คมกล้าเพียงไหน ล้วนถูกดูดรั้งเอาไว้ ไม่อาจลงมือได้

มันยังมีศิษย์น้อยผู้หนึ่ง ฉายาแย้มยิ้มล่าวิญญาณอูบุ้นซิ่ว เนื่องจากเป็นนักศึกษา กลัวว่าหากฝึกพลังดูดรั้งถาด ยามใช้ออกไม่สุภาพ จึงไม่ฝึกปรือ เพียงฝึกท่าร่างสาดพุ่งพันลี้

ยามนั้นโง้วไช่ฮุ้นหันไปกล่าวกับขุกพุงลุ้ยว่า

"ขุกตั่วเอี้ย ท่านนี้คือผู้อาวุโสแซ่ปา คาดว่ามาเพราะเรื่องของผู้อาวุโสแซ่อูบุ้น"

อาคันตุกะชุดดำปาเทียนเจี๊ยะกล่าวเสียงเครียดว่า

"มิผิด ศิษย์น้องเราหลังจากเข้าสู่หมู่ตึกภูตเร้นลับ ก็กลายเป็นเสียสติ เราคิดเข้าหมู่ตึกไปพบกับเหล่าภูตร้ายสักครา"

ขุกพุงลุ้ยทราบว่าอาคันตุกะชุดดำนี้มีฝีมือมิใช่ชั่ว หากคิดเอาชนะ เกรงว่าต้องหาญหักสักครา ขุกพุงลุ้ยความจริงมาเพราะคัมภีร์มังกรคำรน ไม่ต้องการให้ผู้อื่นขัดมือขวางเท้า คิดขับไล่ผู้คนไปแต่เนิ่นๆ มิคาดฮึงเซ่งฮวง โง้วไช่ฮุ้น สองพี่น้องตระกูลซิง อาคันตุกะชุดดำก็อยู่ด้วย ยังมีซีทั้งและพวกทั้งสี่ นอกจากนั้นสี่หลวงจีนชราเสียวลิ้ม สองผู้อาวุโสบู๊ตึงก็มีฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาด ยังมีคนอาภรณ์แพรนั้นคงยากตอแยเช่นกัน ดังนั้นทอนความโอหังลง ฝืนหัวร่อกล่าวว่า

"ปาเทียนเจี๊ยะท่านเมื่อมาเพราะนักศึกษาเสียสติ ก็ไม่เกี่ยวข้องกับเรา"

กล่าวจบเดินเข้าหาคนอาภรณ์แพรนั้น พร้อมกับเกร็งลมปราณสิบส่วน เตรียมโค่นอีกฝ่ายในท่าเดียว ไม่เช่นนั้นคนร่วมทางยิ่งมายิ่งมาก หาเป็นผลดีต่อตัวเองไม่

มิคาดคนอาภรณ์แพรนั้นผุดลุกขึ้นอย่างยิ้มแย้ม ประสานมือกล่าวว่า

"ขุกเฮียเชิญเถอะ เราฉั่วเง็กตัง เป็นสหายกับหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับเจี๊ยะฮิวเม้ง ตอนนี้เจียะจึงจู้ (หัวหน้าหมู่ตึกแซ่เจี๊ยะ) ไม่

ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร เราในฐานะสหาย สมควรเข้าหมู่ตึกไปชมดูสักครา”

คนผู้นี้พอประกาศนาม ผู้คนภายในร้านสุราบังเกิดความตื่นตระหนก ที่แท้ฉั่วเง็กตังฉายาวีรบุรุษแพรพรรณ เป็นพ่อค้าผ้าแพรต่วนมีทรัพย์นับอนันต์ แต่ชีดชาทรัพย์สิน ถือคุณธรรมธัมมะ ทั้งมีฝีมือสูงเยี่ยม

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับเจี๊ยะฮิวเม้งปรกติน้อยครั้งจะคบหากับผู้คน เพียงคบค้ากับวีรบุรุษแพรพรรณฉั่วเง็กตัง นี่เป็นเรื่องที่ผู้คนล้วนทราบดี ตอนนี้หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับประสบเหตุเภทภัย วีรบุรุษแพรพรรณย่อมต้องสืบสาวคลี่คลาย

แต่ขุกพุงลุ้ยไม่ต้องการเพิ่มคนร่วมทางอีกคนหนึ่ง จึงกล่าว

“เรามาเพราะคัมภีร์มังกรคำรณ ฟังว่าคัมภีร์เล่มนี้อยู่ในหมู่ตึกภูตเร้นลับ ไม่ว่าเจี๊ยะฮิวเม้งตายแล้วหรือไม่ เราเข้าหมู่ตึกไปหยิบฉวยคัมภีร์ ท่านเป็นสหายของเจี๊ยะฮิวเม้ง ย่อมต้องไม่ยินยอม ยังคงรับเราหนึ่งกระบวนท่าเถอะ”

วีรบุรุษแพรพรรณฉั่วเง็กตังยิ้มพลางกล่าวว่า

“อย่างนั้นเราขอรับท่าสูงส่งของขุกเฮีย ขอขุกเฮียยั้งมือไว้ไมตรีด้วย”

ขุกพุงลุ้ยหัวร่อดังๆ สะบัดซัดขว้างขวานออกจากมือ

ขวานสีดำเล่มนี้ไม่ได้ขว้างใส่วีรบุรุษแพรพรรณโดยตรง หากแต่อ้อมเป็นวงกว้าง จามใส่ศีรษะด้านหลังของวีรบุรุษแพรพรรณ

สภาวะของขวานนี้เปรียบกับท่าขวานบินที่ขู่ขวัญหกห้าวหาญเซียงปักล่าถอย ยังรุนแรงกว่าสิบเท่า รวดเร็วกว่าสิบเท่า และเกรี้ยวกราดกว่าสิบเท่า

ผู้คนในร้านพอลงมือก็จู่โจมอย่างสุดกำลัง ขวานนี้แหวกฝ่า

อากาศดังอื้ออึง บินคว้างมาถึง ไม่ว่าใช้อาวุธใดต้านทาน ล้วนต้องหักสะบั้น ทั้งไม่อาจต้านทานได้

วีรบุรุษแพรพรรณพลันสลายรอยยิ้มบนใบหน้า รีบเปลื้องอาภรณ์แพรที่สวมใส่ออกม้วนวูบ กลับใช้เสื้อผ้าห่อหุ้มขวานบินเอาไว้

ทุกผู้คนอดโห่ร้องชมเชยมิได้ วีรบุรุษแพรพรรณไม่ธรรมดาจริงๆ ไม่ว่าใช้อาวุธใด ก็ไม่เหมาะสมเท่ากับใช้เสื้อผ้ารับขวานบินที่หมุนคว้างมาถึง

ขุกพุงลุ้ยเห็นเช่นนั้น ก็ผลักมือซ้ายออกกวักมือขวาคราหนึ่ง เสียงหวีดเมื่อขวานบินทะลุเสื้อผ้าออกมา แต่ไม่มีเรี่ยวแรงบินต่อไป ถูกดูดรั้งกลับไปในมือขุกพุงลุ้ย

ทุกผู้คนระเบิดเสียงโห่ร้องอีกครา ที่แท้ยอดวิชาขวานบินของขุกพงลุ้ยบรรลุถึงขั้นเหินบินตามใจนึก ทำร้ายคนแล้วคนหวนกลับคืนมา หมายความว่าหลังจากที่ขวานบินจู่โจมถูกเป้าหมาย ยังมีเรี่ยวแรงหลงเหลือ บังคับขวานบินกลับมาในมือขุกพงลุ้ย

ยามนี้วีรบุรุษแพรพรรณใช้เสื้อผ้ารับขวานบินไว้ได้ ขุกพุงลุ้ยก็หยิบยืมพลังหวนกลับของขวานบิน ทะลุอาภรณ์แพรของวีรบุรุษแพรพรรณออกมา พลังฝีมือนี้นับว่าพิสดารปานปาฏิหาริย์แล้ว

แต่ขุกพุงลุ้ยเองกลับแตกตื่นจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบโซมกาย ควรทราบว่าหากขวานบินไม่อาจทะลุอาภรณ์ออกมา กระบวนท่าของมันนี้เท่ากับพ่ายแพ้แก่วีรบุรุษแพรพรรณ ตอนนี้นับว่าขวานแหวกฝ่าเสื้อผ้าเท่ากับว่าวีรบุรุษแพรพรรณเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ ตัวเองรักษาหน้าไว้ได้ แต่ตัวเองเท่ากับใช้ออกสองกระบวนท่า ไม่สะดวกกับการจู่โจมสืบไป

วีรบุรุษแพรพรรณมองดูอาภรณ์แพรที่ถูกกรีดขาด ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขุกเฮียมีพลังฝีมือกล้าแข็ง เรารับกระบวนท่านี้ได้อย่างหวุดหวิด

เสื้อผ้าชุดนี้ถูกกรีดขาด แต่นับว่ารักษาชีวิตไว้ได้"

พลางวางอาภรณ์แพรลงบนโต๊ะ นั่งลงดื่มสุราสืบต่อ

ทุกผู้คนเห็นวีรบุรุษแพรพรรณวางตัวเช่นนี้ สมกับเป็นวีรบุรุษเลื่องชื่อ ในใจล้วนนับถือเลื่อมใส ขุกพุงลุ้ยทั้งแตกตื่นทั้งละอาย ขณะจะกล่าววาจากลบเกลื่อน พอกวาดตาโดยไม่ตั้งใจ กลับอุทานดัง เอ๊ะออกมา

ทุกผู้คนมองตามสายตามัน ค่อยพบว่าที่โต๊ะขนาดเล็กบริเวณมุมห้อง ปรากฏคนสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบผู้หนึ่งฟุบหลับกับโต๊ะ คนผู้นี้เข้าร้านมาตั้งแต่เมื่อใด มือดีภายในร้านหารู้สึกตัวไม่

ทั้งหมดบังเกิดความตื่นตระหนก ไม่ทราบปรากฏยอดฝีมือเช่นนี้เข้ามาตั้งแต่เมื่อใด จากนั้นนึกปลอบใจตัวเองว่า คนผู้นี้เป็นผู้รับใช้ภายในร้าน เดินออกมาจากด้านใน พวกมันจึงไม่ทันพบเห็น

ขุกพุงลุ้ยถลึงตาใส่เล่าเตีย ถามว่า

"นี่เป็นผู้รับใช้ในร้านท่าน?"

เล่าเตียยกเมือลูบศีรษะกล่าวว่า

"ไม่...มิใช่..."

อาฮกพลันกล่าวว่า

"เล่าเตีย คนผู้นี้ดื่มสุราลงไปสามไห แต่...แต่ว่าเราไม่ได้ยกสุราให้แก่มันแม้สักไหเดียว คน...คนผู้นี้ขโมยดื่มสุราร้านเรา..."

ขุกพุงลุ้ยเสียบขวานไว้ที่ข้างเอว เดินเข้าหาคนผู้นั้น ตวาดถามว่า

"ท่านมาตั้งแต่เมื่อใด?"

มันตวาดถามติดต่อกันสามครั้ง คนผู้นั้นยังนอนหลับอุตุ ไม่ตื่นขึ้นมา

ขุกพุงลุ้ยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ชักขวานจามใส่ ขวานนี้ใช้พลังเพียงสามส่วน กลับเกรงว่าคนผู้นี้หลบไม่พ้น ถูกขวานจามเสีย

ชีวิตไป

โง้วไช่ฮุ้นเห็นคนผู้นี้ยังฟุบหลับกับโต๊ะ กลัวว่าอีกฝ่ายหลั่งเลือดชโลมร้านสุรา รีบร้องบอกว่า

"โปรดยั้งมือไว้ไมตรี"

ขุกพุงลุ้ยร้องว่า

"เราเพียงเฉือนใบหูมันมาข้างหนึ่งเท่านั้น"

คนผู้นั้นพลันส่งเสียงหาวคำหนึ่ง ถ้วย จาน ชามบนโต๊ะกลับพุ่งใส่ขุกพุงลุ้ยอย่างเร่งร้อน

ขุกพุงลุ้ยคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะเคลื่อนไหวเช่นนี้ ปรากฏสุราพุ่งถึงก่อน ดังนั้นถูกน้ำสุรากระเซ็นใส่ ต้องคำรามก้อง รั้งขวานกลับมาควงขวานจามถ้วยชามป้านสุราร่วงหล่นลง ปากร้องว่า

"ตัวร้ายกาจ ดูไม่ออกว่าท่านมีฝีมือติดตัว"

พลางจามอีกขวานหนึ่ง คราครั้งนี้ใช้พลังถึงเจ็ดส่วน ไม่ไว้ไมตรีอีกต่อไป

ขวานนี้เกรี้ยวกราดยิ่ง เห็นแน่ชัดว่าคนผู้นี้ต้องพลาดท่าเสียที พลันรู้สึกละลานตาวูบหนึ่ง ม้านั่งของคนผู้นี้ เคลื่อนย้ายไปด้านข้าง คนยังฟุบหลับกับโต๊ะ แต่ม้านั่งเสียความสมดุล กลับกระดกขึ้นมา ขวานของขุกพุงลุ้ยพอดีจามใส่ม้านั่ง

ขุกพุงลุ้ยระบายลมจากปาก แทนที่จะถอนดึงขวาน กลับพลิกข้อมืองัดขวานคราหนึ่ง ใช้คมขวานจามม้านั่งออกเป็นสองเสี่ยง

ขุกพุงลุ้ยครุ่นคิด...ดูว่าเจ้ายังจะนอนหลับต่อได้หรือไม่? มิคาดรู้สึกละลานตาอีกครา คนผู้นั้นย้ายกันไปยังม้านั่งอีกตัวหนึ่ง ยังหลับอุตุดังเดิม

โต๊ะตัวนี้จัดตั้งเก้าอี้อยู่ทั้งสี่ด้าน ม้านั่งตัวหนึ่งถูกจามเป็นสองเสี่ยง ยังเหลืออีกสามตัว

ขุกพุงลุ้ยทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ควงขวานเข้าใส่ คนผู้นั้นขยับกายวูบ ย้ายไปยังม้านั่งอีกตัวหนึ่ง ม้านั่งตัวที่สองก็ถูกจามแยกออกเป็นสองเสี่ยง

เห็นเงาคนถลันวูบ ประกายขวานแลบแปลบปลาบ ขุกพุงลุ้ยจามขวานฟันม้านั่งติดต่อกันสี่ตัว คนผู้นั้นกลับนอนคว่ำบนโต๊ะ ยังหลับใหลไม่ตื่น

หน้าผากขุกพุงลุ้ยปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน กระชากเสียงว่า

"ดูว่าท่านยังจะหนีไปที่ใด?"

มันเงื้อขวานจามลง เสียงเกรียวกราวเมื่อพื้นโต๊ะถูกจามแยกออก

คนผู้นั้นไม่มีที่ซุกหัวนอน ได้แต่พลิกตัวลุกขึ้นยืน แต่ยังหลับตาทั้งสองข้าง ปากส่งเสียงกรนออกมา

ขุกพุงลุ้ยไม่อาจสะกดอดกลั้นได้ ใช้ออกด้วยท่าไม้ตายยอดวิชาขวานบิน ซัดขวานแหวกฝ่าอากาศออกไป

คราครั้งนี้ขุกพุงลุ้ยใช้ออกด้วยพลังสิบเอ็ดส่วน ขวานบินแหวกพุ่งดังอื้ออึง จามใส่คนผู้นั้นอย่างเร่งร้อน

คนผู้นั้นพลันลืมตาขึ้น สองตาสาดประกายเจิดจ้า แสดงว่าไม่กล้าดูแคลนต่อขวานบินเล่มนี้

ทุกผู้คนเห็นวีรบุรุษแพรพรรณใช้อาภรณ์แพรห่อหุ้มขวานบินกลับต้องการดูว่าคนผู้นี้จะรับมือขวานบินอย่างไร วีรบุรุษแพรพรรณรับทราบความร้ายกาจของขวานบินมาแล้ว ดังนั้นร้องเตือนว่า

"สหายระวัง"

ฮึงเซ่งฮวงถือคุณธรรมน้ำมิตร ร้องบอกว่า

"รีบใช้เสื้อผ้าห่อหุ้มไว้"

เห็นแน่ชุดว่าขวานบินใกล้จะจู่โจมถึง คนผู้นั้นพลันหงายร่างล้มลง

คราครั้งนี้เหนือความคาดหมายผู้คนนัก ขวานบินเล่มนั้นคล้ายมีชีวิต พลันตกวูบลง ยังคงจามใส่ท้องน้อยคนผู้นั้น

แต่คนผู้นั้นพอล้มลง ยังมีท่าประหลาดตามหลัง พลันยกเท้าทั้งสองขึ้น กลับใช้นิ้วเท้าปัดขวานบิน

ทุกผู้คนร้องอุทานออกมา ขวานบินแหวกจู่โจมอย่างรวดเร็ว ทั้งอยู่ในภาวะหมุนวน ตามเหตุผลไม่อาจยื่นมือรับ อย่าว่าแต่ใช้นิ้วเท้าปัดป่าย

แต่คนผู้นั้นพอยืดเหยียดเท้าออก กลับไม่ได้สวมรองเท้า นิ้วหัวแม่เท้าทั้งสองยังคล่องแคล่วกว่าสองมือ สะกิดใส่สันขวานคราหนึ่ง ขวานเล่มนั้นก็เบี่ยงเบนเปลี่ยนทิศทาง บินย้อนใส่ขุกพุงลุ้ย

ควรทราบว่ากระบวนท่านี้มิเพียงเสี่ยงภัยทั้งยังใช้อย่างแยบคาย ทั้งนี้เพราะวัตถุที่บินคว้างแทบไม่อาจต้านปะทะ แต่หากสามารถควบคุมบังคับแกนกลางที่บินคว้าง จะเบี่ยงเบนพลาดเป้า คนผู้นี้เตะเท้าออก ก็ทำลายท่าขวานบินไป นับเป็นฝีมืออันสูงเยี่ยมยิ่ง

ขุกพุงลุ้ยย่อมรับทราบความร้ายกาจ ยื่นมือรับขวานเอาไว้ คนผู้นั้นก็หงายร่างตีลังกา เปลี่ยนเป็นยืนเผชิญหน้ากับขุกพุงลุ้ย

โง้วไช่ฮุ้นฉุกใจคิด นึกถึงคนผู้หนึ่งขึ้นมา คนผู้นั้นพลันอ้าปากขึ้น กลับฉีดพุ่งสุราลำหนึ่งออกมา

สุราคล้ายบุปผาพิรุณเต็มฟ้า สาดครอบคลุมใส่ขุกพุงลุ้ย

ขุกพุงลุ้ยงงงันวูบหนึ่ง ดีที่มันยามคับขันไม่ลนลาน รีบควงขวานในมือ บังเกิดเป็นประกายอันแน่นขนัด จนสายลมไม่ออกเล็ดลอดเข้ามา ต้านเกาทัณฑ์สุราเอาไว้

คนผู้นั้นพอพ่นสุราจากปากคำหนึ่ง ก็ไม่จู่โจมลงมืออีก ขุกพุงลุ้ยทราบว่าพบพานบุคคลเหนือธรรมดา ดังนั้นรั้งขวานกลับมา พบว่าแขนเสื้อยังถูกน้ำสุราพุ่งใส่หลายหยด ปรากฏเป็นรูเล็กๆ หลายรู หาก

ว่าสุราพุ่งใส่ร่าง ไหนเลยทนทานรับได้

ได้ยินคนผู้นั้นส่งเสียงเรอคำหนึ่ง กล่าวว่า

"หลังอาเจียนสุรา ค่อยมีสติแจ่มใสขึ้น"

จากนั้นถลึงตาใส่ขุกพุงลุ้ยกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้พอลงมือก็คิดฆ่าคน ยังนึกถึงกฎหมายบ้านเมืองหรือไม่?"

ขุกพุงลุ้ยคิดไม่ถึงคนผู้นี้พอเอ่ยปากก็อ้างถึงกฎหมายบ้านเมือง พลันฉุกคิดถึงคนผู้หนึ่ง ร้องโพล่งว่า

"ท่านคือ..."

พลันเห็นหลวงจีนไว้ผมทั้งสี่ ซึ่งเป็นมหาโจรนามซีทัง กงตีสี่ ปิกเพียง แพ้โกวเกี๋ยงผุดลุกขึ้นอย่างเงียบงัน คิดหลบออกทางประตู

คนผู้นั้นพลันตวาดคำ 'ช้าก่อน' ตวัดเท้าเตะออก กลับเตะไหสุราใบหนึ่งลอยหวีดไปยังประตูร้าน พอดีชนถูกประตู พุ่งจนประตูร้านปิดเข้าหากัน

ซีทังและพวกแตกตื่นจนหน้าซีดเผือด ขุกพุงลุ้ยยิ่งแน่ใจว่าคนผู้นี้เป็นใคร ดังนั้นหัวร่อ ฮา ฮา กล่าวว่า

"เป็นตุยเมี่ย (ล่าชีวิต) หรือ? มิน่าเล่าใต้เพลงเท้าของท่านขวานบินของเราไม่อาจทำอย่างไรได้"

โง้วไช่ฮุ้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้คนบอกว่าสี่ยอดมือปราบต่างมีปมเด่นของตัวเอง วิชาลำสุรา ตัวเบาและเพลงเท้าของผู้อาวุโสตุยเมี่ยเป็นเลิศในแผ่นดินจริงๆ"

ฮึงเซ่งฮวงก็กล่าวด้วยความยินดีว่า

"เป็นผู้อาวุโสตุยเมี่ยหรือ? เมื่อปีก่อนแป๊ะอูเฮียได้รับการช่วยเหลือจากท่าน เซ่งฮวงยังไม่ได้กราบขอบคุณ"

ที่แท้คนผู้นี้เป็นหนึ่งในสี่ยอดมือปราบอันกระเดื่องดัง...ตุยเมี่ย

(ล่าชีวิต)

ฉายานามของคนทั้งสี่ บ่งบอกถึงพฤติการณ์ของคนทั้งสี่ แต่ละคนล้วนมีวิชาฝีมือที่แตกต่าง ล้วนเป็นยอดวิชาประจำตัว สมมติเช่น แนฮ้วย (เลือดเย็น) มีอายุเยาว์ที่สุด เพลงกระบี่เฉียบขาดที่สุด

ส่วนตุยเมี่ยถนัดในการใช้เพลงเท้า เพราะมีพลังเท้าไร้ผู้ต่อต้าน ดังนั้นมีวิชาตัวเบาเป็นเลิศ ความสามารถในการสะกดรอยเป็นเยี่ยม มีนิสัยชมชอบเมรัย แต่สุราก็เคยช่วยชีวิตของเขาหลายครา

เมื่อไม่นานมานี้ ตุยเมี่ยเคยช่วยเหลือเจ้านครอุดรจิวแป๊ะอูกับนางเซียนวีรสตรีแป๊ะฮึงยู้เอาชัยศัตรูเข้มแข็ง สุดท้ายผู้คนหลายคนผนึกกำลังโค่นกงจื้อไร้ผู้ต่อต้าน ที่มีชื่อสะท้านแผ่นดินลง

ฟังว่าตอนต่อสู้กับกงจื้อไร้ผู้ต่อต้าน ตุยเมี่ยอ้าปากพ่นสุราคำหนึ่ง แบ่งแยกสมาธิของกงจื้อไร้ผู้ต่อต้าน เจ้านครอุดรจิวแป๊ะอูกับนางเซียนวีรสตรีแป๊ะฮึงยู้และพวกค่อยฆ่ากงจื้อไร้ผู้ต่อต้านเป็นผลสำเร็จ

เนื่องจากตุยเมี่ยทำคดีคราใดไม่เคยล้มเหลวมาก่อน ไม่ว่ามหาโจรฆาตกรร้าย ล้วนถูกเขาติดตามจับกุมมาดำเนินคดี ดังนั้นผู้คนเรียกขานเป็นตุยเมี่ย (ล่าชีวิต) ประกอบกับเขามีเพลงเท้าเลิศล้ำ ผู้คนยังขนานนามเป็นเท้าวิเศษล่าชีวิต สำหรับชื่อแซ่เดิมของเขาเรียกว่าอะไร ผู้คนกลับลืมเลือนไป

หัวหน้าค่ายทักษิณฮึงเซ่งฮวงกับเจ้านครอุดรจิวแป๊ะอู สาบานเป็นพี่น้องกัน ตุยเมี่ยเคยช่วยชีวิตจิวแป๊ะอู ฮึงเซ่งฮวงย่อมสำนึกขอบคุณ

ตุยเมี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราคือตุยเมี่ย จิวเซี้ยจู้ (เจ้านครแซ่จิว) สบายดีหรือ?"

ฮึงเซ่งฮวงกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"มันสบายดี ขอบคุณผู้อาวุโสตุยเมี่ยถามถึง ฮึงเซ่งฮวงกับโง้วไช่ฮุ้นผู้เป็นศิษย์น้องขอคารวะ"

ตุยเมี่ยร้องเพ้ย อย่างยิ้มแย้ม กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสอันใด เราเพียงมีอายุมากกว่าท่านเล็กน้อย เปลี่ยนเป็นเรียกหาตั่วกอ (พี่ใหญ่) เถอะ ไม่เช่นนั้นไม่คบหาท่านเป็นสหาย..."

ฮึงเซ่งฮวงกล่าวอย่างลำบากใจว่า

"นี่จะได้อย่างไร..."

ซีทัง กงตี่สี่ ปิกเพียงและแพ้โก้วเกี๋ยงบัดเดี๋ยวหน้าขาวซีด บัดเดี๋ยวเป็นสีเทาหม่น ไม่ทราบทำอย่างไรดี

ตุยเมี่ยพลันหันไปกล่าวกับพวกมันทั้งสี่ว่า

"ผู้ที่รับหน้าที่ตามล่าพวกท่านคือทิชิ่ว (มือเหล็ก) หาใช่เราไม่ หากเราจับตัวพวกท่านแทนมัน มันกลับไม่พอใจ แต่มันจะช้าเร็วต้องจับตัวพวกท่านได้แน่นอน การมาของเราครั้งนี้ เพื่อคลี่คลายคดีหมู่ตึกภูตเร้นลับ หามีเป้าหมายที่พวกท่านไม่ เราผู้นี้มีวาจาเป็นสัจจะ พวกท่านวางใจได้อย่างเต็มที่"

ซีทังและพวกทั้งสี่ความจริงใจเต้นระทึกตูมตาม พอฟังตุยเมี่ยกล่าวเช่นนี้ ค่อยคลายใจลง

เห็นตุยเมี่ยหันกลับไปทางฮึงเซ่งฮวง กล่าวว่า

"พวกท่านทั้งคู่มายังหมู่ตึกภูตเร้นลับทำอะไร?"

ฮึงเซ่งฮวงยิ้มพลางกล่าวว่า

"คิดจับภูตผี"

ตุยเมี่ยขมวดคิ้ว ทวนคำ 'จับภูตผี?' โง้วไช่ฮุ้นยิ้มพลางกล่าวเสริมว่า

"ศิษย์พี่ได้เลื่อนเป็นหัวหน้าค่ายทักษิณสำนึกตัวว่าขาดประสบการณ์ จึงเข้าสู่ยุทธจักรมาฝึกฝนหาความชำนาญ"

ฮึงเซ่งฮวงกล่าวว่า

"ภายหลังฟังว่าที่นี้มีภูตผีอาละวาด ดังนั้นข้าพเจ้าครุ่นคิด ใน

โลกไหนเลยมีผีสาง คงเป็นผู้คนปลอมเป็นภูตผีทำร้ายคน ดังนั้นคิดจับตัวเอาไว้ ขอตั่วกอโปรดชี้แนะด้วย”

ตุยเมี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

“ภูตผีตนเช่นนี้ยากจับตัวได้”

จากนั้นร้องบอกต่อทุกผู้คนว่า

“เมื่อสามปีก่อน หมู่ตึกภูตเร้นลับล่มสลายในค่ำคืนเดียว คนในหมู่ตึกเสียชีวิตหมดสิ้น ใบหน้าของจึงจู้ (หัวหน้าหมู่ตึก) ก็ถูกพิษกัดกร่อนเน่าเปื่อย คล้ายถูกศัตรูทำร้าย จากปากคำผู้ที่เข้าไปเก็บศพ ทรัพย์สินภายในหมู่ตึกล้วนอยู่ครบถ้วน แต่คนที่เข้าหมู่ตึกไปเก็บศพ พากันเสียชีวิตโดยหาสาเหตุไม่พบ ภายหลังมีคนไม่ทราบความจริง บุกรุกเข้าหมู่ตึก หรือว่าโจรลักขโมยพอเข้าไป ก็ไม่กลับออกมาอีก ฟังว่าสามโฉดเซียมไซและพวกอยู่ในจำนวนนี้ด้วย”

เจ็ดนักสู้ล้างแค้นรับฟังถึงตอนนี้ ต้องสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ทั้งนี้เพราะสามโฉดเซียมไซเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องของพวกมัน บุคคลอื่นก็มองดูตุยเมี่ย รอให้เขากล่าวสืบต่อ

ตุยเมี่ยกวาดตามองรอบข้างแล้วกล่าว

“ดังนั้นผู้ค้นหากลายเป็นคนหายสาบสูญ ผู้ค้นหายิ่งมายิ่งมาก คนหายสาบสูญก็ยิ่งมายิ่งมาก มือสิบพิฆาตก่วยจือแก่ไปค้นหาสามโฉดเซียมไซ พลอยหายสาบสูญ ไม้เท้าเหล็กองสี่ชักชวนหลวงจีนมังกรพยัคฆ์ ลูกเสือ เสือดาวกับสามบรรพชิตบู๊ตึงเข้าหมู่ตึกไปสืบเสาะล้วนไม่กลับออกมา ในผู้คนที่ร่วมทาง มีแต่แย้มยิ้มล่าวิญญาณอูบุ้นซิ่วรับบาดเจ็บหลบหนีออกมา แต่นิ้วทั้งสิบถูกบิดหัก กลายเป็นวิกลจริตตลอดทั้งวันพูดเพ้อเจ้อเหลวไหล เอ่ยถึงแต่ภูตผี...”

เอ่ยถึงตอนนี้ เจ็ดนักสู้ล้างแค้น อาคันตุกะชุดดำ สี่หลวงจีนชราเสียวลิ้มยี่ สองผู้อาวุโสบู๊ตึงที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ วีรบุรุษ

แพรพรรณซึ่งเป็นสหายกับหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ รวมทั้งฮึงเซ่งฮวงกับโง้วไช่ฮุ้นที่สงสัยอยากรู้ล้วนรับฟังอย่างจดจ่อ

ลมหิมะที่เบื้องนอกคล้ายหวีดหวิวคล้ายครวญคร่ำ รวมกับว่าแผ่นฟ้าแผ่นดินมีพลังอันใด คิดยับยั้งมิให้ตุยเมี่ยกล่าวสืบต่อ

ตุยเมี่ยกล่าวอีกว่า

"แต่ในวาจาเพ้อเจ้อเหลวไหลของอูบุ้นซิงแซ (ท่านผู้แซ่อูบุ้น) ยังเอ่ยถึงคัมภีร์วิชาฝีมือชื่อคัมภีร์มังกรคำรน ฟังว่าภายในคัมภีร์บัญญัติวิชากำลังภายใน เพลงกระบี่ ท่าดรรชนี กระบวนท่าดาบ วิชาตัวเบา อาวุธลับและเพลงขลุ่ยรวมเจ็ดชนิด เป็นมรดกตกทอดของยอดคนเมื่อห้าร้อยปีก่อน ฉายาเล้งงิ้ม (มังกรคำรน) ผู้ใดได้ครอบครอง จะมีฝีมือไร้ผู้ต่อต้าน

"เพียงแต่คัมภีร์มังกรคำรนไม่ได้ปรากฏขึ้นในยุทธจักรสามร้อยปีแล้ว ไม่ทราบเพราะเหตุใดจึงอยู่ในหมู่ตึกภูตเร้นลับ อูบุ้นซิงแซเมื่อกล่าวเช่นนี้กลับสร้างความปั่นป่วนแก่ยุทธจักรไม่น้อย ปรากฏผู้คนระลอกแล้วระลอกเล่าเข้าสู่หมู่ตึกภูตเร้นลับ หากทว่าล้วนแต่สาบสูญไร้ข่าวคราว

"จนบัดนี้ผู้ที่เข้าสู่หมู่ตึกภูตเร้นลับ อย่างน้อยมีห้าหกร้อยคน ในจำนวนนี้มีชื่อเสียงเรียงนามอยู่ในยุทธจักรสามร้อยคน ในสามร้อยคนนี้ถือเป็นยอดฝีมือนับร้อยคน แต่ล้วนสาบสูญไร้ร่องรอย เราตุยเมี่ยได้รับคำสั่งให้สืบสวนเรื่องนี้ ต่อให้ภายในหมู่ตึกภูตเร้นลับซุมนุมด้วยภูตผีฝูงหนึ่ง ก็ต้องรับโทษตามกฎหมาย"

ขุกพุงลุ้ยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"เราเดินทางจากแดนกวนตังมาถึงที่นี้ ก็เพราะคัมภีร์เล่มนี้ ตุยเมี่ยท่านตามล่าฆาตกรของท่าน ส่วนคัมภีร์เล่มนี้เราต้องการแน่นอน"

กล่าวพลางถลึงตาใส่สองพี่น้องตระกูลซิง ซีท้งและพวกคราหนึ่ง

คร่าวิญญาณซิงซิ้วแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"เกรงว่าไม่ง่ายนัก"

ซีท้งและพวกเดินทางมาครั้งนี้ ก็คิดเข้าสู่หมู่ตึกภูตเร้นลับ ช่วงซิงคัมภีร์มังกรคำรน คาดว่าขอเพียงฝึกปรือยอดวิชาในคัมภีร์สำเร็จ ก็ไม่ต้องกลัวเกรงสี่ยอดมือปราบแล้ว ตอนนี้ขุกพุงลุ้ยกับสองพี่น้องตระกูลซิงล้วนมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่คัมภีร์เล่มนี้ ในใจกลับภาวนาให้พวกมันต่อสู้แตกหัก ตนเองจะได้ชุบมือเปิบ กลายเป็นฝ่ายได้ประโยชน์

วีรบุรุษแพรพรรณกลับกล่าวว่า

"ท่านตุยเมี่ย ขุกเฮีย สองพี่น้องตระกูลซิง พวกเราเมื่อมีเป้าหมายศัตรูเดียวกัน ไยไม่ร่วมทางไปยังหมู่ตึกภูตเร้นลับ ชมดูให้รู้แน่?"

ฮึงเซ่งฮวงกล่าวเสริมว่า

"ฉั่วซิงแซ (ท่านผู้แซ่ฉั่ว) กล่าวถูกต้อง ตอนนี้พวกเราพากันมุ่งสู่หมู่ตึกภูตเร้นลับ ดูว่ามีคัมภีร์มังกรคำรนจริงหรือไม่ แล้วค่อยๆ หารือกัน"

ความหมายในวาจา กระตุ้นเตือนขุกพุงลุ้ยกับสองพี่น้องตระกูลซิงว่า คัมภีร์มังกรเร้นลับไม่แน่ว่ามีจริงหรือไม่ หากประหัตประหารกันในตอนนี้ ไยมิใช่รีบร้อนเกินไป

ขุกพุงลุ้ยกับสองพี่น้องตระกูลซิงเห็นว่าคำพูดนี้มีเหตุผล ดังนั้นข่มเพลิงโทสะไว้ ซีท้งและพวกกลับบังเกิดความผิดหวัง

ตุยเมี่ยจึงกล่าว

"อย่างนั้นพวกเราไปยังหมู่ตึกภูตเร้นลับกัน เป็นอย่างไร?"

เล่าเตียรับฟังถึงตอนนี้ รีบกล่าวว่า

"ตั่วเฮี้ยทั้งหลาย เรือที่ท่าข้ามบังลิ้มโต่วล้วนหนีหายไป น้ำแข็งบนอู่เซียวเลี่ยงฮ้วงอูยังไม่แข็งตัวพอ ท่านทั้งหลายข้ามแม่น้ำไปไม่ได้ มิสู้รอให้น้ำแข็งแข็งตัวกว่านี้เถอะ"

ตุยเมี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เล่าเตียมิต้องเป็นห่วง หากกระทั่งแม่น้ำสายหนึ่งยังข้ามไปไม่ได้ ผู้คนในที่นี้ยังคงอย่าได้ไปยังหมู่ตึกภูตเร้นลับแล้ว"

ขุกพุงลุ้ยหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เล่าเตี่ย ข้าวของที่เสียหาย ค่าสุราอาหารทั้งหมดให้เราชำระเอง เพียงนี้พอหรือไม่?"

พลางล้วงเงินแท่งหนึ่งจากอกเสื้อ โยนให้แก่เล่าเตีย เล่าเตียรับละล่ำระลักกล่าวขอบคุณว่า

"พอแล้ว...มากเกินไปแล้ว..."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันบังเกิดเสียงเคาะประตูร้าน ที่เบื้องนอกมีคนหอบหายใจอย่างหนักหน่วง ส่งเสียงร้องว่า

"...เปิด...ประตู...เปิด...ประตู..."

ทุกถ้อยคำเว้นวรรคตอนไว้ คล้ายกับเป็นช่องว่างของฟ้าดิน

เล่าเตียหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย ร้องว่า

"ภูตผีมาแล้ว..."

ตุยเมี่ยชิงสะอึกกายไป เตะประตูที่ขวางประตูออก ประตูร้านก็เปิดอ้ากว้าง ที่เบื้องนอกลมหิมะรุนแรง ม่านประตูกลับเปลี่ยนเป็นผ้าขาวผืนหนึ่ง บนผ้าขาวใช้โลหิตเขียนอักษรว่า

"เข้าสู่แดนภูตเร้นลับ

มิมีวันหวนคืนกลับ"

ที่หน้าประตูห้อยแขวนด้วยคนผู้หนึ่ง ใช้เส้นผมยาวผูกห้อยไว้ สภาพร่างกายตายอเนจอนาถยิ่ง ลิ้นปลิ้นออกมา สองตาเบิกโพลง โลหิตกบปาก บนร่างปราศจากรอยบาดแผล ที่แท้ถูกรัดคอตายจริงๆ

ตุยเมี่ยกระโดดปราดขึ้น ยื่นสองนิ้วต่างกรรไกรตัดคราหนึ่ง ตัดเส้นผมยาวขาดจากกัน คนผู้นั้นร่วงหล่นลงมา ทุกผู้คนพอเพ่งตา

มอง บังเกิดความตื่นตระหนกกว่าเดิม คนผู้นี้กลับเป็นเซี้ยบ้อเทียน

เซี้ยบ้อเทียนไฉนไปแล้วกลับมา ทั้งผูกคอตายอยู่ที่นี้?

เหตุใดเซี้ยบ้อเทียนมาถึงหน้าประตู ผู้คนภายในร้านยังไม่รู้สึกตัว?

หากมิใช่ร่างของเซี้ยบ้อเทียนถูกลมเหนือผัดแกว่งไกว จนปะทะชนกับประตู เกรงว่าทั้งหมดจนบัดนี้ยังไม่ล่วงรู้ เพียงแต่คนที่ร้องบอกให้ 'เปิดประตู' เป็นใคร?

เซี้ยบ้อเทียนแลบลิ้นยาวเหยียด ดวงตาเปี่ยมแววหวาดหวั่นพรั่นพรึง คล้ายคิดบอกอันใดต่อทั้งหมด แต่มันกลับกลายเป็นคนตาย คนมีชีวิตย่อมไม่ได้ยินว่าคนตายกล่าวอันใด

ยังมีข้อความบนผ้าขาวเป็นผู้ใดเขียนทิ้งไว้? ผู้มาเปลี่ยนม่านประตูเป็นแขวนผ้าขาวผืนนี้แทน ภายในร้านมียอดฝีมือคับคั่ง ไฉนไม่รู้สึกตัว?

นั่นที่แท้เป็นผู้คนหรือภูตผี?

อาปิ้งร้องอย่างหวาดหวั่นขวัญเสียว่า

"เป็นภูตผี เป็นภูตผี"

สีหน้าทุกผู้คนปกคลุมด้วยเงาทะมึนชั้นหนึ่ง วีรบุรุษแพรพรรณฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่าได้กล่าวเหลวไหล ในโลกไหนเลยมีภูตผี?"

อาคันตุกะชุดดำปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

"ต่อให้เป็นภูตผี เราก็จะขอเผชิญกับมันดู"

ไม่ทันขาดคำก็พุ่งตัวออกไปดุจควันดำสายหนึ่ง ชั่วพริบตากลายเป็นเงาดำเล็กๆ จุดหนึ่ง

ตุยเมี่ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"นี่วู่วามไปแล้ว"

ฮึงเซ่งฮวงกล่าวว่า

"ผู้อาวุโส...ไม่ ตั่วกอ ปาซิงแซ (ท่านผู้แซ่ปา) รุดไปตามลำพัง เกรงว่าไม่ปลอดภัย พวกเรารีบตามไป"

ขุกพุงลุ้ยกลัวว่าคัมภีร์มังกรคำรนถูกผู้อื่นแย่งชิงไป จึงกล่าวสนับสนุน มิคาดไม่ทันขาดคำ สองพี่น้องตระกูลซิงชิงถลันออกจากร้านไล่กวดตามอาคันตุกะชุดดำไป

ขุกพุงลุยไหนเลยกล้าชักช้า พลอยวิ่งตะบึงออกไป พริบตานั้นคนทั้งหมดล้วนโลดแล่นออกไป มีแต่ตุยเมี่ยถอนใจเบาๆ คำหนึ่ง

เหล่ายอดฝีมือจำนวนยี่สิบห้าคนพุ่งปราดไป ตามพื้นหิมะขาวโพลน เนื่องจากอาคันตุกะชุดดำล่วงหน้าไปก่อน บวกกับวิชาตัวเบาสาดพุ่งร่างพันลี้ ดังนั้นไปไกลลิบลับ

สองพี่น้องตระกูลซิงเร่งรุดก่อนขุกพุงลุ้ยก้าวหนึ่ง แต่ขุกพุงลุ้ยเกร็งลมปราณไล่กวดตาม เพียงล้าหลังสองพี่น้องตระกูลซิงห้าก้าว

ส่วนฮึงไซ่งฮวงกับโง้วไซ่ฮุ้นติดตามอยู่ด้านหลังบุกพุงลุ้ย ถัดจากนั้นเป็นวีรบุรุษแพรพรรณ ตามด้วยสีหลวงจีนชราเสียวลิ้มยี่ และสองผู้อาวุโสบู๊ตึง

เจ็ดนักสู้ล้างแค้นติดตามหลังสี่หลวงจีนชราเสียวลิ้มยี่ ตามมาด้วยซีท้ง กงตี่สี่ ปิกเพียง แพ้โก้วเกี๋ยง ส่วนตุยเมี่ยทำหน้าที่รั้งท้ายทางหนึ่งสอดส่ายสายตาสำรวจมองรอบข้าง

ลมหิมะอันรุนแรงหาเป็นอุปสรรคต่อเหล่ายอดฝีมือไม่ ตุยเมี่ยสูดลมหายใจคำหนึ่ง รู้สึกมีก้อนแข็งที่เยียบเย็นจุกลำคอ ที่แท้ปรากฏเกล็ดหิมะเข้าปาก ตุยเมี่ยพานแบะปกเสื้อ ปล่อยให้เกล็ดหิมะซัดต้องทรวงอก วิ่งฝ่าลมเหนือไป

ผลการวิ่งตะบึง กลับล้ำหน้าซีท้งและพวกท้งสี่ จากนั้นล้ำหน้า

เจ็ดนักสู้ล้างแค้น รวมทั้งสี่หลวงจีนชราเสียวลิ้มยี่ และสองผู้อาวุโสบู๊ตึง

วีรบุรุษแพรพรรณเห็นตุยเมี่ยกวดตามหลังมา มันความจริงไม่แก่งแย่งชิงดีกับผู้คน แต่ยามโลดแล่นกลางหิมะ กลับสะกิดความฮึกหาญขึ้น เกร็งลมปราณเร่งความเร็ว ไม่ยอมให้ตุยเมี่ยล้ำหน้าไป

ชั่วพริบตาทั้งสองล้ำหน้าฮึงเซ่งฮวงกับโง้วไช่ฮุ้น ฮึงเซ่งฮวงกับโง้วไช่ฮุ้นอายุยังเยาว์ ไหนเลยยอมถูกทอดทิ้งล้าหลัง อย่าว่าแต่ทั้งสองล้วนฝึกปรือวิชาตัวเบา ยามนั้นพากันเร่งฝีเท้า จวบจนวิ่งเคียงคู่กับวีรบุรุษแพรพรรณ

ทางด้านขุกพุงลุ้ยอาศัยลมปราณอึดหนึ่งวิ่งตะบึง คนผู้นี้มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ยิ่งวิ่งนานยิ่งมีเปรียบ พอวิ่งถึงตอนท้าย พานถอดเสื้อผ้าออก ขมวดเป็นเงื่อนที่ข้างเอว ส่งเสียงตวาดก้อง ในที่สุดล้ำหน้าสองพี่น้องตระกูลซิง

ขุกพุงลุ้ยขณะกระหยิ่มยินดี พลันได้ยินเสียงขวับ คนผู้หนึ่งลอยข้ามศีรษะมันไป กลับเป็นตุยเมี่ย

ขุกพุงลุ้ยบังเกิดความขุ่นข้องใจ ขณะจะไล่กวดตาม พลันได้ยินทางซ้ายขวาด้านหลังบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น พอเหลียวหน้ามองเห็นด้านซ้ายเป็นฮึงเซ่งฮวงในชุดขาวโชยพัดพลิ้ว ด้านขวาเป็นโง้วไช่ฮุ้นในชุดลายปลิวไสว ล้าหลังมันเพียงหนึ่งก้าว ยังมีวีรบุรุษแพรพรรณยิ้มพลางติดตามมา ถัดไปเป็นสองพี่น้องตระกูลซิง

ขุกพุงลุ้ยใจสั่นสะท้านครุ่นคิดขึ้น...จอมยุทธ์ในแผ่นดินไม่เพียงเราขุกพงลุ้ยคนเดียว ขณะครุ่นคิด วิ่งเคียงคู่ไปกับฮึงเซ่งฮวงกับโง้วไช่ฮุ้น

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งหมดคล้ายประลองความเร็วกัน ฮึงเซ่งฮวงมีวิชาตัวเบากับเพลงกระบี่เลิศล้ำ โง้วไช่ฮุ้นมีตัวเบาสูงเยี่ยมเป็นพิเศษ ส่วนขุกพุงลุ้ยมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ดังนั้นคนทั้งสามมีระดับความเร็ว

ใกล้เคียงกัน

วีรบุรุษแพรพรรณฝึกปรือวิชากำลังภายในแนวทางอ่อนหยุ่น ไม่เข้มแข็งแกร่งกร้าวเท่ากับขุกพุงลุ้ย จึงล้าหลังหนึ่งก้าว

สองพี่น้องตระกูลซิงมีวิชาตัวเบาเป็นรองฮึงเซ่งฮวง พลังการฝึกปรือไม่เทียบเท่าขุกพุงลุ้ย ดังนั้นถูกทอดทิ้งล้าหลังอีกก้าวหนึ่ง

ตุยเมี่ยทุ่มเทฝีเท้าวิ่งตะบึง เห็นหิมะขาวพุ่งย้อนกลับ คนคล้ายดั้นเมฆขี่หมอก สลัดทุกผู้คนไว้ด้านหลังตั้งแต่แรก แต่อาคันตุกะชุดดำใช้ท่าร่างสาดพุ่งพันลี้ ประกอบกับวิ่งนำหน้าก่อน ดังนั้นตุยเมี่ยยังอยู่ห่างจากมันสิบกว่าวา

ยามนั้นลมหิมะทวีความรุนแรง ลมเหนือพัดกระโชก หอบเอาหิมะปลิวโปรย ในระยะหนึ่งถึงสองวาแทบมองไม่เห็นสิ่งใด

ทันใด ที่เบื้องหน้าบังเกิดเสียงขู่คำรามคราหนึ่ง จากนั้นเป็นเสียงครางหนักๆ ดังขึ้น

ตุยเมี่ยใจสั่นสะท้าน ฉุกคิดว่าตัวเองเอาแต่วิ่งตะบึง ไม่อาจสอดส่องดูแลหน้าหลังอย่างทั่วถึง คำนวณจากเหตุการณ์ที่เซี้ยบ้อเทียนถูกจับแขวนคออยู่หน้าประตูเมื่อครู่ แสดงว่ามีคนคิดร้ายต่อพวกตน ตอนนี้ทั้งหมดแยกย้ายกระจัดกระจาย ไยมิใช่หลงกลของศัตรู ดังนั้นร้องเตือนว่า

"ทั้งหมดระวัง ชะลอความเร็วลง มีศัตรูคิดร้าย"

หลังจากถ่ายทอดเสียงออกไป ก็พุ่งปราดไปเบื้องหน้า มิคาดเท้าเตะถูกคนผู้หนึ่ง คนผู้นั้นส่งเสียงครวญคราง กลับคว้าใส่ข้อเท้าของตน

ตุยเมี่ยฟังออกว่าเป็นเสียงของอาคันตุกะชุดดำ รีบสะกิดเท้าลอยตัวขึ้น ปากตวาดว่า

"เป็นเราตุยเมี่ย ท่านเป็นไรแล้ว?"

ยามนี้ลมเหนืออ่อนลงบ้าง เห็นอาคันตุกะชุดดำนอนทอดกายบนพื้นหิมะ ในความขาวเวิ้งว้างแปดเปื้อนคราบโลหิตสีแดงฉานบาดตา

ได้ยินอาคันตุกะชุดดำกล่าวว่า

"เรา...ถูกอาวุธลับ...ที่กลางหลัง..."

ตุยเมี่ยรีบพลิกร่างของอีกฝ่าย เห็นที่กลางหลังอาคันตุกะชุดดำมีรูเล็กๆ สามรู โลหิตไหลหลั่งออกมา แต่ไหนเลยมีอาวุธลับอันใด?

ขุกพุงลุ้ย ฮึงเซ่งฮวงกับโง้วไช่ฮุ้นก็แยกย้ายวิ่งตะบึงมาถึง คนทั้งสามกวาดตามอง แต่บนพื้นหิมะนอกจากผู้คนที่วิ่งตามหลังมา ไหนเลยมีเงาร่างผู้คนอื่นอีก ขุกพุงลุ้ยพลันขู่คำรามว่า

"มารดาเจ้าปลอมเป็นภูตผี นับเป็นตัวอะไร รีบไสหัวออกมา เราจะจัดการกับเจ้าเอง"

คลื่นเสียงถ่ายทอดออกไปที่ห่างไปแว่วเสียงหิมะถล่มดังมา

ตุยเมี่ยเห็นอาคันตุกะชุดดำเลือดไหลไม่หยุด มิหนำซ้ำน้ำเลือดยิ่งไหลยิ่งเป็นสีคล้ำ ต้องลอบตื่นตระหนก ถามว่า

"ปาเฮีย ท่านถอนอาวุธลับออกมาแล้วหรือ?"

อาคันตุกะชุดดำเบิกตาแตกซ่านไร้ประกายกล่าวว่า

"ถอนออกมา?...เราไม่...เรารู้สึกว่า...มันอยู่ใน...ร่างกาย..."

โง้วไช่ฮุ้นล้วงยาสมานแผลออกมา พอกลงยังปากแผลอาคันตุกะชุดดำ วีรบุรุษแพรพรรณพอดีรุดถึง เห็นปากแผลนั้นเป็นสีเขียวหม่น ฉุกคิดว่าผิดท่า รีบถามว่า

"ปาเฮีย ท่านถูกอาวุธลับใดทำร้าย? อาวุธลับถูกคนถอนออกไปหรือไม่? ผู้ที่ทำร้ายท่านเป็นใคร?"

อาคันตุกะชุดดำหน้าขาวซีดไร้สีเลือด กล่าวว่า

"ไม่...ทราบ...ได้ ในลมหิมะ...มีคน...เป่าลมหายใจ...รดต้นคอเรา...พร้อมกับ...แค่นเสียงคำหนึ่ง...เราหันขวับไป...คิดคร่ากุมคน...แต่

ด้านหลังไร้ผู้คน...ที่กลางหลังกลับชาวูบ...เราล้มลงกับพื้น...อาวุธลับนั้น...ไม่ได้ถูก...ถอนออกมา มันยังอยู่ในร่างเรา...อยู่ในร่างเรา..."

สุ้มเสียงยิ่งมายิ่งแผ่วล้าลง ยามนั้นสองพี่น้องตระกูลซิงก็เร่งรุดมาถึง อดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้ เมื่อครู่ตอนอยู่ในร้านสุรา อาคันตุกะชุดดำคร่ากุมสมุนบริวารของเซี้ยบ้อเทียนออกไปฆ่าทิ้ง แสดงฝีมืออันลือลั่นบัดนี้กลับล้มลงกลางพื้นหิมะ ทั้งไม่ทราบว่าถูกทำร้ายอย่างไร

ทั้งสองมองดูปากแผล แน่ใจว่าอาคันตุกะชุดดำไม่ได้ถูกเข็มเล็กละเอียดซัดทำร้าย แต่ยังมีอาวุธลับใดสามารถหมุนเวียนไปตามเส้นเลือดภายในกาย?

สีหน้าอาคันตุกะชุดดำพลันกลับกลายเป็นเขียวคล้ำ พลันกระโดดปราดขึ้น กลับฉีกกระชากชุดสีดำขาดกระจุย เศษผ้าปลิวกระจายเวียนว่อน เศษชิ้นส่วนสีดำกับเกล็ดหิมะขาวตัดกันอย่างรุนแรง

อาคันตุกะชุดดำชี้หน้าทุกผู้คน ส่งเสียงเกรี้ยวกราดหวนโหยว่า

"ภูตผี...พวกเจ้าก็ต้องติดตามเราไป...เคี้ยก เคี้ยก...ภูตผี"

มันตาแดงฉานด้วยสายเลือด มุมปากก็ฉีกยิ้มจนโลหิตไหลหลั่งสารรูปคล้ายภูตร้าย สะกดจนทุกผู้คนไม่กล้าเข้าไปประคอง อาคันตุกะชุดดำพอกล่าวคำสุดท้ายว่า 'ภูตผี' พลันหงายร่างล้มลง โลหิตที่ไหลจากปากไม่เป็นสีแดงอีกต่อไป หากแต่เป็นสีดำ

ตุยเมี่ยเดินเข้าไป ยื่นมือรอที่ริมจมูกของอีกฝ่าย พบว่าอาคันตุกะชุดดำสิ้นใจตายแล้ว

สี่หลวงจีนชราเสียวลิ้มยี่ สองผู้อาวุโสบู๊ตึงก็เร่งรุดถึง พอเป็นเช่นนั้นพากันส่งเสียงสรรเสริญพระคุณกับสวดสรรเสริญเทพเจ้า ส่งวิญญาณอาคันตุกะชุดดำไปสู่สุคติ

ทุกผู้คนเห็นอาคันตุกชุดดำพลันทอดร่างกลายเป็นซากศพ อดขนลุกซู่ซันมิได้ ในแผ่นฟ้าแผ่นดินคล้ายมีสิ่งใดร่ำร้องเรียกหา ดังขึ้น

ครั้งแล้วครั้งเล่า

ตุยเมี่ยมองดูซากศพอาคันตุกะชุดดำ ก้มศีรษะครุ่นคิด วีรบุรุษแพรพรรณไม่กล่าววาจา โง้วไช่ฮุ้นคล้ายได้รับความตื่นตระหนก ฮึงเซ่งฮวงขณะจะกล่าวปลอบโยน ที่ด้านหลังพลันบังเกิดเสียงแผดร้องปานถูกฉีกกระชากดังขึ้น

ตุยเมี่ยหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งคำ 'ผิดท่า' ลอยตัวข้ามศีรษะทุกผู้คน พุ่งขวับไปยังต้นเสียงราวลูกเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่งทางหนึ่งร้องว่า

"ขุกเฮีย ฉั่วเฮีย น้องแซ่ฮึง ทั้งหมดรวมตัวกัน อย่าได้เคลื่อนไหวเพียงลำพัง"

ฮึงเซ่งฮวงและพวกไม่วิ่งอย่างสุดฝีเท้าอีก แต่ละคนห่างกันไม่ถึงสามเชียะ ฮึงเซ่งฮวงอยู่หน้า วีรบุรุษแพรพรรณอยู่หลัง วิ่งไปยี่สิบกว่าวา เห็นบนพื้นหิมะมีคราบเลือดสีแดงฉานกองหนึ่ง

เจ็ดนักสู้ล้างแค้นพากันถืออาวุธล้อมเป็นวง ตุยเมี่ยอยู่กึ่งกลาง ก้มศีรษะมองดูคนที่นอนอยู่บนพื้นผู้หนึ่ง คราบเลือดบนพื้นหิมะไหลหลั่งจากร่างคนผู้นี้เอง

คนที่นอนบนพื้นถือกระบองสามท่อนอยู่ในมือ คือซีท้งซึ่งเป็นหลวงจีนไว้ผม เพื่อหลบหนีจากการตามล่าของสี่ยอดมือปราบเอง

มันไฉนเสียชีวิต?

ยังมีกงตี่สี่ ปิกเพียงและแพ้โก้วเกี๋ยงไปยังที่ใด ได้ยินชายฉกรรจ์ที่ใช้เหล็กหมาดในเจ็ดนักสู้ล้างแค้นกล่าวว่า

"พวกเราตามพวกท่านไม่ทัน ส่วนหลวงจีนไว้ผมทั้งสี่อยู่ล้าหลังพวกเรา ต่อมาพวกเราได้ยินเสียงแผดร้องคำหนึ่ง จึงหยุดเท้าวิ่งกลับมา..."

ชายฉกรรจ์ที่ใช้ทวนทองกล่าวว่า

"พวกเราพอมาถึง ก็เห็นสภาพเช่นนี้ หลวงจีนไว้ผมอีกสามรูปล้วนหายสาบสูบไป"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้ทวนร้อยสายโซ่กล่าวว่า

"ตามเหตุผลต่อให้หลวงจีนไว้ผมอีกสามรูปกลัวภูตผี ก็ไม่ละทิ้งซากศพพวกพ้องไปโดยไม่แยแส มิหนำซ้ำพวกเราวิ่งกลับมาอย่างรวดเร็ว ต่อให้พวกมันแตกฮือหลบหนี พวกเราก็ไม่ถึงกับไม่เห็นพวกมัน"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้ค้อนดาวตกร้องโพล่งว่า

"พวกมันคล้ายสาบสูญกับอากาศธาตุก็มิปาน"

ลมหิมะกระโชกแรง คล้ายกับมีสรรพสุ้มเสียงถ่ายทอดบอกความคับแค้นรายหนึ่ง ได้ยินชายฉกรรจ์ที่ใช้พู่กันกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ใช่แล้ว เมื่อพวกเราเร่งรุดกลับมา คล้ายได้ยิน...เสียงแผดร้อง...ของคนทั้งสาม...ดังจาก...ดังจาก กลางอากาศ"

ตุยเมี่ยขมวดคิ้ว กล่าวคำ 'ว่ากระไร?' ขุกพุงลุ้ยกลับขู่คำรามว่า

"มารดาท่านเถอะ อย่าได้ขู่ขวัญผู้คนได้หรือไม่?"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้พู่กันยืดอกขึ้น สวนคำ

"บิดาก็ไม่กลัวฟ้า ไม่กลัวดิน ไยต้องขู่ขวัญท่าน? เราได้ยินที่กลางอากาศบังเกิดเสียงแผดร้องจริงๆ เชื่อหรือไม่แล้วแต่ท่าน"

ตุยเมี่ยเงยหน้ามองท้องฟ้า เห็นท้องฟ้าดำมืดเป็นแผ่นผืนกระทั่งดวงดาวก็ไม่มี

เมื่อลดสายตาลง พื้นหิมะอันกว้างไกลกลับสะท้อนสีขาวบาดตา ตุยเมี่ยทอดถอนใจถามว่า

"พวกท่านได้ยินเสียงคนที่เปล่งจากวิชาราชสีห์คำรามหรือไม่?"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้สิ่วเทพอสนีกล่าว

"ไม่มี นอกจากเสียงแผดร้องแล้ว พวกเราเพียงได้ยินที่กลางอากาศบังเกิดสุ้มเสียงชนิดหนึ่ง แต่มองไม่เห็นอันใด"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้เชือกอ่อนอีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"หากมีคนใช้วิชาราชสีห์คำราม พวกท่านที่อยู่ห่างไปต้องได้ยิน"

ตุยเมี่ยเห็นพ้องด้วย กวาดตามองทุกผู้คน ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"บนร่างซีทังปราศจากรอยบาดแผล กระทั่งรูเล็กๆ ก็ไม่มี กลับเป็นเยื่อหูฉีกขาด กระทบกระเทือนถึงสมองกับอวัยวะภายใน เป็นเหตุให้กระอักโลหิตจำนวนมากเสียชีวิต ลักษณะการตายเช่นนี้ ได้แต่อธิบายว่าถูกพลังราชสีห์คำรามกระแทกทำร้ายเสียชีวิต แต่วิชาราชีสห์คำรามพอใช้ออก ผู้คนในรัศมีห้าลี้ต้องได้ยิน พวกเรากลับไม่ได้สุ้มเสียงสำเนียงใด"

พลางชี้มือไปยังรอยเท้าอันสับสนบนพื้นหิมะ กล่าวสืบต่อ

"ที่นี้มีแต่รอยเท้าขามา ไม่มีรอยเท้าขาไป และไม่มีรอยเท้าไปทางทิศอื่น ที่นี้ก็ปราศจากกลไกกับดัก กงตี่สี่ ปิกเพียง แพ้โกวัเกี๋ยงทั้งสี่คล้ายสาบสูญกับอากาศธาตุจริงๆ..."

ทุกผู้คนบังเกิดความเย็นเยี่ยบจับใจ ด้วยพลังฝีมือของปิกเพียงและพวกทั้งสี่ เป็นไปไม่ได้ที่จะถูกฆ่าในชั่วพริบตา ยังมีการหายสาบสูญอย่างลึกลับของผู้คนที่หลงเหลืออีกสามคน ยิ่งสร้างความไม่สบายใจแก่ผู้คน ยามกะทันหันไม่ทราบกล่าวกระไรดี

ทันใดในเสียงลมหิมะหอบเอาสุ้มเสียงสตรีที่ประหลาดลี้ลับเสียงหนึ่งดังมาว่า

"...แสงจันทร์เลือนราง วิกาลมืดหม่น
ในแดนภูตเร้นลับ ดาวเดือนไร้ประกาย
เพิ่มพูนดวงวิญญาณดุร้าย..."

ชายฉกรรจ์ที่ใช้พู่กันนั้นร่างสั่นสะท้านขึ้นมา กล่าวว่า

"เราเรา...ไม่คิดคิดไปไปแล้ว..."

ขุกพุงลุ้ยพลันตวาดคำ 'ไสหัวออกมา' เสียงหวีดหวิวเมื่อซัดขวานบินหลุดจากมือ จามใส่ความมืดด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือดุจสายฟ้า

เสียงเพลงพลันชะงักขาดหาย

ในรัตติกาลปรากฏประกายสีดำวูบขึ้น ขวานบินเล่มนั้นกรีดเป็นวง บินกลับเข้ามาในมือขุกพุงลุ้ย

ขุกพุงลุ้ยเห็นคมขวานมีคราบโลหิตจริงๆ ทั้งยังติดหัวนกขนาดเล็กอยู่หัวหนึ่ง

ขุกพุงลุ้ยฝืนยิ้มออกมา มันซัดขวานบินออกไป เพียงจามใส่นกกาที่หลับพักผ่อนบนกิ่งง่ามกลางหิมะตัวหนึ่ง

ชายฉกรรจ์ที่ใช้ค้อนดาวตกก็กล่าวด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึงว่า

"พวกเรา...เป็นคน ยังคง...ยังคงอย่าได้ตอแยสิ่งนั้น..."

ขุกพุงลุ้ยถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า

"ฟังว่าพวกเจ้าฝึกฝีมือถึงระดับเดียวกับอาจารย์ แต่ว่ามือสิบพิฆาตผู้เป็นอาจารย์พวกเจ้าไม่ขวัญอ่อนเช่นพวกเจ้า"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้สิ่วเทพอสนีก็ตวาดใส่ชายฉกรรจ์ที่ใช้ค้อนดาวตกว่า

"ถูกต้อง พวกเราไม่อาจเสื่อมเสียชื่อเสียงของอาจารย์"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้เหล็กหมาดกล่าวเสริมว่า

"พวกเราหนึ่งคนหนึ่งชีวิต เจ็ดคนเจ็ดชีวิต เข้าสู่หมู่ตึกภูตเร้นลับแล้วค่อยว่ากล่าว"

ยามนั้น แว่วเสียงเพลงลี้ลับนั้นดังมาอีกคราวว่า

"...แสงจันทร์เลือนราง วิกาลมืดหม่น

เข้าสู่แดนภูตเร้นลับ มิมีวันผุดเกิด

น่าสมเพชดวงวิญญาณพูนเพิ่ม..."

ขุกพุงลุ้ยพลันตวาดคำ 'อยู่' ซัดขวานบินออกจากมืออีกครา ด้วยระดับความเร็วกว่าครั้งก่อนเท่าตัว

วีรบุรุษแพรพรรณขยับมือขวา ปรากฏเส้นไหมสีทองเส้นหนึ่ง ถูกบังคับเหยียดตรง แทงปราดใส่ความมืดดุจสายฟ้า

ตุยเมี่ยขยับกายวูบหนึ่ง พุ่งปราดไปยังต้นเสียง

พริบตานั้น ยอดฝีมือทั้งสามล้วนลงมือโดยพร้อมเพรียง

ได้ยินเสียงแผดร้องคำหนึ่ง จากนั้นปราศจากสุ้มเสียงใด ขุกพุงลุ้ยรับขวานบินที่พุ่งย้อนกลับมาเอาไว้ เห็นบนขวานชโลมด้วยโลหิต วีรบุรุษแพรพรรณรั้งดึงไหมทองกลับมา ที่ปลายไหมก็ชุ่มไปด้วยโลหิต

ตุยเมี่ยโอบอุ้มคนผู้หนึ่งวิ่งกลับมา คำพูดประโยคแรกที่กล่าวคือ

"พวกท่านฆ่าคนผิดแล้ว"

ทุกผู้คนเพ่งตามอง เห็นคนในวงแขนตุยเมี่ยกลับเป็นท่องพันลี้ แพ้โก้วเกี๊ยง แพ้โก้วเกี๊ยงถูกขวานของขุกพุงลุ้ยจามใส่ลำคอ แทบฟันศีรษะมันหลุดจากบ่า ที่จุดคี่ไฮ้บริเวณท้องน้อยถูกไหมทองของวีรบุรุษแพรพรรณแทงใส่ โลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุ

ตุยเมี่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"มันถูกผู้คนจี้จุดใบ้กับจุดชา ทิ้งไว้ที่นั่น ภูตผีสามารถจี้จุดแสดงว่ามิใช่ภูตผีแล้ว"

คำพูดนี้คิดบอกต่อทั้งหมดว่า นี่เป็นฝีมือของคน มิคาดชายฉกรรจ์ที่ใช้พู่กันกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ภูตผีสามารถกระทำทุกสิ่ง ย่อมจี้สกัดจุดได้"

ขุกพุงลุ้ยถลึงตาใส่วีรบุรุษแพรพรรณ ในใจตื่นเต้นสงสัยยิ่งที่แท้ท่าทิ่มแทงกับจามจู่โจมของวีรบุรุษแพรพรรณกับขุกพุงลุ้ย คล้ายใช้ออกรั้งเข้าพร้อมกัน แท้ที่จริงแล้ววีรบุรุษแพรพรรณรวดเร็วกว่าวูบหนึ่ง ไหมทองแทงถูกจุดคี่ไฮ้ของแพ้โก้วเกี๋ยงก่อน เป็นเหตุให้จุดใบ้คลายออก เมื่อขวานของขุกพุงลอยจามถูกแพ้โก้วเกี๋ยง แพ้โก้วเกี๋ยงจึงแผดร้องออกมา

วีรบุรุษแพรพรรณพลั้งมือฆ่าคน บังเกิดความเสียใจ ตุยเมี่ยกล่าวเสียงทุ้มหน้ากว่า

"นับแต่นี้เป็นต้นไป พวกเราต้องเพิ่มความตื่นตัว อย่าได้แตกแยกจากกัน ขุกเฮียเราท่านนำทาง ฉั่วเฮียกับน้องแซ่ฮึงรั้งท้าย สองพี่น้องตระกูลซิงอยู่กลาง"

ผู้คนในบริเวณนับตุยเมี่ยมีฝีมือสูงเยี่ยมที่สุด ถัดมาเป็นขุกพุงลุ้ยฮึงเซ่งฮวงวีรบุรุษแพรพรรณกับโง้วไช่ฮุ้น หลังจากนั้นเป็นสองพี่น้องตระกูลซิง ตุยเมี่ยวางตัวคนเหล่านี้อยู่ในตำแหน่งสำคัญ เพื่อดูแลซึ่งกันและกัน

ขบวนผู้คนหลงเหลือเพียงยี่สิบคน มุ่งหน้าสู่หมู่ตึกภูตเร้นลับอย่างช้าๆ โดยไม่วิ่งตะบึงอย่างรวดเร็วอีก

เมื่อครู่ทั้งหมดวิ่งตะบึงเกือบยี่สิบลี้ ห่างจากที่หมายไม่มากนัก เนื่องจากซีทั้งส่งเสียงแผดร้อง ชักนำทั้งหมดย้อนกลับมา ยามนี้ออกเดินทางใหม่ เห็นบนพื้นหิมะปรากฏรอยเท้าที่ตัวเองเดินผ่านทิ้งไว้ตลอดทาง

ในรอยเท้าทั้งหมด นับรอยเท้าของสี่หลวงจีนชราเสียวลิ้มยี่กับสองผู้อาวุโสบู๊ตึงคล้ายเดินเหินตามปรกติ ทิ้งรอยเท้าไม่ใหญ่ไม่เล็กไว้

ส่วนรอยเท้าของสองพี่น้องตระกูลซิง เพียงทิ้งรอยนิ้วเท้าหน้า

กับส้นเท้าหลัง ตรงกลางเท้าแทบไม่ทิ้งรอยไว้ นับว่ามีพลังฝีมือลึกล้ำกว่าขั้นหนึ่ง

รอยเท้าของวีรบุรุษแพรพรรณ กับขุกพุงลุ้ยเพียงทิ้งรอยนิ้วเท้าหน้าไว้ เนื่องจากวิชาตัวเบาของทั้งสองไม่สูงเยี่ยมนัก เพียงอาศัยลมปราณอึดหนึ่งวิ่งตะบึง ดังนั้นพื้นหิมะข้างรอยเท้าเพียงจมลงเล็กน้อย

ในส่วนของฮึงเซ่งฮวงกับโง้วไช่ฮุ้นไม่ทิ้งรอยเท้าไว้ เมื่อเพ่งพิจารณา เพียงเห็นเกล็ดหิมะบางส่วนถูกกดแตกกระจาย นับเป็นวิชาตัวเบาที่น่าตระหนกมากแล้ว

ตุยเมียเล่า? ตุยเมี่ยไม่ทิ้งรอยเท้าเอาไว้ แสดงว่ามีวิชาตัวเบาถึงขั้นเหยียบหิมะไร้รอย

เมื่อเปรียบเทียบกับรอยเท้าของเจ็ดนักสู้ล้างแค้น ทุกผู้คนล้วนเหยียบเกล็ดหิมะแตกละเอียดทิ้งรอยเท้าใหญ่กว่าส้นเท้า ส่วนรอยเท้าของปิกเพียงและพวกจมลึกไปในพื้นหิมะหลายนิ้ว ต้องถอนเท้าออกมาค่อยเร่งรุดต่อไปได้ นับว่าเป็นรองกว่ามากนัก

ผู้คนทั้งยี่สิบคนเดินผ่านซากศพแพ้โก้วเกี๋ยงไป พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าเหยาะย่างมาช้าๆ ตุยเมี่ยยกมือขึ้นเป็นสัญญาณ ทุกผู้คนพากันหยุดยั้งลง

เห็นม้าสิบกว่าตัวเหยาะย่างมาอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย บนหลังม้าบรรทุกคนผู้หนึ่ง ม้าสิบกว่าตัวถูกเชือกยาวเส้นหนึ่งผูกล่ามไว้จึงไม่แตกกระจัดกระจายไป

ตุยเมี่ยเห็นมีเลศนัย จึงร้องถามว่า

"ผู้มาเป็นใคร ขอให้ประกาศนาม จะได้ไม่เกิดการเข้าใจผิด"

ร้องถามติดต่อกันสามเที่ยว ผู้มายังไม่มีปฏิกิริยาใด ขบวนม้ายังคงเหยาะย่างมา ตุยเมี่ยโบกมือวูบ ชักชวนขุกพุงลุ้ยพุ่งปราดออกไป

ขุกพุงลุ้ยยื่นมือออก กระชากร่างคนบนหลังม้าตัวแรกลงมา

ตุยเมี่ยก็โถมเข้าหาม้าตัวที่สอง ฉุดดึงคนบนหลังม้าลงมา คนทั้งสองพากันร้องโพล่งว่า

"คนตาย"

ม้าสองตัวแรกพอถูกรั้งดึง ม้าที่ด้านหลังล้วนหยุดชะงักลง เห็นคนบนหลังม้าล้วนเป็นคนตายหน้าขาวซีดไร้สีเลือด คนเหล่านี้ตายในสภาพแปลกประหลาด ล้วนเบิกตาโพลง ตลอดทั้งร่างอ่อนระทวย คล้ายกับถูกสูบเลือดภายในกายออกไปจนหมดสิ้น

ชายฉกรรจ์ที่ใช้แส้อ่อนร้องโพล่งว่า

"ผีดูดเลือด"

ทั้งหมดจดจำออกว่า ผู้ตายทั้งสิบกว่าคนนี้เป็นสมุนบริวารของเซี้ยบ้อเทียน ชายฉกรรจ์ที่ใช้ค้อนหัวเสือ ซึ่งอวดบารมีของเซี้ยบ้อเทียนก็อยู่ในจำนวนนี้ด้วย

ยามนั้นเกล็ดหิมะพัดปลิวเวียนว่อน แว่วเสียงเพลงอันหวนโหยดังมาอีก ขุกพุงลุ้ยขณะจะลงมือตุยเมี่ยชิงกล่าวว่า

"อย่าเพิ่งลงมือโดยวู่วาม ล่อลวงมันออกมาก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

ได้ยินสุ้มเสียงประหลาดดังแว่วมา ไม่ทราบอยู่แห่งหนใด ตุยเมี่ยเงี่ยหูฟังชั่วขณะ พลันกล่าวกับขุกพุงลุ้ยว่า

"ขุกเฮีย สามารถหยิบยืมขวานสักคราหรือไม่?"

ขุกพุงลุ้ยไม่ทราบความนัย แต่เชื่อว่าตุยเมี่ยไม่มีความประสงค์ร้าย ดังนั้นยื่นส่งขวานให้

ตุยเมี่ยนิ่งครุ่นคิด พลันพลิกขวานส่องกับพื้นหิมะ บนคมขวานสะท้อนประกายบาดตา พริบตานั้น บนขวานปรากฏเขาดำชุดหนึ่งปรากฏวูบแล้วหายวับ

ตุยเมี่ยฉุกใจได้คิด หันไปถามฮึงเซ่งฮวงว่า

"น้องแซ่ฮึง คราก่อนตอนที่เราช่วยเหลือเจ้านครจิวแป๊ะอูต่อสู้

กับกงจื้อไร้ผู้ต่อต้าน ฝ่ายเราเสียชีวิตไปก่อนหลายคน ตอนนั้นพวกเราอยู่บนทุ่งร้าง ไม่เห็นร่องรอยศัตรู แต่ขอเพียงฝ่ายเรามีคนแยกจากขบวน ต้องประสบเหตุเภทภัย ท่านทราบหรือไม่ว่าเป็นการลงมือของตัวอะไร?"

ฮึงเซ่งฮวงงงงันวูบหนึ่ง ทบทวนหวนนึกแล้วกล่าวอย่างนึกได้ว่า

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว แป๊ะอูเฮียบอกเล่าเหตุการณ์ตอนนั้นต่อข้าพเจ้า..."

ตุยเมี่ยยิ้มพลางตัดบทมันว่า

"ทราบแล้วก็ประเสริฐ"

วีรบุรุษแพรพรรณกล่าวว่า

"ตุยเมี่ยเฮียปลิดปลงสังหารกงจื้อไร้ผู้ต่อต้าน เราก็ได้ยินได้ฟังมา หากพวกเราสามารถรับใช้ เรายินดีทุ่มเทอย่างสุดกำลัง"

ตุยเมี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขอบพระคุณ รอสักครู่ฉั่วเฮียกับน้องแซ่ฮึงร่วมแรงร่วมใจส่งขุกเฮียขึ้นฟ้า ดูว่าขวานบินของขุกเฮียจามมันลงมาได้หรือไม่?"

ขุกพุงลุ้ยหัวร่อดังๆกล่าวว่า

"ไม่มีปัญหาแน่นอน"

ตุยเมี่ยพลันตวาดว่า

"มันบินต่ำลงมาแล้ว...ขึ้น"

วีรบุรุษแพรพรรณขยับไหมทองคราหนึ่ง ปรากฏว่ามีความยาวสองวา ม้วนพันหว่างเอวของขุกพุงลุ้ยกับฮึงเซ่งฮวงเอาไว้

สี่หลวงจีนชราเสียวลิ้มยี้ สองผู้อาวุโสบู๊ตึง เจ็ดนักสู้ล้างแค้นและสองพี่น้องตระกูลซิงงงงันวูบหนึ่ง เข้าใจว่าวีรบุรุษแพรพรรณคิดลอบทำร้ายคน มิคาดวีรบุรุษแพรพรรณตวัดไหมทองขึ้นสูงกลับโยนร่างขุกพุงลุ้ย กับฮึงเซ่งฮวงขึ้นฟ้าไปสี่ห้าวา

ทั้งสองพอดีดตัวขึ้นไปถึงที่สุด ขณะจะตกวูบลง ฮึงเซ่งฮวงพลันยกสองมือดันใส่สองเท้าขุกพุงลุ้ย จนขึ้นไปอีกสองวา เมื่อแรงดันใกล้สิ้นสุด ก็ผลักสองมือโดยแรง ส่งร่างขุกพุงลุ้ยขึ้นไปอีกวาเศษ

ขุกพุงลุ้ยรอจนพลังฝ่ามือฮึงเซ่งฮวงใกล้สิ้นสุด พลันสูดลมหายใจ ลอยตัวขึ้นไปอีกหนึ่งวา ปากตวาดก้อง ซัดขวานบินขึ้นไป

ขวานบินเล่มนี้ลอยขึ้นไปสองสามวา เสียงสวบเมื่อฟันถูกวัตถุที่เหินบินเสียงหนึ่ง จากนั้นเป็นเสียงร้องดังยาวนาน ปีกปักษาครึ่งข้างพร้อมด้วยขนนกที่ชุ่มเลือดร่วงหล่นลงมา

พริบตาดุจประกายไฟ วีรบุรุษแพรพรรณฮึงเซ่งฮวงกับขุกพุงลุ้ยผนึกกำลัง กลับใช้ขวานบินจามถูกนกอินทรีขนาดใหญ่ ซึ่งบินอยู่เหนือระดับพื้นเกือบสิบห้าวาตัวหนึ่ง

เจ็ดนักสู้ล้างแค้นและพวกชมดูจนอุทานดังอา เห็นขวานบินกลับมาในมือขุกพุงลุ้ย ส่วนฮึงเซ่งฮวงทิ้งตัวลงสู่พื้น เนื่องจากอยู่สูงเกินไป ขณะที่ตกลงสู่พื้นต้องย่อตัวลง เพื่อลดแรงตกวูบลงมา

วิชาตัวเบาของขุกพุงลุ้ยยังด้อยกว่า ฮึงเซ่งฮวงมันพอรับขวานบินไว้ ร่างก็ตกลงมาห้าหกวา วีรบุรุษแพรพรรณรีบบังคับไหมทองพันเอวมันส่งไปยังด้านหลัง ขุกพุงลุ้ยค่อยร่อนเฉียงๆ ลงสู่พื้น

ยอดฝีมือทั้งสามลงมือผสานเสริม นับว่าเหมาะเจาะสอดคล้องถึงที่สุด

ตุยเมี่ยเล่า?

ขวานบินของขุกพุงลุ้ยพอจามถูกเป้าหมายตุยเมี่ยก็พุ่งขวับออกไปไล่กวดตามนกอินทรีปีกหักตัวนั้นไปโดยกระชั้นชิด นกอินทรีใหญ่กับเลือดที่พร่างพรมลงมาจากไปไกลสิบกว่าวา ในที่สุดนกอินทรีค่อยร่วงหล่นลงบนพื้นหิมะ

นกอินทรีใหญ่ตัวนั้นเพิ่งตกถึงพื้น ตุยเมี่ยก็มาถึงแล้ว

ปีกข้างซ้ายของนกอินทรีถูกขวานจามหลุดไปครึ่งแถบ ส่งเสียงร้องแหลมเล็กระคายหู แต่พอเห็นตุยเมี่ยติดตามมาถึง กลับหมุนตัวกลับมากวาดปีกข้างขวาใส่ตุยเมีย

ท่ากวาดจู่โจมนี้หนักหน่วงดุจพะเนินเหล็ก ตุยเมี่ยลอบตื่นตระหนก หวนนึกถึงเมื่อครู่หากมิใช่วีรบุรุษแพรพรรณ ฮึงเซ่งฮวง ขุกพุงลุ้ยผนึกกำลังลงมือ คงไม่อาจทำร้ายนกอินทรีตัวนี้

ต่อให้จู่โจมลงมือ หากนกอินทรียังหลบรอดจากจุดชีวิต แต่เมื่อปีกข้างหนึ่งถูกทำร้าย เกรงว่าบินไม่ขึ้นแล้ว ดูจากท่ากวาดจู่โจมของมัน คล้ายกับเป็นกระบวนท่าของผู้มีฝีมือติดตัว

แต่ถึงอย่างไรนกอินทรียังรับบาดเจ็บ ตุยเมี่ยยังระวังป้องกันว่าบนหลังอินทรีมีคน ดังนั้นตื่นตัวอยู่ก่อน รีบลอยตัวหลบรอดจากท่ากวาดจู่โจม ถีบเท้าใส่ผู้คนบนหลังอินทรี

เสียงโครมเมื่อคนบนหลังอินทรีกลับถูกถีบร่วงหล่นลงมา นี่นับว่าเหนือความคาดหมายตุยเมี่ย ต้องงงงันวูบหนึ่ง

นกอินทรีใหญ่กวาดจู่โจมปีกมาอีก คราครั้งนี้ตุยเมี่ยไม่หลบหลีก เท้าซ้ายตรึงติดกับพื้นตวัดเท้าขวาเตะใส่ปีกนก

เท้าคนกับปีกนกพอกระทบกัน นกอินทรีใหญ่ถูกเตะกระดอนไปด้านหลัง ตุยเมี่ยยังปักหลักกับที่ พริบตานั้นสองพี่น้องตระกูลซิงถลันเข้ามาแยกย้ายกันฟาดฝ่ามือใส่ตาซ้ายขวาของนกอินทรี

นกอินทรีร้องคร่ำครวญคำหนึ่ง ถูกฟาดตายไป

ได้ยินโง้วไซ่ฮุ้นกรีดร้องว่า

"เป็นมัน"

ที่แท้โง้วไซ่ฮุ้นประคองคนที่ร่วงลิ่วลงจากหลังอินทรีขึ้นมา เห็นเป็นพลั่วหลวงจีนกงตี่สี่ กงตี่สี่ถูกเตะใส่ทรวงอกเท้าหนึ่ง กระดูกซี่โครงหักหมดสิ้น ขาดใจตายไปแล้ว

3

ค่ายกลที่ทำลายไม่ได้?

ตุยเมี่ยสะอึกเข้าไปชมดู อดฝืนยิ้มมิได้ พอเพ่งตามอง ค่อยพบว่ากงตี่สี่ร่างขาวซีด ที่ลำคอมีรอยเขี้ยวสองจุด โลหิตทั่วร่างถูกสูบออกไปจนหมดสิ้น เสียชีวิตไปก่อนที่จะถูกเท้าของตุยเมี่ยเตะใส่

ตุยเมี่ยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"เหล่าภูตผีของหมู่ตึกภูตเร้นลับใช้นกอินทรีตัวนี้ติดตามพวกเรา มันบินอยู่กลางหาว ยามวิกาลเหน็บหนาว พวกเราย่อมไม่พบเห็น เมื่อครู่ข้าพเจ้านึกถึงการศึกกับกงจื้อไร้ผู้ต่อต้าน ฝ่ายตรงข้ามก็โดยสารนกอินทรีใหญ่บินร่อน ซุ่มจู่โจมสังหารพวกเราไม่น้อย ดังนั้นข้าพเจ้าอาศัยคมขวานของขุกเฮียส่องดู ก็สะท้อนเห็นถึงเงานกอินทรี แต่ว่าภารกิจของนกอินทรีตัวนี้มิใช่อยู่ที่ฆ่าคน ผู้ที่ฆ่าคนเป็นบุคคลอื่น ไม่เช่นนั้นอาศัยมันยังฆ่าอาคันตุกะชุดดำไม่ได้ หากสังหารกงตี่สี่และพวก อย่างน้อยกงตี่สี่และพวกสามารถส่งเสียงร้องออกมา ในความคาดคิดของข้าพเจ้า หน้าที่ของนกอินทรีคือบรรทุกคนที่ถูกฆ่าไปทิ้งยังสถานที่

ที่พวกเราคาดคิดไม่ถึง นี่ไหนเลยอิทธิฤทธิ์ของภูตผีอันใด?"

ตุยเมี่ยชี้มือไปยังนกอินทรีใหญ่ที่ตายแล้ว กล่าวเสริมว่า

"ต่อให้เป็นภูตผี พวกเราจะให้มันตกตายอีกครั้ง"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้เชือกอ่อนถามอย่างระมัดระวังว่า

"อย่างนั้นตอนที่ซีทังและพวกหายสาบสูญ ไฉนไม่ทันส่งเสียงร้องออกมา?"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้พู่กันก็กล่าวอย่างหวั่นไหวว่า

"ยังมีเสียงเพลงที่เลื่อนลอย ไฉนฟังไม่ออกว่าดังจากทิศใด?"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้ค้อนดาวตกกล่าวอย่างสงสัยว่า

"ใช่แล้ว ยังมีอาคันตุกะชุดดำตายอย่างมีเงื่อนงำ แต่ละคนถูกรอยเขี้ยวฝังอยู่บนลำคอ หรือว่า...หรือว่าเป็นผีดูดเลือดจริงๆ?"

เอ่ยถึงคำ 'ผีดูดเลือด' มันเองต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ

ตุยเมี่ยตอบว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ ข้าพเจ้าไม่สามารถอธิบายได้ หากต้องการทราบความจริง ได้แต่ไปยังหมู่ตึกภูตเร้นลับ"

ทันใด บนพื้นหิมะบังเกิดสั่นเสียงโหยหวนเสียงหนึ่งดังว่า

"ศิษย์น้องสี่...ศิษย์น้องสี่...พวกเจ้าฆ่าศิษย์น้องสี่ของเรา..."

ขุกพุงลุ้ยตวาดว่า

"แพ้โก้วเกี๋ยงที่เป็นศิษย์น้องสี่ของท่านถูกเราฆ่าทิ้งเอง ท่านเก่งกล้าสามารถก็ไสหัวออกมา เราจะฆ่าท่านด้วย"

เพิ่งขาดคำ ที่หลังต้นไม้เหี่ยวโกร๋นต้นหนึ่ง ปรากฏวัตถุขนาดใหญ่กลุ่มหนึ่งลอยหวีดออกมา พุ่งชนใส่ขุกพุงลุ้ย

ขณะที่ฝ่ายตรงข้ามซัดเหวี่ยงวัตถุออกมา ขุกพุงลุ้ยก็คำนวณตำแหน่งเป็นมั่นเหมาะ ดังนั้นซัดขวานบินหลุดจากมือ แล้วค่อยยื่นสองมือออก รับวัตถุกลุ่มนั้นเอาไว้

พริบตาที่ขุกพุงลุ้ยยื่นมือรับวัตถุ หลังต้นไม้เหี่ยวโกร๋นปรากฏวัตถุอีกสองสิ่งพุ่งวาบออกมา ปักใส่ใต้ซอกแขนซ้ายขวาของขุกพุงลุ้ย

ขุกพุงลุ้ยพอรับวัตถุกลุ่มนั้นไว้ พบว่านั่นเป็นคนตายผู้หนึ่งตลอดทั้งร่างไร้สีเลือด ที่ลำคอมีรอยเขี้ยว กลับเป็นกระดิ่งปลิดวิญญาณปิกเพียง แต่พลังพุ่งชนครั้งนี้รุนแรงยิ่ง ขุกพุงลุ้ยถูกชนเซถอยไปสามก้าว ขณะเดียวกัน อาวุธลับที่สะท้อนประกายสีขาวทั้งสองสิ่งนั้นจู่โจมถึงใต้ซอกแขนซ้ายขวาของขุกพุงลุ้ยแล้ว

ขุกพุงลุ้ยรับซากศพปิกเพียงไว้ ไม่มีมือที่สามรับอาวุธลับ เห็นแน่ชัดว่าต้องถูกลอบทำร้าย พลันปรากฏมือสองข้างยื่นจากทางซ้ายขวาตะปบคว้าประกายสีขาวทั้งสองสิ่งเอาไว้

ที่แท้วีรบุรุษแพรพรณกับฮึงเซ่งฮวงพากันยื่นมือรับอาวุธลับทั้งสองชิ้นเอาไว้ รู้สึกเย็นวาบที่มือ รีบโยนทิ้งไป ได้ยินเสียงเพียะพะเมื่อประกายสีขาวทั้งสองสิ่งล้วนหักสะบั้น ที่แท้เป็นแท่งน้ำแข็งเรียวแหลมสองแท่ง บนแท่งน้ำแข็งสะท้อนสีเขียวลี้ลับ

โง้วไช่ฮุ้นมีไหวพริบปราดเปรียว พลันฉุกใจได้คิด กล่าวว่า

"มิน่าเล่าอาคันตุกะชุดดำเสียชีวิตไป"

ทุกผู้คนค่อยเข้าใจ ที่แท้อาคันตุกะชุดดำถูกแท่งน้ำแข็งแทงใส่แท่งน้ำแข็งพอเข้าสู่ร่างก็ถูกโลหิตหลอมละลาย ทั้งหมดพอรุดถึง ก็ไม่พบเห็นอาวุธลับ มาตรว่ามีก็เพียงเป็นเศษน้ำแข็ง ผู้คนเข้าใจว่าเป็นอาคันตุกะชุดดำกระเสือกกระสนดิ้นรนบนพื้น กระแทกผิวน้ำแข็งแตกสลายไป บนแท่งน้ำแข็งฉาบพิษร้ายไว้ ดังนั้นอาคันตุกะชุดดำก่อนตายสูญเสียสติสัมปชัญญะ กล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหล เป็นที่น่าประหวั่นพรั่นใจ

ขุกพุงลุ้ยเห็นฮึงเซ่งฮวงกับวีรบุรุษแพรพรรณยื่นมือช่วยชีวิตมันในใจบังเกิดความสำนึกขอบคุณ จากนั้นพบว่าขวานบินที่ซัดพุ่งออกไปไม่ได้บินย้อนกลับมา

ที่แท้พริบตาที่ซากศพปิกเพียงถูกจับโยนออกจากหลังต้นไม้เหี่ยวโกร๋น ตุยเมี่ยก็ถลันถึงหลังต้นไม้ ทุกผู้คนเพ่งตามอง เห็นหลังต้นไม้ปรากฏเกล็ดหิมะปลิวว่อน เกิดการต่อสู้อย่างดุเดือด

ขุกพุงลุ้ย ฮึงเซ่งฮวง โง้วไซ่ฮุ้น วีรบุรุษแพรพรรณพากันโถมไปยังหลังต้นไม้ ได้ยินเสียงโครม สตรีผมยุ่งสยาย รูปกายซูบผอมดั่งภูตพรายนางหนึ่งปลิวลิ่วออกมา ฝืนใจยืนหยัดทรงกายไว้

ดวงตานางทอประกายดุร้าย ถลึงมองทุกผู้คน จากนั้นอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ทั้งหมดค่อยพบว่า ที่เท้าของสตรีนางนี้ปักไว้ด้วยขวานบินของขุกพุงลุ้ย โลหิตไหลซึมออกมา

ตุยเมี่ยเดินช้าๆ ออกจากหลังต้นไม้ ตบเกล็ดหิมะตามร่างกายเห็นบนใบหน้า ผมเผ้า หัวไหล่ของเขาเต็มไปด้วยเกล็ดหิมะ แสดงว่าการต่อสู้ช่วงสั้นๆ เมื่อครู่ดุเดือดยิ่ง

ตุยเมี่ยเพ่งตามองสตรีผมยุ่งเหยิงสยายนั้น กล่าวช้าๆ ว่า

"ซิงจับซา ท่านจบสิ้นแล้ว"

ทุกผู้คนได้ยินตุยเมี่ยเรียกหาสตรีนางนี้เป็นซิงจับซา ล้วนใจหายวาบ

ที่แท้ในยุทธจักรมีนางมารนามซิงจับซาเนี้ย (สตรีที่สิบสามแซ่ซิง) มีพลังฝีมือร้ายกาจกว่าคร่าวิญญาณกระชากขวัญสองพี่น้องตระกูลซิงอีก ที่ร้ายกายยิ่งกว่าคือ นางมีความสามารถในการพรางตัวเช่นเดียวกับสัตว์เดรัจฉาน หากแนบร่างกับต้นไม้ จนคล้ายกับใบไม้ใบหนึ่ง หากว่าหมอบร่างกับพื้น จะคล้ายก้อนหินก้อนหนึ่ง เมื่ออยู่ในยามวิกาล ก็คล้ายส่วนหนึ่งของวิกาล ยามอยู่บนพื้นหิมะ ก็กลืนร่างกับเกล็ดหิมะ

ซิงจับซาเนี้ยยังได้ชื่อว่ามีความสามารถในการใช้อาวุลับอาบยาพิษ มิหนำซ้ำมีนิสัยชมชอบฆ่าฟัน วันหนึ่งต้องฆ่าคนผู้หนึ่ง หาก

ภายในสิบสามวันไม่ฆ่าคนแม้สักคนเดียว ขีดความสามารถในการพรางตัวของนางจะเสื่อมถอยลง

เนื่องจากซิงจับซาเนี้ยก่อการฆ่าฟันรุนแรงจึงถูกสี่ยอดมือปราบตามล่า ฟังว่านางหลบหนีถึงแถบเซียงไซ พบพานนางมารที่มีชื่อเสียงฉาวยิ่งกว่า ฉายานางสนมน้ำแข็งเลือดเอี่ยมบ้ออิว จากนั้นซ่อนตัวเร้นกาย ไม่ออกท่องยุทธจักรอีก คิดไม่ถึงผู้ที่ฆ่าคนในวันนี้กลับเป็นซิงจับซาเนี้ย

ฮึงเซ่งฮวงร้องถามว่า

"ตั่วกอ ท่านจู่โจมถูกนางแล้ว?"

ตุยเมี่ยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ข้าพเจ้าเตะถูกทรวงอกนางเท้าหนึ่ง คาดว่านางรับบาดเจ็บไม่เบา แต่หากมิใช่ขวานของขุกเฮียแบ่งแยกสมาธิของนาง เกรงว่ายังไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ"

ขุกพุงลุ้ยกล่าวด้วยความละอายว่า

"หากมิใช่ท่านพัวพันนางปีศาจนี้ไว้ ขวานของเราไหนเลยทำร้ายนางได้ ยังมี หากไม่ได้รับการช่วยเหลือจากฉั่วเฮียกับน้องแซ่ฮึง เราคงจบชีวิตไปแล้ว"

มันสำนึกบุญคุณที่ได้รับการช่วยเหลือจากวีรบุรุษแพรพรรณกับฮึงเซ่งฮวง จึงกล่าวเกรงอกเกรงใจกว่าเดิม

ตุยเมี่ยตวาดถามว่า

"ซิงจับซา ท่านปลอมตัวอยู่ที่นี้ ปลอมเป็นภูตผีลอบฆ่าคนที่แท้มีจุดประสงค์ใด?"

ซิงจับซาเนี้ยถลึงมองตุยเมี่ย ดวงตาพวยพุ่งเพลิงโทสะ ร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"ท่านไม่ต้องยุ่งเกี่ยว"

ตุยเมี่ยยังถามว่า

"วิชาเสียงอสูรสะกดวิญญาณมิใช่ปมเด่นของท่าน ท่านร่ำเรียนจากที่ใด? นางสนมน้ำแข็งเลือดอยู่ที่ใด?"

ที่แท้เสียงเพลงอันลี้ลับเลื่อนลอย แฝงเคล็ดวิชาเสียงอสูรสะกดวิญญาณ

ซิงจับซาเนี้ยส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกลกล่าวว่า

"เราแม้ตายก็ไม่บอกต่อท่าน"

พลันถลันวูบหนึ่ง ถอยปราดไปด้านหลัง สี่หลวงจีนชราเสียวลิ้มยี่พอดียืนประจำอยู่ตำแหน่งดังกล่าว จึงโบกแขนจีวรออกสกัดไว้

แต่แล้วร่างของซิงจับซาเนี้ยพลันหายวับ ปรากฏลูกกลมหิมะลูกหนึ่งกลิ้งหลุนๆ มา บนลูกกลมหิมะมีคราบโลหิตเล็กน้อย

ได้ยินตุยเมี่ยร้องบอกว่า

"ระวัง ลูกกลมหิมะนั้นเป็นนางเอง"

เห็นลูกกลมหิมะยืดสูงขึ้น ปรากฏเป็นซิงจับซาเนี้ย นางขณะจะโถมจู่โจมออก พลันบังเกิดเสียงซี่ เส้นไหมสีทองเส้นหนึ่งแทงปราดใส่จุดเฮี้ยงกี เทียนคู เทียนตี้ของซิงจับซาเนี้ยสามแห่ง

การลงมือของวีรบุรุษแพรพรรณครั้งนี้รวดเร็วสุดเปรียบปาน แต่ซิงจับซาเนี้ยร้ายกาจสมคำร่ำลือ ขยับเคลื่อนกายกลางอากาศสามครั้ง หลบรอดจากท่าทิ่มแทงทั้งสามครา ลอยข้ามศีรษะของเจ็ดนักสู้ล้างแค้น เห็นแน่ชัดว่าจะทะลวงฝ่าออกจากวงล้อมไป

พลันปรากฏเงาร่างชุดลายถลันวูบหนึ่ง โง้วไช่ฮุ้นชักกระบี่คู่ทะยานขึ้นไปสกัดซิงจับซาเนี้ยเอาไว้ พริบตาดุจประกายไฟ ทั้งสองประมือกันเจ็ดแปดกระบวนท่า

เห็นกลางอากาศปรากฏนางมารผมเผ้ายุ่งเหยิง หน้าตาบิดเบี้ยวดุจภูตร้าย กับหญิงสาวในชุดลายหลากสี งดงามดั่งเทพธิดาพุ่งย้อน

ไปมา ใช้ออกด้วยกระบวนท่าที่สั่นขวัญสะท้านวิญญาณ

โง้วไช่ฮุ้นพอเข้าสกัดขัดขวาง ตุยเมี่ยก็ติดตามมาถึง ตวาดคำหนึ่งแล้วเตะเท้าออก ซิงจับซาเนี้ยเคยพลาดท่าเสียทีแก่ตุยเมี่ยดังนั้นไม่ต่อกรด้วย ยืดกายขึ้นตีลังกาตลบหนึ่ง ทิ้งตัวลงยังด้านหลังของตุยเมี่ย ตุยเมี่ยแค่นเสียงอย่างเย็นชา เท้าอีกข้างหนึ่งเตะกลับหลังกลายเป็นแยกเท้าอยู่กลางอากาศไปทางหน้าหลัง

ซิงจับซาเนี้ยใจหายวาบ พลันสูดลมหายใจยุบท้องน้อย หลบรอดจากเท้านี้ ตุยเมี่ยตวาดก้องร้องขึ้น ร่างพลันหมุนคว้างราวลูกข่างสองเท้ามัวนจู่โจมใส่ซิงจับซาเนี้ยดุจกังหัน

ซิงจับซาเนี้ยไหนเลยเคยเผชิญกับเพลงเท้าชนิดนี้ ไม่ทราบต้านทานรับอย่างไรดี นางกรีดร้องคำหนึ่ง ตวัดมือซัดอาวุธลับออกสิบเจ็ดสิบแปดเล่ม

นางใช้มือเดียวซัดอาวุธลับสิบเจ็ดสิบแปดชนิดนับว่าหายากยิ่งอย่าว่าแต่อาวุธลับทั้งสิบเจ็ดสิบแปดชนิดล้วนฉาบพิษร้าย บ้างเร็วบ้างช้า แต่พอจู่โจมถึงเบื้องหน้าตุยเมี่ย ก็ถูกเพลงเท้าลมพายุของตุยเมี่ยกวาดกระแทกร่วงหล่นลง

ถึงอย่างไรนับว่าสกัดยับยั้งตุยเมี่ยไว้วูบหนึ่ง ซิงจับซาเนี้ยฉวยโอกาสพลิกตัว หลบเลี่ยงจากท่าฝ่ามือของสองพี่น้องตระกูลซิงขณะจะลอยตัวขึ้น พลันรู้สึกปวดแปลบที่หัวใจ ที่แท้เมื่อครู่นางถูกตุยเมี่ยเตะใส่เท้าหนึ่ง รับบาดเจ็บไม่เบา ยามนี้ถูกสกัดไว้หลายครา ต้องทุ่มเทใช้อย่างสุดกำลัง ดังนั้นกระทบกระเทือนถึงชีพจรหัวใจ

สองผู้อาวุโสบู๊ตึงกู่ร้องคำหนึ่ง แทงกระบี่มาจากทางซ้ายขวา เห็นแน่ชัดว่ากำลังจะแทงถูก ร่างซิงจับซาเนี้ยพลันหายวับ หลงเหลือแต่ต้นไม้เหี่ยวโกร๋นต้นหนึ่ง

ผู้อาวุโสสำนักบู๊ตึงทั้งสองงงงันวูบหนึ่ง รั้งกระบี่กลับคืน มิคาด

ลำต้นไม้ขยับเคลื่อนไหว ต้นไม้เหี่ยวโกร๋นกลับเป็นซิงจับซาเนี้ย นางงอนิ้วดุจตาขอ ตะกุยใส่ทรวงอกแซเล้งจื้อ

แซเล้งจื้อแผดเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด ละทิ้งกระบี่ เปลี่ยนเป็นกอดรัดซิงจับซาเนี้ยไว้ แซซังจื้อเห็นศิษย์พี่ประสบภัย ถึงกับใจสั่นสะท้าน แทงกระบี่ทะลุหลังซิงจับซาเนี้ยเข้าไป

ซิงจับซาเนี้ยกรีดร้องคำหนึ่ง กลับดิ้นหลุดจากสองแขนของแซเล้งจื้อ พลิกตัวกลับไป อ้าปากกัดใส่แซซังจื้อ แซซังจื้อสังกัดสำนักมาตรฐาน ไหนเลยเคยเผชิญกับการต่อสู้แลกชีวิตเช่นนี้ ยามแตกตื่นลนลานจึงถูกกัดใส่ลำคออย่างถนัดถนี่

ทุกผู้คนอยู่ห่างไป คิดช่วยเหลือก็ไม่ทันการณ์ แซซังจื้อล้มตายลง ซิงจับซาเนี้ยยื่นมือคว้าจับกระบี่ที่ทะลุร่าง หัวร่อคักคักกล่าวว่า

"พวกท่าน...พวกท่านอย่าได้หลงลำพอง...ยี่ซือเจ้ (ศิษย์พี่ที่สองเป็นสตรี) เรา...ตั่วซือเฮีย (ศิษย์พี่ที่หนึ่งที่เป็นบุรุษ) เรา...ต้องแก้แค้นให้กับเรา..."

นางพลันถอนดึงกระบี่ออก โลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุ ซิงจับซาเนี้ยส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง ในที่สุดล้มลงสิ้นใจตาย

ทุกผู้คนความจริงเป็นยอดฝีมือในยุทธจักร กรำศึกอย่างโชกโชน แต่ซิงจับซาเนี้ยเสี่ยงตายฝ่าวงล้อม ฆ่าสองผู้อาวุโสบู๊ตึง จากนั้นถอนกระบี่ล้มตายลง สร้างความอกสั่นขวัญแขวนแก่ทั้งหมดไม่คลาย

ตุยเมี่ยทอดถอนใจยาว กล่าวช้าๆ ว่า

"เกรงว่าการศึกที่หมู่ตึกภูตเร้นลับครั้งนี้ ต้องเกิดการบาดเจ็บล้มตายมากกว่าเดิมแล้ว..."

ขุกพุงลุ้ยเข้าใจว่าตุยเมี่ยบังเกิดความท้อถอย ต้องกล่าวว่า

"ตุยเมี่ยเฮียไฉนกล่าวเช่นนี้?"

ตุยเมี่ยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"วิชาฝีมือที่สร้างชื่อให้แก่ซิงจับซาเนี้ย เป็นวิชาพรางตัวกับอาวุโสลับอาบยาพิษ ตอนนี้นางยังใช้วิชาดูดเลือดกับเสียงอสูรสะกดวิญญาณ แสดงว่าได้รับถ่ายทอดจากนางสนมน้ำแข็งเลือด ซิงจับซาเนี้ยก่อนตายเอ่ยถึงศิษย์พี่ใหญ่กับศิษย์พี่ที่สอง คาดว่าศิษย์พี่ที่สองคือนางสนมน้ำแข็งเลือด ยังมีศิษย์พี่ใหญ่นั้น เกรงว่ายากรับมือกว่าเดิม"

วีรบุรุษแพรพรรณผงกศีรษะช้าๆ กล่าวว่า

"ตุยเมี่ยเฮียกล่าวไม่ผิด วิชาเสียงอสูรสะกดวิญญาณกับวิชาดูดเลือด ล้วนเป็นไม้ตายของนางสนมน้ำแข็งเลือด ซิงจับซาเนี้ยสามารถใช้ออก คงได้รับถ่ายทอดจากนางสนมน้ำแข็งเลือด..."

ฮึงเซ่งฮวงถามว่า

"ขอถามนางสนมน้ำแข็งเลือดเป็นบุคคลเยี่ยงไร? เสียงอสูรสะกดวิญญาณกับวิชาดูดเลือดเป็นวิชาฝีมือเยี่ยงไร?"

วีรบุรุษแพรพรรณกล่าวว่า

"เราเพียงทราบว่านางสนมน้ำแข็งเย็นเป็นนางมารร้ายในยุทธจักรทั้งมีรูปโฉมงดงาม ทั้งนี้เพราะนางฝึกวิชาดูดเลือด อาศัยโลหิตผู้อื่นรักษารูปโฉมโนมพรรณของตัวเอง ส่วนเสียงอสูรสะกดวิญญาณเป็นวิชาฝีมือเร้นลับพิสดาร สามารถบังคับเส้นเสียงให้ดังหรือเบา ถ่ายทอดไปไกลหรือใกล้ได้ตามใจปรารถนา เมื่อครู่ซิงจับซาเนี้ยส่งเสียงร้องเป็นบทเพลง บันดาลให้ผู้คนคำนวณตำแหน่งทิศทางไม่ออก แต่ฟังว่าหากฝึกปรือเสียงอสูรสะกดวิญญาณถึงขั้นสูงล้ำ สามารถทำร้ายผู้คนจนเสียสติตกตาย ทั้งสามารถสะกดจิตวิญญาณผู้คน ใช้ให้กระทำทุกเรื่องราว อื่นๆ เราไม่ทราบกระจ่าง ยังหวังให้ตุยเมี่ยเฮียชี้แนะ"

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"ไม่กล้ารับคำ 'ชี้แนะ' แต่ข้าพเจ้ากับศิษย์พี่ศิษย์น้องทั้งสามเคยออกตามล่านางอสูรนี้ เนื่องด้วยนางมีฝีมือสูงเยี่ยม จนบัดนี้ยัง

จับกุมตัวนางไม่ได้ นางสนมน้ำแข็งเลือดงดงามปานบุปผา จิตใจชั่วช้าดุจอสรพิษ เพื่อฝึกปรือพลังอสูรละลายโลหิต ไม่เสียดายกับการดูดพลังบริสุทธิ์ของชายหนุ่ม เคยดึงดูดพลังแล้วฆ่าชาวบ้านเมืองเปี้ยงเซี้ยในคืนเดียวยี่สิบเก้าคน นางยังถนัดในการก่อตั้งค่ายคูประตูกลใช้ล้อมกักผู้คน มีอยู่ครั้งหนึ่งพวกเราถูกค่ายกลกักกันไว้ ปล่อยให้นางหนีรอดไปได้"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"ตอนนี้เราค่อยนึกออกว่า อาคันตุกะชุดดำบอกว่าได้ยินเสียงดังที่ด้านหลัง มันหันขวับไป กลับเปิดเผยแผ่นหลังแก่ศัตรู ถูกแท่งน้ำแข็งอาบยาพิษแทงทำร้ายเสียชีวิต นี่เป็นลวดลายของเสียงอสูรสะกดวิญญาณ ส่วนแพ้โกวเกี๋ยงและพวกพลันหายสาบสูญ ทั้งไม่ส่งเสียงร่ำร้อง แสดงว่าถูกเสียงอสูรสะกดวิญญาณสะกดไว้ แล้วค่อยฆ่าทิ้ง คลื่นเสียงนี้สามารถเจาะจงใช้กับผู้หนึ่งผู้ใด ดังนั้นพวกเราไม่ได้ยินซิงจับซาเนี้ยพอทำร้ายซีทัง ยังดูดเลือดของปิกเพียง ใช้อินทรีใหญ่บรรทุกศพไปทิ้งในตำแหน่งที่พวกเรามองเห็น เพื่อขู่ขวัญพวกเรา...ในหมู่ตึกภูตเร้นลับซุมนุมด้วยชนชั้นชั่วร้ายถึงเพียงนี้ พวกเรายิ่งสมควรกำจัดฆ่าทิ้ง"

ขุกพุงลุ้ยหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เราไม่คิดประกอบวีรกรรมอันใด เพียงต้องการคัมภีร์มังกรคำรนเท่านั้น"

ทันใด คนบ้าคลั่งผมยุ่งเหยิง สวมชุดขาวแต่ขาดกะรุ่งกะริ่งผู้หนึ่งเดินฝ่าลมหิมะมา ทางหนึ่งหัวร่อ ฮา ฮา กล่าวว่า

"...ภูตผี...คัมภีร์มังกรคำรน...เสียงเพลง...หมู่ตึกภูตเร้นลับ..."

มันกลับเดินเร็วยิ่ง ชั่วพริบตาก็มาถึงเบื้องหน้าตุยเมี่ยและพวกวีรบุรุษแพรพรรณเพ่งพิจารณา ต้องร้องโพล่งว่า

"แย้มยิ้มล่าวิญญาณอูบุ้นซิ่ว?"

ตุยเมี่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ปฏิบัติการของซิงแซ (ท่านผู้แซ่อง) และพวกเมื่อสามปีก่อน มีแต่อุบุ้นซิ่วหลบหนีออกมาได้คนเดียว แต่ก็กลายเป็นเสียสติ วนเวียนอยู่ละแวกหมู่ตึกภูตเร้นลับไม่ยอมจากไป ที่ว่าหมู่ตึกภูตเร้นลับซุกซ่อนคัมภีร์มังกรคำรน ก็เป็นมันแพร่กระจายออกไป"

ยามนั้นอูบุ้นซิ่วเดินเข้าใกล้ทั้งหมด พลันถลึงมองโง้วไช่ฮุ้นร่ำร้องว่า

"เอี่ยมบ้ออิว...นางเซียน...นางอสูร...เราไม่กระทำแล้ว...ท่านฆ่าเราเถอะ"

โง้วไช่ฮุ้นหน้าถอดสี ฮึงเซ่งฮวงชิงสะอึกกายออกไปขวางอยู่เบื้องหน้าโง้วไช่ฮุ้น ทางหนึ่งระวังป้องกัน ทางหนึ่งกล่าวว่า

"อูบุ้นซิงแซ (ท่านผู้แซ่อูบุ้น) นางเป็นศิษย์น้องของข้าพเจ้า หาใช่นางสนมน้ำแข็งเลือดเอี่ยมบ้ออิวไม่"

อูบุ้นซิ่วงงงันวูบหนึ่ง เหม่อมองดูโง้วไช่ฮุ้นพึมพำว่า

"ศิษย์น้อง? ศิษย์น้องท่าน? ศิษย์น้องเรา...ฮา ฮา ฮา...เอี่ยมบ้ออิว..."

เจ็ดนักสู้ล้างแค้นพากันเดินเข้ามา ชายฉกรรจ์ที่ใช้เหล็กหมาดกล่าวว่า

"ขอถามอูบุ้นซิงแซ ฟังว่าอาจารย์เราเข้าสู่หมู่ตึกภูตเร้นลับพร้อมกับท่าน หลังจากนั้นก็หายสาบสูญ อาจารย์เราเป็นไรแล้ว?"

อูบุ้นซิ่วกล่าวอย่างซึมเซาว่า

"อาจารย์เรา...อาจารย์เราเป็นใคร?"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้ทวนร้อยสายโซ่กล่าวว่า

"อาจารย์เราคือมือสิบพิฆาตก่วยจือแก่ เข้าหมู่ตึกภูตเร้นลับไป

พร้อมกับท่าน..."

อูบุ้นซิ่วพลันหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวว่า

"ก่วยจือแก่? สิบพิฆาต...ล้วนตายแล้ว...อูบุ้นซิ่วก็ตายแล้ว..."

พลันกระโดดข้ามศีรษะของเจ็ดนักสู้ล้างแค้น วิ่งตะบึงจากไป

สองพี่น้องตระกูลซิงซิงสกัดขวางหน้าอูบุ้นซิ่วไว้ คร่าวิญญาณซิงซิ้วกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"อย่าเพิ่งไป คัมภีร์มังกรคำรนใช่อยู่ในหมู่ตึกภูตเร้นลับหรือไม่?"

กระชากขวัญซิงซัวะก็กล่าวว่า

"ท่านเห็นคัมภีร์มังกรคำรนอยู่ในส่วนใดของหมู่ตึก?"

อูบุ้นซิ่วคล้ายไม่ได้ยิน ยืนตัวแข็งทื่อกับที่ กล่าวว่า

"...คัมภีร์มังกรคำรน?...เคยได้ยินจากที่ใด?...คัมภีร์...มังกร...คำรน..."

ดวงตามันพลันทอประกายแตกตื่นตระหนก ร่ำร้องว่า

"ภูตผีมาแล้ว เสียงอสูรมาแล้ว...ปล่อยเราไป"

สองพี่น้องตระกูลซิงยังคงขวางทางไว้ อูบุ้นซิ่วหามองดูไม่สะบัดฟาดฝ่ามือออก

สองพี่น้องตระกูลซิงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา พากันพลิกฝ่ามือซึ่งหลงเหลือข้างเดียว รับฝ่ามือนี้เอาไว้

มันสองพี่น้องฝึกปรือพลังลมปราณแขนขาด กลับดูดพลังฝ่ามือของอูบุ้นซิ่วไว้ จากนั้นสะท้อนกลับออกทางแขนขาด พลังกระแทกสะท้อนนี้เท่ากับรวมพลังของอูบุ้นซิ่วกับสองพี่น้องตระกูลซิง ก่อเกิดเป็นพลังลมอันปั่นป่วนดุจมรสุม

ทุกผู้คนเข้าใจว่าอูบุ้นซิ่วต้องพลาดพลั้งเสียทีแล้ว มิคาดอูบุ้นซิ่วผลักฝ่ามือใส่พลังลมขุมนั้น กลับพลิกตัวลอยลิ่วไปเจ็ดแปดวา พอตกวูบลง ก็ซวนเซเสียหลักหลายก้าว จากนั้นใช้ออกด้วยท่าร่างสาดพุ่ง

พันลี้ ล่วงหน้าจากไปไกลโข

สองพี่น้องตระกูลซิงคิดไม่ถึงว่า อูบุ้นซิ่วที่คลุ้มๆ คลั่งๆ กลับหยิบยืมพลังของพวกมันดีดตัวออกไป โดยไม่ปะทะหาญหัก ชั่วพริบตาก็ใช้ท่าร่างสาดพุ่งพันลี้จากไปจนไร้ร่องรอย พลันได้ยินขุกพุงลุ้ยตวาดว่า

"หน้าด้านนัก สองคนกลุ้มรุมคนเสียสติผู้หนึ่ง หากต้องการคัมภีร์มังกรคำรน ก็ไปยังหมู่ตึกภูตเร้นลับ คาดคั้นผู้อื่นทำอะไร?"

สองพี่น้องตระกูลซิงถลึงตาใส่ขุงพุงลุ้ย แต่เนื่องจากเคยพลาดท่าเสียทีอีกฝ่าย ไม่กล้าลงมือโดยวู่วาม ตุยเมี่ยก็กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"พวกท่านหากคิดพัวพันต่อไป พวกเราจะไม่รอคอยแล้ว"

สองพี่น้องตระกูลซิงกลัวเกรงตุยเมี่ยยิ่งกว่า พากันข่มเพลิงโทสะสงบปากคำไว้

ตุยเมี่ยสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวว่า

"การไปยังหมู่ตึกภูตเร้นลับครั้งนี้เปี่ยมภัยอันตราย หากไม่ต้องการไปก็รั้งอยู่"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้สิ่วเทพอสนีนี้ร้องว่า

"พวกเราเจ็ดนักสู้ล้างแค้นไม่มีชนชั้นอันขลาดเขลา"

หลวงจีนชรารูปหนึ่งก็ประนมมือกล่าวว่า

"อาตมาและพวกเดินทางไกลจากภูเขาซงซัว เพื่อคลี่คลายคดีเมื่อสามปีก่อน ย่อมไม่เลิกล้มแต่กลางคัน"

สองพี่น้องตระกูลซิงแค่นเสียงอย่างเย็นชา คร่าวิญญาณซิงซิ้วกล่าวว่า

"เราสองพี่น้องเมื่อมาแล้ว"

กระซากขวัญซิงซัวะกล่าวเสริมว่า

"ไม่บรรลุจุดหมายไม่ขอกลับไป"

ฮึงเซ่งฮวงกวาดมองโง้วไช่ฮุ้นแวบหนึ่ง โง้วไช่ฮุ้นแย้มยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน ฮึงเซ่งฮวงเฉกเช่นโคถึกน้อยไม่กลัวพยัคฆ์ กอปรกับได้รับกำลังใจจากโง้วไช่ฮุ้น จึงกล่าวกับตุยเมี่ยว่า

"ข้าพเจ้าคิดไปยังหมู่ตึกภูตเร้นลับ ขอรับทราบความร้ายกาจสักครา"

วีรบุรุษแพรพรรณยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"สำหรับเราขอสละชีวิตเข้าน้อมสนองแล้ว"

ขุกพุงลุยหัวร่อ ฮา ฮา กล่าวว่า

"เรากลับตั้งตัวเป็นอริกับคนต่ำช้าโดยเฉพาะ"

พลางกรีดวาดขวานไปทางสองพี่น้องตระกูลซิง สองพี่น้องตระกูลซิงถึงกับขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ

ตุยเมี่ยเห็นไม่มีมีผู้ใดยอมรั้งอยู่ จึงทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวช้าๆ ว่า

"ตกลง พวกเราออกเดินทาง จดจำไว้ อย่าได้วิ่งเร็วเกินไป พยายามอย่าได้แยกจากขบวน และไม่ลงมือโดยวู่วาม"

กล่าวจบวิ่งนำหน้าไปก่อน

ขบวนผู้คนทั้งสิบแปดคนตัดผ่านทางน้ำของอู่เซียวเลี่ยงฮ้วงอู ใช้วิชาตัวเบาโลดแล่นบนผิวน้ำแข็งเบาบาง มาถึงดงไม้หน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ พอตัดผ่านดงไม้ หมู่ตึกภูตเร้นลับก็ปรากฏแก่สายตา

หมู่ตึกภูตเร้นลับร้างผู้คนเป็นเวลานาน ปรากฏหิมะสุมคลุมบนชายคา บนกระเบื้อง เสาขื่อและระเบียงทางเดิน ยังมีกลิ่นอายฆ่าฟันชนิดหนึ่งแผ่ซ่านออกมา

ตุยเมี่ยสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่งแล้วกล่าว

"พวกเราเข้าไปกันเถอะ"

พลันได้ยินโง้วไช่ฮุ้นกรีดร้องว่า

"พวกท่านดู"

ทุกผู้คนมองตามสายตานาง เห็นบนกำแพงที่ปกคลุมด้วยหิมะ ปักไว้ด้วยธนูหัวเหล็กที่ขึ้นสนิมดอกหนึ่ง คาดว่าปักตรึงอยู่ระยะเวลาหนึ่ง แต่บนธนูกลับชโลมด้วยโลหิต หยดหยาดลงบนพื้นหิมะ บนหิมะก็เขียนอักษรโลหิตสองแถวว่า

"เข้าสู่แดนภูตเร้นลับ

มิมีวันหวนคืนแล้วกลับ"

ขุกพงลุ้ยหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เราความจริงไม่คิดคืนกลับแดนกวนตังอยู่แล้ว"

พลางฟาดฝ่ามือออก เสียงโครมเมื่อกระแทกพื้นหิมะเป็นหลุมลึกแห่งหนึ่ง อักษรโลหิตเหล่านั้นย่อมลบเลือนหายไป

ชายฉกรรจ์ที่ใช้เหล็กหมาดชี้มือไปยังธนูหัวเหล็กดอกนั้นร้องว่า

"นั่นมิใช่ลูกธนูของเปาโฮ้วหรอกหรือ?"

คนในเจ็ดนักสู้ล้างแค้นพากันร้องสนับสนุน ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"ฟังว่าเมื่อสามปีก่อน สามโฉดเซียมไซหายสาบสูญในที่นี้ ลูกธนูดอกนี้คงเป็นธนูทะลุเมฆของเปาโฮ้วแล้ว"

ขุกพุงลุ้ยร้องดังๆ ว่า

"สนใจไยกันว่าเป็นลูกธนูของมันหรือไม่ เราจะเข้าไปแล้ว"

พลางยกมือฟาดประตูหมู่ตึกแตกทลาย ก้าวยาวๆ เข้าไป

เห็นหมู่ตึกที่เก่าชำรุดลึกล้ำไพศาล ไม่ทราบมีกี่ช่วงตึก ที่เบื้องหน้ามีเส้นทางยืดยาว ถูกปกคลุมด้วยหิมะ ตัดผ่านตัวตึกไป

ดังนั้นผู้คนทั้งสิบแปดคนเดินเข้าไปอย่างระมัดระวัง ในความดำมืดเป็นแผ่นผืน นอกจากเสียงลมเหนือพัดอื้ออึงแล้ว ไม่ได้ยิน

สุ้มเสียงอื่นใด

ฮึงเซ่งฮวงเดินไปๆ รู้สึกใต้เท้าบังเกิดเสียงกร๊อบแกร๊บ คล้ายเหยียบวัตถุสิ่งใดแตกเสียหาย สร้างความอัดอั้นตันใจยิ่ง ล้วงชุดไฟอันหนึ่งออกมาจุดขึ้น

โง้วใช่ฮุ้นพลันกรีดร้องออกมาด้วยความตระหนก ที่แท้บนพื้นเต็มไปด้วยกระดูกขาว ยังมีบ้างบางคนคล้ายเสียชีวิตไม่นาน ตลอดทั้งร่างเน่าเปื่อยเฟะฟะ น่าสะพรึงกลัวยิ่ง ดูจากอาวุธที่ข้างกายคนเหล่านี้แสดงว่าเป็นชาวยุทธจักร

ตุยเมี่ยพลันเห็นในซอกหินของภูเขาจำลองปักไว้ด้วยไม้เท้าเหล็กเล่มหนึ่ง มีน้ำหนักหลายสิบชั่ง ถูกปักไปในเนื้อหิน แสดงว่าคนลงมือมีกำลังแขนอันทรงพลัง ที่ข้างไม้เท้ามีกระดูกขาวกองหนึ่ง บนหัวกะโหลกมีเส้นผมสีเงินหร็อมแหร็ม ตุยเมี่ยจึงทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ไม้เท้าเหล็กองสี่เสียชีวิตอยู่ที่นี้จริงๆ"

ยามนี้ทั้งหมดมาถึงเชิงบันไดตึก ดังนั้นเดินขึ้นบันไดไปอย่างระมัดระวัง ภายใต้แสงชุดไฟสาดส่อง เห็นโครงกระดูกที่ครองจีวรสี่โครง แยกย้ายพิงกับเสาสี่ต้น สี่หลวงจีนชราเสียวลิ้มยี่พากันประนมมือกล่าวเบาๆ ว่า

"ศิษย์เรานอนตาหลับเถอะ อาจารย์จะทวงถามความแค้นให้กับพวกเจ้า"

เจ็ดนักสู้ล้างแค้นเห็นซากศพไม้เท้าเหล็กองสี่ หลวงจีนมังกรพยัคฆ์ ลูกเสือ เสือดาวแห่งเสียวลิ้มยี่ถูกค้นพบ เพียงไม่เห็นร่องรอยของมือสิบพิฆาตก่วยจือแก่ ดังนั้นร้องดังๆ ว่า

"อาจารย์ อาจารย์ ศิษย์ทั้งหลายมาแล้ว"

ภายในตึกบังเกิดเสียงสะท้อนสะท้าน แต่หามีเสียงขานรับไม่ เจ็ดนักสู้ล้างแค้นเลือดลมพลุ่งพล่าน พากันล่วงลึกเข้าไป

เห็นทางระเบียงเชื่อมโยงกัน ระเบียงหนึ่งเชื่อมกับอีกระเบียงหนึ่ง ตรงมุมโค้งของทางระเบียง ล้วนแขวนโคมสีเหลืองแกว่งไกวไปมาดุจโคมปีศาจดวงหนึ่ง เจ็ดนักสู้ล้างแค้นพากันเดินสู่ทางระเบียง ตุยเมี่ยและพวกกลัวพวกมันพลาดพลั้ง รีบติดตามไป

โคมเหล่านี้ดูไปเร้นลับน่ากลัว แสงโคมส่องต้องใบหน้าผู้คนเป็นสีเหลืองซีดราวคนตาย มองแต่ไกลเห็นไฟสีเหลืองคล้ายกำลังกวักชักชวนให้ลงสู่ตำหนักพญายม

เจ็ดนักสู้ล้างแค้นลดเลี้ยวทางระเบียงหลายแห่ง พลันเห็นบนราวระเบียงฟุบไว้ด้วยโครงกระดูกโครงหนึ่ง บนโครงกระดูกห่อหุ้มเสื้อผ้าที่เปื่อยขาดสีดำชุดหนึ่ง ชายฉกรรจ์ที่ใช้ทวนทองชี้มือไป กลับปัดโครมสีเหลืองดวงหนึ่งร่วงหล่น มันร่ำร้องว่า

"นั่นมิใช่...ซากสังขาร...ท่านอาจารย์หรอกหรือ?"

เจ็ดนักสู้ล้างแค้นฮือเข้าไป จดจำออกว่าผู้ตายเป็นมือสิบพิฆาตก่วยจือแก่ สร้างความคับแค้นรันทดยิ่ง พากันชักอาวุธออกมา ร้องบอกว่าจะแก้แค้นให้กับอาจารย์

ตุยเมี่ยและพวกวิ่งตามไป มิคาดวิ่งเป็นเวลาหนึ่งชั่วยาม ยังคงเป็นระเบียงเชื่อมกับระเบียง น้ำเชื่อมกับน้ำ ราวลูกกรงเชื่อมกับราวลูกกรง คล้ายไม่มีที่สิ้นสุด

ตุยเมี่ยฉุกคิดว่าผิดท่า จริงดังคาดหมาย เดินอีกไม่นานเห็นโคมสีเหลืองที่ชายฉกรรจ์ที่ใช้ทวนทองปัดร่วงหล่น ค่อยทราบว่าย้อนกลับมายังที่เดิม

ทุกผู้คนลอบตื่นตระหนก เดินด้วยความระมัดระวังกว่าเดิม กลับเตะถูกโครงกระดูกนักพรตสามรูป แสดงว่าเป็นสามบรรพชิตบู๊ตึ้งที่เข้าสู่หมู่ตึกพร้อมกับองสี่ อูบุ้นซิ่ว มือสิบพิฆาตและพวกเมื่อสามปีก่อน

ทั้งหมดเดินแล้วเดินเล่า ยังย้อนกลับมาที่ซึ่งโคมสีเหลืองตกหล่นอยู่ แต่ละคนล้วนเหน็ดเหนื่อยอยู่บ้าง ตุยเมี่ยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ระเบียงเหล่านี้สร้างตามหลักค่ายกลเจ็ดคดเคี้ยวเก้าลดเลี้ยว น่าเสียดายที่เราไม่รู้หลักของค่ายกล หากไม่มีคนเรียนรู้ความพิสดารของค่ายกล เกรงว่าจะถูกกักอยู่ที่นี้ไปชั่วชีวิต"

ขุกพงลุ้ยวิ่งอยู่ครึ่งค่อนคืน หน้าผากปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม พลอยบันดาลโทสะ ร้องว่า

"มารดาเจ้าปลอมเป็นภูตผีอันใด หากเก่งกล้าก็ออกมาต่อสู้กับบิดาสามร้อยกระบวนท่า"

ร่ำร้องเจ็ดแปดเที่ยว บังเกิดเสียงสะท้อนไม่ขาดหู แต่นอกจากเสียงสะท้อนของขุกพุงลุ้ยแล้ว หามีคนขานรับไม่

ตุยเมี่ยอาศัยแสงโคมสีเหลืองสาดส่อง เพ่งตามองสายน้ำเบื้องล่าง เห็นสะท้อนประกายสีเขียวเข้มประหลาด จึงร้องบอกว่า

"ทั้งหมดระวัง เกรงว่าน้ำนี้มีพิษ"

พลางฉีกชายเสื้อชิ้นหนึ่ง ทิ้งลงบนผิวน้ำ ชายเสื้อชิ้นนั้นก็เปลี่ยนเป็นสีดำ จมลงในบัดดล ตุยเมี่ยต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เกรงว่าพวกเราได้แต่ถูกกักอยู่บนระเบียง ต่อให้คิดใช้วิชาตัวเบาเหยียบจอกข้ามลำน้ำผ่านไปก็ทำไม่ได้"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้ค้อนดาวตกเห็นอาจารย์ทิ้งชีวิตอยู่ในหมู่ตึกภูติเร้นลับจริงๆ สร้างความเจ็บช้ำรันทดยิ่ง พานกวัดแกว่งค้อนดาวตกร้องว่า

"เราไม่เชื่อว่าผ่านทางระเบียงอุบาทว์นี้ไปไม่ได้"

พลางโถมไปยังเบื้องหน้า ตุยเมี่ยร้องคำ 'อย่าได้วู่วาม' แต่ชายฉกรรจ์ที่ใช้ค้อนดาวตกลดเลี้ยวโค้งของทางระเบียงไปแล้ว จากนั้นชายฉกรรจ์ที่ใช้ทวนร้อยสายโซ่กับใช้พู่กันก็วิ่งตามไป

เห็นโคมสีเหลืองตรงมุมโค้งของทางระเบียงแกว่งไกวคราหนึ่ง พลันดับวูบไป ส่งกลิ่นเหม็นไหม้ออกมา จากนั้นตรงมุมโค้งบังเกิดเสียงแผดร้องของชายฉกรรจ์ที่ใช้ค้อนดาวตกดังขึ้น

ชายฉกรรจ์ที่ใช้พู่กันกับทวนร้อยสายโซ่งงงันวูบหนึ่ง ตุยเมี่ยฮึงเซ่งฮวง โง้วไช่ฮุ้น ขุกพุงลุ้ยและวีรบุรุษแพรพรรณพากันลอยข้ามศีรษะพวกมันลดเลี้ยวโค้งไป

เห็นชายฉกรรจ์ที่ใช้ค้อนดาวตกล้มลงกับพื้น สองตาเหลือกขึ้น ที่ลำคอมีรูเล็กๆ สองรู กลับเสียชีวิตไปแล้ว

ยามนั้นผู้คนที่หลงเหลือพากันเร่งรุดถึง หกนักสู้ล้างแค้นเห็นพี่น้องตัวเองตกตายตำตา ล้วนคับแค้นเดือดดาล ตุยเมี่ยพลันกล่าวว่า

"ท่านทั้งหกหากไม่สามารถควบคุมตัวเอง เกรงว่าต้องพบจุดจบในหมู่ตึกภูตเร้นลับแล้ว"

ขุกพุงลุ้ยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"หากพวกท่านไม่ต้องการชีวิต ก็บุกเข้าไป ดูว่าผู้ใดล้างแค้นแทนอาจารย์ให้กับพวกท่าน?"

คำพูดนี้จี้ถึงใจดำของหกนักสู้ล้างแค้น พวกมันแม้ไม่กลัวตาย แต่หลังจากที่ตายแล้ว มีผู้ใดล้างแค้นให้กับพวกมัน?

วีรบุรุษแพรพรรณสมเป็นยอดฝีมือที่สันทัดจัดเจน ในสถานการณ์เช่นนี้ ยังรักษาความเยือกเย็นไว้ได้ กล่าวถามตุยเมี่ยว่า

"ในความเห็นของตุยเมี่ยเฮีย จะรั้งอยู่ที่นี้เป็นการชั่วคราว หรือรอจนฟ้าสางแล้วค่อยว่ากล่าว?"

ตุยเมี่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ไม่ทราบได้ ต่อให้รอจนฟ้าสาง คาดว่ายังไม่อาจทำลายค่ายกลนี้ หากค่ายกลนี้กลัวแสงสว่าง คงไม่จุดโคมมากมายถึงเพียงนี้ ยังมีระหว่างที่รอจนฟ้าสาง เกรงว่าพวกเราพอประมาทพลาดพลั้ง

ฝ่ายตรงข้ามจะฉวยโอกาสคร่าชีวิตผู้คนไป ไม่ทราบท่านทั้งหลายมีความเห็นอันสูงส่งใด?”

ขุกพุงลุ้ยกล่าวว่า

“หากตุยเมี่ยเฮียยังอับจนหนทาง อย่าว่าแต่เราที่เป็นคนหยาบแล้ว”

โง้วไซ่ฮุ้นพลันกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

“ผู้อาวุโสตุยเมี่ย ข้าพเจ้ามีหนทางหนึ่ง ไม่ทราบดำเนินการได้หรือไม่?”

ตุยเมี่ยผงกศีรษะกล่าวว่า

“ลองบอกมาฟังดู

โง้วไซ่ฮุ้นกล่าวว่า

“พวกเราเมื่อไม่สามารถออกพ้นจากค่ายกลระเบียงนี้ พานรื้อทำลายค่ายกลทิ้ง นี่เป็นค่ายกลที่ประกอบด้วยไม้กระดาน สมควรทำลายได้ไม่ยากนัก

ตุยเมี่ยกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

“ใช้การได้ น้องแซ่ฮึง คนรักของท่านผู้นี้เฉลียวฉลาดยิ่ง”

ที่แท้โง้วไซ่เฉลียวฉลาดหลักแหลม นางเป็นสตรีเพศ ไม่ชมชอบฆ่าฟัน ด้านพลังฝีมือสู้ฮึงเซ่งฮวงไม่ได้ แต่เจ้าความคิดตั้งแต่เล็ก ยามนี้ถูกกักอยู่ในค่ายกล เห็นว่าพานรื้อทำลายค่ายกลทิ้ง นี่เป็นความคิดของเด็กหญิงเยาว์วัย กลับเป็นหนทางทำลายค่ายกลระเบียงเจ็ดคดเคี้ยวเก้าลดเลี้ยว

ตุยเมี่ยยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ

“พวกเราครุ่นคิดหาวิธีออกจากค่ายกล มิสู้รื้อทำลายค่ายกล ช่างเสียทีที่มีชีวิตหลายสิบปีจริงๆ เสาไม้และไม้กระดานเหล่านี้ผ่านเวลานานปีมีสภาพเปื่อยผุ ด้วยพลังฝีมือท่านทั้งหลาย ภายในหนึ่งชั่วยาม สมควร

รื้อทำลายค่ายกลไปกว่าครึ่ง แต่ท่านทั้งหลายต้องระมัดระวังไว้ หนึ่งนั้นนี่เป็นค่ายกลระเบียงเจ็ดคดเคี้ยวเก้าลดเลี้ยว ศูนย์กลางของค่ายกลอยู่ที่โคมเหล่านั้น เมื่อคิดทำลายค่ายกลควรดับโคมก่อน มิให้ฝ่ายตรงข้ามพบเห็นพวกเรา สอง พวกเราเพียงรื้อหลังคาเสาไม้ ราวลูกกรง แต่อย่าได้แกะไม้กระดานปูพื้นออก สระน้ำที่เบื้องล่างถึงแม้อากาศหนาวยังไม่แข็งตัวเป็นน้ำแข็ง หากพลัดตกลงไปเกรงว่าประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา”

ทุกผู้คนรับคำ แยกย้ายกันลงมือ ฮึงเซ่งฮวงเพ่งตามองโง้วไช่ฮุ้นชมเชยว่า

“ไช่ฮุ้น ท่านเฉลียวฉลาดยิ่ง”

โง้วไช่ฮุ้นได้รับคำชมจากชายในดวงใจ สองข้างแก้มถึงกับแดงซ่าน ฮึงเซ่งฮวงเหม่อมองจนซึมเซา มาตรว่าอยู่ภายใต้แสงโคมสีเหลืองโง้วไช่ฮุ้นยังคงงามอย่างอุธัจเอียงอาย

พลันได้ยินเสียงแผดร้องคำหนึ่ง ฮึงเซ่งฮวงเงยหน้าขึ้น จมูกสูดได้กลิ่นเหม็นไหม้ เห็นชายฉกรรจ์ที่ใช้ทวนร้อยสายโซ่ขณะดับโคมพลั้งมือปัดตะเกียงน้ำมันกระเซ็นใส่เสื้อผ้าร่างกาย ร่างกลับกลายเป็นสีดำ สร้างความแตกตื่นแก่ฮึงเซ่งฮวงจนร้องโพล่งว่า

“น้ำมันมีพิษ”

เหล่านักสู้ล้างแค้นคิดโถมเข้าประคองชายฉกรรจ์ใช้ทวนร้อยสายโซ่นั้น ตุยเมี่ยชิงยื่นมือออกขวางกัน กล่าวว่า

“บนร่างมันมีพิษ ไม่อาจกระทบถูก”

ชั่วพริบตา ใบหน้าชายฉกรรจ์ที่ใช้ทวนร้อยสายโซ่กลับกลายเป็นสีเทาดำ มันเบิกตามองเหล่านักสู้ล้างแค้น ร้องว่า

“อย่ากระทบถูกเรา เราไม่...รอดแล้ว ล้างแค้น...ให้กับเรา”

พลางรวบรวมเรี่ยวแรงพลิกปลายทวน จ้วงแทงใส่ท้องน้อย

ตัวเอง ล้มลงสิ้นใจตาย

เมื่อเป็นเช่นนี้ เจ็ดนักสู้ล้างแค้นเหลือเพียงห้านักสู้ล้างแค้นทั้งหมดย่อมคับแค้นเดือดดาล ตุยเมี่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"เมื่อครู่ตอนที่นักสู้ใช้ค้อนดาวตกเสียชีวิต มีโคมดวงหนึ่งดับไป ก็ส่งกลิ่นเหม็นไหม้เช่นนี้ เรากลับไม่ทันฉุกคิดว่ามีพิษ"

ขุกพุงลุ้ยกล่าวว่า

"เมื่อมีพิษ เราจะส่งมันลงน้ำไป"

วีรบุรุษแพรพรรณกล่าวว่า

"เราช่วยเหลือท่านอีกแรงหนึ่ง"

ขุกพุงลุ้ยฟาดฝ่ามือออกแต่ไกล ลมฝ่ามือพอพุ่งผ่าน โคมสีเหลืองดับหมดสิ้น จานรองน้ำมันในดวงโคมก็ถูกผลักดันออกไป ตกลงในสระน้ำ ไม่กระเซ็นแปดเปื้อนทางระเบียงแม้สักหยดเดียว

วีรบุรุษแพรพรรณก็บังคับไหมทองพุ่งวาบออก ทิ่มแทงดับโคมไฟ และกระแทกจานรองน้ำมันออกนอกระเบียง ตกลงในสระน้ำ

พริบตานั้นโคมสีเหลืองทั้งหมดร่วงหล่นลงในสระน้ำ ที่น่าประหลาดคือ โคมไฟพอดับหมดสิ้น ภายใต้แสงสะท้อนจากประกายหิมะสาดส่อง ระเบียงยาวกลับไม่ลึกล้ำเช่นเมื่อครู่อีก

ดังนั้นทุกผู้คนลงมือรื้อถอนสิ่งของบนทางระเบียง ด้วยพลังฝีมือของทั้งหมด คิดรื้อทำลายสิ่งปลูกสร้างที่ทำจากไม้ย่อมง่ายดายยิ่ง เห็นลมฝ่ามือพอกวาดผ่าน ประกายอาวุธพอฟาดฟันผ่าน เสาไม้ราวลูกกรงบนทางระเบียงล้วนหักโค่นลง

พลันบังเกิดเสียงแผดร้องคำหนึ่ง ที่แท้ชายฉกรรจ์ที่ใช้เชือกอ่อนในห้านักสู้ล้างแค้นยามรื้อถอนราวลูกกรง กลับเหยียบไม้กระดานปูพื้นระเบียงแตกออก ร่างพลัดตกลงยังสระน้ำเบื้องล่าง กระเสือกกระสนไม่กี่คราก็จมลง คงเหลือแต่ฟองน้ำไม่กี่ลูก หลังจากนั้นที่ลอยขึ้นมา

เป็นแขนขาที่เน่าเปื่อย แต่ส่วนศีรษะยังอยู่ครบถ้วน บนสีหน้าเปี่ยมแววแตกตื่นตระหนก

ตุยเมี่ยกับวีรบุรุษแพรพรรณแยกย้ายกันฉุดรั้งมิให้สี่นักสู้ล้างแค้นโถมออกไป ชั่วครู่ให้หลังตุยเมี่ยจึงกล่าว

"พวกเรารื้อทำลายต่อเถอะ เพียงแต่ทุกคนต้องตื่นตัวเต็มที่ หากพลาดพลั้งเสียชีวิต ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจล้างแค้นได้"

ครึ่งชั่วยามให้หลัง สิ่งปลูกสร้างบนระเบียงถูกรื้อทำลายหมดสิ้น สามารถเห็นทางออกอย่างชัดเจน ตุยเมี่ยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"คราครั้งนี้นางสนมน้ำแข็งเลือดไม่อาจกักพวกเราอีกต่อไปแล้ว"

พลันได้ยินห้องข้างตะวันออกบังเกิดเสียงหัวร่อคิกคำหนึ่ง สตรีนางหนึ่งเดินแช่มช้อยออกมา ดูจากเปลือกนอกนางมีอายุยี่สิบเศษ กลับสกาวราวบุปผาฤดูหนาว ดวงตาเลื่อมพรายดุจน้ำค้างกลางหาว ปล่อยผมยาวสยายดั่งธารน้ำตก สวมใส่ชุดแพรสีขาวนวลตา

สี่นักสู้ล้างแค้นความจริงบังเกิดความแค้นแน่นอก คิดใคร่ระบายออก พอเห็นผู้มาเป็นสตรีที่อ่อนแอไม่อาจต้านแรงลมเช่นนี้ อดตะลึงลานมิได้ โง้วใช่ฮุ้นก็บังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อนาง ร้องเรียกว่า

"เจ้เจ๊ (พี่สาว)"

สตรีชุดขาวเผยอยิ้ม เผยเห็นฟันขาวราวกับมุก กล่าวว่า

"โกวเนี้ยสบายดี ท่านเข้ามา"

โง้วไช่ฮุ้นเหม่อมองดูรอยยิ้มของสตรีชุดขาว กลับเดินเข้าหาจริงๆ

ทุกผู้คนล้วนเซื่องซึมเซา หาขัดขวางไม่ สตรีชุดขาวยกมือลูบคลำผมดำยาวสยาย กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เข้ามา มาเถอะ"

พลันได้ยินเสียงตวาดก้อง ฮึงเซ่งฮวงคล้ายกระบี่ที่หลุดจากฝักเล่มหนึ่ง พุ่งถึงเบื้องหน้าโง้วไช่ฮุ้น เสียงเซ้งเมื่อชักกระบี่ ปัดกระแทกเข็มบินเล่มหนึ่งร่วงหล่น

เสียงตวาด และท่าชักกระบี่ครั้งนี้ ค่อยปลุกทุกผู้คนสะท้านตื่นจากความงมงาย มีสติแจ่มใสขึ้นมา ฮึงเซ่งฮวงก็พบว่า ถึงแม้ว่าชักกระบี่เขี่ยเข็มบินร่วงหล่น แต่เข็มเงินเล็กๆ เล่มนี้กลับสั่นสะเทือนข้อมือที่ถือกระบี่ของตนเองชาวูบ สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง

โง้วไช่ฮุ้นยิ่งแตกตื่นจนหน้าถอดสี คิดไม่ถึงว่าขณะที่สตรีชุดขาวแย้มยิ้มอย่างสนิทสนม กลับอาศัยท่วงท่าลูบคลำผมเผ้า พุ่งเข็มเงินใส่นาง หากมิใช่ฮึงเซ่งฮวงตื่นตัวแต่แรก นางคงจบชีวิตไปแล้ว

สตรีชุดขาวนี้มิใช่ใครอื่น คือนางสนมน้ำแข็งเลือดเอี่ยมบ้ออิวเอง

นางพอปรากฏกาย ก็ใช้ออกด้วยยอดวิชาสะกดจิต ขอเพียงผู้คนแบ่งแยกสมาธิ มุ่งความสนใจไปที่นาง จะถูกควบคุมสมาธิจิตใจไว้ เพียงแต่ฮึงเซ่งฮวงทุ่มเทจิตใจอยู่ที่โง้วไช่ฮุ้น มาตรว่าถูกความงามของนางสนมน้ำแข็งเย็นสะกดไว้ แต่ยังไม่คลาดสายตาจากโง้วไช่ฮุ้น ดังนั้นช่วยชีวิตหญิงคนรักไว้ได้ นับเป็นผลแห่งรักแท้แล้ว

ยามนั้นทุกผู้คนถลึงมองนางสนมน้ำแข็งเลือดอย่างขุ่นแค้น นางสนมน้ำแข็งเลือดยังแย้มยิ้มหยาดเยิ้มกล่าวว่า

"โกวเนี้ยน้อยนี้ทำลายค่ายกลระเบียงเจ็ดคดเคี้ยวเก้าลดเลี้ยวของเรา เราก็คิดลิ้มลองดูว่าโลหิตของนางมีรสชาติอย่างไร?"

ขุกพุงลุ้ยกระชากเสียงว่า

"นางปีศาจ ท่านยังมีของวิเศษอันใด ล้วนใช้ออกมาเถอะ"

นางสนมน้ำแข็งเลือดหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

"เรายังมีของวิเศษใด? ค่ายกลระเบียงเจ็ดคดเคี้ยวเก้าลดเลี้ยวถูกพวกท่านทำลายไป สระละลายกระดูกนี้ไม่อาจละลายกระดูกสังขาร

พวกท่าน น้ำมันเดี่ยวนรกก็ไม่อาจเดี่ยวเลือดเนื้อพวกท่าน เข็มวิเศษกำหนดทิศยังถูกพวกท่านรับไว้ แม้แต่ยอดวิชาสะกดจิตยังไม่อาจสะกดพวกท่าน อย่างนั้นเราได้แต่รอรับการเชือดเฉือนจากพวกท่านแล้ว"

นางจาระไนอาวุธฆ่าคนต่างๆ อย่างปลอดโปร่ง ไม่คล้ายเป็นพิษภัยอันชั่วร้าย มิหนำซ้ำยิ่งกล่าวยิ่งน่าเวทนาสงสาร

ควรทราบว่านางสนมน้ำแข็งเลือดเอี่ยมบ้ออิวเป็นสตรีที่ฉลาดปราดเปรื่อง ฝึกปรือวิทยายุทธ์มิใช่ชั่ว แต่หลงรักราชบุตรแว่นแคว้นตะวันตกผู้หนึ่ง มอบกายมอบใจให้ ตอนแรกท่านราชบุตรยังมีเยื่อใยต่อนาง ยกย่องนางเป็นสนมน้ำแข็ง หลังจากนั้นกลับทิ้งขว้างนาง นางเพียรอ้อนวอนราชบุตรแว่นแคว้นตะวันตกอย่าได้ไปจากนาง ราชบุตรแว่นแคว้นตะวันตกกลับลงมือด้วยอำมหิต ทำลายโฉมของนาง ผลักไสนางตกหน้าผา

แต่นางสนมน้ำแข็งเลือดประสบเคราะห์กรรมกลับไม่ตาย ตั้งปณิธานล้างแค้น นางฝึกยอดวิชาสะกดจิตกับเสียงอสูรสะกดวิญญาณทั้งจัดสร้างเข็มวิเศษกำหนดทิศ ตลอดจนวิชาดูดเลือด ซึ่งอาศัยโลหิตผู้อื่นรักษารูปโฉมตัวเองไว้

หลังจากนั้นนางตามล่าเป็นพันลี้ ในที่สุดเสาะพบราชบุตรแว่นแคว้นตะวันตก ใช้ยอดวิชาสะกดจิตตรึงเหล่าองครักษ์ท่านราชบุตรไว้ ใช้เสียงอสูรสะกดวิญญาณพิชิตท่านราชบุตร ซัดเข็มวิเศษกำหนดทิศใส่สองตาอีกฝ่าย แล้วดูดโลหิตภายในกายคนทรยศขบถรักจนหมดสิ้น

นับแต่นั้นนางได้รับขนานฉายาว่านางสนมน้ำแข็งเลือด กอปรกับนิสัยใจคอของนางเปลี่ยนไป ทำร้ายบุรุษสตรี และหญิงมีครรภ์จำนวนมาก ฝึกปรือวิชามารละลายโลหิตสำเร็จ จนมีรูปโฉมงดงามกว่าเดิม พฤติการณ์นี้สะกิดความแค้นของยอดฝีมือฝ่ายธัมมะ พากัน

ออกตามล่านาง นางสนมน้ำแข็งเลือดกลับศึกษาวิชาค่ายกลล้อมกักผู้คนไว้ ดังนั้นจนบัดนี้ไม่มีผู้ใดทำอย่างไรนางได้

สำหรับสระละลายกระดูกกับน้ำมันเคี่ยวนรก เป็นสิ่งประดิษฐ์ของพิษที่สามแห่งแผ่นดินซีทู้บ้ออ๋าว เหตุใดจึงปรากฏในสถานที่นี้กลับไม่อาจทราบได้

นางสนมน้ำแข็งเย็นยิ่งกล่าวยิ่งละห้อยหดหู่ หลวงจีนชราที่เป็นอาจารย์หลวงจีนพยัคฆ์แห่งเสียวลิ้มยี่พลันประนมมือกล่าวว่า

"อมิตตพุทธ อาตมามายังที่นี้ หามีความคิดทำร้ายสีกาไม่ หากสีกายอมวางดาบประหาร ติดตามอาตมาขึ้นเขาซงซัว ยอมสำนึกผิดต่อท่านเจ้าอาวาสวัดเสียวลิ้มยี่ จะได้รับการอภัยโทษ"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้สิ่วเทพอสนีขู่คำรามว่า

"หลวงจีนใหญ่ พวกท่านปล่อยปละละเว้นนาง แต่อาจารย์พวกเราก็ตลอดจนพี่น้องทั้งหลายล้วนตายใต้เงื้อมมือนาง ไหนเลยปล่อยปละละเว้นได้?"

นางสนมน้ำแข็งเลือดเผยอยิ้ม กล่าวกับหลวงจีนชราทั้งสี่ว่า

"พวกท่านยอมปล่อยปละละเว้น ผู้อื่นยังไม่ยอมปลดปล่อยเรา"

หลวงจีนชราทั้งสี่ประนมมือท่องสวดคำ 'อมิตตพุทธ' นางสนมน้ำแข็งเลือดยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกท่านท่องคำสรรเสริญพระคุณไม่น่าฟัง มิสู้ให้ข้าพเจ้าร้องเพลงขับกล่อมพวกท่าน"

ตุยเมี่ยพลันตวาดว่า

"อย่าให้นางร้องเพลงขับกล่อม..."

แต่นางสนมน้ำแข็งเลือดหมุนคว้างละลิ่วร่างกรีดวาดมือดุจกลีบกล้วยไม้ เผยอริมฝีปากร้องขับกล่อมว่า

"ยลเมฆชวนคิดถึงภูษาโฉมยง

ลมวสันต์โชยโกสุมใสสด...”

ตุยเมี่ยคิดตวาดห้าม พลันรู้สึกวาบหวามใจ รีบหุบปากไว้ โคจรพลังคุ้มครองชีพจรหัวใจ จึงไม่ถูกสะกดจิตพรากวิญญาณ

ตุ้นเมี่ยทราบว่านี่เป็นวิชาเสียงอสูรสะกดวิญญาณ เห็นขุกพุงลุ้ย มีสีหน้าอ่อนโยนลง ตรงกันข้ามกับวีรบุรุษแพรพรรณที่สูญเสียความสงบเยือกเย็น ปรากฏแววพลุ่งพล่านขึ้น ส่วนสองพี่น้องตระกูลซิวมีสีหน้าเลื่อนลอย สี่นักสู้ล้างแค้นถึงกับเคลิบเคลิ้มงมงาย

นางสนมน้ำแข็งเลือดกรีดกรายร่ายรำสืบต่อพริบตานั้นนางคล้ายกลับกลายเป็นเอี้ยกุ้ยฮุย* ร่ายระบำถวายฮ่องเต้ราชวงศ์ถัง ได้ยินนางร้องขับกล่อมอีกว่า

“แม้นมิประสบบนขุนเขาหยก
คงได้พบที่ตำหนักเทพมารดา”

ทุกผู้คนเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำกว่าเดิม สร้างความร้อนรุ่มใจแก่ตุยเมี่ยยิ่ง ทราบว่าหากไม่ระงับยับยั้ง เกรงว่าทั้งหมดต้องประสบชะตากรรม ดังนั้นฝืนใจเกร็งลมปราณอึดหนึ่งคุ้มครองหัวใจ สืบเท้าเข้าหานางสนมน้ำแข็งเลือด คิดลงมือทำลายเสียงอสูรของนาง

ตุยเมี่ยเดินไปไม่กี่ก้าว รู้สึกจิตใจฟุ้งซ่าน บังเกิดความรักปฏิพัทธ์ขึ้น ได้แต่หยุดเท้าลง โคจรพลังลมปราณหักห้ามความคิดใฝ่ต่ำ ด้วยพลังการฝึกปรือของตุยเมี่ยยังเป็นเช่นนี้ บุคคลอื่นยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงแล้ว

ในผู้คนทั้งหมด นับสี่นักสู้ล้างแค้นมีขันติอดกลั้นอ่อนแอที่สุด พอได้ยินนางสนมน้ำแข็งเลือดร้องคำ ‘บุปผางามงดผนึกความหอม เมฆฝนวูซาน** พาจิตป่วนปั่น’ คล้ายเห็นภาพสู่สมร่วมหฤหรรษ์จริงๆ

---

* ภาษาจีนกลางอ่านว่าหยางกุ้ยเฟย

** แผลงเป็นการร่วมรัก

กลับเดินออกไปอย่างลืมตัวเสียงตูมเมื่อซายฉกรรจ์ที่ใช้พู่กันพลัดตกลงในสระน้ำ ดังนั้นสระละลายกระดูกเพิ่มซากศพที่เน่าเปื่อยอีกซากหนึ่ง

ตุยเมี่ยทราบว่าหากไม่หยุดเสียงร้องขับกล่อม ที่เปล่งจากเสียงอสูรสะกดวิญญาณ ทั้งหมดคงคับขันอันตรายแล้ว ยามนั้นพลันได้ยินคนผู้หนึ่งร้องขับขานดังกังวานว่า

"...ใคร่ไต่ถามในฮังฮั่นใครเทียมทัด

หญิงงามเอี้ยนเฟย สุดจะหาใดปาน"*

ที่แท้เป็นฮึงเซ่งฮวงร้องบทกลอนท่อนต่อไปออกมา เสียงร้องถ่ายทอดบอกความรักอันบริสุทธิ์ ปราศจากความใคร่เจือปน

ซึ่งความจริง เสียงอสูรสะกดวิญญาณสามารถครอบงำตุยเมี่ยย่อมสะกดฮึงเซ่งฮวงกับโง้วไซ่ฮุ้นเช่นกัน นางสนมน้ำแข็งเลือดที่กรีดกรายร่ายรำร้องเพลงขับกล่อม จุดประสงค์เพื่อสร้างความกระสันรัญจวนแก่ทั้งหมด ก้าวเท้าร่วงหล่นลงในสระละลายกระดูกจนหมดสิ้น

ในจำนวนนี้โง้วไซ่ฮุ้นเป็นอิสตรี เสียงร้องขับกล่อมเพียงกระตุ้นความรักของนางขึ้น กอปรกับนางเป็นหญิงสาวบริสุทธิ์ ดังนั้นเสียงอสูรไม่อาจครอบงำจิตใจนาง เห็นฮึงเซ่งฮวงมีสีหน้าเคลิบเคลิ้มงมงายจึงยื่นมือหยิกใส่ตำแหน่งเหนือริมฝีปากของอีกฝ่าย อึงเซ่งฮวงค่อยได้สติรีบโก่งคอร้องท่วงทำนองเซ็งเพ้งเตี่ยวของลีแป๊ะ** บทนี้ออกมา

ฮึงเซ่งฮวงเล่าเรียนหนังสือหนังหา ศึกษาบทกวีนิพนธ์ ดังนั้นแฝงกลิ่นอายนักศึกษา ในชีวิตนิยมชมชื่นในตัวลี้แป๊ะ ชมชอบท่องบทกวีของท่านเป็นพิเศษ คราครั้งนี้นางสนมน้ำแข็งเย็นใช้เสียงอสูรสะกดวิญญาณ ร้องท่วงทำนองเซ็งเพ้งเตี่ยวออกมา ฮึงเซ่งฮวงกลับร้องเอื้อนด้วยพลังอันเที่ยงธรรมในที่สุดสะกดเสียงอสูรสะกดวิญญาณ

---

* หญิงงามสมัยราชวงศ์ฮั่น เป็นที่โปรดปรานของฮั่นเฉิงตี้ฮ่องเต้

** ภาษาจีนกลางอ่านว่าหลี่ไป๋

ของนางลง

ฮึงเซ่งฮวงพอร้องรบกวนเสียงอสูรสะกดวิญญาณ ตุยเมี่ยก็โถมเข้ามาก่อน ขุกพุงลุ้ยกับวีรบุรุษแพรพรรณติดตามอยู่ทางซ้ายขวา สร้างความตื่นตระหนกแก่นางสนมน้ำแข็งเลือด จนไม่สามารถร้องท่องทำนองเซ็งเพ้งเตี่ยวสืบต่อ เปลี่ยนเป็นร้องบทเพลงของหญิงสาวแรกรักตัดพ้อต่อว่าชายในดวงใจออกมา

ตุยเมี่ย ขุกพุงลุ้ย วีรบุรุษแพรพรรณความจริงคุกคามเข้าใกล้แต่ไม่ทันลงมือ พอได้ยินเสียงเพลง รู้สึกจิตใจวาบหวิว รีบโคจรพลังคุ้มครองชีพจรหัวใจตัวเอง ไม่อาจลงมือต่อนางสนมน้ำแข็งเลือดได้

เนื่องจากเสียงอสูรสะกดวิญญาณของนางสนมน้ำแข็งเลือด ไม่ร้องเอื้อนตามบทกวีลำนำเลื่องชื่ออีก ฮึงเซ่งฮวงจะอย่างไรยังหนุ่มฉกรรจ์เลือดลมร้อนแรง มีความต้องการตามธรรมชาติ ในที่สุดไม่ สามารถต่อต้านคลื่นเสียงอันต่ำช้า แทบไม่อาจควบคุมตัวเองต่อไป

ทุกผู้คนรู้สึกมีพลังความร้อนสายหนึ่งแผ่ซ่านขึ้นจากจุดศูนย์ที่ท้องน้อย สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง ควรทราบว่าหากปล่อยให้ลมปราณภายในกายโคจรเร่งร้อนเร็วขึ้น อาจถูกธาตุไฟเข้าแทรก ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด ดังนั้นคิดสะกดจิตสำรวมใจ ใช่พลังสมาธิต่อต้านกับเสียงอสูร

เห็นทุกผู้คนหลั่งเหงื่อโซมหน้า เสื้อผ้าเปียกชุ่มโชก ในส่วนของนางสนมน้ำแข็งเลือดร้องเพลงขับกล่อม กรีดกรายร่ายระบำด้วยท่วงท่าอันเร่าร้อน ใบหน้ากลับยิ่งมายิ่งขาวซีด ถึงแม้ว่าทั้งสองฝ่ายไม่ได้โถมเข้าประหัตประหารกัน แต่เปรียบกับการโรมรันพันตูยังหวาดเสียวยิ่งกว่า

นี่เป็นการต่อสู้ระหว่างผู้คนกับตัณหาราคะ ผู้ที่ถูกอารมณ์ปรารถนาครอบงำ เฉกเช่นจุดไฟเผาตัวเอง ผู้ที่พังทลายลงคือชายฉกรรจ์ที่ใช้

ทวนทอง กลับเปลื้องเสื้อผ้าออก ส่งเสียงหอบหายใจ ก้าวเท้าโดยไม่ระวัง พลัดตกลงในสระกลายเป็นซากศพเน่าเปื่อยอีกซากหนึ่ง

เสียงร้องดังกระหึ่มดุจมังกรคำราม หลังจากนั้นเป็นเสียงสรรเสริญพระคุณดุจพยัคฆ์คำรณ ตามด้วยเสียงสรรเสริญพระคุณที่แหลมสูงดังเสือดาว ที่แท้เปล่งจากปากสี่หลวงจีนชราเสียวลิ้มยี่ ฉายาหลวงจีนเหนือมังกร เหนือพยัคฆ์ เหนือลูกเสือกับเหนือเสือดาว

หลวงจีนเสียงลิ้มยี่รักษาวินัยโดยเคร่งครัดหลวงจีนชราทั้งสี่รูปนี้ออกบวชหลายสิบปี ปราศจากสำนึกในโลกีย์วิสัย เสียงอสูรสะกดวิญญาณของนางสนมน้ำแข็งเลือดแม้ร้ายกาจ แต่หลวงจีนชราทั้งสี่พอผนึกพลังลมปราณ ส่งเสียงสรรเสริญพระคุณติดต่อกัน เสียงอสูรกลับอ่อนโทรมลง

เสียงสรรเสริญพระคุณคล้ายสำเนียงจากเหนือฟ้า ปลุกตุยเมี่ยขุกพุงลุ้ยวีรบุรุษแพรพรรณสะท้านตื่นขึ้นมาหลังจากนั้นหลวงจีนชราทั้งสี่ ผนึกพลังลมปราณ เปล่งเสียงราชสีห์คำรามออกมา

วิชาราชสีห์คำรามนี้บัญญัติโดยปรมาจารย์ตักม้อจากชมพูทวีป ไม่ทราบปลุกสัตว์โลกหลุดพ้นจากปลักมารมากน้อยเท่าใด เสียงราชสีห์คำรามพอใช้ออก ก็กลบเสียงอสูรไปโดยสิ้นเชิง

ตุยเมี่ยยินดียิ่ง ขณะจะลงมือ เห็นนางสนมน้ำแข็งเลือดหน้าเขียวคล้ำ ตลอดทั้งร่างสั่นระริก ปราศจากบุคลิกความงามอีกต่อไป ได้ยินเสียงอสูรพลันเปลี่ยนแปร คล้ายภูตคร่ำปีศาจครวญ วิญญาณอันคับแค้นร่ำร้องดังระงมจากขุมนรกอเวจี

เมื่อเป็นเช่นนี้ เสียงราชสีห์คำรามของหลวงจีนชราทั้งสี่อ่อนแรงลง นี่นับว่า 'ธัมมะสูงหนึ่งเชียะ อธรรมสูงหนึ่งวา' เสียงภูตร้ายค่อยๆ สะกดเสียงสรรเสริญพระคุณลง

หลวงจีนชราทั้งสี่หลับตาทองสวดมนต์ คิดเอาชนะเสียงอสูร

นางสนมน้ำแข็งเลือดกลับมุ่งเป้ามาที่หลวงจีนชราทั้งสี่โดยเฉพาะ เสียงอสูรกระแทกทำร้ายจนหลวงจีนชราทั้งสี่หลั่งโลหิตจากปาก สถานการณ์ร่อแร่คับขัน หากแม้นผู้มาเป็นเจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่ สภาพการณ์คงแตกต่างไป

เนื่องจากนางสนมน้ำแข็งเลือดทุ่มเทกำลังต่อหลวงจีนชราทั้งสี่ ตุยเมี่ยและพวกแม้ถูกเสียงอสูรรบกวน ยังสามารถควบคุมตัวเองได้ ตุยเมี่ยเห็นหลวงจีนชราทั้งสี่ต้องพ่ายแพ้พินาศ จึงกัดฟันเดินเข้าใกล้ คิดจู่โจมใส่นางสนามน้ำแข็งเลือดแบ่งแยกสมาธิของนาง

นางสนมน้ำแข็งเลือดเป็นชนชั้นใด ไหนเลยไม่ทราบได้ เสียงอสูรพลันทวีความเกรี้ยวกราด คล้ายหมู่ภูตผีรุมล้อมอยู่รอบกาย หลอกหลอนคร่าขวัญกระชากวิญญาณ

สองนักสู้ล้างแค้นที่หลงเหลือคล้ายเห็นมือสิบพิฆาตผู้เป็นอาจารย์ลุกขึ้นจากทางระเบียงในสภาพหลั่งโลหิตโซมกาย ร่ำร้องให้พวกมันแก้แค้น ยังมีศิษย์พี่ศิษย์น้องทั้งห้าลอยขึ้นจากสระละลายกระดูก ชี้หน้าตุยเมี่ยกล่าวหาว่าเป็นศัตรูทำร้ายพวกมัน สองนักสู้ล้างแค้นล้วนสติเลอะเลือน กลับจำแนกศัตรูสหายไม่ออก ควงสิ่วเทพอสนีกับเหล็กหมาดโถมใส่ตุยเมี่ย

ซึ่งความจริง นางสนมน้ำแข็งเลือดใช้วิชาเสียงอสูรสะกดวิญญาณต้องสิ้นเปลืองพลังลมปราณมากมาย คราครั้งนี้เสียงอสูรถูกสะกดสองครั้งครา ยิ่งส่งผลกระทบต่อนาง ดังนั้นยืมมือสองนักสู้ล้างแค้นกำจัดศัตรูเข้มแข็งไปก่อน

ด้วยพลังฝีมือของตุยเมี่ย ย่อมสูงล้ำกว่าชายฉกรรจ์ที่ใช้สิ่วเทพอสนีกับเหล็กหมาดมากมาย แต่ตุยเมี่ยไม่อาจหักใจทำร้ายคน ได้แต่ต้านทานรับสภาวะจู่โจมอันบ้าคลั่งของสองนักสู้ล้างแค้นเอาไว้

ขุกพุงลุ้ย วีรบุรุษแพรพรรณแม้คิดยื่นมือช่วยเหลือ จนใจ

ที่ต้องต่อต้านเสียงอสูร ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ฮึงเซ่งฮวงกับโง้วไช่ฮุ้นก็ถูกเสียงอสูรครอบงำเช่นกัน สำหรับหลวงจีนชราทั้งสี่เสียงสวดเริ่มแผ่วล้าลงทีละน้อย

ทันใด เสียงหัวร่ออันคลุ้มคลั่งดังทำลายเสียงอสูรไป คนชุดขาวซอมซ่อโอบอุ้มซากศพที่สวมชุดดำซากหนึ่งวิ่งตะบึงเข้ามา พอพบเห็นนางสนมน้ำแข็งเลือด พลันตวาดว่า

"ชดใช้ชีวิตศิษย์พี่เรามา"

คนผู้นี้มิใช่ใครอื่น คือแย้มยิ้มล่าวิญญาณอูบุ้นซิ่ว เมื่อสามปีก่อนอูบุ้นซิ่วติดตามไม้เท้าเหล็กองสี่ มือสิบพิฆาตและพวกเข้าสู่หมู่ตึกภูตเร้นลับ ถูกเสียงอสูรสะกดวิญญาณทำลายสติสัมปชัญญะ มาตรว่าหนีเตลิดออกจากหมู่ตึกภูตเร้นลับ แต่กลับวนเวียนอยู่ละแวกใกล้เคียงกล่าววาจาคลุ้มๆ คลั่งๆ ตลอดมา

เมื่อครู่อูบุ้นซิ่วพบกับตุยเมี่ยและพวก หลังจากประฝ่ามือกับสองพี่น้องตระกูลซิง ก็เตลิงเปิดเปิงไป ระหว่างทางพลับพบเห็นซากศพของอาคันตุกะชุดดำปาเทียนเจ๊ยะ คนทั้งสองเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้อง มีความผูกพันอย่างลึกซึ้ง การพบศพของอาคันตุกะชุดดำ กลับกระตุ้นความทรงจำของมันกลับคืนมาส่วนหนึ่ง ทราบว่าศิษย์พี่ถูกนางสนมน้ำแข็งเลือดทำร้ายเสียชีวิต จึงบุกเข้าหมู่ตึกภูตเร้นลับอีกครา

มันพอบรรลุถึงระเบียงเจ็ดคดเคี้ยวเก้าลดเลี้ยว ก็พบเห็นนางสนมน้ำแข็งเลือดใช้เสียงอสูรสะกดวิญญาณต่อทั้งหมด แต่อูบุ้นซิ่วเสียสติไปแล้ว นอกจากคิดหมายแก้แค้นใก้กับศิษย์พี่ ในใจปราศจากความคิดอื่นใด เฉกเช่นกับเสียงอสูรสะกดวิญญาณไม่อาจส่งผลต่อหลวงจีนผู้ทรงปริยัติธรรม รวมทั้งเด็กทารกที่ไม่รู้ความ

มันกลับแผดหัวร่อทำลายเสียงอสูร พร้อมกับโถมจู่โจมใส่นางสนมน้ำแข็งเลือด

เสียงอสูรพอถูกทำลาย ขุกพุงลุ้ยกับวีรบุรุษแพรพรรณพากันดีดตัวขึ้นสูงวาเศษ ที่แท้ทั้งสองโคจรพลังต่อต้านเสียงอสูร รู้สึกมีพลังกดดันอย่างหนักหน่วง ยามนี้พลังกดดันพอเสื่อมคลาย ร่างจึงดีดปราดขึ้นมา ดังนั้นคิดสงบจิตใจบังคับตัวเบา ทิ้งตัวลงบนพื้นระเบียง มิให้พลาดเท้าตกลงในสระน้ำ

พริบตาที่สิ้นเสียงอสูร สองนักสู้ล้างแค้นก็หยุดมือ ล้มระทวยลงกับพื้น หลวงจีนชราทั้งสี่อุทานดัง 'เอ๊ะ' คำหนึ่ง โคจรพลังฟื้นฟูเรี่ยวแรง

ฮึงเซ่งฮวงกับโง้วไช่ฮุ้นก็สบตากันแวบหนึ่งส่วนสองพี่น้องตระกูลซิงคล้ายตื่นจากความฝัน ลอบร้องคำ 'หวาดเสียว' ในใจ

อูบุ้นซิ่วใช้ท่าร่างสาดพุ่งพันลี้ โถมถึงเบื้องบนศีรษะนางสนมน้ำแข็งเลือด ฟาดฝ่ามือลงยังขม่อมของนาง นางสนมน้ำแข็งเลือดไม่ทันหลบหลีก พลันอ้าปากกัดใส่ลำคออูบุ้นซิ่ว

อูบุ้นซิ่วร่วงฟาดลงจากกลางอากาศ ส่งเสียงครอกครอกในลำคอ ร่างสั่นกระตุกหลายครา สุดท้ายล้มตางลงที่ข้างซากศพของอาคันตุกะชุดดำ

แต่การมาของอูบุ้นซิ่ว นับว่าพัวพันนางสนมน้ำแข็งเลือดไว้ชั่วขณะ ดังนั้นตุยเมี่ยร้องบอกว่า

"รีบลงมือต่อนาง อย่าให้นางใช้เสียงอสูรอีก"

ตุยเมี่ยกล่าววาจาทั้งสิ้นสิบสามคำ กลับจู่โจมออกสามสิบหกเท้า ทุกกระบวนท่าหักโหมโหดร้าย รุกไล่นางสนมน้ำแข็งเลือดล่าถอยแล้วล่าถอยอีก

นางขณะจะใช้เสียงอสูรสะกดวิญญาณอีกครา พลันได้ยินเสียงขวับ ไหมทองเส้นหนึ่งแทงปราดใส่หว่างคิ้วนาง ต้องก้มศีรษะหลบเลี่ยง วีรบุรุษแพรพรรณฉวยโอกาสโถมเข้ามา ผนึกกำลังกับตุยเมี่ย พัวพัน

นางเอาไว้

ซึ่งความจริง ความถนัดจัดเจนของนางสนมน้ำแข็งเลือด อยู่ที่ก่อตั้งค่ายกล เสริมด้วยยอดวิชาสะกดจิตกับเสียงอสูรสะกดวิญญาณ รวมทั้งพลังดูดเลือดกับเข็มวิเศษกำหนดทิศ ส่วนวิชามารละลายโลหิตใช้รักษารูปโฉม หาใช่วิชาฝีมือไม่

ยามนี้ค่ายกลระเบียงเจ็ดคดเคี้ยวเก้าลดเลี้ยวถูกรื้อทำลาย ทั้งไม่อาจปลีกตัวไปใช้วิชาอสูรสะกดวิญญาณ ศัตรูก็จู่โจมโหมรุก ไม่มีโอกาสใช้ยอดวิชาสะกดจิต ส่วนพลังดูดเลือดต้องประชิดติดตัวค่อยใช้ออกได้

แต่ตุยเมี่ยใช้เพลงเท้า วีรบุรุษแพรพรรณใช้ไหมทองจู่โจม นางสนมน้ำแข็งเลือดไม่อาจประชิดติดตัว บวกกับเมื่อครู่นางใช้เสียงอสูรสะกดวิญญาณ เสื่อมสูญพลังมากมาย ใบหน้ากลับกลายเป็นบิดเบี้ยวดุจภูตร้าย

ทั้งสามต่อสู้กันบนทางระเบียงหลายกระบวนท่า นางสนมน้ำแข็งเลือดพลันอ้าปากกัดใส่วีรบุรุษแพรพรรณ วีรบุรุษแพรพรรณรีบถอนตัวล่าถอย นางสนมน้ำแข็งเลือดเพิ่งส่งเสียงกู่ร้องคำหนึ่งก็ถูกสองเท้าของตุยเมี่ยสะกดไว้

พลันได้ยินเสียงร่ำร้องดังระงม สองฟากข้างทางระเบียงปรากฏผู้คนสิบคนฮือออกมา กลับเป็นหกห้าวหาญเซียงปักกับชายฉกรรจ์ชุดทองทั้งสี่ แต่ละคนผมเผ้ายุ่งเหยิง ตาแดงฉานด้วยสายเลือด ถืออาวุธกลุ้มรุมจู่โจมใส่ตุยเมี่ยและพวก

4

สหายที่ฆ่าไม่ได้

ทุกผู้คนทราบว่าคนเหล่านี้ถูกเสียงอสูรสะกดไว้ รับฟังคำสั่งจากนางสนมน้ำแข็งเลือด ขุกพุงลุ้ยเห็นนางสนมน้ำแข็งเลือดโหดเหี้ยมอำมหิตถึงเพียงนี้ ปราศจากเวทนาจิตอีกต่อไป ควงขวานจู่โจมใส่นางอีกผู้หนึ่ง

สองพี่น้องตระกูลซิงแม้มีนิสัยประหลาดพิกล แต่ก็ทราบว่าหากปล่อยให้นางสนมน้ำแข็งเลือดใช้เสียงอสูรสะกดวิญญาณอีก พวกมันก็ไม่อาจรักษาชีวิตไว้ ดังนั้นดาหน้าเข้าหาหกห้าวหาญเซียงปักกับชายฉกรรจ์ชุดทองทั้งสี่ เปิดโอกาสให้ตุยเมี่ยและพวกจัดการกับนาง

หลวงจีนชราทั้งสี่สูญเสียพลังลมปราณมากมายได้แต่โคจรพลังพักผ่อน ฮึงเซ่งฮวงทราบว่าสถานการณ์คับขัน จึงชักชวนโง้วไช่ฮุ้นกลุ้มรุมใส่นางสนมน้ำแข็งเลือด แต่โง้วไช่ฮุ้นกลับไม่อาจหักใจทำร้ายสตรีเพศเดียวกัน ไม่ลงมืออย่างเต็มที่

นางสนมน้ำแข็งเลือดรับมือยอดฝีมือห้าคน เพียงชั่วขณะก็

หลั่งเหงื่อชุ่มโชก ใบหน้าซีดสลด ขุกพุงลุ้ยมีอารมณ์ร้อนแรง คร้านที่จะสู้พัวพันเนิ่นนาน พลันจามขวานใส่กลางหลังนาง

เห็นแน่ชัดว่านางสนมน้ำแข็งเลือดต้องถูกขวานจามใส่ พลันปรากฏเส้นไหมสีทองสั่นพลิ้ววูบหนึ่ง ที่แท้วีรบุรุษแพรพรรณไม่อาจหักใจทนดูนางสนมน้ำแข็งเลือดหลั่งโลหิตสังเวยคมขวาน กลับบังคับไหมทองพัวพันคมขวานของขุกพุงลุ้ยเอาไว้

นางสนมน้ำแข็งเลือดฉวยโอกาสขยับกายวูบหนึ่ง อ้าปากกัดใส่ตุยเมี่ย ตุยเมี่ยได้แต่ถอยร่น กลับล่าถอยถึงริมระเบียง เท้าข้างหนึ่งเหยียบใส่อากาศธาตุ เห็นแน่ชัดว่าต้องพลัดตกลงยังสระน้ำละลายกระดูกแล้ว

ตุยเมี่ยอันยอดเยี่ยม พลันเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง ตีลังกากลางอากาศสามตลบ บังคับตัวเองทิ้งร่างลงบนระเบียงฝั่งตรงข้าม แต่ก็แตกตื่นจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

นางสนมน้ำแข็งเลือดพลันเร่งมือจู่โจมสิบเจ็ดสิบแปดกระบวนท่า ทุกกระบวนท่ามุ่งใส่จุดสำคัญของฮึงเซ่งฮวง ฮึงเซ่งฮ่วงถูกคุกคามถอยไปเจ็ดแปดก้าว โง้วไช่ฮุ้นเห็นนางสนมน้ำแข็งเลือดเสี่ยงชีวิตถึงเพียงนี้ พลอยล่าถอยตามชายในดวงใจไป

นี่เป็นช่วงเวลาที่นางสนมน้ำแข็งเลือดสามารถทะลวงฝ่าวงล้อมออกไป โอกาสเช่นนี้เกิดจากวีรบุรุษแพรพรรรณใช้ไหมทองพัวพันคมขวานของขุกพุงลุ้ยไว้ แต่นางสนมน้ำแข็งเลือดประสบเหตุเปลี่ยนแปลงในชีวิต กลับมีนิสัยโหดเหี้ยมอำมหิต แทนที่จะฉวยโอกาสฝ่าวงล้อม พลันพุ่งเข็มวิเศษกำหนดทิศจากในแขนเสื้อสามเล่มใส่วีรบุรุษแพรพรรณ

ไหมทองของวีรบุรุษแพรพรรณยังพัวพันคมขวานเอาไว้ ไม่ทันถอยดึงกลับไป ได้แต่ดีดนิ้วข้างซ้ายดีดเข็มวิเศษเล่มหนึ่งร่วงหล่น เบี่ยงศีรษะหลบเลี่ยงจากเข็มอีกเล่มหนึ่ง แต่เข็มที่สามปักฉึกใส่แขนซ้ายของ

วีรบุรุษแพรพรรณ

วีรบุรุษแพรพรรณรู้สึกข้อแขนชาวูบ ทราบว่าถูกเข็มพิษทำร้าย พลันกระตุกมือขวา บังคับไหมทองหลุดพ้นจากคมขวาน ม้วนจู่โจมใส่นางสนมน้ำแข็งเลือด

นางสนมน้ำแข็งเลือดพลันหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"ผู้ที่ถูกเข็มวิเศษกำหนดทิศทำร้าย ในโลกนอกจากเรากับศิษย์พี่ใหญ่แล้ว ไม่มีผู้ใดรักษาได้ ท่านรอคอยความตายเถอะ"

พลางหมุนตัวกระโดดข้ามสระน้ำละลายกระดูก ทิ้งตัวลงยังระเบียงอีกด้านหนึ่ง

ยามนั้นขุกพุงลุ้ยรั้งขวานกลับคืน เห็นนางสนมน้ำแข็งเลือดซัดเข็มทำร้ายวีรบุรุษแพรพรรณ ถึงกับเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดว่า

"นางปีศาจรับขวาน"

เสียงขวับเมื่อซัดขวานหลุดจากเมือง บินคว้างเข้าหานางสนมน้ำแข็งเลือด

ตำแหน่งที่นางสนมน้ำแข็งเลือดทิ้งตัวลง พอดีเป็นพื้นที่ซึ่งสองพี่น้องตระกูลซิงต่อสู้กับชาวยุทธจักรที่สูญเสียสติสัมปชัญญะทั้งสิบ พวกมันถูกสองพี่น้องตระกูลซิงโค่นล้มลงหกคนแล้ว

ขวานบินของขุกพุงลุ้ยสมเป็นขวานเดียวสยบกวนตัง นางสนมน้ำแข็งเลือดไม่ทราบหลบหลีกอย่างไร กลับยื่นมือตะปบคว้าชายฉกรรจ์ชุดทองผู้หนึ่งยกชูขึ้น เสียงฉึกดังพร้อมกับเสียงแผดร้องโหยหวน ขวานบินปักใส่ทรวงอกของชายฉกรรจ์นั้น

สองพี่น้องตระกูลซิงโค่นชาวยุทธจักรที่สูญเสียสติสัมปชัญญะแทบหมดสิ้น พอเห็นเช่นนั้นจึงหันเหสภาวะจู่โจม ฟาดฝ่ามือทั้งสองข้างใส่นางสนมน้ำแข็งเลือด

นางสนมน้ำแข็งเลือดแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา โยนซากศพชาย

ฉกรรจ์ชุดทองเข้าปะทะกับพลังฝ่ามือแทน มิคาดไหมทองของวีรบุรุษแพรพรรณยืดยาวยิ่ง กลับลอยข้ามสระน้ำละลายกระดูกม้วนพันใส่สองเท้าของนาง

นางสนมน้ำแข็งเลือดหน้าถอดสี ปักตรึงเท้าทั้งสองกับพื้นระเบียง แต่ตุยเมี่ยพุ่งขวับกลับมาแล้ว เตะกราดใส่นางสนมน้ำแข็งเลือดคราเดียวแปดเท้า

แปดเท้านี้บ้างจู่โจมใส่ ทรวงอกนางสนมน้ำแข็งเลือด บ้างมุ่งสู่ใต้ซอกแขนซ้ายขวาของนางบ้างกลับเตะใส่กลางหลังนาง ล้วนจู่โจมจากแง่มุมที่คาดคิดไม่ถึง และแทบเป็นไปไม่ได้ สมกับเป็นเพลงเท้าเลิศพสุธาอย่างแท้จริง

นางสนมน้ำแข็งเลือดไม่อาจล่าถอย กัดฟันรับแปดเท้านี้เอาไว้ ก็ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง พลันปรากฏอาวุธสองเล่ม หนึ่งเป็นสิ่วเทพอสนี หนึ่งเป็นเหล็กหมาดผูกสายโซ่จู่โจมใส่ร่างนางสนมน้ำแข็งเลือด

นางสนมน้ำแข็งเลือดเพิ่งรับเพลงเท้าของตุยเมี่ยไว้ ไหนเลยรับอาวุธทั้งสองเล่มได้อีก เสียงโครม โครม เมื่อสิ่วเทพอสนีกับเหล็กหมาดกระแทกใส่ร่างนาง นางสนมน้ำแข็งเลือดต้องอ้าปากกระอักโลหิตออกมา

ชายฉกรรจ์ที่ใช้สิ่วเทพอสนีกับเหล็กหมาดพอจู่โจมประสบผลสร้างความยินดียิ่ง ขณะจะกระหน่ำซ้ำเติม ตุยเมี่ยชิงร้องบอกว่า

"คร่ากุมนางไว้ ทวงถามยาขจัดพิษให้แก่ฉั่วเฮียก่อน"

มิคาดนางสนมน้ำแข็งเลือดกลับขยี้เท้า พุ่งตัวกระโดดลงในสระพลางร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"พวกท่านล้วนไม่มีหนทางรอด ศิษย์พี่ใหญ่จะล้างแค้นให้แก่เรา..."

ร้องถึงตอนนี้ ร่างจมลงในสระ สุ้มเสียงขาดหายไป

วีรบุรุษแพรพรรณตื่นตระหนกยิ่ง รีบถ่ายทอดพลังใส่ไหมทอง คิดฉุดดึงนางขึ้นมา แต่ร่างของนางสนมน้ำแข็งเลือดเริ่มเน่าเปื่อยสลาย ไหมทองแช่อยู่ในสระ ก็กลับกลายเป็นสีหมึกไป

นางสนมน้ำแข็งเลือดพอเสียชีวิต ทุกผู้คนล้วนจิตใจหนักอึ้ง เคร่งเครียด สองพี่น้องตระกูลซิงพานฆ่าสองห้าวหาญเซียงปักกับชายฉกรรจ์ชุดทองอีกคนหนึ่งจนหมดสิ้น พริบตานั้นในบริเวณเงียบสงบลง

ตุยเมี่ยส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"เข็มวิเศษกำหนดทิศนี้ชั่วร้ายยิ่ง ผู้ที่ถูกเข็มซัดใส่ พิษร้ายจะกระจายไปตามเส้นเลือด หนึ่งชั่วยามให้หลังต้องเสียชีวิต...ฉั่วเฮียตอนนี้รู้สึกเป็นอย่างไร?"

วีรบุรุษแพรพรรณฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"รู้สึกคล้ายถูกมดกัดใส่ทั่วร่าง ทรมานยิ่งนัก นี่เป็นเพราะเราบังเกิดเมตตาจิตชั่ววูบ จึงถูกนางปีศาจแว้งกัดใส่ นับว่าสาสมแล้ว"

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"พวกเราต้องรีบเสาะหาศิษย์พี่ใหญ่ของนาง ทวงถามยาขจัดพิษให้แก่ฉั่วเฮีย"

ฮึงเซ่นฮวงกล่าวว่า

"เรื่องไม่อาจชักช้า พวกเราไปในบัดดล"

ตุยเมี่ยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"แต่คนในหมู่ตึกภูตเร้นลับยิ่งมายิ่งยากรับมือ นกอินทรีใหญ่เมื่อครู่ถือเป็นน้องสุดท้อง ซิงจับซาเนี้ยเป็นศิษย์น้องที่สาม นางสนมน้ำแข็งเลือดผู้นี้เป็นศิษย์น้องที่สอง เกรงว่าศิษย์พี่ใหญ่มีฝีมือกล้าแข็งกว่านี้ ท่านทั้งหลายต้องเพิ่มความระมัดระวัง"

ขุกพุงลุ้ยกล่าวว่า

"เรายังคิดถามศิษย์พี่ใหญ่นั่นว่า คัมภีร์มังกรคำรนอยู่ที่ใด"

คร่าวิญญาณซิงซิ้วแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"ต่อให้ทราบได้ ท่านก็ไม่แน่ว่าจะมีชีวิตไปหยิบฉวย"

กระชากขวัญซิงซัวะกล่าวเสริมว่า

"คัมภีร์มังกรคำรนไหนเลยตกเป็นของท่านได้?"

ขุกพุงลุ้ยกระชากเสียงว่า

"หรือว่าพวกท่านสองพิการมีปัญญาหยิบฉวย?"

สองพี่น้องตระกูลซิงถูกด่าเป็น 'สองพิการ' ล้วนเดือดดาลเป็นการใหญ่ ขณะจะลงมือ ตุยเมี่ยชิงออกคำสั่งว่า

"พวกเราไปกันเถอะ"

ขบวนผู้คนทั้งสิบสามคนเดินผ่านทางระเบียง มาถึงหน้าห้องโถงหลังหนึ่ง เห็นในห้องโถงมืดทะมึน เพียงจุดโคมเรียงรายตามตำแหน่งดาวเหนือไว้เจ็ดดวง

ตามความเชื่อเล่าขานว่า โคมเจ็ดดาวจุดขึ้นเพื่อสืบชะตาสามชาติภพ ยามนั้นแสงโคมสลัวริบหรี่ คล้ายกับดวงวิญญาณเมื่อชาติก่อนชาตินี้และชาติภพหน้าล้วนชุมนุมอยู่ที่นี้ ที่หลังโคมเจ็ดดาวนั่งไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง คล้ายรูปปั้นหลังแท่นบูชา ในศาลเจ้าก็มิปาน

ทุกผู้คนเพิ่มความตื่นตัว เดินช้าๆ เข้าห้องโถง รู้สึกว่าในห้องโถงแผงกลิ่นอายปีศาจ แสงไฟสีเหลืองส่องต้องใบหน้าคนผู้นี้ ใบหน้ามันยังขาวซีดไร้สีเลือด

คนผู้นี้คล้ายบัณฑิตในภาพวาด คิ้วเรียวตาเรียว สีหน้าสงบราบเรียบ ใต้คางไว้เคราห้าแฉก ดูจากเปลือกนอกไม่คล้ายชาวยุทธจักรที่จับดาบควงกระบี่แต่อย่างไร

วีรบุรุษแพรพรรณเพ่งตามอง แทบเข้าใจว่าพิษกำเริบเป็นเหตุให้ตาฝาด ต้องขยี้ตามองดูใหม่ ร้องโพล่งว่า

"ท่าน...ท่านคือฮิวเม้ง...ฮิวเม้งเฮีย (พี่ฮิวเม้ง)?"

คนผู้นั้นยิ้มอย่างสงบกล่าวว่า

"มิผิด เราคือเจี๊ยะฮิวเม้ง เรารอท่านมาสี่ปีแล้ว"

ที่แท้คนผู้นี้กลับเป็หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับเจี๊ยะฮิวเม้ง

ฮึงเซ่งฮวงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เจี๊ยะจึงจู้ (หัวหน้าหมู่ตึกแซ่เจี๊ยะ) ระหว่างนี้ที่นี้เกิดเรื่องราวมากมาย ท่านที่แท้อยู่ที่ใด?"

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราอยู่ที่นี้ตลอดเวลา"

คร่าวิญญาณซิงซิ้วกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"คัมภีร์มังกรคำรนอยู่ที่ใด?"

กระชากขวัญซิงซัวะกล่าวเสริมว่า

"ทางที่ดีรีบมอบออกมา"

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"พวกท่านคงทราบจากปากคำอูบุ้นซิ่วแล้ว เป็นเราสั่งให้นางสนมน้ำแข็งเลือดบีบคั้นอูบุ้นซิ่วจนเสียสติ จากนั้นให้มันเห็นภาพหลอนของชาวยุทธจักรยื้อแย่งช่วงชิงคัมภีร์มังกรคำรน อูบุ้นซิ่วย่อมออกไปเป่าประกาศวุ่นวายเอง"

สองพี่น้องตระกูลซิงหน้าแปรเปลี่ยนไป ตุยเมี่ยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"เจี๊ยะจึงจู้ ท่านปล่อยข่าวว่าหมู่ตึกท่านซุกซ่อนคัมภีร์มังกรคำรนที่แท้มีจุดประสงค์ใด?"

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับกลับสำรวจมองตุยเมี่ยเที่ยวหนึ่ง ค่อยกล่าวว่า

"เพื่อล่อลวงให้ผู้ที่ต้องการคัมภีร์มังกรคำรนรุดมา"

สองพี่น้องตระกูลซิงปั้นหน้าเคร่งเครียด พากันกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเพียงข่าวโคมลอย พวกเรากลับเสียเวลาโดยใช่เหตุ ขออำลา"

พลางหันกายหมายจากไป พลันเห็นเงาสีขาวยืดสูงขึ้น หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับชิงขวางหน้าพวกมันไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกท่านมาแล้วก็คิดจากไป ไหนเลยมีเรื่องง่ายดายถึงเพียงนี้?"

ตุยเมี่ยเพียงรู้สึกละลานตาวูบ หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับก็หายวับกับตา จากนั้นยืนขวางสองพี่น้องตระกูลซิงไว้ ทราบว่าพลังฝีมือคนผู้นี้บรรลุถึงขั้นสูงสุดยอด แต่เปลือกนอกยังระงับเป็นปกติ กล่าวว่า

"พฤติการณ์ของเจี๊ยะจึงจู้ สร้างความเคลือบแคลงสงสัยแก่ผู้คนนัก"

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับยิ้มพลางกล่าวว่า

"มีอันใดน่าเคลือบแคลงสงสัย? อินทรีใหญ่ชมชอบกินเนื้อคน ซิงจับซาเนี้ยหากไม่ดื่มเลือดคนในสิบสามวัน พลังฝีมือจะเสื่อมถอย นางสนมน้ำแข็งเลือดต้องดูดเลือดคนทุกวัน ค่อยรักษารูปโฉมไว้ได้ สำหรับเราฝึกวิชาฝีมือแขนงหนึ่ง มุ่งดูดพลังฝีมือผู้อื่นมาเป็นของตน ตอนนี้เราดูดพลังฝีมือชาวยุทธจักรหลายร้อยคน แทบเป็นยอดฝีมือที่มีกำลังภายในลึกล้ำที่สุดแห่งแผ่นดิน พวกเราต้องการชาวยุทธจักรมากมายกว่านี้ ย่อมต้องนึกหาลวดลายแปลกใหม่หลอกลวงผู้คนรุดมา"

ทุกผู้คนรับฟังจนทั้งเคียดแค้นทั้งเดือดดาล ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"ที่แท้คดีทั้งหมดเป็นท่านบงการอยู่หลังฉาก เราต้องจับตัวท่านไปดำเนินคดี"

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับแหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"ดำเนินคดี? พวกท่านล้วนมิใช่คู่มือของเรา เรากลับคิดขอบคุณพวกท่านที่กำจัดฆ่าอินทรีใหญ่ ซิงจับซาเนี้ยและนางสนมน้ำแข็งเลือด

ให้กับเรา มิต้องให้เราเปลืองมือเปลืองเท้ามากความ”

ตุยเมี่ยร้องโพล่งว่า

“อะไร ท่านคิดกำจัดฆ่าพวกนางด้วย?”

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

“ย่อมแน่นอน รอจนเรามีพลังฝีมือถึงขั้นลึกล้ำสุดยอด ย่อมไม่อาจนำนางมารเหล่านั้นออกท่องยุทธจักร ดังนั้นเราคิดฆ่าพวกนาง จากนั้นเผยโฉมในคราบวีรบุรุษ ให้ชาวยุทธจักรรับทราบว่าเราเจี๊ยะฮิวเม้ง ฝึกปรือยอดวิชา ฆ่าเหล่านางมารร้าย ล้างแค้นให้กับคนของหมู่ตึก เมื่อถึงเวลานั้น ทั้งหมดไม่ยกย่องเราเป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่หรอกหรือ? ฮา ฮา ฮา...”

ฮึงเซ่งฮวงความจริงนับถือเลื่อมใสในหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ คิดไม่ถึงพอประสบพบหน้า อีกฝ่ายกลับเป็นคนต่ำช้าสามานย์ ถึงเพียงนี้ ต้องกระซากเสียงว่า

“เจียะจึงจู้ ท่านมีพฤติการณ์ต่ำช้าสามานย์ถึงเพียงนี้ ยังคู่ควรออกท่องยุทธจักร อ้างตัวเป็นวีรบุรุษหรือ?”

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับสำรวจดูฮึงเซ่งฮวงเที่ยวหนึ่ง แต่หามีโทสะไม่ กลับกล่าวว่า

“ผู้คนที่ออกท่องยุทธจักร หากไม่มีฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต ไหนเลยกระทำการใหญ่ได้? ซึ่งความจริงวีรบุรุษในยุทธจักรล้วนเป็นเช่นนี้ ท่านกลับไม่ทราบ ยังออกท่องยุทธจักรได้อย่างไร?”

ฮึงเซ่งฮวงนิ่งอึ้งไป ไม่อาจนึกหาวาจาโต้ตอบได้

วีรบุรุษแพรพรรณขุ่นแค้น จนสุ้มเสียงแปรเปลี่ยนไป ชี้หน้าหัวหน้าหมู่นึกภูตเร้นลับ กล่าวว่า

“ท่าน...สี่ปีมานี้เราเป็นห่วงเป็นใยท่าน ถึงกับปิดร้านแพรพรรณออกตามล่าฆาตกรให้แก่ท่าน คิดไม่ถึงท่ากลับกระทำเรื่องราวที่เลวชาติ

กว่าเดียรัจฉานเช่นนี้"

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราก็รอท่านถึงสี่ปี ท่านมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ หากดูดพลังของท่านมา จะเอื้อประโยชน์แก่เราอย่างมาก สหายที่ดีไม่เพียงฆ่าฟัน ยังใช้ดึงดูดพลังฝีมือ ส่งเสริมกิจการอันยิ่งใหญ่"

วีรบุรุษแพรพรรณขุนแค้นจนร่างสั่นระริกตวาดว่า

"เจี๊ยะฮิวเม้ง ท่านมิใช่คน ผู้อื่นรุดมายังหมู่ตึกภูตเร้นลับ เพื่อล้างแค้นให้กับท่าน ท่านกลับทรยศเนรคุณด้วยการฆ่าทิ้ง ยังมีผู้คนในหมู่ตึกยี่สิบห้าชีวิต ใช่ตายใต้เงื้อมมือท่านหรือไม่?"

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับยกมือลูบเครา กล่าวว่า

"มิผิด เราเสาะหาแขกที่พักอยู่ในหมู่ตึกผู้หนึ่ง ทำลายรูปโฉมของมัน ให้เป็นปีศาจตายแทนเรา ควรทราบว่าวันหน้าเรากลับเข้าสู่ยุทธจักรเท่ากับชุบชีวิตใหม่ คนในหมู่ตึกหากปล่อยทิ้งไว้ กลับส่งผลกระทบต่อแผนการ มิสู้กำจัดฆ่าทิ้ง ดึงดูดผู้คนมายังหมู่ตึกให้มากกว่าเดิม...เพียงแต่ท่านบอกว่า เราทรยศเนรคุณผู้มาหาได้ถูกเราฆ่าทิ้ง ไม่เราเพียงดึงดูดพลังฝีมือพวกมัน ผู้ที่ฆ่าพวกมันเป็นนางสนมน้ำแข็งเลือดซิงจับซาเนี้ย กับอินทรีใหญ่ที่ดูดเลือดกินเนื้อพวกมัน"

ขุกพุงลุ้ยร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ท่านคิดล่อลวงผู้คนมาเพื่อดึงดูดพลังฝีมือ ยังปลอมเป็นภูตเทพอันใด?"

หัวหน้าหมูตึกภูตเร้นลับหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านโง่เขลายิ่ง หากเป็นสถานที่ซึ่งชมนุมภูตเทพ ชาวยุทธจักรยิ่งสงสัยอยากรู้ โดยเฉพาะผู้มายิ่งเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ยิ่งตรงกับเป้าหมายเรา สมมติเช่นพวกท่าน"

ทุกผู้คนทราบแล้วว่าการมาครั้งนี้ล้วนถูกหลอก โง้วไช่ฮุ้นยัง

กล่าวถามว่า

"ท่านเป็น 'ศิษย์พี่ใหญ่'...ที่พวกนางเอ่ยถึง"

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ตอนนี้ในหมู่ตึกนอกจากเราแล้วยังมีผู้ใดได้?"

วีรบุรุษแพรพรรณพอฟังว่า คนผู้นี้เป็นศิษย์พี่ใหญ่ของนางสนมน้ำแข็งเลือด ตนเองถูกเข็มพิษทำร้าย อย่าหวังว่าจะได้รับยาขจัดพิษจากคนปากปราศัยใจเชือดคอผู้นี้แล้ว ยามนั้นกระชากเสียงว่า

"เจี๊ยะฮิวเม้ง ท่านเข้าใจว่าตัวเองมีฝีมือสูงเยี่ยมเพียงไหน? คราก่อนเราท่านมีฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่งกัน..."

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับตัดบทว่า

"น้องเง็กตัง ท่านไฉนคร่ำครึงมงายดุจเดิม เราชักนำยอดฝีมือชาวยุทธจักรมาขบวนแล้วขบวนเล่า ดึงดูดพลังฝีมือของพวกมัน ตอนนี้เกรงว่าท่านไม่อาจรับมือเราครบสามกระบวนท่า...ท่านนี้คงเป็นคนในสี่ยอดมือปราบฉายาตุยเมี่ย (ล่าชีวิต)...ท่านที่เสียบขวานอยู่ที่ข้างเอว คงเป็นขุกพุงลุ้ยแห่งกวนตัง...ยังมีหลวงจีนเสียวลิ้มยี่ทั้งสี่ บวกกับน้องเง็กตังท่าน หลังจากที่เราดูดพลังฝีมือของพวกท่าน ทั่วทั้งแผ่นดินคงไม่มีผู้ใดมีพลังการฝึกปรือเทียบเท่าเราอีก วิเศษ วิเศษแท้"

ฮึงเซ่งฮวงเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดว่า

"คนผู้นี้ก่อหวอดสร้างเภทภัยในยุทธจักร ไม่อาจปล่อยปละละเว้น"

เสียงเซ้งเมื่อชักกระบี่จากฝัก คมกระบี่สั่นพลิ้วตลอดเวลา

ชายฉกรรจ์ที่ใช้สิ่วเทพอสนีพลันถามว่า

"เจียะฮิวเม้ง อาจารย์เราใช่ถูกท่านฆ่าตายหรือไม่?"

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับย้อนถามว่า

"อาจารย์ท่านเป็นใคร?"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้สิ่วเทพอสนีกล่าวว่า

"มือสิบพิฆาตก่วยจือแก่"

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับขบคิดแล้วกล่าวว่า

"ก่วยจือแก่หรือ? มิผิด เมื่อสามปีก่อนเราดูดพลังฝีมือของมันมาเป็นของตน เป็นไรหรือ?"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้เหล็กหมาดร่ำร้องว่า

"อาจารย์เราติดตามไม้เท้าเหล็กองสี่และพวกเข้าหมู่ตึก ไม้เท้าเหล็กองสี่มาเพื่อคลี่คลายปริศนาความเป็นตายของท่าน ท่านไหนเลยทำร้ายคนได้?"

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ผู้เข้าสู่หมู่ตึกล้วนต้องตาย ไหนเลยมีข้อยกเว้น? แม้แต่องสี่ก็ถูกเราดูดพลังฝีมือ หากไม่ดูดพลังของอาจารย์ท่าน ไยมิใช่ดูแคลนต่อมันเกินไป?"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้สิ่วเทพอสนีพึมพำว่า

"มันฆ่าอาจารย์...มันฆ่าอาจารย์พวกเรา..."

ชายฉกรรจ์ที่ใช้เหล็กหมาดพลันตวาดว่า

"พวกเราล้างแค้นให้กับอาจารย์"

พลางกวัดแกว่งอาวุธโถมออกไป ตุยเมี่ยขวางกันไว้ จับจ้องมองหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ กล่าวว่า

"ท่านไฉนบอกเรื่องเหล่านี้ต่อพวกเรา?"

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับยิ้มพลางกล่าวว่า

"เพราะว่าพวกท่านไม่มีชีวิตยืนยาว"

ตุยเมี่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านคิดฆ่าปิดปากทั้งหมด?"

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"นั่นย่อมแน่นอน"

ฮึงเซ่งฮวงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าท่านลำพังคนเดียว สามารถฆ่าพวกเราได้หมดสิ้น?"

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับกลับกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ย่อมแน่นอน หรือเรายังจะละเว้นชีวิตผู้คนปล่อยให้ออกไปเปิดโปงเรื่องราวของเรา?"

จากนั้นกล่าวเสริมว่า

"อาจบางทีพวกท่านยังไม่ทราบ ก่อนที่เราจะฆ่าคน ชมชอบบอกกล่าวให้กระจ่างชัด ประการนี้น้องเง็กตังย่อมทราบดี"

วีรบุรุษแพรพรรณถูกเข็มพิษทำร้าย ตลอดทั้งร่างปวดแปลบราวถูกบิด พลันกระชากเสียงว่า

"ทราบอุบาทว์อันใด เราฉั่วเง็กตังมีตาแต่ไร้แวว จึงคบหาท่านเป็นสหาย"

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับสำรวจมองอีกฝ่ายเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านรับบาดเจ็บหรือ? อย่างนั้นมอบพลังฝีมือแก่เราก่อน แล้วค่อยตกตาย"

วีรบุรุษแพรพรรณกระชากเสียงว่า

"เรายินยอมตาย ไม่ยอมถูกท่านดูดพลังฝีมือไป"

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับยิ้มพลางกล่าวว่า

"นั่นไม่อาจตามใจท่าน"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้สิ่วเทพอสนีตวาดว่า

"เจี๊ยะฮิวเม้ง อย่าได้บอกว่าไม่อาจตามใจผู้ใด วันนี้มิใช่ท่านตายก็เป็นเราสิ้น"

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับช้อนตามองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านตายก่อนเถอะ"

ขาดคำยึดกายขึ้น ร่างคล้ายวัตถุไร้น้ำหนัก ลอยถึงเบื้องหน้าชายฉกรรจ์ที่ใช้สิ่วเทพอสนี

ตุยเมี่ยกับขุกพุงลุ้ยความจริงจับตาดูความเคลื่อนไหวของหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ พอเห็นอีกฝ่ายมีท่าทีผิดปรกติ ตุยเมี่ยกับขุกพุงลุ้ยก็ลงมือในบัดดล

ขุกพุงลุ้ยจามขวานลงยังศีรษะมัน

ตุยเมี่ยไม่ขยับตัว แต่เตะเท้าออก

แต่ว่าหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับมีความเคลื่อนไหวรวดเร็วเกินไป กลับล้ำหน้าทุกผู้คน มาถึงเบื้องหน้าชายฉกรรจ์ที่ใช้สิ่วเทพอสนี ขวานของขุกพุงลุ้ยก็จามใส่อากาศธาตุ ตุยเมี่ยเตะพลาดผิด ฉุกคิดว่าผิดท่าหยิบยืมพลังเท้าพลิกตัวเข้าสกัดหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ

ชายฉกรรจ์ที่ใช้สิ่วเทพอสนีเห็นหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับมาถึงเบื้องหน้า ก็กระแทกสิ่วเทพอสนีลงยังศีรษะมัน หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับยกมือขึ้น ก็คว้าจับมือของอีกฝ่ายไว้ ใบหน้ายังประดับด้วยรอยยิ้มไม่เสื่อมคลาย

ชายฉกรรจ์ที่ใช้เหล็กหมาดเห็นเช่นนั้น รีบกรีดเหล็กหมาดแหวกฝ่าอากาศ มุ่งใส่กลางหลังหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ ก็ยกมือคว้าจับเหล็กหมาดไว้ เสือกส่งไปด้านหลัง ปากกล่าวว่า

"ยังไม่ถึงรอบของท่าน"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้เหล็กหมาดถูกเสือกส่งผงะหงายไป ศีรษะปะทะชนกับผนังห้องโถง ชั่วครู่ยังลุกไม่ขึ้น

ยามนั้นตุยเมี่ยโถมถึงด้านหลังหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับแล้ว เห็นชายฉกรรจ์ที่ใช้สิ่วเทพอสนีซึ่งอยู่ด้านตรงข้าม ใบหน้ากลับกลายจากสีแดงเป็นขาวซีด อาการดิ้นรนอ่อนระทวยลง ทราบว่าหัวหน้าหมู่ตึก

ภูตเร้นลับดึงดูดพลังฝีมือของชายฉกรรจ์ผู้นี้ไปเป็นของตน ดังนั้นตวาดก้อง ตวัดเท้าเตะใส่หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ

ตอนแรกเท้านี้เตะใส่กระดูกสันหลังหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ แต่ตุยเมี่ยทราบว่าฝ่ายตรงข้ามต้องปิดป้องได้ ดังนั้นลดสภาวะเท้าลงเตะใส่จุดเถี่ยวฮ้วงที่เท้าหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ เห็นแน่ชัดว่าจะเตะถูกกลับเปลี่ยนเป็นเตะสูงใส่ศีรษะหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ

ความเปลี่ยนแปลงทั้งสามประการนี้คล้ายเขากวางเลียงผาปราศจากวี่แววล่วงหน้า ในความคาดคิดของตุยเมี่ย ต่อให้หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ต้องคลายมือจากการคร่ากุมคนหมุนตัวกลับมารับมือ

คิดไม่ถึงหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับยังไม่เหลียวหน้ากลับมา มือซ้ายยังคว้ามือของชายฉกรรจ์ที่ใช้สิ่วเทพอสนี มือขวาวกกลับหลัง พอดีตบใส่ตำแหน่งช่วงคอ ตบฟาดเท้าของตุยเมี่ยเบนเบือน พร้อกับแผ่พุ่งพลังจากใจกลางฝ่ามือ ผลักกระแทกตุยเมี่ยเซถลาไปสี่ห้าเซียะ

สองพี่น้องตระกูลซิงทราบแล้วว่าหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับเป็นบุคคลยากตอแย ทั้งทราบว่าในหมู่ตึกหามีคัมภีร์มังกรคำรนไม่ ดังนั้นไม่สนใจผู้อื่นจะเป็นจะตาย ฉวยโอกาสผละจากห้องโถง คิดหมายหลบหนีไป

มิคาดที่กลางหลังหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับคล้ายมีดวงตางอกเงยพลันกล่าวว่า

"ไหนเลยปล่อยให้พวกท่านหลบหนีไปได้?"

พลางงอนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ข้างซ้ายดีดออก กลับดีดพุ่งสิ่วเทพอสนีหลุดจากแหล่ง ส่วนอีกสามนิ้วยังคร่ากุมชายฉกรรจ์ที่ใช้สิ่วเทพอสนีไว้ เห็นนิ้วทั้งห้าของมันยิ่งมายิ่งแดง ถึงกับแดงราวโลหิต

ภายใต้การดีดพุ่งของหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ สิ่วเทพอสนีที่

หนักสิบเจ็ดสิบแปดชั่งแหวกจู่โจมใส่สองพี่น้องตระกูลซิง ด้วยระดับความเร็วสุดเปรียบปาน สองพี่น้องตระกูลซิ่งหลบไม่พ้น ได้แต่ผลักฝ่ามือออกต้านทาน

เสียงโครมเมื่อสิ่วเทพอสนีถูกกระแทกกระเด็นไปปักใส่ผนังศิลา ส่วนสองพี่น้องตระกูลซิงกระดอนกลับมายังห้องโถง ตุยเมี่ยก็ตวาดว่า

"วันนี้หากคิดมีชีวิตรอดออกไป ได้แต่ร่วมแรงร่วมใจ เสี่ยงชีวิตพร้อมกัน"

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับพลันคลายมือซ้ายออก ใช้มือขวาประคองชายฉกรรจ์ที่ใช้สิ่วเทพอสนี ซึ่งร่างอ่อนระทวยไว้ เหลียวหน้ามากล่าวว่า

"ใช่แล้ว เสี่ยงชีวิตเถอะ"

พลางตะปบร่างของชายฉกรรจ์นั้นลอยขึ้นจากพื้น ปากกล่าวว่า

"น่าเสียดายมันมีพลังฝีมือเพียงนี้เท่านั้น"

ขาดคำเหวี่ยงร่างชายฉกรรจ์นั้นเข้าหาสองพี่น้องตระกูลซิง สองพี่น้องตระกูลซิงถลันหลบไปทางซ้ายขวา เสียงโครมเมื่อร่างของชายฉกรรจ์ที่ใช้สิ่วเทพอสนีชนใส่ผนังศิลา จนเศษหินร่วงพรู บนผนังแปดเปื้อนคราบโลหิตหย่อมใหญ่ คนย่อมไม่มีชีวิตรอดสืบไป

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับกลับทอดถอนใจกล่าวว่า

"น่าเสียดายนางสนมน้ำแข็งเลือดไม่อยู่ ปล่อยให้โลหิตเหล่านี้ไหลหลั่งสูญเปล่า"

โง้วไช่ฮุ้นจับตาดูมือที่แดงราวชโลมด้วยโลหิตของหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ ร้องโพล่งว่า

"ท่านฝึกปรือวิชามารมือโลหิตสลายพลัง?"

ฮึงเซ่งฮวงก็กล่าวว่า

"ตามคำร่ำลือ ผู้ที่ฝึกวิชามือโลหิตสลายพลัง สุดท้ายพลัง

ลมปราณสลายหมดสิ้น พบจุดจบอย่างอนาถ ท่าน..."

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับยิ้มด้วยความอ้างว้างอยู่บ้าง กล่าวว่า

"ตอนนั้นเราได้รับยกย่องเป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ มาตรว่าต้องตายอย่างอนาถ แต่ได้รับการยกย่องจากอนุชนรุ่นหลัง นับเป็นอย่างไรได้?"

ขุกพุงลุ้ยขุ่นแค้นจนแผดหัวร่อ กล่าวว่า

"ยกย่อง? ยกย่องมารดาท่าน"

เสียงหวีดเมื่อซัดขวานบินพุ่งใส่หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ ฮึงเซ่งฮวงกับโง้วไช่ฮุ้นก็ผนึกกระบี่จู่โจมใส่หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับแหงนหน้าหัวร่อพลันสลับเท้าก้าวปราดยื่นมือซ้ายแตะสัมผัสข้อมือของชายฉกรรจ์ที่ใช้เหล็กหมาดนั้น ยื่นมือขวาที่แดงราวมือโลหิต ตะปบคว้าขวานบินที่บินคว้างอยู่กลางอากาศเอาไว้ จามติดต่อกันสองขวาน ปิดสกัดท่ากระบี่ของฮึงเซ่งฮวงกับโง้วไช่ฮุ้นไว้ได้

ฮึงเซ่งฮวงกับโง้วไช่ฮุ้นถอยปราดกลับไป เห็นบนกระบี่ถูกกระแทกเป็นรอยบิ่น อดตื่นตระหนกมิได้

ตุยเมี่ยดูออกว่าชายฉกรรจ์ที่ใช้เหล็กหมาดต้องประสบชะตากรรมอีกผู้หนึ่ง พลันตวาดก้อง ลอยตัวเหยียดเท้าออก จู่โจมใส่หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับอย่างหักโหม

ขุกพุงลุ้ยก็โถมใส่หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับในสภาพมือเปล่า หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับเห็นทั้งสองมีท่วงท่าดุร้ายหมายขวัญ กลับไม่กล้าประมาทศัตรู ตวัดมือซัดขวานใส่ขุกพุงลุ้ย ผลักมือขวาแผ่พุ่งพลังฝ่ามือใส่ตุยเมี่ย

เมื่อเป็นเช่นนี้ขุกพุงลุ้ยเท่ากับโถมเข้าหาขวานของตัวเอง ขุกพุงลุ้ยอันร้ายกาจ ยามรีบร้อนยื่นมือคว้าจับด้ามขวานไว้ แต่ยังถูกพลังที่แผ่งมากับขวานบินกระชากร่างเซถลาไปสี่ห้าเชียะ แทบไม่อาจ

ทรงกายมั่น

ตุยเมี่ยลอยตัวอยู่กลางอากาศ เผชิญกับพลังฝ่ามือของฝ่ายตรงข้าม กลับไม่อาจต้านปะทะ ได้แต่เกร็งลมปราณบังคับตัวเบาราวใบไม้แห้ง ลอยพัดพลิ้วไปตามพลังฝ่ามือวาเศษ ค่อยทิ้งตัวลงสู่พื้น

เห็นชายฉกรรจ์ที่ใช้เหล็กหมาดหน้าขาวซีดลง มือของหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับกลายเป็นแดงเลือดกว่าเดิม สองพี่น้องตระกูลซิงสบตากันแวบหนึ่ง พลันโผพุ่งกายขึ้น คิดทลายหลังคาห้องหลบหนีออกไป

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับแค่นเสียงอย่างเย็นชา ใช้มือขวาช่วงชิงเหล็กหมาดจากชายฉกรรจ์ที่หลงเหลือเพียงคนเดียว ซัดเหล็กหมาดออกเสียงทึบเมื่อเหล็กหมาดแตกออกเป็นสองส่วน แยกย้ายพุ่งจู่โจมใส่สองพี่น้องตระกูลซิง

สองพี่น้องตระกูลซิ่งลอยตัวอยู่กลางอากาศ ไม่สามารถพลิกแพลงท่าร่าง ได้แต่สะบัดฝ่ายมือข้างเดียวเข้าปะทะ ผลการปะทะหักหาญทั้งสองถูกกระแทกปลิวลิ่วไปวาเศษ ง่ามมือฉีกขาดจากกัน

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับกลับสามารถกระแทกเหล็กหมาดแตกแยกออก ซัดจู่โจมใส่ยอดฝีมือสองคน มิเพียงบังคับทั้งสองร่วงหล่นลงมา ถึงกับแทบคร่าชีวิตพวกมัน พลังการฝึกปรือนี้บรรลุถึงขั้นแตกตื่นสะท้านโลกแล้ว

ตุยเมี่ยชมดูจนลอบคร่ำครวญในใจ คราครั้งนี้เกรงว่าทั้งหมดยากรอดพ้นจากมือโลหิตของหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับแล้ว

สองพี่น้องตระกูลซิงหลบหนีไม่สำเร็จ ทั้งถูกกระแทกทำร้ายบาดเจ็บเล็กน้อย ดังนั้นบังเกิดความคิดเสี่ยงชีวิตขึ้น พากันร้องเสียงพิกล ฟาดฝ่ามือใช้ลมปราณแขนขาดออก

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับยิ้มเล็กน้อย ผลักฝ่ามือออก หาคาดไม่ว่าพลังฝ่ามือตนเองคล้ายดินโคลนถมลงสู่ทะเล สาบสูญไปสิ้น จาก

นั้นพลังฝ่ามือตัวเองรวมทั้งพลังฝ่ามือของทั้งสองพี่น้องกระแทกสะท้อนจากแขนขาดทั้งสองข้างนั้น

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับค่อยเข้าใจในบัดดลกล่าวว่า

"ลมปราณแขนขาดพิสดารสมคำร่ำลือ"

จากนั้นฟาดฝ่ามือเข้าปะทะกับพลังฝ่ามือของมันเองกับพลังลมปราณของสองพี่น้องตระกูลซิง

คราครั้งนี้ถึงรอบสองพี่น้องตระกูลซิงหน้าแปรเปลี่ยนไป ที่แท้พลังฝ่ามือพอปะทะ กลับปราศจากสุ้มเสียงใด ตรงกันข้ามยังดูดติดกันคิดสลัดก็สลัดไม่หลุด

ยามนั้นพลังฝ่ามือในตอนแรกของหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับอันตรธานหายสิ้น ในทางกลับกัน พลังลมปราณของสองพี่น้องตระกูลซิ่งทะลักออกราวทำนบทลาย สร้างความแตกตื่นลนลานแก่พวกมันทราบว่าหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับใช้วิชามือโลหิตสลายพลังออกในระยะไกล

หลวงจีนชราเสี่ยวลิ้มยี่ทั้งสี่พลันเปล่งเสียงคำราม หลวงจีนเหนือมังกร เหนือพยัคฆ์ เหนือลูกเสือ เหนือเสือดาวใช้พลังฝ่ามือที่แตกต่างสี่ชนิดใส่หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับยิ้มพลางกล่าวว่า

"คนผู้นี้ไม่มีประโยชน์อีกต่อไป"

พลางผลักไสชายฉกรรจ์ที่ใช้เหล็กหมาดเข้าหาพลังฝ่ามือทั้งสี่สายน่าสมเพชชายฉกรรจ์ผู้นี้ถูกดูดพลังฝีมือจนหมดสิ้น ไหนเลยรับการจู่โจมของหลวงจีนชราทั้งสี่ได้ ถูกกระแทกมันสมองแหลกเละล้มตายลง

ขณะเดียวกัน วีรบุรุษแพรพรรณข่มความเจ็บปวดทรมานภายในกาย บังคับไหมทองพุ่งวาบออก ใส่จุดเค็กตี้ที่ข้อศอกหัวหน้าหมู่ตึกเร้นลับ หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับดีดนิ้วหัวแม่มือนิ้วชี้ข้างซ้ายดีดจนไหมทองพันห่างไป

ตุยเมี่ยตวาดก้อง เตะกราดสองเท้าออก หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับทอดถอนใจกล่าวว่า

"น่าเสียดายเราไม่มีมือที่สาม"

พลางรั้งฝ่ามือที่ดูดพลังฝีมือของสองพี่น้องตระกูลซิงกลับมา แผ่พุ่งพลังจากใจกลางฝ่ามือกระแทกตุยเมี่ยกระดอนออกไปเป็นคำรบสอง

หากหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับคว้าจับส่วนหนึ่งส่วนใดบนร่างของสองพี่น้องตระกูลซิง คราครั้งนี้สองพี่น้องตระกูลซิงอย่าคิดหมายดิ้นหลุดได้ ยังดีที่หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับเพียงดูดพลังฝีมือของทั้งสองแต่ไกล เมื่อมันลงมือขับไล่ตุยเมี่ย สองพี่น้องตระกูลซิงรีบชักมือกลับ รู้สึกใต้เท้าเบาหวิว ถูกดูดพลังฝีมือไปครึ่งค่อนตัว สร้างความตื่นตระหนกเหลือประมาณ

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับมองดูตุยเมี่ย ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดูท่าท่านมีฝีมือกล้าแข็งที่สุด ท่านเป็นบุคคลหนึ่งเดียวที่สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่เรา"

ตุยเมี่ยตกถึงพื้น ถูกลมฝ่ามือกระแทกจนทรวงอกอึดอัด ยามนั้นไม่ตอบคำ ดึงน้ำเต้าสุราจากข้างเอวออกมา ดื่มสุราติดต่อกันเกือบครึ่งน้ำเต้า หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับจึงกล่าว

"ดื่มสุราปลุกกำลังขวัญก็ดีอยู่"

จากนั้นกล่าวกับหลวงจีนชราทั้งสี่ว่า

"ถึงรอบพวกท่านแล้ว"

ตุยเมี่ยเห็นหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับโถมใส่หลวงจีนชราทั้งสี่ รีบร้องเตือนว่า 'ระวัง' หลวงจีนเหนือมังกร เหนือพยัคฆ์ เหนือลูกเสือ เหนือเสือดาวก็พากันต่อยเพลงหมัดสี่แขนงใส่หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับโบกแขนเสื้อกระแทกหลวงจีนเหนือมังกรพ้นห่าง เตะหลวงจีนเหนือพยัคฆ์กระเด็น ผลักฝ่ามือคุกคาม

หลวงจีนเหนือเสือดาวกลับไป พลางยื่นมือกลับหลัง คร่ากุมหลวงจีนเหนือลูกเสือไว้ได้ หลวงจีนเหนือลูกเสือรู้สึกมีกำลังภายในทะลักจากร่าง ตลอดทั้งร่างกลายเป็นชาด้าน ไม่อาจดิ้นรนหลุดรอดได้

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับโถมเข้ามาคร่ากุมคน เป็นเรื่องราวในชั่วพริบตา ขณะเดียวกัน ขุกพุงลุ้ย ตุยเมี่ย ฮึงเซ่งฮวง โง้วไช่ฮุ้น สองพี่น้องตระกูลซิงพากันจู่โจมลงมือ

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับผลักดันฝ่ามืออีกข้างหนึ่งออก อาศัยหนึ่งต้านทานหก เสียงปงเมื่อคุกคามคนทั้งหกถอยไปเจ็ดแปดก้าว หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับเพียงส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง ยังคร่ากุมหลวงจีนเหนือลูกเสือไม่ปล่อย

ทุกผู้คนนับตั้งแต่เข้าสู่หมู่ตึกภูตเร้นลับ ก็เผชิญศัตรูเข้มแข็ง แต่ไม่เทียบเท่ากับหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ คนผู้นี้อาศัยพลังลมปราณอันกล้าแกร่งกระแทกผู้คนล่าถอย มิหนำซ้ำทุกครั้งที่สู้ศัตรู ยังใช้อีกมือหนึ่งคร่ากุมคน ดูดพลังฝีมือมาเป็นของตัวเอง ความสูงส่งของฝีมือนับเป็นที่คาดคิดได้

ตุยเมี่ยทราบว่าอาศัยพวกตนไม่อาจต้านทานหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ เห็นสมควรมีคนทะลวงฝ่าออกจากที่นี้ เปิดเผยพฤติการณ์ชั่วช้าของหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับออกไป จึงร้องบอกว่า

"ที่ทะลวงฝ่าออกไปได้ก็ทะลวงฝ่าออกไป ทั้งหมดไม่จำเป็นต้องทิ้งชีวิตอยู่ที่นี้ทั้งสิ้น ข้าพเจ้าจะรั้งท้ายเอง"

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับหัวร่อดังๆ แผ่พุ่งพลังฝ่ามือออก บีบบังคับสองพี่น้องตระกูลซิงที่คิดหลบหนีเป็นคำรบสามตกลงสู่พื้น

วีรบุรุษแพรพรรณถูกเข็มพิษทำร้าย ภายในกายคล้ายมีมดคืบคลานยุบยับ คิดช่วยเหลือเหล่ายอดฝีมืออีกแรงหนึ่ง ก็ไม่อาจใช้กำลังอย่างเต็มที่ เห็นหลวงจีนเหนือลูกเสือเหลือกตาขึ้น ใบหน้าเผือด

ขาว ตลอดทั้งร่างอ่อนระทวย คาดว่าคงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา ในใจนึกแค้นหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับจับใจ ฝืนใจเกร็งลมปราณ ทิ่มแทงไหมทองออก

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับคล้ายมีดวงตางอกเงยที่กลางหลัง ใช้มืออีกข้างหนึ่งตะปบคว้าไหมทองออก พร้อมกับคลายมือจากการคร่ากุม หลวงจีนเหนือลูกเสือ กล่าวว่า

"ท่านไม่มีประโยชน์อีกแล้ว"

มันกลับเสือกส่งไหมทองใส่ทรวงอกหลวงจีนเหนือลูกเสือ วีรบุรุษแพรพรรณคิดถอนดึงไหมทองกลับ ไหนเลยกระทำได้ หลวงจีนเหนือลูกเสือแผดร้องคำหนึ่ง ถูกไหมทองทะลวงทะลุอกมรณภาพไป

หลวงจีนเหนือมังกร เหนือพยัคฆ์ เหนือเสือดาวล้วนคับแค้นรันทด กลุ้มรุมใส่หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับโบกแขนเสื้อออก หลวงจีนชราทั้งสามรูปลมหายใจแทบขาดห้วง หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับฉวยโอกาสยื่นมือคว้าใส่หลวงจีนเหนือพยัคฆ์

พลันปรากฏประกายกระบี่สองสายจู่โจมใส่หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับโดยพร้อมเพรียง หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับได้แต่หดมือกลับ แขนเสื้อถูกกรีดขาดเป็นทาง คนจู่โจมกระบี่คือฮึงเซ่งฮวงกับโง้วไซ่ฮุ้น

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวคำ 'กระบี่ที่รวดเร็วนัก' พลางสะบัดฟาดฝ่ามือออก ก็กระแทกหนุ่มสาวทั้งสองออกไป

คนผู้นี้มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ขอเพียงแผ่พุ่งพลังฝ่ามือออก ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจประชิดถึงตัว นอกจากทำลายสองมือของมันไป แต่ยังมีผู้ใดทำลายมือโลหิตของหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับได้?

ตุยเมี่ยดื่มสุราที่เหลือในน้ำเต้าจนหมดสิ้น หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับยังไม่ทราบว่า มือปราบอันดับสามในสี่ยอดมือปราบผู้นี้ยิ่งดื่ม

สุราพลังฝีมือยิ่งกล้าแข็งขึ้น

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับคร่ากุมหลวงจีนเหนือพยัคฆ์ไม่สำเร็จ พลันรู้สึกปวดแสบที่ใจกลางฝ่ามือ ที่แท้มือของมันยังคว้าจับไหมทองของวีรบุรุษแพรพรรณไว้ ฝ่ามือเลือดเนื้อข้างนั้นคล้ายถูกเผาไหม้ ส่งกลิ่นเหม็นไหม้ออกมา จึงกระซากเสียงว่า

"เส้นไหมของท่านฉาบอันใดไว้?"

มันทราบว่าวีรบุรุษแพรพรรณมีพฤติการณ์อันผ่าเผย ต้องไม่ฉาบพิษบนอาวุธ จึงตะปบคว้าไหมทอง ใช้ปลิดชีวิตหลวงจีนเหนือลูกเสือ คิดไม่ถึงไหมทองเส้นนี้เคยม้วนพันสองเท้าของนางสนมน้ำแข็งเลือด แช่อยู่ในสระน้ำละลายกระดูก ยังมีพิษหลงเหลือ กลับเผามือของหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับจนไหม้เกรียม

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับบันดาลโทสะ กลับกระชากดึงวีรบุรุษแพรพรรณเข้ามา เนื่องจากมือซ้ายปวดแสบ ได้แต่ใช้มือขวาทาบกับทรวงอกวีรบุรุษแพรพรรณ ตวาดว่า

"เราความจริงคิดดูดพลังฝีมือท่านเป็นคนสุดท้าย แต่ท่านหาที่ตายเอง ไม่อาจโทษว่าเราได้"

วีรบุรุษแพรพรรณคิดดิ้นหลุด แต่ร่างทั้งเจ็บคั้งคัน ไหนเลยหลุดรอดได้ ถูกฝ่ามือหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับประทับใส่ทรวงอก พลังฝีมือที่มีอยู่ล้วนทะลักทลายจากร่าง

ขุกพุงลุ้ยคำรามก้อง ควงหมัดต่อยใส่ หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับผลักมือซ้ายที่รับบาดเจ็บเข้าปะทะ ตุยเมี่ย ฮึงเซ่งฮวง โง้วไซ่ฮุ้น กลัวขุกพุงลุ้ยพลาดท่าเสียที พากันลงมือช่วยเหลือ สองพี่น้องตระกูลซิงเห็นเช่นนั้น ก็ผลักฝ่ามือออก

เสียงโครมเมื่อตุยเมี่ยและพวกทั้งหกยังเซถอยไปเจ็ดแปดก้าว คราครั้งนี้หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับก็ถอยกายไปสามก้าว ที่แท้ฝ่ามือ

ซ้ายของมันถูกน้ำในสระน้ำละลายกระดูกลวกทำร้าย พลังฝีมือลดถอยลง แต่มือขวามันยังทาบกับทรวงอกวีรบุรุษแพรพรรณ ดูดพลังฝีมือมาเป็นของตัวเองไม่ขาดสาย

แต่แล้วหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับพลันชักมือกลับจากการดูดพลังฝีมือของวีรบุรุษแพรพรรณ ร้องโพล่งว่า

"ท่าน...ในร่างกายท่านมีพิษ"

ทุกผู้คนค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้วีรบุรุษแพรพรรณถูกเข็มวิเศษกำหนดทิศซัดทำร้าย ในสายเลือดแลพลังลมปราณล้วนมีพิษ ได้รับความทรมานอย่างยิ่งยวด หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับพอดูดพลังฝีมือของวีรบุรุษแพรพรรณ กลับดูดพิษภายในกายอีกฝ่ายเข้ามาเกือบครึ่ง รอจนรู้สึกตัวก็สายเกิน รีบคลายมือปลดปล่อยวีรบุรุษแพรพรรณ ล้วงมือไปในอกเสื้อ คิดล้วงยาขจัดพิษออกมา

ทั้งหมดได้ยินนางสนมน้ำแข็งเลือดบอกว่าศิษย์พี่ใหญ่ของนางก็มียาขจัดพิษ หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับเป็นศิษย์พี่ใหญ่ของนาง กอปรกับถูกพิษจากร่างวีรบุรุษแพรพรรณอีกทอดหนึ่ง เป็นปริมาณไม่มากนักยังสามารถกล้ำกลืนฝืนทนได้

วีรบุรุษแพรพรรณถูกหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับดูดพลังฝีมือส่วนใหญ่ไป กลับรู้สึกสบายกว่าเดิม เมื่อหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับปลดปล่อยตนเอง พลันพลิกสองมือฟาดใส่ทรวงอกอีกฝ่าย

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับกำลังล้วงมือขวาไปในอกเสื้อ คิดล้วงยาขจัดพิษออกมา มือซ้ายก็รับบาดเจ็บ คิดไม่ถึงวีรบุรุษแพรพรรณจะลงมือตอบโต้ ดังนั้นควงมือซ้ายหมายปิดสกัดฝ่ามือทั้งสองของอีกฝ่ายไว้ แต่วีรบุรุษแพรพรรณใช้ออกด้วยชิชามือไหมพัวพัน สองมือยังคงฟาดใส่ทรวงอกหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำเพียงไหน เนื่อง

จากไม่ทันระวัง จึงถูกฟาดใส่ ขณะที่วีรบุรุษแพรพรรณถูกดูดพลังฝีมือไปเจ็ดส่วน สองฝ่ามือนี้เพียงกระแทกหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับถอยไปสามก้าว

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับเดือดดาลเป็นการใหญ่ ผลักฝ่ามือซ้ายกระแทกใส่ทรวงอกวีรบุรุษแพรพรรณ วีรบุรุษแพรพรรณแผดร้องคำหนึ่งกระอักโลหิตเสียชีวิตทันที

การเซถอยไปของหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับครั้งนี้ พอดีเซถอยเข้าหาหลวงจีนชราทั้งสาม หลวงจีนเหนือมังกร เหนือพยัคฆ์ เหนือเสือดาว เห็นเช่นนั้น พากันฟาดฝ่ามือใส่กลางหลังมัน

เสียงโครม โครม โครม ก็เมื่อฝ่ามือทั้งสามข้างล้วนฟาดถูกเป้าหมาย หลวงจีนเหนือมังกร เหนือพยัคฆ์ เหนือเสือดาว รู้สึกว่าพลังฝ่ามือคล้ายฟาดใส่ไม้ผุก็มิปาน

ที่แท้หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับเห็นว่าหลบไม่พ้น จึงโคจรพลังคุ้มครองแผ่นหลัง รับสามฝ่ามือนี้เอาไว้ รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน อวัยวะภายในได้รับความกระทบกระเทือน พิษของเข็มวิเศษกำหนดทิศแพร่กระจายออก ยามนั้นไม่คำนึงถึงการล้วงยาขจัดพิษออกมา หมุนตัวฟาดสองมือใส่หลวงจีนชราทั้งสาม

หลวงจีนเหนือมังกรกับเหนือพยัคฆ์รับฝ่ามือซ้ายของหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ ถูกกระแทกถอยไปวาเศษ ส่วนหลวงจีนเหนือเสือดาวไม่อาจรับฝ่ามือขวาของหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ ถูกกระแทกกระอักโลหิตมรณภาพไป

ยามนั้นหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับไม่คำนึงถึงการดูดพลังฝ่ามือ เพียงคิดล้วงยาขจัดพิษออกมากลืนกินลงไป จากนั้นลงมือกำจัดฝ่ายตรงข้ามให้หมดสิ้น แต่ตุยเมี่ยและพวกไม่เปิดโอกาสให้มันรับประทานยาขจัด พากันโถมเข้าหา

ทั้งหมดพอโถมเข้าใกล้ ก็แยกย้ายกระจายออก ตุยเมี่ยเผชิญหน้าหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับในด้านตรง ขุกพุงลุ้ยอ้อมไปด้านหลัง ฮึงเซ่งฮวงกับโง้วไซ่ฮุ้นอยู่ทางด้านขวา ส่วนสองพี่น้องตระกูลซิงอยู่ทางด้านซ้ายของหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ

ก่อนหน้านี้ยอดฝีมือทั้งหกแม้ไม่เคยผนึกรวมกำลัง แต่ต่างกรำศึกอย่างโชกโชน ทั้งมีไหวพริบปฏิภาณหลักแหลม ในห้วงคับขันเป็นตาย กลับประสานสอดคล้องอย่างกลมกลืน

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับพอฆ่าหลวงจีนเหนือเสือดาว ทรวงอกก็อึดอัดขัดข้อง สามปีมานี้มันฆ่าคนมากมาย ไม่เคยมีสภาพทุลักทุเลถึงเพียงนี้ มันถูกฟาดรวมห้าฝ่ามือ มาตรว่าโคจรพลังคุ้มครองกาย แต่ยังรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วนสุดระงับ

พลันเห็นเงาคนถลันวูบ ตุยเมี่ยสะอึกมายังเบื้องหน้า หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับทราบว่าคนผู้นี้เป็นศัตรูหมายเลขหนึ่ง ดังนั้นตวัดสองมือหมายปลิดชีวิตตุยเมี่ย

มันเพิ่งตวัดสองมือขึ้น พลันรู้สึกมีพลังฝ่ามือสองสายแหวกจู่โจมจากด้านซ้าย ยังมีพลังกระบี่สองสายแทงปราดจากด้านขวา

พลังกระบี่ทางขวาทั้งสองสายแทงใส่ใจกลางฝ่ามือและเส้นชีพจรของมัน หากแม้นแทงถูก พลังฝ่ามือจะแตกสลาย หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับกลับแผ่พุ่งพลังใส่นิ้วทั้งห้า ใช้มือโลหิตตะปบคว้ากระบี่ทั้งสองเล่มเอาไว้

แต่ทางด้านซ้ายปรากฏพลังฝ่ามือสองสายจู่โจมมาถึง หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับได้แต่ใช้มือซ้ายต้านปะทะ คาดว่าสามารถคุกคามศัตรูล่าถอยกลับไป

เมื่อเป็นเช่นนี้ มือซ้ายขวาของมันล้วนใช้ออก ไม่สามารถลงมือต่อตุยเมี่ย ตุยเมี่ยพลันขยับเท้าคราหนึ่ง หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ

เข้าใจว่าตุยเมี่ยคิดเตะเท้าออก ชิงถลันหลบก่อน

แต่ตุยเมี่ยไม่ได้เตะเท้าออก พลันอ้าปากขึ้น ปรากฏฝนสุราอันแน่นหนาฉีดพุ่งใส่ใบหน้าหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับราวอาวุธลับห่าหนึ่ง

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับใช้สองมือรับมือกับฮึงเซ่งฮวง โง้วไช่ฮุ้น และสองพี่น้องตระกูลซิง ไม่อาจปิดป้องด้านรับ ขณะจะล่าถอยไปด้านหลัง พลันรู้สึกมีกระแสลมเร่งร้อนจู่โจมถึงด้านหลัง กลับเป็นคมขวานของขุกพุงลุ้ย

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับทราบว่าหากล่าถอย เท่ากับเสนอตัวเข้าหาคมขวานเอง ได้แต่โคจรพลังคุ้มครองใบหน้า รับฝนสุราของตุยเมี่ยอย่างหักโหม

ได้ยินเสียงพึงพับ ฝนสุราพุ่งใส่ใบหน้าหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ เนื่องจากหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับรวมพลังที่ใบหน้า ทั้งหลับตาลง เพียงถูกฝนสุราพร่างพรวมใบหน้าเป็นจุดแต้มสีแดง มาตรว่าไม่บังเกิดเป็นแผลโลหิต แต่ก็เจ็บแสบยิ่ง

พริบตาที่หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับหลับตาลง ตุยเมี่ยพลันเตะสองเท้าออก กลับเตะใส่กระดูดข้อเท้าของหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับหลับตาอยู่ ไม่เห็นตุยเมี่ยเตะเท้าออก กระดูกข้อเท้าเป็นส่วนกระดูกที่เปราะบางของผู้คน ได้ยินเสียงกร๊อบกร๊อบ กลับถูกเตะข้อเท้าหักไป

ยามนั้นบังเกิดเรื่องราวหลายประการอุบัติติดต่อกัน

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับทราบว่าต้องใช้สองมือแล้ว พานบีบเค้นมือขวา แต่คมขวานของขุกพุงลุ้ยกลับจามใส่กลางหลังมัน

สองเท้าของหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับหักไปแล้ว ร่างล้มไปด้านหลัง มันคลายมือขวาจากการคว้าจับกระบี่ของฮึงเซ่งฮวงกับโง้วไช่ฮุ้น

ฟาดฝ่ามือกลับหลัง เสียงโครมเมื่อฟาดถูกท้องน้อยของขุกพุงลุ้ย

แต่หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับยามรีบร้อน ไม่ทราบว่าศัตรูด้านซ้ายเป็นใคร จึงใช้ฝ่ามือต้านรับ ศัตรูทางด้านซ้ายกลับเป็นสองพี่น้องตระกูลซิง มันสองพี่น้องใช้ออกด้วยลมปราณแขนขาด ดังนั้นพลังฝ่ามือของหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับกับสองพี่น้องตระกูลซิง ล้วนถ่ายทอดผ่านแขนขาดของมันสองพี่น้องกระแทกสะท้อนกลับมา

พิษภายในกายหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับแพร่กระจายออก สองตาไม่ทันลืมขึ้น กระดูกข้อเท้าก็หักไป ที่กลางหลังถูกขวานจามใส่ พอรู้สึกมีพลังลมกระแทกมาถึง จึงพลิกฝ่ามือซ้ายต้านปะทะ

เสียงโครมคราหนึ่ง ครั้งนี้หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ มือซ้ายมันถูกลวกทำร้าย อานุภาพลดทอนลงมากมาย ทั้งยังปะทะกับพลังฝ่ามือตัวเอง หักกลบลบล้างกันไป ดังนั้นถูกฝ่ามือสองพี่น้องตระกูลซิงกระแทกใส่แขนซ้าย จนกระดูกถูกแขนหักไป

ส่วนฮึงเซ่งฮวงกับโง้วไช่ฮุ้นเห็นหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับคลายมือขวาออก จึงรั้งกระบี่กลับมา แต่หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับก่อนคลายมือ ได้บีบเค้นคราหนึ่ง กลับกระแทกกระบี่ของโง้วไช่ฮุ้นหักเป็นท่อนๆ

แต่ฮึงเซ่งฮวงมีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าโง้วไช่ฮุ้น จึงแผ่พุ่งพลังใส่ตัวกระบี่ มาตรว่ากระบี่คู่มือถูกบีบเค้นหงิกงอ แต่ยังเสือกกระบี่ออกปักใส่แขนขวาของหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับส่งเสียงแผดร้องคำหนึ่ง พริบตานั้นไม่ทราบรับบาดเจ็บกี่แห่ง บวกกับสองมือสองเท้าล้วนถูกทำร้าย พลันลืมตาขึ้น มิคาดตุยเมี่ยอ้าปากฉีดพุ่งลำสุราอีกลำหนึ่ง

ทุกผู้คนอมสุราคำหนึ่ง พอฉีดพ่นออกมาก็หมดสิ้น แต่ตุยเมี่ยอาศัยการดื่มสุราฝึกยอดวิชาสำเร็จ สามารถเก็บกักสุราอยู่ในลำคอพ่นสุราได้คำแล้วคำเล่า

คราครั้งนี้หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับเพิ่งลืมตาขึ้น ไม่ทันหลับตาลง ดังนั้นสองตาถูกลำสุราพุ่งใส่จนบอดไป ใบหน้าก็ปรากฏจุดแต้มสีแดง คล้ายกลับกลายเป็นคนหน้าฝีดาษไป

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับคิดหวังเป็นยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งแผ่นดินวางแผนล่อลวงผู้คนมายังหมู่ตึกภูตเร้นลับ เพื่อดูดพลังฝีมือชาวยุทธจักร ยามนี้กลับกลายเป็นตาบอด มือเท้าก็ถูกทำร้ายหัก ถึงกับทั้งร้อนรุ่มทั้งเดือดดาล ส่งเสียงขู่คำราม จนกระเบื้องหลังคาร่วงพรู พุ่งถอยไปด้านหลัง

ผู้ที่อยู่ทางด้านหลังมันคือขวานเดียวสยบกวนตังขุกพุยลุ้ย เมื่อครู่ขุกพุงลุ้ยถูกฝ่ามือหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับฟาดใส่ อวัยวะภายในได้รับความกระทบกระเทือน โลหิตประดังถึงลำคอ หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับพอพุ่งชนใส่ มันไหนเลยหลบหลีกรอดพ้น

สองพี่น้องตระกูลซิงล้วนอยู่ข้างกายขุกพุงลุ้ย ตามเหตุผลสมควรยื่นมือช่วยเหลือ แต่มันสองพี่น้องปั้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชากลับชื่นชมต่อคราวเคราะห์ของผู้อื่น

ที่แท้สองพี่น้องตระกูลซิงมีนิสัยประหลาดพิกล เนื่องจากแขนขาดข้างหนึ่ง ในชีวิตชิงชังผู้อื่นหัวร่อเยาะพวกมันที่สุด ก่อนหน้านี้ขุกพุงลุ้ยด่าว่าพวกมันพิการ ดังนั้นผูกใจเจ็บแค้น กลับงอมือไม่ช่วยเหลือขุกพุงลุ้ยแต่อย่างไร

ขุกพุงลุ้ยเห็นหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับพุ่งถอยมาถึง สุดที่จะรอดพ้น พานตัดใจลอกเลียนฝีมือของตุยเมี่ย อ้าปากกระอักโลหิตที่คั่งค้างในลำคอ พุ่งใส่ใบหน้าสองพี่น้องตระกูลซิง

สองพี่น้องตระกูลซิงคิดไม่ถึงว่าขุกพุงลุ้ยจะกระอักโลหิตพุ่งใส่พวกมัน ยามกะทันหันไม่ทันระวัง ล้วนถูกโลหิตพุ่งใส่ เจ็บปวดจนลืมตาไม่ขึ้น

ขุกพุงลุ้ยพลันโถมออกไป ผลักฝ่ามือใส่กลางหลังสองพี่น้องตระกูลซิง เมื่อเป็นเช่นนี้กลายเป็นสองพี่น้องตระกูลซิงพุ่งเข้ารับหน้าหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ

สองพี่น้องตระกูลซิงไม่ทันตอบโต้ต่อขุกพุงลุ้ย ได้แต่ผลักฝ่ามือยันใส่หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ

แต่คราครั้งนี้หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับไม่ได้ใช้ฝ่ามือ หากแต่พุ่งชนตลอดทั้งตัว กอปรกับมันตาบอด ไม่ทราบว่าขุกพุงลุ้ยที่ด้านหลังเปลี่ยนเป็นสองพี่น้องตระกูลลุ้ย ยังคงพุ่งชนอย่างสุดกำลัง

แว่วเสียงโครม โครม ฝ่ามือทั้งสองข้างของสองพี่น้องตระกูลซิง ล้วนกระแทกใส่กลางหลังหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ

ร่างของหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับยังไม่หยุดลง เสียงกร๊อบกร๊อบเมื่อสองแขนของสองพี่น้องตระกูลซิงถูกชนหักไป แผ่นหลังของหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับกระแทกชนใส่กระชากขวัญซิงซัวะ กระชากขวัญซิงซัวะแผดร้องคำหนึ่ง ปลิวลิ่วไปด้านหลัง

ขุกพุงลุ้ยซึ่งผลักฝ่ามือใส่สองพี่น้องตระกูลซิงไม่ทันรั้งมือกลับ สองแขนถูกพลังพุ่งชนกระแทกหักไป จากนั้นร่างของสองพี่น้องตระกูลซิงชนใส่ขุกพุงลุ้ย คนทั้งสามล้วนกระดูกหัก ล้มตายลงโดยพร้อมเพรียง

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับก็อ้าปากกระอักโลหิตกองโต เนื่องจากที่กลางหลังปักไว้ด้วยขวานเล่มหนึ่ง มาตรว่า พุ่งชนสองพี่น้องกับขุกพุงลุ้ยเสียชีวิต แต่คมขวานก็จมลึกไปในแผ่นหลังมันจนมิดด้าม

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับแผดร้องด้วยความเจ็บปวด พลันรู้สึกมีลมฝ่ามือสองสายกดกระแทกลงยังศีรษะ เป็นหลวงจีนเหนือมังกรกับเหนือพยัคฆ์จู่โจมลงมือใส่

หลวงจีนเหนือมังกรกับเหนือพยัคฆ์เห็นศิษย์น้องทั้งสองมรณภาพใต้เงื้อมมือหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ ดังนั้นหมายมั่นล้างแค้น คราครั้ง

นี้ไม่จู่โจมใส่ร่างหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ กลับกระแทกฝ่ามือใส่ขม่อมของอีกฝ่าย

หัวหน้าตึกภูตเร้นลับรับบาดเจ็บสาหัส แต่โสตประสาทยังไม่เสื่อมคลาย พบว่ามีพลังฝ่ามือสองสายกดกระแทกลงมา พานเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง ดีดตัวขึ้นราวกระสุนที่ถูกยิง พุ่งชนใส่หลวงจีนชราทั้งสอง

วิธีการต่อสู้ที่ใช้ร่างกายแทนอาวุธเช่นนี้ ไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน แว่วเสียง ฉาด ฉาด ฝ่ามือของหลวงจีนเหนือมังกรฟาดใส่ใบหน้าหัวหน้าตึกภูตเร้นลับ ส่วนฝ่ามือของหลวงจีนเหนือพยัคฆ์ฟาดถูกท้องน้อยหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ

แต่สภาวะดีดตัวขึ้นของหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับกล้าแข็งยิ่ง กลับกระแทกสองมือของหลวงจีนชรมทั้งสองหักไป จากนั้นศีรษะของหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับชนใส่ศีรษะล้านเลี่ยนของหลวงจีนเหนือมังกร ชนจนกะโหลกศีรษะหลวงจีนเหนือมังกรแตกสลายมรณภาพไป

หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับงอเข่ากระทุ้งใส่กระทุ้งถูกใบหน้าหลวงจีนเหนือพยัคฆ์ หลวงจีนเหนือพยัคฆ์หลั่งโลหิตอาบหน้า ล้มลงมรณภาพเป็นรูปสุดท้าย

ส่วนหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับกระแทกนั่งลงกับพื้น กระอักโลหิตอีกสามกอง

การต่อสู้แลกชีวิตเหล่านี้อุบัติขึ้นในอึดใจเดียว หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับกลับจู่โจมสังหารสองนักสู้ล้างแค้น วีรบุรุษแพรพรรณ หลวงจีนเสียวลิ้มยี่ทั้งสี่ สองพี่น้องตระกูลซิงและขุกพุงลุ้ยรวมสิบยอดฝีมือ หากมิใช่มือเท้ามันรับบาดเจ็บ แม้แต่ตุยเมี่ย ฮึงเซ่งฮวง โง้วไช่ฮุ้นคงต้องสังเวยชีวิตด้วย

โง้วไช่ฮุ้นไหนเลยเคยเห็นฉากอันสยดสยองเช่นนี้ สร้างความ

แตกตื่นจนหลับตาลง ไม่กล้ามองดูมากความ ฮึงเซ่งฮวงก็อกสั่นขวัญแขวน แม้แต่ตุยเมี่ยที่กรำศึกอย่างโชกโชน ยังอดใจเต้นระทึกมิได้

ยามนั้นภายในห้องโถงเงียบสงบลง โลหิตย้อมชโลมทั่วห้องโถง โคมเจ็ดดาวยังไม่ดับไป

ตลอดทั้งร่างของหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับเป็นสีเดียวกับมือโลหิตของมัน จำแนกไม่ออกว่าส่วนใดเป็นองคาพยพ ส่วนใดเป็นเมือกโลหิต ลำคอมันส่งเสียงครอกครอก ชั่วครูค่อยเปล่งเสียงออกมาว่า

"ตุยเมี่ย...ยังมีบุรุษสตรีคู่นั้น เราทราบว่า พวกท่านยังอยู่ที่นี้ ตุยเมี่ย...หากมิใช่สุราของท่าน...บวกกับอีกสองเท้า พวกท่านยัง... ยังไม่อาจทำ...อย่างไรเราได้ และหากมิใช่...พิษของเข็มวิเศษกำหนดทิศพวกท่าน...เรา..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ลมหายใจอึดสุดท้ายขาดห้วงไป

ตุยเมี่ยค่อยระบายลมจากปากยาวๆ พึมพำว่า

"เจี๊ยะฮิวเม้งเอยเจี๊ยะฮิวเม้ง ท่านไม่อาจโทษว่าผู้คน นางสนมน้ำแข็งเลือดมีภัย ท่านกลับนิ่งดูดายไม่ช่วยเหลือ สุดท้ายพิษของเข็มวิเศษกำหนดทิศของนางคร่าชีวิตท่าน นับเป็นกฎแห่งกรรมเวียนสนอง"

ฮึงเซ่งฮวงก็กล่าวว่า

"เจี๊ยะจึงจู้ (หัวหน้าหมู่ตึกแซ่เจี๊ยะ) เอย นี่เป็นผลจากกรรมที่ท่านก่อไว้ วีรบุรุษแพรพรรณฉั่วซิงแซ (ท่านผู้แซ่ฉั่ว) เป็นสหายของท่าน ท่านยังคิดดูดพลังฝีมือของเขา ดังนั้นถูกพิษภายในภายของเขาระบาดใส่ นับว่ากรรมสนองทันตา"

ตามคำร่ำลือ ผู้ที่ฝึกวิชามารมือโลหิตสลายพลัง ต้องตายอย่างอเนจอนาถ หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับคิดสร้างชื่อลือเลื่อง มาตรว่าสุดท้ายต้องประสบสภาพสลายพลังเสียชีวิต แต่ยังหวังว่าจะได้รับการแซ่ซ้องสดุดีจากผู้คน มิคาดทำชั่วได้ชั่ว ต้องจบชีวิตในหมู่ตึก พลังฝีมือ

ที่ดูดจากยอดฝีมือมากหลาย ล้วนสิ้นสลายไปพร้อมกับสังขารที่ดับสูญ

ฮึงเซ่งฮวงยังทราบว่าในการต่อสู้เมื่อครู่ หากมิใช่ตุยเมี่ยพ่นสุราออก จนหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับหลับตาลง กระบี่ของตนเองยากจะแทงถูกแขนขวามัน สองพี่น้องตระกูลซิงก็ไม่อาจกระแทกมือซ้ายมันหักไป ยังมี หากมิใช่ตุยเมี่ยเตะหัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับข้อเท้าหัก ทั้งพ่นสุราทำร้ายมันตาบอด ขวานของขุกพุงลุ้ยก็ไม่อาจจามใส่กลางหลังมัน อย่างนั้นผู้ที่ทอดร่างเป็นซากศพบนพื้นมิใช่หัวหน้าหมู่ตึกภูตเร้นลับ หากแต่เป็นพวกตนแล้ว

ตุยเมี่ยทอดถอนใจยาว หวนนึกถึงตอนที่ออกจากร้านสุรา พวกตนมีจำนวนยี่สิบคน คราครั้งนี้รวมทั้งชาวยุทธจักรที่มาเพราะคัมภีร์มังกรคำรน มีคนเสียชีวิตเกือบสี่สิบคน คงเหลือพวกตนสามคน โง้วไช่ฮุ่นยิ่งรู้สึกคล้ายฝันร้าย กระทั่งนึกยังไม่กล้านึกถึง

แต่ไม่ว่าอย่างไร คดีหมู่ตึกภูตเร้นลับได้รับการคลี่คลาย 'ภูตผี' ที่อาละวาดในหมู่ตึกล้วน 'ตายแล้ว'

ตุยเมี่ยหยิบฉวยโคมเจ็ดดาวขึ้น ราดรดน้ำมันลงในห้องโถง จากนั้นจุดไฟขึ้น เผาหมู่ตึกอันชั่วร้ายกลางราตรีหิมะ

หิมะยิ่งตกยิ่งหนัก เกล็ดหิมะยิ่งมายิ่งขาว คล้ายคิดใช้ความขาวบริสุทธิ์ชะล้างสิ่งเลวร้ายในโลกหล้าไปให้หมดสิ้น

บนพื้นหิมะทิ้งรอยเท้าอันสับสนมากมาย แต่เมื่อขากลับมีรอยเท้าสามแถวเพียงหกข้าง ตุยเมี่ย ฮึงเซ่งฮวงโง้วไช่ฮุ้นเหลียวหน้ามองเห็นเกล็ดหิมะปลิวเวียนว่อน แสงไฟลุกช่วงโชติจับขอบฟ้า หนึ่งแดงหนึ่งขาวเป็นภาพตัดกันอย่างประหลาด

จบตอนมือโลหิต

คำตาม

สี่มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง ประกอบด้วยเรื่องสั้นห้าตอน ได้แก่ **ตอนมือฆาตกร มือโลหิต มืออำมหิต มือหยกขาว** กับ **ชุมนุมยอดมือปราบ** ซึ่งข้าพเจ้าเขียนเมื่อหลังจากไปถึงไต้หวันไม่นาน และอยู่ระหว่างก่อตั้งชมรมนักกลอนเสิ้นโจวซือเซ่อ เรื่องราวทั้งห้าตอนนี้นำลงในนิตยสารโลกยุทธจักรของฮ่องกง เป็นที่ชื่นชอบของนักอ่านภายหลังจัดพิมพ์รวมเล่มที่ไต้หวัน ก็ได้รับความนิยมเช่นกัน กลายเป็นรากฐานให้ข้าพเจ้ามุมานะเขียนนิยายกำลังภายในสืบไป

ระหว่างปี ค.ศ. 1974 ถึง 1976 ข้าพเจ้าออกจากบ้านเกิดเมืองนอน มาต่อสู้ดิ้นรนที่ไต้หวัน พักอาศัยอยู่ละแวกถนนลอว์ฟอร์ด กรุงไทเป เรื่องราวของสี่ยอดมือปราบ ความรักความแค้น การประหารฆ่าและความนุ่มนวลของตัวละคร เป็นเพื่อนข้าพเจ้าผ่านช่วงระยะเวลาหนึ่ง ที่ประจวบเหมาะคือเมื่อต้นปี ค.ศ. 1981 ข้าพเจ้าประสบอุปสรรคขวากหนาม ได้รับความคับข้องใจ ต้องอพยพมายังฮ่องกง อยู่ใน

สภาพแวดล้อมที่แปลกใหม่ เรื่องราวของสี่ยอดมือปราบตอนใหม่ก็ เป็นเพื่อนข้าพเจ้าอีกครั้ง โดยเขียนตอนดาบฝันสลาย ศึกชโลมเลือด บุปผามหาภัย พิศวาสสีเลือด รอยสักกะโหลกและฝ่าความตายออกมา

สี่มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง ส่วนใหญ่เป็นผลงานเมื่อยี่สิบสามปีก่อนของข้าพเจ้า ต่อมาในปี ค.ศ. 1981 หนังสือพิมพ์หมิงเป้า* ของฮ่องกงได้นำลงใหม่ หนังสือพิมพ์ทั้งสิงคโปร์ มาเลย์จึงถ่ายทอดนำลงต่อ เรื่องนี้กลายเป็นเพชรน้ำเอกในงานเขียนของข้าพเจ้า ไม่ว่าเผยแพร่ในนามอุนสุยอัน ซูเฮียบบู๊** อุนเลี้ยงเง็ก หรือว่านามปากกาใดก็ตาม

ผลงานชุดแรกของข้าพเจ้าที่เผยแพร่ในนิตยสารรายสัปดาห์ของฮ่องกงคือ สี่มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง นิยายกำลังภายในเล่มแรกที่จัดพิมพ์จำหน่ายในไต้หวันเป็น สี่มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง หนังสือนิยายกำลังภายในเล่มแรกที่โปรยหัวว่าเป็น 'วรรณกรรมกำลังภายใน' ก็เป็น สี่มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง นิยายกำลังภายในเรื่องแรกที่ข้าพเจ้านำลงในหนังสือพิมพ์ฮ่องกง มาเลย์ สิงคโปร์ ก็เป็น สี่มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง นิยายกำลังภายในเรื่องแรกที่จำหน่ายขายดีในจีนแผ่นดินใหญ่ก็เป็นสี่มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง นิยายกำลังภายในเรื่องแรกที่ดัดแปลงสร้างเป็นภาพยนตร์โทรทัศน์ทั้งฮ่องกงไต้หวัน ก็เป็นสี่มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง

จนบัดนี้ในมือข้าพเจ้ามีหนังสือ สี่มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง ซึ่งจัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ต่างๆ รวมสี่สิบสองก๊อบปี้ ยังมีฉบับที่ได้ยินว่ามีการจัดพิมพ์จำหน่าย แต่ยังหาไม่พบอีกมากมายนับ

---

* หนังสือพิมพ์รายวันของกิมยัง

** นามปากกาของอุนสุยอัน ซึ่งใช้ระหว่างเขียนชุดพยากรณ์ประกาศิต

ไม่ถ้วน ล่าสุดทางสำนักพิมพ์ Storm & Stress จัดพิมพ์ฉบับปรับปรุงใหม่ออกมา ถือเป็นฉบับพิมพ์ที่ข้าพเจ้าพึงพอใจที่สุด

หลังจากที่เรื่องราวของสี่ยอดมือปราบได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ก็เริ่มมีคนเขียนถึงพฤติการณ์ของเจ้าหน้าที่มือปราบ ส่วนข้าพเจ้ากลับเขียนชุดเรื่องราวของชาวมิจฉาชีพ ตั้งชื่อเรื่องว่าเจ็ดจอมโจร ข้าพเจ้าเชื่อว่าสัมมาชีพกับมิจฉาชีพล้วนมีบุคคลอันเที่ยงธรรม ระหว่างธัมมะและอธรรมก็ปรากฏชนชั้นอันโฉดชั่วได้ แต่ว่าข้าพเจ้ายังจะเขียนเรื่องราวของสี่ยอดมือปราบสืบไป ไม่ว่าสถานที่ที่มีการกระทำผิด เกิดความป่าเถื่อน ปรากฏสิ่งชั่วร้าย และการปรักปรำ จะปรากฏบุคคลเช่นสี่ยอดมือปราบทำหน้าที่ผดุงธรรม ขจัดเภทภัยแก่ส่วนรวม สำหรับข้าพเจ้าเอง ขณะที่ผิดหวังและสิ้นหวัง ก็เคยตั้งความหวัง และฝากความหวังไว้เช่นกัน

อุนสุยอัน

เขียนเมื่อ 13 ก.พ. 1984

ขัดเกลาเมื่อ 25-26 ก.ย. 1990

ขัดเกลาใหม่เมื่อต้น ส.ค. 1997

แก้ไขปรับปรุงเมื่อต้น มี.ค. 2004

4 มือปราบพญาผม ตอน ชุมนุมนครหลวงเล่ม 1
เป็นเรื่องราวที่ผมแปล–เรียบเรียงใหม่
ประกอบด้วยตอนมือมาตกร ซึ่งเป็นพฤติการณ์ของ
แนฮ้วย (เลือดเย็น) นับเป็นนวนิยายกำลังภายใน
สืบสวนสอบสวนที่แปลกแหวกวงการ
จนกระทั่งมีนักเขียนอื่นลอกเลียนแบบมากมาย
เขียนถึงแนฮ้วยสืบหามาตกรร้าย

สู้ทั้งไหวพริบปัญญา และสู้ด้วยวิทยายุทธ์
ยังมีตอนมือโลหิต ซึ่งเป็นพฤติการณ์ของตุยเมี่ย (ล่าชีวิต)
เขียนถึงแดนภูตเร้นลับอันน่าสะพรึงกลัว
ยอดฝีมือจากทุกสารทิศเดินทางมาคิดคลี่คลายปมปริศนา
หากทว่าทุกคนมิมีวันหวนคืนกลับ
ตุยเมี่ยจะสืบหาความจริงอย่างไร
ต้องติดตามอ่านจึงทราบได้

SIAM INTER BOOKS
SIAM INTER MULTIMEDIA
สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310

SI DA MING BU HUI JING SHI /
四大名捕系列 - 四大名捕会京城 / ชุมนุมนครหลวง
© 1998 by WOON SWEE OAN.
All rights reserved. First published in Hong Kong in 1998 by Tung Wan Publishing Co.,Ltd.
Thai translation rights arranged with Swan's Publishing Co.,Ltd.
and Siam Inter Books, a division of Siam Inter Multimedia Public Co.,Ltd.

นวนิยายจีนกำลังภายใน

ISBN 974-92791-1-5
9 789749 279113
A0326
02-05-00189-101
0 205001 891019
ออกแบบปก : ศุภชัย ชมาธิปัตย์

ราคา 175 บาท

ชุด 4 มือปราบพญายม ตอน

ดาบ ไร้ ปราณ หลวง

2

อุนสุนอัน ประพันธ์

น.นพรัตน์ แปลใหม่

มือกระบี่เลือดเย็น ล่าชีวิตเลือดเพลงเท้า
หมัดเหล็กสุดแกร่งกร้าว ไม่เทียบเท่าไร้น้ำใจ

4 มือปราบพญายม ตอน ชุมนุมนครหลวงเล่ม 2
เป็นเรื่องที่ยาวที่สุดของชุดชุมนุมนครหลวง
ซึ่งผมแปล–เรียบเรียงใหม่ และใช้ชื่อตอนว่ามืออำมหิต
เริ่มเรื่องด้วยนักโทษของแผ่นดินแหกคุกหลบหนี
ออกจากคุกหลวงเลือดเหล็ก จึงเป็นหน้าที่ของ
ทิชิ่ว (มือเหล็ก) ที่จะติดตามจับกุมนักโทษสำคัญนี้
ภายในเรื่องนอกจากเขียนถึงเจ้านครอุดร

หัวหน้าค่ายทักษิณในสี่ชาติตระกูลใหญ่
ยังเปิดตัวหัวหน้าค่ายเทียมเมฆ
...มังกรเก้าปรากฏเช็กเสียวเชียง
ทำการประลองกำลังประลองปัญญากับทิชิ่ว
โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุนสุยอันแสดงฝีมือ
เขียนฉากการต่อสู้ได้อย่างน่าตื่นตาตื่นใจ
ควรค่าแก่การติดตามอย่างยิ่ง

SIAM INTER BOOKS
SIAM INTER MULTIMEDIA
สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310

SI DA MING BU HUI JING SHI /
四大名捕系列 - 四大名捕会京师 / ชุมนุมนครหลวง
© 1998 by WOON SWEE OAN
All rights reserved. First published in Hong Kong in 1998 by Tung Wan Publishing Co.,Ltd.
Thai translation rights arranged with Swan's Publishing Co.,Ltd.
and Siam Inter Bcoks, a division of Siam Inter Multimedia Public Co.,Ltd.

นวนิยายจีนกำลังภายใน

ISBN 974-92791-2-3
9 789749 279120
A0327
02-05-00189-102
0 205001 891026
ออกแบบปก : ศุภชัย ชนาธิปัตย์

ราคา 175 บาท

นวนิยายจีนกำลังภายใน

4 มือปราบมหาเมฆ

ตอนชุมนุมนครหลวง เล่ม 2

การอ่านคือการบ่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

คำนำสำนักพิมพ์

เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ **สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์** ภูมิใจนำเสนอผลงานที่เป็นสุดยอดของแวดวงวรรณกรรมกำลังภายใน ผลงานที่บรรดาคอนวนิยายกำลังภายในต่างเรียกขานและยกย่องให้เป็น **"เพชรน้ำเอก"** ของหนังสือแนวนี้ เป็นผลงานที่คอนวนิยายกำลังภายในถ้าไม่ได้อ่านเรื่องนี้ ก็ย่อมเรียกได้ว่าเป็นจอมยุทธ์ที่ไร้กระบี่ (คู่ใจ) ที่ถูกกล่าวขานเยี่ยงนั้นหาได้เกินเลยความจริงไม่ เนื่องเพราะผลงานที่กล่าวถึงเรื่องนี้ เป็นผลงานของนักเขียนระบือนามที่มีฝีมือการประพันธ์ไม่เป็นสองรองใครในบรรณพิภพนี้เขาคือ **อุนสุยอัน** และที่จะไม่กล่าวถึงเลยมิได้คือ **น.นพรัตน์** ผู้เยี่ยมยุทธ์ด้านภาษาที่ถอดความให้แฟนนวนิยายกำลังภายในชาวไทยได้เสพสัมผัส เช่นเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงสำหรับการถือครองลิขสิทธิ์อย่างถูกต้องตามกฎหมายแต่เพียงผู้เดียวในประเทศไทยจากเจ้าของบทประพันธ์ซึ่งก็คือ **อุนสุยอัน** นั่นเอง

เรื่องราวที่เกริ่นกล่าวข้างต้นนั้นคือ **4 ยอดมือปราบพญายม**

ตอนชุมนุมนครหลวง - อุนสุยอัน เขียนเรื่องนี้ระหว่างพำนักอยู่ที่ไต้หวัน ขณะกำลังก่อตั้งชมรมนักกลอนเสิ้นโจวซือเซ่อ ด้วยความเป็นนักกลอนของเขานี้เอง ภาษาที่ใช้เขียนจึงมีความพลิ้วไหวสวยงาม เป็นเหตุให้ 4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง ได้รับการตีพิมพ์ในหนังสือและนิตยสารต่างๆ ในหลายประเทศ อาทิ ไต้หวัน ฮ่องกง สิงคโปร์ มาเลเซีย และจีนแผ่นดินใหญ่ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการนำนวนิยายเรื่องนี้ไปสร้างเป็นภาพยนตร์-ละครโทรทัศน์ ทั้งในฮ่องกงและจีนแผ่นดินใหญ่ จนครองใจทั้งผู้อ่าน ผู้ชม และได้รับความนิยมชมชอบเรื่อยมา

4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง มีด้วยกัน 4 เล่มจบ ประกอบด้วยเรื่องสั้น 5 ตอนคือ *มือฆาตกร มือโลหิต มืออำมหิต มือหยกขาว* และ*ชมนุมยอดมือปราบ* 5 ตอนนี้เปิดเผยเรื่องราวของตัวละครที่มีพฤติกรรมหลากหลาย ทั้งการต่อสู้เชือดเฉือนกันด้วยปฏิภาณไหวพริบ และการต่อสู้ด้วยวิทยายุทธ์ที่เลิศล้ำ มีทั้งความรัก ความแค้น การประหัตประหารฆ่าฟัน ความโลภ ความโกรธความหลง ความหยาบกระด้าง และความอ่อนหวานละมุนละไม ติดตามได้ใน...

ตอนมือฆาตกร เผยถึงเรื่องราวของ *แนฮ้วย (เลือดเย็น)* ที่มีวิธีการสืบสวนสอบสวนที่แปลกแหวกแนวนวนิยายกำลังภายใน

ตอนมือโลหิต เผยถึงเรื่องราวของ *ตุยเมี่ย (ล่าชีวิต)* ที่ต้องผจญกับดินแดนอันเร้นลับ น่าพรั่นพรึง และแสนน่ากลัว ที่แม้แต่ยอดฝีมือยังขยาดหวาดหวั่น

ตอนมืออำมหิต เผยถึงเรื่องราวของ *ทิชิ่ว (มือเหล็ก)* ที่ต้องติดตามจับกุมนักโทษแผ่นดินที่แหกคุกหลวงหลบหนีไป และต้องเผชิญ

กับการท้าประลองทั้งกำลังทั้งปัญญา

ตอนมือหยกขาว เผยถึงเรื่องราวของ *บ้อเซ้ง (ไร้น้ำใจ)* ที่ต้องเผชิญศึกหนักและต้องต่อสู้กับศึกสองด้านทั้งศึกรบและศึกของหัวใจ

ตอนชุมนุมยอดมือปราบ เผยถึงเรื่องราวของทั้ง 4 มือปราบพญายม ที่ประกอบด้วย *บ้อเซ้ง ทิชิ่ว ตุยเมี่ย* และ*แนฮ้วย* ที่ต้องมารวมตัวกันเพื่อร่วมมือปราบเหล่าร้าย ซึ่งมีทั้งการตามล่า การถกลู่ การวางแผน และถูกซ้อนแผน ฯลฯ

เช่นนี้แล้ว... 4 ยอดมือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง จะมีความสนุกสนาน ตื่นเต้นเร้าใจ ซับซ้อนซ่อนเงื่อน วิทยายุทธ์กล้าแกร่ง และพิเศษเพียงใด อย่ามัวแต่รอช้า รีบเปิดอ่านพลัน...

ด้วยจิตคารวะ

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์

คำนำผู้แปล

เรื่อง **4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง** เป็นเพชรน้ำเอกในชีวิตการเขียนของ **อุนสุยอัน สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์** จัดพิมพ์จำหน่าย โดยได้รับมอบลิขสิทธิ์จากเจ้าของบทประพันธ์อย่างถูกต้องตามกฎหมาย

ในแวดวงวรรณกรรมจีนแผ่นดินใหญ่และฮ่องกงไต้หวันมีคำกล่าวผู้ที่อ่านนวนิยายจีน หากไม่อ่านนิยายกำลังภายใน ถือว่าไม่เห็นถึงลักษณะพิเศษของวรรณกรรมจีน ผู้ที่อ่านนิยายกำลังภายในปัจจุบันหากไม่อ่าน 4 มือปราบพญายม เท่ากับว่าไม่ได้อ่านนิยายกำลังภายในยุคปัจจุบัน เมื่อพูดถึงนิยายกำลังภายใน เรื่อง 4 มือปราบพญายม เป็นเรื่องที่ไม่อ่านไม่ได้

4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง เป็นผลงานที่ **อุนสุยอัน** เขียนเมื่อปี ค.ศ. 1974 ถึง ค.ศ. 1976 หลังจากนั้นแก้ไขปรับปรุงแล้วปรับปรุงเล่าสำหรับฉบับที่ท่านจับอ่านอยู่นี้ เป็นฉบับปรับปรุงใหม่ล่าสุดเมื่อปี ค.ศ. 2004 ประกอบด้วยเรื่องจบในตอน

รวม 5 ตอน ได้แก่ตอน **มือฆาตกร มือโลหิต มืออำมหิต มือหยกขาว** และ**ชุมนุมยอดมือปราบ**

4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง เล่ม 2 เป็นเรื่องที่ยาวที่สุดของชุดชุมนุมนครหลวง ซึ่งผมแปล-เรียบเรียงใหม่ และใช้ชื่อตอนว่า มืออำมหิต เริ่มเรื่องด้วยนักโทษของแผ่นดินแหกคุกหลบหนีออกจากคุกใหญ่เลือดเหล็กจึงเป็นหน้าที่ของทิชิ่ว (มือเหล็ก) ที่จะติดตามจับกุมนักโทษสำคัญนี้ ภายในเรื่องนอกจากเขียนถึงเจ้านครอุดรหัวหน้าค่ายทักษิณในสี่ชาติตระกูลใหญ่ ยังเปิดตัวหัวหน้าค่ายเทียมเมฆมังกรเก้าปรากฏเช็กเสียวเซียง ทำการประลองกำลังประลองปัญญากับทิชิ่ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งอนสุยอันแสดงฝีมือเขียนฉากการต่อสู้ได้อย่างน่าตื่นตาตื่นใจ ควรแก่การติดตามอย่างยิ่ง

น.นพรัตน์

ตอนที่ 3

ปอออาหาร

1

มังกรฟ้าคุกเลือด

ฤดูหนาวลมหิมะเกลื่อนฟ้า

คุกใหญ่เลือดเหล็กเมืองชังจิวได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งในสามคุกมรณะแห่งแผ่นดิน นักโทษที่ถูกคุมขังในคุกใหญ่เลือดเหล็กล้วนมีความผิดอุกฉกรรจ์ เหล่าคนร้ายที่ถูกตัดสินลงโทษ ก่อนที่จะประหารชีวิต มักส่งตัวมายังคุกใหญ่เลือดเหล็ก ดังนั้นสถานที่แห่งนี้วางมาตรการป้องกันเข้มงวดกวดขันกว่าคุกคุมขังทั่วไป

ยามนี้ลมหิมะกรายเมืองชังจิว ทุกที่ทางเป็นหิมะขาวสล้างบนพื้นสุมหิมะหนาหลายเชียะ ตามกิ่งไม้เหี่ยวโกร๋นเกาะไว้ด้วยเกล็ดหิมะมักถูกกดทับจนรับน้ำหนักไม่ไหว หักร่วงลงสู่พื้นหิมะโดยไร้เสียง

หน้าประตูใหญ่ของคุกใหญ่เลือดเหล็ก นอกจากยืนรักษาการณ์ด้วยเวรยามเจ็ดแปดคนแล้ว รอบข้างมีแต่เสียงลมหิมะ เป็นสภาพเย็นเยือกอำมหิต และเงียบสงบจนผิดธรรมดา

นายทหารที่เฝ้ารักษาคุกใหญ่เลือดเหล็ก ผลัดเปลี่ยนกันปฏิบัติ

หน้าที่เดือนละสองคน หากเกิดความผิดพลาดอันใด นายทหารทั้งสองนี้ต้องถูกพักราชการ จวบกระทั่งติดตามจับกุมนักโทษที่หลบหนีกลับมาได้ กระทำความดีความชอบลบล้างความผิด ค่อยกลับสู่ตำแหน่งเดิม

ในฐานะนายทหารที่เฝ้ารักษาคุกใหญ่เลือดเหล็ก มิเพียงกินเงินเดือนอย่างงาม ทั้งยังต้องบากบั่นท่องยุทธจักร ดังนั้นมีความเสี่ยงสูง คุกใหญ่เลือดเหล็กมีนายทหารทั้งสิ้นสิบสองนาย นายทหารทั้งสิบสองนายนี้ทำงานทุกครึ่งปีหนึ่งครั้ง ครั้งละหนึ่งเดือน สำหรับกับพวกมัน หนึ่งเดือนนี้ต้องระมัดระวัง รักษาความตื่นตัวตลอดเวลา

แต่หลังความลำบากหนึ่งเดือน พวกมันจะมีชีวิตที่สุขสงบและสะดวกสบายไปห้าเดือน

ดังนั้นนายทหารทั้งสิบสองนายนี้มิเพียงมีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งยังมีชื่อเสียงในยุทธจักร มีการคบหาที่กว้างขวาง ไม่เช่นนั้นหากมีนักโทษแหกคุกหนีเตลิดเข้าสู่ยุทธจักร ไหนเลยติดตามจับตัวกลับมาได้?

นายทหารที่รับผิดชอบในเดือนนี้ ล้วนเป็นยอดฝีมือในยุทธจักร ผู้บัญชาการฉายาทวนวิเศษซีจิ้นตัง ผู้ช่วยฉายาค่างสามมือจิวแนเล้ง

คนทั้งสองนี้จำเดิมเป็นโจรธัมมะ มีประสบการณ์ช่ำชอง พ้องกับคำกล่าวที่ว่า 'หลังผ่านการเป็นโจร บัดนี้กลายเป็นขุนนาง' ดังนั้นชาวสัมมาชีพและมิจฉาชีพล้วนไว้หน้าอยู่หลายส่วน

นอกจากผู้บังคับบัญชาทั้งสองแล้ว ยังมีผู้คุมคุกอีกสี่คน ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนมาเช่นกัน เพียงแต่มีตำแหน่งรองจากผู้บัญชาการทั้งสอง หากทว่าทำงานดูแลโดยตรง หากภายในคุกเกิดข้อผิดพลาด ต้องรับโทษเช่นเดียวกับผู้บัญชาการทั้งสอง

ผู้คุมคุกเหล่านี้ก็เป็นยอดฝีมือในยุทธจักรเช่นกัน

ผู้คุมคุกที่อยู่ในเวรในเดือนนี้คือขวัญเหล็กเซ่งเจ่กเปียว ดาบยาวซิมฮุ้นซัว มือแบ่งแยกทองฉั่งไต้ฉ่อ และนางแอ่นเหินลิ้วงังเพ้ง

ขวัญเหล็กเซ่งเจ่กเปียวเป็นทายาทป้อมตระกูลเซ่งแห่งแยงซีเกียง ตระกูลเซ่งมีจุดเด่นที่เพลงดาบ เซ่งเจ่กเปียวเป็นบุตรคนโต กลับไม่ใช้ดาบ เปลี่ยนเป็นฝึกลูกกลมเหล็กทั้งคู่แทน ซึ่งก็ประสบความสำเร็จแตกฉาน

ดาบยาวซิมฮุ้นซัวเฉลียวฉลาด มากด้วยไหวพริบ ถนัดในการใช้ดาบยาวเจ็ดเชียะหนึ่งนิ้ว เพลงดาบฟันขาม้าพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน

มือแบ่งแยกทองฉั้งไต้ฉ่อฝึกปรือสองมือจนกล้าแกร่งประดุจเหล็ก เคยบุกขึ้นเขาจับลั้งซัวด้วยมือเปล่า คร่ากุมสิบสุนัขป่าเก้าเสือร้ายทั้งเป็น มาตรแม้นมีอารมณ์วู่วาม แต่ถือคุณธรรมธัมมะ

นางแอ่นเหินลิ้วงังเพ้งมีตัวเบาเป็นเลิศ โจรเหินหาวพบพานมัน เท่ากับยุงเผชิญกับนางแอ่น ไม่อาจบินหนีรอด ในผู้คุมคุกทั้งสี่นับมันอายุเยาว์ที่สุด

แต่คนทั้งสี่หากเปรียบกับทวนวิเศษซีจิ้นตังกับค่างสามมือจิวแนเล้ง ยังมีฝีมือเป็นรองอยู่ช่วงหนึ่ง

ดังนั้นเมื่อคนเหล่านี้ประจำการในคุกใหญ่เลือดเหล็ก เท่ากับเป็นกรงเหล็กใบหนึ่ง กระทั่งนกกระจิบสักตัวยังยากบินเข้าไป แมลงวันสักตัวก็อย่าหมายบินออกมา

แต่แล้วกลับมีสิ่งมีชีวิตฝ่าคุกใหญ่เลือดเหล็กออกมา ทั้งมิใช่แมลงวัน และมิใช่นกกระจิบหากทว่าเป็นคน

เป็นนักโทษ

มิเพียงเป็นนักโทษ ถึงกับเป็นนักโทษหมายเลขหนึ่งในคุกใหญ่เลือดเหล็ก

คุกใหญ่เลือดเหล็ก

หน้าประตูคุก

เวรยามทั้งแปดขณะสนทนากันเบาๆ พลันได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งร้อนและเป็นระเบียบแบบแผนดังมา พอเงยหน้าขึ้น เห็นผู้คนเก้าคนเดินตรงมา คนนำหน้าคลุมเสื้อคลุมสีดำขลิบผ้ากำมะหยี่สีแดงเลือด มีอายุสามสิบเศษ คิ้วเรียวตาแคบ ที่กลางหลังเสียบดาบยาวที่ทั้งยาวทั้งเบาบางเล่มหนึ่ง คือดาบยาวซิมฮุ้นซัวเอง

เวรยามทั้งแปดรีบน้อมคารวะ เวรยามที่เฝ้าประตูคุกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ผู้คุมซิม ท่าน...ท่านคิดเข้าไป?"

ซิมฮุ้นซัวแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เราไม่เข้าไป หรือยังจะอยู่ที่นี้รอรับลมหิมะ?"

เวรยามนั้นไม่กล้ากล่าวมากความ ล้วงลูกกุญแจไขเปิดประตูเหล็ก ซิมฮุ้นซัวก็หันไปกล่าวกับผู้คนที่ด้านหลังทั้งแปดคนว่า

"ตามเราเข้าไป"

มันเดินถึงกลางคัน พลันหันไปถามเวรยามนั้นว่า

"ตอนนี้ภายในคุกมีผู้บัญชาการกี่คน?"

เวรยามนั้นตอบว่า

"ผู้บัญชาการทั้งสองท่านล้วนไม่อยู่ แต่ผู้คุมฉั้ง ผู้คุมเซ่งและผู้คุมลิ้วออกตรวจตราจุดต่างๆ ภายในคุก"

ซิมฮุ้นซัวถามอีกว่า

"ทราบหรือไม่ว่าผู้คุมเซ่งอยู่ที่ใด?"

เวรยามนั้นยกมือเกาศีรษะแล้วกล่าว

"คล้ายกับตรวจตราคุกหมายเลขสาม"

ซิมฮุ้นซัวผงกศีรษะรับทราบ ไม่กล่าวกระไรอีก นำคนทั้งแปดเดินเข้าคุกใหญ่ เวรยามนั้นเห็นพวกมันเดินผ่านข้างกายไป อดกวาดมองแวบหนึ่งมิได้ การมองครั้งนี้ถึงกับสะดุ้งเฮือกใหญ่

คนทั้งแปดนี้มิใช่ตาบอดข้างซ้าย ก็ตาบอดข้างขวา บ้างแขนซ้ายขาด บ้างขาซ้ายขาดด้วน มีอยู่คนหนึ่งแขนเสื้อข้างขวาว่างเปล่า คนหนึ่งจัดสร้างขาเทียมที่เท้าขวา มีอยู่คนหนึ่งมีรอยแผลดาบบนใบหน้า ยังมีอีกคนหนึ่งใบหูแหว่งหายทั้งสองข้าง...ที่แท้เป็นคนบกพร่องพิการทั้งแปดคน

ที่สร้างความหวาดหวั่นพรั่นพรึงแก่เวรยามผู้นี้คือ คนทั้งแปดแม้สวมเครื่องแบบของกรมเมืองแต่ปล่อยผมยาวประบ่า ทั้งสกปรกทั้งเหม็นคลุ้ง ตาโปนฟันเขี้ยวงอกเงย สารรูปราวภูตร้าย ที่น่าประหลาดคือคนทั้งแปดหน้าตาซึมเซา ปราศจากความรู้สึกใด

เวรยามนั้นรอจนคนทั้งแปดหายลับกับหลังประตู ค่อยร้องออกมาว่า

"มารดาของเรา คนทั้งแปดนี้ไม่ทราบสังกัดหน่วยใด ที่แท้จับตัวคนโฉดอีกขบวนหนึ่งมาตระเตรียมตัดศีรษะ"

เวรยามอีกคนหนึ่งกล่าวอย่างหวาดหวั่นไม่คลายว่า

"เกรงว่าผู้ที่ถูกจับตัวมามิต้องตัดศีรษะแล้ว"

เวรยามคนที่สามรับฟังไม่เข้าใจ ถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

เวรยามคนที่สองนั้นกล่าวว่า

"เพียงขู่ขวัญก็ขู่จนขวัญฝ่อตาย ยังตัดศีรษะอันใด?"

ทุกผู้คนหัวร่อครืนออกมา แต่แล้วหลังประตูคุกพลันบังเกิดเสียงแผดร้องปานถูกฉีกกระชากดังขึ้น

เสียงแผดร้องนี้คุ้นหูพวกมันยิ่ง เจ้าของสุ้มเสียงความจริงวางอำนาจ แต่ตอนนี้กลับแฝงความเจ็บปวดรวดร้าว

นี่เป็นเสียงแผดร้องของผู้คุมเซ่ง

เวรยามทั้งแปดสบตากันวูบ ยังไม่ทราบเป็นเรื่องราวใด กลอน

ที่หลังประตูคุกถูกเปิดออกแล้ว

เพื่อความมั่นคงแข็งแกร่ง หน้าประตูเหล็กยังลั่นกุญแจปิดตาย หากเวรยามที่เฝ้าประตูไม่ยอมเปิดประตู ผู้คนภายในคุกก็ไม่สามารถออกมา

เวรยามที่เฝ้าประตูคนหนึ่งเปิดช่องเล็กๆ บนประตูเหล็กออกกล่าวว่า

'ป้ายอนุญาต'

หลังช่องเล็กๆ ปรากฏป้ายทองเล็กๆ อันหนึ่งยื่นออกมา เมื่อแสดงป้ายทองนี้ จึงสามารถออกจากประตูคุก ผู้ที่มีสิทธิ์แจกจ่ายป้ายทอง เป็นผู้บัญชาการคุกใหญ่เลือดเหล็กประจำเดือนนี้เท่านั้น

เวรยามอีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"โปรดบอกรหัสลับ"

คนที่หลังประตูกล่าวว่า

"กลางวันยาวกลางคืนสั้น มิใช่ฤดูเหมันต์"

เวรยามนั้นกล่าวว่า

"อยู่บ้านพึ่งสหาย"

คนที่หลังประตูขานตอบว่า

"ออกเดินทางพบศัตรู"

จากนั้นตวาดสำทับว่า

"รีบเปิดประตู เราคือผู้คุมซิม"

เวรยามนั้นรีบล้วงลูกกุญแจออกมาไขเปิดประตู เห็นภายในคุกปรากฏผู้คนสิบสองคนทยอยเดินออกมา คนนำหน้าคือดาบยาวซิมฮุ้นซัว เพียงแต่ท่าทางรีบร้อนลนลานอยู่บ้าง

คนที่ข้างกายซิมฮุ้นซัวกลับไม่ร้อนรนแต่อย่างไร มันปล่อยผมยาวสยาย มีอายุประมาณห้าสิบปี ขนคิ้วชี้ชัน สองตามิเพียง

ทอแววดุร้าย ทั้งยังสาดประกายพิสดารที่ข่มขวัญผู้คนชนิดหนึ่ง

สองคนที่ด้านหลังซิมฮุ้นซัวมีอายุสี่สิบเศษ ท่วงท่าสันทัดจัดเจน สองตาเป็นประกายวาววับ คนทางซ้ายอ้วนท้วนกว่า คนทางขวาผอมสูงกว่า บุคคลทั้งสามมีความเหมือนประการหนึ่งคือ บนหน้าผากนาบตราประทับสีเขียวเข้ม แสดงว่าเป็นนักโทษประหารของคกุใหญ่เลือดเหล็ก

พวกมันนวดเฟ้นข้อมือตลอดเวลา ที่ข้อเท้าก็มีรอยจมลึกเข้าไป แสดงว่าถูกล่ามโซ่ตราตรวนเป็นเวลานาน ตอนนี้แม้ได้รับการปลดออก ยังไม่อาจปรับตัวได้ ที่ด้านหลังคนทั้งสี่ ยังติดตามด้วยคนบกพร่องพิการทั้งแปดนั้น

เวรยามเหล่านั้นชมดูจนสูดลมหายใจอย่างหนาวเหน็บ แต่เห็นนักโทษหลุดพ้นจากเครื่องจองจำ มิอาจไม่ไต่ถาม ดังนั้นเวรยามผู้หนึ่งกัดฟันกล่าวว่า

“ผู้คุมซิม...พวกท่าน...”

ดวงตาซิมฮุ้นซัวสาดประกายดุจสายฟ้า จ้องจับบนร่างมัน ผู้คนที่ด้านหลังซิมฮุ้นซัวทั้งสองคนหนึ่งมีประกายตาดุจกระบี่ คนหนึ่งมีประกายตาราวกับดาบ จ้องมองจนมันปวดแปลบตา มีแต่คนที่ข้างกายซิมฮุ้นซัวยังไม่มีปฏิกิริยาใด

เวรยามนั้นไม่สามารถกล่าวสืบต่อ เปลี่ยนเป็นตะกุกตะกักว่า

“พวกท่าน...ลมหิมะรุนแรงถึงเพียงนี้ พวกท่านยังคิดออกไป?”

ซิมฮุ้นซัวส่งเสียงดัง ‘อืมม์’ กวาดมองมันแวบหนึ่ง นำผู้คนทั้งสิบเอ็ดคนโลดแล่นหายลับกับพื้นหิมะอย่างรวดเร็ว

เวรยามเหล่านั้นหันไปมองหน้ากันด้วยความตระหนก หนึ่งในจำนวนนั้นพลันอุทานดังอา ชี้มือไปยังคราบหิมะบนพื้น กล่าวว่า

“พวกท่านดู”

ที่แท้พื้นหิมะที่คนเหล่านี้เดินผ่าน ทิ้งรอยเท้าสองแถว เพียงแต่รอยเท้าตื้นยิ่ง แสดงว่าคนเหล่านี้มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ

ที่น่าตระหนกที่สุดคือ คนที่ข้างกายซิมฮุ้นซัวไม่ทิ้งรอยเท้าเอาไว้ ส่วนสองคนที่ด้านหลังซิมฮุ้นซัว ก็ทิ้งจุดแต้มเล็กๆ บนพื้นหิมะ เมื่อหิมะตกลงมา ก็กลบลบรอยเท้าไป

นี่ไยมิใช่เป็นวิชาตัวเบาเหยียบหิมะไร้รอยที่ร่ำลือกัน ฟังว่ามีแต่ตุยเมี่ยในสี่ยอดมือปราบ จึงมีวิชาตัวเบาถึงระดับนี้

...หรือว่าพลังฝีมือของคนเหล่านี้ ยังสูงล้ำกว่าผู้คุมซิมฮุ้นซัวอีก?

เวรยามทั้งแปดท่านมองดูเรา เรามองดูท่าน ยามกะทันหันไม่ทราบกล่าวอย่างไรดี

ทันใด หลังประตูคุกซึ่งยังไม่ปิดลง ปรากฏคนชุดเขียวผู้หนึ่งกระโดดปราดออกมา เห็นเงาสีเขียวถลันวูบหนึ่ง ก็หายลับกับพื้นหิมะ

เวรยามทั้งแปดร้องโพล่งว่า

“ผู้คุมลิ้ว”

เงาสีเขียวเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว แต่พวกมันยังจดจำออกว่านั่นเป็นนางแอ่นเหินลิ้วงังเพ้ง

ได้ยินภายในคุกบังเกิดเสียงคำรามก้องชายฉกรรจ์ชุดสีทองรูปร่างหยาบใหญ่ผู้หนึ่งกระโดดปราดออกมา ร้องถามว่า

“พวกเจ้าเห็นเจ้าลูกเต่าซิมฮุ้นซัวไปยังที่ใด?”

เวรยามผู้หนึ่งร้องเรียกว่า

“ผู้คุมฉั่ง”

ที่แท้ชายฉกรรจ์ชุดทองผู้นี้คือมือแบ่งแยกทองฉั่งไต้ฉ่อ มันขู่คำรามว่า

“พวกมันไปยังที่ใดแล้ว?”

เสียงคำรามครั้งนี้ถ่ายทอดไปไกล บังเกิดเสียงสะท้อนไม่

ขาดหู

เวรยามเหล่านี้ทราบว่า ผู้คุมฉั่งมีอารมณ์วู่วามเช่นเดียวกับผู้คุมเซ่ง แต่ยังไม่เคยเห็นมันมีโทสะถึงเพียงนี้มาก่อน เวรยามผู้หนึ่งปลุกปลอบกำลังขวัญชี้มือไปกล่าวว่า

"...ผู้คุมซิมและพวกไปทางด้านนั้น"

ไม่ทันขาดคำ เงาสีทองถลันวูบหนึ่ง ฉั่งไต้ฉ่อล่วงหน้าไปหลายวา ตำแหน่งที่พุ่งผ่าน หิมะบนพื้นถูกเหยียบย่ำแตกกระจายแสดงออกถึงพลังการฝึกปรืออันกล้าแข็ง

เวรยามเหล่านั้นไม่ทันระงับขวัญอันแตกตื่น ได้ยินเสียงคนเดือดพล่าน เจ้าหน้าที่เรือนจำสามสี่สิบนายถืออาวุธครบมือโถมออกมาร้องถามเวรยามทั้งแปดว่า

"พวกมันหลบหนีไปที่ใดแล้ว?"

เวรยามผู้หนึ่งร้องถามว่า

"ภายในคุกเกิดเรื่องอันใด?"

เจ้าหน้าที่นายหนึ่งตวาดว่า

"บัดซบ พวกเจ้าเฝ้าอยู่ที่นี้ หรือว่าไม่เห็น?"

เวรยามนั้นโอดครวญว่า

"เห็นนั้นเห็นอยู่ แต่พวกเราไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด"

เจ้าหน้าที่ถือดาบผู้หนึ่งกล่าวว่า

"พวกเราก็ไม่ทราบชัด เพียงทราบว่าผู้คุมเซ่งตายแล้ว สองโฉดเนี่ยน้ำกับเจ้าม้วยมอดซอเซียงเง็กล้วนแหกคุกหลบหนี ฟังว่าผู้คุมซิมเป็นคนปล่อยตัว ทั้งยังฆ่าพี่น้องสิบกว่าคน..."

เวรยามทั้งแปดล้วนแตกตื่นตะลึงลาน

สองโฉดเนี่ยน้ำซิ่งเป็นสองพี่น้องตระกูลซีกลับแหกคุกออกไป

เจ้าม้วยมอดซอเซียงเง็กก็แหกคุกออกไป

เวรยามเหล่านี้ยังไม่ล่วงรู้ที่มาของเจ้าม้วยมอดชอเซียงเง็ก แต่ล้วนได้ยินชื่อของสองโฉดเนี่ยน้ำสองพี่น้องตระกูลซีมา

สองพี่น้องตระกูลซีคนหนึ่งเรียกว่าซีเจี่ยชง คนหนึ่งเรียกกว่าซีเจี่ยฮง ฟังว่ายังมีพี่ชายคนหนึ่ง แต่หลงพลัดหายสาบสูญไป

ซีเจี่ยชงฉายากระบี่ฟ้า ซี่เจี่ยฮงฉายาดาบพิฆาต ล้วนมีชื่ออื้อฉาวชั่วร้าย โดยเฉพาะผู้คนแถบเนี่ยน้ำมักสั่งสอนบุตรหลานว่า 'เจ้าพอเติบใหญ่ อย่าได้ประพฤติเช่นซีโฉดใหญ่กับซีโฉดเล็ก'

พวกมันทั้งสองก่อกรรมทำชั่ว ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตา ถึงกับกระทำปิตุฆาตและมาตุฆาต ทางการไม่เคยหยุดตามล่าพวกมัน แม้แต่ชาวยุทธจักรก็ช่วยเหลือทางการอีกแรงหนึ่ง แต่แปดเก้าปีมานี้ ปรากฏเจ้าหน้าที่ทางการตายใต้เงื้อมมือพวกมันสี่ห้าสิบนาย แม้แต่ชาวยุทธจักรก็เสียชีวิตไปเจ็ดแปดสิบคน

จวบกระทั่งเมื่อสามเดือนก่อน สองในสี่ยอดมือปราบซึ่งได้แก่แนฮ้วยกับตุยเมี่ย เดินทางผ่านเส้นทางชังจิว บังเอิญพบพานสองโฉดเนี่ยน้ำ จึงผนึกกำลังโค่นมันสองพี่น้อง ส่งตัวมายังคุกใหญ่เลือดเหล็กตระเตรียมประหารชีวิต ตอนนี้กลับถูกผู้คนปล่อยตัวไป

เรื่องนี้ยังมีส่วนเกี่ยวข้องกับดาบยาวซิมฮุ้นซัว ดูท่าก่อหวอดเป็นมรสุมลูกใหญ่

เวรยามทั้งแปดไม่กล้าชักช้า พากันชี้บอกทิศทาง เจ้าหน้าที่เรือนจำทั้งหมดจึงไล่กวดไปตามพื้นหิมะอย่างเร่งร้อน

ลมเหนือโชยพัด หิมะพร่างพรู

ลมหิมะคล้ายเทพเจ้าอันดุร้าย พสุธาคล้ายเขียงรองรับ ผู้คนเปรียบเสมือนมด เคลื่อนผ่านพื้นขาวโพลนไป

เวรยามทั้งแปดเพิ่มความตื่นตัว ปิดประตูคุก ยืนรักษาการณ์อยู่หน้าประตู

คุกใหญ่เลือดเหล็กกลับคืนสู่ความสงบอีกครา

ในจวนแม่ทัพอันภูมิฐาน ชายกลางคนสวมชุดยาวสีขาวนวลผู้หนึ่งเดินไปมา คนผู้นี้ร่างสูงโปร่ง สองข้างแก้มกับใต้คางไว้เครายาวนิ้วกลางข้างขวาสวมแหวนหยกวงหนึ่ง

ใบหน้าคนผู้นี้ประดับด้วยหยาดเหงื่อ แสดงว่ามีเรื่องร้อนรุ่มใจคล้ายกำลังรอคอยผู้ใด

พลันปรากฏเงาคนพลันวูบหนึ่ง ชายฉกรรจ์สวมชุดแพรสีครามผู้หนึ่งเร่งรุดมาถึง คนชุดสีขาวนวลพอเห็นมัน รีบถามว่า

"ท่านทราบเรื่องที่คุกใหญ่เลือดเหล็กแล้ว?"

ชายฉกรรจ์ชุดครามทางหนึ่งปาดเช็ดเหงื่อทางหนึ่งตอบว่า

"ทราบแล้ว เราความจริงอยู่ระหว่างการเดินทางไปยังเมืองกิมซัว พอทราบข่าวก็รีบกลับมา เนื่องจากตำหนิว่าม้าฝีเท้าเชื่องช้าจึงละทิ้งม้าวิ่งตะบึงกลับมา"

คนชุดสีขาวนวลกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"น้องเรา เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ เกรงว่าพวกเราไม่อาจรักษาหมวกเกราะบนศีรษะไว้ได้"

ชายฉกรรจ์ชุดครามขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ท่านแม่ทัพ ผู้น้องจะระดมเจ้าหน้าที่ทั้งหมด ติดตามจับตัวพวกมันกลับมาให้จงได้"

คนชุดสีขาวนวลทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"สองโฉดเนี่ยน้ำแหกคุกหลบหนียังพอทำเนา แม้แต่เจ้าม้วยมอดยังหนีหายไป เกรงว่ายากติดตามจับกุมกลับมา ฟังว่าคนปล้นคุกยังมีแปดพิการฟ้าบกพร่องด้วย"

ชายฉกรรจ์ชุดครามกล่าวด้วยความประหวั่นอยู่บ้างว่า

"หากไม่ตามล่าตัวเจ้าม้วยมอดกลับมา น่ากลัวพวกเราไม่อาจรักษาศีรษะบนบ่าได้"

คนชุดสีขาวนวลแหงนหน้าทอดถอนใจกล่าวว่า

"เจ้าม้วยมอดเป็นชนชั้นใด อาศัยพวกเราไหนเลยจับตัวได้ ดูท่ามีเพียงหนทางสายเดียวเท่านั้น"

ชายฉกรรจ์ชุดครามถามว่าหนทางใด คนชุดสีขาวนวลกล่าวย้ำทีละคำว่า

"ไปหาจูกัวะซิงแซ จูกัวะซิงแซเป็นพระสหายฮ่องเต้ เป็นปราชญ์ของยุทธจักร หากได้รับการช่วยเหลือจากท่านผู้เฒ่า ชี้แนะหนทางแก่พวกเรา จึงอาจจับตัวเจ้าม้วยมอดแก่พวกเรา"

ชายฉกรรจ์ชุดครามกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ขอความช่วยเหลือจากจูกัวะซิงแซ เราไฉนไม่ทันนึกถึงมาก่อน?"

คนชุดสีขาวนวลกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"เรื่องไม่อาจชักช้า พวกเราไปในบัดดล"

ชายฉกรรจ์ชุดครามเหลียวหน้าไปร้องสั่งว่า

"พวกเรา จัดเตรียมม้าเร็ว...จิวฮก รีบกลับไปยังที่พักเรา นำม้วนภาพที่เราเก็บสะสมไว้มา"

ไม่นานให้หลัง บนทางหลวงสายชังจิวปรากฏม้าเร็วยี่สิบสามสิบตัว คนบนหลังม้าคลุมเสื้อคลุมป้องกันหิมะ ล้วนเป็นเจ้าหน้าที่บ้านเมืองทั้งสิ้น

สองคนแรกเป็นแม่ทัพสำคัญของบ้านเมือง สวมชุดยาวสีขาวนวล ชาวยุทธจักรขนานฉายาว่า ทวนวิเศษซีจิ้นตัง คนข้างเคียงสวมใส่ชุดคราม คือค่างสามมือจิวแนเล้ง

ที่ด้านหลังทั้งสองติดตามด้วยชายฉกรรจ์ชุดทอง กลับเป็น

ผู้ดูแลคุกใหญ่เลือดเหล็ก ฉายามือแบ่งแยกทองฉั่งได้ฉ่อ อีกคนหนึ่งหล่อเหลาเยาว์วัย สวมชุดเขียวรัดกุม ที่แท้เป็นนางแอ่นเหินลิ้วงังเพ้ง

คนเหล่านี้กลับควงม้าฝ่าลมหิมะเดินทาง แสดงว่าเกิดเรื่องไม่ปรกติธรรมดา

ในห้องโถงจำลองที่กะทัดรัด บนโต๊ะหินเรียบลื่นราวหยกขาว ภายใต้แสงเทียนสีเหลืองสาดส่อง ภาพวาดชุดหนึ่งถูกคลี่วางบนโต๊ะ หน้าโต๊ะยื่นไว้ด้วยชายชราผู้หนึ่ง ยกมือลูบเคราขาวเงินยวง ชมดูภาพวาดอย่างดื่มด่ำ

ชายชราผ่านโลกมาอย่างซ่ำซอง ใบหน้าปรากฏรอยย่นมากมายหลายเส้น แต่เค้าหน้ายังอ่อนเยาว์ยิ่ง คาดว่าในวัยหนุ่มท่านทั้งหล่อเหลาทั้งสง่างาม

ยามนี้สวมชุดยาวสีขาว ขลิบริมขอบสีดำ ทำให้สีดำยิ่งเด่นชัด สีขาวยิ่งสะดุดตา

นิสัยใจคอของท่านก็เช่นกัน มาตรว่าเปี่ยมด้วยสติปัญญา กุมอำนาจดำรงตำแหน่งสูงส่ง ทั้งมีฝีมือสูงเยี่ยม แต่แบ่งแยกดำขาวอย่างชัดเจน ในชีวิตบอกหนึ่งเป็นหนึ่ง บอกสองเป็นสอง ศรัทธาที่มีต่อวิถีแห่งผู้กล้า ความยึดมั่นในคุณธรรมธัมมะไม่เคยคลอนแคลนมาก่อน

คนผู้นี้คือจูกัวะซิงแซ (ท่านผู้แซ่จูกัวะ)

ในชีวิตของจูกัวะซิงแซรักชอบพิณ หมากล้อม บทกวี ตัวหนังสือ ภาพวาด ดังนั้นม้วนภาพโบราณชุดนี้ ถูกคลี่กางอยู่เบื้องหน้าจูกัวะซิงแซ

จูกัวะซิงแซยิ้มเล็กน้อย ยกมือที่เรียวยาวราวแท่งหยกลูบเคราใต้คาง ผู้ที่อยู่ข้างกายท่านเป็นบุรุษฉกรรจ์อายุไม่ถึงสามสิบปีผู้หนึ่งซึ่งก็เผยอยิ้มเช่นกัน

ไม่ว่าผู้ใดพอยืนเคียงคู่กับจูกัวะซิงแซ ซึ่งเป็นยอดคนอันสุนทรีย์ล้วนกลายเป็นมนุษย์ปุถุชนอันคร่ำครึ มีแต่บุรุษฉกรรจ์ที่สวมชุดสีครามนี้กลับยืนเคียงคู่กับจูกัวะซิงแซอย่างกลมกลืน

นี่เป็นมือปราบอันดับสองของสี่ยอดมือปราบซึ่งได้รับการฝึกอบรมจากจูกัวะซิงแซ...ทิชิ่ว (มือเหล็ก) ในสี่ยอดมือปราบ นับแนฮ้วยอายุน้อยที่สุด ถัดมาเป็นบ้อเช้ง ทิชิ่วยังอายุมากกว่าบ้อเช้งเล็กน้อย คนที่อายุมากที่สุดคือตุยเมี่ย

สามสิบปีมานี้ จูกัวะซิงแซฝึกอบรมมือปราบรวมหกคน แต่สองในหกเสียชีวิตทั้งที่ยังเยาว์วัย

สี่คนที่หลงเหลือ ถือว่าบ้อเช้งเจ้าอุบายความคิด ใช้อาวุธลับเป็นเลิศ แนฮ้วยมีนิสัยเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว เพลงกระบี่เผ็ดร้อนดุร้าย ทิชิ่วมีหมัดเหล็กไร้ผู้ต่อต้าน บวกกับพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ส่วนตุยเมี่ยมีวิชาตัวเบาเป็นเลิศ เพลงเท้าไร้ผู้ต้านติด

จูกัวะซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นภาพวาดมีชื่อ"

ทวนวิเศษซีจิ้นตังที่ด้านข้างยิ้มประจบกล่าวว่า

"คนเป็นคนมีชื่อ"

จูกัวะซิงแซส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม ซีจิ้นตังกล่าวว่า

"หากมิใช่คนมีชื่อ ไหนเลยชื่นชมภาพวาดมีชื่อได้?"

ค่างสามมือจิวแนเล้งที่ร่วมทางมากล่าวเสริมว่า

"นี่เป็นภาพวาดที่ตระกูลจิวเราเก็บสะสมไว้ หากซิงแซชมชอบก็ขอมอบต่อซิงแซท่าน"

จูกัวะซิงแซคล้ายครุ่นคิดอันใด พลันยิ้มออกมา กล่าวว่า

"เชิญรับน้ำชา"

ซีจิ้นตังกับจิวแนเล้งเป็นแม่ทัพที่ผ่านสมรภูมิสู้รบมาอย่างโชกโชน ยามนี้พอได้พบจูกัวะซิวแซ ล้วนบังเกิดความเคารพยกย่อง โดยเฉพาะจิวแนเล้งหอบภาพวาดมามอบให้ จูกัวะซิงแซกลับเฉไฉไปทางอื่น ต้องงงงันวูบหนึ่ง ทิชิ่วที่ด้านข้างจึงยกถ้วยน้ำชาขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"แม่ทัพทั้งสองเชิญรับน้ำชา"

ซีจิ้นตังกับจิวแนเล้งรีบยกถ้วยขึ้น ความจริงเพียงจิบชาเป็นพิธี แต่น้ำชาพอเข้าปาก รู้สึกหอมกำซาบซ่าน กลับดื่มจนหมดถ้วย ซีจิ้นตังค่อยกล่าวว่า

"ที่แท้ซิงแซเป็นยอดฝีมือในการชงชา เราผู้แซ่ซีดื่มชามาชั่วชีวิต ไม่เคยลิ้มลองชาที่หอมจรุงถึงเพียงนี้มาก่อน"

จูกัวะซิงแซยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"นี่เป็นยอดชาเซียงฮุยของแต้จิ๋ว เตาที่ใช้ต้มชาเป็นเตาดินแดงเมืองจั้วจิว น้ำที่ใช้ชงชาเป็นน้ำแร่ที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน ฟืนที่ใช้เป็นไม้อั้งซำบักเมืองท้งจิว ดังนั้นเป็นผู้คนรวบรวมสิ่งที่เป็นความสุดยอดจากแหล่งต่างๆ ชานี้ที่หอมหวน ที่สุนทรีย์ เป็นความวิเศษตามธรรมชาติ หาใช่คุณความดีของผู้คนไม่"

ซีจิ้นตังกล่าวว่า

"ซิงแซมีความเห็นอันสูงส่ง"

จูกัวะซิงแซผายมือเชิญแขกนั่งลง ยิ้มพลางกล่าว

"ท่านทั้งสองฝ่าลมหิมะมาจากเมืองชังจิว แม่ทัพจิวหอบภาพวาดมา ย่อมต้องมีเรื่องราว ขอให้บอกตรงๆ ไม่เช่นนั้นหากเราหน่วงเหนี่ยวภารกิจการงานของพวกท่าน คงไม่สบายใจยิ่ง"

ทวนวิเศษซีจิ้นตังกับค่างสามมือจิวแนเล้งหันไปสบตากัน ล้วนหน้าแดงวูบหนึ่ง ที่แท้จูกัวะซิงแซล่วงรู้เจตนาการมาของพวกตนตั้งแต่แรก

ซีจิ้นตังกล่าวด้วยความละอายว่า

"ซิงแซมีสายตาเจิดจ้าดุจคบเพลิง สังเกตอย่างละเอียด พวกเราเดินทางมา เพราะมีเรื่องขอคำชี้แนะจากซิงแซจริงๆ"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"ชี้แนะไม่กล้ารับ เพียงขอรับทราบรายละเอียด แม่ทัพทั้งสองพากันรดมา คงมีเรื่องราวที่ไม่ธรรมดา"

ซีจิ้นตังทอดถอนใจกล่าวว่า

"กระบี่ฟ้าดาบพิฆาตสองพี่น้องตระกูลซีแหกคุกออกมาแล้ว"

ทิชิ่วที่ด้านข้างสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"แม่ทัพซีหมายถึงสองโฉดเนี่ยน้ำนามซีเจี่ยซงกับซีเจี่ยฮง?"

ซีจิ้นตังรับคำ จูกัวะซิงแซยกมือลูบเคราก่ล่าวว่า

"สองพี่น้องคู่นี้ก่อกรรมทำชั่ว เป็นแนฮ้วยกับตุยเมี่ยผนึกกำลังจับกุมตัวไว้ ทั้งหมดกำลังนึกโล่งอก มิคาดยังถูกพวกมันแหกคุกออกมา"

ซีจิ้นตังทอดถอนใจกล่าวว่า

"ล้วนเป็นเราบกพร่องต่อหน้าที่ เราเองไม่ทราบกล่าวอย่างไรดี...ปัญหาอยู่ที่ผู้ที่แหกคุกออกมาครั้งนี้ ยังมีชอเซียงเง็ก"

จูกัวะซิงแซความจริงหลุบคิ้วครุ่นคิด พอฟังคำ 'ชอเซียงเง็ก' พลันช้อนตาขึ้น ดวงตาสาดประกายดุจสายฟ้า ข่มขวัญซีจิ้นตังกับจิวแนเล้งจนใจสั่นสะท้าน จูกัวะซิงแซถามอย่างรู้ร้อนรนว่า

"ท่านหมายถึงเจ้าม้วยมอดชอเซียงเง็ก?"

ซีจิ้นตั้งรับคำด้วยความละอาย จูกัวะซิงแซกระทืบเท้ากล่าวว่า

"คนผู้นี้พอหลบหนีออกจากคุกใหญ่ ยุทธจักรไหนเลยมีวันสุขสงบได้?"

จิวแนเล้งที่ด้านข้างอดกล่าวมิได้ว่า

"เราก็ได้ยินว่า เจ้าม้วยมอดชอเซียงเง็กฝึกพลังลมปราณเปลวอัคคีประกายน้ำแข็งเย็น ทั้งเจ้าอุบายความคิด ทั้งก่อกรรมทำเข็ญ

เพียงไม่ทราบ...เหตุใด...”

คำพูดหลังจากที่คล้ายยากกล่าวจากปาก เพียงแต่มองดูจูกัวะ-ซิงแซ จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

“แม่ทัพจิวกล่าวถูกต้อง หากชอเซียงเง็กเพียงเป็นมารร้ายในยุทธจักร ก็ไม่น่าหวั่นวิตก แต่ว่ามันเคยปลงพระชนม์ฮ่องเต้สามครั้งทั้งมีใจทะเยอทะยาน ชักชวนเจ็ดสิบสองหัวหน้าสาขาเส้นทางมิจฉาชีพกับยี่สิบเจ็ดผู้นำทางน้ำแม่น้ำแยงซีเกียง รวมกำลังโจรร้ายบุกยึดนครหลวง คนผู้นี้มีสีผิวประดุจหยก คล้ายต้นไม้หยกกลางสายลม ทั้งกอปรด้วยความสามารถของผู้นำ ฝ่าบาทที่มีพระบัญชาให้คุมตัวคนผู้นี้ ความจริงคิดรับไว้ใช้สอย ตอนนี้มันหนีรอดไปได้คงไม่ยอมเลิกรา สร้างความวุ่นวายแก่แว่นแคว้นอีกครา เมื่อถึงเวลานั้น...”

ซีจิ้นตังทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

“ถูกต้อง ครั้งกระโน้นตอนที่เจ้าม้วยมอดชอเซียงเง็กก่อการกบฏ ดีที่จูกัวะซิงแซเดินทางไปพบปะยี่สิบเจ็ดผู้นำทางน้ำ เกลี้ยกล่อมทั้งหมดผละจากกองกำลังฝ่ายกบฏ จากนั้นใช้ฝีมือพิชิตเหล่ามิจฉาชีพปลอบขวัญอย่างเหมาะสม ค่อยทำลายแผนการบุกยึดนครหลวงของเจ้าม้วยมอดไป เจ้าม้วยมอดจึงเปลี่ยนเป็นปลงพระชนม์ฮ่องเต้ แต่การลงมือครั้งแรกถูกทหารรักษาพระองค์พบเห็น กลับทะลวงฝ่าวงล้อมผู้คนนับพันหลบหนีออกไป ครั้งที่สองสามารถบรรลุถึงหน้าพระพักตร์ แต่ถูกเหล่ายอดฝีมือที่ถวายการอารักขาเสี่ยงตายเข้าขัดขวาง หากยังก่อการเป็นคำรบสาม ประจวบกับจูกัวะซิงแซอยู่ในวังต้องห้าม หาญสู้เจ้าม้วยมอด ในที่สุดคร่ากุมมันไว้ได้”

จิวแนเล้งกล่าวด้วยความตระหนกว่า

“เช่นนี้เป็นว่า...หากฝ่าบาททรงทราบเรื่องนี้...พวกเราไยมิใช่ไม่อาจรักษาศีรษะบนบ่าไว้ได้?”

จูกัวะซิงแซกล่าวอย่างจริงจังว่า

"เรื่องนี้มีความสำคัญยิ่งยวด เราจะไม่ปล่อยให้เจ้าม้วยมอดลอยนวลเด็ดขาด...แม่ทัพทั้งสองโปรดบอกเล่าเรื่องราวโดยละเอียด เพื่อจะได้ติดตามจับกุมโจรร้ายรายนี้"

ซีจิ้นตังคึกคักอักโข กล่าวว่า

"เรื่องราวเป็นเช่นนี้ เดือนนี้เรากับน้องแซ่จิวรับหน้าที่ดูแลคุกใหญ่เลือดเหล็ก ยังมีผู้คุมอีกสี่ท่าน ประกอบด้วยขวัญเหล็กเซ่งเจ่กเปียวดาบยาวซิมฮุ้นซัว นางแอ่นเหินลิ้วงังเพ้งและมือแบ่งแยกทองฉั่งไต้ฉ่อ..."

จูกัวะซิงแซผงกศีรษะกล่าวว่า

"คุกใหญ่เลือดเหล็กได้ชื่อว่ามั่นคงแข็งแรง ครั้งนี้มีแม่ทัพทั้งสองเฝ้าดูแล ยังมีผู้คุมเซ่งและพวกทั้งสี่เป็นผู้ช่วย สมควรไม่มีข้อผิดพลาดจึงถูกต้อง"

ซีจิ้นตังทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตามเหตุผลสมควรเป็นเช่นนี้ แต่รุ่งเช้าวันนี้ ขณะที่ลมหิมะพัดกระหน่ำ ซิมฮุ้นซัวกลับนำเจ้าหน้าที่กรมเมืองมาแปดนาย สังหารเซ่งเจ่กเปียวที่เฝ้าคุกหมายเลขสอง ทำร้ายเจ้าหน้าที่เรือนจำหลายนายแย่งชิงป้ายคำสั่ง ช่วยเหลือเจ้าม้วยมอดกับสองโฉดเนี่ยน้ำไป"

จูกัวะซิงแซกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ซิมฮุ้นซัวใช่อยู่ในสังกัดท่านแม่ทัพหรือไม่?"

ซีจิ้นตังตอบว่า

"มันความจริงสังกัดเลขากรมกลาโหมท่านแม่ทัพจ้อ ต่อมาเมืองชังจิวขาดกำลังพล จึงโอนมาเข้าสังกัดเรา"

จูกัวะซิงแซถามอีกว่า

"คนผู้นี้มีความประพฤติอย่างไร?"

ซีจิ้นตังกล่าวว่า

"มันมีเพลงดาบรวดเร็วดุร้าย ไหวพริบปราดเปรียว แต่ค่อนข้างเจ้าเล่ห์ เคยประกอบความดีความชอบสามประการ ระหว่างที่สังกัดเรา กระทำผิดสองครั้ง แต่เนื่องจากมิใช่ความผิดร้ายแรง กอปรกับเราต้องการบุคคลเช่นนี้ไว้ใช้สอย จึงไม่ลงโทษสถานหนัก"

จูกัวะซิงแซซักถามว่า

"มันกระทำความผิดอันใด?"

ซีจิ้นตังกล่าวว่า

"ครั้งแรกขโมยเงินเดือนทหาร ถูกเราพบเห็น ดังนั้นลงโทษเฆี่ยนตีหกสิบครั้ง สั่งกักบริเวณสามวัน ครั้งที่สองคิดลวนลามสตรีเพศถูกประสบพบเห็น ถูกเราตบหน้าสองฉาด ใช้ไม้เท้าหวดใส่ยี่สิบที"

จูกัวะซิงแซพลันกล่าวว่า

"ช้าก่อน ครั้งที่สองที่มันลวนลามสตรีเพศ ใช่ถูกแม่ทัพซีพบเห็นหรือไม่?"

ซีจิ้นตังหันไปทางจิวแนเล้ง จิวแนเล้งรีบกล่าวว่า

"ตอนนั้นเป็นเรานำพวกมันไปยังเมืองฉื่อจิว ซีเฮียหาได้ร่วมทางไม่ หลังจากกลับมาค่อยรายงานต่อซีเฮีย ตอนนั้นผู้ที่ขัดขวางพฤติการณ์ของมันเป็นขวัญเหล็กเซ่งเจ่กเปียว"

จูกัวะซิงแซส่งเสียงดังอ้อ ซีจิ้นตังกล่าวเสริมว่า

"ดังนั้นเราเห็นว่าการชิงตัวนักโทษไปของซิมฮุ้นซัวครั้งนี้ มิเพียงมีสัมพันธไมตรีกับนักโทษของแผ่นดิน มิหนำซ้ำอาจฉวยโอกาสแก้แค้นส่วนตัว โดยคำนวณจากการที่มันเพียงฆ่าเซ่งเจ่กเปียวคนเดียว"

จูกัวะซิงแซเพ่งตาถามว่า

"ท่านบอกว่ามันอาศัยกำลังเพียงลำพังฆ่าเซ่งเจ่กเปียวหรือ?"

ซีจิ้นตังกล่าวว่า

"พวกมันทั้งเก้าโถมเข้าคุกใหญ่เลือดเหล็ก ผ่านคุกหมายเลข

หนึ่ง ลุดเลี้ยวเข้าคุกหมายเลขสอง ตอนนั้นผู้คุมฉั่งอยู่ที่นั้น จึงถูกซิมฮุ้นซัวสยบจุดไว้ จากนั้นพวกมันฝ่าเข้าคุกหมายเลขสาม ช่วยเหลือเจ้าม้วยมอดออกมา ทั้งยังฆ่าเซ่งเจ่กเปียว”

จูกัวะซิงแซถามว่า

“ผู้คุมฉั่งที่ถูกสยบจุดเล่า?”

ซีจิ้นตังกล่าวว่า

“มันเพียงถูกจี้จุดชากับจุดใบ้ ได้แต่เบิ่งตาดูซิมฮุ้นซัวฆ่าเจ้าหน้าที่เรือนจำ ช่วยเหลือสองโฉดเนี่ยนำไป โดยที่ไม่อาจทำอย่างไรได้”

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

“ฟังจากปากคำท่าน แสดงว่าสองโฉดเนี่ยน้ำถูกขังอยู่ในคุกหมายเลขสอง อยู่ในความดูแลของผู้คุมเซ่งเอง”

จากนั้นซีจิ้นตังก็ถามว่า

“เซ่งเจ่กเปียวมีความประพฤติเยี่ยงไร?”

จิวแนเล้งกล่าวเสริมว่า

“เซ่งเจ่กเปียวนับเป็นลูกผู้ชายชาตรี ใช้ลูกเหล็กคู่หนึ่งเป็นอาวุธ ทั้งกอปรด้วยขวัญอันกล้าแข็ง”

ซีจิ้นตังก็กล่าวว่า

“เซ่งเจ่กเปียวสมเป็นลูกผู้ชาย ทั้งปฏิบัติหน้าที่อย่างเข้มแข็ง เพียงแต่อารมณ์วู่วาม นอกจากสนิทชิดเชื้อกับฉั่งไต้ฉ่อแล้ว บุคคลอื่นล้วนเคยทะเลาะวิวาทกับมัน คิดไม่ถึงจะถูกซิมฮุ้นซัวฆ่าทิ้ง”

จูกัวะซิงแซถามว่า

“ฉั่งไต้ฉ่อมาด้วยหรือไม่?”

ซีจิ้นตังกล่าวว่า

“เรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับทุกผู้คน เรานำตัวมันมาด้วย ซิงแซต้องการพบมันหรือ?”

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า
"เรามีวาจาคิดถามมัน"
ซีจิ้นตังรับคำ ร้องบอกว่า
"เชิญตัวผู้คุมฉั้งเข้ามา"

ชายฉกรรจ์รูปกายกำยำ สวมชุดสีทองผู้หนึ่งเดินเข้าห้องโถงมาอย่างองอาจ ประสานมือคารวะต่อจูกัวะซิงแซ จูกัวะซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฉั้งย่งสือ (ผู้เข้มแข็งแซ่ฉั้ง) เชิญนั่ง"

มือแบ่งแยกทองฉั้งไต้ฉ่อรับคำ ทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ไม้จันทน์ตัวหนึ่งอย่างเขื่องโข กลับแทบกดทับเก้าอี้ยุบทลายลง

จูกัวะซิงแซยิ้มพลางถามว่า
"ขณะที่เกิดเหตุ ท่านอยู่ที่คุกหมายเลขสองกระมัง?"

ฉั้งไต้ฉ่อรับคำ จูกัวะซิงแซสั่งให้บอกเล่าเหตุการณ์มา ฉั้งไต้ฉ่อจึงกล่าว

"รุ่งเช้าวันนี้เราอยู่ที่คุกหมายเลขสอง พอตื่นนอนก็ฝึกซ้อมฝีมือเที่ยวหนึ่ง เจ้าลูกเต่าพลันชักนำตัวอุบาทว์แปดตนเดินเข้ามา ฉวยโอกาสที่เราไม่ทันระวัง จี้จุดชาของเรา..."

จูกัวะซิงแซถามสอดขึ้น
"เจ้าลูกเต่าที่ว่าใช่เป็นซิมฮุ้นซัวหรือไม่?"
ฉั้งไต้ฉ่อแผดด่าว่า
"มันมิใช่ลูกเต่ายังมีผู้ใด? เจ้าตัวบัดซบ..."
ซีจิ้นตังตวาดว่า
"เล่าฉั้ง (คนแซ่ฉั้ง) ไหนเลยกล่าววาจากับจูกัวะซิงแซเช่นนี้ได้..."

จูกัวะซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่เป็นไร เรากลับชมชอบลูกผู้ชายอารมณ์ร้อนแรงเช่นนี้... บอกต่อไป"

ฉั้งไต้ฉ่อหยุดพักหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เจ้าผู้นั้นจี้จุดชาของเรา เราไม่อาจขยับเคลื่อนไหว จากนั้นพี่น้องที่เฝ้าคุกกับเราหลายคนเดินเข้ามา มิคาดลูกเต่าพิการเหล่านั้นลงมือฆ่าคนหมดสิ้น เจ้าผู้นั้นล้วงลูกกุญแจจากเราไปไขโซ่ตรวนให้แก่สองโฉดเนี่ยน้ำ เราไม่อาจทนดูได้ จึงอ้าปากแผดด่า ลูกเต่าพิการทั้งแปดคิดฆ่าเรา เจ้าผู้นั้นยังมีมโนธรรมอยู่บ้าง ชิงตวาดห้ามไว้ชักชวนสองโฉดเนี่ยน้ำบุกเข้าคุกหมายเลขสาม..."

จูกัวะซิงแซพลันกล่าวว่า

"ช้าก่อน เป็นซิมฮุ้นซัวตวาดห้ามมิให้คนเหล่านั้นฆ่าท่านหรือ?"

ฉั้งไต้ฉ่อกล่าวอย่างเปิดอกว่า

"มิผิด เราแม้แค้นเจ้าลูกเต่าจับใจ แต่ยังจดจำน้ำใจส่วนนี้ไว้"

จูกัวะซิงแซกล่าวอีกว่า

"ท่านกับซิมฮุ้นซัวมีสัมพันธไมตรีด้วยดีหรือ?"

ฉั้งไต้ฉ่อร้องว่า

"ความจริงต่างเป็นผู้คุมคุก มีน้ำใจไมตรีต่อกัน แต่เจ้าลูกเต่าพานขมเหงคน เมื่อสามเดือนก่อนเราต่อยตีกับมันเที่ยวหนึ่ง หลังจากนั้นไม่ทักทายกันอีก"

จูกัวะซิงแซส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า

"พวกท่านเคยต่อยตีกัน?"

จิวแนเล้งกล่าวเสริมว่า

"มิผิด ตอนนั้นซิมฮุ้นซัวข่มเหงเจ้าหน้าที่เรือนจำผู้หนึ่ง เตะถาดอาหารของมันพลิกคว่ำ เล่าฉั้ง (คนแซ่ฉั้ง) กับเซ่งเจ่กเปียวอยู่

ในเหตุการณ์ บังคับให้ซิมฮุ้นซัวรับประทานอาหารที่ตกหล่นอยู่บนพื้นลงไป ซิมฮุ้นซัวย่อมไม่ยินยอม เกิดการต่อสู้ระหว่างสองต่อหนึ่ง ต่อมาลิ้วน้อยไปรายงานเรา เราค่อยรุดมาระงับเหตุ..."

ซีจิ้นตังถลึงตาใส่จิวแนเล้ง กล่าวว่า

"ภายในคุกเกิดเรื่องเช่นนี้ ท่านไฉนไม่แจ้งต่อเรา?"

จิวแนเล้งไม่อาจตอบคำ จูกัวะซิงแซซักถามฉั้งไต้ฉ่อว่า

"ภายหลังเป็นอย่างไร?"

ฉั้งไต้ฉ่อกล่าวอย่างแค้นเคืองว่า

"ชั่วครู่ให้หลัง เราเห็นเจ้าลูกเต่านั้นกับพวกนำตัวบัดซบแซ่ซอนั้นออกจากคุกไป อึดใจต่อมาลิ้วน้อยค่อยมาถึง ตบคลายจุดแก่เรา จากนั้นรุดไปยังคุกหมายเลขสาม เราหลังจากยืดเส้นยืดสาย ก็รีบรุดออกไป"

จูกัวะซิงแซกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ระหว่างที่ท่านถูกสยบจุดไว้ ได้ยินสุ้มเสียงใดหรือไม่?"

ฉั้งไต้ฉ่อผงกศีรษะกล่าวว่า

"ได้ยิน ตอนแรกภายในคุกหมายเลขสามมีคนผู้หนึ่งล้มลง จากนั้นเป็นเสียงพี่น้องทั้งหลายชักอาวุธ กลับแว่วเสียงแผดร้องดังระงม เสียงแผดร้องครั้งสุดท้ายเป็นเสียงของเล่าเซ่ง (คนแซ่เซ่ง)"

จูกัวะซิงแซซักถามว่า

"เสียงแผดร้องเสียงสุดท้ายดังขึ้นเมื่อใด?"

ฉั้งไต้ฉ่อขบคิดแล้วกล่าว

"จำไม่ได้แล้ว ตอนนั้นเราส่งเสียงแผดด่า ได้ยินไม่ชัดเจน"

จูกัวะซิงแซเปลี่ยนเป็นถามว่า

"ลิ้วน้อยที่ท่านเอ่ยถึง ใช่เป็นนางแอ่นเหินที่มีวิชาตัวเบาเป็นเลิศหรือไม่?"

ฉั่งได้ฉ่อไม่ทันตอบคำ ซีจิ้นตังชิงกล่าวว่า

"เป็นมัน ในผู้คุมทั้งหลายมันอายุเยาว์ที่สุด มีมนุษยสัมพันธ์ดีที่สุด จูกัวะซิงแซต้องการพบมันหรือไม่?"

จูกัวะซิงแซยกมือลูบเคราก่าวว่า

"เพื่อความกระจ่างของคดี ย่อมต้องพบหน้าสักครา"

นางแอ่นเหินลิ้วงังเพ้งมีรูปร่างประเปรียว บนใบหน้าอ่อนเยาว์แฝงแววเด็ดเดี่ยว มันสวมใส่ชุดเขียว หยุดยืนอยู่เบื้องหน้าจูกัวะซิงแซหลายเชียะ

จูกัวะซิงแซหยีตามองดูมัน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านคือนางแอ่นเหิน ประเสริฐ ประเสริฐมาก"

ลิ้วงังเพ้งกล่าวกับจูกัวะซิงแซกับทิชิ่วว่า

"คำนับจูกัวะซิงแซกับทิเฮีย"

จากนั้นทรุดนั่งลง ซีจิ้นตังผงกศีรษะคราหนึ่ง จิวแนเล้งทราบว่าไม่ควรเสียเวลาจูกัวะซิงแซมากความ จึงกล่าว

"ผู้คุมลิ้ว ท่านบอกเล่าเหตุการณ์แหกคุกตั้งแต่ต้น"

ลิ้วงังเพ้งรับคำ จากนั้นกล่าวว่า

"ตอนเกิดเหตุข้าพเจ้าความจริงอยู่ที่คุกหมายเลขหนึ่ง เนื่องจากท้องไส้ไม่ปรกติ คิดไปถ่ายทุกข์ พอออกมาเห็นพี่น้องเจ็ดแปดคนถูกจี้จุดล้มลง แต่นักโทษภายในคุกยังอยู่ คาดว่าคงเกิดเรื่องที่คุกหมายเลขสองและสาม จึงรีบรุดไป เห็นพี่รองฉั่งนอนกับพื้น จึงตบคลายจุดของเขา จากนั้นรุดไปยังคุกหมายเลขสาม เห็นพี่ใหญ่เซ่งนอนจมกองเลือด ดังนั้นข้าพเจ้ารีบออกไปตามล่าศัตรู ตอนนั้นข้าพเจ้ายังไม่ทราบว่าคนลงมือคือพี่สามซิม มิหนำซ้ำนักโทษที่แหกคุกคือเจ้าม้วยมอด"

จูกัวะซิงแซถามว่า

"ตอนที่ท่านเข้าสู่คุกหมายเลขสาม ผู้คุมเซ่งตายแล้วหรือ?"

ลิ้วงังเพ้งขบคิดแล้วกล่าว

"เขานอนจมเลือดเนืองนอง คาดว่าคงยากจะมีชีวิตสืบไป"

ทิชิ่วซึ่งนิ่งรับฟังตลอดเวลาพลันกล่าวว่า

"เซ่งเจ่กเปียวเสียชีวิตอย่างไร?"

ลิ้วงังเพ้งกล่าวว่า

"ตอนนั้นข้าพเจ้ารีบรุดออกไปตามล่าศัตรู ไม่ทันตรวจดูโดยละเอียด"

จิวแนเล้งกล่าวเสริมว่า

"เซ่งเจ่กเปียวถูกสยบจุดก่อน ค่อยถูกดาบปักใส่ทรวงอก"

ทิชิ่วกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ดูท่าซิมฮุ้นซัวมีความแค้นต่อเซ่งเจ่กเปียวอย่างลึกล้ำ เมื่อสยบมันไว้ ยังต้องการชีวิตของมัน"

ซีจิ้นตังกล่าวกับจูกัวะซิงแซว่า

"ฟังว่าผู้คนที่คนทรยศซิมฮุ้นซัวชักนำเข้ามาคือแปดพิการฟ้าบกพร่อง คนทั้งแปดนี้มีฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต อย่าว่าแต่ยังมีสองโฉดเนี่ยะน้ำ ขอบอกตามความสัตย์ พวกเรารุดมาครั้งนี้ เพื่อขอคำชี้แนะจากจูกัวะซิงแซ"

กัวะซิงแซกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ชี้แนะกลับไม่กล้า ในเมื่อแปดพิการฟ้าบกพร่องเข้าร่วมปล้นคุก เกรงว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับฝูงโจรบนยอดเขาเชียะเลี่ยง"

ซีจิ้นตังยกมือตบโต๊ะ กล่าวว่า

"จูกัวะซิงแซคาดเดาถูกต้อง จากคำรายงานของสายสืบ พวกมันทั้งสิบสองคนหนีเตลิดไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งเป็นที่ตั้งของยอดเขาเชียะเลี่ยง"

จูกัวะซิงแซอุทานว่า

"แย่แล้ว พวกมันอารักขาเจ้าม้วยมอดไปยังยอดเขาเชียะเลี่ยง คงคิดรวมกำลังกับฝูงโจรในที่นั่น จากนั้นชักชวนกันไปยังเมืองฉื่อจิว น่ำเกีย เอี้ยงจิว เกลี้ยกล่อมโจรท้องถิ่นแถบนั้นก่อความไม่สงบอีก"

ซีจิ้นตังกับจิวแนเล้งหันไปมองหน้ากันด้วยความตระหนก คราครั้งนี้เจ้าม้วยมอดชอเซียงเง็กออกจากคุก หากซ่องสุมกำลังเตรียมก่อการกบฏ อย่างนั้นพวกมันมิเพียงไม่อาจรักษาศีรษะบนบ่าไว้ เกรงว่าส่งผลกระทบถึงครอบครัวของแต่ละคน ดังนั้นซีจิ้นตังประสานมือคารวะกล่าวว่า

"จูกัวะซิงแซโปรดชี้แนะหนทางรอดแก่พวกเรา"

จูกัวะซิงแซกล่าวถามว่า

"คนที่พวกท่านส่งไปใช่ประมือกับพวกมันหรือไม่?"

ซีจิ้นตังกล่าวด้วยความละอายว่า

"เจ้าม้วยมอดและพวกมีฝีมือกล้าแข็ง เคลื่อนไหวด้วยความรวดเร็ว ผู้คนที่ไล่ติดตามไปหากมิใช่ตามไม่ทัน ก็ถูกพวกมันเข่นฆ่าสังหารสิ้น"

จูกัวะซิงแซผุดลุกขึ้น ยกมือไพล่หลัง เดินไปมาอยู่ในห้องโถงหลายรอบ ค่อยกล่าวว่า

"แม่ทัพซี ผู้ช่วยจิว ตอนนี้สถานการณ์รีบร้อนคับขัน หากเจ้าม้วยมอดออกจากเมืองซังจิว ติดต่อกับโจรกบฏตามที่ต่างๆ อย่างนั้นต่อให้พวกท่านทุ่มกำลังทั้งกองทัพ ก็ยับยั้งมันไม่ได้ หนทางเพียงหนึ่งเดียวคือ ชิงจับตัวมันไว้ก่อนที่มันจะติดต่อกับค่ายเทียมเมฆยอดเขาเชียะเลี่ยง พวกท่านทั้งสองให้คัดเลือกกำลังทหารรีบรุดไป...ภาพวาดเหล่านี้เราดูผ่านตาแล้ว ขอให้นำกลับไป"

ซีจิ้นตังกับจิวแนเล้งยังคิดเกลี้ยกล่อมจูกัวะซิงแซรับภาพวาดไว้

แต่กล้ำกลืนคำพูดเอาไว้ กล่าวขอบคุณจูกัวะซิงแซที่ชี้แนะ จากนั้นซีจิ้นตังฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"จูกัวะซิงแซ เรากับน้องแซ่จิวรบทัพจับศึกมาชั่วชีวิต ไม่เคยเกรงกลัวผู้ใด แต่เจ้าม้วยมอดบวกกับสองโฉดเฉี่ยน้ำ และแปดพิการฟ้าบุกพร่องยากจัดการได้ ด้านกองกำลังของเรา ผู้คุมทั้งสี่เหลือเพียงสองคน นอกจากนั้นมีมือดีไม่ถึงสี่สิบคน ยังหวังให้จูกัวะซิงแซช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง"

จูกัวะซิงแซทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราก็คิดช่วยเหลือพวกท่านจับตัวโจรกบฏผู้นี้ แต่เจ้าม้วยมอดพอแหกคุกออกมา เราต้องรีบรุดไปถวายการอารักขาฮ่องเต้ มาตรว่าพวกท่านจับตัวเจ้าม้วยมอดไม่ได้ เราอยู่ข้างพระวรกายฮ่องเต้ จะเพิ่มความปลอดภัยกว่าเดิม เรื่องการติดตามจับกุมเจ้าม้วยมอด ให้ทิชิ่วไปช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง"

ซีจิ้นตังกับจิวแนเล้งพอฟังว่า จูกัวะซิงแซไม่อาจช่วยเหลือพวกมันติดตามจับกุมเจ้าม้วยมอด ต้องบังเกิดความผิดหวัง จากนั้นฟังว่าจูกัวะซิงแซคิดเดินทางเข้าวังหลวงไปถวายการอารักขาฮ่องเต้ เห็นว่ามีเหตุผล การแหกคุกออกมาของเจ้าม้วยมอดครั้งนี้ อาจคิดปลงพระชนม์ฮ่องเต้อีก หากฮ่องเต้ทรงได้รับความระคายเคืองอันใด พวกมันคงต้องถูกประหารเก้าชั่วโคตร มิสู้ให้จูกัวะซิงแซอยู่ข้างพระวรกายฮ่องเต้ พวกมันเสี่ยงชีวิตติดตามจับกุมตัวเจ้าม้วยมอดกลับมา ภายหลังฟังว่าจูกัวะซิงแซใช้ให้ทิชิ่วช่วยเหลือพวกมันอีกแรงหนึ่ง ค่อยคึกคักอีกโข ซีจิ้นตังกล่าวว่า

"ขอจูกัวะซิงแซช่วยกราบทูลฝ่าบาทแทนพวกเรา พวกเราสาบานต้องจับกุมสังหารนักโทษอุกฉกรรจ์รายนี้ให้จงได้"

จิวแนเล้งก็ประสานมือกล่าวกับทิชิ่วว่า

"รบกวนทิเฮียแล้ว"

ทิชิ่วแม้อายุยังเยาว์ หน้าตาไม่โดดเด่น แต่ให้ความรู้สึกที่อ่อนโยนแก่ผู้พบเห็น ยามนั้นทิชิ่วกล่าวช้าๆ ว่า

"การจับกุมคนร้ายเป็นหน้าที่ของข้าพเจ้า ไหนเลยกล่าวคำรบกวนได้?"

จากนั้นหันไปกล่าวกับจูกัวะซิงแซว่า

"ท่านอาวางใจ ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยให้เจ้าม้วยมอดก่อการร้ายได้"

จูกัวะซิงแซขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เราย่อมไว้วางใจในตัวเจ้า แต่เจ้าม้วยมอดนอกจากมีฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต ยังเป็นอัจฉริยะบุรุษที่ยากพบพาน เจ้าต้องรับมือด้วยความระมัดระวัง...ใช่แล้ว ตอนนี้เจ้านครอุดรจิวแป๊ะอู กับนางเซียนวีรสตรีแป๊ะฮึงยู้ผู้เป็นฮูหยิน ตลอดจนหัวหน้าค่ายทักษิณโง้วกังตงพอดีอยู่ละแวกใกล้เคียง เราจะเขียนจดหมายไป ขอให้พวกเขาช่วยเหลือแม่ทัพทั้งสองอีกแรงหนึ่ง"

ซีจิ้นตังกับจิวแนเล้งกล่าวด้วยความยินดีว่า

"อย่างนั้นประเสริฐแท้"

ที่แท้ยุทธจักรประกอบด้วยสามขุมกำลังได้แก่สำนักคุ้มกันภัยเมฆเมฆินทร์ พรรคเย้ยหยันฟ้ากับตึกทดสอบกระบี่ ภายหลังหัวหน้าพรรคเย้ยหยันฟ้ากับประมุขตึกทดสอบกระบี่ต่อสู้จนตกตายตามกัน สำนักคุ้มกันภัยเมฆเมฆินทร์กลายเป็นขุมกำลังที่กล้าแข็งที่สุด หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเมฆเมฆินทร์เล้งปั่งเซ่าก็เป็นสหายกับจูกัวะซิงแซ

สำนักคุ้มกันภัยเมฆเมฆินทร์ย่อมมีมือดีคับคั่ง นอกจากนั้นยังได้รับการช่วยเหลือจากป้อมบูรพา เมืองประจิม ป้อมอุดร ค่ายทักษิณ ในจำนวนนี้หัวหน้าค่ายทักษิณโง้วกังตงมีอายุสูงวัย จึงมอบหมายภารกิจในค่ายให้บุตรบุญธรรมนามฮึงเซ่งฮวงดูแล ตัวเองพกพาดาบเล่มเดียว

ท่องทั่วแผ่นดิน ระหว่างนี้มาเป็นแขกของจูกัวะซิงแซ ส่วนเจ้านครอุดรจิวแป๊ะอูอายุยังเยาว์ มันกับคู่หมั้นหมายฉายานางเซียนวีรสตรีแป๊ะฮึงยู้ล้วนมีชื่อเสียงในยุทธจักร หลายวันนี้พอดีอยู่ที่เมืองชังจิว

หัวหน้าค่ายทักษิณโง้วกังตง เจ้านครอุดรคนใหม่จิวแป๊ะอูกับนางเซียนวีรสตรีแป๊ะฮึงยู้ ล้วนให้ความเคารพยกย่องต่อจูกัวะซิงแซ ขอเพียงจูกัวะซิงแซออกปาก คนเหล่านี้ย่อมต้องให้ความช่วยเหลือ ซีจิ้นตังกับจิวแนเล้งเพิ่มผู้ช่วยอันเข้มแข็งอีกหลายคน ย่อมปีติยินดี บังเกิดความสำนึกขอบคุณต่อจูกัวะซิงแซ

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"เรื่องไม่อาจชักช้า แม่ทัพทั้งสองสมควรไปจัดเตรียมกำลัง เราจะใช้คนส่งสารถึงหัวหน้าค่ายโง้วกับเจ้านครจิว คาดว่าพวกเขาพอได้รับสาร จะรุดไปสมทบที่จวนแม่ทัพ ทิชิ่วเจ้าก็ติดตามแม่ทัพทั้งสองไป"

ทิชิ่วกลับกล่าวว่า

"แม่ทัพทั้งสองเชิญไประดมกำลังพลก่อน ข้าพเจ้าคิดฉวยโอกาสนี้ไปยังคุกใหญ่เลือดเหล็ก ตรวจสอบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอีกเที่ยวหนึ่ง"

ซีจิ้นตังเห็นบุรุษหนุ่มผู้นี้สุขุมหนักแน่น ต่างกับชายหนุ่มทั่วไปที่เลือดลมร้อนแรง นับเป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็ง จึงกล่าว

"ตกลง รบกวนทิเฮียแล้ว"

จิวแนเล้งกลับเห็นว่า ในสถานการณ์รีบร้อนเช่นนี้ ทิชิ่วยังคิดไปตรวจสอบที่เกิดเหตุ ในใจไม่เห็นด้วย กล่าวว่า

"จะอย่างไรเจ้าม้วยมอดกับสองโฉดเนี่ยน้ำแหกคุกไปแล้ว ทิเฮียไปตรวจดูใหม่ก็ดี"

ความหมายในวาจาคือ...ท่านตรวจดูหรือไม่ล้วนเป็นเช่นเดียวกัน

จูกัวะซิงแซเป็นชนชั้นใด ไหนเลยฟังไม่ออก ดังนั้นยิ้มพลางกล่าว

"ศิษย์ของเราผู้นี้มีความคิดเห็นต่อผู้คนและเรื่องราวที่แตกต่างกับผู้อื่น เรายินดีรับฟังความคิดอ่านของมัน"

ซีจิ้นตังและพวกเห็นจูกัวะซิงแซให้การยกย่องต่อทิชิ่วถึงเพียงนี้ ล้วนหวั่นไหวคล้อยตาม

ทิชิ่วหยุดยืนอยู่หน้าคุกใหญ่เลือดเหล็ก ลมหิมะยังพัดกระหน่ำที่ด้านหลังทิชิ่วมีรอยเท้าสองแถว รอบข้างล้วนเป็นหิมะขาวโพลง มีต้นไม้เหี่ยวโกร๋นอยู่ประปราย

ทิชิ่วมองดูคุกใหญ่เบื้องหน้า ในใจบังเกิดความสะทกสะท้อน เขาไม่ทราบมายังที่นี้กี่ครั้ง คุมตัวผู้กระทำผิดมาเข้าคุกกี่คน ผู้ที่ถูกผลักไสเข้าคุก ต่อให้กลับออกมาได้ ก็มีสภาพเป็นไม้ใกล้ฝั่ง ถึงกับไม่มีวันกลับออกมาอีก

คุกใหญ่เลือดเหล็กเพิ่งเกิดเหตุครึกโครม ตอนนี้เพิ่มกำลังรักษาการณ์มากเป็นพิเศษ แต่เจ้าหน้าที่เรือนจำล้วนรู้จักทิชิ่ว ทราบว่าคนผู้นี้เป็นยอดฝีมือปราบของทางการ ดังนั้นไม่กล้ารบกวน

ทิชิ่วเดินเข้าใกล้คุกใหญ่เลือดเหล็ก ดูนั่นดูนี่ พลันถามเจ้าหน้าที่นายหนึ่งว่า

"ตอนที่ซิมฮุ้นซัวช่วยนักโทษแหกคุกหลบหนี เล่าเล้า (คนแซ่เล้า) ท่านอยู่ในเหตุการณ์หรือไม่?"

เจ้าหน้าที่เล่าเล้าทราบความร้ายกาจของทิชิ่วเป็นอย่างดี จึงตอบว่า

"เรียนทิยี่เอี้ย (นายที่สองแซ่ทิ)...วันที่เกิดเหตุ เราเล่าเล้าพอดีเฝ้าอยู่ที่นี้ เห็นเหตุการณ์ทั้งหมด"

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นรีบบอกเล่าให้ข้าพเจ้าฟังดู"

เล่าเล้าจึงบอกเล่าว่าวันที่ซิมฮุ้นซัวชักนำตัวประหลาดไม่คล้ายผู้คนไม่คล้ายภูตผีแปดตนเข้าคุกไป ช่วยเหลือสองโฉดเนี่ยน้ำกับเจ้าม้วยมอดออกมาอย่างไร ทั้งยังบรรยายว่าลิ้วงังเพ้งมีตัวเบายอดเยี่ยมปานใด ฉั้งไต้ฉ่อติดตามไปอย่างแข็งขันเพียงไหน สุดท้ายกล่าวว่า

"ตอนนั้นพวกเราคุ่นคิด หากมิใช่ผู้คุ้มฉั้งไปหาภรรยาก่อน...จึงไม่ชักช้ากว่าผู้คุมลิ้ว"

ที่แท้เล่าเล้าเป็นชาวเมืองชานตุง มีความรู้สึกที่ดีต่อฉั้งไต้ฉ่อมากกว่าลิ้วงังเพ้ง

ทิชิ่วฉุกใจคิดกล่าวว่า

"ผู้คุมฉั้งไปหาภรรยาก่อน? พวกท่านทราบได้อย่างไร?"

ยามนั้นในใจบังเกิดความสงสัย ทั้งนี้เพราะฉั้งไต้ฉ่อหาได้เอ่ยถึงเรื่องนี้ไม่

เล่าแล้วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ทิตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่ทิ) ยังไม่ทราบ ภรรยาของฉั้งไต้ฉ่อเป็นน้องสาวเราเอง...ก่อนหน้านี้ผู้คุมฉั้งปฏิบัติต่อเราเช่นเดียวกับผู้คนทั่วไป ต่อมาน้องสาวเรามาทำงานในเรือนจำ เป็นที่ต้องตาของเขา ยังบอกว่าจะตบแต่งน้องสาวเราเป็นภรรยา แต่ผ่านไปสองปียังไม่ได้ตบแต่ง เพียงแต่ดีต่อเราผู้เป็นพี่ภรรยาเป็นพิเศษ

กล่าวพลางร้องเสียงว่า

"น้องเรา รีบออกมาคำนับทิตั่วนั้ง"

เห็นภายในคุกปรากฏสตรีนางหนึ่งหอบหิ้วถังข้าวออกมา ทิชิ่วเพ่งตามอง อดหัวร่อมิได้ ตอนแรกเขายังสงสัยว่า 'ภรรยา' ของฉั้งไต้ฉ่อใช่เป็นสายของฝ่ายตรงข้าม เหนี่ยวรั้งการออกติดตามศัตรูของ ฉั้งไต้ฉ่อหรือไม่ ยามนี้ค่อยพบว่าน้องสาวของเล่าเล้ามีผิวกายหยาบกระด้าง เพียงแต่ดวงตาทั้งคู่มีเสน่ห์อยู่บ้าง หากทว่าตาโปนปานกระดิ่ง เอวหยาบ

ดุจถังน้ำ แสดงว่าไม่รู้จักวิชาฝีมือ ยิ่งไม่มีไหวพริบปฏิภาณอันใด

สตรีนางนั้นเดินเข้ามา กล่าวด้วยเสียงอันดังว่า

"ทิตั่วนั้งเช้า เรื่องราวย่ำแย่ยิ่ง เมื่อวานมีคนแหกคุกหลบหนี เป็นเหตุให้ไต้ฉ่อต้องออกรบอีก"

นางกลับเรียกหาฉั้งไต้ฉ่ออย่างสนิทสนม ทิชิ่วรู้สึกน่าหัวร่อ พลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง จึงถามเล่าเล้าว่า

"ท่านบอกว่าหลังจากที่ท่านได้ยินเสียงแผดร้องของผู้คุมเซ่ง ผู้คุมซิมก็นำนักโทษหลบหนีออกมา?"

เล่าเล้ารับคำ ทิชิ่วถามย้ำว่า

"ท่านจดจำลำดับก่อนหลังผิดไปหรือไม่? ลองนึกทบทวนอีกเที่ยวหนึ่ง"

เล่าเล้ายืนยันว่าไม่ผิดพลาด จากนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงผู้คุมซิมกับผู้คุมเซ่งมีความสัมพันธ์ไม่เลว มาตรว่าผู้คุมเซ่งเจ้าอารมณ์ไปบ้างยากหลีกเลี่ยงจากการทะเลาะวิวาท กาลก่อนผู้คุมเซ่งก็ต่อสู้กับผู้คุมลิ้วอย่างเอาเป็นเอาตาย ผู้คุมซิมกับผู้คุมฉั้งก็ต่อยตีกันจากภายในคุกถึงนอกคุก เพียงแต่สุดท้ายเลิกรามือกัน ไหนเลยคล้ายกับคราครั้งนี้...ผู้คุมซิมลงมือเกินไปแล้ว"

ทิชิ่วส่งเสียงดังอ้อ ถามว่า

"พวกเขามักต่อยตีกันหรือ?"

เล่าเล้ากล่าวว่า

"ผู้คุมหลายท่านนี้ล้วนอารมณ์ไม่ดี บางครั้งพวกเราพลอยรับประทานหมัดเท้าเข้าไป ต้องนอนพักรักษาตัวอยู่หลายวัน ส่วนใหญ่ถูกผู้คุมเซ่งทุบตีตอนนี้นับว่า..."

มันความจริงคิดบอกว่า 'ตอนนี้นับว่าผู้คุมเซ่งตายแล้ว' แต่ฉุกคิดว่าไม่สมควรกล่าวออกมา

ทิชิ่วย่อมฟังออก จากคำบอกเล่าของเล่าเล้า สะกิดความสงสัยของทิชิ่วขึ้น รู้สึกว่าฉั้งไต้ฉ่อกับลิ้วงังเพ้งมีคำพูดบางประการไม่ได้บอกเล่าโดยละเอียดหมดสิ้น ยามนั้นไม่กล่าวกระไรอีก ให้เล่าเล้าเปิดประตูคุกใหญ่ออก จากนั้นเขาเดินเข้าไปสำรวจดูเที่ยวหนึ่ง

๒

ปะทะโจรภูเขา

จากเมืองชังจิวถึงยอดเขาเชียะเลี่ยง เป็นระยะทางสี่ห้าร้อยลี้ ดังนั้นการออกติดตามจับกุมนักโทษของแผ่นดินที่หลบหนีครั้งนี้ มิเพียงต้องจัดเตรียมเงินทอง เสบียงกรัง ถุงน้ำ ม้าพาหนะ ทั้งยังต้องพกพากระโจม เครื่องมือให้แสงสว่างและเครื่องมือกันฝนไปด้วย

ยามนี้ที่หน้าจวนแม่ทัพเมืองชังจิว ปรากฏชายฉกรรจ์ท่าทางองอาจสี่สิบคนชุมนุมอยู่เบื้องหน้าซีจิ้นตังกับจิวแนเล้ง คนเหล่านี้หากมิใช่นายทัพที่เคยติดตามแม่ทัพทั้งสองออกรบทัพจับศึก ก็เป็นมือดีที่ซีจิ้นตังกับจิวแนเล้งฝึกอบรมขึ้น นับเป็นกองกำลังที่เข้มแข็งที่สุดของเมืองชังจิว

คนเหล่านี้มีปมเด่นอย่างน้อยหนึ่งถึงสองประการ มีฝีมือพิเศษเฉพาะหนึ่งถึงสองแขนงเนื่องจากเป็นการติดตามจับกุมเจ้าม้วยมอดเกรงว่าแหวกหญ้าให้งูตื่น ทั้งหมดไม่สะดวกกับการแต่งเครื่องแบบทหาร ซีจิ้นตังกับจิวแนเล้งจึงสั่งให้พวกมันปลอมเป็นนักศึกษา คนตัดฟืน คน

หาบของ ขอทาน ชาวประมงอย่างหลากหลาย

ทิชิ่วมองดูผู้คนเหล่านี้ ในใจลอบทอดถอนชมเชย ซีจิ้นตังเป็นผู้บัญชาการทหารเมืองชังจิว กลับฝึกอบรมแกล้วทหารกล้าจำนวนหนึ่ง จิวแนเล้งเป็นผู้ช่วย แต่ก็ไม่เป็นรองซีจิ้นตังเท่าใด

แม่ทัพทั้งสองแบ่งกำลังออกเป็นสามขบวน คนแต่งกายเช่นผู้คุ้มกันสินค้ายี่สิบคนเป็นกำลังหลัก ซีจิ้นตังกับจิวแนเล้งปลอมเป็นพ่อค้าวาณิช หัวหน้าค่ายทักษิณปลอมเป็นหัวหน้าผู้คุ้มกัน ส่วนจิวแป๊ะอูกับแป๊ะฮึงยู้ปลอมเป็นคุณชายกับคุณหนู

กองกำลังรองลงไปประกอบด้วยขอทาน สามคน หมอเร่ขายยาสองคน หมอดูคนหนึ่ง คนแบกเกี้ยวสี่คน ภายในเกี้ยวนั่งไว้ด้วยมือแบ่งแยกทองฉั้งไต้ฉ่อ ถือเป็นหัวหน้าขบวนกลุ่มนี้ โดยทอดระยะห่างจากกองกำลังหลักเจ็ดลี้ เพื่อที่จะประสานสอดรับกัน

กำลังอีกขบวนหนึ่งมีบัณฑิตสองคน คนตัดฟืนสองคน คนหาบของคนหนึ่ง ชาวประมงสองคน นักพรตสองรูป หมอประจำตัวคนหนึ่ง บ่าวชราคนหนึ่ง บ่าวชราแบกคนไข้ผู้หนึ่ง คนไข้นี้เป็นหัวหน้าขบวนกลุ่มนี้...นางแอ่นเหินลิ้วงังเพ้ง ทั้งหมดอยู่หน้ากองกำลังหลักเจ็ดลี้ ทำหน้าที่สอดแนม

ยามนั้นหัวหน้าค่ายทักษิณโง้วกังตง เจ้านครอุดรคนใหม่แป๊ะฮึงยู้กับนางเซียนวีรสตรีแป๊ะฮึงยู้พบกับทิชิ่วแล้ว ทิชิ่วเห็นหัวหน้าค่ายทักษิณเจ้าของฉายาสามสุดยอดหนึ่งฟ้าร้องมีอายุเจ็ดสิบปี แต่ใบหน้าแดงอิ่มเอิบ ผมหงอกขาวเคราเงินยวง ท่วงท่าองอาจยิ่ง คนผู้นี้ออกนอกบ้าน เพียงนำสมุนสองคนร่วมทาง หนึ่งคือทมิฬดำซิตึ้งยี่ หนึ่งเรียกว่าดาบเลียดพสุธาง้วนกุ้งเทียน

ส่วนเจ้านครอุดรจิวแป๊ะอูแม้อายุยังเยาว์ แต่บุคลิกท่วงท่าเยือกเย็น สายตาเจิดจ้าแต่ไม่คุกคามคน หน้าตาหล่อเหลาแต่ไม่ถือดี นาง

เซียนวีรสตรีแป๊ะฮึงยู้สวมชุดขาวรัดกุม ผมเผ้าดำขลับตาสุกใส ผิวพรรณขาวผุดผาดปานเย้ยหิมะ นับเป็นคู่อันเหมาะสมกับเจ้านครอุดร

หัวหน้าค่ายทักษิณ เจ้านครอุดรกับนางเซียนวีรสตรีเพิ่งพบพานทิชิ่วเป็นครั้งแรก เห็นบุรุษหนุ่มผู้นี้หนักแน่นดุจขุนเขา กอปรด้วยบุคลิกภาพของยอดฝีมือ ตอนแรกเข้าใจว่าคนมีฉายาทิชิ่ว (มือเหล็ก) คงต้องมีหน้าตาถมึงทึงดุร้าย คิดไม่ถึงกลับเป็นคนสุภาพอ่อนโยนเช่นนี้

ทั้งหมดพบหน้าสนทนากันหลายประโยค เนื่องจากรีบร้อนจากตามล่าศัตรู ดังนั้นผู้คนทั้งสามขบวนแยกย้ายออกเดินทาง

ทั้งหมดควบม้าไม่หยุดยั้ง ติดตามเป็นเวลาสี่วัน เดินทางสามสี่ร้อยลี้ สายสืบรายงานว่าเมื่อวันก่อนเจ้าม้วยมอดและพวกยังหยุดพักค้างแรมอยู่ละแวกนี้

ทุกผู้คนทราบว่าใกล้ถึงยอดเขาเชียะเลี่ยง มิหนำซ้ำกำลังจะติดตามเจ้าม้วยมอดจนทัน ดังนั้นเพิ่มความระมัดระวัง เร่งรุดอย่างสุดฝีเท้า ในที่สุดมาถึงละแวกธารหางเสือ ห่างจากค่ายเทียมเมฆบนยอดเขาเชียะเลี่ยงประมาณเจ็ดสิบลี้

ลิ้วงังเพ้งและทหารอีกสิบเอ็ดคนมาถึงก่อน เห็นละแวกธารหางเสือมีผู้อยู่อาศัยสองสามร้อยคน ฤดูหนาวไม่มีอาหารการกินใด ดังนั้นลิ้วงังเพ้งให้ทั้งหมดเข้าร้านสุราเล็กๆ แห่งหนึ่ง

สถานที่นี้แม้มีรถล่อ แต่โดยทั่วไปมีแต่ครอบครัวผู้มีอันจะกินจึงมีบุญวาสนาได้นั่ง

ส่วนพ่อค้าเร่ร่อนตลอดจนชาวบ้านธรรมดา คิดเดินทางจากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองหนึ่ง ได้แต่เดินด้วยเท้า แต่ยุคสมัยนั้นบ้านเมืองวุ่นวาย ระหว่างทางอาจเผชิญกับโจรปล้นชิง ดังนั้นผู้คนที่มีอาชีพที่แตกต่างมักรวมตัวกันออกเดินทาง

ตอนนี้ลิ้วงังเพ้งดูไปคล้ายคนป่วยผู้หนึ่ง ให้บ่าวชราผู้หนึ่ง

ประคับประคอง หมอประจำตัวคนหนึ่งติดตามอยู่ด้านข้าง ยังมีคนแบกของบัณฑิตยากไร้ คนตัดฟืน ชาวประมงและนักพรต นอกจากสนทนาเป็นครั้งคราว ดูไปคล้ายคนแปลกหน้าที่รวมกลุ่มกันออกเดินทาง มีผู้ใดทราบว่าทั้งหมดเป็นมือดีในกองกำลังรักษาเมืองชังจิว?

ลิ้วงังเพ้งลอบสั่งทั้งหมดสั่งสุรา จิบดื่มเพิ่มความอบอุ่นแก่ร่างกาย แต่อย่าได้ร่ำสุราเมามาย ทหารหาญในสังกัดซีจิ้นตังพอแวะพักโรงเตี๊ยมร้านอาหารกลางป่า ก่อนดื่มกินจะใช้เข็มเงินตรวจสอบดูว่าสุราอาหารมีพิษหรือไม่ เถ้าแก่ร้านอาหารและผู้รับใช้เห็นมีแขกเหรื่อ มากถึงสิบสองคน จึงต้อนรับขับสู้จนวุ่นวาย

เถ้าแก่ร้านอาหารมีอายุห้าสิบเศษ ดูออกว่าลิ้วงังเพ้งเป็นบุตรหลานผู้มีอันจะกิน จึงสั่งผู้รับใช้ทั้งสามยกสุรามาสามไห จัดวางตามโต๊ะต่างๆ ลิ้วงังเพ้งปรายตาบอกใบ้ ทั้งหมดลอบกำเข็มเงินเล่มหนึ่งจุ่มลงในสุรา พบว่าไม่มีพิษ ค่อยคลายใจลง

ทหารเหล่านี้ล้วนนิยมสุราราวชีวิต ยามนี้หัวหน้าขบวนอนุญาตทั้งหมดดื่มสุรา ย่อมยินดียิ่ง ทหารที่ปลอมเป็นคนตัดฟืนผู้หนึ่งยกไหสุราขึ้นสูดดม รู้สึกหอมหวนยิ่ง จึงบอกให้ชาวประมงอีกคนหนึ่งสูดดมดู

ลิ้วงังเพ้งเป็นนายทัพกรำศึกอย่างโชกโชน พลันเกิดความรู้สึกว่าอาจเกิดเรื่องขึ้น และคล้ายมีเลศนัยอยู่บ้าง แต่ค้นหาเลศนัยไม่ออก เพียงเพิ่มความตื่นตัวกว่าเดิม

เถ้าแก่ร้านสุราปั้นรอยยิ้มทั่วใบหน้า ยกสุรามาอีกไหหนึ่ง ทหารที่ปลอมเป็นคนแบกของรับไหสุรามา เห็นยังไม่ตบดินที่ปิดปากไหออก เถ้าแก่ร้านสุรากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"นี่เป็นสุราใบไผ่เขียวเก่าเก็บของร้านเรา รับรองว่านายท่านต้องพึงพอใจ"

ทหารที่ปลอมเป็นคนแบกของยินดียิ่ง ลิ้วงังเพ้งกลับฉุกใจคิด ขณะจะตวาดห้าม คนแบกของนั้นก็ยื่นมือตบดินที่ปิดปากไหออก ได้ยินเสียงพึบพึบ คนแบกของนั้นคลายมือจากไม้คาน หงายร่างล้มลง บนร่างปักตรึงด้วยลูกธนูสั้นอย่างน้อยยี่สิบดอก

ที่แท้ไหสุราใบนี้ดัดแปลงสร้างเป็นหีบลูกธนู พอตบดินที่ปิดปากไห เท่ากับกระทบถูกกลไกขดลวด คนแบกของจึงต้องสังเวยชีวิต ยังมีนักพรตผู้หนึ่งถูกลูกธนูสั้นยิงใส่ดอกหนึ่ง

ทุกผู้คนบังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย พากันชักดาบกระบี่ออกเนื่องจากทั้งหมดกลัวเปิดเผยศักดิ์ศรี ล้วนเก็บซ่อนอาวุธอย่างมิดชิด หากคิดล้วงออกมา ต้องเปลื้องเสื้อผ้าออกก่อน พริบตาที่เสียเวลา ผู้รับใช้ภายในร้านทั้งสามชิงล้วงดาบออกมาฟันใส่

ทหารที่ปลอมเป็นชาวประมงคนหนึ่งถูกฟันศีรษะหลุดจากบ่า บัณฑิตอีกคนหนึ่งยามรีบร้อนยกมือปิดป้อง ดังนั้นถูกฟันมือซ้ายขาดสะบั้น หมอรักษาอีกคนหนึ่งชิงหลบรอดจากคมดาบ ชักกระบี่ออกมาต่อสู้กับผู้รับใช้

ทหารที่ปลอมเป็นคนตัดฟืนควงขวานหมายตอบโต้ พลันรู้สึกตาลายสมองหมุน ไม่อาจทรงกายมั่น ชาวประมงอีกคนหนึ่งก็ชักดาบออก กลับล้มตึงลง เถ้าแก่ร้านสุราพลันดึงดาบสั้นจากในแขนเสื้อคู่หนึ่ง จบชีวิตทั้งสองไป

พริบตานั้น ขบวนของลิ้วงังเพ้งถูกทำร้ายเสียชีวิตไปสี่คน อีกคนหนึ่งมือขาด คนตัดฟืนกับชาวประมงที่ตายใต้คมดาบเถ้าแก่ร้านสุรา เมื่อครู่สูดดมกลิ่นสุราจึงถูกพิษ ที่แท้น้ำสุราไม่มีพิษ แต่กลิ่นสุราเจือปนยาสลบ ลอบทำร้ายคนเป็นผลสำเร็จ

เถ้าแก่ร้านสุราตวัดดาบคู่ คิดปลิดปลงสังหารบัณฑิตที่มือขาด ลิ้วงังเพ้งชิงสะอึกเข้าขวางหน้ามัน เสียงเช้งเมื่อชักดาบเนื้อเหล็กพม่า

จากหว่างเอว อึดใจเดียวจู่โจมใส่เถ้าแก่ร้านอาหารสิบแปดดาบ

เถ้าแก่ร้านอาหารใจหายวาบ ถอยร่นไปสิบแปดก้าว ค่อยรับสิบแปดดาบนี้เอาไว้ จากนั้นปลุกปลอบสมาธิ คลี่สะบัดดาบคู่ ตีโต้กลับไปสามสิบหกดาบ...

ลิ้วงังเพ้งพบกระบวนท่าคลี่คลายกระบวนท่า หักล้างสามสิบหกกระบวนท่า พลันตวาดว่า

"ท่านเป็นผู้ใดในค่ายเทียมเมฆ?"

เถ้าแก่ร้านอาหารแสยะยิ้มกล่าวว่า

"สายตาที่คมกล้านัก เราเป็นหัวหน้าค่ายเทียมเมฆคนที่แปด"

ขณะกล่าว ดาบของทั้งสองฝ่ายปะทะกันดังเช้ง ดาบคู่ของเถ้าแก่ร้านสุราแทบถูกกระแทกหลุดจากมือ ลิ้วงังเพ้งก็รู้สึกข้อมือชาวูบ ปากอุทานดังอากล่าวว่า

"ท่านคือดาบคู่ควานวิญญาณเบ๊เจี้ยกุ่ย?"

เถ้าแก่ร้านสุรารับคำ ตวัดดาบคู่โหมจู่โจมอีกครา ที่แท้ค่ายเทียมเมฆเป็นซ่องโจรแถบชังจิว มีสมุนบริวารสี่ห้าร้อยคน ประกอบด้วยหัวหน้าค่ายเก้าคน หัวหน้าคนที่แปดคือดาบคู่ควานวิญญาณผู้นี้เอง

คนผู้นี้แซ่เบ๊ ความจริงเป็นเถ้าแก่ ประกอบอาชีพที่ไม่ต้องมีต้นทุน (แผลงเป็นโจรผู้ร้าย) ดังนั้นชาวยุทธจักรเรียกขานเป็นเบ๊เจี้ยกุ่ย (เถ้าแก่แซ่เบ๊) มันพลอยลืมเลือนชื่อจริงไป

ทหารที่ไม่ได้รับบาดเจ็บห้าคนพากันสู้พัวพันกับ 'ผู้รับใช้' ทั้งสาม 'ผู้รับใช้' ทั้งสามนี้คงเป็นชนชั้นหัวหน้ากลุ่มของค่ายเทียมเมฆ มีฝีมือมิใช่ชั่ว ต่อสู้กันชั่วขณะ บัณฑิตที่มือขาดเข้าร่วมวงต่อสู้ ฟันดาบใส่กลางหลังหัวหน้ากลุ่มผู้หนึ่งล้มตายลง

หัวหน้ากลุ่มอีกผู้หนึ่งบันดาลโทสะ เสือกแทงดาบใส่ทรวงอกด้านซ้ายของบัณฑิตนั้น บัณฑิตนั้นเนื่องจากมือซ้ายขาดด้วน เคลื่อน

ไหวไม่สะดวก ไม่อาจรอดพ้นจากดาบนี้ แต่ก็เสือกดาบในมือขวาใส่ท้องน้อยหัวหน้ากลุ่มนั้นจนตกตายตามกัน

หัวหน้ากลุ่มที่หลงเหลืออีกคนหนึ่งบังเกิดความร้อนรุ่มลนลาน ถูกทหารนายหนึ่งยื่นเท้าเกี่ยวล้มลง ทหารอีกสี่นายช่วยกันสยบมันไว้

ลิ้วงังเพ้งหักล้างกับดาบคู่ความวิญญาณเบ๊เจี้ยกุ่ยเจ็ดแปดสิบกระบวนท่า พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังจากเบื้องนอก ทราบว่ากำลังหนุนของศัตรูมาถึงแล้ว จึงร้องสั่งว่า

"เฝ้าร้านอาหารไว้ แยกย้ายรับมือศัตรู"

ทหารทั้งห้านายมัดตัวหัวหน้ากลุ่มนั้น จากนั้นแยกย้ายกันเฝ้าอยู่ข้างประตูหน้าต่าง จริงดังคาดหมาย แว่วเสียงดังโครม โจรภูเขาสามคนบุกฝ่าประตูร้านเข้ามา

ทหารที่เฝ้าประตูชิงลงมือ สังหารโจรภูเขาทั้งสามคน จากนั้นปรากฏโจรภูเขาอีกสี่คนบุกเข้ามา ล้วนถูกทหารทั้งสองฆ่าตายหมดสิ้น

โจรภูเขาเปลี่ยนเป็นบุกเข้ามาจากทางหน้าต่าง ร้านสุรานี้มีหน้าต่างสามบาน เหล่าโจรภูเขาเพิ่งก้าวข้ามหน้าต่างเข้ามา ทหารที่ย่อตัวอยู่ใต้หน้าต่างพากันลงมือ ฆ่าทิ้งไปอีกห้าคน โจรภูเขาไม่กล้าบุกเข้ามาอีก เพียงโห่ร้องอยู่เบื้องนอก มีจำนวนไม่ต่ำกว่าสามสิบคน

เบ๊เจี้ยกุ่ยเห็นพวกพ้องบุกเข้ามาไม่ได้ บังเกิดความร้อนใจ กลายเป็นสู้เยี่ยงสัตว์จนตรอกยามรีบร้อนฟันดาบสั้นข้างขวาใส่เสาร้าน ยามกะทันหันไม่ทันถอนออกมา

ลิ้วงังเพ้งใช้มือซ้ายออกด้วยวิชากรงเล็บเหยี่ยว คว้าจับมือซ้ายของเบ๊เจี้ยกุ่ย มือขวากวาดดาบฟันใส่หว่างเอว ฟันจนหยาดโลหิตสาดกระจาย เบ๊เจี้ยกุ่ยแผดร้องพลางกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านอย่าได้ลำพอง...เก๊าตี๋ (น้องที่เก้า) ของเรามาแล้ว พวกท่านไม่มีทางรอดชีวิต..."

ไม่ทันขาดคำ ล้มลงสิ้นใจตาย

ลิ้วงังเพ้งใจหายวาบ ได้ยินที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงโกลาหลวุ่นวาย ดังนั้นสะอึกถึงข้างร่องประตูมองออกไป ต้องลอบคร่ำครวญในใจ ที่แท้ปรากฏโจรภูเขาอีกสิบกว่าคนรุดมาสมทบกับโจรภูเขาที่อยู่ก่อนสามสิบคน คนนำหน้าถือกระบองทองเหลือง มีหน้าตาดุร้ายดุจเตียวหุยในสามก๊ก คือหัวหน้าค่ายคนที่เก้า ฉายากระบองทรงพลังอิ้วเทียนเล้งเอง

ลิ้วงังเพ้งร้อนรุ่มใจยิ่ง ความเป็นตายส่วนตัวเป็นเรื่องรองลงไป ตัวเองรับหน้าที่เบิกทาง หากทั้งหมดล้มตายหมดสิ้น ฝ่ายศัตรูใช้ซากศพพวกตนเป็นเป้าล่อ ลอบทำร้ายแม่ทัพซี ไยมิใช่ล่มสลายทั้งขบวน ดังนั้นร้องสั่งว่า

"พวกเราฝ่าออกไป ผู้ใดหนีรอดได้ ให้ส่งข่าวต่อกองกำลังหลัก"

ทหารทั้งห้าส่งเสียงโห่ร้อง เปิดประตูโถมออกไป กระบองทรงพลังอิ้วเทียนเล้งเพิ่งยกกำลังมาถึง ไม่ทราบเกิดเรื่องอันใด พอเห็นมีคนโถมออกมา ก็เสียขบวนเล็กน้อย แต่ลิ่วล้อทั้งหลายเห็นหัวหน้าค่าย มาด้วยทุกคนแย่งชิงกันประกอบความดีความชอบ รายล้อมทหารทั้งห้าเอาไว้

ลิ้วงังเพ้งร่ายรำดาบปานจักรผัน สังหารลิ่วล้อสี่ห้าคุน อิ้วเทียนเล้งก็หวดทหารนายหนึ่งตายคากระบอง หมุนตัวกลับมา ต่อสู้กับลิ้วงังเพ้ง ลิ้วงังเพ้งมีเพลงดาบประเปรียว แต่อิ้วเทียนเล้งมีเพลงกระบองดุดัน ยากที่จะพิสูจน์ผลแพ้ชนะ

ทหารที่เหลือสี่นายต่อสู้กับโจรภูเขาสามสิบกว่าคน กลับมีสภาพง่อนแง่น มาตรว่าสังหารโจรหลายคน แต่ก็ปรากฏทหารนายหนึ่งถูกฆ่าตาย ลิ้วงังเพ้งเห็นทั้งหมดฝ่าออกไปไม่ได้ จึงสั่งการให้ทหารทั้งสามล่าถอยกลับเข้าร้าน ตัวเองถือดาบรั้งท้าย ฟาดฟันสังหารลิ่วล้อ

ไปสามคน

อิ้วเทียนเล้งไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้นนำกำลังบุกจู่โจม แต่ภายในร้านมีหน้าต่างเพียงสามบาน ขอเพียงโจรภูเขาโผล่เข้ามา ก็ถูกทหารฆ่าตาย ยามกะทันหันคนของค่ายเทียมเมฆไม่อาจบุกเข้าร้านสุรา กลับสูญเสียลิ่วล้อไปเจ็ดแปดคน

การต่อสู้ดำเนินเป็นเวลานาน ลิ้วงังเพ้งคาดว่ากองกำลังหลักสมควรมาถึง แต่ยันอยู่ครึ่งชั่วยาม กองกำลังหลักยังไม่มา ลิ้วงังเพ้งค่อยฉุกคิดว่า ค่ายเทียมเมฆมีมือดีคับคั่ง คราครั้งนี้หัวหน้าค่ายที่แปดและเก้ายกมาสกัดพวกตน กองกำลังหลักคงเผชิญศัตรูที่ร้ายกาจกว่านี้ นึกถึงตอนนี้ถึงกับหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

พลันได้ยินเสียงระเบิดกึกก้อง ร้านสุราพังทลายลงแถบหนึ่งที่แท้กระบองทรงพลังอิ้วเทียนเล้งบุกจู่โจมเป็นเวลานาน พานกวาดกระบองทองเหลืองกระแทกเสาค้ำร้านสุราหักกลาง โจรภูเขาฉวยโอกาสฮือเข้ามา

ลิ้วงังเพ้งตัดใจเสี่ยงชีวิต ใช้กำลังเพียงลำพังต่อกรกับอิ้วเทียน-เล้งและลิ่วล้อสิบเอ็ดสิบสองคน ทหารที่เหลืออีกสามนายก็ถูกลิ่วล้อสิบเจ็ดสิบแปดคนรายล้อมเอาไว้

ทางด้านลิ้วงังเพ้งต่อสู้วุ่นวาย ทางฝ่ายฉั่งได้ฉ่อก็หาอยู่นิ่งเฉยไม่

ฉั่งได้ฉ่อทำหน้าที่รั้งท้ายขบวนให้กับกองกำลังหลัก นำทหารรวมสิบนาย โดยปลอมเป็นขอทานสามคน หมอเร่ขายยาสองคน หมอดูคนหนึ่ง คนแบกเกี้ยวสี่คน ฉั่งได้ฉ่อนั่งอยู่ภายในเกี้ยวเอง

ตามแผนของซีจิ้นตัง ทั้งหมดพอเดินทางถึงที่ซึ่งห่างจากค่ายเทียมเมฆห้าสิบลี้ จะรวมตัวกัน ดังนั้นฉั่งได้ฉ่อคิดรีบรุดจนตามกอง

กำลังหลักทัน

ยามนี้ทั้งหมดผ่านดงไม้หลังหนึ่ง ฉั่งได้ฉ่อเห็นบนพื้นหิมะมีรอยเท้าสับสน จึงหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"พวกเจ้าดูรอยเท้าเหล่านี้ แม่ทัพซีเพิ่งผ่านไปไม่นาน คาดว่าใกล้ตามทันแล้ว"

ในกองกำลังของฉั่งได้ฉ่อ มีคนปลอมตัวเป็นหมอดู เรียกว่างิ้มคี้ชั้ง เป็นโจรกลับใจที่ซีจิ้นตังรับตัวไว้ มันมองดูรอยเท้าบนพื้นหิมะ ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ผู้คุมฉั่ง แม่ทัพซีนำกำลังยี่สิบคน ต่อให้รวมทิยี่เอี้ย (นายรองแซ่ทิ) หัวหน้าค่ายโง้วเจ้านครจิวเข้าไปก็มีเพียงยี่สิบกว่าคน ไฉนมีรอยเท้ามากมายถึงเพียงนี้ มิหนำซ้ำรอยเท้าเหล่านี้แบ่งเป็นสองชุด ชุดแรกใกล้ถูกหิมะกลบบดบัง ชุดที่สองยังใหม่อยู่ หรือว่าหลังกองกำลังหลักมีขุมกำลังสะกดติดตาม?"

ฉั่งได้ฉ่อมีอารมณ์วู่วาม ไม่ชมชอบครุ่นคิดมากความ ดังนั้นกล่าวว่า

"โจรเล็กโจรน้อยไม่กี่คน สามารถทำอย่างไรพวกเราได้?"

พลางสั่งให้ทั้งหมดรีบรุดเข้าดงไม้ งิ้มคี้ฉั่งยังตักเตือนว่า

"ยังคงระมัดระวังไว้ ค่ายเทียมเมฆมิใช่โจรผู้ร้ายธรรมดา..."

ทันใด เสียงขวับเขวี้ยวพลันดัง ลูกเกาทัณฑ์ยิงออกมาดุจห่าฝน ฉั่งได้ฉ่อตกเป็นเป้าธนู เห็นแน่ชัดว่าต้องถูกยิงใส่ งิ้มคี้ฉั่งรีบควงไม้รวกที่ขึงป้ายผ้า หวดลูกเกาทัณฑ์สิบเจ็ดสิบแปดดอกร่วงหล่นลง

ฉั่งได้ฉ่อก็คำรามก้อง โคจรลมปราณแบ่งแยกทองคุ้มครองกาย ลูกเกาทัณฑ์ที่เหลือยิงใส่ร่าง ล้วนกระเด็นกระดอนกลับไป

เกาทัณฑ์ลับระลอกนี้ส่วนใหญ่ทักทายใส่ฉั่งได้ฉ่อ ยังมีอีกส่วนหนึ่งยิงใส่ทหารทั้งสิบ ทหารเหล่านั้นทางหนึ่งถลันหลบ ทางหนึ่งชัก

อาวุธ แต่ทหารที่ปลอมเป็นคนแบกเกี้ยวผู้หนึ่งพลาดท่าถูกลูกเกาทัณฑ์ยิงทำร้ายล้มตายลง

ฉั่งไต้ฉ่อคำรามอีกครา กวัดแกว่งสองมือโถมไปยังจุดที่ลูกเกาทัณฑ์ยิงออกมามากที่สุด คนผู้นี้ฉายามือแบ่งแยกทอง สองมือสะท้อนประกายสีทองจางๆ คุ้มครองใบหน้าไว้ ไม่มีลูกเกาทัณฑ์ใดยิงผ่านเข้าไปได้ ส่วนลูกเกาทัณฑ์ที่ยิงใส่ร่างมัน ล้วนกระดอนกลับออกมา

ฉั่งไต้ฉ่อพอโถมเข้าดงไม้ คนในดงไม้ก็ละทิ้งคันธนูชักดาบออก ได้ยินเสียงแผดร้องดังขึ้น ลิ่วล้อสี่ห้าคนถูกมือแบ่งแยกทองของฉั่งไต้ฉ่อกระแทกเสียชีวิต

ทหารทั้งเก้านายก็แยกย้ายกันต้านลูกเกาทัณฑ์ ทางหนึ่งฮือเข้าใกล้ ต่อสู้กับคนยิงลูกเกาทัณฑ์ พลันได้ยินเสียงเกรียวกราว ชายฉกรรจ์หลายคนกระโดดลงจากต้นไม้ ฟาดฟันดาบลง ทหารที่ปลอมเป็นคนแบกเกี้ยวผู้หนึ่งถูกฟันศีรษะหลุดจากบ่า คนที่ปลอมเป็นขอทานก็ถูกฟันใส่ดาบหนึ่ง โลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุ

ฉั่งไต้ฉ่อแม้วู่วาม แต่ถือคุณธรรมน้ำมิตร ยามนั้นใช้มือแบ่งแยกทองกระแทกลิ่วล้อสี่ห้าคนตายคามือ ปากร้องบอกว่า

"ทั้งหมดมาที่ข้างกายเรา รวมกำลังสู้ศึก"

มันเห็นศัตรูมีจำนวนห้าหกสิบคน พวกตนมีเพียงสิบคน หากแยกกระจัดกระจายออกไป จะถูกจู่โจมทำลายได้โดยง่าย จึงเรียกระดมทั้งหมดเข้ามาสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กัน

พลันบังเกิดเสียงหัวร่อฮาๆ คนผู้หนึ่งกระโดดลงจากต้นไม้ใหญ่ มันสวมชุดแดง ผมเผ้าเป็นสีเขียวหม่น รูปกายกำยำ มือถือขื่อสวมคอคล้องสายโซ่สองชุด อย่างน้อยหนักชุดละยี่สิบสามสิบชั่ง มันกลับถือราวกับเป็นสิ่งของไร้น้ำหนัก ปากกล่าวว่า

"คอยดูเราเกาเล่าเอี้ยจื้อ (นายผู้เฒ่าแซ่เกา) จัดการกับพวกเจ้า"

ฉั่งไต้ฉ่อใจสั่นสะท้าน หัวหน้าค่ายคนที่หกของค่ายเทียมเมฆ ฉายาขื่อเหล็ก ยังมีอีกฉายาหนึ่งว่าเสื้อแดงผมเขียว เรียกว่าเกาแซฮง ขื่อเหล็กทั้งสองชุดหากคล้องใส่ผู้คน ชีวิตต้องถูกปลิดปลงไป

เห็นเสื้อแดงผมเขียวเกาแซฮงหวดขื่อเหล็กใส่ทหารที่ปลอมเป็นขอทานผู้หนึ่งจนมันสมองสาดกระจาย ฉั่งไต้ฉ่อถึงกับเดือดดาลเป็นการใหญ่ กระแทกลิ่วล้อคนปลิวกระเด็น สะอึกเข้าหาเสื้อแดงผมเขียว ยกมือราวสันมีดฟาดฟันลง

เสื้อแดงผมเขียวได้ยินเสียงลมแหวกฝ่าอากาศ ก็ทราบว่าผู้มาไม่ใช่มือชั้นธรรมดา ไม่คำนึงถึงการสังหารขอทานที่หลงเหลือ หวดขื่อเหล็กในมือซ้ายกลับหลังไป

เสียงโครมเมื่อสันมือกับขื่อเหล็กปะทะกันคนทั้งสองล้วนใจหายวาบ ฉั่งไต้ฉ่อรู้สึกข้อมือชาวูบ อาศัยมือแบ่งแยกทองของตัวเองกลับไม่อาจกระแทกทำลายขื่อเหล็กชุดนี้

เสื้อแดงผมเขียวยังตื่นตระหนกยิ่งกว่า ที่แล้วมาไม่ว่าอาวุธใดปะทะกับขื่อเหล็กชุดนี้ ล้วนถูกทำลายไป ยามนี้ฝ่ายตรงข้ามใช้มือเปล่า กลับไม่ระคายเคือง ทั้งยังกระแทกง่ามมือตัวเองชาวูบ สองเท้าจมลึกไปในดินสามนิ้ว แสดงว่าข้อแขนของฝ่ายตรงข้ามแฝงพลังสามสีร้อยชั่ง

เสื้อแดงผมเขียวเพ่งตามอง เห็นริมฝ่ามืออีกฝ่ายสะท้อนประกายสีทองจางๆ จึงแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"มือแบ่งแยกทองยอดเยี่ยมสมคำร่ำลือ"

ฉั่งไต้ฉ่อกล่าวคำ 'ท่านก็ไม่เลว' พลางประกบสองมือ ใช้ออกด้วยท่าทารกกราบไหว้พระหวดจากบนลงล่าง

เสื้อแดงผมเขียวก็มีนิสัยดื้อรั้น ไม่เชื่อว่ามือเปล่าของฉั่งไต่ฉ่อ

สามารถต้านทานขื่อเหล็กของมัน ดังนั้นควงขื่อเหล็กทั้งสองชุดเข้าปะทะ

เสียงโครมคราหนึ่ง ร่างฉั่งได้ฉ่อถูกกระแทกลอยขึ้นจากพื้นสามเชียะ เสื้อแดงผมเขียวก็ถูกหวดจนสองเท้าจมลึกไปในดินอีกสองสามนิ้ว

ฉั่งได้ฉ่อเพิ่งลอยขึ้น ก็ขยับสองมือใช้ท่าทารกกราบไหว้พระจู่โจมจากบนลงล่างอีกครา เสื้อแดงผมเขียวย่อมไม่แสดงความอ่อนด้อย ยกขื่อเหล็กทั้งคู่ขึ้นต้านปะทะ

เสียงโครมอีกคราฉั่งได้ฉ่อถูกกระแทกลอยขึ้นสูงเจ็ดเชียะ ส่วนเสื้อแดงผมเขียวถูกหวดจมลงในดินอีกครึ่งเชียะ ปรากฏว่าดินท่วมถึงหัวเข่าแล้ว

เสื้อแดงผมเขียวคิดทลายดินขึ้นมา ฉั่งได้ฉ่อยังใช้ท่าทารกกราบไหว้พระ กระแทกสองมือลง เสื้อแดงผมเขียวถึงกับอกสั่นขวัญแขวน ยกชูขื่อเหล็ก ผลักดันขึ้นไปอย่างสุดกำลัง

เสียงระเบิดพลันดัง ฉั่งได้ฉ่อลอยขึ้นไปอีกวาเศษ คราครั้งนี้เสื้อแดงผมเขียวเพียงจมลงไปหนึ่งถึงสองนิ้ว แต่ขื่อเหล็กถูกฟาดเป็นรูปรอยแขน

ฉั่งได้ฉ่อจู่โจมแล้วจู่โจมเล่า ทั้งสองปะทะกันดังปึงปังโครมคราม ร่างของเสื้อแดงผมเขียวจมลึกเสมออก สองมือเคลื่อนไหวไม่สะดวก เห็นแน่ชัดว่าหากสู้สืบต่อต้องถูกฝังทั้งเป็นแล้ว

พลันได้ยินเสียงแผดร้องคราหนึ่ง ทหารที่ปลอมเป็นขอทานคนที่สามถูกกลุ้มรุมสังหาร ทหารที่เหลืออยู่หกนายแม้ฆ่าฟันโจรภูเขาไปห้าหกคน ตัวเองก็รับบาดเจ็บร่อแร่

ฉั่งได้ฉ่อเห็นว่าคราครั้งนี้ที่ติดกับเพราะสืบเนื่องตัวเอง พอเห็นเช่นนั้นพลันตีลังกากลางอากาศ แทนที่จะหวดจู่โจมใส่เสื้อแดงผมเขียว

กลับแยกสองแขนออก กระแทกใส่โจรภูเขาในวงต่อสู้

ควรทราบว่าฉั่งได้ฉ่อทรงพลังมาแต่กำเนิดสามารถใช้นิ้วมือสองนิ้วคีบตัดทองคำแบ่งออกเป็นสองส่วน ดังนั้นได้รับขนานฉายาว่ามือแบ่งแยกทอง โจรภูเขาทั้งสองไหนเลยต้านทานรับได้ ถูกกระแทกดาบหักคนล้มตาย ร่างยังพุ่งชนใส่พวกพ้องอีกสองคนจนตกตายตามกัน

ฉั่งได้ฉ่อตวัดเท้าทั้งสอง เตะโจรภูเขาอีกสองคนตายคาเท้า จากนั้นหยิบยืมพลังสภาวะที่ถีบยันใส่ศีรษะพวกมัน เหินร่างกลับเข้าหาเสื้อแดงผมเขียว

ฉั่งได้ฉ่อพอจากไป เสื้อแดงผมเขียวค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งออก รีบโคจรพลังดันร่างขึ้นจากดินสองเชียะ ขณะนึกยินดีพลันเห็นเงาแดดถูกบดบัง ที่แท้ฉั่งได้ฉ่อเหินร่างกลับมาดุจวิหคตัวมหึมา

เสื้อแดงผมเขียวไม่ทันถอนร่างขึ้นมา ได้แต่ตวัดขื่อคู่คุ้มครองอยู่เหนือศีรษะ พริบตานั้นฉั่งได้ฉ่อมาถึงเบื้องบนศีรษะมัน เปลี่ยนเป็นใช้ออกด้วยท่าห้าอัสนีกระแทกขม่อม กระแทกมือแบ่งแยกทองลง

เสียงโครมคราหนึ่ง เสื้อแดงผมเขียวจมลึกลงไปอีกสามเชียะ สองแขนยิ่งไม่อาจขยับกวัดแกว่ง ต้องลอบร้องคำ 'จบสิ้นกัน' ในใจ

ทันใด ในดงไม้บังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"ลักกอ (พี่ที่หก) เรามาแล้ว"

เสียงสวบเมื่อปรากฏประกายสีทองสายหนึ่งโถมแทงใส่ทรวงอกฉั่งได้ฉ่อ

ท่าจู่โจมนี้มิเพียงรวดเร็ว ทั้งยังจู่โจมใส่ตำแหน่งที่ไม่ทันระวังป้องกัน ทั้งนี้เพราะฉั่งได้ฉ่อพอใช้ท่าห้าอัสนีกระแทกขม่อม ทรวงอกก็เปิดกว้างออก สร้างความร้อนรุ่มแก่ฉั่งได้ฉ่อจนคำรามก้อง เปลี่ยนเป็นฟาดหวดมือแบ่งแยกทองใส่ประกายสีทองนั้น

คนที่จู่โจมทำร้ายเป็นหัวหน้าที่เจ็ดค่ายเทียมเมฆ ฉายาทวนงูทองเม่งอู่อุ้ย คนผู้นี้ถนัดในการใช้ทวนทอง เพลงทวนทั้งรวดเร็วทั้งดุร้ายดุจงูพิษ คราครั้งนี้หมายตาจุดซิมออที่หัวใจฉั้งได้ฉ่อ คิดทิ่มแทงสังหารในคราเดียว

แต่แล้วมันได้ยินเสียงคำรามปานฟ้าร้อง สั่นสะเทือนจนทวนทองเบี่ยงเบนไปสามนิ้ว เสียงซี่เมื่อแทงใส่ใต้ซอกแขนซ้ายของฉั้งได้ฉ่อ

ที่แท้ฉั้งได้ฉ่อใช้วิชาราชสีห์คำราม แบ่งแยกสมาธิของทวนงูทอง จากนั้นผนึกพลังภูษาเหล็กคุ้มครองตำแหน่งใต้ซอกแขนซ้าย รับทวนนี้ไว้ ทวนทองเพียงแทงเข้ามาสี่หุน ไม่อาจแทงต่อไป จากนั้นฟันมือแบ่งแยกทองลง เมื่อกระแทกทวนทองหักเป็นสองท่อน

ทวนงูทองเม่งอู่อุ้ยหน้าแปรเปลี่ยนไป เสื้อผ้าที่ใต้ซอกแขนซ้ายของฉั้งได้ฉ่อแปดเปื้อนคราบโลหิตหย่อมใหญ่ ปากคำรามก้อง เปลี่ยนเป็นโถมใส่ทวนงูทอง จู่โจมลงมืออย่างดุดัน

ทวนงูทองใช้ท่าร่างดุจงูอันปราดเปรียวถลันหลบหลีก ต่อสู้กันสิบกว่ากระบวนท่า ทวนงูทองตกเป็นเบี้ยล่าง พลันได้ยินเสียงขู่คำรามว่า

"เล่าฉิก (อันดับเจ็ด) เรามาช่วยเหลือท่าน"

ที่แท้เสื้อแดงผมเขียวถอนตัวขึ้นจากดิน ควงขื่อคู่เข้าร่วมวงต่อสู้

หากสู้กันตัวต่อตัว ฉั้งได้ฉ่อมีฝีมือสูงส่งกว่าคู่ต่อสู้ทั้งสอง แต่เสื้อแดงผมเขียวพอผนึกกำลัง ฉั้งได้ฉ่อก็เป็นรองขั้นหนึ่ง อย่าว่าแต่เสื้อแดงผมเขียวทรงพลังมหาศาล ส่งผลคุกคามต่อฉั้งได้ฉ่อ ส่วนทวนงูทองมีปมเด่นที่ปราดเปรียวชั่วร้าย สุดท้ายฉั้งได้ฉ่อคงยากรอดพ้นจากความพ่ายแพ้

ยังดีที่ทวนทองของทวนงูทองถูกฉั้งได้ฉ่อกระแทกหักไป ไม่

อาจใช้เพลงทวน ได้แต่รุกไล่ด้วยมือเปล่า กอปรกับขื่อคู่ของเสื้อแดงผมเขียวบิดเบี้ยวผิดสารรูป ยามร่ายรำไม่ถนัดมือ ดังนั้นคนทั้งสองยามกะทันหันไม่สามารถทำร้ายฉั่งไต้ฉ่อได้

ส่วนทหารทั้งหกอาศัยหนึ่งต่อสู้แปด สถานการณ์คับขันเช่นกัน ขบวนของฉั่งไต้ฉ่อต่างกับขบวนของลิ้วงังเพ้ง ลิ้วงังเพ้งชิงลงมือฆ่าดาบคู่ควานวิญญาณเบ๊เจี้ยกุ่ย แต่เหล่าทหารติดกับเสียชีวิตคงเหลือเพียงสามคน ทางด้านฉั่งไต้ฉ่อมีงิ้มคี้ชั้งเตือนสติก่อน บาดเจ็บล้มตายไม่มากนัก ยังเหลือทหารหกนาย เพียงแต่ฉั่งไต้ฉ่อไม่อาจฆ่าเสื้อแดงผมเขียว ดังนั้นเสื้อแดงผมเขียวกับทวนงูทองผนึกรวมกำลัง รุกไล่ฉั่งไต้ฉ่อตกเป็นรอง สรุปแล้วกองกำลังทั้งสองขบวนล้วนสู้เยี่ยงสัตว์จนตรอก ไม่ดีเลิศกว่าเท่าใด

ผู้คนทั้งสองขบวนไม่สามารถทะลวงฝ่าวงล้อมออกไปได้ แต่ฝากความหวังว่ากองกำลังหลักรุดมาช่วยเหลือ แต่กองหน้าและกองหลังเมื่อถูกพัวพันไว้ กองกำลังหลักไหนเลยรอดพ้นได้?

③

สู้ฟูงสุนัขป่า

กองกำลังหลักมีทั้งบุรุษสตรี ตัดผ่านดงไม้มาถึงท้องทุ่งหิมะแถบหนึ่ง ซีจิ้นตังกับจิวแนเล้งปลอมเป็นพ่อค้า แต่รักษาความตื่นตัวไว้ ยามนั้นจิวแนเล้งกล่าวกับซีจิ้นตังว่า

"แม่ทัพซี หากมุ่งหน้าอีกเจ็ดแปดลี้จะเป็นธารหางเสือ ที่นี้เข้าใกล้เขตอิทธิพลของค่ายเทียมเมฆแล้ว"

ซีจิ้นตังผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตกลง ทั้งหมดรวมตัวกันที่ธารหางเสือเบื้องหน้า"

พลันสูดได้กลิ่นสาบสัตว์ชนิดหนึ่ง แต่สายตายามกวาดมองบนพื้นหิมะเป็นสีขาวโพลน ไม่พบเห็นวัตถุใด

หัวหน้าค่ายทักษิณโง้วกังตงที่ปลอมเป็นหัวหน้าผู้คุ้มกันภัยพลันขมวดคิ้วกล่าวว่า

"กลิ่นอันใด?"

ทุกผู้คนตื่นตัวขึ้น ผู้ที่มีโสตประสาทปราดเปรียวล้วนได้ยิน

เสียงฝีเท้าเล็กละเอียดและสับสนดังจากรอบข้าง กลิ่นสาบสัตว์ยิ่งฉุนเฉียวกว่าเดิม

เจ้านครอุดรคนใหม่จิวแป๊ะอูไม่กล่าวกระไร ชิงพุ่งขวับออกไป กระโดดขึ้นลงสามครา ก็ลอยขึ้นถึงบนต้นไม้เหี่ยวโกร๋นที่ห่างไปหลายสิบวาต้นหนึ่ง มือหนึ่งเหนี่ยวต้นไม้ มือหนึ่งยกขึ้นเหนือระดับสายตา เพ่งสายตามองไกล ถึงกับหน้าแปรเปลี่ยนไป

เห็นจิวแป๊ะอูกระโดดลงจากต้นไม้ สะกิดเท้าพุ่งปราดกลับเข้าขบวน กล่าวกับซีจิ้นตังว่า

"แม่ทัพซี โปรดจัดขบวนเป็นวงกลม ชักอาวุธออกเตรียมพร้อม ขออย่าได้แตกตื่นลนลาน"

ซีจิ้นตังเป็นแม่ทัพชาญศึก ทราบว่าจิวแป๊ะอูไม่ออกคำสั่งโดยพลการ ยามนั้นไม่ซักถามรายละเอียด ก็ร้องสั่งว่า

"จัดขบวนเป็นวงกลม ชักอาวุธออกเตรียมพร้อม ผู้ใดแตกตื่นลนลาน ล้วนฆ่าโดยไม่ละเว้น"

คำสั่งพอถ่ายทอดออก ทหารทั้งยี่สิบนายพากันชักดาบยืนเคียงบ่าเคียงไหล่ล้อมเป็นวง หันหน้าออกนอก โดยที่ซีจิ้นตัง จิวแนเล้ง หัวหน้าค่ายทักษิณ จิวแป๊ะอู แป๊ะฮึงยู้กับทิชิ่วอยู่กึ่งกลางวง

ทันใด บนพื้นหิมะรอบข้างปรากฏประกายสีเขียวปัดขึ้นเป็นจุดๆ กลิ่นสาบสัตว์รมจนผู้คนแทบอาเจียน แว่วเสียงกรีดเลียบเหยียบย่ำผ่านพื้นหิมะ ผู้ช่วยของหัวหน้าค่ายทักษิณฉายาดาบเลียดพสุธาง้วนกุ้งฮูพลันโพล่งว่า

"สุนัขป่า"

ผู้ช่วยอีกคนหนึ่งฉายาทมิฬดำซิตึ้งยี่ก็ร้องว่า

"ฝูงสุนัขป่า"

คนเหล่านี้ล้วนเป็นมือดีในยุทธจักร มิเพียงเคยเห็นสุนัขป่า ทั้ง

ยังฆ่าสุนัขป่า แต่สุนัขป่าที่ฮือเข้ามาในยามนี้ มีจำนวนหกเจ็ดร้อยตัว แต่ละตัวตาเขียวปัด ฟันเขี้ยวแหลมคม จ้องมองผู้คนทั้งยี่สิบกว่าคน คล้ายกับยึดถือทั้งหมดเป็นอาหารอันโอชะ ดังนั้นบังเกิดความหวาดหวั่นพรันพรึง เพียงแต่ยังไม่มีผู้คนแตกแถวหลบหนี

ทุกผู้คนแว่วเสียงเคาะไม้บักฮื้อ* ที่ชวนอกสั่นขวัญผวาดังมา สุนัขป่าทั้งหลายร้อยตัวคืบคลานเข้าใกล้มาทุกขณะ แต่ละตัวเผยเห็นฟันเขี้ยวแวววาว ราวกับจะฉีกกินทั้งหมดเป็นชิ้นๆ

ทิชิ่วพลันสะอึกเข้าใกล้ซีจิ้นตัง กล่าวว่า

"ท่านแม่ทัพ ข้าพเจ้าขออนุญาตสั่งการชั่วคราว เป็นอย่างไร?"

ซีจิ้นตังมีจิตใจเปิดกว้าง จึงกล่าว

"ตกลง ให้ท่านออกคำสั่ง"

ทิชิ่วพลันกล่าวเสียงกังวานว่า

"มือธนู"

ในทหารที่ร่วมทางมาตรงนี้ มีมือธนูอยู่สิบนาย แต่ว่าแบ่งมือธนูสองนายเข้าร่วมกับกองหน้าของลิ้วงังเพ้ง อีกสองนายติดตามฉั้งไต้ฉ่อรั้งท้ายขบวน คงเหลืออยู่หกนาย พอฟังจึงสืบเท้าออกมา ทิชิ่วกล่าวว่า

"ปลดคันธนู ดึงลูกธนูทั้งหมดออกมาประจำการอยู่ทางทิศตะวันตก"

มือธนูทั้งหกปฏิบัติตาม ทิชิ่วกล่าวสืบต่อ

"แม่ทัพซี แม่ทัพจิว พวกท่านเฝ้าประจำอยู่ทางทิศตะวันออก หัวหน้าค่ายโง้วกับผู้ช่วยทั้งสองเฝ้าอยู่ทางทิศใต้ เจ้านครจิวกับแป๊ะนึ่งเฮีย (วีรสตรีแซ่แป๊ะ) เฝ้าอยู่ทางทิศเหนือ"

*** แปลตรงตัวว่าปลาไม้ เป็นอุปกรณ์เคาะเสียง ทำด้วยไม้รูปตัวปลา ตรงกลางกลวง เหล่าหลวงจีนแม่ชีใช้เคาะตอนสวดมนต์**

ทุกผู้คนพอฟัง ค่อยเข้าใจในบัดดล เนื่องจากฝูงสุนัขป่ามีจำนวนมาก ต่อให้ทั้งหมดมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็อาจเกิดเหตุพลาดพลั้ง ดังนั้นทิชิ่วสั่งการให้ใช้ลูกธนูยิงใส่สุนัขป่าทางตะวันตก ขณะยิงจู่โจม กลัวว่าสุนัขป่าอีกสามทางจะบุกจู่โจม จึงให้ซีจิ้นตัง จิวแนเล้ง จิวแป๊ะอู แป๊ะฮึงยู้ หัวหน้าค่ายทักษิณกับพวกช่วยกันระวังป้องกัน

แว่วเสียงเคาะไม้บักฮื้อเร่งร้อนกว่าเดิม ฝูงสุนัขป่าล้วนแยกเขี้ยวกางเล็บ ท่าทีกระเหี้ยนกระหือรือ ทิชิ่วพลันออกคำสั่งว่า

“ยิงจู่โจม”

มือธนูทั้งหกปล่อยลูกธนูโดยพร้อมเพรียง คนเหล่านี้ล้วนเป็นมือธนูชั้นเยี่ยม ได้ยินเสียงสุนัขป่าร้องหวนโหย ถูกยิงล้มตายลงสิบกว่าตัว บางตัวยังไม่ตาย หันไปกัดสุนัขป่าพวกเดียวกันจนโลหิตชโลมพื้นหิมะ

ฝูงสุนัขป่าทางทิศตะวันตกปั่นป่วนขึ้นมา แต่เสียงเคาะไม้ฮื้อดังไม่ขาดหู ฝูงสุนัขป่ากลับไม่มีท่าทีล่าถอย ปรากฏสุนัขป่าสี่ห้าตัวเล็ดลอดผ่านห่าธนู พุ่งกระโจนใส่มือธนูทั้งหก

ทิชิ่วร้องคำ ‘อย่าลนลาน’ พลางยกมือซ้ายขึ้น ทหารที่ชักดาบเตรียมพร้อมทั้งสิบสี่คนพากันลงมือ สังหารสุนัขป่าสี่ห้าตัวนั้นจนหมดสิ้น

มือธนูทั้งหกเห็นมีคนคอยคุ้มกัน จึงยิงลูกธนูอยู่อย่างวางใจ ชั่วพริบตายิงถูกสุนัขป่าสามสิบกว่าตัว ฝูงสุนัขป่าแว้งกัดกันเอง ถึงกับมีท่าทีล่าถอย แต่แล้วเสียงเคาะไม้บักฮื้อเร่งร้อนกว่าเดิม เหล่าสุนัขป่าเปลี่ยนเป็นเผ่นโผนกระโจนเข้ามาอย่างไม่คิดชีวิต ท่ามกลางห่าธนูปลิวว่อน สุนัขป่ามีจำนวนเพิ่มขึ้นอีกสามสี่เท่า

ยังดีที่ทหารทั้งสิบสี่นายผ่านการฝึกอบรมอย่างเข้มงวด พบสุนัขป่าหนึ่งตัวสังหารหนึ่งตัว มาตรว่ามือไม้ปั่นป่วนอยู่บ้าง แต่ยังไม่เกิด

การ บาดเจ็บล้มตาย

ฝูงสุนัขทางด้านตะวันออกมีสุนัขป่าที่แข็งแรงสามสี่ตัวลองกระโจนเข้ามาหยั่งเชิงดู ซีจิ้นตังกับจิวแนเล้งล้วนยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว สุนัขป่าทั้งสามตัววิ่งเปลี่ยนเป็นวิ่งหนีกลับไป จากนั้นย้อนกลับมาใหม่อ้าปากงับใส่

ซีจิ้นตังค่อยผงกศีรษะเล็กน้อย จิวแนเล้งพลันยกมือขึ้น ชักดาบจากหว่างเอว ประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง จากนั้นสอดดาบคืนฝัก หัวของสุนัขป่าสามหัวลอยหวืดขึ้นกลางอากาศ ขณะที่ลำตัวของสุนัขป่าทั้งสามตัวยังถดถอยกลับไป

ฝูงสุนัขป่าส่งเสียงร้องด้วยความแตกตื่น เสียงเคาะไม้บักฮื้อดังเร่งร้อนอีกครั้ง ปรากฏสุนัขป่าสี่ตัวกระโจนออกมา สามตัวพุ่งใส่จิวแนเล้ง ตัวหนึ่งพุ่งใส่ซีจิ้นตัง

จิวแนเล้งคิดเคลื่อนไหว ซีจิ้นตังชิงโบกมือคราหนึ่ง จิวแนเล้งค่อยหยุดร่างไว้ เห็นแน่ชัดว่าจะถูกสุนัขป่ากัดทำร้าย ซีจิ้นตังพลันต่อยออกหมัดหนึ่ง

เสียงโครมเมื่อหมัดนี้ต่อยใส่ท้องของสุนัขป่าตัวที่คิดกัดใส่ซีจิ้นตัง กระแทกจนอวัยวะภายในสุนัขป่าแหลกละเอียด ไม่ทันส่งเสียงร้องออกมา ก็ชนใส่หนึ่งในสามสุนัขป่าที่กระโจนใส่จิวแนเล้ง

การพุ่งชนครั้งนี้ ชนจนสุนัขป่าตัวนั้นปลิวกระเด็นไป ชนใส่สุนัขป่าอีกตัวหนึ่ง หากทว่าพลังพุ่งชนยังไม่สิ้นสุด ยังชนใส่สุนัขป่าตัวที่สาม สรุปแล้ว สุนัขป่าสี่ตัวกระเด็นกระดอนกลับไปล้มตายหมดสิ้น ความรุนแรงของพลังหมัด ความแยบคายของการใช้พลังดีดสะท้อนบรรลุถึงขั้นพิสดารสุดคาดคิด

จิวแนเล้งกับซีจิ้นตังพอลงมือ ก็สังหารสุนัขป่าเจ็ดตัว มาตรว่าสุนัขป่าที่หลงเหลือถูกเสียงเคาะไม้บักฮื้อเร่งเร้า แต่ยามกะทันหันไม่

กล้าเข้าใกล้

ส่วนสุนัขป่าทางด้านทิศใต้ก็กระโจนใส่ผู้คน ระลอกแรกเป็นสุนัขป่าสิบกว่าตัว ดาบเลียดพสุธาง้วนกุ้งเทียนก็กวาดดาบเลียดดิน ฟันขาของสุนัขป่าสามตัวรวมสิบสองข้าง สุนัขป่าทั้งสามตัวเจ็บปวดจนเกลือกกลิ้งไปตามพื้นดิน ส่งเสียงหอนโหยออกมา

ทมิฬดำก็คำรามก้อง ยื่นแขนปราดออกมือซ้ายคว้าจับสุนัขป่าตัวหนึ่ง มือขวาคว้าสุนัขป่าอีกตัวหนึ่ง ประกบสองมือเข้าหากัน กระแทกใส่สุนัขป่าตัวกึ่งกลาง เสียงฉาดเมื่อสุนัขป่าทั้งสามตัวถูกหนีบกระแทกหัวแหลกเละ

หัวหน้าค่ายทักษิณหัวร่อดังกังวาน กลับชักกระบี่เข่นฆ่าใส่ฝูงสุนัขป่า คนไปถึงที่ใด สุนัขป่าถูกสังหารล้มตาย ฝ่าเป็นทางโลหิตสายหนึ่ง

ยามนั้นเสียงเคาะไม้บักฮื้อทวีความเร่งร้อน สุนัขป่าแม้ล้มตายติดต่อกัน ที่เหลือยังหนุนเนื่องเข้ามา หัวหน้าค่ายทักษิณเข่นฆ่าเป็นระยะทางห้าเชียะ เส้นทางเมื่อขามาก็ถูกฝูงสุนัขป่าปิดตายไว้

ดาบเลียดพสุธากับทมิฬดำเห็นสุนัขป่าสลอนตา บดบังเงาร่างหัวหน้าค่ายทักษิณไป สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง ขณะจะเสี่ยงตายเข้าช่วยเหลือผู้เป็นนาย พลันเห็นสุนัขป่าที่เบื้องหน้าหลายตัวปลิวกระจัดกระจาย หัวหน้าค่ายทักษิณฟาดฟันกระบี่สังหารสุนัขป่ากลับมากล่าวว่า

“สุนัขป่าเหล่านี้ดุร้ายยิ่ง เราสังหารไปสี่ห้าสิบตัว ยังฝ่าออกไปไม่ได้ จำต้องกลับมา”

ปากกล่าวอย่างปลอดโปร่ง แต่มันอาศัยกระบี่เดียวฝ่าไปในฝูงสุนัขป่า แล้วเข่นฆ่ากลับมา ไหนเลยเป็นเรื่องราวรวบรัดง่ายดาย

เจ้านครอุดรจิวแป๊ะอูกับนางเซียนวีรสตรีแป๊ะฮึงยู้ ซึ่งอยู่ทาง

ทิศเหนือ ก็เตรียมพร้อมต่อสู้กับสุนัขป่า แป๊ะฮึงยู้ความจริงชมชอบสวมชุดขาวรัดกุม แต่เมื่อปลอมตัวเป็นคุณหนูใหญ่ มิอาจไม่เปลี่ยนเป็นสวมเสื้อกระโปรง รู้สึกว่าลงมือไม่สะดวก จิวแป๊ะอูจึงกล่าว

"หากแขนเสื้อยาวเกินไป ก็ม้วนพันไว้"

แป๊ะฮึงยู้เหลียวมองจิวแป๊ะอู เห็นมันขวางกระบี่อยู่เหนือออก แต่ใช้สายตาที่อ่อนโยนมองดูนาง หาได้แยแสเหลือบแลสุนัขป่าอันดุร้ายไม่ ต้องหน้าแดงวูบหนึ่งกล่าวว่า

"ไม่เป็นไร..."

จิวแป๊ะอูพลันลอยตัวขึ้น ปากร้องคำ 'ระวัง' ที่แท้ปรากฏสุนัขป่าสิบตัวพุ่งกระโจนมา จิวแป๊ะอูจึงดีดตัวขึ้นรับหน้า ประกายกระบี่วูบแล้ววูบอีก กลางอากาศบังเกิดเสียงขวับขวับเบาๆ สุนัขป่าทั้งสิบตัวร่างลิ่วลงโดยไร้เสียง

เนื่องจากจิวแป๊ะอูลอยตัวใช้กระบี่กลางอากาศ ดังนั้นปรากฏสุนัขป่าสามตัวพุ่งมาตามพื้นดิน กัดใส่ข้อเท้าแป๊ะฮึงยู้ แป๊ะฮึงยู้สวมภูษาแขนเสื้อหลวมกว้างกระโปรงยาว ดูไม่ออกว่ากระบี่ของนางอยู่ที่ใดและใช้กระบี่อย่างไร เพียงเห็นนางขยับแขนเสื้อสามครั้งครา กระทั่งเสียงลมกระบี่ก็ไม่ได้ยิน สุนัขป่าทั้งสามตัวล้วนถูกกระบี่แทงใส่ส่วนหัวตายไป

สุนัขป่าเหล่านี้ล้มตายคราเดียวสิบสามตัว ที่เหลือเพียงรายล้อมผู้คนไว้ ไม่กล้าบุกจู่โจมเข้ามา แต่สุนัขป่าบางตัวสูดได้กลิ่นคาวเลือดกลับแย่งกันแทะกินซากสุนัขป่า กระทั่งกระดูกยังกินลงไป แป๊ะฮึงยู้ไหนเลยเคยเห็นภาพเช่นนี้มาก่อน ถึงกับหน้าถอดสี มือไม้อ่อนระทวย

เสียงเคาะไม้บักฮื้อยิ่งเร่งร้อน สุนัขป่ายิ่งมายิ่งมาก สภาวะจู่โจมยิ่งมายิ่งดุร้าย ผู้คนยี่สิบแปดคนสังหารสุนัขป่าร้อยกว่าตัว แต่ยังมีสุนัขป่าอีกแปดร้อยกว่าตัวชุมนุมอยู่อย่างเนืองแน่น

ยามนั้นมือธนูทั้งหกยิงลูกธนูจนหมดสิ้น ฝูงสุนัขป่าเห็นลูกธนูลดน้อยลง กลับบุกจู่โจมเข้ามา ทิชิ่วทราบว่าหากปล่อยให้สุนัขป่าฝ่าเข้ามา ต้องเสียขบวนรวนเร เกิดความสูญเสีย ดังนั้นร้องบอกว่า

"ใช้อาวุธลับทักทายพวกมัน"

ทหารทั้งยี่สิบนายพากันตวัดมือซัดอาวุธลับ สังหารสุนัขป่าอีกยี่สิบสามสิบตัว แต่ทิชิ่วทราบกระจ่างแก่ใจว่า แต่ละคนพกอาวุธลับอย่างจำกัด ชั่วครู่พอใช้อาวุธลับหมดสิ้น ได้แต่โรมรันพันตูกับสุนัขป่าในระยะประชิดแล้ว

หัวหน้าค่ายทักษิณแม้ชราภาพ ยังฮึกหาญไม่เสื่อมคลาย พลันขวางกระบี่หัวร่อดังๆ เสียงหัวร่อครั้งนี้ดังปานระฆังมหึมา กลับกลบเสียงเคาะไม้บักฮื้อ เป็นเหตุให้สภาวะจู่โจมของฝูงสุนัขป่าชะลอลง ยังมีสุนัขป่าหลายตัววิ่งหนีกลับไป

แต่เสียงหัวร่อของหัวหน้าค่ายทักษิณพอผ่านพ้น เสียงเคาะไม้บักฮื้อดังขึ้นใหม่ ฝูงสุนัขป่าก็กลับคืนสู่สภาวะจู่โจม ดังนั้นทิชิ่วฉุกใจคิดทราบว่าฝูงสุนัขป่าอยู่ภายใต้การบงการของเสียงเคาะไม้บักฮื้อ หวนนึกถึงค่ายเทียมเมฆประกอบด้วยหัวหน้าค่ายเก้าคน แต่ละคนมีแนววิชา ที่แตกต่าง หัวหน้าที่เก้ากระบองทรงพลังอิ้วเทียนเล้งมีกำลังแขนมหาศาล หัวหน้าที่แปดดาบคู่ควานวิญญาณเบ๊เจี้ยกุ่ยถนัดในการปลอมแปลงโฉมวางยาพิษ หัวหน้าที่เจ็ดทวนงูทองเม่งอู่อุ้ยปราดเปรียวดุร้าย หัวหน้าที่หกเสื้อแดงผมเขียวเกาแชฮงมีพลังการฝึกปรือกล้าแข็ง หัวหน้าที่ห้าหลวงจีนสุนัขป่าก้วงตงอิด...

ใช่แล้ว หลวงจีนสุนัขป่าก้วงตงอิดมีความสามารถในการต้อนสุนัขป่า ใช้เสียงเคาะไม้บักฮื้อสั่งการหมื่นสุนัขป่า ทิชิ่วพอได้คิด จึงร้องดังๆ ว่า

"ท่านทั้งหลาย นี่เป็นฝีมือต้อนสุนัขป่าของหลวงจีนสุนัขป่า

ก้วงตงอิด มีแต่ใช้สุ้มเสียงกลบเสียงไม้เคาะบักฮื้อ”

ทุกผู้คนพอฟังล้วนใจหายวาบ ได้ยินทิชิ่วกล่าววาจาไม่ขาดหู สุ้มเสียงไม่ดังเท่าใด แต่กลบเสียงไม้เคาะบักฮื้อลง จิวแป๊ะอูพลันเข้าใจด้วยปัญญาไว กล่าวว่า

“ทิเฮียกล่าวถูกต้อง พวกเราฉวยโอกาสนี้สนทนากัน”

มันกล่าวอย่างแช่มช้า แต่คำพูดไม่ขาดห้วงคล้ายเอื้อนรำพึงรำพัน กลบเสียงเคาะไม้บักฮื้อลงอีกครา

ทุกผู้คนล้วนเป็นผู้เชี่ยวชาญชำนาญยุทธ์ ทราบว่าเจตนาของทิชิ่ว คิดผนึกพลังลมปราณกล่าววาจา หวังสะกดเสียงเคาะไม้บักฮื้อ แต่ทั้งหมดล้วนทราบว่า การใช้เส้นเสียงสะกดศัตรูสิ้นเปลืองกำลัง ฝ่ายตรงข้ามเพียงใช้ไม้บักฮื้อ ไม่สิ้นเปลืองพลัง ดังนั้นทั้งหมดต้องผลัดเปลี่ยนกันกล่าววาจา จึงไม่สูญเสียพลังเกินไป

ยามนั้นทิชิ่วกล่าวอีกว่า

“ถูกแล้ว ต้องขอความช่วยเหลือจากทุกท่าน”

สุ้มเสียงไม่ขาดตอน ยังกล้าแข็งกว่าเมื่อครู่ที่กล่าววาจา กลบเสียงเคาะไม้บักฮื้อไปสิ้น

จิวแป๊ะอูกล่าววาจา สิ้นเปลืองพลังไม่น้อย จากนั้นสังหารสุนัขป่าอีกหลายตัว ยามกะทันหันไม่สามารถกล่าววาจา ได้ยินหัวหน้าคายทักษ์ณกล่าวว่า

“ทิเฮีย หลานแซ่จิว พวกท่านมีกำลังภายในกล้าแข็งยิ่ง”

สุ้มเสียงดังปานฟ้าร้อง สามารถกลบเสียงเคาะไม้บักฮื้อเช่นกัน

ยามนั้นฝูงสุนัขป่าไม่ได้ยินเสียงเคาะไม้บักฮื้อระยะหนึ่ง กลับเสียขบวนรวนเรขึ้นมา มาตรว่าเสียงเคาะไม้บักฮื้อคิดเร่งรัวขึ้นใหม่ หลังจากเพียรพยายามหลายครายังไม่เป็นผล ได้ยินทิชิ่วกล่าวว่า

“โง้วเล่าเอ็งฮั้ง (ผู้กล้าหาญสูงอายุแซ่โง้ว) ชมเชยเกินไปแล้ว

วิชาหนึ่งฟ้าร้องของท่านหัวหน้าค่าย ช่วยให้ข้าพเจ้าได้เปิดหูเปิดตา”

หัวหน้าค่ายทักษิณฉายาสามสุดยอดหนึ่งฟ้าร้อง หมายถึงมันมีกระบี่ไว นับเป็นสุดยอดหนึ่ง ผู้อื่นใช้กระบี่ไว มักใช้ออกด้วยกระบี่เบาและบาง แต่กระบี่ไวของหัวหน้าค่ายทักษิณ ต่อให้เป็นกระบี่อันหนักอึ้งก็ใช้ออกได้ ดังนั้นยอดฝีมือในเชิงกระบี่ทั้งแผ่นดินล้วนยอมรับนับถือ ภายหลังฮึงเซ่งฮวงผู้เป็นบุตรบุญธรรมของมันรับสืบทอดเพลงกระบี่ไว เพียงแต่ฮึงเซ่งฮวงบัญญัติคิดค้นเพิ่มเติม ดัดแปลงเป็นกระบี่ที่ทั้งบางทั้งคมกล้า

หัวหน้าค่ายทักษิณยังมีวิชาตัวเบาเป็นอีกหนึ่งสุดยอด และพลังการฝึกปรือลึกล้ำเป็นสุดยอดที่สาม บางครั้งระหว่างการต่อสู้ ส่งเสียงตวาดก้องก็สามารถขู่ขวัญศัตรูจนเลิกล้มความคิดต่อสู้ ดังนั้นได้รับขนานฉายาว่าสามสุดยอดหนึ่งฟ้าร้อง

แต่หัวหน้าค่ายทักษิณพอฟังทิชิ่วกล่าววาจา ในใจกลับบังเกิดความตื่นตระหนก หวนนึกถึงตัวเองพอกล่าวจบ ต้องโคจรพลังคราหนึ่ง แต่ทิชิ่วกล่าวติดต่อกันสามครั้ง สุ้มเสียงยิ่งมายิ่งกังวาน หรือพลังการฝึกปรือของทิชิ่วยังกล้าแข็งกว่าตัวเองอีก?

พลันได้ยินสุ้มเสียงก้องกังวานอีกเสียงหนึ่งดังว่า

“ผู้มาใช่เป็นชนชั้นหัวหน้าสังกัดค่ายเทียมเมฆหรือไม่ ไยไม่ปรากฏออกพบพาน กลับต้อนสัตว์สี่เท้ามารับหน้า ออกจะดูแคลนชาวยุทธจักรด้วยกันไปแล้ว”

คนกล่าววาจาคือทวนวิเศษซีจิ้นตัง ทุกผู้คนความจริงเข้าใจว่าซีจิ้นตังเป็นแม่ทัพบู๊ ยามนี้พอกล่าววาจา กลับมีพลังการฝึกปรือหาเป็นรองทั้งหมดไม่

ที่แตกต่างกันคือ สุ้มเสียงซีจิ้นตังคล้ายกลองศึกกลางสมรภูมิ สุ้มเสียงหัวหน้าค่ายทักษิณคล้ายฟ้าร้องกรอกหู เสียงของจิวแป๊ะอูคล้าย

มังกรคำรามคำรน เสียงของทิชิ่วกลับคล้ายแม่น้ำแยงซีเกียงไหลหลั่งไม่ขาดสาย เป็นที่นับถือเลื่อมใสของผู้คนนัก

ทิชิ่วกล่าวอีกว่า

"ผู้ที่เคาะไม้บักฮื้อใช่เป็นหัวหน้าที่ห้าแห่งค่ายเทียมเมฆ ฉายาหลวงจีนสนัขป่าก้วงไต้ซือ* หรือไม่?"

จิวแป๊ะอูเกร็งลมปราณกล่าวว่า

"ก้วงไต้ซือเพียงเคาะไม้บักฮื้อ ไม่สวดมนต์ภาวนาหรือไร?"

ทิชิ่วกล่าวเสริมว่า

"ไม้บักฮื้อความจริงเป็นอุปกรณ์ใช้เคาะตอนสวดมนต์ ก้วงไต้ซือกลับเคาะจนบังเกิดรังสีการฆ่าฟันขึ้น"

หัวหน้าค่ายทักษิณร้องว่า

"ก้วงตงอิด ท่านโกนศีรษะ แต่ใช้ชื่อฆราวาส หรือยังมีเรื่องใดปลงไม่ตก ต้องการให้เราช่วยส่งเสริม?"

ทิชิ่วกล่าวอีกคราว่า

"โคมเขียวหน้าพุทธรูป เสียงเคาะไม้บักฮื้อไม่ขาดหู ก้วงไต้ซือท่านมีพุทธองค์ประทับอยู่กลางใจหรือไม่?"

ซีจิ้นตังก็กล่าวว่า

"ก้วงตงอิด หากท่านผละจากความมืดสู่แสงสว่าง เราจะทำหนังสือกราบทูล ขออภัยโทษให้แก่ท่าน"

ควรทราบว่าวิชาส่งเสียงด้วยลมปราณใช้สยบศัตรูนี้ สิ้นเปลืองพลังลมปราณยิ่ง ทุกผู้คนจงใจกล่าวกระตุ้นให้หลวงจีนสุนัขป่าก้วงตงอิดตอบคำ แต่หลวงจีนสุนัขป่าล่วงรู้เจตนาทั้งหมด หากล่าวโต้ตอบไม่เพียงเคาะไม้บักฮื้อดังกว่าเดิม และเร่งร้อนกว่าเดิม

---

* ได้ซือคือพระคุณเจ้า

เนื่องจากเสียงเคาะไม้บักฮื้อขาดหายไปช่วงหนึ่ง ฝูงสุนัขป่ารอบข้างจึงสลายตัวไปกว่าครึ่ง ที่หลงเหลือก็มีท่าทีล่าถอย ทิชิ่วย่อมไม่ต้องการให้สุนัขป่าถูกเสียงเคาะไม้บักฮื้อกระตุ้นจนบุกจู่โจมใหม่ จึงกล่าว

"ไม้บักฮื้อเป็นวัตถุสถาบันสงฆ์ ความจริงเป็นสิ่งดีงาม แต่เมื่ออยู่ในมือหัวหน้าค่ายที่ห้า กลับกลายเป็นอาวุธร้าย นับเป็นยอดวิชาแขนงหนึ่ง"

ทุกผู้คนรับฟังจนตื่นตระหนกยิ่ง ที่แท้สุ้มเสียงของทิชิ่วแน่นหนากังวานกว่าตอนแรก พลังฝีมือมิเพียงไม่เสื่อมถอย ทั้งยังเพิ่มพูนกล้าแข็งขึ้น

จิวแป๊ะอูกล่าวว่า

"ความจริงเป็นยอดวิชา แต่คนจมอยู่กับปลักมาร หากไม่ไถ่ถอนตัว ต้องสำนึกเสียใจภายหลัง"

มันถือเป็นศิษย์ฆราวาสของเสียวลิ้มยี่ นับเป็นยอดฝีมืออายุเยาว์ที่ยากมีคนเสมอเหมือน ยามนี้เอื้อนเอ่ยวาจา แสดงออกถึงพลังการฝึกปรืออันลึกล้ำ

ยามนั้นฝูงสุนัขป่าหนีหายไปแปดเก้าส่วน หัวหน้าค่ายทักษิณฝืนใจเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง กล่าวว่า

"วิเศษแท้ ก้วงตงอิด ดูว่าท่านยืนหยัดได้อีกนานเท่าใด?"

เอ่ยถึงตอนนี้ไม่สามารถกล่าวสืบต่อ เมื่อเหลียวดูซีจิ้นตังซีจิ้นตังก็ฝืนยิ้ม ยามกะทันหันไม่สามารถโคจรพลังกล่าววาจาเช่นกัน

ทิชิ่วพลันตวาดว่า

"ก้วงตงอิด ท่านมีโอกาสครั้งสุดท้าย ให้วางมือยอมจำนน ไม่เช่นนั้นไม่อาจมีชีวิตรอดได้"

เสียงตวาดครั้งนี้คล้ายอสนีบาตยามแล้ง ได้ยินด้านทิศตะวันตกบังเกิดเสียงไอดังขึ้น เห็นที่ใต้ต้นไม้นั่งไว้ด้วยหลวงจีนรูปหนึ่ง

เคาะไม้บักฮื้อไม่หยุดยั้ง บนพื้นเบื้องหน้ากระอักโลหิตกองโต คือหลวงจีนสุนัขป่าก้วงตงอิดเอง

ซึ่งความจริงหลวงจีนสุนัขป่าก็คิดยอมจำนน แต่เกรงว่าหากวางมือจากการเคาะไม้บักฮื้อ ศัตรูพวกมากจะใช้คลื่นเสียงจู่โจมสังหารตนเอง แต่หลวงจีนสนัขป่าหาได้คาดคิดว่า หากตัวเองไม่หยุดเคาะไม้บักฮื้อ ทั้งหมดย่อมต้องโคจรพลังกล่าววาจาต่อต้าน

จิวแป๊ะอูกล่าวว่า

"คนเช่นนี้ดื้อรั้นดึงดัน ควรที่จะฆ่าทิ้ง"

ทิชิ่วกลับกล่าวว่า

"พวกเรากำลังติดตามจับกุมผู้ต้องหาของแผ่นดิน มิใช่คิดจัดการกับค่ายเทียมเมฆท่าน"

หัวหน้าค่ายทักษิณพลันหัวร่อฮาๆๆ สามครา ทีแท้มันยากโคจรพลังส่งเสียงกล่าววาจา แต่คนผู้นี้มีนิสัยยืนกราน ต้องหัวร่อสักสามคราค่อยยินยอมเลิกรา

หัวหน้าค่ายทักษิณพอหัวร่อคราหนึ่ง หลวงจีนสุนัขป่าก็สะท้านขึ้นคราหนึ่ง หลังจากหัวร่อสามครั้งครา หลวงจีนสุนัขป่าแทบไม่อาจประคองตัวสืบไป จนในที่หัวหน้าค่ายทักษิณหมดสิ้นเรี่ยวแรง ไม่สามารถหัวร่อต่อ ทิชิ่วจึงกล่าว

"ท่านหัวหน้าค่ายโปรดระงับโทสะ ปล่อยให้ผู้เยาว์จัดการเอง"

ในเหล่ายอดฝีมือ ทิชิ่วส่งเสียงแฝงลมปราณกล่าววาจามากที่สุด แต่หามีท่าทีพลังลมปราณสะดุดติดขัดไม่

แว่วเสียงเคาะไม้บักฮื้อยิ่งมายิ่งแผ่วล้า ฝูงสุนัขป่าเหลืออยู่หลายสิบตัว ยังวนเวียนไม่ยอมจากไป

จิวแป๊ะอูกล่าวว่า

"ยังคงเป็นทิเฮียมีพลังลมปราณกล้าแข็ง ผู้น้องยอม...ศิโรราบ..."

เมื่อถึงคำ 'ศิโรราบ' สุ้มเสียงแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน ที่แท้พลังลมปราณอึดนี้แตกกระจาย เพียงแต่จิวแป๊ะอูอายุยังเยาว์ มีความสำเร็จถึงเพียงนี้ นับเป็นที่น่าเลื่อมใสนัก

ทิชิ่วเห็นสุนัขป่าผละจากไปอีกหลายสิบตัว คงเหลือเพียงสิบกว่าตัว ดังนั้นยื่นสองมือตะปบหิมะสองกำ ตวาดว่า

"นอนลงให้กับข้าพเจ้า"

เสียงตวาดครั้งนี้คล้ายผู้คนนับพันโห่ร้องโดยพร้อมเพรียง มาตรว่าไม่ได้มุ่งเป้าไปที่พวกเดียวกัน แต่ทหารทั้งยี่สิบนายไม่อาจทรงกายมั่น พากันล้มระทวยลง

ขณะเดียวกันทิชิ่วสะบัดสองมือ หิมะสาดพุ่งออกไป หิมะความจริงเป็นวัตถุอันอ่อนนุ่ม แต่พ่อซัดถูกตัวสุนัขป่า สุนัขป่าสิบกว่าตัวนั้นพากันหอนโหย ถอยร่นไปด้านหลัง ที่แท้หิมะสองกำนี้ใช้ออกด้วยวิชาซัดอาวุธลับนามบุปผาพิรุณเต็มฟ้า

ทิชิ่วพอตวาดสิ้นเสียง ไม้บักฮื้ออันนั้นพลันแตกระเบิดเป็นเสี่ยงๆ หลวงจีนสุนัขป่าก็หงายตึงลงกับพื้น ปากกล่าวว่า

"พลังฝีมือ...อัน...ยอดเยี่ยม"

ขณะกล่าว กระอักโลหิตติดต่อกัน อวัยวะภายในคล้ายได้รับความกระทบกระเทือนอย่างสาหัส

เห็นสุนัขป่าหนีหายไปจนหมดสิ้น ทุกผู้คนค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

หัวหน้าค่ายทักษิณมีนิสัยเปิดเผย เห็นทิชิ่วมีพลังฝีมือกล้าแข็งถึงเพียงนี้ ขณะจะกล่าวชมเชยจากใจจริง พลันเห็นทิชิ่วหน้าเคร่งขรึมลง หมอบฟุบร่างทาบใบหูกับพื้น สดับฟังอย่างจดจ่อ

ยามนั้นทุกผู้คนก็ได้ยินเสียงดังปานฟ้าร้องจากทั่วสี่ทิศแปดทาง คาดว่ามีม้าสามสี่ร้อยตัวควบขับมาทางด้านนี้ จิวแนเล้งอดหน้าแปรเปลี่ยน

ไปมิได้ ร้องโพล่งว่า

"มิน่าเล่าพวกมันต้อนฝูงสุนัขป่ามา ล่อลวงให้พวกเรายิงลูกธนูซัดอาวุธลับออกจนหมดสิ้น หลังจากนี้..."

ทมิฬดำกลับกล่าวว่า

"ไม่มีอาวุธลับ พวกเราก็ใช้อาวุธ"

ดาบเลียดพสุธาก็กล่าวว่า

"ต่อให้ไม่มีอาวุธ พวกเรายังมีหมัด"

ผู้ช่วยของหัวหน้าค่ายทักษิณทั้งสองนี้ชมชอบต่อยตี เห็นว่าต่อให้ฝ่ายตรงข้ามยกมาทั้งกองทัพ อย่างมากสู้ตายเท่านั้น

ทิชิ่วพลันกล่าวว่า

"ผู้มาเกรงว่ามีจำนวนสี่ร้อยคน คาดว่านำโดยหัวหน้าที่สี่แห่งค่ายเทียมเมฆ ฉายาลมพายุมกคิวเพ้ง"

จิวแป๊ะขมวดคิ้วกล่าวว่า

"กลัวว่าหัวหน้าที่สามแห่งค่ายเทียมเมฆ ฉายาเทียมขงเบ้งง้วนเม้งเจี่ยก็มาด้วย อย่างนั้นยิ่งยากรับมือแล้ว"

หัวหน้าค่ายทักษิณกล่าวว่า

"มิผิด คนทั้งสองนี้เคลื่อนไหวพร้อมกันตลอดมา ค่ายเทียมเมฆมีสมุนบริวารเจ็ดร้อยคน ยามนี้ยกกำลังมาสี่ร้อยคน เทียมขงเบ้งกับลมพายุไหนเลยไม่มาได้?"

ที่แท้ค่ายเทียมเมฆความจริงมีหัวหน้าค่ายแปดคน กอปรด้วยกำลังวังชาและสติปัญญา ภายหลังปรากฏบุคคลนามเซ็กเสียวเซียงบุกค่ายเทียมเมฆเพียงลำพัง ฟังว่ายังมัดมือขวาตัวเอง ใช้มือซ้ายข้างเดียวทยอยโค่นหัวหน้าค่ายทั้งแปดพ่ายแพ้ หัวหน้าค่ายทั้งแปดยอมรับนับถืออย่างหมดหัวใจ ยกให้อีกฝ่ายเป็นหัวหน้าใหญ่

คนผู้นี้มีแนววิชาฝีมืออันซับซ้อน เรียนรู้อย่างหลากหลาย

ทุกผู้คนคำนวณสังกัดอาจารย์ และประวัติความเป็นมาของมันไม่ออก ดังนั้นขนานฉายาเป็นมังกรเก้าปรากฏ

หลังจากที่มังกรเก้าปรากฏเซ็กเสียวเซียงก้าวขึ้นเป็นหัวหน้าใหญ่ค่ายเทียมเมฆ ก็กระทำการใหญ่หลายประการ สะเทือนเลื่อนลั่นทั้งยุทธจักร มีชื่อเสียงไล่กวดตามค่ายทักษิณ ทั้งมีท่าทีล้ำหน้าอีกด้วย

ตามคำร่ำลือ เซ็กเสียวเซียงชาญฉลาดปราดเปรื่อง พอต่อยตีกับผู้คนรอบหนึ่ง สามารถบัญญัติกระบวนท่าใหม่ชุดหนึ่ง คนผู้นี้ทั้งถือดี ทั้งตั้งจิตปณิธานใหญ่ เชี่ยวชาญวิชาพิณ หมากล้อม บทกวี ตัวหนังสือ ภาพวาด ไม่เพียงศึกษาวิชาการต่อสู้เท่านั้น

เซ็กเสี่ยวเซียงเป็นบุคคลยากหยั่งคะเน ยังมีหัวหน้าค่ายที่สองฉายากระบี่งูปราดเปรียวก็เป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง ความจริงเป็นหัวหน้าค่ายเทียมเมฆ หลังจากที่เซ็กเสียวเซียงเข้าร่วม จึงลดตัวเป็นหัวหน้าค่ายที่สอง

กระบี่งูปราดเปรียวเล้าฮวกกวงมิเพียงมีเพลงกระบี่รวดเร็วดุร้ายดุจงูอันปราดเปรียว ยังมีพลังการฝึกปรือกล้าแข็ง เสียงกู่คล้ายพยัคฆ์คำราม วิชาตัวเบาก็สูงเยี่ยมดุจเหยี่ยวเหิน

หัวหน้าที่สามของค่ายเทียมเมฆเทียมขงเบ้งเจ้าอุบายความคิดมาตรว่าฝีมือไม่สูงเยี่ยมนัก แต่ศึกษาตำราพิชัยสงคราม แผนปฏิบัติการทั้งหมดของค่ายเทียมเมฆ เป็นมันกำหนดขึ้นแต่ผู้เดียว หัวหน้าที่สี่ลมพายุห้าวหาญชาญศึก เป็นขุนพลอันเข้มแข็ง ทั้งยังเป็นผู้บัญชาการกองกำลังของค่ายเทียมเมฆ หัวหน้าที่ห้าหลวงจีนสุนัขป่าก้วงตงอิดใช้คลื่นเสียงบงการสุนัขป่า เมื่อครู่นี้แสดงความร้ายกาจออกมา แต่สุดท้ายถูกทิชิ่วใช้พลังลมปราณผ่านทางสุ้มเสียงกระแทกทำร้ายบาดเจ็บ

จิวแป๊ะอูและพวกเห็นว่าหัวหน้าที่สาม สี่และห้าของค่ายเทียม

เมฆล้วนเคลื่อนไหว อย่างนั้นหัวหน้าใหญ่และหัวหน้าที่สองคงไม่อยู่นิ่งเฉย ดูท่ายากหลีกเลี่ยงจากการปะทะกับค่ายเทียมเมฆแล้ว

เห็นทั้งสี่ทิศแปดทางปรากฏม้าจำนวนไม่ต่ำกว่าสี่ร้อยตัวควบขับมา บนหลังม้านั่งไว้ด้วยชายฉกรรจ์ชุดรัดกุม โจรภูเขาเหล่านี้มือหนึ่งถือดาบ มือหนึ่งบังคับม้า บางคนเพียงถือคบไฟ บุกจู่โจมมาอย่างดุร้าย

ฝูงโจรมีจำนวนพวกมาก หากเข่นฆ่าเข้ามา ยอดฝีมือทั้งยี่สิบแปดคนคงเกิดการบาดเจ็บล้มตาย ดังนั้นซีจิ้นตังเกร็งลมปราณอึดหนึ่งร้องบอกว่า

"เราซีจิ้นตังแห่งเมืองชังจิว พร้อมด้วยเหล่าสหายเดินทางผ่านธารหางเสือ หาได้มุ่งเป้ามาที่ค่ายเทียมเมฆไม่ ขอทุกท่านผ่อนผันอนุญาตให้ผ่านทาง"

คนผู้นี้สมเป็นแม่ทัพ สุ้มเสียงก้องกังวาน ทั้งใช้ถ้อยคำอย่างเหมาะสม ไม่แข็งกร้าวไม่อ่อนน้อมเกินไป

ฝูงโจรยังคงควบม้าเข้ามา ในขบวนม้าด้านทิศตะวันออก มีคนผู้หนึ่งสวมหมวกเกราะดำเสื้อเกราะดำ ใบหน้าดำราวก้นหม้อ รูปร่างสูงเจ็ดเชียะ มือถือหอกยาว ทางหนึ่งห้อม้าทางหนึ่งร้องว่า

"เจ้าลูกเต่าทำร้ายน้องห้าเรา ยังกล่าวอันใด ฆ่าให้แก่เรา"

ฝูงโจรโห่ร้องตะโกนหนุน ยังคงบุกจู่โจมเข้ามา ทิชิ่วเห็นเช่นนั้น ทราบว่าคนผู้นี้เป็นลมพายุมกิวเพ้งแล้ว

ทมิฬดำพลันหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เราเข้าใจว่าตัวเองดำที่สุด ที่แท้ยังมีคนดำกว่าเรา เพียงไม่ทราบผู้ใดทรงพลังกว่า?"

พลางหมุนตัวไป กลับถอนดึงต้นไม้เหี่ยวโกร๋นต้นหนึ่งขึ้นมาทุ่มเหวี่ยงใส่ลมพายุ

ลมพายุใช้หอกยาวปิดป้อง ต้นไม้เหี่ยวโกร๋นก็พุ่งย้อนกลับมาทมิฬดำยกสองมือโอบรับไว้ แต่ยังเซตึงตึงตึงถอยไปสามก้าว

ดาบเลียดพสุธาเห็นเช่นนั้น รีบโถมออกไป ควงดาบเลียดดินฟันใส่ขาม้าของม้าดำที่ลมพายุควบขับมา ลมพายุตวาดด้วยโทสะ ม้าดำกลับกระโดดลอยตัวขึ้น หลบรอดจากท่าดาบเลียดพสุธานี้

ดาบเลียดพสุธาจู่โจมล้มเหลว ก็รั้งดาบกลับมา กรีดเป็นประกายดาบอีกผืนหนึ่ง ฟันขาม้าของม้าที่ควบขับตามหลังมาทั้งสามตัวขาดสะบั้น โจรภูเขาบนหลังม้าทั้งสามร้องเสียงพิกล พลิกร่วงลงจากหลังม้า

ยามนั้นฝูงโจรโถมเข้าใกล้เหล่ายอดฝีมือ พลันปรากฏคนชุดดำผู้หนึ่งลอยตัวขึ้นดุจวิหคมหึมา คุกคามถึงเบื้องบนศีรษะลมพายุ ลมพายุเห็นคนผู้นี้มีความเคลื่อนไหวรวดเร็วถึงเพียงนี้ ต้องงงงันวูบหนึ่ง ทิ่มแทงหอกยาวใส่ผู้มา

คนชุดดำนี้คือทิชิ่วเอง ทิชิ่วทราบว่าสถานการณ์คับขัน หากไม่ชิงสยบผู้บัญชาการกองกำลังผู้นี้ไว้ ลิ้วล้อทั้งสี่ร้อยคนพอฮือเข้ามาเกรงว่ายากต้านทานรับได้ จึงตกลงใจใช้ยุทธวิธีจับโจรจับหัวหน้า สยบลมพายุไว้ก่อน

เห็นลมพายุทิ่มแทงหอกยาวมาถึง กลับบังเกิดเสียงลมดังหวีดใหญ่ ทิชิ่วทราบว่าคนผู้นี้มีกำลังแขนมิใช่ชั่ว เขาคิดทอนความดุร้ายของอีกฝ่าย พานยื่นสองมือคว้าจับหอกยาวเอาไว้ บิดวูบคราหนึ่ง หอกยาวที่หลอมจากเหล็กกลับถูกบิดงอโค้ง

ลมพายุตื่นตระหนกยิ่ง คิดไม่ถึงในโลกหล้ามีผู้ทรงพลังถึงเพียงนี้ ซึ่งความจริงทิชิ่วหมายมั่นบิดหอกยาวหักเป็นสองท่อน แต่ลมพายุมีกำลังแขนมหาศาล สามารถรักษาหอกยาวเอาไว้ เพียงถูกบิดงอแต่ไม่หักไป

ทิชิ่วพอบิดหอกยาวของฝ่ายตรงข้าม พลันทิ้งตัวลง ลมพายุยึดจับอีกปลายหนึ่งของหอก รู้สึกมีพลังมหาศาลแล่นจู่โจมมา กลับถูกกระชากลอยพ้นจากอานม้า แขวนร่างอยู่กลางอากาศ

ลมพายุพานละทิ้งหอก เลื่อนมือหมายชักกระบี่จากหว่างเอว ทิชิ่วไหนเลยปล่อยให้อีกฝ่ายต่อสู้ดิ้นรน ชิงยื่นหอกออกไป ใช้ปลายแหลมของหอกกระทุ้งใส่จุดตงคู เสียวชง ติ้มเฮียงของลมพายุสามแห่ง

ร่างที่กลางอากาศของลมพายุพลันอ่อนระทวยร่วงหล่นลง แต่ยังโคจรพลังคิดหมายคลายจุด ทิชิ่วก็สะอึกเข้ามาตะปบคร่ากุมมัน ทั้งยังปิดสกัดจุดตงคู คี่ไฮ้ของลมพายุ ก่อนที่ฝูงโจรจะยกกำลังมาถึง ทิชิ่วชิงหนีบคนโลดแล่นกลับไปทางซีจิ้นตัง เหล่ายอดฝีมือล้วนชมดูจนโห่ร้องชมเชยออกมา

4

ปลดปล่อยสองครั้งคราว

ทิชิวร้องดังๆ ว่า

"คนของค่ายเทียมเมฆรับฟังไว้ หากพวกท่านยังบุกเข้ามา ข้าพเจ้าจะฆ่าหัวหน้าที่สี่ของพวกท่านก่อน"

ฝูงโจรพอฟัง พากันรั้งบังเหียนหยุดม้าไว้ พริบตานั้นแสงคบไฟลุกช่วงโชติ แต่รอบบริเวณเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง

ทิชิ่วชักกระบี่ของลมพายุออกมา จ่อกระบี่กับลำคอลมพายุ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"หัวหน้าค่ายมก ท่านต้องการชีวิตหรือไม่?"

ลมพายุเหลือกตาขึ้น กล่าวว่า

"ต้องการ"

ทิชิ่วเห็นมันตอบอย่างรวบรัดชัดเจนเช่นนี้ จึงกล่าว

"สั่งให้พวกมันถอนกำลังไป ข้าพเจ้าจะไม่ทำร้ายท่านแม้สักขุมขนหนึ่ง"

ลมพายุกล่าวว่า

"ไม่ต้องการ"

ทิชิ่วรับฟังไม่เข้าใจ ถามว่า

"ไม่ต้องการอันใด?"

ลมพายุแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"หากคิดใช้ชีวิตของเรามกคิวเพ้ง แลกกับการให้ค่ายเทียมเมฆถอนกำลัง เราไม่ขอมีชีวิตสืบไป ท่านจะฆ่าจะฟันเชิญลงมือ บิดารับรองไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้า"

จากนั้นร้องดังๆ ว่า

"พี่น้องทั้งหลายรับฟังไว้ ชีวิตของเราจบสิ้นในเงื้อมมือคนเหล่านี้ พวกเจ้าแก้แค้นให้กับเรา"

กล่าวจบกลับยืดคอเข้าหาคมกระบี่

ทิชิ่วงงงันวูบหนึ่ง รีบรั้งกระบี่กลับ คมกระบี่ยังบาดลำคอลมพายุเป็นริ้วรอยโลหิตเส้นหนึ่ง ได้ยินลมพายุร้องดังๆ ว่า

"พวกเจ้าไฉนยังไม่บุกเข้ามา กลัวเราตกตายหรือ?"

ฝูงโจรตะลึงลานบนหลังม้า ไม่ทราบทำอะไรดี ที่แท้ลมพายุยามปรกติดีต่อบริวาร ทั้งหมดแม้ทราบว่ากฎของค่ายเทียมเมฆตราไว้อย่างเข้มงวด แต่ยังไม่กล้าบุกเข้ามา กลัวว่าลมพายุจะถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิต

ลมพายุพลันรู้สึกว่าร่างผ่อนคลาย ที่แท้ทิชิ่วคลายจุดที่ปิดสกัดให้ จากนั้นประสานมือคารวะกล่าวว่า

"มกเฮีย เมื่อครู่ลอบทำร้ายท่าน นับเป็นความผิดของข้าพเจ้า ยังหวังให้อภัย"

ซึ่งความจริง การลงมือของทิชิ่วเมื่อครู่ถือเป็นการคร่ากุมแม่ทัพจากกองกำลังศัตรู หาใช่ 'ลอบทำร้าย' ไม่ แต่ทิชิ่วเห็นคนผู้นี้ยอม

ตายไม่ยอมสยบ จึงให้การยกย่องต่อมัน

ลมพายุแทบไม่เชื่อว่านี่เป็นความจริง กลับไม่ยอมจากไป ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"หัวหน้าค่ายมกเชิญกลับไป พวกเราต่อสู้ชิงชัยในสมรภูมิใหม่"

ลมพายุปั้นหน้าเคร่งเครียดเดินไปหลายก้าว เห็นทิชิ่วไม่ติดตามมา ทราบว่าอีกฝ่ายปลดปล่อยมันจริงๆ กลับไม่ยอมจากไป กล่าวว่า

"เด็กร้ายกาจ ฝีมือของท่านเมื่อครู่ เรามกคิวเพ้งยอมรับทั้งปากและใจ ไม่มีคำพูดจะกล่าว"

จากนั้นร้องบอกว่า

"พี่น้องทั้งหลาย คราครั้งนี้เราเผชิญกับกองทัพแห่งธรรม ไม่คิดต่อสู้อีก พวกเจ้าคิดลงมือก็ลงมือเถอะ"

คราครั้งนี้แม้แต่ทิชิ่วก็คาดคิดไม่ถึง ฝูงโจรหันไปมองหน้ากัน ไม่ทราบทำอย่างไรดี ทั้งหมดเห็นทิชิ่วปล่อยตัวผู้บัญชาการกองกำลังฝ่ายตน ในใจบังเกิดความสำนึกขอบคุณ ทั้งเห็นฝ่ายตรงข้ามพอลงมือก็คร่ากุมลมพายุเอาไว้ ทราบว่าผู้มามีฝีมือสูงส่ง ความจริงไม่คิดต่อกร แต่ก็กริ่งเกรงเบื้องบนคาดโทษ ดังนั้นไม่ทราบสู้ศึกหรือล่าถอยดี

ทิชิ่วประสานมือกล่าวว่า

"หัวหน้าค่ายมก ขอบคุณที่ไม่ต่อสู้ น้องห้าของท่านเพียงถูกกระแทกทำร้ายอวัยวะภายใน หากไม่รังเกียจ ผู้น้องจะรักษาให้เอง"

ลมพายุยินดียิ่ง กล่าวว่า

"เป็นความจริง? อย่างนั้นประเสริฐแท้"

ทิชิ่วขณะจะตอบคำ พลันได้ยินด้านทิศเหนือบังเกิดสุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า

"น้องสี่ ท่านไม่ยอมสู้ศัตรู ทั้งยุยงให้ทั้งหมดเลิกรามือ ใช่ทราบความผิดหรือไม่?"

ลมพายุสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"เราทราบความผิด"

สุ้มเสียงนั้นดังอีกว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเป็นความผิดสถานใด?"

ลมพายุยกชกระบี่ที่เมื่อครู่ทิชิ่วส่งคืนให้ หัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"พี่สาม เราจะเชือดคอตายเอง"

สุ้มเสียงเย็นชานั้นดังว่า

"หากท่านฆ่าคนเหล่านี้ ถือเป็นการกระทำความดีความชอบ ลบล้างความผิด"

ลมพายุหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"หนึ่งนั้นเรามกคิวเพ้งไม่ลงมือต่อสหาย สองเรามิใช่ค่มือของอีกฝ่าย ขอพี่สามส่งเสริมด้วย"

กล่าวจบ ขวางกระบี่หมายเชือดคอตาย

ทิชิ่วเห็นคนผู้นี้ ยึดถือตนเองเป็นสหาย ยินยอมฆ่าตัวตาย ไม่ลงมือต่อตนเอง สร้างความตื้นตันใจยิ่ง ได้ยินเสียงแค่นอย่างเย็นชา มีดบินเล่มหนึ่งพุ่งวาบมา เสียงดังเมื่อกระแทกกระบี่ในมือลมพายุเบี่ยงเบนไป ลมพายุร้องโพล่งว่า

"พี่สาม ท่าน..."

สุ้มเสียงเย็นชานั้นดังว่า

"ท่านมิเพียงไม่ยอมสู้ศัตรู ทั้งยังยึดถือศัตรูเป็นสหาย ไหนเลยเพียงฆ่าตัวตายก็เลิกรา ท่านยังจำกฎของค่ายได้หรือไม่?"

ทิชิ่วเห็นฝ่ายตรงข้ามซัดมีดบินขัดขวางการเชือดคอตายของลมพายุ ทั้งยังกล่าววาจาเหล่านี้เพิ่มโทษลมพายุอีกขั้นหนึ่ง ต้องบังเกิดโทสะประดัง พอเงยหน้าขึ้น เห็นคนกล่าววาจาเป็นชายกลาง

คนชุดขาวราวหิมะ ใต้คางไว้เคราสามแฉก สีหน้าเย็นชาราวน้ำแข็ง เป็นหัวหน้าที่สามค่ายเทียมเมฆ ฉายาเทียมขงเบ้งง้วนเม้งเจี่ยเอง

ลมพายุหันหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ คุกเข่าลงข้างหนึ่ง กล่าวว่า

"มกคิวเพ้งยอมรับโทษตามกฎของค่าย"

เทียมขงเบ้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ยังมีคนไม่คิดต่อสู้อีกหรือไม่?"

ฝูงโจรทั้งสี่ร้อยคนเห็นหัวหน้าที่สี่ถูกตัดสินลงโทษ ยังมีผู้ใดกล้ากล่าวคำ 'ไม่' อีก เทียมขงเบ้งกวาดมองทิชิ่วและพวกอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ดูว่าค่ายเทียมเมฆเรายังมีคนที่ขายสหาย หวังลาภยศอีกหรือไม่?"

พลันซัดมีดบินจากในแขนเสื้อสองเล่ม พุ่งใส่สองตาของลมพายุ

เห็นมีดบินสะท้อนสีเขียวคราม แสดงว่าฉาบพิษไว้ ที่แท้ตามกฎของค่ายเทียมเมฆ คนทรยศต่อค่ายต้องถูกทำลายสองตา จากนั้นปล่อยให้พิษร้ายเคี่ยวกรำสังขารจนเสียชีวิต นับเป็นทัณฑ์ทรมานอันอำมหิตยิ่ง

ลมพายุก็ไม่ถลันหลบหลีก เบิ่งตารอรับความตาย พลันรู้สึกมีกระแสลมกระโชกวูบหนึ่ง ทิชิ่วกระโดดปราดเข้ามา ยื่นสองมือตะปบคว้ามีดบินทั้งสองเล่มเอาไว้ ยามเดือดดาลกลับบีบเค้นมีดจนแหลกละเอียด

พริบตาที่ทิชิ่วรับมีดบินไว้ พลันปรากฏเงาร่างอ้อนแอ้นสีขาวสายหนึ่งลอยหวีดขึ้น กลับลอยข้ามศีรษะฝูงโจร โถมปราดใส่เทียมขงเบ้ง องครักษ์ที่เบื้องหน้าเทียมขงเบ้งเจ็ดแปดคนพากันเสือกแทงหอกยาวใส่

เงาร่างสีขาวนั้นคือนางเซียนวีรสตรีแป๊ะฮึงยู้ เห็นนางยื่นสองมือปราดออก ก็ตะปบคว้าหอกยาวเอาไว้ แต่ก็ถูกคุกคามจนตกวูบลงสู่พื้น

เทียมขงเบ้งคลายใจลง ขณะจะตวาดสั่งให้ลิ่วล้อรุมสับสังหารนาง พลันเห็นเงาร่างสีขาวถลันวูบ มาถึงเบื้องหน้ามัน เทียมขงเบ้งใจหายวาบ คิดชักดาบออก คนผู้นั้นชิงเสือกกระบี่ออก จ่อกระบี่ใส่คอหอยมัน กลับเป็นเจ้านครอุดรจิวแป๊ะอู

เทียมขงเบ้งค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้สภาวะจู่โจมของแป๊ะฮึงยู้เพียงเป็นยุทธวิธีหลอกล่อซ้ายโจมขวา ท่าจู่โจมที่แท้จริงมาจากเจ้านครอุดร มิหนำซ้ำรวดเร็วดุจฟ้าร้องไม่ทันอุดหู สยบมันเอาไว้

เทียมขงเบ้งเดือดดาลเป็นการใหญ่ คิดไม่ถึงตัวเองได้ชื่อว่ามีปัญญาเป็นเลิศ กลับถูกผู้เยาว์เหล่านี้สยบไว้ ถึงกับขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ ถลึงตาใส่จิวแป๊ะอู

ยามนั้นเหล่าโจรรอบข้างพากันชักอาวุธฮือเข้ามา จิวแป๊ะอูตวาดว่า

“พวกท่านเข้ามาอีกก้าวเดียว ข้าพเจ้าจะฆ่าหัวหน้าที่สามของพวกท่านก่อน”

เหล่าโจรหยุดร่างเอาไว้ มิคาดเทียมขงเบ้งตวาดว่า

“พวกเจ้าบุกเข้ามา ความเป็นตายส่วนตัวไม่ควรแก่การเอ่ยอ้าง หากพวกเจ้าไม่บุกจู่โจม ต้องถูกลงโทษตามกฎของค่าย”

กล่าวพลางยืดคอเข้าหาคมกระบี่ จิวแป๊ะอูรีบรั้งกระบี่กลับ แต่ข้างแก้มเทียมขงเบ้งถูกคมกระบี่สะกิดเป็นบาดแผล โลหิตไหลหลั่งออกมา มันหากลัวตายไม่ ยังคงพุ่งโถมเข้าหา

จิวแป๊ะอูหดมือกลับ เทียมขงเบ้งพุ่งชนเป็นคำรบสาม จิวแป๊ะอูก็หดมือกลับ แต่ยังจ่อกระบี่ใส่ลำคอเทียมขงเบ้ง เทียมขงเบ้งคิดใคร่

ตายไม่สมปรารถนา ทั้งไม่อาจหนีรอดได้

จิวแป๊ะอูค่อยทราบว่าเทียมขงเบ้งมิเพียงเจ้าความคิด ทั้งยังเข้มแข็งไม่กลัวตาย จึงกล่าว

"ท่านนับเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง เหตุใดจึงอำมหิตต่อพี่น้องตัวเองถึงเพียงนี้?"

เทียมขงเบ้งถลึงตาใส่กล่าวว่า

"หากเบื้องสูงเบื้องต่ำของค่ายเทียมเมฆพอได้รับบุญคุณจากศัตรูก็วางอาวุธไม่ต่อสู้ ค่ายเทียมเมฆยังเป็นค่ายภูเขาอันใด น้องสี่เป็นผู้บัญชาการกองกำลัง กลับประพฤติเช่นนี้ หากไม่ลงโทษทวีคูณจะแบกหน้าไปพบพี่ใหญ่ได้อย่างไร เรากับมันมีการคบหาอย่างลึกซึ้งเราสำเร็จโทษมัน หลังจากนั้นจะเสี่ยงชีวิตกับพวกท่านจนตาย ถือเป็นการตอบแทนน้ำใจฉันพี่น้อง ตอนนี้ท่านไม่ต้องกล่าวมากความ รีบปลิดชีวิตเราเถอะ"

จิวแป๊ะอูกับทิชิ่วพอฟัง นึกยกย่องเทียมขงเบ้งปฏิบัติตนเป็นตัวอย่าง คำนึงถึงส่วนรวมยิ่งกว่าความสัมพันธ์ส่วนตัว จิวแป๊ะอูพลันรั้งกระบี่กลับ ประสานมือคารวะกล่าวว่า

"ท่านง้วน ข้าพเจ้าล่วงเกินพวกท่านสองวิญญูชน ยังหวังอย่าได้ตำหนิ"

เทียมขงเบ้งความจริงหลับตารอความตาย มิคาดอีกฝ่ายกลับขออภัยต่อมัน ต้องลืมตาขึ้นกล่าวว่า

"ท่านมิต้องแสร้งเป็นเมตตาธรรม ท่านละเว้นชีวิตเรา เรายังตั้งตัวเป็นศัตรูของท่าน"

จิวแป๊ะอูสอดกระบี่คืนฝัก กล่าวเสียงกังวานว่า

"ท่านง้วนลงมือได้อย่างเต็มที่ ข้าพเจ้าปลดปล่อยท่าน เพราะนับถือเลื่อมใสในตัวท่าน หามีเจตนาอื่นไม่"

เทียมขงเบ้งรับฟังจนตะลึงลาน ไม่ทราบทำอย่างไรดี พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"เม้งเจี่ย ท่านปรกติฉลาดหลักแหลม วันนี้กลับดื้อดึงยืนกราน กล่าวพิรี้พิไร เป็นเหตุให้ผู้คนหัวร่อเยาะ กฎของค่ายเทียมเมฆเราสามารถพลิกแพลงตามความเหมาะสม ท่านไหนเลยยึดถือเป็นของตายตัว?"

สุ้มเสียงสุภาพอ่อนโยน หากแต่แฝงความโอ่อ่าอาจหาญเช่นวีรบุรุษผู้กล้า

ทิชิ่วและพวกหันขวับไป เห็นฝูงโจรด้านทิศเหนือพากันเปิดทางสายหนึ่ง ชายหนุ่มผู้หนึ่งยิ้มพลางเดินเข้ามา คนชุดดำหน้าตาเฉยเมยไร้ความรู้สึกอีกผู้หนึ่งติดตามหลัง ได้ยินคนของค่ายเทียมเมฆอุทานว่า

"หัวหน้าใหญ่มาแล้ว"

"หัวหน้าที่สองก็มาด้วย"

"หัวหน้าใหญ่ หัวหน้าที่สอง"

ชายหนุ่มยิ้มเป็นเชิงทักทาย ไม่มีท่าทีวางก้ามอันใด กลับสนิทสนมกลมเกลียวกับสมุนบริวารทั้งหลาย การปรากฏตัวของหัวหน้าใหญ่และหัวหน้าที่สองของค่ายเทียมเมฆ หาได้เคร่งเครียดเฉกเช่นกับหัวหน้าที่สามและสี่ไม่

ชายหนุ่มนั้นเดินเข้าใกล้ทิชิ่วและพวก ประสานมือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเช็กเสียวเซียง ท่านทั้งหลายเดินทางผ่านมา ค่ายเทียมเมฆไม่ได้ออกต้อนรับแต่ไกล ถือเป็นความบกพร่องต่อหน้าที่ของข้าพเจ้า เมื่อครู่พวกท่านยังละเว้นชีวิตน้องสามน้องสี่เรา น้องสามเรายึดถือกฎโดยเคร่งครัด ขอพวกท่านอย่าได้ถือสา"

ทุกผู้คนรับฟังจนตื่นตระหนกยิ่ง เห็นชายหนุ่มผู้นี้สวมใส่เสื้อ

เขียวสีสันซีดจาง มีรอยปุปะหลายแห่ง ยังไม่ยอมผลัดเปลี่ยนเสื้อใหม่ เป็นลักษณะของนักศึกษาตกยาก ตอนแรกยังเข้าใจว่าเป็นชนชั้นหัวหน้ากลุ่มของค่ายเทียมเมฆ คิดไม่ถึงมันกลับเป็นมังกรเก้าปรากฏ เช็กเสียวเซียง

ซีจิ้นตังเห็นบรรยากาศผ่อนคลายกว่าเดิม จึงกล่าว

"หัวหน้าค่ายเช็ก พวกเราเดินทางผ่านมา ความจริงสมควรยื่นส่งเทียบ (นามบัตร) ขอเข้าพบ แต่แล้วกลับเกิดการต่อสู้กับคนของค่ายท่าน นับว่า..."

เช็กเสียวเซียงยิ้มพลางกล่าวว่า...

"ท่านนี้คงเป็นแม่ทัพซีแห่งเมืองชังจิวแล้ว ขอบอกตามความสัตย์ พวกเราปฏิบัติต่อเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นที่ข่มเหงราษฎร เช่นเดียวกับจัดการกับขุนนางกังฉิน โดยไม่ไว้ไมตรีอันใด เมื่อครู่เห็นพวกท่านใช้พลังลมปราณสะกดฝูงสุนัขป่า ทั้งปลดปล่อยน้องสามน้องสี่เรา คาดว่ามิใช่ชนชั้นธรรมดา จึงคิดคบหาทำความรู้จัก ไม่ทราบทุกท่านยอมให้เกียรติหรือไม่?"

ความหมายในวาจาคือ หากพวกท่านเป็นขุนนางโฉด มันคงออกกำลังฆ่าให้สิ้นซาก ควรทราบว่าราษฎรในท้องถิ่นมักถูกขุนนางโฉดรีดนาทาเร้น กดขี่ข่มเหง มีแต่ท้องที่แถบชังจิวที่อยู่ในความรับผิดชอบของซีจิ้นตังที่ไม่กดขี่ราษฎร ซีจิ้นตังฟังจากปากคำเช็กเสียวเซียงคล้ายคิดผดุงธรรมแทนฟ้า ในใจต้องลอบตื่นตระหนก หรือว่าคนผู้นี้คิดก่อการกบฏ?

ยามนั้นคนชุดดำที่เย็นชาไร้ความรู้สึกนั้นเดินถึงใต้ต้นไม้เหี่ยวโกร๋น ซึ่งหลวงจีนสุนัขป่านอนอยู่ มองดูไม้บักฮื้อที่แตกสลายแวบหนึ่ง พลันช้อนตาขึ้นถลึงมองทิชิ่ว ดวงตาสาดประกายเจิดจ้า ชั่วครู่ค่อยเบือนสายตากลับมา ประคองหลวงจีนสุนัขป่าขึ้น ทาบฝ่ามือกลับ

กลางหลังอีกฝ่าย ถ่ายทอดกำลังภายในเข้าไป

ลมพายุมีความผูกพันกับหลวงจีนสุนัขป่า ดังนั้นถามว่า

"พี่รอง น้องห้าสามารถรักษาชีวิตไว้หรือไม่?"

คนชุดดำผู้นี้คือหัวหน้าที่สองค่ายเทียมเมฆ ฉายากระบี่งูปราดเปรียว เล้าฮวกกวง กระบี่งูปราดเปรียวหาตอบคำไม่ เช็กเสียวเซียงจึงกล่าว

"น้องรอง ชีวิตของน้องห้าล้วนฝากไว้กับท่านแล้ว"

กระบี่งูปราดเปรียวตอบคำว่า

"พี่ใหญ่วางใจ น้องห้าสามารถมีชีวิตสืบไป"

จริงดังคาดหมาย ชั่วครู่ให้หลังใบหน้าขาวซีดของหลวงจีนสุนัขป่ามีสีเลือดขึ้น ทุกผู้คนเห็นหลวงจีนสุนัขป่าไม่ตาย นึกยินดีที่ไม่ได้เพาะความแค้นกับค่ายเทียมเมฆ ขณะเดียวกันก็ลอบตื่นตระหนกต่อพลังการฝึกปรือของกระบี่งูปราดเปรียว

เช็กเสียวเซียงหันมาทางซีจิ้นตังและพวก ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายเมื่อผ่านทางมา ทั้งเกิดการเข้าใจผิด ถือว่าค่ายเราไม่ถูกต้อง หากท่านทั้งหลายยอมให้เกียรติขอเชิญไปยังค่ายเราดื่มสุราสักหลายจอกเป็นอย่างไร?"

ซีจิ้นตังมีสีหน้าลำบากใจ กล่าวว่า

"ขอบอกตามความสัตย์ เราเชื้อเชิญผู้ช่วยหลายท่านนี้มาเพื่อติดตามจับกุมผู้ต้องหาของแผ่นดิน ยามรีบร้อนจึงไม่ทันขอเข้าพบ รอให้เราจับกุมผู้ต้องหาของแผ่นดินกลับไปค่อยย้อนกลับมาดื่มสุรา เป็นอย่างไร?"

เช็กเสียวเซียงหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ท่านคิดติดตามจับกุมผู้ต้องหาของแผ่นดิน?"

ซีจิ้นตังเห็นสถานการณ์ผ่อนคลายชัดๆ แต่แล้วเช็กเสียวเซียง

พลันเปลี่ยนท่าที ต้องลอบระวังป้องกันปากกล่าวว่า

"ถูกแล้ว"

เซ็กเสียวเซียงตาสาดประกายเจิดจ้าดุจสายฟ้า จ้องจับบนใบหน้าซีจิ้นตัง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เป็นเจ้าม้วยมอด?"

ซีจิ้นตังรับคำ เซ็กเสียวเซียงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ไม่ได้"

ซีจิ้นตังฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"หัวหน้าค่ายเซ็กเป็นคนถือเหตุผล ย่อมล่วงรู้ความจำเป็นของพวกเราที่กินเงินเดือนหลวง"

เซ็กเสียวเซียงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"พวกเรารออยู่ที่นี้ เพื่อสกัดขัดขวางผู้ที่ตามล่าจู้กง (นายผู้สูงศักดิ์) โดยเฉพาะ"

ทิชิ่วได้ยินเซ็กเสียวเซียงยกย่องเจ้าม้วยมอดเป็น 'จู้กง' แสดงว่าพวกมันมีความสัมพันธ์ไม่น้อย ยามนั้นประสานมือกล่าวว่า

"เซ็กเฮีย ท่านมีฝีมือสูงส่ง กอปรด้วยสติปัญญา เหตุใดไม่ทำงานรับใช้บ้านเมือง จึงไม่เสียทีที่กำเนิดเกิดมา?"

ความหมายในวาจาคือ ท่านกอปรด้วยพลังฝีมือและสติปัญญา เหตุใดลดตัวเป็นหัวหน้าโจร?

เซ็กเสียวเซียงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านนี้คงเป็นหนึ่งในสี่ยอดมือปราบทิชิ่วแล้ว เรื่องราวสมควรไล่เรียงถึงพื้นฐาน ผู้นำบ้านเมืองควรปกครองแผ่นดินให้อยู่เย็นเป็นสุข หากผู้ปกครองบ้านเมืองเอาแต่กดขี่ข่มเหงราษฎร อย่างนั้นข้าพเจ้าควรที่จะกระทำการเพื่อมวลชน ล้มล้างผู้ปกครองบ้านเมือง สนับสนุนผู้นำอันประเสริฐขึ้นแทนที่"

ทิชิ่วและพวกใจหายวาบ ซีจิ้นตังฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราเพียงเป็นขุนนางฝ่ายบู๊นายหนึ่ง เรื่องของชาติบ้านเมืองไหนเลยมีสิทธิ์มีเสียงอันใด ขอหัวหน้าค่ายเช็กผ่อนปรนให้พวกเราข้ามภูเขาไป หลังจากจับตัวเจ้าม้วยมอด ค่อยมาขอขมาโทษ"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"แม่ทัพซีจงรักภักดี ไม่ยอมทรยศต่อบ้านเมือง ข้าพเจ้าก็ไม่มีคำพูดจะกล่าว แต่ข้าพเจ้าเคยรับใช้เจ้าม้วยมอด มีหน้าที่สกัดขัดขวางกองกำลังติดตามให้แก่ท่านผู้เฒ่า อย่าว่าแต่จิตปณิธานของท่านผู้เฒ่าสอดคล้องกับค่ายเรา เพียงประการนี้ค่ายเทียมเมฆจะไม่นิ่งดูดายเด็ดขาด"

ทุกผู้คนรับฟังจนใจหายวูบ ทั้งนี้เพราะหัวหน้าค่ายของค่ายเทียมเมฆเหล่านี้ยากรับมืออยู่แล้ว อย่าว่าแต่ยังมีสมุนบริวารอีกเจ็ดร้อยคน ได้ยินเช็กเสียวเซียงกล่าวอีกว่า

"เช่นนี้เถอะ ข้าพเจ้ายึดถือพวกท่านเป็นสหาย คนของค่ายเราจะไม่ใช้พวกมากเข้าเอาชัย ตอนนี้พวกเราทั้งสองฝ่ายคัดเลือกตัวแทนฝ่ายละสามคน จับสลากว่าผู้ใดต่อสู้กับผู้ใด หากฝ่ายใดได้ชัยสองในสามรอบ ถือเป็นฝ่ายชนะ หากค่ายเราเป็นฝ่ายแพ้ ยินดีให้พวกท่านข้ามภูเขาไป แต่หากพวกท่านปราชัย ขอให้กลับเมืองชังจิวไปไม่ทราบท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร?"

ทิชิ่วความจริงกริ่งเกรงว่า ค่ายเทียมเมฆจะใช้กำลังพวกมากเข้ากลุ้มรุม อย่างนั้นฝ่ายตนคงเกิดการบาดเจ็บล้มตาย ยามนี้ได้ยินเช็กเสียวเซียงเสนอให้สู้กันตัวต่อตัว ชิงชัยกันสามรอบ ทราบว่าอีกฝ่ายหยิบยื่นน้ำใจให้ ยามนั้นซีจิ้นตังกล่าวว่า

"ขอบคุณหัวหน้าค่ายเช็ก ไม่ทราบประลองฝีมืออย่างไร?"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"เพียงประลองซ้อมมือ พอจี้ถึงก็หยุดยั้งท่านทั้งหลายเป็นนักสู้

ผู้กล้า ย่อมมิต้องให้ข้าพเจ้ากล่าวมากความ ขอให้แม่ทัพซีคัดเลือกตัวแทนสามคน จากนั้นจับสลากเลือกคู่ประลองกัน”

กล่าวพลางชักชวนเทียมขงเบ้งกับลมพายุไปหากระบี่งูปราดเปรียวกับหลวงจีนสุนัขป่า ซุบซิบหารือกันว่าจะส่งผู้ใดเป็นตัวแทนประลองฝีมือ

ทางด้านซีจิ้นตังก็กล่าวกับทั้งหมดว่า

“รอสักครู่ในการประลองทั้งสามรอบ เราจะสู้ศึกรอบหนึ่ง ไม่ทราบยังมีสองท่านใดอาสาประลองฝีมือกับคนของค่ายเทียมเมฆ?”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“ทำไม่ได้”

ซีจิ้นตังกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ทิเฮียไฉนคัดค้าน? หรือเห็นว่าฝีมือของเราใช้การไม่ได้?”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“มิกล้า เพียงแต่แม่ทัพซีเป็นผู้บัญชาการกองกำลัง หากพลาดพลั้งอันใด ไหนเลยนำทัพได้ ขอให้ถนอมตัวไว้ ข้าพเจ้ายินดีสู้ศึกแทน”

จิวแป๊ะอูกล่าวว่า

“ทิเฮียกล่าวถูกต้อง แม่ทัพซีเป็นผู้บัญชาการ ไม่ควรออกสู้ศึก ข้าพเจ้าขออาสาสู้ศึกเอง”

หัวหน้าค่ายทักษิณหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

“ยังมีเรา หากไม่รังเกียจเราชราภาพ ก็สามารถต่อยตีรอบหนึ่ง”

ซีจิ้นตังทราบว่าในผู้คนทั้งหมด นับทิชิ่ว จิวแป๊ะอู และหัวหน้าค่ายทักษิณมีฝีมือเข้มแข็งที่สุด เห็นทั้งสามยินยอมลงมือ บังเกิดความยินดียิ่ง รีบกล่าวขอบคุณ ทิชิ่วกล่าวว่า

“ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่พึงใคร่ครวญ”

ซีจิ้นตังถามว่าเรื่องอันใด ทิชิ่วกล่าวว่า

"พวกเราทั้งสามออกศึกในฝ่ายตรงข้ามทั้งสามคงส่งเช็กกงจื้อ (คุณชายแซ่เช็ก) กับหัวหน้าที่สองแซ่เล้าออกมา หวังว่าข้าพเจ้าสามารถพัวพันคนใดคนหนึ่งไว้ แต่ในหัวหน้าค่ายเทียมเมฆ มีชนชั้นหัวหน้าอยู่ที่นี้ห้าคน อีกสี่คนเกรงว่ารุดไปซุ่มโจมตีผู้คุมฉั้งกับผู้คุมลิ้ว รอสักครู่พอเปิดฉากประลองฝีมือ ขอให้แม่ทัพซีลอบส่งคนไปช่วยเหลือพวกเขา"

จิวแป๊ะอูกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เช็กเสียวเซียงคงคิดไม่ถึงว่าพวกเราจะส่งคนไปช่วยเหลือพวกเดียวกัน สมควรปลีกตัวไปได้ ฮึงยู้ ท่านมีตัวเบาสูงเยี่ยมรบกวนท่านรุดไปสักครา"

ซีจิ้นตังเห็นแป๊ะฮึงยู้มีเพลงกระบี่และวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม จึงกล่าว

"หากแป๊ะนึ่งเฮียบ (วีรสตรีแซ่แป๊ะ) ยินยอมไปก็ประเสริฐ"

จิวแนเล้งกล่าวว่า

"ท่านแม่ทัพ โปรดส่งเราไปช่วยเหลือผู้คุมลิ้ว"

ซีจิ้นตังทราบว่าจิวแนเล้งมีฝีมือสูงเยี่ยมจึงตอบตกลง ทมิฬดำกับดาบเลียดพสุธาก็อาสารุดไป ทิชิ่วกล่าวว่า

"หากปลีกตัวจากไปมากเกินไป อาจถูกค่ายเทียบเมฆสกัดขัดขวาง ที่นี้มีโจรภูเขามากมายขอให้ท่านทั้งสองช่วยคุมเชิงให้กับหัวหน้าค่ายแซ่โง้ว"

ทางด้านเช็กเสียวเซียงก็กล่าวกับกระบี่งูปราดเปรียวและพวกว่า

"หากพวกเราใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุม เกรงว่าพวกมันไม่ยอม รับนับถือ รอสักครู่พวกเราจะสู้กันตัวต่อตัวเอาชนะพวกมัน เมื่อถึงเวลานั้นพวกมันก็ไม่สามารถติดตามจับกุมชอจู้กงและพวกได้"

เทียมขงเบ้งกล่าวว่า

"พี่ใหญ่วางแผนแยบคายจริงๆ ด้วยฝีมือของพี่ใหญ่กับพี่รอง

สมควรเอาชนะพวกมันสองรอบ”

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

“หวังว่าเป็นเช่นนั้น ในการประลองทั้งสามรอบ ท่านก็เข้าร่วมด้วย พลังฝีมือของท่านแม้สู้ทิชิ่ว ซีจิ้นตังและพวกไม่ได้ แต่มีไหวพริบปัญญาเป็นเลิศ อาจสามารถพิชิตชัย หากพวกเราเอาชนะทั้งสามรอบ ดูว่าพวกมันจะยอมรับนับถือหรือไม่?”

เทียมขงเบ้งรับคำว่า

“ทราบแล้ว ผู้น้องจะทุ่มเทอย่างสุดความสามารถ”

เห็นทิชิ่ว จิวแป๊ะอู หัวหน้าค่ายทักษิณเดินออกจากขบวน เช็กเสียวเซียงจึงนำกระบี่งูปราดเปรียวกับเทียมขงเบ้งออกไปเผชิญหน้า

คนของค่ายเทียมเมฆทราบว่าหัวหน้าค่ายทั้งสามมีฝีมือสูงเยี่ยม แต่น้อยครั้งที่เห็นพวกมันลงมือ ที่แล้วมาเป็นหัวหน้าที่สี่ลมพายุออกศึกก็กวาดล้างศัตรูโดยราบคาบ คราครั้งนี้เห็นทิชิ่วและพวกผนึกพลังลมปราณต้านวิชาต้อนสุนัขป่าของหัวหน้าที่ห้า แสดงว่าผู้มามิใช่มือชั้นธรรมดา ดังนั้นซุบซิบกันว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ถึงกับท้าพนันกัน แน่นอนทั้งหมดล้วนเชื่อมั่นในหัวหน้าค่ายตัวเอง ท้าพนันหนึ่งต่อสิบ แทบไม่มีคนวางเดิมพัน

ยามนั้นทิชิ่วกล่าวว่า

“เช็กเฮีย พวกเราจะประมืออย่างไร คงไม่อาจให้แต่ละคนเลือกคู่ต่อสู้กันเองกระมัง?”

เช็กเสียวเซียงยิ้มพลางกล่าวว่า

“กล่าวถูกต้อง พวกเราจะเขียนแซ่เช็ก แซ่เล้ง แซ่ง้วน ใส่ลงในหีบให้พวกท่านเลือกหยิบขึ้นมาใบหนึ่ง”

ทิชิ่วก็ยิ้มพลางกล่าวว่า

“สมควรให้ผู้เหย้าเป็นฝ่ายเลือกคู่มือเขียนแซ่ทิ แซ่โง้ว แซ่จิว

ใส่ลงในหีบจึงถูกต้อง”

เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า

“ไม่ได้ ที่แล้วมาผู้คนให้ความสำคัญกับอาคันตุกะ ท่านทั้งสามเชิญเลือกคู่มือเถอะ”

ทิชิ่วเห็นเซ็กเสียวเซียงยืนกรานความเห็นส่วนตัว ดังนั้นตอบตกลง เซ็กเสียวเซียงจึงเขียนชื่อแซ่ของทิชิ่วและพวกทั้งสาม ให้ทิชิ่วและพวกจับสลากเลือกคู่ต่อสู้ด้วยตัวเอง

การเลือกคู่ประลองยุทธ์เป็นเงื่อนไขสำคัญของการพิสูจน์ผลแพ้ชนะ ทั้งสองฝ่ายล้วนฮือเข้ามาชมดู แป๊ะฮึงยู้กับจิวแนเล้งจึงฉวยโอกาสถลันออกจากวงล้อม ปลีกตัวจากไป

แป๊ะฮึงยู้กับจิวแนเล็งพอผละจากมาระยะหนึ่ง จิวแนเล้งจึงกล่าว

“เราจะไปช่วยเหลือผู้คุมลิ้ว”

แป๊ะฮึงยู้กล่าวว่า

“อย่างนั้นข้าพเจ้าไปช่วยเหลือผู้คุมฉั้ง พวกเราแยกจากกันในลักษณะนี้”

จิวแนเล้งกล่าวว่า

“แป๊ะนิ่งเฮียบโปรดระวัง”

พลางวิ่งตะบึงจากไป แป๊ะฮึงยู้ก็โคจรพลังใช้วิชาตัวเบา เร่งรุดสู่ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

นางมีท่าร่างคล้ายนางแอ่นเหิน อึดใจเดียวพลิ้วเป็นระยะทางเจ็ดแปดลี้ มาถึงหมู่บ้านชนบทแห่งหนึ่ง พลันได้ยินเสียงตวาดต่อสู้ดังมากระทบโสต

แป๊ะฮึงยู้รีบอ้อมไปยังต้นเสียง เห็นทหารเมืองซังจิวเหลือเพียงสี่นาย ต่อสู้กับโจรภูเขาสี่ห้าสิบคน ส่วนมือแบ่งแยกทองฉั้งได้ฉ่อหาญ

สู้กับเสื้อแดงผมเขียวเกาแชฮงกับทวนงูทองเม่งอู่อุ้ย มันนอกจากใต้ซอกแขนซ้ายชุ่มไปด้วยโลหิตแล้วที่ท้องน้อยก็มีโลหิตไหลซึม แสดงว่ารับบาดเจ็บไม่น้อย

แป๊ะฮึงยู้ทราบว่าไม่อาจรีรอเนิ่นช้า ได้แต่ใช้ยุทธวิธีดาบไวฟันกองปอ ชักกระบี่ถลันเข้าส่วงต่อสู้ สะบัดกระบี่ขวับ ขวับ ขวับ ทิ่มแทงโจรภูเขาล้มลงสามคน

โจรภูเขาที่หลงเหลือหันมาฟาดฟันดาบใส่นาง แป๊ะฮึงยู้ถลันหลบสามดาบ ยกกระบี่ปิดป้องอีกดาบหนึ่ง โจรภูเขาคิดถอนดึงดาบกลับ แต่ไม่อาจถอนดึงกลับได้ ควรทราบว่านางฝึกปรือเพลงกระบี่สุรางคนางค์ของสำนักเห็งซัวซึ่งเป็นแนวทางหยุ่นเยียบ ในยุทธจักรน้อยคนที่ทำลายได้ แป๊ะฮึงยู้พลันหยิบยืมพลังรั้งกระบี่ โจรภูเขานั้นก็เซถลาเข้ามาอย่างเสียหลัก ถูกนางจี้สกัดจุดไว้

โจรภูเขาอีกสามคนโถมเข้ามา แป๊ะฮึงยู้ผลักชายฉกรรจ์ที่ถูกจี้สกัดจุดออกไป โจรภูเขาทั้งสามกลัวทำร้ายถูกพวกเดียวกัน รีบรั้งดาบกลับ แป๊ะฮึงยู้ฉวยโอกาสสะอึกเข้าใกล้ ใช้โกร่งกระบี่กระแทกใส่คนผู้หนึ่ง ส่วนมือซ้ายจี้นิ้วสกัดจุดอีกคนหนึ่ง ตวัดเท้าเตะคนที่สามล้มลง

นางพอเข้ามาก็จัดการกับโจรภูเขาเจ็ดคน ยังมีโจรภูเขาอีกสี่คนหนุนเนื่องเข้ามา แป๊ะฮึงยู้จึงใช้เพลงกระบี่สุรางคนางค์ด้วยท่าเสียงพิณสี่ครั้งครา ทิ่มแทงทำร้ายศัตรูสองคน อีกสองคนไม่มีกะใจต่อสู้ แป๊ะฮึงยู้โบกแขนเสื้อสยบจุดคนผู้หนึ่ง อีกคนหนึ่งไม่กล้าต่อสู้กับนางหันไปสู้พัวพันกับทหารทั้งสี่นาย

ยามนี้โจรภูเขาเหลือเพียงสามสิบห้าคน ยามกะทันหันไม่อาจทำร้ายทหารทั้งสี่ได้ แป๊ะฮึงยู้จึงพลิ้วปราดเข้าร่วมวงต่อสู้ของฉั้งไต่ฉ่อกับเสื้อแดงผมเขียวและทวนงูทอง แว่วเสียงซี่ซี่ดังไม่ขาดหู ทิ่มแทงใส่ทวนงูทองสี่สิบเก้ากระบี่

ทวนงูทองคิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นหญิงสาวนางหนึ่ง กลับมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยมถึงเพียงนี้ มันคิดใช้ฝ่ามือเลือดเนื้อทั้งคู่ตะปบช่วงชิงกระบี่ กลับเผชิญกับพลังหยุ่นเยียบสายหนึ่งคุกคามมันล่าถอยไปสิบกว่าก้าว ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงฉานจรดใบหู

ฉั่งไต้ฉ่อร้องคำ 'เพลงกระบี่อันประเสริฐ' จากนั้นถลึงตาใส่เสื้อแดงผมเขียว กล่าวว่า

"เมื่อครู่สู้กันสองต่อหนึ่ง ไม่อาจนับได้พวกเราพิสูจน์ฝีมือกันใหม่"

พลางสะอึกเข้าหา ใช้มือแบ่งแยกทองกวาดจู่โจมใส่เสื้อแดงผมเขียว

เสื้อแดงผมเขียวเคยถูกฉั่งไต้ฉ่อกระแทกจมธรณี ดีที่ทวนงูทองรุดมา ค่อยช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ใช้ขื่อเหล็กกวาดถูกท้องน้อยฉั่งไต้ฉ่อ เห็นแน่ชัดว่าสามารถเผด็จศึก มิคาดปรากฏศัตรูสอดมือเข้ามา สร้างความแตกตื่นลนลานฝีเท้าซวนเซเสียหลักคราหนึ่ง

ฉั่งไต้ฉ่อตวาดคำ 'ทารกกราบไหว้พระ' ใช้กระบวนท่านี้อีกครา เสื้อแดงผมเขียวแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ได้แต่ยกขื่อเหล็กขึ้นต้านทานรับไว้

ควรทราบว่ายอดฝีมือชิงชัย ไม่อาจแสดงจิตขลาดเขลา พลังฝีมือเสื้อแดงผมเขียวเป็นรองฉั่งไต้ฉ่ออยู่แล้ว พอบังเกิดความหวาดหวั่นระดับฝีมือยิ่งลดทอนลง ผลจากการปะทะ ร่างของเสื้อแดงผมเขียวคล้ายเสาเข็ม ถูกตอกจมลึกลงในดิน

ฉั่งไต้ฉ่อตวาดคำ 'ห้าอสนีทลายขม่อม' ยกสองมือกระแทกลงได้ยินเสียงโครม เสื้อแดงผมเขียวคล้ายถูกห้าอสนีทลายขม่อมจริงๆ ร่างถูกตอกจมลงในดินโคลนท่วมถึงสะดือ

ฉั่งไต้ฉ่อยังตวาดคำ 'ดั่งฟ้าร้องกรอกหู' ใช้ออกอีกกระบวนท่า

เสื้อแดงผมเขียวพอรับเอาไว้ ร่างก็จมลึกลงไปถึงระดับทรวงอก

ฉั้งไต้ฉ่อหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"สองรับวิชชุแลบอสนีลั่นอีกท่าหนึ่ง"

เสื้อแดงผมเขียวพอรับกระบวนท่านี้ไว้ ขื่อเหล็กทั้งคู่ล้วนปลิวกระเด็นไปไกลหลายวา มีสภาพคล้ายเหล็กเปื่อยผุ ที่แท้กระบวนท่าห้าอสนีทลายขม่อม ดั่งฟ้าร้องกรอกหู วิชชุแลบอสนีลั่นเป็นท่าไม้ตายที่ฉั้งไต้ฉ่อคิดค้นขึ้น เรียกว่าสามกระบวนท่าผ่าฟ้า

ฉั้งไต้ฉ่อลงมือประสบผล รู้สึกสบอารมณ์ยิ่ง พลันลอยตัวขึ้นสูง กระแทกสองหมัดลงทางหนึ่งตวาดว่า

"ยังมีท่าปลูกมันเทศ"

เสื้อแดงผมเขียวแตกตื่นจนขวัญกระเจิดกระเจิงได้แต่ยกสองมือต้านปะทะ เสียงโครมคราหนึ่งเสื้อแดงผมเขียวคล้ายถูกฝังร่างกับกลางธรณี คงเหลือนิ้วมือไม่กี่นิ้วกระดิกกระเดี้ยดิ้นรนเล็กน้อย

โจรภูเขาผู้หนึ่งไม่ทราบเป็นตายร้ายดี ฟันดาบใส่ฉั้งไต้ฉ่อ ฉั้งไต้ฉ่อพานยื่นมือกระแทกใส่ขม่อมมัน กระแทกคนสิ้นสติไป ยังมีโจรภูเขาอีกสามคนฟาดฟันดาบมา ฉั้งไต้ฉ่อบุกซ้ายทะลวงขวา กระแทกผู้คนสองคนกระอักโลหิต อีกคนหนึ่งรีบหลบหนีไป

ทหารทั้งสี่นายก็เร่งมือจู่โจม โค่นโจรภูเขาล้มลงสี่คน คงเหลือโจรภูเขายี่สิบกว่าคน กลับถูกทหารทั้งสี่สะกดเอาไว้

อีกด้านหนึ่ง ทวนงูทองถูกแป๊ะฮึงยู้รุกไล่มือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน แป๊ะฮึงยู้ฉวยโอกาสจี้นิ้วข้างซ้ายออก ปิดสกัดจุดมัน ทวนงูทองก็ล้มโครมลง

ฉั้งไต้ฉ่อแค้นทวนงูทองลอบทำร้ายมัน สะอึกเข้ามาหมายฟาดคนตายคามือ แป๊ะฮึงยู้โบกมือกล่าวว่า

"ค่ายเทียมเมฆหาได้มุ่งร้ายหมายชีวิตพวกเราไม่ พวกมันมี

กำลังพวกมาก พวกเรายังคงรักษาน้ำใจไว้”

ฉั่งไต้ฉ่อผงกศีรษะกล่าวว่า

“อย่างนั้นเราคุมตัวพวกมันกลับไปมอบต่อแม่ทัพซี”

พลางเดินกลับไปหาเสื้อเขียวผมแดง ยื่นมือคีบจับนิ้วมือมันออกกำลังถอนดึง เสียงเกรียวกราวเมื่อดึงตัวเสื้อเขียวผมแดงขึ้นจากดิน แต่เห็นมันถูกดินโคลนอุดจมูกปาก ขาดอากาศหายใจจนสิ้นสติไป

แป๊ะฮึงยู้ก็จ่อกระบี่ใส่ลำคอทวนงูทองร้องเสียงสดใสว่า

“คนของค่ายเทียมเมฆรับฟังไว้ หัวหน้าค่ายของพวกท่านถูกพวกเราคร่ากุมทั้งสองคน ยังมิรีบกลับค่ายไปส่งข่าว คิดรั้งอยู่ที่นี้รอความตายหรือ?”

โจรภูเขาที่หลงเหลือพอฟัง รีบชักเท้าหลบหนีไปจนหมดสิ้น ทหารทั้งสี่นายรอดชีวิตจากความตาย ล้วนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบโซมกาย

ดังนั้นแป๊ะฮึงยู้นำทาง ฉั่งไต้ฉ่อ ทหารทั้งสี่นายก็แบกร่างเสื้อแดงผมเขียวกับทวนงูทอง เร่งรุดกลับไปหาซีจิ้นตังและพวก

ฉั่งไต้ฉ่อพอเร่งรุดถึง เห็นศีรษะคนสลอนตา ผู้คนหลายร้อยคนล้อมเป็นวงกว้าง เว้นพื้นหิมะประมาณสองวา บนพื้นที่ว่างมีผู้คนสองคนต่อสู้กันอย่างดุดัน

เห็นหนึ่งในสองผมเงินเคราเงิน หากยังคึกคักเข้มแข็ง คือหัวหน้าค่ายทักษิณโง้วกังตงอีกผู้หนึ่งสวมชุดดำหน้าดำ ท่วงท่าหนักแน่นเข้มแข็ง ไม่ทราบเป็นผู้ใด

ฉั่งไต้ฉ่อพอพบว่าพวกเดียวกันต่อสู้กับศัตรู ก็ไม่คำนึงถึงทุกสิ่ง ตวาดว่า

“ลองรับท่าปลูกมันเทศของเรา”

พลางลอยตัวขึ้น ใช้กระบวนท่าที่เพิ่งคิดค้นขึ้นกดทับใส่คนชุดดำนั้น

๕

ประลองยุทธ์สามรอบ

ที่แท้ขณะที่แป๊ะฮึงยู้กับจิวแนเล้งแยกย้ายไปช่วยเหลือขบวนของฉั้งไต้ฉ่อกับลิ้วงังเพ้ง ผลการจับสลากของทิชิ่วและพวกทั้งสามปรากฏว่า

รอบที่หนึ่ง ทิชิ่วต่อสู้กับเทียมขงเบ้งง้วนเม้งเจี่ย

รอบที่สอง หัวหน้าค่ายทักษิณโง้วกังตงปะทะกับกระบี่งูปราดเปรียวเล้าฮวกกวง

รอบที่สาม เจ้านครอุดรจิวแป๊ะอูชิงชัยกับมังกรเก้าปรากฏเช็กเสียวเซียง

เมื่อเป็นเช่นนี้ ซีจิ้นตังและพวกทราบว่านอกจากรอบของทิชิ่วกับเทียมขงเบ้งค่อนข้างมั่นใจว่าจะได้ชัยแล้ว อีกสองรอบไม่อาจคำนวณผลแพ้ชนะได้ โดยเฉพาะเช็กเสียวเซียงยิ่งยากต่อกร แม้แต่รอบของทิชิ่วกับเทียมขงเบ้ง เทียมขงเบ้งเจ้าเล่ห์เพทุบาย เต็มไปด้วยลวดลายหากไม่ระวังอาจพลาดท่าพ่ายแพ้

นี่แม้เป็นการประลองฝีมือ แต่ในวิชาฝีมือแบ่งเป็นกำลังภายในกับกำลังภายนอก วิชากำลังภายในประกอบด้วยการหายใจเข้าออก นั่งกรรมฐาน บำเพ็ญภาวนาเป็นต้น วิชากำลังภายนอกประกอบด้วยท่าดรรชนี ท่าฝ่ามือ เพลงเท้าและวิชาตัวเบา อย่าว่าแต่ยังมีสิบแปดศัสตราวุธ และอาวุธนอกสารบบสามสิบสองชนิด ดังนั้นขึ้นอยู่กับว่าจะให้ผู้ใดเป็นฝ่ายเสนอวิธีการต่อสู้ ที่ยุติธรรมที่สุดยังคงเป็นการจับสลาก

ผลการจับสลากเที่ยวนี้ปรากฏว่า รอบแรกให้เทียมขงเบ้งเป็นฝ่ายเสนอวิธีการต่อสู้ รอบที่สองให้หัวหน้าค่ายทักษิณเป็นฝ่ายเสนอ ส่วนรอบที่สามให้จิวแป๊ะอูเป็นฝ่ายเสนอ

หลังจากตกลงเป็นมั่นเหมาะ ทิชิ่วก็ประสานมือต่อเทียมขงเบ้งกล่าวว่า

"ล่วงเกินแล้ว ไม่ทราบง้วนซิงแซ (ท่านผู้แซ่ง้วน) คิดประลองอย่างไร?"

เทียมขงเบ้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"ทิเฮีย เราสำนึกตัวว่ามิใช่คู่มือของท่าน แต่เพื่อค่ายเรามิอาจไม่แสดงความทุเรศสักครา"

ทิชิ่วคิดไม่ถึงมันกลับทอนความฮึกหาญของตัวเอง จึงกล่าว

"นั่นไม่แน่นัก หากข้าพเจ้าประคองตัวไม่พ่ายแพ้ ก็เป็นความโชคดีมากแล้ว"

เทียมขงเบ้งกล่าวว่า

"เมื่อฝีมือสู้ไม่ได้ ยังมีคำพูดใดจะกล่าว ทิเฮียเห็นแก่หน้าเราจึงกล่าววาจาเช่นนี้"

พลางดึงดาบที่ทั้งใหญ่ทั้งหนาออกมาช้าๆ กล่าวว่า

"ทิเฮียเมื่อคิดรักษาหน้าเรา ก็ช่วงชิงดาบของเราในยี่สิบกระบวน

ท่า ถือว่าเป็นฝ่ายชนะแล้ว”

ทิชิ่วฉุกคิดขึ้น...ที่แท้มันสำนึกตัวว่ามิใช่คู่มือเรา ดังนั้นเสนอให้ช่วงชิงอาวุธมัน โดยไม่ทำร้ายมัน จึงกล่าว

“ตกลง พวกเราเพียงประลองยุทธ์กัน ข้าพเจ้าขอช่วงชิงอาวุธของท่านอย่างอกอาจแล้ว”

เขาเห็นว่าในรอบนี้เป็นเทียมขงเบ้งเสนอวิธีการต่อสู้ เทียมขงเบ้งร้องขอให้ยึดถือการช่วงชิงอาวุธเป็นหลัก ไม่ถือว่าเรียกร้องเกินเลย ทิชิ่วมีเจตนาส่งเสริม จึงตอบตกลง มิคาดเทียมขงเบ้งกล่าวว่า

“ทิเฮียรับปากช่วงชิงอาวุธเราในยี่สิบกระบวนท่าเป็นเครื่องตัดสินผลแพ้ชนะ ขอขอบคุณทิเฮียที่อ่อนข้อให้”

ทิชิ่วงงงันวูบหนึ่ง ทราบว่าหลงกลแล้ว ฝ่ายตรงข้ามเสนอให้ช่วงชิงอาวุธมันภายในยี่สิบกระบวนท่า ตนเองตอบตกลง ถึงแม้ไม่ได้บอกว่าหากไม่สามารถช่วงชิงอาวุธในยี่สิบกระบวนท่าถือเป็นฝ่ายแพ้ แต่เท่ากับรับปากแล้ว

ทิชิ่วทราบดีว่าหากกลับคำ ศัตรูมีกำลังพวกมาก ความจริงไม่พอใจที่เขาลั่นปากว่าจะช่วงชิงอาวุธของเทียมขงเบ้งในยี่สิบกระบวนท่า หากเขากล่าวโต้แย้ง รังแต่ถูกเย้ยหยันไยไพ ดังนั้นสงบปากคำไว้ หวนนึกถึงเทียมขงเบ้งมีฝีมือไม่สูงเยี่ยมนัก คิดช่วงชิงอาวุธมันภายในยี่สิบกระบวนท่า มิเห็นจะยากเย็นเท่าใด

เทียมขงเบ้งขวางดาบยาวกล่าวว่า

“เชิญเถอะ”

ทุกผู้คนเห็นเทียมขงเบ้งรูปร่างผอมเล็ก กลับถือดาบใหญ่เล่มหนึ่ง ไม่ทราบมันถนัดจัดเจนในการใช้เพลงดาบใด อดวิตกกังวลอยู่บ้างมิได้

ทิชิ่วไม่กล่าวกระไร พลันสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว ยื่นมือขวา

คว้าใส่ชีพจรข้อมือของเทียมขงเบ้ง

เทียมขงเบ้งใจหายวาบ คิดไม่ถึงในโลกหล้ามีคนลงมือรวดเร็วถึงเพียงนี้ รีบหดมือกลับ ยามฉุกละหุกร่างเสียหลักการทรงตัว ต้องเซถอยไปสามก้าว

เช็กเสียวเซียงก็ร้องบอกว่า

"ท่าที่หนึ่ง"

เหล่าโจรภูเขาเห็นทิชิ่วพอลงมือ ก็คุกคามเทียมขงเบ้งถอยไปสามก้าว สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง

เทียมขงเบ้งเพิ่งถอยกายไปสามก้าว ทิชิ่วก็มาถึงเบื้องหน้ามันตะปบคว้าใส่ชีพจรข้อมือของเทียมขงเบ้ง เทียมขงเบ้งรีบล่าถอยอีกคราครั้งนี้ถอยร่นไปเจ็ดแปดก้าว

เช็กเสียวเซียงร้องขานคำ 'ท่าที่สอง' น้ำเสียงแฝงความตื่นตะลึงอยู่บ้าง

ทิชิ่วรุกแล้วรุกเล่า รุกจู่โจมถึงท่าที่เจ็ดเทียมขงเบ้งไม่อาจล่าถอยอีก พลันหักศอกกระทุ้งใส่ทรวงอกทิชิ่ว

ทิชิ่วเปลี่ยนจากคว้าจับเป็นฟาดฝ่ามือคำนวณว่าจู่โจมทีหลังบรรลุถึงก่อน เทียมขงเบ้งมิอาจไม่รั้งกระบวนท่ากลับไปป้องกันตัว อย่างนั้นตนเองสามารถช่วงชิงดาบใหญ่ของเทียมขงเบ้งมาภายในเก้ากระบวนท่า

หาคาดไม่ว่าเทียมขงเบ้งไม่สนใจท่าฝ่ามือของทิชิ่ว ยังคงกระทุ้งศอกใส่ ทิชิ่วฉุกคิดขึ้น ตนเองรับปากช่วงชิงอาวุธมัน ไม่อาจทำร้ายมัน หากฟาดฝ่ามือทำร้ายมัน ถือว่าผิดคำสัญญา ดังนั้นเทียมขงเบ้งไม่ถลันหลบแต่อย่างไร พอได้คิดรีบรั้งฝ่ามือกลับ จากนั้นปิดสกัดท่ากระทุ้งศอกของเทียมขงเบ้งไว้

เช็กเสียวเซียงร้องคำ 'ท่าที่แปด ท่าที่เก้า' ควรทราบว่าทิชิ่วฟาดฝ่ามือถึงกลางคัน ถือว่าใช้ออกหนึ่งกระบวนท่า จากนั้นยกมือปิด

สกัดท่ากระทุ้งศอก เท่ากับใช้ออกอีกหนึ่งกระบวนท่ากลับสูญเสียไปสองกระบวนท่าโดยเปล่าประโยชน์

ทิชิ่วพอปิดสกัดกระบวนท่า เทียมขงเบ้งก็ฉวยโอกาสตีโต้ อย่าได้เห็นมันร่างผอมเล็ก กลับควงดาบใหญ่ดังหวีดหวือ ฟันใส่ร่างท่อนบน กลางและล่างของทิชิ่ว

เพียงเพลงดาบนี้นับว่ายากพบพาน ทุกผู้คนล้วนโห่ร้องชมเชยออกมา ควรทราบว่าเทียมขงเบ้งไม่คล้ายกับทิชิ่ว ซึ่งมีข้อจำกัดในการลงมือ ส่วนมันสามารถจู่โจมอย่างเต็มที่

ทุกผู้คนเพิ่งร้องคำ 'ประเสริฐ' ออกมาครึ่งคำ พลันเห็นประกายดาบดับสูญ ทิชิ่วกลับยื่นนิ้วทั้งห้าคว้าใส่ตัวดาบ เทียมขงเบ้งฟาดฟันสามดาบอย่างรวดเร็ว ทิชิ่วยังคว้าจับไว้ได้ ยิ่งเป็นฝีมือที่ยากพบพาน ทุกผู้คนเปลี่ยนเป็นโห่ร้องชมเชยให้แก่ทิชิ่วแทน

แว่วเสียงเซ็กเสียวเซียงดังกลบเสียงโห่ร้องของทั้งหมดว่า

"ท่าที่สิบ"

เทียมขงเบ้งพลันยกมือซ้ายขึ้น กราดฟาดใส่ทิชิ่ว

ทิชิ่วขณะจะฟันมือใส่แขนซ้ายมัน พลันฉุกคิดอีกครา หากฟันมือทำร้ายแขนซ้ายเทียมขงเบ้ง เทียมขงเบ้งย่อมไม่อาจฟาดฝ่ามือซ้ายออก แต่ตัวเองพอ ทำร้ายเทียมขงเบ้ง มาตรว่าช่วงชิงอาวุธมาได้ ก็ไม่ถือว่าชนะ ได้แต่รั้งมือกลับถลันหลบฝ่ามือนี้ แต่อีกมือหนึ่งยังคว้าจับดาบใหญ่ของเทียมขงเบ้งไว้

ยามนั้นเซ็กเสียวเซียงประกาศว่า

"ท่าที่สิบเอ็ด ท่าที่สิบสอง"

ทิชิ่วขณะจะกระชากช่วงชิงดาบของเทียมขงเบ้ง เทียมขงเบ้งกลับพาตัวทั้งคนทั้งดาบ พุ่งโถมเข้ามา

ทิชิ่วไม่อาจลงมือทำร้ายมัน เทียมขงเบ้งเมื่อพุ่งโถมเข้ามา

เช่นนี้ หากชนทิชิ่วไม่ได้ ตัวมันก็ต้องถูกดาบใหญ่บาดทำร้าย ทิชิ่วทราบว่าไม่สามารถยืดเย้อต่อไป ได้แต่คลายมือจากตัวดาบ ถลันหลบไปด้านข้าง

ทุกผู้คนดูออกว่า เทียมขงเบ้งลงมือโดยปราศจากข้อกริ่งเกรง ทิชิ่วกลับมีข้อจำกัดมากมาย เช็กเสียวเซียงพลันร้องว่า

"ท่าที่สิบสาม"

ทิชิ่วเพิ่งถลันหลบ พลันลอยตัวขึ้น ยื่นมือคว้าจับตัวดาบอีกครา เทียมขงเบ้งคิดไม่ถึงว่าทิชิ่วหลบหลีกแล้วรุกไล่อย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้ เพิ่งหยุดร่างไว้ ไม่ทันตวัดดาบขึ้น ก็ถูกทิชิ่วคว้าจับดาบไว้อีก ยามร้อนรุ่มบังเกิดไหวพริบรีบบิดดาบโดยแรง

ยามนั้นทิชิ่วใช้มือขวาคว้าจับดาบ เทียมขงเบ้งพอบิดดาบ เกรงว่าจะฟันนิ้วมือทิชิ่วขาดไปแล้ว

แต่การบิดดาบของเทียมขงเบ้งครั้งนี้ ตัวดาบกลับไม่ขยับเขยื้อน ที่แท้มือของทิชิ่วคล้ายคีมเหล็ก รวบคว้าตัวดาบไว้อย่างแนบแน่น

ทิชิ่วระบายลมจากปาก ตวาดคำ 'ปล่อยมือ' เสียงเช้งเมื่อกระชากช่วงชิงดาบใหญ่มาเป็นผลสำเร็จ ขณะที่เช็กเสียวเซียงนับถึง 'ท่าที่สิบห้า' แล้ว

ทิชิ่วพอช่วงชิงดาบมา พลันรู้สึกมีกระแสลมดาบจู่โจมถึงใบหน้า ยังเข้าใจว่าเทียมขังเบ้งไม่รักษาคำพูด ชักดาบจู่โจมใหม่ รีบสูดลมหายใจคำหนึ่ง พุ่งถอยไปเจ็ดเชียะ แต่แล้วงงงันวูบใหญ่

ที่แท้วัตถุที่ถืออยู่ในมือของเขา เพียงเป็นดาบใหญ่ในกลางเล่มหนึ่ง หามีด้ามดาบไม่ ส่วนในมือเทียมขงเบ้งถือดาบเบาบางขนาดเล็กเล่มหนึ่ง แสดงว่าตอนแรกสวมสอดอยู่ในดาบใหญ่

ทิชิ่วร้อนใจขึ้นมา เช็กเสียวเซียงนับถึงท่าที่สิบหกแล้ว หมายความว่าเหลือเพียงสี่กระบวนท่า หากทิชิ่วช่วงชิงดาบของเทียมขงเบ้ง

ไม่ได้ ก็ถือเป็นฝ่ายพ่ายแพ้

เทียมขงบังซ่อนดาบเล็กอยู่ในดาบใหญ่ นับเป็นเรื่องที่คิดไม่ถึงมาก่อน ตามข้อตกลงในตอนแรกคือช่วงชิงอาวุธภายในยี่สิบกระบวนท่า เมื่อเทียมขงเบ้งยังถือดาบกับมือ มาตรว่าใช้เล่ห์อุบายแต่หาได้พ่ายแพ้ไม่

ยามนั้นเทียมขงเบ้งครุ่นคิด...ต่อให้ท่านมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ขอเพียงเราซ่อนดาบไว้ด้านหลัง ไม่ปล่อยให้ท่านตะปบคว้าถูก ภายในสี่กระบวนท่าท่านจะทำอย่างไรเราได้ หากลงมือทำร้ายเรา ถือว่าท่านเป็นฝ่ายแพ้ หาใช่เราพ่ายแพ้ไม่ ไม่ว่าอย่างไรต้องช่วงชิงชัยชนะในรอบแรกให้แก่ค่ายเทียมเมฆ

นึกถึงตอนนี้ เทียมขงเบ้งตัดใจขวางดาบไว้ที่ด้านหลัง ดูว่าทิชิ่วจะจู่โจมอย่างไร ทิชิ่วพลันคำรามก้อง กลับขู่ขวัญจนเทียมขงเบ้งกระเจิดกระเจิง ผู้คนที่มุงดูโดยรอบสะท้านขึ้นคราหนึ่ง โจรภูเขาที่อยู่แถวหน้าสามสี่สิบคนถึงกับล้มโครมลง

ทุกผู้คนเห็นทิชิ่วใช้พลังลมปราณกระแทกทำร้ายหลวงจีนสุนัขป่าก้วงตงอิด แต่คิดไม่ถึงว่าทิชิ่วมีพลังการฝึกปรือกล้าแข็งถึงเพียงนี้ แต่ในเสียงขู่คำราม ยังแว่วเสียงเช็กเสียวเซียงร้องบอกว่า

"ท่าที่สิบเจ็ด"

เช็กเสียวเซียงนับเสียงขู่คำรามของทิชิ่วเป็นหนึ่งกระบวนท่าออกจะไร้เหตุผลแต่ในร้องคำรามของทิชิ่ว ยังแว่วเสียงร้องของเช็กเสียวเซียงนับว่าเช็กเสียวเซียงมีพลังการฝึกปรืออันเข้มแข็งเช่นกัน

ทิชิ่วร้องคำราม เทียมขงเบ้งสะท้านขึ้นถูกสายฟ้าฟาดใส่ ใจวาบหวิวหวั่นไหวทิชิ่วฉวยโอกาสถลันวูบถึงด้านหลังมัน ยื่นมือคว้าใส่ชีพจรข้อมือขวาของเทียมขงเบ้ง

การพุ่งตัวจู่โจมครั้งนี้รวดเร็วดุจมังกรท่อง ถือว่าเป็นหนึ่งกระบวน

ท่า ต่อให้เซ็กเสียวเซียงกลอกกลิ้งกว่านี้ ได้แต่นับเป็นหนึ่งกระบวนท่า...เป็นท่าที่สิบแปด

ทิชิ่วยื่นมือคว้าจับข้อมือเทียมขงเบ้ง แผ่พุ่งพลังออก คิดกระแทกนิ้วมือของเทียมขงเบ้งคลายออก เมื่อถึงเวลาดาบของมันย่อมร่วงหล่นลง มิคาดกำลังภายในพอแผ่พุ่งผ่าน เทียมขงเบ้งคลายนิ้วทั้งห้าออก แต่ดาบเบาบางหาได้ร่วงหล่นลงไม่

ทิชิ่วเพ่งตามอง ค่อยพบว่าด้ามดาบมีห่วงเหล็กห้าห่วง คล้องกับนิ้วมือของเทียมขงเบ้ง นอกจากฟันนิ้วทั้งห้าของเทียมขงเบ้งขาดสะบั้น ดาบค่อยหลุดจากมือแต่เมื่อทำร้ายเทียมขงเบ้ง เท่ากับเป็นฝ่ายแพ้แล้ว

ยามนั้นทุกผู้คนก็เห็นห่วงเหล็กบนนิ้วมือเทียมขงเบ้ง ต้องทอดถอนชมเชยต่อไหวพริบปัญญาของมัน ทิชิ่วทราบว่าตัวเองเหลือเพียงสองกระบวนท่า มีโอกาสไม่มากนัก เทียมขงเบ้งก็ฟื้นฟูสติสัมปชัญญะมาบ้าง กลับไม่สนใจชีพจรข้อมือขวาที่ถูกคร่ากุม ยกมือซ้ายกำเป็นหมัด ต่อยใส่ขม่อมของทิชิ่ว

ทิชิ่วขอเพียงเพิ่มพลังบีบเค้น ก็สามารถทำร้ายเทียมขงเบ้งลดทอนพลังหมัดของมัน แต่ทิชิ่วจนใจที่ไม่อาจทำร้ายมัน ได้แต่หงายร่างหลบเลี่ยง

เซ็กเสียวเซียงร้องดังๆ ว่า

"ยังมีอีกหนึ่งกระบวนท่า"

ซึ่งความจริงชาวยุทธจักรนับกระบวนท่า โค่นศัตรูในกี่กระบวนท่า เพียงนับกระบวนท่ารุก ไม่นับรวมกระบวนท่ารับ ตอนนี้เซ็กเสี่ยวเซียงพลอยนับท่วงท่าหลบหลีกปิดป้องของทิชิ่วเข้าไปด้วย เป็นเพราะทิชิ่วไม่ได้ทำความตกลงล่วงหน้า ทุกผู้คนแม้ทราบว่าเซ็กเสียวเซียงคดโกง จนใจที่ไม่อาจโต้แย้งได้

ทิชิ่วพลันคลายมือจากการคว้าจับมือขวาของเทียมขงเบ้ง เทียมขงเบ้งฟันดาบกลับหลังใส่ต้นแขนทิชิ่ว ทิชิ่วกลับไม่หลบเลี่ยง งอนิ้วทั้งห้าดีดออก

เสียงทึบเมื่อดาบของเทียมขงเบ้งฟันถูกแขนซ้ายทิชิ่ว จากนั้นเป็นเสียงเกรียวกราวติดต่อกัน สุดท้ายเป็นเสียงเคร้ง เมื่อดาบของเทียมขงเบ้งร่วมหลุดจากมือ ถูกทิชิ่วรับไว้ก่อนที่จะตกถึงพื้น

ใบหน้าเทียมขงเบ้งบัดเดี๋ยวแดงก่ำบัดเดี๋ยวขาวซีด ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

บนแขนซ้ายทิชิ่วปราศจากโลหิตหลั่งไหล เพียงแต่แขนเสื้อถูกฟันขาดเป็นทาง แต่คมดาบหาระคายผิวทิชิ่วไม่ เช็กเสียวเซียงต้องทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่าที่ยี่สิบ เลื่อมใส เลื่อมใสนัก"

ที่แท้ทิชิ่วคลายมือจากการคว้าจับข้อมือเทียมขงเบ้ง เพื่อล่อลวงให้มันฟันดาบใส่ จากนั้นทิชิ่วดีดนิ้วทั้งห้าออก กระแทกห่วงเหล็กบนนิ้วมือเทียมขงเบ้งหักหมดสิ้น หลังอาการสั่นสะเทือน เทียมขงเบ้งไม่อาจถือดาบมั่น ปล่อยให้ดาบร่วงหล่นลงสู่พื้น

ทิชิ่วช่วงชิงดาบของเทียมขงเบ้งในท่าที่ยี่สิบพอดี

แต่ทิชิ่วดีดนิ้วกระแทกห่วงเหล็กหักสะบั้นใช้ข้อแขนเลือดเนื้อรับดาบเทียมขงเบ้งไว้ หรือว่ามือของทิชิ่วยังแข็งกว่าเหล็กอีก?

ซีจิ้นตังและพวกเห็นทิชิ่วพิชิตชัย พากันโห่ร้องด้วยความยินดี คนของค่ายเทียมเมฆก็ให้การยกย่องนักสู้ผู้กล้า เห็นทิชิ่วพิชิตชัยในสภาพที่เป็นไปไม่ได้ ก็โห่ร้องชมเชยออกมา

ทิชิ่วประสานมือกล่าวว่า

"ได้รับการออมมือแล้ว"

เทียมขงเบ้งกล่าวเสียงละห้อยว่า

"ทิเฮียกล่าวประเสริฐ เราง้วนเม้งเจี่ยสู้ศึกหลายร้อยครั้ง ครั้งนี้กลับพ่ายแพ้อย่างยินยอมพร้อมใจ"

มันใช้คำพูดผูกมัดให้ทิชิ่วช่วงชิงอาวุธของมันในยี่สิบกระบวนท่า ทั้งอาศัยความได้เปรียบที่ทิชิ่วไม่อาจทำร้ายมัน ชิงจู่โจมอย่างดุดัน มิหนำซ้ำซ่อนดาบอยู่ในดาบ หล่อห่วงเหล็กติดกับด้ามดาบ สอดนิ้วใส่ห่วงเหล็ก แต่สุดท้ายอาวุธยังหลุดจากมือในยี่สิบกระบวนท่า ดังนั้นไม่มีคำพูดจะกล่าว

ยามนั้นหัวหน้าค่ายทักษิณโง้วกังตงหัวร่อดังๆ ก้าวยาวๆ ออกมา กล่าวว่า

"ถึงรอบเรารับทราบท่าไม้ตายของค่ายเทียมเมฆแล้ว"

หัวหน้าที่สองค่ายเทียมเมฆฉายากระบี่งูปราดเปรียวเล้าฮวกกวงปั้นหน้าเคร่งเครียดเดินออกมา หยุดยั้งยืนหยัดดุจขุนเขา ประสานมือต่อหัวหน้าค่ายทักษิณกล่าวสั้นๆ ว่า

"หัวหน้าค่ายโง้ว ล่วงเกินแล้ว"

หัวหน้าค่ายทักษิณสำรวจมองอีกฝ่าย หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ท่านคือหัวหน้าค่าย เราก็เป็นหัวหน้าค่ายการประลองครั้งนี้ มีความหมายนัก"

ควรทราบว่าก่อนที่มังกรเก้าปรากฏเช็กเสียวเซียงจะขึ้นมา กระบี่งูปราดเปรียวเป็นหัวหน้าค่ายเทียมเมฆ ตอนนั้นค่ายเทียมเมฆมีชื่อไล่กวดตามค่ายทักษิณ ภายหลังเช็กเสียวเซียงก้าวขึ้นมาแทนที่ ค่ายเทียมเมฆยังมีชื่อเหนือกว่าค่ายทักษิณอีก แสดงว่ากระบี่งูปราดเปรียวมิใช่ชนชั้นธรรมดา หัวหน้าค่ายทักษิณแม้มีอายุสูงวัย แต่ชมชอบกระโดดโลดเต้น พอเผชิญหน้ากับกระบี่งูปราดเปรียว จึงคิดทดสอบฝีมือดู

กระบี่งูปราดเปรียวเพียงยิ้มอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"หัวหน้าค่ายโง้วเสนอวิธีการต่อสู้ออกมา"

หัวหน้าค่ายทักษิณกล่าวว่า

"ฟังว่าท่านมีกำลังภายในลึกล้ำ ตัวเบาสูงเยี่ยม เพลงกระบี่รวดเร็ว พวกเราประลองกำลังภายใน วิชาตัวเบา และเพลงกระบี่เป็นอย่างไร?"

กระบี่งูปราดเปรียวก็ทราบว่าหัวหน้าค่ายทักษิณมีฉายาสามสุดยอดหนึ่งฟ้าร้อง สุดยอดหนึ่งคือด้านกำลังภายใน สุดยอดที่สองคือวิชาตัวเบา สุดยอดที่สามคือเพลงกระบี่ พอดีตรงกับปมเด่นตัวเองทั้งสามประการ แต่แล้วครุ่นคิด...คนผู้นี้มีอายุสูงวัยไม่สะดวกกับต่อสู้อย่างยาวนาน เรามีกำลังวังชาสมบูรณ์ต้องไม่เหนื่อยหอบ หากใช้กระบี่งูปราดเปรียว ใช้ความรวดเร็วสู้ความรวดเร็ว สมควรช่วงชิงชัยชนะได้ จึงตอบตกลง

หัวหน้าค่ายทักษิณหัวร่อฮาๆๆ สามคำ กล่าวคำ 'ลงมือแล้ว' พลางต่อยหมัดออก

หัวหน้าค่ายทักษิณได้ชื่อว่ามีกระบี่ไว ศิษย์ของมันยังได้รับขนานฉายาว่าสายวิชชุ แต่หมัดนี้กลับเชื่องช้ายิ่ง แผ่งเสียงดังปานฟ้าร้อง ต่างกับกระบี่ไวโดยสิ้นเชิง

กระบี่งูปราดเปรียวก็ไม่หลบหลีก แค่นเสียงอย่างเย็นชา ฟาดฝ่ามือออกฝ่ามือนี้ดูไปเพียงยกมือฟาดออก แต่กลับบังเกิดเสียงดังปานพยัคฆ์คำรณ

เสียงฉาดเมื่อหมัดฝ่ามือสองข้างปะทะกัน หัวหน้าค่ายทักษิณถอยกายไปสามก้าว กระบี่งูปราดเปรียวกลับหน้าแปรเปลี่ยนไป ส่ายร่างโงนเงนไม่หยุดยั้ง หัวหน้าค่ายทักษิณต่อยออกอีกหมัดหนึ่ง กระบี่งูปราดเปรียวก็ฟาดฝ่ามือเข้าปะทะ

เสียงโครมพอดัง บนพื้นปรากฏหิมะขาวพวยพุ่งเป็นลำยาว

ลอยสูงขึ้นเจ็ดเชียะค่อยร่วงพร่างพรูลง หัวหน้าค่ายทักษิณหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย ส่งเสียงหอบหายใจออกมา กระบี่งูปราดเปรียวกลับถอยกายไปเจ็ดก้าว

พอถึงเก้าที่เจ็ด กระบี่งูปราดเปรียวก็หยุดนิ่งลง เปลี่ยนเป็นโถมไปเบื้องหน้า กราดฟาดฝ่ามือออก ฝ่ามือนี้บังเกิดเสียงดังปานพยัคฆ์คำรนยิ่งกว่าฝ่ามือแรก หัวหน้าค่ายทักษิณก็ส่งเสียงตวาดปานฟ้าร้อง ฟาดฝ่ามือออกเช่นกัน

เสียงโครมหนักๆ คราครั้งนี้กระบี่งูปราดเปรียวกับหัวหน้าค่ายทักษิณยืนตัวแข็งทื่อกับที่ ใช้กำลังภายในเข้าหักล้างกัน ที่ด้านหลังทั้งสองล้วนปรากฏหิมะพวยพุ่งเป็นลำยาว

พลังฝ่ามือของหัวหน้าค่ายทักษิณกับกระบี่งูปราดเปรียวล้วนเดินในแนวทางแกร่งกร้าว ดังนั้นพอลงมือก็คิดใช้กำลังภายในโค่นอีกฝ่ายลง แต่เนื่องจากมีฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่ง ยามกะทันหันไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ

หัวหน้าค่ายทักษิณเห็นว่ากระบี่งูปราดเปรียวอายุน้อยกว่า พลังการฝึกปรือคงไม่ลึกล้ำพอ ดังนั้นพอปะทะฝ่ามือ ก็คิดใช้กำลังภายในสะกดพิชิต แต่แล้วพบว่าอีกฝ่ายมีกำลังภายในไม่ขาดตอน ค่อยบังเกิดความตื่นตระหนกขึ้นมา

กระบี่งูปราดเปรียวก็เข้าใจว่า หัวหน้าค่ายทักษิณอายุสูงวัยเรี่ยวแรงอ่อนโทรม คิดใช้กำลังภายในเข้าหักโค่นเช่นกัน แต่ว่าฝ่ายตรงข้ามมีกำลังภายในทะลักหนุนเนื่อง ต้องตื่นตระหนกเช่นกัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งสองฝ่ายกลายเป็นหักล้างกำลังภายในกัน ยากที่จะรั้งมือล่าถอย หากมีฝ่ายใดถอนมือกลับโดยพลการ มิเพียงถูกพลังฝ่ามือฝ่ายตรงข้ามฉวยโอกาสจู่โจมเข้ามา ตัวเองต้องถูกกระแทกทำร้าย กระทบกระเทือนถึงเส้นชีพจร

การหักล้างกำลังภายในเช่นนี้ นอกจากทั้งสองฝ่ายรั้งมือกลับ

พร้อมกัน ไม่เช่นนั้นก็รอให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดสิ้นเรี่ยวแรงเสียชีวิต

ทุกผู้คนความจริงคิดห้ามปราม แต่เนื่องจากยังไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ หากลงมือเกรงว่าเกิดการเข้าใจผิด หัวหน้าค่ายทักษิณกับกระบี่งูปราดเปรียวก็ต้องไม่พอใจ อย่าว่าแต่ต่อให้ลงมือ ไม่แน่ว่าจะแยกทั้งสองออกจากกันได้ อาจถูกพลังลมปราณของทั้งสองกระแทกทำร้าย

เห็นเบื้องบนศีรษะทั้งสองปรากฏควันขาวพวยพุ่ง หิมะในรัศมีสิบเชียะของทั้งสองละลายสิ้น ร่างของทั้งสองยิ่งมายิ่งจมลง แต่ฝ่ามือทั้งสองข้างยังไม่แยกออกจากกัน

ยามนั้นฉั่งได้ฉ่อพอดีรุดมา เห็นทั้งสองหักล้างกันอย่างดุดัน มันไม่เข้าใจสาเหตุเลศนัย ดังนั้นตวาดก้อง กระแทกหมัดลงด้วยท่าปลูกมันเทศ

ทุกผู้คนใจหายวาบ พลันเห็นชายฉกรรจ์หน้าดำสวมหมวกใส่ชุดเกาะสีดำผู้หนึ่งโถมออกมา คำนวณตำแหน่งที่ฉั่งได้ฉ่อทิ้งตัวลง ควงสองหมัดเป็นครึ่งวงกลมกระแทกขึ้นไป

คนผู้นี้คือหัวหน้าที่สี่ค่ายเทียมเมฆ ฉายาลมพายุมกคิวเพ้ง

ที่แท้หัวหน้าค่ายทักษิณกับกระบี่ปราดเปรียวหักล้างกำลังภายในทุกผู้คนล้วนกลั้นลมหายใจชมดู แต่ลมพายุมีนิสัยชอบเคลื่อนไหว ไม่มีความอดทนดูนาน จึงเหลียวซ้ายขวา พอดีเห็นฉั่งได้ฉ่อเร่งรุดมา ดังนั้นลงมือขัดขวางทันเวลา

เสียงโครมเมื่อหมัดทั้งสี่ข้างของคนทั้งสองกระทบกัน ฉั่งได้ฉ่อลอยหวืดขึ้นไปร่วงลิ่วลงยังที่ห่างไปสามวา ส่วนลมพายุมีสภาพเช่นเดียวกับเสื้อแดงผมเขียว ถูกกระแทกจมลึกลงในพื้นหิมะ

แต่การลงมือของฉั่งได้ฉ่อ กลับคลี่คลายวิกฤตการณ์ของหัวหน้าค่ายทักษิณกับกระบี่งูปราดเปรียว ที่อาจหักล้างจนตกตายตามกัน

กระบี่งูปราดเปรียวเห็นฉั่งได้ฉ่อโถมเข้ามาอย่างดุดัน สำนึก

ตัวว่าไม่อาจหลบรอดได้ ยินยอมถูกพลังฝ่ามือหัวหน้าค่ายทักษิณจู่โจมใส่ยังดีกว่า จึงชักมือกลับมา

หัวหน้าค่ายทักษิณเห็นมีคนลอบจู่โจมใส่กระบี่งูปราดเปรียว มันมีนิสัยเที่ยงธรรม ไม่คิดฉวยโอกาสเอาเปรียบ จึงรั้งมือกลับเช่นกัน

ทั้งสองรั้งมือกลับพร้อมกัน ต่างเซถอยไปคนละเจ็ดก้าว ล้วนไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่กระบี่งูปราดเปรียวทราบกระจ่างแก่ใจว่า หากหัวหน้าค่ายทักษิณไม่รั้งมือกลับ ตัวเองต้องถูกกระแทกทำร้ายบาดเจ็บบอบช้ำแน่นอน

ยามนั้นแป๊ะฮึงยู้ก็ติดตามหลังฉั้งได้ฉ่อมาถึง หลวงจีนสุนัขป่าจึงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"คิดใช้สามกลุ้มรุมหนึ่งหรือ? เกรงว่ามีกำลังคนไม่มากเท่ากับพวกเรา"

แป๊ะฮึงยู้ประสานมือกล่าวว่า

"หามิได้ เพียงแต่ฉั้งเอี้ย (นายแซ่ฉั้ง) เพิ่งมาถึง ไม่ทราบว่าหัวหน้าค่ายทั้งสองประลองฝีมือกัน จึงลงมือโดยวู่วาม ยังหวังให้อภัยด้วย"

ซีจิ้นตังก็ตวาดสั่งให้ฉั้งได้ฉ่อกลับคืนสู่ขบวน เช็กเสียวเซียงในฐานะหัวหน้าใหญ่ค่ายเทียมเมฆยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ เมื่อไม่ทราบไม่มีความผิด"

แป๊ะฮึงยู้ร้องสั่งคำหนึ่ง ทหารที่หลงเหลือสี่นายพากันแบกเสื้อแดงผมเขียวกับทวนงูทองเข้ามา แป๊ะฮึงยู้กล่าวว่า

"เมื่อครู่หัวหน้าค่ายทั้งสองเกิดการเข้าใจผิดฆ่าพวกเราหกคน จำต้องคร่ากุมไว้ ขอหัวหน้าใหญ่โปรดให้อภัย"

เช็กเสียวเซียงทราบว่า แป๊ะฮึงยู้หมายถึงเรื่องที่เสื้อแดงผมเขียวกับทวนงูทองซุ่มโจมตี ทั้งลงมือฆ่าคน ย่อมไม่อาจโทษว่าผู้อื่นลง

มือป้องกันตัว ยามกะทันหันไม่มีคำพูดจะกล่าว เทียมขงเบ้งสั่งคนไปรับตัวเสื้อแดงผมเขียวกับทวนงูทองกลับมา แสร้งดุด่าว่ากล่าวหลายคำเป็นอันยุติเลิกรา

เสื้อแดงผมเขียวกับทวนงูทองมีปากยากจะกล่าว ความจริงเป็นหัวหน้าใหญ่ใช้พวกมันไปซุ่มโจมตี แต่ก็ไม่กล้าโต้แย้ง ยังมีพวกมันยกกำลังไปเจ็ดแปดสิบคน ยังจัดการกับขบวนผู้คนสิบเอ็ดคนไม่ได้ถือว่าบกพร่องต่อหน้าที่ ได้แต่สงบปากคำไว้

คนของค่ายเทียมเมฆเห็นหญิงสาวอ้อนแอ้นเช่นแป๊ะฮึงยู้ กลับปลีกตัวไปคร่ากุมหัวหน้าค่ายคนที่ห้าและหกมา ต่างบังเกิดความนับถือเลื่อมใส

ทางด้านกระบี่งูปราดเปรียวกับหัวหน้าค่ายทักษิณประลองฝีมือสืบต่อ เห็นกระบี่งูปราดเปรียวล้วงเหรียญอีแปะจากอกเสื้อเหรียญหนึ่งกล่าว

"ผู้ใดหยิบฉวยเหรียญได้ ผู้นั้นมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม"

พลางโยนเหรียญขึ้นไปสามวา พอดีอยู่ตำแหน่งหว่างกลางของทั้งสอง

ทั้งสองลอยตัวขึ้นพร้อมกัน หัวหน้าค่ายทักษิณยื่นนิ้วชี้นิ้วหัวแม่มือคีบคว้าเหรียญ กระบี่งูปราดเปรียวชิงดีดนิ้วกลางออก เหรียญอีแปะก็ลอยสูงขึ้นไปอีกหนึ่งวา หัวหน้าค่ายทักษิณจึงคีบใส่อากาศธาตุ

หัวหน้าค่ายทักษิณคำรามด้วยโทสะ สูดลมหายใจคำหนึ่ง ลอยตัวขึ้นไปอีกหนึ่งวา กระบี่งูปราดเปรียวก็ไม่ต่ำทราม เกร็งลมปราณลอยตัวล้ำหน้าเหรียญอีแปะ ยกมือตะปบคว้าใส่

หัวหน้าค่ายทักษิณไหนเลยปล่อยให้มันช่วงชิงเหรียญไป พานฟันมือใส่นิ้วทั้งห้าของกระบี่งูปราดเปรียว กระบี่งูปราดเปรียวได้แต่หดมือกลับ หัวหน้าค่ายทักษิณก็เปลี่ยนจากฟันมือเป็นตะปบคว้าเหรียญ

อีแปะ

เห็นแน่ชัดว่าหัวหน้าค่ายทักษิณจะตะปบคว้าถูก กระบี่งูปราดเปรียวพลันทิ้งตัวลง ยื่นเท้าเตะใส่ข้อมือหัวหน้าค่ายทักษิณ หัวหน้าค่ายทักษิณจำต้องหดมือกลับไป

เหรียญอีแปะลอยขึ้นไปถึงที่สุด เริ่มตกวูบลงมา กระบี่ปราดเปรียวเนื่องจากทิ้งตัวลงก่อน พอเห็นเหรียญตกวูบลง จึงยื่นมือออกช้อนรับไว้

หัวหน้าค่ายทักษิณใช้ท่วงท่าถ่วงพันชั่ง ทิ้งตัวเร็วกว่าเดิมยกเท้าเหยียบใส่ชีพจรข้อมือกระบี่งูปราดเปรียว กระบี่งูปราดเปรียวได้แต่หดมือกลับเป็นคำรบสอง

หัวหน้าค่ายทักษิณทิ้งตัวลงอย่างเร่งร้อนกว่าเดิม ตระเตรียมทิ้งตัวลงสู่พื้นก่อน ตะปบช่วงชิงเหรียญเอาไว้ ปลายเท้าพอแตะสัมผัสพื้น ขณะจะหงายร่างยื่นมือออกรับเหรียญ กระบี่งูปราดเปรียวชิงตวัดเท้าเตะเหรียญพุ่งเฉียงๆ ไปหนึ่งวา

หัวหน้าค่ายทักษิณเห็นเช่นนั้น ก็บินเฉียงๆ ออกไป ขณะเดียวกันกระบี่งูปราดเปรียวพุ่งเลียดดินขึ้นไป ท่วงท่าล้วนสวยงามน่าดูยิ่ง ทุกผู้คนพากันโห่ร้องชมเชยออกมา

เห็นเหรียญอีแปะตกลงมาใหม่ กระบี่งูปราดเปรียวกับหัวหน้าค่ายทักษิณพากันยื่นมือออก หัวหน้าค่ายทักษิณยื่นมือซ้าย ขณะจะสัมผัสถูกขอบเหรียญ กระบี่งูปราดเปรียวก็พุ่งมือขวาคว้าจับชีพจรข้อมือของมัน ใช้มือซ้ายตะปบคว้าเหรียญ

หัวหน้าค่ายทักษิณพลิกมือขวา คว้าจับชีพจรข้อมือซ้ายของกระบี่งูปราดเปรียวเช่นกัน พริบตาที่เหนี่ยวรั้งกันและกัน เหรียญอีแปะก็ตกถึงพื้นแล้ว

ทั้งสองพากันระบายลมหายใจด้วยความเสียดาย หัวหน้าค่าย

ทักษิณกับกระบี่งูปราดเปรียวถลึงจ้องมองกัน ชั่วครูค่อยคลายนิ้วออกทีละนิ้ว

หัวหน้าค่ายทักษิณหัวร่อฮาๆ กระบี่งูปราดเปรียวกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ตัวเบาอันยอดเยี่ยม"

หัวหน้าค่ายทักษิณยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านก็เช่นกัน พวกเราประลองเพลงกระบี่กัน"

พลางยกมือชักกระบี่หนาหนักออกมา บังเกิดเสียงดังองใหญ่ เห็นกระบี่มันกว้างสองนิ้วเศษ หนาร่วมครึ่งนิ้ว กลับชักกระบี่เป็นเสียงดังเช่นนี้แสดงว่ามีเพลงกระบี่สูงล้ำ

กระบี่งูปราดเปรียวก็ชักกระบี่ออกมา เห็นรุ้งทองพวยพุ่ง ตัวกระบี่ยังสั่นไหวเป็นรูปคดเคี้ยวราวกับงู หัวหน้าค่ายทักษิณต้องร้องโพล่งว่า

"กระบี่งูปราดเปรียว"

กระบี่งูปราดเปรียวแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"ยังมีเพลงกระบี่งูปราดเปรียว"

เสียงซี่เมื่อแทงกระบี่ใส่หัวหน้าค่ายทักษิณดุจสายฟ้า

หัวหน้าค่ายทักษิณขยับข้อมือขวางกระบี่ เสียงเคร้งพร้อมกับประกายไฟแลบกระจาย กระบี่ของกระบี่งูปราดเปรียวแทงถูกตัวกระบี่สันหน้าของหัวหน้าค่ายทักษิณ

หัวหน้าค่ายทักษิณพอต้านทานรับกระบี่นี้ไว้ ก็แทงสวนกลับไปสามกระบี่ มาตรว่ามันถือกระบี่หนาหนัก แต่ความรวดเร็วของเพลงกระบี่ ยังรวดเร็วจนผู้คนไม่ทันเห็นชัดตา

กระบี่งูปราดเปรียวเขี่ยกระบี่วูบ ปลายกระบี่เขี่ยใส่ตัวกระบี่หนัก กระบี่หนักทั้งรวดเร็วทั้งหนาหนักพันชั่ง เขี่ยสามกระบี่นี้พ้นห่างไป

จากนั้นกระบี่ปราดเปรียวตอบโต้กลับไปห้ากระบี่ ห้ากระบี่นี้แปลกประหลาดยิ่ง คดเคี้ยวดุจงูเลื้อย พอเปิดฉากจู่โจม กลับชั่วร้ายนัก

หัวหน้าค่ายทักษิณขวางกระบี่ติดต่อกันห้าครั้ง ต้านทานรับห้ากระบี่นี้เอาไว้ จากนั้นแทงกลับไปเจ็ดกระบี่

กระบี่งูปราดเปรียวตวัดเขี่ยกระบี่เจ็ดครั้งครา เขี่ยกระบี่ของหัวหน้าค่ายทักษิณกลับไป แล้วตอบโต้กลับไปสิบกระบี่

ทั้งสองยิ่งต่อสู้ยิ่งรวดเร็ว เพลงกระบี่ยิ่งมายิ่งซ่ำซอง ท่ากระบี่ที่ใช้ยิ่งมายิ่งมาก พอถึงตอนท้ายก็มองไม่เห็นประกายกระบี่ เพียงได้ยินเสียงลมกระบี่แหวกฝ่าอากาศ กระทั่งเงาคนก็ไม่พบพาน

ทิชิ่วชมดูจนลอบตื่นตระหนก ฉุกคิดว่าผิดท่า กริ่งเกรงหัวหน้าค่ายทักษิณอายุสูงวัย หากต่อสู้เนิ่นนานย่อมเหนื่อยอ่อน อาจสู้กระบี่งูปราดเปรียวไม่ได้

เซ็กเสียวเซียงก็ลอบตื่นตระหนกเช่นกัน หวนนึกถึงหัวหน้าค่ายทักษิณท่องยุทธจักรสี่สิบกว่าปี ไม่ทราบผ่านการต่อสู้มากี่รอบ ย่อมมีประสบการณ์เหนือกว่ากระบี่งูปราดเปรียว ขอเพียงกระบี่งูปราดเปรียวเลินเล่อ จะเป็นฝ่ายพ่ายแพ้

ทันใด เงาร่างสองสายพลันหยุดนิ่งลง

ทุกผู้คนเพ่งตามอง เห็นกระบี่งูปราดเปรียวกับหัวหน้าค่ายทักษิณพากันหอบหายใจ กระบี่หนาหนักของหัวหน้าค่ายทักษิณจ่อใส่ทรวงอกกระบี่งูปราดเปรียว กระบี่คดเคี้ยวของกระบี่งูปราดเปรียวก็จ่อจี้ใส่หว่างคิ้วของหัวหน้าค่ายทักษิณ

ที่แท้ทั้งสองประกระบี่ถึงตอนท้าย หัวหน้าค่ายทักษิณรู้สึกเรี่ยวแรงไม่ปะติดปะต่อ ได้แต่แสร้งเป็นสะดุดเสียหลัก กระบี่งูปราดเปรียวเข้าใจว่าลงมือประสบผล มิคาดหัวหน้าค่ายทักษิณแทงกระบี่ใส่ทรวงอก

มัน จนใจที่เรี่ยวแรงขาดตอน ความเคลื่อนไหวเชื่องช้าวูบหนึ่ง กระบี่ของกระบี่งูปราดเปรียวก็จ่อจี้ใส่หว่างคิ้วหัวหน้าค่ายทักษิณ

เช็กเสียวเซียงงงงันวูบหนึ่ง ร้องบอกว่า

"พอจี้ถึงก็หยุดมือ"

มันเกรงว่าทั้งสองตัดใจแทงกระบี่ใส่ รีบส่งเสียงร้องห้ามปราม

ซีจิ้นตังก็กล่าวเสียงกังวานว่า

"รอบนี้สมควรเสมอกัน"

มันเห็นว่าทิชิ่วชนะรอบแรก หากรอบที่สองเสมอกัน รอบที่สามขอเพียงไม่แพ้ ถือว่าฝ่ายตนเป็นผู้ชนะ ต่อให้สู้แพ้ในรอบที่สามเพียงแค่เสมอกัน

หัวหน้าค่ายทักษิณกับกระบี่งูปราดเปรียวรั้งกระบี่กลับช้าๆ อาการหอบหายใจค่อยสงบลง หัวหน้าค่ายทักษิณกล่าวว่า

"เพลงกระบี่อันยอดเยี่ยม"

กระบี่งูปราดเปรียวกล่าวว่า

"ท่านก็เช่นกัน"

ทั้งสองสบตากันอย่างลึกซึ้ง บังเกิดความนิยมยกย่องอีกฝ่าย

ยามนั้นเจ้านครอุดรจิวแป๊ะอูกับมังกรเก้าปรากฏเช็กเสียวเซียงเดินช้าๆ เข้าสู่ใจกลางวง การต่อสู้ตัดสินชี้ขาดกำลังจะเริ่มต้นในบัดดล

๖

หักหาญสิบกระบี่

กล่าวถึงนางแอ่นเหินลิ้วงังเพ้งหลังจากฆ่าดาบคู่ควานวิญญาณเบ๊เจี้ยกุ่ย ก็หาญสู้กระบองทรงพลังอิ้วเทียนเล้งกับลิ่วล้ออีกสิบกว่าคน หลังจากนั้นปรากฏทหารถูกฆ่าตายคนหนึ่ง คงเหลือทหารสองนายสู้กับโจรภูเขาสิบห้าคน

ลิ้วงังเพ้งคนเดียวสู้ศัตรูสิบกว่าคน อาศัยดาบไวเล่มหนึ่ง และท่าร่างอันปราดเปรียว สามารถฟาดฟันสังหารโจรภูเขาคนหนึ่ง หลังจากนั้นยังฆ่าโจรร้ายอีกคนหนึ่ง คงเหลือโจรภูเขาเก้าคน

ลิ้วงังเพ้งทราบว่าต่อให้ตัวเองสามารถฆ่าลิ่วล้อทั้งเก้านี้ ก็ต้องใช้เวลาครึ่งชั่วยาม แต่เมื่อถึงเวลานั้น ทหารทั้งสองนายคงรับมือไม่ได้ หากพวกมันถูกฆ่าตาย โจรภูเขาสิบกว่าคนนั้นรายล้อมเข้ามา ตัวเองคงหมดเรี่ยวสิ้นแรง ถูกรุมสับสังหารแล้ว

พลันได้ยินเสียงตวาดด้วยโทสะคำหนึ่ง คนผู้หนึ่งพุ่งปราดมาถึง

ในโจรภูเขาที่ล้อมกักทหารทั้งสองนาย มีอยู่สามคนเห็นคน

หน้าตาเหี้ยมหาญผู้หนึ่งมาถึงเบื้องหน้าคล้ายกับมีมือสามมือ พริบตาที่งงงัน ร่างก็ถูกจับเหวี่ยงออกไป

โจรภูเขาทั้งสามคิดพลิกตัวกลางอากาศ ให้เท้าสัมผัสพื้นก่อน มิคาดแรงสะบัดเหวี่ยงนี้แปลกประหลาดยิ่ง กลับถูกจับเหวี่ยงออกไปพุ่งชนใส่ก้อนหินที่ปกคลุมด้วยหิมะ จนกะโหลกศีรษะปริแตกเสียชีวิต

ลิ้วงังเพ้งเห็นเช่นนั้น โห่ร้องด้วยความยินดีว่า

"รองแม่ทัพจิว"

ผู้มาคือจิวแนเล้งเอง

จิวแนเล้งมีฉายาค่างสามมือ หมายความว่า ขณะที่มันสู้ศัตรูคล้ายกับมีมือสามมือ ยังมีแนววิชาฝีมือของมันดัดแปลงจากท่าโรมรันพันตูของลิงค่าง มีส่วนคล้ายหมัดยาวกับวิชาปล้ำเหวี่ยง โจรภูเขาทั้งสามพอถูกจับเหวี่ยงออกไป ไหนเลยพลิกตัวกลางอากาศได้ สุดท้ายล้วนจบชีวิตทั้งสิ้น

จิวแนเล้งถลันเข้าหาโจรภูเขาอีกสามคน โจรภูเขาคนหนึ่งรีบหลบหนี อีกสองคนไม่ทราบเป็นตายร้ายดี ตวัดดาบฟันใส่ แว่วเสียงหวีดหวือ กลับถูกจิวแนเล้งจับเหวี่ยงออกไปวาเศษร่วงฟาดลงในสภาพเอ็นขาดกระดูกหักเสียชีวิต

จิวแนเล้งยืดกายขึ้น สะอึกเข้าหาโจรภูเขาอีกกลุ่มหนึ่ง โจรภูเขาสองคนชิงถลันหลบ อีกคนหนึ่งงงงันวูบ เห็นมือสามข้างกวัดแกว่งที่เบื้องหน้าคราหนึ่ง จากนั้นร่างถูกกระชากดึงขึ้น ทุ่มเหวี่ยงใส่โจรภูเขาอีกคนหนึ่ง

เสียงฉึกเมื่อดาบของมันแทงใส่ร่างโจรภูเขาอีกคนหนึ่ง โจรภูเขานั่นแผดเสียงร้องคำหนึ่งก่อนตายฟาดฟันดาบออก กลับฆ่าฟันกันเองจนตกตายตามกัน

พริบตานั้น จิวแนเล้งฆ่าโจรร้ายเจ็ดคน โจรภูเขาที่หลงเหลือ

พากันแตกฮือออก จิวแนเล้งยื่นมือตะปบคว้า ก็คว้าไม่ถูก พลันชักกระบี่จากฝัก ประกายกระบี่สามสายกรีดฝ่าอากาศ สังหารโจรภูเขาคราเดียวสามคน

จิวแนเล้งแค่นเสียงอย่างเย็นชา รุดไปยังวงต่อสู้ของลิ้วงังเพ้ง เห็นประกายกระบี่วูบขึ้น โจรภูเขาสองคนแผดร้องพลางหงายร่างล้มลง ดังนั้นมันหมุนตัวแทงออกอีกสามกระบี่

ได้ยินเสียงตงติงติง สามกระบี่นี้ถูกผู้คนต้านทานรับไว้ จิวแนเล้งเพ่งตามอง พบว่าอีกฝ่ายเป็นกระบองทรงพลังอิ้วเทียนเล้งเอง

กระบองทรงพลังเพิ่งช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบกว่าลิ้วงังเพ้ง กลับถูกจิวแนเล้งก่อกวนทำลาย ดังนั้นเดือดดาลเป็นการใหญ่ หวดกระบองใส่

จิวแนเล้งสะบัดขวับๆๆ หลายกระบี่สะกดกระบองทรงพลังไว้ ทางหนึ่งกล่าวว่า

“ผู้คุมลิ้ว ท่านไปจัดการกับเหล่าลูกเต่า ให้เรากำราบคนผู้นี้เอง”

ลิ้วงังเพ้งรับคำ หันไปใช้ดาบไวเข่นฆ่าสังหารโจรภูเขาที่หลงเหลือ จากนั้นเข้าร่วมวงต่อสู้ของทหารทั้งสองนาย เพียงชั่วขณะโจรภูเขาถูกสังหารสิ้น คงเหลือแต่กระบองทรงพลังกัดฟันต่อสู้กับจิวแนเล้ง

จิวแนเล้งความจริงมีฝีมือเหนือกว่าลิ้วงังเพ้ง ลิ้วงังเพ้งก็มีฝีมือเหนือกว่ากระบองทรงพลัง เมื่อกระบองทรงพลังต่อสู้กับจิวแนเล้ง ย่อมไม่อาจต้านติด

จิวแนเล้งพลันตวาดคำ ‘ซัดจู่โจม’ กระบองทรงพลังเข้าใจว่าศัตรูซัดอาวุธลับออก รีบถลันหลบ มิคาดหามีอาวุธลับไม่ กลับปรากฏกระบี่แทงปราดมา

ผ่านไปอีกหลายกระบวนท่า จิวแนเล้งร้องคำ ‘ซัดจู่โจม’ กระบองทรงพลังรีบหลบหลีก แต่ยังไม่เห็นมีอาวุธลับซัดพุ่งมา

หลายกระบวนท่าให้หลัง จิวแนเล้งยกมือขึ้น ร้องคำ ‘ซัดจู่โจม’

กระบองทรงพลังเข้าใจว่าเป็นท่าหลอกล่ออีก จึงไม่หลงกลมิคาดปรากฏอาวุธลับรอสิบเจ็บสิบแปดชนิดซัดพุ่งมาถึง

กระบองทรงพลังหนึ่งนั้นไม่ได้เฉลียวใจว่าครั้งนี้ฝ่ายตรงข้ามจะซัดอาวุธลับออก สองคิดไม่ถึงว่ามือข้างหนึ่งสามารถซัดอาวุธลับมาก มายถึงเพียงนี้ รีบควงกระบองต้านทาน กระแทกอาวุธลับสิบเอ็ดสิบสองชนิดปลิวกระเด็น แต่ยังปรากฏอาวุธลับห้าหกชนิดซัดใส่ข้อมือ ต้นแขน ต้นขา ข้อเท้า หัวไหล่ หัวเข่ามัน

กระบองทรงพลังปวดแปลบปลาบจับใจ ไม่อาจถือกระบองมั่นล้มระทวยลงกับพื้น ลิ้วงังเพ้งถือดาบเข้ามาหมายฆ่าฟัน จิวแนเล้งยื่นกระบี่ขวางกันไว้ พร้อมทั้งจี้สกัดจุดของกระบองทรงพลังสี่แห่ง สะกดมันไม่อาจขยับเคลื่อนไหว

จิวแนเล้งสั่งให้ลิ้วงังเพ้งกับทหารทั้งสองพักผ่อนครู่หนึ่ง ค่อยกลับไปหากองกำลังหลักที่เผชิญหน้ากับฝูงโจรค่ายเทียมเมฆ เห็นเช็กเสียวเซียงกับจิวแป๊ะอูต่อสู้กันอย่างดุเดือด

คนทั้งสองประลองเพลงกระบี่กัน จิวแป๊ะอูใช้เพลงกระบี่สายวิชชุนับว่ารวดเร็วดุจวิชชุสายรุ้ง เช็กเสียวเซียงไม่กล้าประมาทศัตรู มือถือกระบี่สีเขียวอ่อนจางเล่มหนึ่ง เคลื่อนไหวดุจมังกรเขียว พัวพันกับประกายกระบี่สีขาวของจิวแป๊ะอู ดูไปงดงามจับตา

เพลงกระบี่ของเช็กเสียวเซียงพลิกแพลงเปลี่ยนแปลง ใช้ออกจากแง่มุมที่คาดคิดไม่ถึง แต่เพลงกระบี่ของจิวแป๊ะอูรวดเร็วยิ่ง ต่อให้เช็กเสียวเซียงค้นพบจุดอ่อนของอีกฝ่าย แต่ชั่วพริบตาก็ผ่านพ้น ไม่ทันจู่โจมใส่ ต่อให้จู่โจมใส่ กระบี่ของจิวแป๊ะอูใช้ออกทีหลังบรรลุถึงก่อนตัวเองมิอาจไม่วกกระบี่กลับมาปิดป้องต้านทาน

ต่อสู้กันเจ็ดสิบกระบวนท่า เช็กเสียวเซียงพลันหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"เพลงกระบี่สายวิชชุร้ายกาจจริงๆ ลองดูเพลงกระบี่หนึ่งอักษรของข้าพเจ้า"

ขาดคำ ท่ากระบี่พลันเปลี่ยนแปร ทุกกระบวนท่าแทงตรงทิ่มสกัด เข้าปะทะกับสภาวะกระบี่ของจิวแป๊ะอู

ที่แท้เซ็กเสียวเซียงมีภูมิปฏิภาณปราดเปรื่อง พอเผชิญกับวิชาฝีมือแขนงหนึ่ง ก็สามารถคิดค้นวิธีโค่นศัตรูลง ที่ผ่านมามันพอรับมือผู้คนท่าหนึ่ง ท่าต่อไปก็คิดค้นเพลงกระบี่คลี่คลายทำลาย แต่วิชากระบี่ของจิวแป๊ะอูทั้งรวดเร็วทั้งลึกล้ำ เซ็กเสียวเซียงต่อสู้กับมันเจ็ดสิบกระบวนท่า ค่อยคิดค้นเพลงกระบี่หนึ่งอักษรสำเร็จ

เพลงกระบี่สายวิชชุของจิวแป๊ะอูเน้นที่รวดเร็ว อาศัยระดับความเร็ว มุมที่แม่นยำ ระยะที่ใกล้ ไกลแทงถูกศัตรู ส่วนเพลงกระบี่หนึ่งอักษรรวมท่ากระบี่ที่ขึ้นต้นด้วย 'หนึ่ง' ท่ากระบี่เหล่านี้อาจไม่มีลักษณะพิเศษอันใด แต่เดินในแนวทางแทงตรงทิ่มขวาง ทั้งรวดเร็วทั้งเร่งร้อน พอดีสะกดข่มเพลงกระบี่สายวิชชุไว้

ยามนั้นจิวแป๊ะอูแทงกระบี่ด้วยท่าวิชชุแลบดาวบิน ท่วงท่าสภาวะรวดเร็วสุดเปรียบปาน เซ็กเสียวเซียงกลับลากกระบี่ขวาง ใช้ท่าหนึ่งต้นแขมข้ามลำน้ำ ชักจูงกระบี่ของจิวแป๊ะอูออกไป

จิวแป๊ะอูอันยอดเยี่ยม กลับวกกระบี่แทงย้อนกลับไปด้วยท่างูทองเลื้อยคืบคลาน แต่เซ็กเสียวเซียงใช้กระบี่ด้วยท่าหนึ่งดรรชนีตงง้วนเสียงติงเมื่อปลายกระบี่จี้ถูกตัวกระบี่ของจิวแป๊ะอู จนไม่อาจใช้ท่างูทองเลื้อยคืบคลานออกได้

เซ็กเสียวเซียงไม่รีรอชักช้า สะบัดขวับ ขวับ ขวับ สามกระบี่ใช้ออกด้วยท่าหนึ่งต่อสู้หนึ่ง หนึ่งความคิดผิดพลาด หนึ่งกระทบแตกปะทุ คุกคามจิวแป๊ะอูถอยไปสามก้าว

เซ็กเสียวเซียงทราบว่า เพลงกระบี่สายวิชชุของฝ่ายตรงข้าม

ถนัดในการรุก ไม่เหมาะกับการรับ ดังนั้นพอใช้ถึงท่าหนึ่งกระทบแตกปะทุ ก็จงใจหยุดยั้งสภาวะเอาไว้

จิวแป๊ะอูงงงันวูบหนึ่ง วกกระบี่ด้วยท่าประกายดาวพราวพรั่ง คล้ายปรากฏประกายดาวนับพันนับหมื่น ครอบคลุมลงยังศีรษะเช็กเสียวเซียง

เช็กเสียวเซียงตวาดก้อง พลันโผพุ่งขึ้นฟ้า ใช้ท่าหนึ่งโผผินบินขึ้นฟ้า ทำลายประกายดาวจนหมดสิ้น จากนั้นโถมแทงกระบี่ลงด้วยท่าหนึ่งนอแรดวิเศษ แทงใส่ศีรษะจิวแป๊ะอู จิวแป๊ะอูก้มศีรษะหลบรอดทันเวลา ผ้าโพกศีรษะกลับถูกเขี่ยหลุดไป

จิวแป๊ะอูกระทั่งช้อนตามองยังไม่เหลือบมอง พุ่งถอยไปด้านหลัง กระบี่แทงย้อนใส่ตำแหน่งที่เช็กเสียวเซียงทิ้งตัวลง เป็นท่าย้อนจู่โจมมังกรทอง

เช็กเสียวเซียงคิดไม่ถึงว่าจิวแป๊ะอูจะตอบโต้อย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้ ดังนั้นใช้ออกด้วยท่าหนึ่งสัมผัสผละจากกัน ปลายกระบี่จี้ใส่กระบี่ของจิวแป๊ะอูอย่างทันการณ์ หยิบยืมสภาวะกระโดดลอยตัว หลบเลี่ยงจากท่าจู่โจม

กระบวนท่าเหล่านี้รวดเร็วสุดเปรียบปาน ทุกผู้คนอุทานดัง 'อา' ออกมา เช็กเสียวเซียงพอลอยตัวขึ้นสูง ก็ใช้ออกด้วยท่าหนึ่งร่วงหล่นจมดิ่งลง แทงกระบี่ลงหา

จิวแป๊ะอูหยิบยืมสภาวะพุ่งถอย สลับเท้าหลบเลี่ยงจากท่าทิ่มแทงนี้ เช็กเสียวเซียงร้องคำ 'ประเสริฐ' ใช้ท่าหนึ่งสาดพุ่งพันลี้ โถมแทงกระบี่ติดตามไป

ยามนั้นปลายกระบี่จิวแป๊ะอูอยู่ทางด้านหลัง ไม่ทันวกกระบี่กลับมา มันกลับยื่นมือยึดจับปลายกระบี่ ใช้ออกด้วยท่ามังกรลงสู่สมุทร ใช้ด้ามกระบี่ทิ่มใส่ท้องน้อยเช็กเสียวเซียง

กระบวนท่านี้จู่โจมใส่ตำแหน่งที่ต้องป้องกัน เช็กเสียวเซียง

แม้ตื่นตระหนก แต่ยังรักษาความงามสง่าไว้ วกกระบี่ด้วยท่าหนึ่งแรกพบถูกชะตา เสียงติงเมื่อจ่อกระบี่ใช้โกร่งกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม

เมื่อเป็นเช่นนี้ หากจิวแป๊ะอูไม่ปล่อยมือ ปลายกระบี่มันจะบาดทำร้ายนิ้วมือมันสองนิ้ว จิวแป๊ะอูได้แต่คลายมือ ปล่อยกระบี่หลุดจากมือ

จิวแป๊ะอูมีปฏิกิริยารวดเร็วถึงเพียงไหน กระบี่พอหลุดจากมือก็พลิกสองมือขึ้น ตระเตรียมใช้พลังลมปราณเข้าหาญหัก มิคาดเซ็กเสียวเซียงยิ้มพลางรั้งกระบี่กลับคืน

จิวแป๊ะอูงงงันวูบหนึ่ง ฉุกคิดขึ้น...หรือว่ามันคิดบอกว่ากระบี่ของเราหลุดจากมือถือเป็นฝ่ายแพ้ แต่ก่อนการประลอง หาได้ทำความตกลงไว้ไม่ ดังนั้นกล่าวคำ 'ขอล่วงเกิน' กราดฟาดสองมือออกด้วยท่าอรโณทัยลอยเด่น

เซ็กเสียวเซียงพลันสลายรอยยิ้ม แทงกระบี่ปราดออก ที่แท้กระบวนท่านี้เรียกว่าหนึ่งแย้มยิ้มล่มเมือง ฉวยโอกาสที่เผยอยิ้มแทงกระบี่ออก หากเป็นหญิงสาวงดงามใช้กระบวนท่านี้ จะประสบผลยิ่งกว่า

ยามนี้ในมือจิวแป๊ะอูไร้กระบี่ มาตรว่ามีเพลงฝ่ามือมิใช่ชั่ว แต่ไม่ยืดยาวและรวดเร็วเท่ากระบี่ ดังนั้นพลังฝ่ามือจิวแป๊ะอูยังห่างจากเซ็กเสียวเซียงนิ้วเศษ กระบี่ของเซ็กเสียวเซียงก็จ่อใส่ลำคอของมันแล้ว

เซ็กเสียวเซียงแม้จ่อกระบี่สยบศัตรู ในใจยังลอบตื่นตระหนก มันความจริงฉวยโอกาสที่จิวแป๊ะอูงงงันวูบ ชิงเป็นฝ่ายรุก แต่จิวแป๊ะอูยังใช้ท่าฝ่ามืออย่างรวดเร็ว แผ่พุ่งพลังฝ่ามือกระทบผิวกายมัน หากมันใช้กระบี่เชื่องช้ากว่านี้วูบหนึ่ง อย่างนั้นผู้แพ้ในรอบนี้มิใช่จิวแป๊ะอู หากแต่เป็นมันแล้ว

ทุกผู้คนชมดูจนลมหายใจแทบขาดห้วง จนบัดนี้ค่อยระบาย

ลมหายใจออกมา

เช็กเสียวเซียงรั้งกระบี่กลับช้าๆ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าถือว่าโชคช่วย"

จิวแป๊ะอูก็ชักมือกลับไป ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เช็กกงจื้อ (คุณชายแซ่เช็ก) มีปฏิกิริยารวดเร็วอย่างที่ข้าพเจ้าไม่เคยพบพานมาก่อน"

เช็กเสียวเซียงกล่าวอย่างจริงจังว่า

"หามิได้ หากต่อสู้จริงๆ ต่อให้ข้าพเจ้าสามารถทิ่มแทงสังหารท่าน แต่สองมือท่านก็ปลิดชีวิตข้าพเจ้าเช่นกัน"

การประลองทั้งสามรอบปรากฏผลดังนี้

รอบแรกทิชิ่วชนะเทียมขงเบ้ง

รอบที่สองหัวหน้าค่ายทักษิณเสมอกับกระบี่งูปราดเปรียว

รอบที่สามเช็กเสียวเซียงพิชิตจิวแป๊ะอู

การประลองทั้งสามรอบไม่ว่าผู้ชนะ ผู้แพ้หรือเสมอกัน ล้วนหวุดหวิดหวาดเสียวยิ่ง ทิชิ่วลงมือถึงท่าที่ยี่สิบ ค่อยช่วงชิงดาบของเทียมขงเบ้งมา หัวหน้าค่ายทักษิณกับกระบี่งูปราดเปรียวหักล้างกำลังภายใน ประลองวิชาตัวเบา ประกระบี่กัน สุดท้ายสู้เสมอ ส่วนเช็กเสียวเซียงเพียงเอาชนะจิวแป๊ะอูครึ่งกระบวนท่า

ทิชิ่วพลันลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวกับซีจิ้นตังว่า

"แม่ทัพซี รอบต่อไปให้ข้าพเจ้าหักหาญกับเช็กเสียวเซียง เป็นอย่างไร?"

ซีจิ้นตังทราบว่าการประลองทั้งสามรอบเมื่อเสมอกัน ต้องประลองอีกรอบหนึ่ง ฝ่ายตรงข้ามคงต้องส่งมังกรเก้าปรากฏเช็กเสียวเซียงที่มีฝีมือสูงเยี่ยมที่สุดออกมา ซีจิ้นตังสำนึกตัวว่าฝีมือตนเองยังอ่อนด้อยกว่าจิวแป๊ะอู ดังนั้นในฝ่ายตนมีแต่ทิชิ่วสามารถต่อสู้กับศัตรู พอฟังจึง

กล่าว

"รอบต่อไปขอพึ่งพาท่านแล้ว"

ทิชิ่วถลันวูบออกไป กล่าวว่า

"การต่อสู้ทั้งสามรอบเสมอหนึ่งแพ้หนึ่งชนะหนึ่ง ขอให้ค่ายเทียมเมฆส่งคนออกมาพิสูจน์ฝีมือกับข้าพเจ้า เป็นการตัดสินผลแพ้ชนะเป็นอย่างไร?"

เช็กเสียวเซียงก้าวยาวๆ ออกมา หัวร่อ ฮา ฮา กล่าวว่า

"ดูท่าข้าพเจ้ายากหลีกเลี่ยงจากการเผชิญกับมือปราบทิแล้ว"

ทิชิ่วประสานมือกล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าได้เห็นเพลงกระบี่ของเช็กกงจื้อ บังเกิดความนับถือเลื่อมใสยิ่ง"

พลางก้มกายเก็บกระบี่สีขาวแวววับของจิวแป๊ะอูขึ้นจากพื้น ออกปากขอหยิบยืมจากจิวแป๊ะอูตามมารยาท จากนั้นหันไปกล่าวกับเช็กเสียวเซียงว่า

"ข้าพเจ้าคิดใช้กระบี่รับทราบเพลงกระบี่ของเช็กกงจื้อ ท่านใช้เพลงกระบี่หนึ่งอักษร สามารถลงมือโดยไม่มีข้อจำกัด ส่วนข้าพเจ้าต้องเอาชัยท่านภายในสิบกระบวนท่า หากเอาชนะไม่ได้ถือเป็นฝ่ายแพ้"

ทุกผู้คนพอฟังบังเกิดความตื่นตระหนกยิ่ง ทิชิ่วเคยตอบตกลงว่าจะช่วงชิงอาวุธของเทียมขงเบ้งภายในยี่สิบกระบวนท่า สุดท้ายแทบเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ ตอนนี้ทิชิ่วไม่ยึดถือเป็นบทเรียน กลับประกาศว่าจะเอาชนะเช็กเสียวเซียงในสิบกระบวนท่า

ซีจิ้นตังและพวกทราบว่า ทิชิ่วในสี่ยอดมือปราบถนัดในการต่อสู้ด้วยมือเปล่า ด้านเพลงกระบี่ไม่แน่ว่าจะเทียบเปรียบกับแนฮ้วยได้ ตอนนี้ทิชิ่วกลับคิดใช้กระบี่โค่นยอดฝีมือในเชิงกระบี่ ทั้งจำกัดกระบวนท่าออกจะดูแคลนเช็กเสียวเซียงไปแล้ว

ทิชิ่วกล่าวสืบต่อ

"เช็กกงจื้อเมื่อใช้เพลงกระบี่หนึ่งอักษร อย่างนั้นในสิบกระบวนท่าของข้าพเจ้าก็สมควรมีข้อจำกัดเช่นกัน ในสิบกระบวนท่านี้ ท่าแรกต้องมีคำ 'หนึ่ง' อยู่ด้วย สมมติเช่นกระบวนท่าของสำนักสมปรารถนา นามหนึ่งบึงน้ำใส ท่าที่สองต้องมีคำ 'สอง' เช่นกระบวนท่าของสำนักเหยี่ยวเหิน นามสัประยุทธคำรบสอง ท่าที่สามก็ต้องมีคำ 'สาม' เช่นกระบวนท่าของพรรคแส้วิเศษ นามหงสาสามผงกหัว ไล่เรียงกันไปตามลำดับ หากเช็กกงจื้อไม่ได้ใช้เพลงกระบี่หนึ่งอักษร ก็เป็นฝ่ายแพ้ สำหรับข้าพเจ้าหากไม่สามารถเรียงตามลำดับกระบวนท่า ก็ถูกปรับเป็นแพ้ ไม่ทราบเช็กกงจื้อเห็นเป็นอย่างไร?"

เช็กเสียวเซียงนับแต่ออกท่องเที่ยว ยังไม่เคยถูกคนหยามดูแคลนมาก่อน แต่คนผู้นี้ฉลาดหลักแหลม เกรงว่าอีกฝ่ายดำเนินแผนอุบาย ดังนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ทิเฮีย ท่านคิดเอาชนะข้าพเจ้าในสิบกระบวนท่า ไม่เช่นนั้นถือเป็นฝ่ายแพ้ ไม่เสียเปรียบเกินไปหรอกหรือ?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"เช็กกงจื้อ เนื่องจากข้าพเจ้าไม่มีความมั่นใจใช้กระบี่ต่อสู้กับท่าน หากภายในสิบกระบวนท่ายังทำไม่ได้ สู้ต่อไปรังแต่แส่หาความอัปยศใส่ตัว ดังนั้นเพียงหาข้ออ้างหลบหน้าเท่านั้น"

ความหมายในวาจาคือ เขาสำนึกตัวว่าสู้เช็กเสียวเซียงไม่ได้ แต่สมควรยืนหยัดอยู่ได้สักสิบกระบวนท่า สิบกระบวนท่าให้หลังแม้เป็นฝ่ายแพ้ ก็ไม่ทุเรศขัดตาเท่าใด ขอให้เช็กเสียวเซียงรักษาหน้าเขาได้ด้วย

เช็กเสียวเซียงทราบว่าทิชิ่วกริ่งเกรงต่อมัน อดกระหยิ่มใจอยู่บ้างมิได้ กล่าวว่า

"อย่างนั้นก็ได้"

ความหมายคือท่านเมื่อคิดพ่ายแพ้อย่างทุเรศเราก็จะส่งเสริมท่าน หัวหน้าค่ายทักษิณกับซีจิ้นตังและพวกเห็นทิชิ่วแสดงความอ่อนแอมาก่อน รู้สึกไม่เห็นด้วย ซีจิ้นตังถึงกับนึกเสียใจที่ส่งทิชิ่วออกไปสู้ศึกรอบนี้

เทียมขงเบ้งกลอกตาตลบหนึ่ง มันมีนิสัยรอบคอบ ดังนั้นถามว่า

"ทิเฮีย ท่านบอกว่าจะเอาชนะพี่ใหญ่ภายในสิบกระบวนท่า?"

ทิชิ่วตอบว่ามิผิด เทียมขงเบ้งกล่าวว่า

"หากเอาชนะไม่ได้เป็นอย่างไร?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"อย่างนั้นถือเป็นฝ่ายแพ้"

เทียมขงเบ้งกล่าวว่า

"หากแพ้ประลองจะเป็นอย่างไร?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากับพวกจะล่าถอยกลับเมืองชังจิว"

เทียมขงเบ้งคาดคั้นถามว่า

"หากแม่ทัพซีไม่รับปากเล่า?"

ทิชิ่วเหลียวมองซีจิ้นตังแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"แม่ทัพซีไม่ไป ข้าพเจ้าไปเอง"

เทียมขงเบ้งเห็นว่า ขอเพียงทิชิ่วจากไป ซีจิ้นตังและพวกเท่ากับเสียแขนข้างหนึ่ง ไม่อาจกระทำการอันใด ดังนั้นกล่าวย้ำว่า

"พี่ใหญ่ได้แต่ใช้เพลงกระบี่หนึ่งอักษร ใช่หรือไม่?"

"ถูกต้อง"

"ไม่ว่าใช้กี่กระบวนท่า ไม่มีข้อจำกัดกระมัง?"

"ใช่แล้ว"

เทียมขงเบ้งถามอีกว่า

"แต่ท่านใช้กระบวนท่าที่เท่าใด ต้องมีชื่อตามจำนวนของกระบวนท่านั้น มิหนำซ้ำต้องเป็นกระบวนท่าที่ใช้อย่างแพร่หลาย มิใช่คิดค้นขึ้นเอง ใช่หรือไม่?"

"ถูกต้อง"

"หากท่านไม่ใช้กระบวนท่าตามนี้ หรือว่าใช้ผิดไปเล่า?"

"อย่างนั้นถือว่าแพ้เช่นกัน"

เทียมขงเบ้งหันไปทางเซ็กเสียวเซียง เซ็กเสียวเสียงผงกศีรษะเล็กน้อย เดินออกไปกล่าวว่า

"ผู้น้องเอาเปรียบทิเฮียแล้ว"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"เซ็กกงจื้อเชิญ"

เซ็กเสียวเซียงครุ่นคิด...ตั้งแต่หนึ่งถึงสิบย่อมเป็นกระบวนท่ารุก หากเป็นท่ารับไม่อยู่ในจำนวนนี้ แต่ทิชิ่วย่อมไม่อาจตั้งรับโดยไม่รุกไล่ ไม่เช่นนั้นจะช้าเร็วต้องพ่ายแพ้ใต้เงื้อมมือเรา ดังนั้นกล่าวว่า

"ทิเฮียมีเพียงสิบกระบวนท่า ต้องทะนุถนอมเป็นพิเศษ ข้าพเจ้าขอประพฤติเป็นก้อนอิฐชักนำหยกออกมาแล้ว"

เสียงเช้งเมื่อชักกระบี่ กระบี่คล้ายมังกรท่องแลบแปลบใส่หว่างคิ้วของทิชิ่ว กระบวนท่านี้เรียกว่าหนึ่งกระบี่ประกายเย็น

ทิชิ่วถอยกายไปหนึ่งก้าว หลบเลี่ยงจากสภาวะกระบี่ จากนั้นใช้กระบี่ฟันขวาง เซ็กเสียวเซียงชมดูจนใจหายวาบ ทั้งนี้เพราะนี่มิใช่เพลงกระบี่ หากแต่ใช้กระบี่แทนดาบ เป็นท่าหนึ่งดาบตัดศีรษะ

เซ็กเสียวเซียงวกกระบี่ปัดซ้ายป่ายขวา ใช้ออกด้วยท่าหนึ่งใจไม่มีสอง ปัดป่ายกระบี่ของทิชิ่วกลับไป ทั้งยังใช้กระบี่ด้วยท่าหนึ่งตั้งใจยืนกราน

ซึ่งความจริง ท่าหนึ่งในไม่มีสองเป็นท่ากระบี่ของสำนักใจฟ้า ท่าหนึ่งตั้งใจยืนกรานเป็นท่ากระบี่ของสำนักเทียนซัว เช็กเสียวเซียงคล้ายเรียนรู้เพลงกระบี่ทั่วแผ่นดิน ใช้ท่ากระบี่ทั้งสองท่านี้อย่างติดต่อตามกัน ทุกผู้คนพากันโห่ร้องชมเชยออกมา

ทิชิ่วกลับไม่หลบหลีก สูดลมหายใจยุบท้องน้อย ย้ายร่างท่อนบน หลบเลี่ยงกระบี่หนึ่ง ขยับกระบี่ด้วยท่าสองเราไม่ลืมเลือน ใช้ตัวกระบี่ตบใส่ซ้ายขวา

กระบวนท่าสองเราไม่ลืมเลือน เป็นของสำนักแผ่นเหล็ก หากแม้นตบถูก เยื่อหูแตกทะลุ แม้ไม่ตายก็เสียสติ ที่ร้ายกาจกว่าคือ ทิชิ่วไม่ล่าถอยหลบเลี่ยงจากท่าหนึ่งตั้งใจยืนกราน ชิงตอบโต้กลับไป เรียกเสียงโห่ร้องชมเชยจากผู้คนแทบถล่มทลาย

เช็กเสียวเสียงมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปร สะบัดกระบี่ขวับๆ เขี่ยคลี่คลายสองท่าหักขวาง เป็นท่าหนึ่งก้อนหินยิงนกสองตัว

ทิชิ่วแค่นเสียงอย่างเย็นชา วกกระบี่ใช้ออกด้วยท่าสามคนร่วมเดินทาง เช็กเสียวเซียงกลับถูกคุกคามถอยไปสามก้าว ขณะจะตอบโต้พลันฉุกใจคิด...เราไยไม่แสร้งเป็นล่าถอย ล่อลวงให้ทิชิ่วจู่โจมลงมือสิบกระบวนท่า ถือว่าเราเป็นฝ่ายชนะแล้ว ดังนั้นชะลอการลงมือลง

ทิชิ่วพอคุกคามเช็กเสียวเซียงล่าถอย ก็สะอึกเข้ามา ใช้ออกด้วยท่าสี่ทิศแปดทาง เห็นประกายกระบี่นับร้อยพันสาย แทงใส่เช็กเสียวเซียงทั้งซ้ายขวาหน้าหลัง

ทุกผู้คนชมดูจนนับถือเลื่อมใส ผู้คนทั่วไปได้แต่จู่โจมด้านตรงอย่างนั้นลงมือใส่ทางซ้ายขวา ทิชิ่วกลับบังคับกระบี่อ้อมใส่กลางหลังศัตรูบันดาลให้ผู้คนไม่อาจต้านทานรับได้

เห็นประกายกระบี่สายหนึ่งทลายร่างแหกระบี่ออกมา เป็นกระบวนท่าของสำนักเซาะซัวนามหนึ่งสาดพุ่งพันลี้

ทิชิ่วไม่ออมรั้งยั้งมือ กระบวนท่าที่ห้าใช้ออกด้วยท่าเหมยห้าเบ่งบาน ตามด้วยท่าที่หกนามหกขวานจามภูเขา แทงปราดออกโดยพร้อมเพรียง

เห็นท่าเหมยห้าเบ่งบานคล้ายดอกเหมยห้ากลีบ แยกย้ายแทงใส่ห้าทิศทาง ใต้ประกายหิมะขับเน้น ชวนให้ผู้คนตาลายละลานเช็กเสียวเซียงกลับใช้ออกด้วยท่าหนึ่งกระบี่ทะลวงใจ แทงใส่ใจกลางดอกเหมยทั้งห้า ทำลายกระบวนท่านี้ไป

แต่ท่าหกขวานจามภูเขาของทิชิ่วพอใช้ออก คล้ายคมขวานจามใส่ใบหน้า เช็กเสียวเซียงเพิ่งแทงกระบี่ออก ไม่ทันปิดป้องต้านทานต้องถอยร่นไปเจ็ดก้าว ค่อยหลบรอดจากกระบี่นี้

ทิชิ่วยิ่งไม่ไว้ไมตรี ใช้ออกด้วยท่าคืนเดือนเจ็ดทางช้างเผือก กรีดกระบี่เป็นประกายสีขาวสะดุดตา เปรียบกับความเฉิดฉันของท่าเหมยห้าเบ่งบาน ความดุร้ายของท่าหกขวานจามภูเขา เป็นความสำเร็จอีกขั้นหนึ่ง

มีแต่ยอดฝีมือในเชิงกระบี่เช่นจิวแป๊ะอูกับหัวหน้าค่ายทักษิณจึงทราบว่า ประกายสีขาวดั่งทางช้างเผือกนั้นเป็นลมปราณกระบี่ขั้นสุดยอดบังเกิดความนับถือเลื่อมใสยิ่ง แต่ที่น่าเสียดายคือ ทิชิ่วเหลือเพียงสามกระบวนท่าเท่านั้น

ยามนั้นเช็กเสียวเซียงใช้ออกด้วยท่าหนึ่งประสบนึกปฏิพัทธ์จากนั้นใช้กระบี่ด้วยท่าหนึ่งลูกธนูทะลุสองเหยี่ยว ยังใช้กระบี่ด้วยท่าหนึ่งเส้นผมห้วงคับขัน กระบี่แรกสอดรับกับแนวทางกระบี่ของท่าคืนเดือนเจ็ดทางช้างเผือก ดังนั้นสามารถจู่โจมกระบี่เข้าไป กระบี่ที่สองกลับแหวกพลังกระบี่ของท่าคืนเดือนเจ็ดทางช้างเผือก แยกออกเป็นสองสายค่อยใช้กระบี่ที่สามทำลายท่าคืนเดือนเจ็ดทางช้างเผือกนี้เป็นผลสำเร็จ

ทิชิ่วตวาดคำ 'ประเสริฐ' ใช้ท่าที่แปดนามลมฝนแปดทิศ

กระบวนท่านี้ยังลึกล้ำกว่าท่าสี่ทิศแปดทาง ทั้งนี้เพราะท่ากระบี่ทั้งทิ่มแทงจี้สกัดฟาดฟัน กดประทับ ยากรับมือกว่ามากนัก

เช็กเสียวเซียงหมุนตัวใช้กระบี่ด้วยท่าหนึ่งแพ้พ่ายพังพินาศ นี่เป็นเพลงกระบี่ของฝ่ายอธรรมฟังดูไม่สุภาพ แต่เป็นท่าไม้ตายที่ขับไล่ศัตรูเปิดโอกาสให้ตัวเองหลบหนี ชิงปัดป่ายสภาวะจู่โจมที่มุ่งใส่ด้านหลังมันของทิชิ่ว แต่ไม่ปิดป้องสภาวะกระบี่ทางซ้ายขวา กลับถอยกรูดๆ ไปสิบก้าว หลบรอดจากท่ากระบี่ทั้งหมด

เห็นทิชิ่วเร่งจู่โจมคิดเผด็จศึก กำหนดสิบกระบวนท่าใช้ออกแปดท่าแล้ว ดังนั้นเช็กเสียวเซียงครุ่นคิด ขอเพียงรับมืออีกสองกระบวนท่าตนเองก็...

พลันรู้สึกว่ากลางหลังปะทะกับวัตถุสิ่งหนึ่ง สร้างความตื่นตระหนกแก่เช็กเสียวเซียงยิ่ง ทิชิ่วก็พุ่งโถมเข้ามา ใช้ออกด้วยท่าที่เก้านามเก้าห่วงลูกโซ่

ที่แท้เช็กเสียวเซียงถูกท่าสามคนร่วมเดินทางของทิชิ่วคุกคามถอยไปสามก้าว จากนั้นถูกท่าหกขวานจามภูเขารุกไล่ถอยร่นไปเจ็ดก้าว เมื่อครู่ยังถูกท่าลมฝนแปดทิศรุกกระหน่ำจนถอยกรูดๆ ไปสิบก้าว กลับล่าถอยถึงหน้าต้นไม้เหี่ยวโกร๋นต้นหนึ่ง

พริบตาที่เช็กเสียวเซียงตะลึงลาน ท่าเก้าห่วงลูกโซ่ของทิชิ่วก็จู่โจมถึงตัว นี่แม้เป็นท่ากระบี่เดียว แต่แฝงความเปลี่ยนแปลงเก้าประการมาตรว่ารับกระบี่แรก ไม่อาจรับความเปลี่ยนแปลงครั้งที่สอง ต่อให้รับความเปลี่ยนแปลงครั้งที่สาม ก็ไม่อาจรับความเปลี่ยนแปลงครั้งที่สี่ทุกความเปลี่ยนแปลงทั้งจริงทั้งหลอกล่อ ทั้งจริงก็ได้ทั้งเท็จก็ได้ เป็นยอดกระบวนท่าของสำนักบู๊ตึง

เช็กเสียวเซียงทราบกระจ่างแก่ใจ แต่ไม่มีหนทางถอย ได้แต่ต้านปะทะตรงๆ ใช้ติดต่อกันเก้ากระบี่ ด้วยท่าหนึ่งม้าควบนำหน้า

หนึ่งเข็มเห็นเลือด หนึ่งอึดใจเดียวหนึ่งระบือลือลั่น หนึ่งตรากตรำอยู่สุขสบาย หนึ่งตั้งใจยืนกราน หนึ่งกระบี่ทะลวงใจ หนึ่งร่วงหล่นจมดิ่งลง หนึ่งดรรชนีตงง้วน ทุกกระบี่ต้านรับความเปลี่ยนแปลงของทิชิ่วประการหนึ่ง ได้ยินเสียงติงติงติงเก้าครั้งครา ในที่สุดทำลายท่าเก้าห่วงลูกโซ่ไป

เช็กเสียวเซียงพอทำลายท่ากระบี่นี้ ทราบว่าตนเองไม่มีหนทางถอยอีก ไม่อาจปล่อยให้ทิชิ่วจู่โจมเช่นที่ผ่านมา ชิงจ้วงแทงกระบี่ออกด้วยท่าหนึ่งขุนพลเฝ้าด่าน

ทิชิ่วก็ขยับกระบี่ ใช้ท่าสุดท้ายนามกับดักทั้งสิบด้านออกไป

ในชีวิตทุกผู้คนไม่เคยเห็นการปะทะกระบี่ที่ดุเดือดรุนแรง ร้อยเปลี่ยนพันแปลงเช่นนี้มาก่อน ทราบว่ากระบวนท่าของทิชิ่วนี้หากยังไม่ประสบผล เท่ากับเป็นฝ่ายแพ้แล้ว

กระบวนท่ากับดักทั้งสิบด้านเป็นดาวข่มของท่าหนึ่งขุนพลเฝ้าด่าน ในเมื่อทั้งสิบด้านล้วนวางกับดักไว้ หนึ่งขุนพลก็ไม่อาจรักษาด่านได้ เช็กเสียวเซียงเห็นร้อยพันกระบี่ทิ่มแทงมา พลันใช้ท่วงท่าหนึ่งโผผินบินขึ้นฟ้า คิดฝ่าวงล้อมออกไป

ก่อนหน้านี้เช็กเสียวเซียงเคยใช้ท่วงท่านี้ทำลายท่าประกายดาวพราวพรั่งของจิวแป๊ะอู คราครั้งนี้ขอเพียงมันฝ่าออกจากร่างแหกระบี่ของท่ากับดักทั้งสิบด้าน ทิชิ่วถือเป็นฝ่ายแพ้แล้ว

แต่เช็กเสียวเซียงพลันพบว่า ทิชิ่วใช้ท่ากับดักทั้งสิบด้านต่ำกว่ากฎเกณฑ์ที่วางไว้ แทนที่จะแทงใส่ศีรษะศัตรู กลับมุ่งใส่ทรวงอกคู่ต่อสู้ เมื่อเป็นเช่นนี้ ต่อให้เช็กเสียวเซียงใช้ท่วงท่าหนึ่งโผผินบินขึ้นฟ้า เกรงว่าคนไม่ทันโผพุ่งขึ้นฟ้า สองเท้าก็ถูกฟันขาดไป

เช็กเสียวเซียงยามคับขันไม่ลนลาน เมื่อใช้ท่าแรกหนึ่งขุนพลเฝ้าด่านไม่เป็นผล ใช้ท่าที่สองหนึ่งโผผินบินขึ้นฟ้าไม่สำเร็จ ก็เปลี่ยน

เป็นท่าที่สามนามหนึ่งส่วนเสี้ยวไม่เปลี่ยนแปลง

หากแม้นมันใช้ท่าหนึ่งส่วนเสี้ยวไม่เปลี่ยนแปลงตั้งแต่แรก ก็สามารถป้องกันตัวอย่างแข็งขัน หาเกรงกลัวท่ากับดักทั้งสิบด้านไม่ แต่ยามนี้ใช้ออกอย่างรีบร้อน ได้แต่แทงใส่ข้อมือทิชิ่วอย่างเร่งร้อน

แว่วเสียงเพียะเพียะ กระบี่ของเช็กเสียวเซียงทิ่มแทงถูกเป้าหมาย ทิชิ่วคลายมือปล่อยกระบี่ร่วงหล่นลงสู่พื้น

เช็กเสียวเซียงบังเกิดความยินดี จากนั้นหน้าแปรเปลี่ยนไป ฉุกคิดว่าหากกระบี่แทงใส่ร่างกายเลือดเนื้อ สมควรบังเกิดเป็นเสียงฉึกฉึก แต่สุ้มเสียงครั้งนี้กลับคล้ายแข็งใส่ของเหล็กหรือแผ่นเหล็กก็มิปาน

พริบตาดุจประกายไฟ ทิชิ่วกลับใช้มือแทนกระบี่ จู่โจมท่ากับดักทั้งสิบด้านถึงเบื้องหน้าเช็กเสียวเซียง

คราครั้งนี้เช็กเสียวเซียงไม่สามารถรับมือได้ แต่ยามคับขันเช็กเสียวเซียงใช้ออกด้วยท่าแหฟ้าตายข่ายดิน กระทุ้งศอกคู่ออก เสียงฉาดฉาดเมื่อปิดสกัดมือของทิชิ่วเอาไว้

ในที่สุดท่าที่สิบซึ่งเป็นท่าสุดท้ายของทิชิ่วนามกับดักทั้งสิบด้านกลับจู่โจมล้มเหลว

ทิชิ่วผนึกมือค้างเอาไว้ เช็กเสียวเซียงก็หยุดมือ ทั้งสองล้วนยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

ลิ้วงังเพ้ง ฉั่งไต้ฉ่อและพวกเห็นกำหนดสิบกระบวนท่าผ่านพ้นเช็กเสียวเซียงยังยืนหยัดไม่ล้มลง เท่ากับว่าทิชิ่วเป็นฝ่ายแพ้ สร้างความท้อแท้ใจยิ่ง

กระบี่งูปราดเปรียว ลมพายุและพวกเห็นเช็กเสียวเซียงใช้ท่าแหฟ้าตาข่ายดิน ปิดสกัดกระบวนท่าของอีกฝ่ายเอาไว้ ย่อมถือเป็นฝ่ายชนะ ในใจทั้งยอมรับนับถือทั้งปีติยินดี

ในที่สุดเช็กเสียวเซียงกับทิชิ่วคลายมือออกอย่างช้าๆ

ทิชิ่วกล่าวว่า

"สิบกระบวนท่าแล้ว"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ท่านชนะแล้ว"

พลันหันกลับไป ร้องดังๆ ว่า

"กลับค่าย"

คนของค่ายเทียบเมฆไม่เข้าใจสาเหตุความนัย สร้างความสงสัยใจยิ่ง แต่พวกมันมีวินัยโดยเคร่งครัด ดังนั้นปฏิบัติตามคำสั่ง ล่าถอยกลับไป เพียงอึดใจเดียวผู้คนหลายร้อยคนล้วนจากไปจนหมดสิ้น

ลมพายุเป็นผู้บัญชาการกองกำลัง ทำหน้าที่รั้งท้าย เช็กเสียว-เซียงจากไปเป็นคนสุดท้าย ยกมือยิ้มให้กับทิชิ่วกล่าวว่า

"เลื่อมใส เลื่อมใสนัก"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้วิชาฝีมือเข้าชิงชัย รู้สึกละอายยิ่ง"

เช็กเสียวเซียงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ทิเฮียถ่อมตนไปแล้ว ประลองปัญญายากยิ่งกว่าประลองกำลัง ข้าพเจ้าพ่ายแพ้อย่างยินยอมพร้อมใจ โอกาสหน้าพบกันใหม่"

ในที่สุดคนของค่ายเทียมเมฆจากไปหมดสิ้น นี่ความจริงเป็นการต่อสู้ที่อกสั่นขวัญแขวน ยามนี้เพียงทิ้งคราบหิมะอันสับสน กระทั่งคราบโลหิตสักหยดก็ไม่มี

ฉั่งได้ฉ่อมึนงงสงสัยราวถูกจับยัดเข้าหมอกควันหนาทึบ ตะลึงลานชั่วขณะจึงกล่าว

"ลิ้วน้อย พวกมันเป็นฝ่ายชนะ ไฉนกลับล่าถอยจากไป?"

ลิ้วงังเพ้งก็กล่าวอย่างงุนงงว่า

"เราก็ไม่ทราบชัด คาดว่ามือปราบทิเป็นฝ่ายชนะแล้ว"

จิวแนเล้งรับฟังคำสนทนาของทั้งสอง เห็นเหล่าทหารล้วนงุนงงสงสัย จึงกล่าว

"ทิเฮียใช้ท่าสุดท้ายนามกับดักทั้งสิบด้าน เช็กเสียวเซียงยามคับขันเปลี่ยนเป็นใช้กระบวนท่าอื่น ย่อมถูกปรับเป็นฝ่ายแพ้"

ลิ้วงังเพ้งกับฉั่งไต้ฉ่อค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้เช็กเสียวเซียงกับทิชิ่วต่อสู้ถึงตอนท้าย ในหนึ่งกระบวนเพลงแฝงเก้าท่วงท่า กระบวนท่าหนึ่งแฝงความเปลี่ยนแปลงหลายประการ กระทั่งชมดูก็ไม่อาจชมดูชัดตา สุดท้ายทั้งสองหยุดร่างไว้ยังเข้าใจว่าเช็กเสียวเซียงปิดสกัดสภาวะจู่โจมของทิชิ่วเป็นผลสำเร็จ พอฟังค่อยทราบว่าเช็กเสียวเซียงใช้ท่าแหฟ้าตาข่ายดิน ในกระบวนท่าไม่มีคำ 'หนึ่ง' ย่อมถูกปรับเป็นแพ้แล้ว

ซีจิ้นตังกล่าวกับทิชิ่วแล้ว

"ทิเฮีย เรามีเรื่องหนึ่งคิดเรียนถาม"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"มิกล้ารับ แม่ทัพซีโปรดบอกมา"

ซีจิ้นตังกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นทิเฮียลั่นปากเอาชนะเช็กเสียวเซียงในสิบกระบวนท่า เช็กเสียวเซียงผู้นี้มีฝีมือสูงเยี่ยม ทั่วทั้งแผ่นดินยากจะมีคนเอาชนะมันในสิบกระบวนท่า แม้แต่ทิเฮียเกรงว่า...เราเห็นทิเฮียรับปากโดยเร็วจนบัดนี้ยังไม่เข้าใจ"

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"แม่ทัพซีมีสายตาคมกล้านัก ความจริงแล้วข้าพเจ้าไม่สามารถเอาชัยได้ ข้าพเจ้าผู้นี้นอกจากอาศัยมือเหล็กทั้งคู่ และกำลังภายในที่แกร่งกร้าวแล้ว ไม่ว่าวิชาดรรชนี ฝ่ามือกระบี่หมัดเท้าล้วนเป็นรองเช็กเสียวเซียง น่าเสียดายที่มันมีจุดอ่อนเช่นเดียวกับผู้คนทั่วไป นั่นคือนิยมสุขสบายรังเกียจความลำบาก ชมชอบเอารัดเอาเปรียบ..."

หัวหน้าค่ายทักษิณกล่าวว่า

"หากทิเฮียมิใช่คู่มือของเซ็กเสียวเซียง อย่างนั้นยอดฝีมือในบริเวณ รวมทั้งเรากับน้องแซ่จิว แม่ทัพซีกับแม่ทัพจิวก็มิใช่คู่มือของเซ็กเสียวเซียงแล้ว เพียงไม่ทราบทิเฮียไฉนบอกว่ามันชมชอบเอารัดเอาเปรียบ?"

ทิชิ่วกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ความคิดชอบเอารัดเอาเปรียบ เป็นนิสัยส่วนหนึ่งของผู้คน อย่าว่าแต่ข้าพเจ้ายังขุดหลุมพรางล่อลวงให้มันเข้ามาติดกับ เซ็กเสียวเซียงความจริงหนักแน่นเยือกเย็น กอปรด้วยไหวพริบและปัญญา มีปฏิกิริยาในการรับเหตุเปลี่ยนแปลง สุดที่ข้าพเจ้าจะเทียบเปรียบได้ ดังนั้นได้แต่ใช้แผนอุบาย บอกว่าจะเอาชัยมันในสิบกระบวนท่า โดยมีเงื่อนไขว่ามันต้องใช้เพลงกระบี่หนึ่งอักษรต่อสู้กับข้าพเจ้า"

จิวแป๊ะอูที่ด้านข้างสอดคำขึ้น

"ทิเฮีย เซ็กเสียวเซียงมีฝีมือร้ายกาจจริงๆ ข้าพเจ้าอาศัยเพลงกระบี่สร้างชื่อ มันกลับใช้กระบี่พิชิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเองยอมรับนับถืออย่างหมดหัวใจ เพียงแต่มันใช้เพลงกระบี่หนึ่งอักษร ท่านก็ถูกจำกัดให้กระบวนท่าลำดับที่หนึ่งถึงสิบ ไม่ถือว่าเอาเปรียบมัน..."

ทิชิ่วสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงมันใช้เพลงกระบี่หนึ่งอักษรมีข้อจำกัดกว่าข้าพเจ้าใช้กระบวนท่าลำดับที่หนึ่งถึงสิบมากนัก สมมติเช่นท่าที่เจ็ด ข้าพเจ้าสามารถใช้ท่าเจ็ดดาวเคียงเดือนแทนท่าคืนเดือนเจ็ดทางช้างเผือก ส่วนท่าที่แปดข้าพเจ้านอกจากใช้ท่าลมฝนแปดทิศ ยังสามารถใช้ท่าบารมีทั้งแปดด้าน แปดเซียนข้ามทะเล หรือวิกาลสู้แปดทิศ...เพลงกระบี่หนึ่งอักษรของมันกลับผิดแผกแตกต่าง มันต้องใช้เพลงกระบี่ที่มีคำ 'หนึ่ง' ของค่ายสำนักต่างๆ ย่อมเป็นเครื่องจำกัดความสามารถในการรับเหตุ

เปลี่ยนแปลงของมัน ความเสียเปรียบนี้เป็นผลจากการที่มันเข้าใจว่าหากข้าพเจ้าไม่เอาชัยมันในสิบกระบวนท่าถือเป็นฝ่ายแพ้ ฟังดูคล้ายข้าพเจ้าผูกมัดตัวเองแท้ที่จริงแล้วมันเป็นฝ่ายเสียเปรียบกว่าข้าพเจ้าถึงห้าเท่า"

ฉั้งได้ฉ่อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่สมควรเสียเปรียบถึงห้าเท่ากระมัง?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ความเสียเปรียบประการแรกคือ มันไม่อาจใช้ท่ากระบี่จัดเจนต่อสู้กับข้าพเจ้า ความเสียเปรียบประการสองคือ มันเข้าใจว่าขอเพียงรับมือได้สิบกระบวนท่า ถือเป็นฝ่ายชนะ ดังนั้นเพียงตั้งรับโดยไม่รุก ความเสียเปรียบประการสามคือ เนื่องจากมันเป็นฝ่ายรับ จึงถูกข้าพเจ้ารุกไล่ถึงหน้าต้นไม้ ไม่มีหนทางถอยได้ ความเสียเปรียบประการสี่คือ มันรับปากว่าเพียงใช้เพลงกระบี่หนึ่งอักษร แต่ก่อนหน้านี้มันประกระบี่กับเจ้านครจิว ดังนั้นข้าพเจ้าจดจำวิธีใช้กระบี่ และรูปแบบของการลงมือของมันไว้ ดังนั้นคำนวณว่ามันต้องใช้ท่วงท่าหนึ่งโผผินบินขึ้นฟ้า จึงใช้ท่ากับดักทั้งสิบด้านในระดับต่ำกว่ากฎเกณฑ์ ความเสียเปรียบประการสุดท้ายคือ มันใช้ท่าแหฟ้าตาข่ายดินต้านรับท่ากับดักทั้งสิบด้านของข้าพเจ้า ไม่ถือว่าพ่ายแพ้แก่ข้าพเจ้า เพียงถูกปรับเป็นฝ่ายแพ้เท่านั้น"

ทุกผู้คนค่อยเข้าใจโดยกระจ่าง ทิชิ่วกล่าวอีกว่า

"แต่ท่าสุดท้ายนับว่าหวุดหวิดหวาดเสียวยิ่ง ข้าพเจ้าที่ลั่นปากว่าจะเอาชนะ มันในสิบกระบวนท่า เพราะช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ หากไม่สามารถเอาชนะต่อให้สู้สืบไป ข้าพเจ้าก็มิใช่คู่มือมัน ผลสุดท้ายเช็กเสียวเซียงสามารถรับมือถึงท่าสุดท้าย พ่ายแพ้อย่างไม่สมควร แต่เมื่อลั่นปากก็ปฏิบัติตาม ถอยทัพในบัดดล ข้าพเจ้านับถือเลื่อมใสมันยิ่ง"

จิวแป๊ะอูพลันกล่าวว่า

"ทิเฮีย ท่านแม้มีเปรียบกว่าห้าประการ แต่เช็กเสียวเซียงใช้ท่าหนึ่งส่วนเสี้ยวไม่เปลี่ยนแปลงแทงถูกท่านสองครา หากทว่ามือเหล็กของท่านกลับเป็นปรกติไร้เรื่องราว นี่นับเป็นฝีมือที่แท้จริง"

ทุกผู้คนพอฟัง พากันมองดูมือของทิชิ่ว เห็นสองมือของทิชิ่วไม่ต่างกับผู้คนทั่วไป เพียงแต่มีกล้ามเนื้อสมส่วน มีพลังอย่างยิ่ง

ซีจิ้นตังกล่าวว่า

"มิน่าเล่าทิเฮียเรียกว่าทิชิ่ว (มือเหล็ก) สมควรเรียกเป็นซิ้งชิ่ว (มือวิเศษ) จึงถูกต้อง..."

จิวแนเล้งพลันร้องโอยออกมา กล่าวอย่างนึกได้ว่า

"พวกเราทำร้ายหัวหน้าที่เก้าของค่ายเทียมเมฆฉายากระบองทรงพลัง คร่ากุมตัวมา ยังไม่ส่งมอบให้แก่ค่ายเทียมเมฆ"

ลิ้วงังเพ้งกล่าวเสริมว่า

"ข้าพเจ้ายังฆ่าหัวหน้าที่แปดของพวกมันฉายาดาบคู่ควานวิญญาณเบ๊เจี้ยกุ่ย"

ซีจิ้นตังกระทืบเท้ากล่าวว่า

"นี้ไม่เป็นผลดีนัก"

หัวหน้าค่ายทักษิณกล่าวว่า

"ค่ายเทียมเมฆต่อให้มีใจกว้างกว่านี้ ก็ต้องทวงถามความแค้นให้กับหัวหน้าค่ายคนที่แปด"

ทั้งหมดหารือกัน ตกลงใช้ยาสมานแผลรักษาอาการบาดเจ็บของกระบองทรงพลัง ตบคลายจุดให้กับมัน จากนั้นทั้งหมดควบม้าไปจากที่นี้

เนื่องจากฝ่ายตรงข้ามล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของทั้งหมด ดังนั้นไม่ปลอมแปลงโฉมอีก พอตรวจนับจำนวนคน พบว่าขบวนของลิ้วงังเพ้งทั้งสิบสูญเสียไปแปดคน ขบวนของฉั่งไต้ฉ่อทั้งสิบก็สูญเสียทหาร

หกนาย

ทุกผู้คนเดินทางถึงเมืองน้อยแห่งหนึ่ง พอสอบถามดูค่อยทราบว่า เจ้าม้วยมอดและพวกเพิ่งเดินทางผ่านมาเมื่อสองชั่วยามก่อน

ตอนนั้นท้องฟ้ามืดสลัวลง ทั้งหมดต่อสู้มาหนึ่งวัน ล้วนบังเกิดความเหน็ดเหนื่อย คิดหาสถานที่พักผ่อน เมื่อมาถึงหน้าโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง เห็นผู้คนสองคนหอบเสบียงกรังและผัก ชิงถลันเข้าโรงเตี๊ยมไป

ซีจิ้นตังและพวกเห็นคนทั้งสองหนึ่งแขนขาดหนึ่งขาด้วน สารรูปดุร้ายอัปลักษณ์มิใช่แปดพิการฟ้าบกพร่องยังเป็นผู้ใด?

ดังนั้นซีจิ้นตังสั่งทหารสี่นายเฝ้าจับตาดู ส่วนทั้งหมดเข้าพักที่โรงเตี๊ยมเล็กๆ อีกแห่งหนึ่ง

ซีจิ้นตังแสดงตราแม่ทัพเมืองชังจิวออกมา ทางโรงเตี๊ยมย่อมอำนวยความสะดวกให้อย่างเต็มที่

ทั้งหมดเห็นฟ้ามืดค่ำลง คาดว่าเจ้าม้วยมอดและพวกคงไม่เดินทางทั้งยามวิกาล หากแต่พักผ่อนฟื้นฟูเรี่ยวแรงก่อน ทั้งหมดตกลงแยกย้ายกลับห้องไปพักผ่อน หลังจากรับประทานอาหารค่ำ อาบน้ำชำระกาย ค่อยมารวมตัวกันที่ห้องหลังหนึ่ง กำหนดแผนปฏิบัติการ

ยามนั้นทหารทั้งสี่นายนั้นกลับมารายงาน เปลี่ยนตัวทหารอีกสี่นายไปจับตาดูแทน

ตามคำรายงานของทหารทั้งสี่ ฝ่ายตรงข้ามมีจำนวนสิบสองคน พวกมันรู้จักผู้คุมซิม พบว่าซิมฮุ้นซัวอยู่ในจำนวนนั้น คล้ายกับแปดพิการฟ้าบกพร่องพักรวมกันที่ห้องด้านหน้า เจ้าม้วยมอดพักอยู่คนเดียวสองโฉดเนี่ยน้ำกับซิมฮุ้นซัวพักที่ห้องด้านหลัง

จิวแป๊ะอูพอฟังกล่าวว่า

“เจ้าม้วยมอดและพวกหลบหนีถึงที่นี้ ต้องเพิ่มความตื่นตัว พวกเราแม้มีกำลังมากกว่ามัน แต่หากไม่วางแผนอย่างแยบคาย เกรง

ว่ายากคร่ากุมมันได้”

หัวหน้าค่ายทักษิณกล่าวว่า

“ฟังว่าแปดพิการฟ้าบกพร่องล้วนพิกลพิการ แต่มีวิชาฝีมือแปลกประหลาด ลงมือด้วยอำมหิต ทั้งมีความสามารถในการใช้พิษ นับเป็นคู่มือที่น่าปวดเศียรเวียนเกล้า”

ทิชิ่วกล่าวเสริมว่า

“กระบี่ฟ้าดาบพิฆาต สองโฉดเนี่ยน้ำยิ่งยากจัดการ คราก่อนศิษย์น้องที่สี่ใช้เพลงกระบี่ทำลายกระบี่ฟ้า ศิษย์น้องที่สามใช้เพลงเท้าทำลายดาบพิฆาต ค่อยคร่ากุมพวกมันเอาไว้ หากปล่อยให้พวกมันผนึกกำลัง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจจัดการได้”

ซีจิ้นตังพลันยกมือตบโต๊ะ กระชากเสียงว่า

“สองโฉดสมควรตาย”

ทุกผู้คนคิดไม่ถึงซีจิ้นตังมีโทสะถึงเพียงนี้ ล้วนรับฟังจนตะลึงลาน ทิชิ่วพลันกล่าวว่า

“แม่ทัพซี ข้าพเจ้าสามารถเรียนถามเรื่องหนึ่งหรือไม่?”

ซีจิ้นตังแม้ยังมีโทสะไม่คลาย แต่ให้ความเคารพต่อทิชิ่วยิ่งจึงกล่าว

“เรื่องอันใด ทิเฮียโปรดบอกมา เรายินดีบอกทุกประการ”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“หากเกี่ยวพันถึงความลับส่วนตัวของท่านแม่ทัพ ท่านแม่ทัพก็ไม่ต้องบอกกล่าวแล้ว”

ซีจิ้นตังกล่าวว่า

“ทิเฮียบอกมาฟังดู”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“เมื่อยี่สิบปีก่อน ตระกูลซีมีสามพี่น้อง เรียกว่าสามผู้กล้าเนี่ย

น้ำ ซึ่งประพฤติถือคุณธรรม ต่อมาฟังว่าพี่ใหญ่ของสามผู้กล้าไม่พอใจพฤติการณ์ของน้องรองกับน้องสาม ทั้งนี้เพราะไม่เพียงแต่วิชาฝีมือของน้องรองกับน้องสามเริ่มเดินในแนวอธรรม คนก็เปลี่ยนเป็นป่าเถื่อนดุร้าย บิดามารดาดุว่าพวกมัน กลับถูกพวกมันกระทำปิตุฆาตมาตุฆาต ทั้งวางยาสลบต่ออาจารย์ ลงมือฆ่าทิ้ง พี่ใหญ่จึงแตกหักกับพี่น้องทั้งสอง เนื่องจากอาศัยหนึ่งต้านรับสองแทบจบชีวิตใต้เงื้อมมือพี่น้องทั้งสอง ในที่สุดพี่ใหญ่นั้นโยกย้ายมายังเมืองชัวจิว ภายหลังไม่เห็นออกท่องยุทธจักร คาดว่าคงบังเกิดความท้อแท้ทอดอาลัย พี่ใหญ่ผู้นี้เรียกว่าซีเจี่ยตัง สาบสูญไร้ข่าวคราวนานปี”

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งเพ่งตามองซีจิ้นตัง กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเป็นมือปราบ ย่อมต้องสืบประวัติของผู้ต้องหาโดยละเอียด...”

ซีจิ้นตังพึมพำว่า

“ท่านล้วนทราบแล้ว ท่านล้วนทราบแล้ว...”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเพียงคาดเดาดู หากมีข้อผิดพลาดขอแม่ทัพซีอย่าได้ตำหนิ”

ซีจิ้นตังค่อยสงบจิตใจ กล่าวว่า

“ท่านคาดเดาไม่ผิด เราคือซีเจี่ยตัง”

ทุกผู้คนใจหายวาบ คิดไม่ถึงว่าคราครั้งนี้ ซีจิ้นตังซึ่งมีชื่อเดิมว่าซีเจี่ยตังกลับยกกำลังมาตามล่าสองโฉดเนี่ยน้ำที่เป็นน้องชายตัวเอง ได้ยินซีจิ้นตังกล่าวว่า

“เนื่องด้วยพวกมันเป็นน้องชายเรา เรายิ่งไม่อาจปล่อยให้พวกมันก่อกรรมทำเข็ญ รอสักครู่ตอนจับกุม ขอทุกท่านอย่าได้เห็นแก่หน้าเรา หากจับเป็นได้ก็จับเป็นหากจับเป็น ไม่ได้ก็ฆ่าทิ้ง มิให้พวกมัน

สร้างความเสื่อมเสียแก่วงศ์ตระกูล”

ทิชิ่วกล่าวอย่างจริงจังว่า

“แม่ทัพซี ข้าพเจ้าเอ่ยถึงเรื่องนี้ เพราะเกรงว่ารอสักครู่เกิดการต่อสู้ดาบกระบี่ไร้นัยน์ตา...”

ซีจิ้นตังกล่าวเสียงเครียดว่า

“หน้าที่คือหน้าที่ ไม่อาจมีความคิดส่วนตัวเจือปน เราเป็นเจ้าหน้าที่บ้านเมือง หากมีใจลำเอียง จะให้ผู้คนยอมรับได้อย่างไร เรายังทราบว่าทิเฮียเลียบเคียงถึงแนววิชาฝีมือของน้องชายชั่วช้าทั้งสองจากเรา...”

ทิชิ่วหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวว่า

“เลียบเคียงถามกลับมิกล้า เพียงแต่...”

ซีจิ้นตังหัวรอดังๆ กล่าวว่า

“ทิเฮียละเอียดรอบคอบ เราไหนเลยกล้าตำหนิ....เมื่อยี่สิบปีก่อน เราทวนหนึ่งวาซีเจี่ยตังไม่อาจสำเร็จโทษพวกมันที่กระทำปิตุฆาตและมาตุฆาต ยี่สิบปีให้หลังของวันนี้ เราฝึกวิชาทำลายกระบี่ฟ้าดาบพิฆาตของพวกมันได้ รอสักครู่ปล่อยให้เราจัดการกับพวกมันเอง”

หัวหน้าค่ายทักษิณ กล่าวว่า

“อย่างนั้นพวกเราหารือว่าจะจับกุมเจ้าม้วยมอดอย่างไร?

จิวแป๊ะอูกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

“เจ้าม้วยมอดมีฝีมือสูงเยี่ยม ใจทะเยอทะยาน

มนุษย์สัมพันธ์ดีเลิศ กอปรด้วยไหวพริบปัญญา ซึ่งความจริงเช็กเสียวเซียงปล่อยให้พวกเรามาจับกุมเจ้าม้วยมอด คงเข้าใจว่าอาศัยพวกเรายังไม่อาจทำอย่างไรเจ้าม้วยมอดได้”

ฉั้งไต้ฉ่ออดถามมิได้ว่า

“พลังฝีมือของเจ้าม้วยมอดเป็นอย่างไร?”

จิวแป๊ะอูทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบชัด เพียงทราบว่าแม้แต่กงจื้อไร้ผู้ต่อต้าน ซึ่งชาวยุทธจักรล้วนปวดเศียรเวียนเกล้า ยังพ่ายแพ้แก่เจ้าม้วยมอดในสองร้อยกระบวนท่า ขณะที่กงจื้อไร้ผู้ต่อต้านสามารถโค่นข้าพเจ้าในสามกระบวนท่า"

จิวแป๊ะอูกับแป๊ะฮึงยู้เคยประมือกับกงจื้อไร้ผู้ต่อต้าน นับเป็นการต่อสู้ที่ฝังใจคนทั้งสอง ยอดฝีมือชาวยุทธจักรที่ร่วมทางไปล้วนเสียชีวิตหมดสิ้น แม้แต่ตุยเมี่ยในสี่ยอดมือปราบก็รับบาดเจ็บสาหัส สุดท้ายค่อยฆ่ากงจื้อไร้ผู้ต่อต้านเป็นผลสำเร็จ

แต่พลังฝีมือของเจ้าม้วยมอดยังสูงเยี่ยมกว่ากงจื้อไร้ผู้ต่อต้านอีก

ทุกผู้คนล้วนทราบว่าเจ้าม้วยมอดมีฝีมือสูงสุดยอด แต่จิวแป๊ะอูและพวกยังเสนอหน้าออกตามล่าเจ้าม้วยมอด นั่นเป็นเพราะเหตุใด?

อาจบางทีนี่เป็นคุณธรรมที่ชนชาวธัมมะยึดถือ เมื่อพบเห็นเรื่องราวที่จำเป็นต้องกระทำและสมควรกระทำ จะไม่คำนึงถึงชีวิต ชื่อเสียง ตลอดจนความสำเร็จล้มเหลว จวบกระทั่งตกตายจึงเลิกรา

ทิชิ่วเป็นมือปราบผู้หนึ่ง ความจริงเพียงปฏิบัติตามกรอบหน้าที่ติดตามจับกุมผู้กระทำผิดก็ใช้ได้แล้ว แต่ทิชิ่วถือคุณธรรมยิ่งกว่าผู้ใด ยื่นมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวมากมาย ในชีวิตของเขานอกจากจับกุมมหาโจรโฉดชั่ว ยังช่วยเหลือชนชาวธัมมะจำนวนมาก

ทิชิ่วกล่าวว่า

"แม่ทัพซีแม่ทัพจิวเป็นผู้บัญชาการสู้รบ ผู้คุมฉั้งผู้คุมลิ้วเป็นผู้เข้มแข็งในกองทัพ โง้วเล่าซิงแซ (ท่านผู้สูงอายุแซ่โง้ว) เป็นผู้นำค่ายสำนัก เจ้านครจิวดูแลนครอุดร แต่หากเอ่ยถึงการจับกุมคน ข้าพเจ้าสันทัดจัดเจนกว่า"

ซีจิ้นตังกล่าวว่า

"ทิเฮียโปรดบ่งบอกมา"

ทิชิ่วกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"จู่โจมศัตรูมิสู้จู่โจมจิตใจ สยบศัตรูมิสู้เกาะกุมโอกาส"

เถ้าแก่โรงเตี๊ยมที่ให้ที่พักพิงแก่เจ้าม้วยมอดและพวกอยู่ดีๆ ถูกแขกเหรื่อที่เข้าโรงเตี๊ยมสองคนจับตัวไว้ ฉุดลากผ่านถนนหลายสาย มาถึงหน้าโรงเตี๊ยมอีกแห่งหนึ่ง

คนทั้งสองผลักประตูเข้าไป ภายในโรงเตี๊ยมไม่มีลูกค้าอื่น กลับชุมนุมด้วยคนสวมชุดรัดกุมยี่สิบสามสิบคน ยังมีแม่ทัพสวมชุดเกราะหลายคน เถ้าแก่นั้นถึงกับเข่าอ่อนระทวย คุกโครมลงกับพื้น กล่าวว่า

"ใต้เท้าโปรดละเว้นชีวิต ผู้ต่ำต้อยซุนเทียนฮึงสงบเสงี่ยมเจียมตัว ไม่เคย..."

ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งตวาดคำ 'หยุดปาก' เถ้าแก่นั้นเพ่งตามองเห็นเป็นนายอำเภอเมือง สร้างความแตกตื่นจนกระทั่งศีรษะยังไม่กล้าเงยขึ้น มันไหนเลยทราบว่า นายอำเภอเมืองเล็กๆ เช่นนี้ มีตำแหน่งต่ำต้อยกว่าแม่ทัพใหญ่ที่นั่งอยู่กลางห้องมากนัก

นายอำเภอเมืองกล่าวว่า

"มิต้องร่ำร้องตะโกนก้องไป เจ้ากระทำผิดหรือไม่ พวกเราไม่ทราบชัด แต่ตอนนี้ในโรงเตี๊ยมเจ้ามีนักโทษของแผ่นดินพักอาศัยอยู่"

เถ้าแก่นั้นแตกตื่นจนหน้าบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำบัดเดี๋ยวเหลืองซีด กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ผู้...ผู้ต่ำต้อยไม่ทราบความ ขอท่านนายอำเภอโปรด...โปรดพิจารณา..."

นายอำเภอเมืองมีอายุสี่สิบเศษ ใบหน้าแดงไว้เคราดำ ท่วงท่าน่าเกรงขาม ทั้งยังเรียนรู้วิชาการต่อสู้ เรียกว่าส่วยฮวงกี้ ได้รับการ

สนับสนุนจากซีจิ้นตัง ดำรงตำแหน่งนายอำเภอที่นี้

นายอำเภอส่วยพลันได้รับคำเรียกหาจากซีจิ้นตัง รุดมายังโรงเตี๊ยมกลางวิกาล พอทราบรายละเอียดของเรื่องราว หารือแผนจับกุมผู้ต้องหาเป็นที่มั่นเหมาะก็ส่งคนไปตามตัวเถ้าแก่ซุนโรงเตี๊ยมเกาเซ็งมา

ซีจิ้นตังทราบว่า หากให้นายอำเภอที่นี้ดำเนินการสะดวกกว่า ดังนั้นเพียงรับฟังอย่างเงียบงัน นายอำเภอส่วยตวาดว่า

"รับฟังไว้ พวกเราคิดจับกุมผู้ต้องหาของแผ่นดิน มิอาจไม่เผาโรงเตี๊ยมของเจ้า สามวันให้หลังทางอำเภอจะจ่ายเงินสองร้อยตำลึงแก่เจ้า เป็นการชดใช้ค่าเสียหาย และสร้างโรงเตี๊ยมหลังใหม่ให้...

เถ้าแก่ซุนรีบกล่าวว่า

"ล้วนแล้วแต่ใต้เท้า จะอย่างเราประกอบกิจการโรงเตี๊ยมขาดทุนเผาทิ้งไปก็ดี"

นายอำเภอส่วยมองดูซีจิ้นตัง ซีจิ้นตังผงกศีรษะเล็กน้อย นายอำเภอส่วยจึงกล่าว

"ซุนเทียนฮึง เราแจ้งเรื่องต่อเจ้า เพื่อให้เจ้าบอกต่อผู้รับใช้ คนในครอบครัว ตลอดจนผู้พักแรมให้เก็บข้าวของหลบหน้าไปก่อน หลังจากนั้นคนของทางการจะสวมรอยเป็นผู้รับใช้แทน แต่ขณะที่เจ้าแจ้งต่อทั้งหมด ห้ามมิให้แตกตื่นลนลาน หากผู้คนสิบสองคนนั้นล่วงรู้ เราจะเอาผิดต่อเจ้า"

เถ้าแก่ซุนแตกตื่นจนโขกศีรษะเป็นพัลวันกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ทราบ...ทราบแล้ว ผู้ต่ำต้อยจะ...จะระมัดระวัง มิให้ผู้ต้องหาของแผ่นดิน...ล่วงรู้"

จิวแป๊ะอู แป๊ะฮึงยู้สบตากันวูบ ดูท่าในสายตาราษฎร นายอำเภอเมืองมีอำนาจน่าเกรงขาม นายอำเภอส่วยผู้นี้เพียงว่ากล่าวไม่กี่คำ ก็ขู่ขวัญเถ้าแก่ซุนจนลนลาน มิน่าเล่าชาวเมืองพอเผชิญกับขุนนาง

ที่ถืออำนาจบาตรใหญ่ จึงได้รับความเดือดร้อนแสนสาหัส

นายอำเภอส่วยเห็นซีจิ้นตังยกถ้วยดื่มสุราลงไป จึงกล่าว

"ตกลง รีบไปดำเนินการ ก่อนยามต้นให้ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องถอนตัวจากไปให้หมดสิ้น"

เถ้าแก่ซุนโขกศีรษะหลายครา คิดหมายจากไป นายอำเภอส่วยพลันตวาดว่า

"ผู้ต้องหาของแผ่นดินนั้นเข้าพักพร้อมกันสิบสองคน ประกอบด้วยคนพิการแปดคน พี่น้องอีกคู่หนึ่ง ยังมีผู้คนอีกสองคน อย่าได้จำแนกผิดไป"

เถ้าแก่ซุนพอฟัง ก็คุกเข่าลงอีกครา รับคำว่า

"ผู้ต่ำต้อยจำได้แล้ว...ผู้คนสิบสองคนนั้นมีสารรูปดุร้าย ผู้ต่ำต้อยมองปราดเดียวก็ทราบว่าพวกมันมิใช่คนดี..."

นายอำเภอส่วยโบกมือคราหนึ่ง เจ้าหน้าที่สองนายก็ประคองเถ้าแก่ซุนออกจากโรงเตี๊ยม

นายอำเภอส่วยหันมาทางซีจิ้นตัง กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"แม่ทัพซี ทางอำเภอมีเจ้าหน้าที่หลายร้อยนาย ต้องการให้ระดมกำลังมาช่วยเหลือท่านแม่ทัพหรือไม่?"

ซีจิ้นตังกล่าวว่า

"มิต้อง คนมากเกินไปกลับเกิดความวุ่นวาย เพียงคัดเลือกกำลังมาสักเจ็ดสิบคนก็พอ"

นายอำเภอส่วยกล่าวว่า

"อย่างนั้นเราจะไปรวบรวมกำลัง จัดเตรียมลูกธนูและอาวุธเพลิง"

ซีจิ้นตังผงกศีรษะ ทิชิ่วพลันกล่าวว่า

"นายอำเภอส่วย"

"นายอำเภอส่วยทราบจากซีจิ้นตัง ล่วงรู้ความเป็นมาของทิชิ่ว

พอฟังจึงกล่าว

"ทิซิงแซมีคำสั่งสอนใด?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"เถ้าแก่ซุนนั้นเรียกว่าอะไร? ใช่เป็นคนท้องถิ่นนี้หรือไม่?"

นายอำเภอส่วยกล่าวว่า

"มันเรียกว่าซุนเทียนฮึง เพิ่งอพยพมาเมื่อสามเดือนก่อน คล้ายเป็นชาวนครหลวง หามีครอบครัวไม่ ผู้รับใช้หลายคนนั้นคล้ายเป็นญาติของมัน"

ทิชิ่วกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ซุนเทียนฮึง? มันมีกิจการอื่นในที่นี้หรือไม่?"

นายอำเภอส่วยกล่าวว่า

"ไม่มี มันเพียงเปิดโรงเตี๊ยมแห่งเดียว"

ทิชิ่วส่งเสียงดังอ้อ จิวแนเล้งพลันกล่าวว่า

"ท่านนายอำเภอ รอสักครู่ยกกำลังมา ให้ทั้งหมดผูกผ้าแดงที่ต้นแขน หากเกิดการต่อสู้ จะได้จำแนกแยกแยะออก"

นายอำเภอส่วยกล่าวว่า

"แม่ทัพจิวชี้แนะถูกต้อง หากทิซิงแซไม่มีคำถามใด เราจะขอตัวกลับไปเตรียมการ"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"รบกวนแล้ว ท่านนายอำเภอเชิญตามสะดวก"

นายอำเภอส่วยน้อมคำนับต่อทั้งหมด ล่าถอยจากไปอย่างรีบร้อน

จิวแป๊ะอูกล่าวว่า

"แผนการอาจต้องเปลี่ยนแปลง"

ทิเฮียผงกศีรษะกล่าวว่า

"เจ้านครจิวคิดเห็นตรงกับข้าพเจ้าพอดี"

จิวแป๊ะอูถามว่า
"ในความเห็นทิเฮียเล่า?"
ทิชิ่วกล่าวว่า
"ยืมหอกสนองคืนผู้ใช้"

ยามต้นเพิ่งผ่านพ้น คนยามลากฝีเท้าที่เกียจคร้าน เดินหายลับกับมุมโค้งของตรอก

คนยามผู้นี้เคาะบอกโมงยามทุกราตรีเคาะบอกโมงยามเป็นแรมเดือนแรมปี บังเกิดความเบื่อหน่ายเส้นทางสายนี้ ต่อให้หลับตายังเดินได้ ดังนั้นมันไม่ได้สอดส่ายสายตามองอันใด ทั้งนี้เพราะบนท้องถนนที่สกปรกนี้ ไม่มีสิ่งใดคู่ควรให้มันสำรวจมอง

เพียงแต่คนยามคาดคิดไม่ถึงว่า ค่ำคืนนี้ที่สองฟากข้างถนน กลับซุ่มไว้ด้วยพนักงานกรมเมืองห้าสิบนาย

คนยามพอถือโคมสีเหลืองซัดเดินจากไปไกล นายอำเภอส่วยก็กระโดดปราดออกมา บนไหล่ขวาผูกแถบผ้าสีแดงเส้นหนึ่ง พอยกชูกระบี่ขึ้น พนักงานทั้งห้าสิบนายก็กระโดดออกมา ทุกคนผูกผ้าแดงบนไหล่ขวา กระโดดข้ามกำแพงซุ่มอยู่ทั้งสี่ทิศรายล้อมโรงเตี๊ยมเกาเซ็งเอาไว้

นายอำเภอส่วยดูออกว่า ภายในโรงเตี๊ยมไร้ผู้คน คาดว่าผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องล้วนล่าถอยไป แต่ยังมีห้องพักสามหลังจุดตะเกียงอยู่

ห้องหลังแรกซุมนุมด้วยผู้คนแปดคน ล้อมอยู่หน้าโต๊ะ บนโต๊ะจุดตะเกียงเล็กๆ ดวงหนึ่ง ห้องหลังที่สองจุดไฟสว่างไสว แต่ไม่เห็นมีคน ห้องหลังที่สามมีผู้คนสองคนนั่งโคจรพลัง อีกคนหนึ่งกำลังเช็ดดาบยาวที่คมกล้า คาดว่าคงเป็นหนึ่งในผู้คุมคุกใหญ่เลือดเหล็กเมืองชังจิวนาม ซิมฮุ้นซัง

นายอำเภอส่วยเป็นขุนนางฝ่ายบู๊ที่มีประสบการณ์สู้ศึกไม่น้อย

แต่ยามนี้ไม่ทราบเพราะเหตุใด ใจกลางฝ่ามือปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม ทั้งหมดเพียงหมอบซุ่มไว้ ไม่ส่งเสียงผิดปรกติใด

นายอำเภอส่วยดึงกระบี่ออกมาอย่างช้าๆ กระบี่สะท้อนประกายอันเย็นเยือกใต้ม่านวิกาล

พนักงานกรมเมืองสิบห้านายเตรียมยิงธนูเพลิง อีกสิบห้านายฉาบยาชาบนหัวธนู ที่เหลืออีกยี่สิบคนชักดาบคลี่แหฟ้าตาข่ายดินเตรียมพร้อมจู่โจม

ขอเพียงธนูเพลิงถูกยิงออกไป ทั่วทั้งโรงเตี๊ยมจะเกิดเพลิงไหม้ ผู้ที่คิดโถมออกมา จะถูกยิงใส่มือเท้า หากถูกลูกธนูยิงใส่ ร่างจะกลับกลายเป็นชาด้าน ยอมงอมือรับการจับกุม

ต่อให้สามารถหลบรอดจากลูกธนู พนักงานที่หมอบซุ่มอยู่จะฮือเข้าไป จับกุมคนเอาไว้

ทั้งหมดทราบว่าเจ้าม้วยมอดยากตอแย กระบี่ฟ้าดาบมารสองโฉดฉิ้งเนี่ยก็มีชื่ออื้อฉาว แปดพิการฟ้าบกพร่องมีสารรูปดุร้าย อย่าว่าแต่ยังมีดาบยาวซิมฮุ้นซัว

ความมีเปรียบของกองกำลังบ้านเมืองคือ ศัตรูอยู่ในที่เปิดเผย พวกมันอยู่ในที่ลับ

นี่เป็นปฏิบัติการที่ต้องประสบผล ไม่อาจล้มเหลวเด็ดขาด หากแม้นล้มเหลว ความมีเปรียบนี้จะสิ้นสูญไป ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าปะทะกับเจ้าม้วยมอดอย่างตรงๆ

ตามคำสั่งของซีจิ้นตัง พอถึงยามสองให้เปิดฉากจู่โจม

ยามสองแล้ว

7

พรานกลายเป็นเหยื่อ

ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่า โรงเตี๊ยมที่เงียบสงบไร้สุ้มเสียงพลันกลับกลายเป็นทะเลเพลิง

นอกจากเสียงเผาไหม้แล้ว มีแต่เสียงลูกธนูแหวกฝ่าอากาศ ที่น่าประหลาดคือ ตะเกียงในห้องพักทั้งสามดวงหาได้ดับไม่ ผู้คนภายในห้องก็ไม่มีความเคลื่อนไหวใด

เห็นอัคคีลามถึงบันไดที่ทอดสู่ห้องพักชั้นบนของโรงเตี๊ยมแล้ว ผู้คนทั้งสิบสองคนยังไม่มีท่าทีโถมออกจากทะเลเพลิง เจ้าม้วยมอดไหนเลยหลับอุตุถึงเพียงนี้?

นายอำเภอส่วยฉุกคิดว่าผิดท่า พลันยกมือเป็นสัญญาณ พุ่งตัวฝ่าเปลวไฟ ทะลวงเข้าหน้าต่างห้องพักหลังแรก

เห็นภายในห้องนั่งไว้ด้วยคนตายแปดคน กลับเป็นพนักงานกรมเมืองที่เตรียมล้อมจู่โจมเจ้าม้วยมอดและพวก

คนทั้งแปดถูกคนฆ่าตาย จากนั้นผลัดเปลี่ยนเป็นสวมใส่เสื้อ

ผ้าของแปดพิการฟ้าบกพร่อง บนพื้นยังมีซากศพของพนักงานกรมเมืองอีกแปดนาย นายอำเภอส่วยแน่ใจว่า คนที่ห้องพักของเจ้าม้วยมอด สองโฉดเนี่ยน้ำกับซิมฮุ้นซัวคงมีสภาพดุจเดียวกัน

หากนับรวมผู้คนทั้งสี่นั้น เป็นจำนวนยี่สิบคนพอดี พนักงานกรมเมืองทั้งยี่สิบนายกลับไม่มีคนรอดชีวิตแม้สักคนเดียว

นายอำเภอส่วยมือเท้าเย็นเฉียบ ขณะจะล่าถอยออกไป พลันได้ยินเสียงแผดร้องหลายครา พนักงานกรมเมืองที่ยิงธนูเพลิงเหล่านั้นถูกจับโยนเข้ากองเพลิง แผดร้องคร่ำครวญออกมา

นายอำเภอส่วยร่ายรำกระบี่เป็นบุปผากระบี่หลายวง คุ้มครองหน้าหลังซ้ายขวาเอาไว้ ปากตวาดว่า

"ระวังศัตรู"

ได้ยินเสียงหัวร่อเฮอะ ฮะ ในทะเลเพลิงปรากฏคนผู้หนึ่งพุ่งตัวออกมาดุจหมอกควัน กลับเป็นชายฉกรรจ์อัปลักษณ์เท้าซ้ายขาดด้วนในมือถืองูเส้นลวดสีดำตัวหนึ่ง

คนผู้หนึ่งหลงเหลือเท้าข้างเดียว ยังมีความเคลื่อนไหวรวดเร็วถึงเพียงนี้หากมีสองเท้าครบถ้วน สมควรมีวิชาตัวเบาเลิศล้ำในต่ำใต้แล้ว

นายอำเภอส่วยทราบว่านี่มิใช่เวลากล่าววาจา ดังนั้นแทงกระบี่ออก จวบจนสภาวะกระบี่ใช้ถึงที่สุด ค่อยบังเกิดเสียงขวับคราหนึ่ง

คนเท้าเดียวไม่ได้หลบหลีก เพียงโบกมือวูบ งูตัวนั้นก็ดีดพุ่งออกไป ม้วนพันตัวกระบี่ไว้ แผ่แม่เบี้ยฉกใส่ข้อมือที่ถือกระบี่ของนายอำเภอส่วย

นายอำเภอส่วยรีบละทิ้งกระบี่ ดีดนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ ใส่ตำแหน่งนับจากหัวสามนิ้วของงูเส้นลวด งูเส้นลวดตัวนั้นก็หดกลับไป คลายลำตัวจากการม้วนพันตัวกระบี่

นายอำเภอส่วยชิงยื่นมือช้อนรับกระบี่ไว้ก่อนที่จะตกถึงพื้น ร่าย

รำเพลงกระบี่ไล่ลมในท่วงท่าที่สามารถรุกได้รับได้ จากนั้นถามว่า

"ท่านเป็นใคร?"

คนเท้าเดียวกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"งูลวดเหล็ก"

ทันใด ในควันหนาทึบปรากฏผู้คนอีกคนหนึ่งแสดงตนขึ้น กลับเป็นชายฉกรรจ์อัปลักษณ์เท้าขวาขาดด้วน มือถืองูพิษสีเขียวตัวหนึ่ง หัวร่อเคี้ยกเคี้ยกกล่าวว่า

"ยังมีเรางูไผ่เขียว"

นายอำเภอส่วยใจหายวูบ ได้ยินเสียงแผดร้องติดต่อกัน พนักงานกรมเมืองอีกหลายนายถูกจับโยนเข้าทะเลเพลิง เห็นที่ข้อมือ บริเวณลำคอ ที่ข้อเท้าเหล่านั้นถูกสัตว์พิษกัดเป็นรูโลหิตสีดำสองรู เหลียวดูพนักงานกรมเมืองที่นั่งล้อมวงเสียชีวิตเหล่านั้น ก็มีสภาพดุจเดียวกัน นายอำเภอส่วยร้องโพล่งว่า

"แปดพิการฟ้าบกพร่อง?"

ได้ยินคนผู้หนึ่งส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกลกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เราคืองูสี่ขา"

เห็นตัวประหลาดตาซ้ายบอดไปผู้หนึ่งแสดงตนขึ้น มือถืองูสี่ขาขนาดใหญ่ดุร้ายตัวหนึ่ง

แว่วเสียงแผดร้องไม่ขาดหู พนักงานกรมเมืองอีกหลายนายถูกโยนเข้าทะเลเพลิง ขณะที่เส้นทางทั้งสี่ด้านถูกปิดตาย

นายอำเภอส่วยยกมือปาดหน้าผาก ก็ปาดถูกหยาดเหงื่อชุ่มโชก ทราบว่าตัวเองมิใช่นายพรานอีก หากแต่กลายเป็นเหยื่อแล้ว

นายอำเภอส่วยถดถอยไปด้านหลังอย่างช้าๆ ที่ด้านหลังพลันบังเกิดสุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า

"ไม่มีประโยชน์หรอก เราคืองูไหมแดง อยู่ที่ด้านหลังท่าน"

นายอำเภอส่วยเหลียวหน้ามอง เห็นตัวประหลาดตาขวาบอดไปผู้หนึ่ง ในมือถืองูสีแดงชาดตัวหนึ่ง

ศัตรูยิ่งมายิ่งมาก นายอำเภอส่วยทราบว่า หากต่อสู้กับสี่ในแปดพิการฟ้าบกพร่อง ตัวเองคงต้องตายแน่นอน

อย่าว่าแต่ฝ่ายตรงข้ามไม่มีเพียงสี่คน ได้ยินสัมเสียงประหลาดเสียงหนึ่งดังว่า

"เราคือฟ้าพิการอันดับแรก...เจ้างูทอง"

นายอำเภอส่วยไม่หันไปตามเสียง หากแต่โผพุ่งขึ้นฟ้า คิดทลายหลังคาห้องหลบหนี

มันเพิ่งกระโดดลอยตัว ผู้คนทางซ้ายขวาหน้าหลังก็กระโดดปราดขึ้น งูทั้งสี่ตัวฉกสกัดใส่มัน

นายอำเภอส่วยสะบัดกระบี่ขวับ ขวับ ขวับ ขวับ แทงใส่หว่างเอวของคนทั้งสี่ มันคาดคำนวณว่าคนทั้งสี่ต้องยกมือสกัดกั้น อย่างนั้นจะเปิดช่องโหว่ที่ชายโครง สี่กระบี่นี้จึงจู่โจมใส่ตำแหน่งที่ต้องป้องกัน

สี่ในแปดพิการฟ้าบกพร่องถูกคุกคามตกวูบลงจริงๆ เห็นแน่ชัดนายอำเภอส่วยจะพุ่งชนถูกเพดานห้อง พลันรู้สึกข้อมือตึงวูบ ร่างถูกฉุดดึงลงไป เห็นบนตัวกระบี่เลื้อยพันด้วยงูสีทองตัวหนึ่ง งูสีทองอยู่ในมือตัวประหลาดมือซ้ายขาดด้วนผู้หนึ่ง

ได้ยินสุ้มเสียงอีกเสียงหนึ่งดังว่า

"เราคืองูเหลือมใหญ่ ท่านต้องการทดสอบดูหรือไม่?"

นายอำเภอส่วยสมองลั่นอึงอล ลอบร้องคำ 'จบสิ้นกัน' ในใจ

ยามนั้นสุ้มเสียงที่เบื้องนอกสงบลง นอกจากเสียงเผาไหม้แล้วคงมีแต่เสียงการต่อสู้ที่แปลกพิเศษชนิดหนึ่ง เป็นเสียงลมฝ่ามืออันกล้าแข็งกับเสียงลำตัวงูกรีดฝ่าอากาศ

เจ้างูทองที่แขนซ้ายขาดด้วนพลันอุทานดังเอ๊ะออกมา งูเหลือม

ใหญ่ที่แขนขวาขาดด้วนกล่าวว่า

"ดูท่ามีศัตรูมาถึงเบื้องนอก"

งูสี่ขาที่ตาบอดข้างซ้ายกล่าวว่า

"พวกเราจัดการกับเจ้าผู้นี้ก่อน ค่อยรุดไปช่วยเหลือ"

งูไผ่เขียวที่เท้าขวาขาดไปก็กล่าวว่า

"ใช่แล้ว นายเหนือกำลังต้องการคน พวกเรารีบด่วนด้วย"

พริบตานั้นงูห้าตัวฉกจู่โจมใส่นายอำเภอส่วย นายอำเภอส่วยคิดใช้กระบี่ตั้งรับ แต่กระบี่คู่มือยังถูกงูทองรัดพันไว้ กลับดึงไม่หลุด ได้แต่หลับตารอความตาย

พลันได้ยินเสียงหวีดหวือ ผู้คนสองคนโถมขึ้นมายังห้องพักชั้นบนอย่างรีบร้อน จากนั้นคนสวมเสื้อสีทึบราวเนื้อเหล็กผู้หนึ่ง ลอยตัวขึ้นมาดุจปักษามหึมา ชิงกราดฟาดออกสามฝ่ามือ ต่อยออกสองหมัด

นายอำเภอส่วยรู้สึกว่ากลิ่นคาวฉุนเฉียวจางหาย มีคนร้องอุทานออกมา พอลืมตาขึ้น เห็นคนสวมเสื้อสีทึบราวเนื้อเหล็กผู้หนึ่งยืนอยู่เบื้องหน้าตัวเอง กลับเป็นทิชิ่ว

ที่ชั้นบนยังเพิ่มผู้คนอีกสองคน คนหนึ่งมีรอยแผลเป็นบนใบหน้าคนหนึ่งสองหูแหว่งหาย บุคคลแรกมือถืองูสีเงิน บุคคลหลังมือถืองูลาย ปากส่งเสียงหอบหายใจ ถลึงตาใส่ทิชิ่ว แสดงว่าถูกทิชิ่วไล่ต้อนขึ้นมา

เหลียวดูงูร้ายที่รุมล้อมมัน นอกจากงูสีทองที่ยังรัดพันกระบี่ของมันไว้แล้ว งูไผ่เขียวกับงูไหมแดงล้วนถูกต่อยจนส่วนหัวบี้แบน ส่วนงูลวดเหล็ก งูสี่ขากับงูเหลือมใหญ่ล้วนถูกพลังฝ่ามือทิชิ่วกระแทกพันห่างไป

นายอำเภอส่วยแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง มันใช้กระบี่ยังไม่อาจทิ่มแทงงู ทิชิ่วกลับต่อยงูในส่วนหัวบี้แบน หรือว่ามือของทิชิ่วยังรุนแรง

กว่ากระบี่อีก?

พริบตาที่มันเสียสมาธิครุ่นคิด งูสีทองก็ม้วนตัวฉุดดึงกระบี่หลุดจากมือ ร่วงหล่นลงสู่พื้น

จากนั้นเจ้างูทองกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ทิชิ่ว?"

ทิชิ่วแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"ถูกต้อง มีคนแจ้งเหตุต่อพวกท่านล่วงหน้า ดังนั้นพวกท่านเตรียมจู่โจมตลบหลังพวกเรา เปิดโอกาสให้เจ้าม้วยมอดหลบหนี น่าเสียดายที่พวกเราล่วงรู้แผนการพวกท่าน"

แก้วตาเจ้างูทองหดเล็กลง กล่าวว่า

"ตกลง พวกเราฆ่าพวกท่านก่อน ค่อยกำจัดฆ่าที่หลงเหลือ"

เสียงขาดคำ บังคับงูสีทองฉกจู่โจมใส่ใบหน้าทิชิ่ว

งูสีทองตัวนี้เคลื่อนไหวรวดเร็วกว่างูทุกตัว แต่ความเคลื่อนไหวของทิชิ่วรวดเร็วยิ่งกว่า ต่อยหมัดสวนออกไป พอดีต่อยถูกตำแหน่งนับจากหัวงูลงมาสามนิ้ว

เสียงหวีดเมื่องูสีทองถูกต่อยกระดอนออกไป จากนั้นดีดตัวกลับมาอ้าปากฉกใส่ หมัดของทิชิ่วกลับไม่อาจต่อยมันตายคาหมัด

ทิชิ่วบังเกิดความตื่นตระหนก ลำตัวงูก็ม้วนพันใส่ต้นแขน ผงกหัวหมายฉกกัดใส่ ทิชิ่วชิงคว้าจับตำแหน่งนับจากหัวงูลงมาสามนิ้ว บิดกระชากโดยแรง งูสีทองดิ้นรนอย่างสุดชีวิตกลับยังไม่ตาย

พริบตานั้นงูเหลือมใหญ่ งูลวดเหล็กและงูสี่ขาล้วนจู่โจมมาถึง

ทิชิ่วคลายมือออก ปล่อยให้งูสีทองดิ้นหลุดไป จากนั้นยื่นสองมือออก ตะปบคว้างูเหลือมใหญ่กับงูลวดเหล็กเอาไว้

นายอำเภอส่วยก็ฟาดฝ่ามือ กระแทกงูสี่ขากลับไป

ทิชิ่วพอรวบนิ้วทั้งห้า งูลวดเหล็กก็ถูกบีบเค้นบี้แบน แต่ยังอ้าปาก

ฉกใส่ งูเหลือมใหญ่ก็ถูกบีบจนเลือดเนื้อกระเซ็นซ่าน แต่งูเหลือมมีพลังชีวิตกล้าแข็ง ยังม้วนลำตัวที่หยาบใหญ่รัดพันร่างทิชิ่วไว้

พร้อมกันนั้นงูสีเงินกับงูลายพากันพุ่งฉกมา

ทิชิ่วพานตวัดสองเท้าเตะออก เตะงูสีเงินกับงูลายพันห่างไป จากนั้นระบายลมจากปาก ดิ้นรนโดยแรง เสียงปงเมื่อดิ้นรนจนงูเหลือมใหญ่ลำตัวขาดเป็นท่อนๆ ทิชิ่วใช้สองมือกระชากดึงงูลวดเหล็กขาดเป็นสองท่อน งูสีทองก็พุ่งฉกใส่หน้าอีกครา ทิชิ่วตวัดมือวูบ งูสีทองคล้ายเกรงกลัวทิชิ่ว ชิงดีดตัวหลบเลี่ยง

แปดพิการฟ้าบกพร่องนับตั้งแต่ออกท่องเที่ยว ก็อาศัยงูพิษทั้งแปดตัวนี้ทำร้ายผู้คน แต่ทิชิ่วอาศัยพลังการฝึกปรืออันกล้าแข็ง และสองมือที่แกร่งกร้าวกว่าเหล็ก สังหารงูไหมแดง งูเหลือมใหญ่ งูไผ่เขียว กับงูลวดเหล็กไปสี่ตัว

ที่น่าตื่นตระหนกคือ แม้แต่งูสีทองซึ่งจัดอยู่อันดับแรกในงูพิษทั้งแปด ก็คล้ายเกรงกลัวมือเหล็กของทิชิ่ว นับเป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

งูสีทองตัวนี้มาจากชมพูทวีป ในร้อยพันปียากพบพาน เป็นงูที่มีพิษร้ายแรง ทั้งยังมีพลังชีวิตกล้าแข็ง ปรกติต่อให้ใช้ก้อนหินทุบใส่ยังไม่อาจทุบบี้แบน

งูสีทองพอดีดตัวหลบเลี่ยง งูสีเงินกับงูลายก็พุ่งจู่โจมเข้ามาใหม่ คราครั้งนี้งูทั้งสามตัวล้วนเกิดความตื่นตระหนก ไม่ฉกกัดวุ่นวาย ทิชิ่วตะปบคว้าสองครา ล้วนคว้าไม่ถูก

นายอำเภอส่วยสูญเสียกระบี่ งูสี่ขาตัวนั้นก็ใช้ปากฉกกัด ใส่ขาทั้งสี่ข้างจู่โจม นายอำเภอส่วยแทบเผชิญกับอาวุธห้าชนิด

อัคคีลุกไหม้ปิดทางออกที่ประตูห้องแล้ว ผู้คนทั้งสิบยังต่อสู้กันอย่างดุเดือด

ยามนั้นปรากฏพนักงานกรมเมืองสองนายพุ่งฝ่ากองไฟเข้ามา หนึ่งในสองฟันดาบใส่งูสี่ขา อีกผู้หนึ่งยื่นส่งกระบี่ให้แก่นายอำเภอส่วย

พนักงานกรมเมืองคนแรกฟันดาบพลาดผิด ตัวประหลาดตาเดียวนั้นควงงูสี่ขาจู่โจม พนักงานกรมเมืองนั้นหลบหลีกจากท่าฉกกัด แต่งูสี่ขายื่นกรงเล็บบนขาออก ตะกุยถูกพนักงานกรมเมืองนั้น พนักงานกรมเมืองนั้นถูกพิษล้มตายลง

งูสี่ขาพุ่งฉกใส่พนักงานกรมเมืองอีกคนหนึ่ง พนักงานกรมเมืองนั้นมือเปล่า รีบถลันหลบหลีก มิคาดงูสี่ขาตวัดหางงู สร้างความแตกตื่นลนลานแก่มัน พริบตาที่เสียสมาธิ กลับถูกงูสี่ขาฉกกัดใส่ แผดร้องพลางล้มลง

พลันปรากฏประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง นายอำเภอส่วยซัดกระบี่ถูกงูสี่ขา ตัวประหลาดตาเดียวนั้นรู้สึกสะท้านที่ข้อมือ ไม่อาจบังคับงูมั่นทั้งงูทั้งกระบี่พุ่งวาบไปในกองไฟ ได้ยินงูสี่ขาตัวนั้นส่งเสียงร้องวุ่นวาย ชั่วขณะสุ้มเสียงก็ขาดหายไป

นายอำเภอส่วยพอซัดกระบี่กระแทกงูสี่ขาตกลงในกองไฟ ก็ร่ายรำเพลงหมัดฝ่ามือเข้าต่อสู้กับตัวประหลาดตาเดียวนั้น ตัวประหลาดตาเดียวนั้นปราศจากงูร้าย ดังนั้นตกเป็นเบี้ยล่าง

ทิชิ่วลงมือเป็นคำรบสาม ครั้งนี้ใช้สองมือคว้าจับงูลายตัวนั้นเอาไว้ งูลายหลบไม่พ้น จึงผงกหัวฉกกัดใส่

ทิชิ่วกลับบิดหัวของงูลายจนหักไป งูลายแม้กัดถูกต้นแขนทิชิ่ว แต่ว่ากัดไม่เข้า ทิชิ่วยังบิดงูสีเงินจนลำตัวขาดกลางอีกตัวหนึ่ง

งูสีทองเห็นเช่นนั้น รีบหดหัวกลับ คิดมุดไปในแขนเสื้อของตัวประหลาดแขนซ้ายขาดด้วนนั้น

แต่ทิชิ่วชิงยื่นสองมือคว้าจับงูสีทองไว้ ออกแรงบิดวูบ ลำตัวงูสีทองถูกบิดเป็นก้อนกลม จากนั้นทิชิ่วประกบสองมือ หนีบประกบ

หัวงูเอาไว้ ในที่สุดงูสีทองแน่นิ่งไป

แปดพิการฟ้าบกพร่องตื่นตระหนกยิ่ง ส่งเสียงกู่ร้องออกมาคิดหมายล่าถอย แต่อัคคีเพลิงปิดทางถอยเอาไว้

ทางถอยเหลือเพียงหน้าต่างห้อง ทิชิ่วกลับยืนอยู่ริมหน้าต่าง

แปดพิการฟ้าบกพร่องโถมออกไปอย่างไม่คิดชีวิต พวกมันถือดีที่งูพิษทั้งแปดตัว เมื่องูพิษถูกกำจัดหมดสิ้น ด้านพลังฝีมือก็ไม่อาจพึ่งพาถือดี

ทิชิ่วควงหมัดเข้ารับหน้า ปากตวาดว่า

"พวกท่านทำร้ายพนักงานกรมเมืองของเมืองโฮ้วบ้วยถึงแก่ชีวิต ต้องทิ้งชีวิตให้แก่ข้าพเจ้า"

ในเสียงลมหมัด ตัวประหลาดเท้าซ้ายขาดด้วนกระอักโลหิตล้มลง ตัวประหลาดตาขวาบอดไปถูกกระแทกไปในทะเลเพลิง ตัวประหลาดตาซ้ายบอดไปก็ถูกนายอำเภอส่วยทำร้ายร่วงหล่นลงในเถ้าถ่าน ตัวประหลาดมีรอยแผลเป็นบนใบหน้าถูกทิชิ่วกระแทกลงจากห้องพักชั้นบน ถูกพนักงานกรมเมืองที่โกรธแค้นใช้ดาบรุมสับสังหาร

ตัวประหลาดอีกสี่คนยังพันตูกับทิชิ่วต่อสู้อย่างไม่คิดชีวิต

เมื่อเปลวไฟลุกช่วงโชติ เถ้าแก่ซุนซ่อนตัวในดงไม้ที่ห่างไป ชมดูจนหัวร่อฮาๆ ผู้รับใช้อีกสามคนก็หัวร่อด้วยความเบิกบานใจ

เถ้าแก่ซุนหัวร่อจนแทบหายใจไม่ออก กล่าวกับผู้รับใช้ทั้งสามว่า

"พวกเจ้าดู ตัวโง่งมเหล่านี้จุดไฟเผาห้องหับ กลับเผาตัวเองจนตาย..."

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"พวกมันไม่ถูกเผาจนตาย ท่านเองกลับจะหัวร่อจนตาย"

เถ้าแก่ซุนตะลึงลานกับที่ ผู้รับใช้ทั้งสามความจริงกำลังหัวร่อย่อมไม่ได้เป็นคนกล่าววาจาเหล่านี้ ด้วยพลังฝีมือของเถ้าแก่ซุน กลับไม่ทราบสุ้มเสียงนี้ดังจากที่ใด

ได้ยินสุ้มเสียงสตรีอีกเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่านมิใช่เถ้าแก่ซุนเทียนฮึง หากแต่เป็นนักฆ่านครหลวงนามซุนเท้งอวง ผู้รับใช้ทั้งสามนั้นคงเป็นศิษย์ของท่าน ฉายาสามเสือดาบไว"

เสียงขาดคำ บนต้นไม้เหี่ยวโกร๋นปรากฏผู้คนสองคนทิ้งตัวลงมา หนึ่งเป็นชายหนุ่มชุดยาวสีขาว หนึ่งเป็นหญิงสาวชุดรัดกุมสีขาว

รอยยิ้มบนใบหน้าซุนเท้งฮวงกับสามเสือดาบไวล้วนชะงักค้างชั่วครู่ให้หลังซุนเท้งฮวงจึงสามารถเอ่ยปากกล่าวว่าวาจาว่า

"เจ้านครอดร? นางเซียนวีรสตรี?"

ชายหนุ่มชุดขาวกล่าวว่า

"จิวแป๊ะอู"

หญิงสาวชุดขาวกล่าวว่า

"แป๊ะฮึงยู้"

สุ้มเสียงซุนเท้งฮวงขาดหายไปอีกครู่ใหญ่ ค่อยกล่าวอย่างยากเย็นว่า

"พวกท่าน....ทราบได้อย่างไร...."

จิวแป๊ะอูกล่าวอย่างจริงจังว่า

"นี่มีปมน่าสงสัยสองประการ ท่านฟังว่าพวกเราจะจุดไฟเผาโรงเตี๊ยมเกาเซ็ง มีแต่ลิงโลด ปราศจากความเศร้าเสียดาย นี่เป็นเรื่องที่เถ้าแก่ทั่วไปไม่พึงปฏิบัติ ท่านบอกว่าประกอบการมานาน แท้ที่จริงท่านมาที่เมืองนี้ไม่นาน ท่านบอกว่ากิจการขาดทุน แต่ผลจากการสืบสาวของพวกเราหาเป็นเช่นนั้นไม่ เมื่อคิดเผาโรงเตี๊ยมของท่าน ท่าน

กลับนิยมยินดี ทั้งที่ท่านไม่มีกิจการอื่นในที่นี้ ดังนั้นไม่ชอบด้วยเหตุผล นี่เป็นข้อสังเกตของมือปราบที"

ซุนเท้งฮวงพลันกล่าวว่า

"เจ้านครจิว ไม่ทราบท่านยอมปล่อยปละละเว้นเราสักครา หรือไม่? เราซุนเท้งฮวงต้องตอบแทน"

จิวแป๊ะอูตอบตกลง ซุนเท้งฮวงคิดไม่ถึงว่าจิวแป๊ะอูยอมรับปาก อดงงงันวูบมิได้

จิวแป๊ะอูกล่าวสืบต่อ

"ข้าพเจ้าไม่ฆ่าท่าน แต่ท่านต้องติดตามข้าพเจ้าไปพบกับแม่ทัพซี"

ซุนเท้งฮวงกล่าวว่า

"อย่างนั้นเท่ากับให้เราไปรับความตาย มิสู้ปลดปล่อยเราในลักษณะนี้..."

จิวแป๊ะอูกล่าวว่า

"ท่านช่วยเหลือผู้ต้องหาของแผ่นดิน วางแผนลอบทำร้ายเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ถือว่ากระทำผิดกฎหมาย มีความผิดร้ายแรง ข้าพเจ้าไม่อาจอภัยละเว้นท่าน ท่านต้องไปมอบตัว"

ซุนเท้งฮวงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"กฎหมาย? อันใดเรียกว่ากฎหมาย?"

จิวแป๊ะอูทอดถอนใจกล่าวว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าต้องคุมตัวท่านไปแล้ว"

ซุนเท้งฮวงตาทอประกายดุร้าย ร้องคำ 'ฆ่าให้แก่เรา' สามเสือดาบไวพากันชักดาบโถมออกไป

ซุนเท้งฮวงออกคำสั่งฆ่าคน ตัวเองกลับพุ่งถอยไปด้านหลัง ใช้ตัวเบานางแอ่นสามเลียดผิวน้ำ พุ่งผ่านต้นไม้ยี่สิบสามสิบต้นในบัดดล

แต่แล้วมันพบว่าที่ด้านหลังตามติดด้วยเงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่งพลิ้วกายโดยไร้เสียง กลับเป็นแป๊ะฮึงยู้

ทางด้านสามเสือดาบไวพอเผชิญกับจิวแป๊ะอู ค่อยทราบว่าอันใดจึงเรียกว่ารวดเร็ว

พวกมันไม่ทันชักดาบจากฝัก ประกายกระบี่ก็วูบขึ้นแวบหนึ่ง คนผู้หนึ่งล้มลง จากนั้นดาบเพิ่งชักจากฝัก ประกายกระบี่ก็วูบอีกครั้ง ผู้คนอีกคนหนึ่งล้มลง ที่หลงเหลือคนหนึ่งเพิ่งยกดาบขึ้นก็ล้มลง คราครั้งนี้ล้มลงก่อน ประกายกระบี่ค่อยวูบขึ้น

สามเสือดาบไวกลับถูกผู้คนใช้กระบี่แทงใส่จุดเส้น ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว พวกมันค่อยทราบว่าต่อให้ฝึกเพลงดาบอีกสามสิบปี ก็มีความเร็วไม่ถึงครึ่งหนึ่งของกระบี่จิวแป๊ะอู

ส่วนทางด้านซุนเท้งฮวงคำรามก้อง หมุนตัวฟาดฟันดาบออก ดาบนี้มิเพียงรวดเร็ว ทั้งยังมีพลัง ดาบของสามเสือดาบไวเปรียบกับมัน คล้ายหญ้าคากับต้นไม้ใหญ่ นักฆ่าอื้อฉาวแห่งนครหลวง มีฝีมือสมคำร่ำลือจริงๆ

ซุนเท้งฮวงพอฟันดาบลง แป๊ะฮึงยู้ก็ขวางกระบี่ต้านทานรับดาบไว้

แป๊ะฮึงยู้ใช้กระบี่โดยไร้เสียง เพียงกระบี่นี้ก็ทราบว่าท่ากระบี่ของนางแม้ไม่เร็วกว่าดาบของซุนเท้งฮวง อย่างน้อยก็ไม่ชักช้ากว่า

ซุนเท้งฮวงตั้งใจว่าจะทุ่มเทกำลังทำลายล้างแป๊ะฮึงยู้ก่อน ค่อยจัดการกับจิวแป๊ะอูอย่างสุดกำลัง แต่มันฟันดาบปานอสนีบาตทลาย แป๊ะฮึงยู้ยกกระบี่ราวไร้เรี่ยวแรง ดาบของซุนเท้งฮวงกลับไม่อาจฟันกระบี่ของแป๊ะฮึงยู้หักไป ตรงกันข้ามยังถูกชักนำพ้นห่าง กระทั่งเสียงอาวุธปะทะกันก็ไม่ได้ยิน

ซุนเท้งฮวงใจสั่นสะท้านร้องโพล่งว่า

“เพลงกระบี่สุรางคนางค์?”

แป๊ะฮึงยู้ไม่ตอบคำ ใช้กระบี่เป็นคำตอบ พลังกระบี่อันหยุ่นเยียบโอบล้อมซุนเท้งฮวงไว้ ซุนเท้งฮวงตวาดก้อง คุมดาบแผ่พุ่งประกายดาบทลายร่างแหกกระบี่ออกไป

ดาบนี้แม้ยังไม่บรรลุถึงขั้นคนและดาบหลอมรวมเป็นหนึ่ง แต่สภาวะเกรี้ยวกราดรุนแรง นอกจากแป๊ะฮึงยู้จะใช้ท่าไม้ตายออก ไม่เช่นนั้นได้แต่ปล่อยให้ซุนเท้งฮวงทะลวงฝ่าออกไป

นางลังเลเล็กน้อย ซุนเท้งฮวงก็ทลายร่างแหกระบี่ออกมา สะกิดเท้าปราดตามสภาวะ คิดพุ่งตัวออกจากดงไม้

พลันเห็นที่เบื้องหน้าปรากฏประกายกระบี่วูบขึ้น เพียงเห็นชุดขาวกระพือพลิ้ว ไม่อาจเห็นเงาคนชัดตา วิชาฝีมือที่ใช้กลับเป็นยอดวิชาคุมกระบี่

เงาร่างชุดขาวนี้ย่อมเป็นจิวแป๊ะอู

ซุนเท้งฮวงไม่สามารถหลบหลีก ได้แต่กัดฟันทุ่มเทพลังใส่ตัวดาบเข้าปะทะ เสียงติงคราหนึ่ง ทั้งสองพุ่งเฉียดผ่านทิ้งตัวลง

ซุนเท้งฮวงหมุนตัวกวาดดาบ คิดฟาดฟันลง จิวแป๊ะอูก็เสือกแทงกระบี่จากใต้ศอก แทงใส่ทรวงอกซุนเท้งฮวงก่อน

ซุนเท้งฮวงไม่ได้แผดร้องออกมา คลายมือละทิ้งดาบ แทบสิ้นใจตายในบัดดล

จิวแป๊ะอูถอนกระบี่กลับมาช้าๆ ซุนเท้งฮวงก็ล้มลง จิวแป๊ะอูสอดกระบี่คืนฝัก กล่าวว่า

"มันความจริงยังไม่ตาย ข้าพเจ้าใช้วิชาคุมกระบี่ ทำลายวิชาบังคับดาบของมัน ความจริงสามารถใช้กระบี่ไวทิ่มแทงสังหารมัน แต่ก็ไม่ได้ลงมือ มิคาดมันยังคิดฟันดาบใส่ข้าพเจ้า หากข้าพเจ้าไม่ปลิดชีวิตมันใต้คมกระบี่ ตัวเองก็ไม่มีหนทางรอดได้"

แป๊ะฮึงยู้ก็ทอดถอนใจกล่าวว่า

"มันมีฝีมือสูงเยี่ยม ความจริงไม่สมควรกระทำเรื่องเช่นนี้ คิดไม่ถึงมีมือดีชาวยุทธจักรมากมาย ถึงเพียงนี้ขายชีวิตให้แก่เจ้าม้วยมอด"

จิวแป๊ะอูพึมพำว่า

"ไม่ทราบแม่ทัพซี หัวหน้าค่ายโง้วและพวกสกัดเจ้าม้วยมอดไว้ได้หรือไม่?"

อัคคีที่ลุกไหม้อยู่ที่ไกลตา สาดส่องประกายหิมะจนคล้ายประกายโลหิตอยู่บ้าง

เกล็ดหิมะสุมคลุมพสุธา บนทางน้อยที่แทบจำแนกไม่ออกปรากฏผู้คนสี่คนเดินทางอย่างเงียบงัน

คนทั้งสี่เดินอย่างแคล่วคล่อง แทบไม่บังเกิดเสียงฝีเท้า ใต้อากาศเหน็บหนาว แต่ละคนคล้ายไม่มีความรู้สึกใด

คนนำหน้ามีใบหน้าราวสลักเสลาจากหยก ท่วงท่าสงบเยือกเย็นบรรลุถึงขั้นซุกงำประกายอย่างมิดชิด ที่ด้านข้างตามติดด้วยคนร่างผอมสูงหว่างเอวเสียบดาบยาวรูปโค้ง หามีฝักดาบไม่

ผู้คนที่ด้านหลังทั้งสองมีหน้าตาประพิมประพายคลับคล้าย คนหนึ่งผอมชะลูด คนหนึ่งอ้วนอุ้ยอ้าย สารรูปแม้ประหลาดพิกล แต่ก็กอปรด้วยบุคลิกท่วงท่าของยอดฝีมือชาวยุทธจักร

บุคคลแรกนี้คือเจ้าม้วยมอดชอเซียงเง็ก คนสวมชุดยาวสีดำยิ่งขับเน้นใบหน้าราวกับหยก คนที่สองคือผู้คุมคุกใหญ่เลือดเหล็ก ฉายาดาบยาวซิมฮุ้นซัว คนที่สามและสี่คือซีเจี่ยชงกับซีเจี่ยฮงสองพี่น้องฉายากระบี่ฟ้าดาบพิฆาต สองโฉดเนี่ยน้ำ

ในบุคคลทั้งสี่นี้ นับซิมฮุ้นซัวมีฝีมืออ่อนด้อยที่สุด

ซิมฮุ้นซัวคล้ายยินดียิ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"จู้กง (นายผู้สูงศักดิ์) คราครั้งนี้ซีจิ้นตังคงถูกพวกเราสลัดหลุด

เมื่อเดินทางต่ออีกห้าสิบลี้ ผู้ใต้บังคับบัญชาเก่าของท่านจะมารับตัวท่าน หลังจากนั้นค่อยเก็บกู้สามพรรคสิบสามสาขา พวกเราก็จะกรีธาทัพเข้านครหลวง”

คำพูดของซิมฮุ้นซัวเหล่านี้ ซีจิ้นตังไม่ได้ยิน เพราะทั้งสองฝ่ายยังอยู่ห่างกันช่วงหนึ่ง

ทั่วทั้งภูเขาสุมด้วยหิมะ ที่หลังกองหิมะแทบซุกซ่อนด้วยคนผู้หนึ่ง ทั้งสิ้นยี่สิบหกคน แต่ละคนถือคันธนูกล้าแข็ง พกลูกธนูสามดอก หัวธนูทั้งสามดอกล้วนฉาบยาชาร้ายแรง ขอเพียงยิงถูกจะชาด้านไปครึ่งค่อนวัน

ในผู้คนยี่สิบหกคนนี้ มีอยู่สิบสี่คนเป็นทหารที่ติดตามซีจิ้นตังมาจากเมืองชังจิว นี่เป็นครั้งแรกที่พวกมันซุ่มโจมตีผู้คน

แม้แต่หัวหน้าค่ายทักษิณก็เพิ่งซุ่มจู่โจมคนเป็นครั้งแรก รู้สึกไม่สบายใจยิ่ง รวมทั้งซีจิ้นตังก็รู้สึกละอายใจ แต่จิวแนเล้งมีนิสัยกลอกกลิ้งกว่า เจ้าปัญญากว่าซีจิ้นตัง จึงกล่าวเบาๆ ว่า

“แม่ทัพซี หัวหน้าค่ายโง้ว ทิเฮียให้พวกเราซุ่มโจมตีเจ้าม้วยมอด เพราะมีความจำเป็น เจ้าม้วยมอดมีฝีมือสูงเยี่ยม หากไม่ใช้ยาชายิงใส่มัน เกรงว่าฝ่ายเราจะเกิดความสูญเสียมากมาย”

ลิ้วงังเพ้งที่ด้านข้างก็กล่าวว่า

“อย่าว่าแต่มือปราบที่ให้พวกเรายิงจู่โจมเจ้าม้วยมอด ไม่ยิงใส่ผู้อื่น”

มันเข้าใจว่าซีจิ้นตังไม่คิดยิงสังหาร สองพี่น้องตระกูลซี จึงจงใจกล่าวเช่นนี้

ซีจิ้นตังทอดถอนใจกล่าวว่า

“แต่ว่าพวกเรายิงเกาทัณฑ์ลับลอบทำร้ายคน ออกจะขาดความเปิดเผย จนใจที่เจ้าม้วยมอดมีฝีมือสูงเยี่ยม ทิเฮีย น้องแซ่จิวและ

แป๊ะนึ่งเฮียบ (วีรสตรีแซ่แป๊ะ) ยังไม่กลับมา ได้แต่ใช้วิธีเช่นนี้”

หัวหน้าค่ายทักษิณกล่าวว่า

“ในความเห็นทิเฮียเห็นว่า หากพวกเราแยกย้ายยิงใส่เป้าหมายทั้งสี่ เท่ากับกระจายกำลังออกไป เกรงว่าจะพบกับความล้มเหลว มิสู้รวมกำลังยิงเจ้าม้วยมอดล้มลง แต่เป็นเช่นนี้ก็ไม่มีโอกาสหักหาญกับสุดยอดฝีมือเช่นนี้ นับเป็นความเสียใจในชีวิตแล้ว”

ซีจิ้นตังพลันกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“สงบเสียงไว้ พวกมันใกล้เข้ามาแล้ว ตระเตรียมอาวุธลับ”

หัวหน้าค่ายทักษิณ ทมิฬดำ ดาบเลียดพสุธา จิวแนเล้ง ลิ้วงังเพ้ง ฉั่งไต้ฉ่อพากันล้วงอาวุธลับออกมากำไว้

ทุกผู้คนหมอบร่างอยู่หลังเนินหิมะ ลมหายใจที่รุ่มร้อนราดรดหิมะบนพื้นละลาย บนท้องฟ้ายังปรากฏหิมะปลิวโปรยลงมา

เจ้าม้วยมอด ซิมฮุ้นซัว สองโฉดเนี่ยน้ำเดินใกล้เข้ามา ได้ยินเจ้าม้วยมอดกล่าวเสียงแผ่วทุ้มว่า

“อย่าได้ประเมินซีจิ้นตังต่ำทรามไป อัคคีที่เผาโรงเตี๊ยมครั้งนี้แปดพิการฟ้าบกพร่องไม่แน่ว่าจะมีเปรียบ...พวกเรายังคงระมัดระวังให้มากไว้”

ทันใด สุ้มเสียงหนึ่งตวาดคำ ‘ซัด’ ปรากฏอาวุธลับ ลูกธนูซัดจู่โจมออกจากหลังเนินหิมะอย่างแน่นหนา

อาวุธลับบางเล่มแหวกฝ่าอากาศเป็นเสียงดัง บางเล่มดังปานฟ้าร้อง บางเล่มบินหวนเข้ามา บางเล่มปราศจากเสียงดัง ยังมีห่าธนูที่แน่นหนาดุจฝูงตั๊กแตนโฉบลง

เจ้าม้วยมอดเงยหน้าขึ้น สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป

อาวุธลับเต็มท้องฟ้า คนผู้หนึ่งต่อให้มีเจ็ดมือแปดมือ ก็ไม่อาจรับเอาไว้

ด้วยพลังฝีมือของเจ้าม้วยมอด ความจริงสามารถใช้กำลังภายในกระแทกอาวุธลับร่วงหล่นลงก่อนที่จะซัดต้องร่าง แต่อาวุธลับครั้งนี้ซัดออกอย่างกะทันหัน เจ้าม้วยมอดไม่ทันโคจรพลังต้านทาน อย่าว่าแต่ผู้ที่ซัดอาวุธลับล้วนมีพลังการฝึกปรือกล้าแข็ง

ซิมฮุ้นซัวที่ด้านข้างแตกตื่นตะลึงลาน หากอาวุธลับห่าธนูเหล่านี้จู่โจมใส่มัน มันคงกลับกลายเป็นเม่นตัวหนึ่งแล้ว

เสียงฉึกเมื่อลูกดอกเกล็ดสีเขียวตัวหนึ่งซัดใส่ทรวงอกเจ้าม้วยมอด ดีที่เจ้าม้วยมอดเบี่ยงตัวทันเวลา ลูกดอกนี้จึงซัดใส่ไหล่ซ้ายมัน คนซัดอาวุธลับนี้คือจิวแนเล้ง

โดยกระชั้นชิดติดกัน มีดสีทองเล่มหนึ่งปักใส่เท้าขวาของเจ้าม้วยมอด เป็นซีจิ้นตังซัดมีดบินออก

เจ้าม้วยมอดถูกอาวุธลับซัดใส่สองเล่ม แต่ไม่มีอาวุธลับชนิดที่สามทำร้ายมันได้อีก

ทั้งนี้เพราะเจ้าม้วยมอดพลันโผพุ่งขึ้นฟ้า ร่างกลับกลายเป็นเมฆดำกลุ่มหนึ่ง

ที่แท้มันเปลื้องชุดยาวสีดำออก โบกสะบัดราวกับเมฆดำกลุ่มหนึ่ง อาวุธลับลูกธนูพอซัดถูกเมฆดำ คล้ายซัดใส่แผ่นเหล็ก ถูกกระแทกปลิวกระเด็น

อาวุธลับลูกธนูระลอกแรกพอผ่านพ้น ทั้งหมดตระเตรียมใช้อาวุธลับลูกธนูชุดที่สองออก

แต่เจ้าม้วยมอดไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามยิงธนูเป็นคำรบสอง ตลอดทั้งร่างคล้ายเมฆดำลอยต่ำ ร่อนลงยังเนินหิมะข้างทาง

เสียงแผดร้องพลันดัง ทหารสี่นายปลิวลิ่วออกมา หยาดโลหิตชโลมพื้นหิมะจนแดงฉาน

สองโฉดเนี่ยน้ำก็โถมใส่หัวหน้าค่ายทักษิณและพวก ความรวดเร็ว

ของความเคลื่อนไหว แม้แต่ค่างสามมือจิวแนเล้งก็ไม่ทันซัดอาวุธลับออก

ทหารสี่นายยืดกายขึ้น ดาหน้าเข้าสกัดสองโฉดเนี่ยน้ำ

แต่ว่าทหารสี่นายหลงเหลือสองคน อีกสองคนทอดร่างเป็นซากศพแล้ว

เห็นในมือซีเจี่ยฮงเพิ่มกระบี่เล่มหนึ่ง ที่ปลายกระบี่ปรากฏโลหิตหยดหยาด ซีเจี่ยซงก็ถือดาบเล่มหนึ่ง ดาบที่แปดเปื้อนโลหิตยิ่งเย็นเยียบกว่าเดิม

สองโฉดเนี่ยน้ำถือดาบกระบี่โถมเข้ามาในกลุ่มคน สภาวะจู่โจมอันดุดันสะกดทั้งหมดชะงักงันวูบหนึ่ง

ได้ยินซีจิ้นตังร้องสั่งว่า

"ทั้งหมดล้อมเจ้าม้วยมอดไว้ หัวหน้าค่ายโง้ว ผู้คุมฉั่ง พวกเราจัดการกับคนทั้งสามนี้"

ทุกผู้คนฉุกใจคิด เจ้าม้วยมอดถูกลูกดอกมีดบินที่ฉาบยาชาทำร้าย สมควรฉวยโอกาสคร่ากุมตัวไว้ ไม่อาจปล่อยให้สองโฉดเนี่ยน้ำบุกทะลวงจู่โจมจนวุ่นวาย

หัวหน้าค่ายทักษิณพอฟัง พุ่งขวับออกไปราวกับลูกเกาทัณฑ์ดอกหนึ่ง ใช้กระบี่ด้วยท่าเซียนวิเศษชี้ทาง แทงปราดใส่ดาบพิฆาตซีเจี่ยฮง

ซีจิ้นตังพอกล่าวจบ ก็ควงทวนเหล็กหนักสี่สิบแปดชั่งเป็นวงสามวง ใช้ท่าอัคคีฟ้าสามโชติช่วง ทิ่มแทงใส่กระบี่ฟ้าซีเจี่ยซง

ฉั่งไต้ฉ่อคำรามก้อง ไขว้สลับสองมือแล้วแยกออกด้วยท่าสับซากศพเป็นหมื่นท่อน ครอบคลุมใส่ซิมฮุ้นซัว

ดาบพิฆาตซีเจี่ยฮงส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ตวัดดาบขึ้นบน ใช้กระบวนท่าที่ทั้งรวดเร็วทั้งพลิกแพลงตอบโต้ใส่หัวหน้าค่ายทักษิณ

กระบี่ฟ้าซีเจี่ยซงก็ร้องเสียงพิกล ใช้กระบี่แทงเฉียง ย้อนจู่โจม

ใส่ซีจิ้นตัง พี่น้องคู่นี้พอพบหน้าก็ต่อสู้เสี่ยงชีวิตกัน

ซิมฮุ้นซัวตอนแรกตะลึงลาน รอจนฉั่งได้ฉ่อลงมือ มันก็ชักดาบยาวเจ็ดเชียะจากหว่างเอว ใช้ออกด้วยท่ากวาดจู่โจมทั้งกองทัพ ฟันขวางใส่ฉั่งได้ฉ่อ

ผู้คนทั้งหกแบ่งเป็นสามคู่ ต่อสู้กันบนพื้นหิมะ

จิวแนเล้งค่อยนึกถึงภารกิจของมัน สายตายามกวาดมอง เจ้าม้วยมอดกลับอันตรธานไป

เจ้าม้วยมอดโถมเข้ามายังขบวนทหาร ฆ่าคนสี่คน แต่แล้วคนสูญหายไปคล้ายสูญสลายกับอากาศธาตุก็มิปาน

มันทั้งไม่ได้โถมออกจากหลังเนินหิมะ และไม่ได้ล่าถอยกลับเส้นทางเดิม ยิ่งไม่ได้ฆ่าคนอีก

จิวแนเล้งทราบว่า ทั้งหมดต้องหาตัวเจ้าม้วยมอดที่ร่างชาด้านให้พบ หากปล่อยให้เจ้าม้วยมอดรีดเร้นฤทธิ์ยาชาออกจากร่าง เกรงว่าไม่มีผู้ใดสยบมันได้

จิวแนเล้งปรบมือสามครา ทหารที่หมอบซุ่มอยู่หลังเนินหิมะล้วนลุกขึ้นยืน

พวกมันความจริงมีจำนวนยี่สิบหกคน แต่สี่คนตายใต้เงื้อมมือเจ้าม้วยมอด สองคนตายใต้ดาบกระบี่ของสองโฉดเนี่ยน้ำ คงเหลืออยู่ยี่สิบคน

จิวแนเล้งถามว่า

"เจ้าม้วยมอดอยู่ที่ใด?"

เหล่าทหารพากันกล่าวว่า

"เราเห็นมันโถมไปยังหลังเนินหิมะ"

"มันฆ่าจี้สี่ย่งไป"

"มันพุ่งผ่านที่นี้ไปดุจพายุหอบหนึ่ง"

"พวกเราสกัดมันไม่ได้ กิมซี่อุ้ยก็ตายใต้เงื้อมมือมัน"

"มันคล้ายหลั่งโลหิตจำนวนมาก"

"ไม่ มันสวมชุดรัดกุมสีแดงทับอยู่ภายใน"

"แต่ว่ามันพลันหายสาบสูญไป"

"ชุดยาวสีดำมีมันอยู่ที่นี้"

จิวแนเล้งกระโดดปราดไป เห็นชุดยาวสีดำของเจ้าม้วยมอดกองอยู่บนพื้นหิมะ ราวกับค้างคาวดำตัวหนึ่ง ปักเต็มไปด้วยลูกธนูและอาวุธลับ มีอยู่สองจุดที่แปดเปื้อนเม็ดโลหิต ดูท่าเจ้าม้วยมอดรับบาดเจ็บจริงๆ มิหนำซ้ำรับบาดเจ็บไม่น้อย

แต่ว่าเจ้าม้วยมอดไปที่ใด?

ไม่ว่ามันโถมออกไปหรือล่าถอยกลับ สายตายี่สิบคู่นี้สมควรแลเห็น

จิวแนเล้งฉุกใจคิด เจ้าม้วยมอดคงเลียนเยี่ยงเหล่าทหาร ฝังตัวอยู่หลังเนินหิมะ ที่นี้มีกองหิมะใหญ่น้อยหลายร้อยกอง ความจริงเป็นโขดหิน ยามนี้ปกคลุมด้วยหิมะจนขาวโพลน

ถัดจากเนินหิมะแถบนี้ เป็นพื้นที่ราบแห่งหนึ่ง เจ้าม้วยมอดหากคิดหลบหนี ไม่มีเหตุผลที่ไม่เห็น อย่าว่าแต่มันสวมชุดรัดกุมสีแดงตัดกับหิมะขาว ทั้งยังรับบาดเจ็บ ถูกยาชาทำร้าย

ดังนั้นเจ้าม้วยมอดคงซ่อนตัวในกองหิมะรักษาบาดเจ็บ คิดรีดเร้นฤทธิ์ยาออกมา

...ราชสีห์เป็นเจ้าจตุบาท หากรับบาดเจ็บได้แต่พักรักษาตัวอยู่ในถ้ำ

จิวแนเล้งติดตามซีจิ้นตังมานานปี เพาะสร้างความสามารถในการวินิจฉัยเรื่องราว จึงกล่าว

"มันถูกยาชาทำร้าย หลบซ่อนตัวเอาไว้ ให้ค้นหากองหิมะที่

สามารถซ่อนตัวทุกแห่ง...ค้น”

คำสั่งพอถ่ายทอดออก ลิ้วงังเพ้งนำทหารห้านายค้นหาด้านทิศตะวันออก ดาบเลียดพสุธาก็นำทหารห้านายค้นหาทางทิศใต้ ทมิฬดำนำทหารห้านายค้นหาทางทิศตะวันตก ทหารที่หลงเหลือห้านายติดตามจิวแนเล้งค้นหาทางทิศเหนือ

การค้นหาแบบปูพรมทั้งสี่ทิศนี้ ต่อให้อีกฝ่ายหลบซ่อนตัวอย่างมิดชิดกว่านี้ ก็ต้องถูกหาพบ หาไม่ก็ถูกบีบคั้นถึงใจกลางวง เผชิญศัตรูทั้งสี่ด้าน

ซีจิ้นตังฝึกอบรมทหารใต้บังคับบัญชาอย่างเข้มงวด ผู้ช่วยของหัวหน้าค่ายทักษิณทั้งสองคนก็มิใช่มือชั้นธรรมดา ทั้งหมดค้นหาอย่างละเอียด ใช้กระบี่ทิ่มแทงพื้นหิมะ ผลักกองหิมะทลายลง ไม่อาจใช้ซ่อนตัวอีกต่อไป

ทหารที่ล้มตายลงทั้งสี่หลั่งโลหิตชโลมพื้นหิมะ หากพวกมันยังมีชีวิตอยู่ สามารถชี้ตัวเจ้าม้วยมอดอยู่ที่ใดหรือไม่?

กระบี่ฟ้าดาบพิฆาตไม่ใช่ชื่อของอาวุธสองชนิด หากแต่เป็นขบวนค่ายกลที่ถือดาบกระบี่เป็นหลัก

ซี่เจี่ยซงกับซีเจี่ยฮงคิดผลักดินขบวนค่ายกลนี้ แต่ซีจิ้นตังคาดการณ์ได้ล่วงหน้า ให้หัวหน้าค่ายทักษิณสกัดซีเจี่ยฮงไว้ ตัวเองร่ายทวนเข้าขวางซีเจี่ยซง ทำลายขบวนค่ายกลดาบกระบี่ของพวกมันไป”

ซีเจี่ยฮงมีเพลงดาบเกรี้ยวกราดพลิกแพลง พอลงมือก็ชิงเป็นฝ่ายรุกไล่ ใช้ออกด้วยท่าเจ็งคุ้ย* ปราบปีศาจ ขอทานเมามายรัวม้าล่อฟันภูเขาฮั้วซัวเพียงลำพัง และเบิกภูเขาป่นศิลา

---

* ภาษาจีนกลางอ่านว่าจงขุย เป็นเทพเจ้าปราบปีศาจ

มิคาดหัวหน้าค่ายทักษิณแทนที่จะล่าถอยกลับสะอึกเข้าหา ใช้กระบี่ด้วยท่างูยาวควานหาถ้ำ จู่โจมมังกรเหลือง ท้องนภาหมื่นลี้นภาลัยธุลีดินแทงสวนกลับไป

ทั้งสองประมือชั่วขณะ เอาแต่รุกโดยไม่ล่าถอย ชั่วพริบตาก็ต่อสู้ระยะประชิดใกล้ เนื่องจากดาบกระบี่ยาวเกินไป เปลี่ยนเป็นฟาดฝ่ามือหักหาญกัน

ซีเจี่ยฮงมีเพลงดาบชั่วร้ายอำมหิต คิดไม่ถึงชายชราอายุสูงวัยผู้นี้ชมชอบต่อสู้กว่ามันอีก ทั้งสองพอสะอึกเข้าใกล้ ซีเจี่ยฮงจึงทุ่มเทใช้ฝ่ามือเบิกหลักหิน คิดโค่นหัวหน้าค่ายทักษิณลง

แต่ผลจากการปะทะ ซีเจี่ยฮงพบว่าอีกฝ่ายมีพลังฝ่ามือกล้าแข็งแกร่งกร้าว ฝ่ามือเบิกหลักหินของตัวเองไม่อาจมีเปรียบได้ ดังนั้นใช้ท่วงท่ากระเรียนขาวโผพ่งฟ้า พุ่งทะยานขึ้นไป

หัวหน้าค่ายทักษิณก็ใช้ท่วงท่าถอนต้นหอมกลางดินแล้ง ดีดตัวขึ้นไป กลับเคลื่อนไหวทีหลังล่ำหน้ากว่า กราดฟาดฝ่ามือออก

ซีเจี่ยฮงใจสั่นสะท้าน ฉุกคิดว่าในยุทธจักรมีค่ายทักษิณ จัดอยู่หนึ่งในสี่ตระกูลใหญ่ หัวหน้าค่ายทักษิณมีอายุเจ็ดสิบปี แต่ด้านกำลังภายใน วิชาตัวเบา เพลงกระบี่ได้รับยกย่องเป็นสามสุดยอด หรือว่าเป็นชายชราหน้าแดงเคราเงินผู้นี้?

ซีเจี่ยฮงทราบว่า เพลงดาบของมันไม่เป็นรองหัวหน้าค่ายทักษิณ แต่กำลังภายในเป็นรองขั้นหนึ่ง วิชาตัวเบาก็อ่อนด้อยกว่า แต่เมื่อฝ่ายตรงข้ามฟาดฝ่ามือมา มิอาจไม่กัดฟันรับไว้

ทางด้านซีจิ้นตังก็ใช้ทวนยาว ต่อสู้กับกระบี่เหล็กของซีเจี่ยชงอย่างดุเดือด

ทวนยาวกระบี่เหล็กล้วนเป็นอาวุธหนัก แต่ซีจิ้นตังร่ายรำทวนยาวดุจหงส์เหินร่อนมังกรท่อง ซีเจี่ยชงก็ใช้กระบี่เหล็กบัดเดี๋ยวหนักบัด

เดี๋ยวเบา ทั้งแข็งได้อ่อนได้

ซีจิ้นตังจ้วงแทงออกสามทวน เป็นท่าสามคนร่วมเดินทาง กระบวนท่านี้ทิชิ่วเคยใช้ออกตอนต่อสู้กับเซ็กเสียวเซียง ยามนี้ซีจิ้นตังอาศัยทวนยาวใช้ออก ยิ่งพลิกแพลงดุร้ายกว่าเดิม ในสามทวนมีเพียงทวนหนึ่งเป็นจริง ทุกเพลงทวนมีทั้งจริงทั้งเท็จ ยากหยั่งคำนวณได้

ซีเจี่ยชงหน้าแปรเปลี่ยนไป พลันโถมแทงกระบี่ออกอย่างสุดกำลัง เสียงเคร้งเมื่อทวนกระบี่ปะทะกัน กระบวนท่าของซีจิ้นตังถูกปิดสกัดเอาไว้

ที่แท้ซีจิ้นตังซึ่งมีชื่อเดิมว่าซีเจี่ยตัง ซีเจี่ยชง ซีเจี่ยฮงความจริงเป็นพี่น้อง ได้รับขนานฉายาทวนวิเศษ กระบี่ฟ้า ดาบพิฆาต ต่างฝ่ายต่างรู้จักคุ้นเคยกับพลังฝีมือของกันและกัน หลังจากที่พี่น้องแตกหักแต่ละคนก็คิดค้นกระบวนท่าทำลายพลังฝีมือของอีกฝ่าย ท่ากระบี่ของซีเจี่ยชงนี้เรียกว่าได้พบอาจารย์เรา พอดีปิดสกัดทวนยาวที่พลิกแพลงของซีจิ้นตัง

ทั้งสองรู้สึกข้อแขนชาวูบ ซีจิ้นตังตวาดว่า

"รีบทิ้งกระบี่ยอมมอบตัว"

ซีเจี่ยชงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ต่อให้ท่านละทิ้งทวนยอมจำนน เราก็ไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน"

ซีจิ้นตังกระชากเสียงว่า

"เจ้า...เจ้ากล้ากล่าวคำพูดเช่นนี้กลับพี่ชาย?"

ซีเจี่ยชงส่งเสียงหัวร่อดุจนกราตรีร่ำร้อง กล่าวว่า

"มีอันใดไม่กล้า แม้กระทั่งบิดามารดา พวกเรายังฆ่าทิ้ง อย่าว่าแต่ท่าน"

ซีจิ้นตังตวาดว่า

"เจ้าไม่อาจแก้ไขกลับกลาย เราจะฆ่าเจ้า เซ่นสังเวยวิญญาณ

ในปรภพของบิดามารดา”

พลางขวางทวนยาวผลักดันออก

ซีเจี่ยชงงงงันวูบหนึ่ง มันคุ้นเคยกับแนววิชาของซีจิ้นตังเป็นอย่างดี หลังจากที่สามพี่น้องแตกหัก เคยต่อสู้กันหลายครั้ง ครั้งแรกซีจิ้นตังโค่นมันพ่ายแพ้ แต่ไม่ฆ่ามัน เกลี้ยกล่อมมันกลับตัวกลับใจแล้วจากไป ครั้งที่สองซีจิ้นตังพาร่างที่อ่อนเปลี้ยกลับจากสมรภูมิ มันฉวยโอกาสทำร้าย สุดท้ายรับบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย ครั้งที่สามซีเจี่ยชงกับซีเจี่ยฮงผนึกกำลัง ทำร้ายซีจิ้นตังบาดเจ็บ แต่แล้วถูกผู้ใต้บังคับบัญชาของซีจิ้นตังช่วยหลือจากไป

การประมือทั้งสามครั้ง ซีเจี่ยชงไม่เคยเห็นซีจิ้นตังใช้กระบวนท่านี้มาก่อน หรือว่ากระบวนท่าใหม่ที่คิดค้นขึ้นมาทำลายกระบี่ฟ้านึกถึงตอนนี้ซีเจี่ยชงรีบถอยปราดไป

กระบวนท่านี้เรียกว่าท่าขวางทวน ใช้คลี่คลายทำลายท่ากระบี่ฟ้าโดยเฉพาะ แต่ซีเจี่ยชงเมื่อล่าถอย ท่าขวางทวนก็ไม่อาจเปล่งประสิทธิภาพได้

ซีจิ้นตังแค้นใจยิ่ง คว้าจับทวนโดยแรง เสียงเพียะเมื่อด้ามทวนหักเป็นสองท่อน

ซีเจี่ยชงเห็นทวนหักกลาง ทราบว่านี่เป็นโอกาสตอบโต้อันประเสริฐ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมปล่อยปละละเว้นโอกาสเช่นนี้

ตามเหตุผลผู้คนยามล่าถอยอย่างรีบร้อน ยากที่จะหยุดลงได้ แต่ซีเจี่ยชงมิเพียงสามารถ มิหนำซ้ำยังเปลี่ยนจากล่าถอยเป็นโถมจู่โจม

มันโถมไปเบื้องหน้า ประกายกระบี่สายหนึ่งแทงปราดใส่ทรวงอกซีจิ้นตัง

แต่แล้วซีเจี่ยชงพบว่าหลงกลแล้ว

ซีจิ้นตังหักทวนเป็นสองท่อน กลับกลายเป็นหนึ่งกระบองหนึ่ง

ทวน ใช้กระบองปิดป้องกระบี่ ทวนแลบแปลบดุจอสรพิษอันปราดเปรียวมุ่งใส่คอหอยซีเจี่ยชง

นี่จึงเป็นท่าไม้ตายของทวนวิเศษที่ใช้จู่โจม ทำลายกระบี่ฟ้า

ซีจิ้นตังคำนวณว่า ซีเจี่ยชงพอเห็นทวนหักเป็นสองท่อน ต้องจู่โจมสังหารอย่างสุดกำลัง โดยไม่เว้นทางถอยไว้

ไม่เว้นหนทางมักเป็นทางมรณะ

มิใช่ท่านตาย ก็เป็นเรามรณะ

ตอนนี้ซีเจี่ยชงยังไม่ตาย เพราะซีจิ้นตังไม่อาจหักใจฆ่า

ในที่สุดซีเจี่ยชงทราบแล้วว่า ทวนวิเศษมีสองเล่ม เล่มหนึ่งปิดป้องกระบี่ฟ้า อีกเล่มหนึ่งสามารถฆ่าคนใช้กระบี่ฟ้าได้

ซีเจี่ยชงแตกตื่นตะลึงลาน พลันปรากฏคนผู้หนึ่งพุ่งชนใส่ด้านหลังของซีจิ้นตัง

คนผู้นี้คือซีเจี่ยฮง

ยามนั้นซีเจี่ยฮงกับหัวหน้าค่ายทักษิณปะทะฝ่ามือกัน เนื่องจากต่างลอยอยู่กลางอากาศ ดังนั้นหัวหน้าค่ายทักษิณถูกกระแทกถอยไปเจ็ดเชียะ ส่วนซีเจี่ยฮงปลิวลิ่วไปวาเศษ กลับพุ่งชนใส่แผ่นหลังของซีจิ้นตัง

ซีจิ้นตังมีทางเลือกเพียงสองสาย หนึ่งคือถลันหลบ หนึ่งคือหยิบยืมพลังพุ่งชนของซีเจี่ยฮง โถมไปเบื้องหน้า จะสลายพลังจู่โจมส่วนใหญ่ไป ไม่เช่นนั้นพลังฝ่ามือของหัวหน้าค่ายทักษิณ จะปรากฏเศษหนึ่งส่วนสี่กระแทกถูกมัน

แต่ว่าซีจิ้นตังไม่ยอมเลือกเดินหนทางทั้งสองสาย มันทั้งไม่ยอมถลันหลบการพุ่งชนของซีเจี่ยฮง จนถลาเข้าหาปลายกระบี่ของซี-เจี่ยชง และไม่อาจหักใจโถมไปข้างหน้า แทงทวนใส่คอหอยซีเจี่ยชง

ดังนั้นซีจิ้นตังกัดฟันต้านทานรับไว้ ยิ่งไม่อาจหักใจโคจรพลัง

กระแทกสะท้อนกลับใส่ซีเจี่ยฮง

ซีเจี่ยชงกลับซีเจี่ยฮงแม้เลวชาติกว่าเดียรัจฉาน จะอย่างไรเป็นน้องชายของมัน

เสียงโครมเมื่อซีจิ้นตังถูกพุ่งชนจนกระอักโลหิตคำหนึ่ง แต่ยังหวดด้ามทวนในมือซ้ายกลับหลัง จี้ใส่จุดบนหัวเข่าของซีเจี่ยฮงสองแห่ง ซีเจี่ยฮงเข่าอ่อนระทวยคุกลง แต่ยังพลิกตัวตวัดดาบขึ้น แต่ซีจิ้นตังชิงกดด้ามทวนลงบนขม่อมของมันแล้ว

ซึ่งก็หมายความว่า หากซีเจี่ยฮงเคลื่อนไหวโดยพลการ ซีจิ้นตังจะหวดมันตายคามือ ส่วนปลายทวนข้างขวายังจ่อใส่ลำคอซีเจี่ยชง ขอเพียงเสือกส่งปลายทวนออกไปครึ่งนิ้ว ซีเจี่ยชงก็ต้องตายเช่นกัน

หัวหน้าค่ายทักษิณเห็นซีเจี่ยฮงชนถูกซีจิ้นตัง สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง จากนั้นเห็นซีจิ้นตังแม้กระอักโลหิต แต่ยังสยบสองโฉดเนี่ยน้ำไว้ บังเกิดความนับถือเลื่อมใส เดินเข้ามากล่าวว่า

"แม่ทัพซี..."

ซีเจี่ยชงพลันหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"แล้วกันไปเถอะ พี่ใหญ่ เรามิใช่คู่มือของท่าน มิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า

กล่าวพลางหลับตาลง เสนอตัวเข้าหาปลายทวนของซีจิ้นตัง

ซีจิ้นตังหนึ่งนั้นคิดไม่ถึงว่าน้องชายผู้นี้จะอาจหาญถึงเพียงนี้ สองถูกคำ 'พี่ใหญ่' สร้างความพลุ่งพล่านใจขึ้นมา ยามคับขันเบี่ยงเบนปลายทวนวูบหนึ่ง แต่ปลายทวนยังสะกิดลำคอซีเจี่ยชงเป็นรอยแผลโลหิตจางๆ เส้นหนึ่ง

แต่ว่าซีเจี่ยชงพลันเสือกส่งกระบี่ออก เสียงฉึกเมื่อกระบี่แทงใส่ท้องน้อยซีจิ้นตัง ทะลุออกทางกลางหลัง

หัวหน้าค่ายทักษิณเดินถึงกลางคัน ก็เห็นกระบี่โลหิตเล่มหนึ่ง

ทะลุกลางหลังซีจิ้นตังออกมา ต้องคำรามก้อง โถมเข้าหาดุจเหยี่ยวใหญ่ตัวหนึ่ง

ซีจิ้นตังคิดไม่ถึงว่าซีเจี่ยชงจะลงมือด้วยอำมหิต พอถูกกระบี่แทงใส่ ต้องคำรามด้วยความเจ็บปวด มือขวายกทวนขึ้นสูง ปักลงอย่างสุดกำลัง

ซีเจี่ยชงไม่ทันถอนกระบี่กลับ ถูกปลายทวนแทงใส่ขม่อม รู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน ต้องคลายมือออก กระบี่ยังค้างอยู่บนร่างซีจิ้นตัง คนล้มระทวยลง

ซีเจี่ยฮงที่คุกเข่าลงฉวยโอกาสยกมือคว้าจับด้ามทวน ฟาดฟันดาบออก ฟันใส่กลางหลังซีจิ้นตัง แทบฟันร่างซีจิ้นตังขาดเป็นสองซีก

หัวหน้าค่ายทักษิณถาโถมถึง แทงกระบี่ปราดออกดุจสายฟ้า

ซีเจี่ยฮงได้ยินเสียงโลหะแหวกฝ่าอากาศ คิดถลันหลบ แต่ใต้เท้าไร้เรี่ยวแรง ถูกกระบี่แทงทะลุอกล้มตายลง

หัวหน้าค่ายทักษิณประคองซีจิ้นตังไว้ ซีจิ้นตังตาแตกซ่านโลหิตไหลหลั่งทั่วใบหน้าลำคอ ปากกล่าวว่า

"ต้อง...ต้องจับตัวเจ้า...ม้วยมอด..."

หัวหน้าค่ายทักษิณผงกศีรษะรับ ซีจิ้นตังไม่สามารถกล่าวสืบต่อ หอบหายใจชั่วขณะ มองดูซากศพบนพื้น กล่าวอีกว่า

"ฝังศพพวกเราทั้งสามร่วมกัน...พวกเราไม่ได้เกิด...เวลาเดียวกันยามตาย..."

สุ้มเสียงพลันชะงักขาดหาย สิ้นใจตายไป

หัวหน้าค่ายทักษิณวางซากศพซีจิ้นตังลงอย่างช้าๆ เหม่อมองคราบโลหิตในมืออย่างตะลึงลาน

ซีจิ้นตังที่ร้องบอกให้ฉั่งไต้ฉ่อต่อสู้กับซิมฮุ้นซัว เพราะล่วงรู้ว่าในผู้คุมคุกทั้งสี่ นับฉั่งไต้ฉ่อมีฝีมือกล้าแข็งที่สุด รองลงมาคือเซ่งเจ่ก-

เปียว อันดับสามคือซิมฮุ้นซัว รั้งท้ายด้วยลิ้วงังเพ้ง เมื่อใช้ให้ฉั่งได้ฉ่อต่อสู้กับซิมฮุ้นซัว อย่างน้อยมีโอกาสได้ชัยอยู่เจ็ดส่วน

ตอนนี้โอกาสพิชิตชัยเพิ่มเป็นสิบส่วน

ซิมฮุ้นซัวฟาดฟันดาบยาว กระแสลมดาบกวาดหิมะในรัศมีหนึ่งวาจนราบคาบ แต่ไม่อาจระคายผิวฉั่งได้ฉ่อ

ทั้งสองต่อสู้กันหนึ่งร้อยสี่สิบสองกระบวนท่า ฉั่งได้ฉ่อเพียงกระทำเรื่องหนึ่ง คือคุกคามเข้าใกล้ซิมฮุ้นซัวทีละก้าว

ฉั่งได้ฉ่อแม้หุนหันพลันแล่น แต่ยามนี้ต่อสู้กับซิมฮุ้นซัว กลับหนักแน่นดุดัน และสุขุมเยือกเย็น

ทั้งนี้เพราะนับตั้งแต่มันร่วมงานกับซิมฮุ้นซัว เคยเกิดความขัดแย้ง กลายเป็นต่อสู้กันเจ็ดครั้ง

เจ็ดครั้งนั้นชนะสี่ครั้ง เสมอหนึ่งครั้ง ถูกโค่นล้มสองครั้ง สองครั้งที่ถูกโค่นล้ม เป็นเพราะมันรีบร้อนคิดเอาชนะ จึงพลาดท่าถูกโค่นล้มลง

ดังนั้นฉั่งได้ฉ่อในตอนนี้จึงระมัดระวังทุกฝีก้าว เมื่อเป็นเช่นนี้สี่สิบเก้าดาบยาวม้วนฟ้ากวาดดินของซิมฮุ้นซัวจึงไม่อาจใช้ออกได้

ฉั่งได้ฉ่อพอคุกคามเข้าใกล้ ซิมฮุ้นซัวรีบล่าถอย ฉั่งได้ฉ่อสะอึกรุกไล่ ซิมฮุ้นซัวถลันหลบไปทางขวา ฉั่งได้ฉ่อสกัดทางขวารุกไล่ซิมฮุ้นซัวหลั่งเหงื่อโซมกาย

ยามนั้นซีจิ้นตัง ซีเจี่ยซง ซีเจี่ยฮงต่อสู้ตกตายตามกัน จิวแนเล้งกับซิมงังเพ้งแทบพลิกแผ่นดินพื้นหิมะ ยังหาตัวเจ้าม้วยมอดไม่พบ ดังนั้นรุดมาหมายรายงานต่อซีจิ้นตัง กลับพบว่าซีจิ้นตังตายแล้ว ต้องตะลึงลานกับที่

บนพื้นหิมะปรากฏเงาคนถลันวูบ คนชุดขาวสองคนเร่งรุดมาถึงเห็นซีจิ้นตังตายอย่างอนาถ พลอยแตกตื่นตะลึงลานเช่นกัน

ทั้งสองคือเจ้านครอุดรจิวแป๊ะอูกับนางเซียนวีรสตรีแป๊ะฮึงยู้

ฉั้งได้ฉ่อพลันใช้วิชามือแบ่งแยกทองออกด้วยท่ากรงเล็บเสือคมอาวุธ คว้าจับดาบยาวของซิมฮุ้นซัวไว้ ซิมฮุ้นซัวหมุนตัวหักศอกซ้าย ฉั้งได้ฉ่อกลับไม่ถลันหลบ เสียงโครมเมื่อทรวงอกถูกข้อศอกกระทุ้งใส่คราหนึ่ง

แต่ซิมฮุ้นซัวไม่ทันรั้งศอกกลับ ฉั้งได้ฉ่อก็คว้ามือของมันไว้ใช้ออกด้วยวิชาแยกเอ็นสลับจุด เสียงกร๊อบเมื่อแขนซ้ายซิมฮุ้นซัวหักไป ส่วนฉั้งได้ฉ่อหลั่งโลหิตกบปาก

แว่วเสียงฝีเท้าดังมา นายอำเภอส่วยนำพนักงานกรมเมืองสิบสองนายรุดมา โดยมีทิชิ่วรั้งท้าย

ทิชิ่วจิตใจหนักอึ้ง ทั้งนี้เพราะวันนี้เขาฆ่าคนมากมาย

ที่ผ่านมาทิชิ่วเพียงจับกุมคนกลับไปดำเนินคดี น้อยครั้งจะก่อการฆ่าฟัน หรือประหารฆ่าคนไร้ความผิด

แต่วันนี้ทิชิ่วฆ่าคนติดต่อกันหกคน ทั้งยังเป็นคนพิการหกคน

ยังมีอีกสองคนแม้ไม่ถูกทิชิ่วฆ่าตาย แต่เพราะเขาเป็นเหตุให้พวกมันถูกนายอำเภอส่วยกับเหล่าพนักงานกรมเมืองรุมสับสังหาร

ฉั้งได้ฉ่อกลับยิ่งต่อสู้ยิ่งอาจหาญ ใช้วิชามือคว้าจับใหญ่ ตะปบคว้าดาบยาวของซิมฮุ้นซัวเป็นคำรบสอง ครั้งนี้ซิมฮุ้นซัวเหลือเพียงมือเดียว ไม่อาจดิ้นหลุดอีก

ซิมฮุ้นซัวพลันตวัดเท้าเตะใส่ลูกอัณฑะของฉั้งได้ฉ่อ ฉั้งได้ฉ่อชิงหนีบเข่าทั้งสอง เสียงกร๊อบเมื่อข้อเท้าซิมฮุ้นซัวถูกหนีบแตกละเอียดไป

ซิมฮุ้นซัวแผดร้องออกมา หลั่งเหงื่อเม็ดโป้งๆ ฉั้งได้ฉ่อใช้มือซ้ายฟันใส่ใต้ซอกแขนขวาของซิมฮุ้นซัว ฉือขวากระชากวูบ กระชากดึงมือขวาของซิมฮุ้นซัวหลุดจากข้อ ดาบยาวร่วงหล่นลง

ซิมฮุ้นซัวสูญเสียความคิดต่อสู้ เจ็บปวดปางตาย ย่อตัวลง

กับพื้นส่งเสียงครวญครางไม่ขาดปาก

ฉั่งไต้ฉ่อตาแดงฉานด้วยสายเลือด ขู่คำรามว่า

"เจ้าอุบาทว์ที่กินในเอาใจออกห่าง หากมิใช่เจ้า แม่ทัพซีไหนเลยต้องตาย?"

พลางรวบมือกำเป็นหมัดหมายต่อยใส่ พลันปรากฏมือข้างหนึ่งกุมหมัดของมันไว้ คล้ายคีมเหล็กคีบหนีบหมัดของมันก็มิปาน

เจ้าของมือข้างนี้ย่อมเป็นทิชิ่ว

ทิชิ่วกล่าวเบาๆ กับฉั่งไต้ฉ่อว่า

"ไม่อาจฆ่ามัน พวกเราต้องไต่สวนลงโทษตามกฎหมาย"

ฉั่งไต้ฉ่อคลายหมัดออกช้าๆ จิวแนเล้งก็ผงกศีรษะสนับสนุนคำพูดของทิชิ่ว

ซิมฮุ้นซัวบนพื้นพลันแผดเสียงร้องว่า

"พวกท่านฆ่าเราเถอะ เราไม่ขอกลับคุกใหญ่ เจ้าม้วยมอดจะแก้แค้นให้แก่เรา ฆ่าพวกท่านให้หมดสิ้น"

มันเป็นผู้คุมคุกใหญ่เลือดเหล็ก ล่วงรู้สภาพภายในคุกใหญ่เลือดเหล็ก ดังนั้นยินยอมถูกฆ่าตาย ไม่ต้องการกลับคุกใหญ่ อย่าว่าแต่หลังเหตุการณ์ครั้งนี้ คงไม่มีนักโทษสามารถแหกคุกออกจากคุกใหญ่เลือดเหล็กอีก

จิวแนเล้งกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ซิมฮุ้นซัว ท่านกินเงินเดือนหลวง รับพระคุณของแม่ทัพซี กลับกระทำเรื่องเช่นนี้"

ซิมฮุ้นซัวหัวร่อฮาฮา สุ้มเสียงระคายหูดุจนกราตรีร่ำร้อง สองมือหนึ่งเท้าของมันหักแตกละเอียด ไม่สามารถขยับเคลื่อนไหว แต่ดวงตาคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่ง ราวกับจะกระโดดขึ้นมากัดกินคน ปากกล่าวว่า

"เรามีอันใดไม่ถูกต้อง? บ้านเมืองไหนเลยเคยนึกถึงราษฎร แม่ทัพซีแม้ดีต่อเรา แต่เมื่อตอนมารดาชราเราคุกเข่ารับราชโองการ ส่งเสียงจามออกมา ความทราบถึงฮ่องเต้ กลับประหารครอบครัวเรา หากมิใช่แม่ทัพซีปกป้องเรา เราคงตกตายแต่แรก นี่นับเป็นฮ่องเต้อันใด มิสู้ให้เจ้าม้วยมอดครองแผ่นดินแทน ท่านผู้เฒ่าให้ความสำคัญกับเรา เรารับใช้เจ้าม้วยมอด มีอันใดผิดด้วย หากเราทำงานใหญ่สำเร็จ เจ้าม้วยมอดกระทำการสำเร็จ เราจะเป็นขุนนางในปฐมฮ่องเต้ เมื่อถึงเวลานั้นพวกท่านคงประจบเอาใจเรา ฮาๆๆ"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"แม่ทัพซีมีพระคุณต่อเรา เราไม่ได้ตอบแทน ถือว่าไม่ถูกต้อง แต่น้ำใจที่พวกท่านมีต่อเรา เราตอนอยู่ในคุกไม่ฆ่าพวกท่าน ถือว่าตอบแทนแล้ว"

ฉั่งไต้ฉ่อกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านไม่ฆ่าเราในคุก แต่ไฉนไม่ปล่อยปละละเว้นเซ่งเจ่กเปียว?"

เกล็ดหิมะปลิวโปรย ตกลงบนศีรษะร่างกายซิมฮุ้นซัว สีหน้าซิมฮุ้นซัวปรากฏแววมึนงงสงสัยขึ้นกล่าวว่า

"เราไม่ได้ฆ่าเซ่งเจ่กเปียว ในพวกท่านทั้งหมด เราสนิทสนมกับมันที่สุด"

ลิ้วงังเพ้งหน้าแดงก่ำ คนผู้นี้ความจริงหนักแน่นเยือกเย็น ยามนี้กลับกลายเป็นพลุ่งพล่านร้องดังๆ ว่า

"ท่านยังแก้ตัวอีก? ข้าพเจ้าจะล้างแค้นให้กับเซ่งตั่วกอ (พี่ใหญ่แซ่เซ่ง)"

พลางสลับเท้าก้าวปราด เลือกแทงดาบคู่ออก

ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าลิ้วงังเพ้งจะลงมืออย่างกะทันหัน แต่มีผู้คนสี่คนลงมือยับยั้ง นั่นคือทิชิ่ว จิวแนเล้ง จิวแป๊ะอูกับแป๊ะฮึงยู้

ทิชิ่วย่อมต้องลงมือขัดขวาง จิวแนเล้งก็สมควรยับยั้ง จิวแป๊ะอู กับแป๊ะฮึงยู้ที่ลงมือ หนึ่งนั้นต้องการฟังซิมฮุ้นซัวกล่าวต่อ อีกผู้หนึ่งกลับไม่อาจหักใจทนเห็นซิมฮุ้นซัวถูกฆ่า

ตามเหตุผลทั้งสี่สมควรมีฝีมือรวดเร็วกว่าลิ้วงังเพ้ง แต่ลิ้วงังเพ้งไม่ทราบเดินเข้าใกล้ซิมฮุ้นซัวตั้งแต่เมื่อใด พลันสืบเท้าก้าวปราด เสือกแทงดาบคู่ใส่ทรวงอกซิมฮุ้นซัว

ซิมฮุ้นซัวจะอย่างไรเป็นผู้คุมคุกใหญ่เลือดเหล็ก ด้านพลังฝีมือยังสูงล้ำกว่าลิ้วงังเพ้ง ดังนั้นตวัดเท้าที่หลงเหลือข้างหนึ่ง เตะดาบในมือขวาของลิ้วงังเพ้งปลิวกระเด็น

น่าเสียดายมันหลงเหลือเท้าข้างเดียว พริบตานั้นดาบในมือซ้ายลิ้วงังเพ้งจมลึกไปในทรวงอกมัน ทิชิ่ว จิวแนเล้ง จิวแป๊ะอู กับแป๊ะฮึงยู้ล้วนชักช้าก้าวหนึ่ง

ซิมฮุ้นซัวเหลือกตาขึ้น ทิชิ่วยื่นมือประคองมันไว้ มันยังกล่าวว่า

"เรา...เราไม่ได้...ฆ่า"

สุ้มเสียงหลังจากนั้นถูกลมหิมะกลบบดบังไป

จิวแนเล้งตำหนิว่า

"ลิ้วน้อย ท่านวู่วามไปแล้ว"

ลิ้วงังเพ้งก้มศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าแค้นมันฆ่าคนแต่ไม่ยอมรับ"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"มันไม่เคยไม่ยอมรับมาก่อน คนไม่ได้ถูกมันฆ่าทิ้ง"

ลิ้วงังเพ้งสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ฉั่งได้ฉ่อคำรามว่า

"ว่ากระไร ท่านว่าเซ่งเจ่กเปียวไม่ได้ถูกมันฆ่าทิ้ง?"

ทิชิ่วผงกศีรษะ กล่าวย้ำทีละคำว่า

"ข้าพเจ้านึกสงสัยตั้งแต่แรก ฆาตกรมิใช่ซิมฮุ้นซัว หากแต่เป็นบุคคลอื่น"

ลิ้วงังเพ้งกล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า

"ฆาตกรเป็นใคร? ข้าพเจ้าจะฆ่ามัน"

ทิชัวกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านต้องไม่ฆ่ามัน"

เขาเพ่งตาเจิดจ้าดุจสายฟ้า จ้องจับบนใบหน้าลิ้วงังเพ้ง กล่าวว่า

"ฆาตกรคือท่าน"

๘

พยัคฆ์กลางขุ่งหิมะ

ทุกผู้คนล้วนตะลึงลานกับที่

ลิ้วงังเพ้งร้องโพล่งว่า

"มือปราบทิอย่าได้ล้อเล่นเช่นนี้"

ทิชิ่วกล่าวช้าๆ ว่า

"ผู้คุมฉั้ง ขณะที่ซิมฮุ้นซัวนำกำลังบุกเข้าคุกใหญ่เลือดเหล็ก ท่านถูกจี้จุดล้มลง แปดพิการฟ้าบกพร่องคิดฆ่าท่าน แต่ถูกซิมฮุ้นซัวห้ามปรามไว้ ใช่หรือไม่?"

ฉั้งไต้ฉ่อตอบว่าถูกต้อง ทิชิ่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าได้ยินเจ้าหน้าที่ที่คุกใหญ่เลือดเหล็กบอกว่าเซ่งเจ่กเปียวอารมณ์ฉุนเฉียว มิเพียงกระทบกระทั่งกับซิมฮุ้นซัว ทั้งไม่ลงรอยกับลิ้วงังเพ้ง เพียงสนิทสนมกลมเกลียวกับผู้คุมฉั้ง"

จิวแนเล้งผงกศีรษะกล่าวเสริมว่า

"มิผิด เราจำได้ว่าในระหว่างคนทั้งสี่ ผู้ที่ต่อยตีกันมากที่สุด

คือผู้คุมเซ่งกับผู้คุมลิ้ว แต่ผู้คุมลิ้วน้อยครั้งจะเกิดความขัดแย้งกับผู้คุมฉั้งและซิมฮุ้นซัว”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าพอสืบทราบข้อนี้ ก็พบว่าไม่ถูกต้อง ซิมฮุ้นซัวเมื่อปล่อยปละละเว้นผู้คุมฉั้ง ไม่มีเหตุผลที่ฆ่าผู้คุมเซ่ง ดังนั้นจึงทำการสืบเสาะ”

เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย ค่อยกล่าวสืบต่อ

“ผลการสืบเสาะพบเห็นข้อสงสัยหลายประการ ผู้คุมลิ้วเรียนต่อจูกัวะซิงแซว่าตอนที่ซิมฮุ้นซัวนำกำลังบุกปล้นคุก มันไม่ได้อยู่ด้วย รอจนมันกลับมา ก็ออกตามล่าศัตรู จุดของผู้คุมฉั้งเป็นมันตบคลายให้ จากนั้นโถมเข้าคุกหมายเลขสาม เห็นผู้คุมเซ่งถูกจี้จุด นอนจมกองเลือดเสียชีวิต...ท่านใช่กล่าวเช่นนี้หรือไม่?”

คำพูดตอนท้ายกล่าวถามลิ้วงังเพ้ง ลิ้วงังเพ้งแค่นหัวร่ออย่างเย็นชาว่า

“มิผิด ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้จริง มีอันใดน่าสงสัย?”

ทิชิ่วถามว่า

“ท่านสามารถคลายจุดที่ถูกจี้สกัดของผู้คุมเซ่งได้หรือไม่?”

ลิ้วงังเพ้งแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

“ข้าพเจ้าพอตบคลายก็คลายออกได้”

ทิชิ่วถามอีกว่า

“นั่นเป็นจุดเส้นใด?”

ลิ้วงังเพ้งกล่าวว่า

“หลังจากตบคลายจุด ข้าพเจ้าก็พบว่าเซ่งเจ่กเปียวตายแล้วไหนเลยจำได้ว่าเป็นจุดเส้นใด?”

ทิชิ่วซักถามว่า

"ท่านพอพบว่าผู้คุมเซ่งเสียชีวิต ก็ออกตามล่าศัตรูหรือ?"

ลิ้วงังเพ้งตอบว่า

"ถูกต้อง"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"แต่ผู้คุมฉั้งหลังจากได้รับการตบคลายจุดจากท่าน ไม่ได้ออกตามล่าศัตรู หากทว่าไปหาสตรีนางหนึ่งก่อน พอพบว่านางปลอดภัยค่อยออกตามล่าซิมฮุ้นซัว เจ้าหน้าที่คุกใหญ่ล้วนเห็นว่าท่านพอออกไปผู้คุมฉั้งก็ติดตามออกไป หมายความว่าผู้คุมฉั้งเสียเวลาไปปลอบขวัญสตรีนางนั้น ท่านกลับรั้งอยู่ที่คุกหมายเลขสาม ตอนนั้นท่านทำอะไร? ที่แท้ตบคลายจุดให้ หรือด่าทอผู้คุมเซ่งแล้วฆ่าทิ้ง?"

ใบหน้าลิ้วงังเพ้งบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำบัดเดี๋ยวขาวซีด สองมือกำเป็นหมัด ร่างสั่นระริกขึ้นมา

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ยังมีเจ้าหน้าที่ภายในคุกล้วนตายใต้งูพิษของแปดพิการฟ้าบกพร่อง ปากแผลของผู้คุมเซ่งกลับเป็นรอยแผลดาบ ดาบแบนและกว้าง แสดงว่าเป็นดาบสั้น หาใช่ดาบยาวไม่ ดาบยาวของซิมฮุ้นซัวไม่อาจกรีดเป็นรอยแผลเช่นนั้นได้"

พริบตานั้นทุกผู้คนจ้องจับไปที่ดาบสั้นของลิ้วงังเพ้ง ซึ่งถูกซิมฮุ้นซัวเตะร่วงหล่น ทิชิ่วชี้มือไปที่ปากแผลบริเวณทรวงอกของซิมฮุ้นซัวกล่าวว่า

"รอยแผลดาบบนร่างผู้คุมเซ่ง เป็นลักษณะเดียวกับดาบนี้"

ทุกผู้คนใช้สายตาที่โกรธแค้นมองดูลิ้วงังเพ้ง ฉั้งไต้ฉ่อพลันขู่คำรามว่า

"ใช่แล้ว ลิ้วน้อยกับเซ่งเจ่กเปียวเคยต่อยตีกันรอบหนึ่ง เพราะเซ่งเจ่กเปียวด่าว่ามันกระบิดกระบวนดุจสตรี ลิ้วน้อยมีวิชาตัวเบายอด

เยี่ยม แต่ลูกเหล็กของเซ่งเจ่กเปียวยอดเยี่ยมกว่า ซัดต้องข้อเท้าของลิ้วน้อย จนมันบินไม่ขึ้น เซ่งเจ่กเปียวบอกว่า..."

ใบหน้าลิ้วงังเพ้งกลับกลายเป็นแดงก่ำ กล่าวว่า

"มันบอกว่าข้าพเจ้าเป็นพันธุ์บัณเฑาะก์ กระทั่งหนวดเคราก็ไม่งอกเงย ต่อให้เป็นภรรยามัน มันยังต้องพิจารณาดู"

ฉั้งไต้ฉ่อกล่าวว่า

"เซ่งตั่วกอ (พี่ใหญ่แซ่เซ่ง) ด่าว่าผู้คนล้วนเป็นเช่นนี้ มันก็ด่าเรา มีแต่ท่านจึงผูกใจเจ็บแค้น"

ทิชิ่วลอบทอดถอนใจ บุรุษผู้หนึ่งถูกผู้อื่นด่าทอเช่นนี้ ต้องผูกใจเจ็บแค้น เซ่งเจ่กเปียวด่าว่าฉั้งไต้ฉ่อ อาจด่าด้วยถ้อยคำอื่นไม่ทำร้ายจิตใจคนเช่นเดียวกับที่ด่าลิ้วงังเพ้ง

ลิ้วงังเพ้งกลับเยือกเย็นลง แค่นหัวรออย่างเย็นชากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าผูกใจเจ็บแค้น แต่ไม่ได้หมายความว่าข้าพเจ้าฆ่ามัน"

จิวแนเล้งกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ลิ้วน้อย ท่านยังไม่ยอมรับอีก?"

ลิ้วงังเพ้งกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

"ข้าพเจ้าไม่ยอมรับ พวกท่านเพียงระแวงสงสัย หามีพยานหลักฐานไม่"

ทิชิ่วพลันกล่าวว่า

"ท่านความจริงไม่สมควรฆ่าซิมฮุ้นซัว ป้ายความผิดใส่มัน ทั้งนี้เพราะมีคนเห็นท่านกระทำเรื่องเช่นนี้กับตา"

งิ้วงังเพ้งหน้าแปรเปลี่ยนไป ถามโพล่งว่า

"ผู้ใด?"

ทิชิ่วกล่าวย้ำว่า

"เซ่งเจ่กเปียว"

ลิ้วงังเพ้งหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"มันเป็นคนตายแล้ว"

ทิชิ่วกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"มันยังไม่ตาย มีดาบของท่านเพียงแทงใส่บริเวณหัวไหล่ทรวงอกของมัน ไม่ได้แทงตัดขั้วหัวใจของมัน"

ลิ้วงังเพ้งร้องดังๆ ว่า

"เป็นไปไม่ได้ ดาบนั้นแทงตัดขั้วหัวใจของมันชัดๆ..."

มันพลันหุบปากลง เห็นทุกผู้คนจับจ้องมองมัน สายตาเยียบเย็นเพียงนั้น เคียดแค้นเพียงนั้น มันถึงกับคิดตบปากตัวเอง มิให้ปากนี้กล่าววาจาอีก

ลิ้วงังเพ้งยังใช้สายตาดุจเปลวเพลิงพวยพุ่งใส่ทิชิ่ว คล้ายกับคิดเผาอีกฝ่ายตายทั้งเป็น

ได้ยินจิวแป๊ะอูกล่าวว่า

"มิน่าเล่ามีคำกล่าวว่า สี่ยอดมือปราบน้อยครั้งจะใช้การลงทัณฑ์แต่ผู้ต้องหาพอตกอยู่ในมือพวกมัน น้อยคนที่ไม่พูดความจริง วันนี้นับว่าประสบพบเห็นกับตา"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ใช้ฝีมือลงทัณฑ์ออกจะอำมหิตไป หากเป็นการใส่ความ ไยมิใช่ปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม หรือว่าลงทัณฑ์เพื่อให้รับสารภาพ ออกจะทำร้ายผู้คนเกินไป เจ้าหน้าที่บ้านเมืองยังคงใช้วิธีลงทัณฑ์ให้น้อยกว่านี้"

แป๊ะฮึงยู้ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากทุกผู้คนคิดอ่านเช่นทิซิงแซก็ประเสริฐ ทางการก็ไม่ถูกวิพากษ์วิจารณ์ถึงเพียงนี้"

จิวแนเล้งจับจ้องมองลิ้วงังเพ้งอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ลิ้วน้อย แม่ทัพซีพลีชีพในหน้าที่แล้ว แต่ด้วยพฤติการณ์ของท่าน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมให้อภัยท่าน"

ลิ้วงังเพ้งก้มศีรษะลง สะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าผิดไปแล้ว..."

ลมหิมะพัดกระโชก ทิชิ่ว จิวแป๊ะอูและพวกอดทอดถอนใจมิได้

คนยังคงอย่าได้กระทำผิด หากกระทำความผิด สำนึกเสียใจก็สายเกิน

แต่ว่าผู้คนเมื่อกระทำความผิด มักกระทำผิดต่อไป

ลิ้วงังเพ้งพลันพุ่งปราดดุจนางแอ่นเหิน ตวัดเท้าเตะซากศพซิมฮุ้นซัวพุ่งชนใส่ทิชิ่ว ตัวเองใช่ท่วงท่าย้อนทะลวงเมฆ พุ่งย้อนกลับไป

ทิชิ่วพอยื่นมือรับซากศพซิมฮุ้นซัวไว้ ก็ไม่อาจสกัดขัดขวางลิ้วงังเพ้งได้

ด้านวิชาตัวเบาของจิวแนเล้งกับฉั่งไต้ฉ่อล้วนเป็นรองลิ้วงังเพ้ง แป๊ะฮึงยู้ก็ไม่ทันระวังป้องกัน แต่จิวแป๊ะอูพุ่งขวับออกไป โถมแทงกระบี่ดุจสายฟ้า

ลิ้วงังเพ้งพลิกตัวกลางอากาศ เปลี่ยนเป็นท่วงท่านางแอ่นแตะผิวน้ำ ท่ากระบี่ของจิวแป๊ะอูก็แทงพลาดผิด ตัวมันล่วงหน้าไปวาเศษแล้ว

เห็นแน่ชัดว่าลิ้วงังเพ้งสามารถหนีรอดได้ พลันแว่วเสียงชายเสื้อปะทะลมไล่หลัง จากนั้นรู้สึกละลานตาวูบ คนผู้หนึ่งสกัดขวางหน้าไว้

หากบอกว่าลิ้วงังเพ้งเป็นยอดฝีมือด้านวิชาตัวเบา หัวหน้าค่ายทักษิณก็เป็นปรมาจารย์วิชาตัวเบา

จิวแนเล้งเห็นลิ้วงังเพ้งกำลังจะหนีรอดได้ พลันตวัดสองมือซัดอาวุธลับแปดชนิดใส่ลิ้วงังเพ้ง

ลิ้วงังเพ้งถูกหัวหน้าค่ายทักษิณขวางหน้า พานเสือกแทงดาบ

สั้นออก ตอนแรกเป็นท่าฝ่าด่านฆ่าขุนพล พอถึงกลางคันเปลี่ยนเป็นท่าผลักดันเรือกล้วยไม้ เมื่อบรรลุถึงตัวหัวหน้าค่ายทักษิณ ก็กลายเป็นท่าดาบไม่ละเว้น

กระบวนท่าเดียวแฝงความเปลี่ยนแปลงสามประการ ยากจะต้านทานรับได้

หัวหน้าค่ายทักษิณกลับผลักฝ่ามือออก ใช้พลังลมปราณอันกล้าแข็งกระแทกใส่ลิ้วงังเพ้ง

ดาบยังไม่บรรลุถึง ลมฝ่ามือถึงก่อน ลิ้วงังเพ้งพลันตัดสินใจพุ่งถอยไปตามสภาวะ หลบเลี่ยงจากพลังฝ่ามือของหัวหน้าค่ายทักษิณ

ยามนั้นอาวุธลับของจิวแนเล้งซัดพุ่งถึง ลมฝ่ามืออันเกรี้ยวกราดของหัวหน้าค่ายทักษิณพอดีกลบเสียงอาวุธลับแหวกฝ่าอากาศไป

ลิ้วงังเพ้งเท้ากับเสนอแผ่นหลังเข้าหาอาวุธลับ รอจนรู้สึกตัวก็ปรากฏลูกดอกเหล็กกล้าอันหนึ่ง ตะปูสามเหลี่ยมทะลุกระดูกตัวหนึ่งซัดใส่กลางหลังมัน

ลิ้วงังเพ้งใช้ออกด้วยท่วงท่านกเหยี่ยวรุ้งพลิกตัว เพิ่งหมุนตัวกลับมา ปรากฏลูกดอกเหรียญทองอันหนึ่ง ลูกธนูสั้นปลิดวิญญาณดอกหนึ่งซัดใส่ทรวงอกมัน

ลิ้วงังเพ้งร่ายรำดาบสั้นคุ้มครองกาย ปัดกระแทกอาวุธลับอีกสี่ชนิดปลิวกระเด็น แต่มันหมดเรี่ยวสิ้นแรง คนก็รับบาดเจ็บ ดังนั้นถูกมีดใบหลิวอีกเล่มหนึ่งปักตรึงใส่ทรวงอก

ดังนั้นลิ้วงังเพ้งร่วงลิ่วลงจากกลางอากาศราวกับนางแอ่นปีกหักก่อนตายถามคำถามประโยคหนึ่งว่า

"เซ่งเจ่กเปียวใช่ตายแล้วหรือไม่?"

ทิชิ่วผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตายแล้ว"

ดังนั้นลิ้วงังเพ้งพกพารอยยิ้มน้อยๆ ลงสู่ปรภพ

ทิชิ่วทอดถอนใจยาว เห็นว่าเซ่งเจ่กเปียวด่าว่าผู้คนรุนแรงไป ผู้ถูกด่าทอฝังใจจดจำ จวบจนตายยังไม่ลืมเลือน

ทิชิ่วพลันนึกถึงเรื่องหนึ่งถามว่า

"เจ้าม้วยมอดเล่า?"

จิวแนเล้งฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"มันถูกอาวุธลับอาบยาชาซัดใส่สองเล่ม ฉวยโอกาสที่ชุลมุนโถมมายังหลังเนินหิมะ ฆ่าคนของพวกเราสี่คน จากนั้นอันตรธานไป พวกเราค้นหาจนทั่ว ยังหาไม่พบ"

ทิชิ่วพอเร่งรุดมาถึง พบว่าเจ้าม้วยมอดไม่อยู่ในบริเวณ เข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามหลบหนีไปได้ จึงสะสางคดีของลิ้วงังเพ้ง ยามนี้พอฟังค่อยทราบว่าสถานการณ์รีบร้อนสำคัญ ดังนั้นกวาดตาเจิดจ้าดุจสายฟ้ามองดูทหารที่นอนตายบนพื้นหิมะ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"มันปะปนอยู่ในกลุ่มพวกเรา รีบ..."

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"มิผิด เราอยู่ที่นี้"

ทุกผู้คนกวาดตาไปตามเสียง เห็นในกลุ่มทหารมีอยู่คนหนึ่งเป็นเจ้าม้วยมอดชอเซียงเง็ก เนื่องจากแต่งเครื่องแบบทหาร กลับไม่มีผู้ใดจดจำออก

เจ้าม้วยมอดเปลื้องเครื่องแบบทหารออกช้าๆ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"สายตาที่คมกล้านัก ขณะที่เราโถมไปในขบวนผู้คน ก็ฆ่าคนสี่คน ฆ่าคนแรกถอดเสื้อผ้า ฆ่าคนที่สองถอดกางเกง ฆ่าคนที่สามปลดหมวก ฆ่าคนที่สี่ถอดรองเท้าหนัง แปลงโฉมตัวเองเป็นทหารนายหนึ่ง หากเรารีบร้อนหลบหนี ต้องถูกพวกท่านพบเห็น มิสู้ปะปนอยู่ในกลุ่มทหาร คาดว่าไม่ถูกสังเกตออก อย่าว่าแต่..."

ทุกผู้คนมองดูซากศพทหารบนพื้นทั้งสี่ พบว่าแต่ละคนใส่เสื้อผ้าไม่ครบถ้วนจริงๆ จิวแนเล้งลอบด่าทอตัวเองโง่เขลา เจ้าม้วยมอดนอกจากปะปนอยู่ในกลุ่มทหารของมัน ยังจะหลบซ่อนตัวอยู่ที่ใดได้ มันกลับไม่ทันนึกถึงข้อนี้

ทิชิ่วกล่าวเสริมว่า

"อย่าว่าแต่ฤทธิ์ยาชาภายในกายท่านกำเริบ คิดหนีก็หนีไม่รอด พานแปลงโฉมเป็นทหาร แสร้งเป็นร่วมค้นหา กลับสามารถฉวยโอกาสรีดเร้นยาชาออกจากร่าง"

เจ้าม้วยมอดยิ้มพลางกล่าวว่า

"คาดเดาถูกต้อง ตอนนี้ฤทธิ์ยาชาถูกเรารีดเร้นออกมาแล้ว"

ยามนี้เจ้าม้วยมอดถอดเครื่องแบบทหารออกหมดสิ้น เผยเห็นชุดรัดกุมสีแดงเลือดที่สวมทับอยู่ภายใน บนใบหน้ายังประดับด้วยรอยยิ้มอันน่าประทับใจ

ชุดรัดกุมสีแดงมีอยู่สองแห่งที่แดงฉานเป็นพิเศษ แห่งหนึ่งที่ไหล่ซ้าย แห่งหนึ่งที่เท้าขวา

ทิชิ่วกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ฤทธิ์ยาชาอาจรีดเร้นออกมาแล้ว แต่บาดแผลต้องไม่ทุเลาหายดีโดยเร็ว"

เจ้าม้วยมอดยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ขอเพียงร่างกายไม่ชาด้าน อาการบาดเจ็บที่มือเท้าไม่นับเป็นอย่างไร ยังสามารถจัดการกับพวกท่านให้ยอมรับความพ่ายแพ้"

กล่าวพลางขยับมือเท้าข้างที่รับบาดเจ็บคราหนึ่ง

ทุกผู้คนโห่ร้องออกมา ความหมายของเจ้าม้วยมอดคือ สามารถโค่นทั้งหมดพ่ายแพ้โดยง่ายดาย จิวแนเล้งต้องตวาดว่า

"ชอเซียงเง็ก เราจะคุมตัวท่านกลับคุกใหญ่"

เจ้าม้วยมอดสำรวจดูจิวแนเล้งเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านคือค่างสามมือจิวแนเล้งกระมัง? ซีจิ้นตังเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง หลังจากที่มันตายแล้ว ท่านสามารถควบคุมตัวกลับไป คงได้เลื่อนตำแหน่งเป็นแม่ทัพสืบแทน"

เอ่ยถึงตอนนี้ยิ้มออกมา กล่าวสืบต่อ

"แต่ว่าท่านสามารถนำตัวเรากลับไปหรือ?"

จิวแนเล้งแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"นั่นต้องดูว่าท่านนำตัวเรากลับไป หรือเป็นเรานำตัวท่านกลับไป?"

เจ้าม้วยมอดกล่าวว่า

"หากเปิดฉากต่อสู้ ท่านต้องตายแน่นอน เราจึงคร้านที่จะนำซากศพท่านกลับไป"

จิวแนเล้งเดือดดาลเป็นการใหญ่ เจ้าม้วยมอดยังกล่าวสืบต่อ

"เมื่อครู่ท่านกับซีจิ้นตังสามารถซัดอาวุธลับทำร้ายเรา นับว่าไม่เลว เรากำลังต้องการขุนพลอันเข้มแข็งไว้ใช้สอย จึงคิดสอบถามความสมัครใจของท่าน ตอนที่พวกท่านเข่นฆ่าซิมฮุ้นซัว เราหนึ่งนั้นยังรีดเร้นยาชาไม่หมดสิ้น สองเราคิดชุบเลี้ยงพวกท่าน แต่ซิมฮุ้นซัวเป็นศัตรูคู่แค้นพวกท่าน หากมันไม่ตาย พวกท่านคงไม่ปล่อยปละละเว้นมัน มันก็ไม่ยอมอยู่ร่วมกับพวกท่าน ดังนั้นเราได้แต่รอให้มันตายก่อน"

ซิมฮุ้นซัวความจริงมอบกายถวายชีวิตรับใช้เจ้าม้วยมอด เจ้าม้วยมอดกลับไม่กังวลสนใจต่อความเป็นตายของมัน ความโหดเหี้ยมอำมหิตของจิตใจ เป็นที่น่าประหวั่นพรั่นใจนัก

หัวหน้าค่ายทักษิณขุ่นแค้นจนแผดหัวร่อกล่าวว่า

"ซิมฮุ้นซัวมีตาต่ำดั่งสุนัข จึงรับใช้บุคคลเช่นท่าน"

เจ้าม้วยมอดพลางกล่าวว่า

"ท่านคิดบอกว่าเราโหดเหี้ยมอำมหิตกระมัง? เราเตรียมสถาปนาราชวงศ์ใหม่ กระทำกิจการอันยิ่งใหญ่ ไหนเลยใจอ่อนได้ ที่แล้วมาทั้งโจโฉ และเล่าปัง* ล้วนกระทำเช่นนี้"

ทิชิ่วแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"ท่านกล่าวกระพือยุยงผู้คน ไม่กลัวคนเทพล้วนคลั่งแค้น กฎหมายไม่ละเว้นหรือ?"

เจ้าม้วยมอดหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"คนเทพล้วนคลั่งแค้นอันใด ผู้เหี้ยมหาญของแผ่นดินไหนเลยถือกำเนิดเกิดมาก็เป็นฮ่องเต้เจ้าชีวิต ขอเพียงเราครองแผ่นดินสำเร็จ เราจะเป็นโอรสสวรรค์ที่ผู้คนกราบกราน คำพูดของเราก็เป็นกฎหมาย"

ดวงตามันทอประกายเจิดจ้า กล่าวสืบต่อ

"เราเป็นญาติห่างๆ ของฮ่องเต้ราชวงศ์ซ้อง เราตั้งจิตปณิธานตั้งแต่แรกว่าจะประกอบกิจการใหญ่ จึงฝึกวิทยายุทธ ร่ำเรียนวิชาพิชัยสงคราม ฮ่องเต้ราชวงศ์ซ้องกลับกล่าวโทษเราคิดช่วงชิงราชบัลลังก์ของเขา ดังนั้นบุตรภรรยาเราถูกยอดฝีมือวังหลวงเข่นฆ่าสังหารสิ้นในค่ำคืนเดียว"

เอ่ยถึงตอนนี้ต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ดวงตาทอประกายดุร้าย สีหน้าเปี่ยมแววอำมหิต กล่าวว่า

"ดังนั้นเราต้องล้มล้างฮ่องเต้ปัจจุบัน ปกครองห้ามหาสมุทรสี่ทะเลแทน หากพวกท่านรู้สถานการณ์ก็ยอมสวามิภักดิ์ ไม่เช่นนั้นคืนนี้พวกท่านอย่าคิดหมายมีชีวิตรอดกลับไป"

มันด่าทอโอรสสวรรค์ถึงเพียงนี้ ทิชิ่วและพวกล้วนรับฟังจนตะลึงลาน จากนั้นเจ้าม้วยมอดเพ่งตามองทิชิ่ว กล่าวว่า

*** ภาษาจีนกลางอ่านว่า หลิวปัง ปราบดาภิเษกเป็นปฐมฮ่องเต้ราชวงศ์ฮั่น ทรงพระนามว่า ฮั่นโกโจฮ่องเต้**

"ท่านเป็นหนึ่งในสี่ยอดมือปราบ?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"เราคือทิชิ่ว"

เจ้าม้วยมอดกล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านมองปราดเดียวก็พบว่าเราปลอมเป็นทหาร นับเป็นไหวพริบอันปราดเปรียว คาดว่าคงมีฝีมือมิใช่ชั่ว หากท่านสวามิภักดิ์ต่อเรา จะได้เป็นขุนพลคู่บัลลังก์ของปฐมฮ่องเต้ดุจเดียวกับเซ็กเสียวเซียง"

ทิชิ่วแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดบอกต่อท่านเรื่องหนึ่ง"

เจ้าม้วยมอดกล่าวว่า

"ท่านบอก"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"คนของจูกัวะซิงแซไม่มีคนทรยศต่อบ้านเมือง ข้าพเจ้าประจวบกับเป็นหนึ่งในสี่ผู้ช่วยของจูกัวะซิงแซ"

เจ้าม้วยมอดพอฟังคำ 'จูกัวะซิงแซ' สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป

ทั้งนี้เพราะในชีวิตเจ้าม้วยมอดผ่านการต่อสู้นับครั้งไม่ถ้วน ไม่เคยประสบความพ่ายแพ้มาก่อน มันคิดปลงพระชนม์ฮ่องเต้สามครั้ง ครั้งแรกลงมือล้มเหลว พุ่งฝ่าวงล้อมทหารองครักษ์หลายพันนายออกไป ครั้งที่สองต่อสู้ยอดฝีมือวังหลวงยี่สิบกว่าคน ไม่อาจพิชิตชัยได้ จึงหลบหนีจากไป แต่การลงมือปลงพระชนม์ครั้งที่สาม กลับเผชิญกับจูกัวะซิงแซ ต่อสู้กันร้อยกระบวนท่า พลาดพลั้งถูกคร่ากุม

สำหรับกับเจ้าม้วยมอด ความพ่ายแพ้ในร้อยกระบวนท่า เป็นความอัปยศอันยิ่งใหญ่

ทิชิ่วก็หน้าแปรเปลี่ยนไปเช่นกัน ทั้งนี้เพราะเขาพอเอ่ยถึงการศึกที่นครหลวง ก็ฉุกคิดว่าจูกัวะซิงแซต้องลงมือร้อยกระบวนท่า ค่อยโค่น

เจ้าม้วยมอดพ่ายแพ้ ขณะที่จูกัวะซิงแซมีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าเขามากนัก

ทิชิ่วจำได้ว่า จูกัวะซิงแซเคยกล่าวกับเขาว่า

"ตอนนั้นทหารวังหลวงโอบล้อมเจ้าม้วยมอดไว้ สาเหตุที่มันประสบความพ่ายแพ้ เพราะว่าจิตใจวอกแวก ไม่เช่นนั้นมันสามารถรับมือเราอย่างน้อยหนึ่งร้อยห้าสิบกระบวนท่า"

จากคำบอกกล่าวของจูกัวะซิงแซ ความสูงส่งของฝีมือเจ้าม้วยมอดเป็นที่คาดคำนวณได้ ทิชิ่วไม่มั่นใจว่าพวกเขาผนึกกำลัง สามารถโค่นเจ้าม้วยมอดลงหรือไม่?

เจ้าม้วยมอดหลังจากหน้าแปรเปลี่ยนไป พลันยิ้มออกมากล่าวว่า

"คำพูดของท่านนี้ถือว่ากล่าวโดยไร้เจตนา หากยอมสวามิภักดิ์ต่อเรา เราจะไม่สืบสาวเอาความ"

ทิชิ่วแหงนหน้าหัวร่อดังๆ ทมิฬดำอดกล่าวมิได้ว่า

"ซอเซียงเง็ก ดูว่าท่านสามารถมีชีวิตรอดได้หรือไม่เถอะ"

เจ้าม้วยมอดกวาดตามอง เห็นทหารยี่สิบนาย พนักงานกรมเมืองยี่สิบนาย ทมิฬดำดาบเลียดพสุธา แป๊ะฮึงยู้ จิวแป๊ะอู หัวหน้าค่ายทักษิณ ฉั่งไต้ฉ่อ นายอำเภอส่วย ทิชิ่วยืนเรียงรายอยู่รอบบริเวณจึงกล่าว

"พวกท่านเข้าใจว่าสามารถกักตัวเราไว้?"

ดาบเลียดพสุธากล่าวว่า

"ท่านทดลองดูเถอะ"

เจ้าม้วยมอดยกมือลูบเครา กล่าวว่า

"ในชีวิตเรามีวิชาฝีมือที่สร้างชื่ออยู่สองแขนง"

จิวแป๊ะอูกล่าวว่า

"คือฝ่ามือน้ำแข็งเย็น"

แป๊ะฮึงยู้กล่าวเสริมว่า

"ยังมีลมปราณเปลวอัคคี"

เจ้าม้วยมอดใช้สายตาที่ชื่นชมมองดูหนุ่มสาวทั้งสองกล่าวว่า

"มีสายตานัก มือซ้ายเราฝึกพลังฝ่ามือสุดเย็นเยือก มือขวาเราฝึกฝ่ามือสุดร้อนแรง รอสักครู่ตอนจัดการกับเรา ต้องระมัดระวังให้มากไว้...ตอนนี้เราจะฆ่าคนผู้นี้ พวกท่านลงมือขัดขวางเถอะ"

กล่าวพลางชี้มือไปยังพนักงานกรมเมืองผู้หนึ่งแต่ไกล พนักงานกรมเมืองนั้นหน้าบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำบัดเดี๋ยวขาวซีด ไม่ทราบทำอย่างไรดี

ทิชิ่วและพวกทราบว่า เจ้าม้วยมอดคิดฆ่าคนเป็นเชิงข่มขวัญ ดังนั้นเคลื่อนไหวท่าร่าง ห้อมล้อมอยู่เบื้องหน้าพนักงานกรมเมืองนั้น

เจ้าม้วยมอดพอเอ่ยถึงคำ 'ขัดขวาง' ก็ลงมือ

ผู้คนทั้งสี่สิบแปดคนในบริเวณ รวมทั้งพนักงานกรมเมืองนั้น ไม่มีผู้ใดเห็นชัดตาว่าเจ้าม้วยมอดลงมืออย่างไร

เห็นเงาสีแดงพุ่งผ่านอากาศ ทุกผู้คนใจสั่นสะท้าน เข้าใจว่ามันถ่มจู่โจมใส่ตัวเอง รีบยกมือปิดป้อง ได้ยินเจ้าม้วยมอดกล่าวคำ 'เถอะ' ฝ่ามือของเจ้าม้วยมอดก็ฟาดถูกทรวงอกพนักงานกรมเมืองนั้น บังเกิดเสียงฉาดเบาๆ พนักงานกรมเมืองนั้นร่างสั่นกระตุก ร่างกลับกลายเป็นไหม้เกรียมราวถูกไฟคลอก เสียชีวิตในบัดดล

พนักงานกรมเมืองนั้นพอล้มลง ทุกผู้คนก็กระจายกำลังออกรายล้อมเจ้าม้วยมอดไว้ เจ้าม้วยมอดมองดูซากศพพบพื้นดิน กล่าวว่า

"นี่เป็นฤทธิ์พลังฝ่ามือเปลวอัคคี ยังมีฝ่ามือน้ำแข็งเย็น ครั้งนี้ผู้ตายคือ..."

เจ้าม้วยมอดชี้มือไปยังทหารนายหนึ่ง ทหารนั้นแตกตื่นจนตัวแข็งทื่อ ทิชิ่วพลันตวาดว่า

"คุ้มครองมันอย่างสุดกำลัง"

จิวแป๊ะอู หัวหน้าค่ายทักษิณ จิวแนเล้งพากันถลันถึงเบื้องหน้าทหารนั้น กระจายเป็นรูปวงเดือน รอรับหน้าเจ้าม้วยมอดทมิฬดำ กับดาบเลียดพสุธาเฝ้าอยู่ทางปีกซ้ายขวา ขอเพียงเจ้าม้วยมอดพุ่งผ่าน จะเข้าสกัดจากด้านข้าง

ส่วนแป๊ะฮึงยู้ ฉั้งไต้ฉ่อ นายอำเภอส่วยสะอึกถึงข้างกายและด้านหลังของทหารนายนั้นตระเตรียมปิดสกัดท่าจู่โจมสังหารของเจ้าม้วยมอด

ทอดตาทั่วแผ่นดิน ไม่มีผู้ใดสามารถจู่โจมทำร้ายเป้าหมายที่อยู่ภายใต้การอารักขาของยอดฝีมือทั้งเก้านี้

แต่เจ้าม้วยมอดสามารถ

เจ้าม้วยมอดไม่ได้ถาโถม แม้ไม่ได้จู่โจม เพียงฟาดฝ่ามือใส่พื้นหมะครั้งหนึ่ง ทหารที่อยู่ห่างหนึ่งวานนั้นพลันทะลึงกายขึ้น พอร่วงฟาดลง ก็กลับกลายเป็นซากศพที่แข็งทื่อ โลหิตที่ไหลหลั่งจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้าเป็นแท่งน้ำแข็ง...แสดงว่าถูกพลังฝ่ามือน้ำแข็งเย็นทำร้าย

เจ้าม้วยมอดใช้ฝ่ามือถ่ายทอดพลังลงสู่ใต้พื้นดิน แล้วค่อยจู่โจมถึงตำแหน่งที่ทหารนั้นยืนอยู่ พุ่งใส่สองเท้านั้น จากนั้นแช่แข็งชีพจรหัวใจของมัน

วิชาหยิบยืมวัตถุถ่ายทอดพลังเช่นนี้ ขนาดเล็กสามารถใช้ขลุ่ยเป็นอาวุธ ขนาดกลางสามารถใช้ขนของสัตว์ปีกใหญ่เป็นอาวุธ ขนาดเล็กสามารถใช้จานบินร่อนทำร้ายคน ปลิดบุปผาฆ่าคน หยิบยืมกระดาษปลิดปลงคน แต่ฝีมือหยิบยืมวัตถุถ่ายทอดพลังของเจ้าม้วยมอดนี้ กลับใช้ออกด้วยความแยบคาย รวดเร็วแม่นยำ ได้ผลถึงถึงเพียงนี้ในยุทธจักรน้อยคนที่กระทำได้

ทิชิ่วหัวหน้าค่ายทักษิณ จิวแป๊ะอู จิวแนเล้งชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

เจ้าม้วยมอดกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"เห็นแล้วหรือไม่ วันหน้าเราจะเป็นผู้ปกครองแผ่นดิน ต้องไม่หลอกลวงพวกท่าน"

ทิชิ่วและพวกไม่มีคำพูดจะกล่าว การตายของพนักงานกรมเมืองคนแรก ยังสามารถบอกว่าฝ่ายตรงข้ามลงมือโดยที่พวกตนไม่ทันป้องกัน แต่การตายของทหารนายนี้ ทั้งหมดให้ความคุ้มครองอย่างเต็มที่ ยังไม่อาจสกัดขัดขวางได้

จิวแนเล้งโบกมือคราหนึ่ง ทหารที่หลงเหลือสิบเก้านายก็ถอยห่างไปสิบกว่าก้าว นายอำเภอส่วยโบกมือเป็นสัญญาณ พนักงานกรมเมืองทั้งสิบเก้าคนก็ถอยห่างหนึ่งวา

ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า ทหารกับพนักงานกรมเมืองเหล่านี้คิดจัดการกับเจ้าม้วยมอด ไม่ต่างกับแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ

ทหารกับพนักงานกรมเมืองเมื่อล่าถอย หมายความว่ายอดฝีมือทั้งเก้านี้ตระเตรียมต่อสู้เสี่ยงชีวิตกับเจ้าม้วยมอดแล้ว

เจ้าม้วยมอดไหนเลยดูไม่ออก กล่าวว่า

"พวกท่านคิดแตกหักกับเรา เรากลับเห็นว่าฆ่าพวกท่านทิ้งไปน่าเสียดายนัก"

ทิชิ่วพลันร้องดังๆ ว่า

"ขุนพลที่สู้แพ้แก่จูกัวะซิงแซ ยังเอ่ยถึงความองอาจอันใด?"

เจ้าม้วยมอดหน้าแปรเปลี่ยนไป พลันโถมเข้ามาราวกับเป็นลมพายุสีแดงหอบหนึ่ง

ทิชิ่วก็ไม่หลบเลี่ยง กลับสะอึกเข้ารับหน้า

ทั้งนี้เพราะทิชิ่วทราบว่า เมื่อลมพายุมาถึง คิดหลบก็หลบไม่พ้น หากคิดต้านมรสุม ต้องมีความกล้าหาญเฉกเช่นตั๊กแตนต้านล้อรถ

ไม่มีผู้ใดเข้าใจความหมายของคำ 'พาตัวสู่จุดอับพลิกเอาชีวิต

รอด' เท่ากับทิชิ่ว

ทิชิ่วโถมไปในเงาสีแดง

หัวหน้าค่ายทักษิณ จิวแป๊ะอู แป๊ะฮึงยู้ล้วนคิดลงมือ แต่ไม่ลงมือ หากมิใช่สถานการณ์บังคับ พวกมันจะไม่กระทำเรื่องใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุม

ยามนั้นทิชิ่วถลันวูบวาบแปดครั้ง เงาร่างสีแดงก็ถลันแปดครั้งครา

หัวหน้าค่ายทักษิณ จิวแป๊ะอู แป๊ะฮึงยู้ชมดูจนหลั่งเหงื่อพร่างพรู หากเปลี่ยนเป็นพวกมัน ผลการประมือแปดครั้งครานี้ พวกมันคงตายใต้เงื้อมมือเจ้าม้วยมอดแล้ว

เห็นทิชิ่วโผพุ่งขึ้นฟ้า หลุดพ้นจากเงาสีแดง

เงาสีแดงก็โผพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ด้วยสภาวะรวดเร็วยิ่งกว่า ครอบคลุมใส่ทิชิ่ว

เห็นแน่ชัดว่าทิชิ่วจะถูกกลบกลืนไป ทิชิ่วถลันทิ้งตัวลงอย่างเร่งร้อน

เงาสีแดงก็ทิ้งตัวตามลงมา จนไม่เห็นทิชิ่วอีก คงเหลือแต่เงาสีแดงเคลื่อนไหววูบวาบ ลมฝ่ามือดังหวีดหวือ

จิวแป๊ะอูรับฟังถึงตอนนี้ร้องว่า

"ไม่อาจคำถึงถึงกฎเกณฑ์แล้ว พวกเรามิใช่คู่มือของมัน ทิชิ่วคับขันอันตราย..."

ทันใด เสียงลมฝ่ามือตลอดจนเสียงชายเสื้อปะทะลมทั้งหมดล้วนชะงักขาดหาย

ทุกผู้คนเพ่งตามอง หัวใจถึงกับตกวูบลง

เจ้าม้วยมอดยิ้มพลางมองดูทิชิ่ว มือขวาของมันบีบเค้นลำคอทิชิ่วไว้ ทิชิ่วก็จ้องมองเจ้าม้วยมอดอย่างเย็นชา ทั้งไม่ร้องโอดโอย

และไม่ขอความกรุณา กระทั่งหัวคิ้วก็ไม่ขมวด

เจ้าม้วยมอดยิ้มพลางกล่าวว่า

"ทอดตาทั่วแผ่นดิน บุรุษหนุ่มที่สามารถรับมือเรายี่สิบห้ากระบวนท่า นับว่าหายากยิ่ง"

มันพลันกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านยอมรับหรือไม่?"

ทิชิ่วตอบว่า

"ยอมรับ"

เจ้าม้วยมอดแหงนหน้าหัวร่อด้วยความลิงโลดลำพอง ถามอีกว่า

"ท่านยอมสวามิภักดิ์หรือไม่?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ไม่สวามิภักดิ์"

เจ้าม้วยมอดงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ยังจะต่อสู้อีกหรือ?"

ทิชิ่วกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ต่อสู้"

เจ้าม้วยมอดยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่าลืมว่าชีวิตท่านตกอยู่ในเงื้อมมือเรา..."

ทุกผู้คนรู้สึกมีเหงื่อเย็นเยียบชุ่มไปทั้งฝ่ามือ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเข้าไปช่วยเหลือ ควรทราบว่าหากเจ้าม้วยมอดคิดบีบเค้นทิชิ่วให้ตายคามือ ยังง่ายดายกว่าบีบคอไก่ตัวหนึ่งอีก

ทิชิ่วกลับหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ลูกผู้ชายชาตรีขอเพียงมีลมหายใจอยู่ จะสู้สืบไป"

เจ้าม้วยมอดหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย พลันชักมือกลับล่าถอยไป กล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเราไฉนปลดปล่อยท่าน?"

ทิชิ่วยกมือที่ถูกบีบเค้น กล่าวว่า

"ไม่ทราบ"

เจ้าม้วยมอดกล่าวว่า

"ในชีวิตเรารักชอบผู้มีความสามารถ โดยเฉพาะคนที่ไม่กลัวตาย หากยินยอมรับใช้เรา จะช่วยให้เราสำเร็จกิจการใหญ่ เมื่อครู่ท่านกระตุ้นโทสะให้เราลงมือ เพื่อให้ทั้งหมดสังเกตแนววิชากระบวนท่าของเรา จะได้มีหนทางจัดการ คนกล้าที่ไม่กลัวตายเช่นท่าน สามารถหาได้จากที่ใด?"

เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย กวาดกราดสายตาไปยังจิวแนเล้งและพวกแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"รอให้เราฆ่าพวกมันให้หมดสิ้น ดูว่าท่านจะยอมสวามิภักดิ์หรือไม่?"

ทิชิ่วตวาดว่า

"หากคิดฆ่าก็ฆ่าข้าพเจ้าก่อน"

เสียงหวีดเมื่อต่อยหมัดออก

หมัดนี้พอต่อยออก หนึ่งหมัดกลายเป็นสองหมัด จากสองหมัดกลายเป็นสี่หมัด เมื่อจู่โจมถึงเบื้องหน้าเจ้าม้วยมอด ก็เพิ่มเป็นแปดหมัด

แต่ว่าคู่มือของทิชิ่วครั้งนี้เป็นเจ้าม้วยมอด

เจ้าม้วยมอดพลันหายวับไป หมัดของทิชิ่วกลับต่อยใส่อากาศธาตุ

เจ้าม้วยมอดกระโดดขึ้นลง เปลี่ยนลมหายใจสามครั้งครา ก็ทิ้งตัวลงยังหว่างกลางเหล่าพนักงานกรมเมือง ตวัดมือขึ้นลง ปรากฏพนักงานกรมเมืองสองนายถูกแผดเผาเป็นเถ้าถ่าน อีกสองนายกลายเป็นแท่งน้ำแข็ง

หัวหน้าค่ายทักษิณตวาดก้องร้องขึ้น โถมถึงเบื้องหน้าเจ้าม้วย

มอดก่อน แทงกระบี่ปราดออก จากนั้นใช้ตามติดกระบี่แล้วกระบี่เล่า

เจ้าม้วยมอดร้องโพล่งชมเชยว่า

"กระบี่ที่รวดเร็วนัก"

ขณะกล่าวตอบโต้ใส่สี่สิบแปดฝ่ามือ ทั้งยังฟาดพนักงานกรมเมืองล้มตายลงอีกสองคน

กลางอากาศปรากฏรุ้งขาวแลบแปลบอีกสองสาย ความรวดเร็วเร่งร้อนหาด้อยกว่ากระบี่ไวของหัวหน้าค่ายทักษิณไม่

คนลงมือคือจิวแป๊ะอูกับแป๊ะฮึงยู้

เห็นเงาสีแดงพลิกตลบ เงาร่างสองขาวหนึ่งดำห้อมล้อมเงาสีแดงเอาไว้ พร้อมทั้งปรากฏประกายกระบี่สามสายพุ่งจู่โจมใส่เงาสีแดง

แต่หากเปรียบเทียบกัน เงาสีขาวทั้งสองสายคล้ายผีเสื้อขาวสองตัว เงาสีดำคล้ายนกดุเหว่าตัวหนึ่ง เงาสีแดงกลับเป็นคนจับผีเสื้อนักยิงนก

ทิชิ่วเห็นเช่นนั้น ก็โถมเข้าหา กลับกลายเป็นเงาสีทึบ เงาสีดำและประกายสีขาวสามสายรุมล้อมเงาสีแดงเอาไว้

แต่การต่อสู้ดำเนินไปชั่วขณะ เงาสีแดงก็ทวีความเจิดจ้า เงาร่างอีกสี่สายล้วนตกอยู่ในสภาพคับขัน

จิวแนเล้งถลันตวาดว่า

"หลีกไป"

จิวแป๊ะอู แป๊ะฮึงยู้ หัวหน้าค่ายทักษิณ ทิชิ่วพากันถอยห่างออกไป คงหลงเหลือเจ้าม้วยมอดอยู่กลางบริเวณ

แทบเป็นเวลาเดียวกัน ปรากฏลูกธนูหลายสิบดอกยิงใส่มันดุจห่าฝน

ที่แท้จิวแนเล้งวางตัวทหารทั้งสิบเก้านาย สั่งให้น้าวคันธนูพาดลูกเกาทัณฑ์ รอจนฝ่ายตนถอยห่าง ก็ระดมยิงลูกธนูที่ฉาบยาซาใส่

เจ้าม้วยมอด

เจ้าม้วยมอดส่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"ลอบทำร้ายครั้งแรกประสบผล ยังคาดว่ามีครั้งที่สองหรือ?"

พลางพุ่งเลียดดิน ยื่นสองมือปราดออกตะปบคว้าลูกธนูไว้ ก่อนที่เหล่าทหารจะพาดลูกธนูชุดที่สอง มันชิงถาโถมออกไป

เสียงแผดร้องดังติดต่อกัน ทหารหกนายถูกจู่โจมสังหาร ซากศพปลิวกระเด็นไปคนละทิศละทาง

ทมิฬดำพลันสลับเท้าบิดตัว ย่อร่างปักหลักมั่น ใช้ออกด้วยท่าผลักหน้าต่างชมจันทร์ เสียงโครมเมื่อกระแทกใส่กลางหลังเจ้าม้วยมอด

ท่ากระแทกครั้งนี้อย่างน้อยแฝงพลังห้าร้อยชั่ง เจ้าม้วยมอดเพียงโถมไปข้างหน้า สลายพลังจู่โจมของอีกฝ่าย ฉวยโอกาสฟาดฝ่ามือสังหารทหารอีกสองนาย

ดาบเลียดพสุธาควงดาบกลายเป็นประกายดาบกลุ่มหนึ่ง ฟันใส่สองเท้าของเจ้าม้วยมอด

เจ้าม้วยมอดลอยตัวขึ้นดุจเหยี่ยวใหญ่ตัวหนึ่ง จากนั้นทิ้งตัวลงเท้าข้างหนึ่งเตะใส่ศีรษะดาบเลียดพสุธา อีกข้างหนึ่งเตะฉาดใส่ท้องน้อยถึงกับเตะดาบเลียดพสุธาตายคาเท้า

จิวแป๊ะอู แป๊ะฮึงยู้คุมกระบี่โถมมาจากทางซ้ายขวา

เจ้าม้วยมอดผลักสองมือออก จิวแป๊ะอูกับแป๊ะฮึงยู้พากันบินเฉียงๆ ออกไป

หัวหน้าค่ายทักษิณเบิกตาแทบฉีกขาด โถมเข้ามาเช่นกัน ฟาดฟันกระบี่ลงยังศีรษะฝ่ายตรงข้ามอย่างหักโหม

เจ้าม้วยมอดประกบสองมือเข้าหากัน กลับตบกระแทกกระบี่หนาหนักของหัวหน้าค่ายทักษิณหักเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

นี่เป็นเรื่องราวใดชั่วพริบตา หัวหน้าค่ายทักษิณสนิทสนมกับ

ทมิฬดำและดาบเลียดพสุธา พอเห็นดาบเลียดพสุธาตกตายอย่างอนาถถึงกับทั้งร้อนรุ่มทั้งเดือดดาล สะอึกกายปราด เสียงโครมโครม เมื่อฟาดฝ่ามือใส่ทรวงอกเจ้าม้วยมอด

เจ้าม้วยมอดคิดไม่ถึงว่า ชายชราผู้นี้นอกจากมีเพลงกระบี่รวดเร็วยังมีท่าร่างฉับไวถึงเพียงนี้ พริบตาที่งงงัน ทรวงอกก็ถูกฟาดใส่สองฝ่ามือ สีหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลายไป เลือดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วนแต่หาเป็นไรไม่

หัวหน้าค่ายทักษิณจู่โจมประสบผล ในใจบังเกิดความยินดีจากนั้นพบว่าเจ้าม้วยมอดไม่มีเรื่องราวใด อดตื่นตระหนกมิได้

หัวหน้าค่ายทักษิณฉายาสามสุดยอดหนึ่งฟ้าร้อง เพลงกระบี่เป็นสุดยอดหนึ่ง แต่ถูกอีกฝ่ายตบกระแทกกระบี่หัก กำลังภายในเป็นอีกสุดยอดหนึ่ง แต่ฟาดใส่ร่างเจ้าม้วยมอด กลับไม่บังเกิดผลอันใดสร้างความท้อแท้ใจ จากนั้นเกิดความคิดเสี่ยงชีวิตขึ้น

หาทราบไม่ว่าเจ้าม้วยมอดฝึกลมปราณเปลวอัคคีกับฝ่ามือน้ำแข็งเย็น มีพลังการฝึกปรือถึงขั้นสุดสุด ทั่วทั้งแผ่นดินน้อยคนที่สามารถกระแทกทำร้ายมัน แม้แต่จูกัวะซิงแซก็ต้องฟาดติดต่อกันแปดฝ่ามือจู่โจมใส่ตำแหน่งเดียว ค่อยทำร้ายมันบาดเจ็บ หัวหน้าค่ายทักษิณสามารถกระแทกมันเลือดลมพลุ่งพล่าน นับเป็นชนชั้นยอดฝีมือยุทธจักรแล้ว

หัวหน้าค่ายทักษิณพอฟาดฝ่ามือไม่ประสบผล ก็เปลี่ยนเป็นคว้าใส่ปกเสื้อของเจ้าม้วยมอด

แทบเป็นเวลาเดียวกัน หมัดเหล็กของทิชิ่วก็กระแทกถึงกลางหลังเจ้าม้วยมอดแล้ว

เจ้าม้วยมอดตวัดเท้าเตะกลับหลัง เท้านี้ประหลาดพิกลยิ่งเตะทิชิ่วปลิวลิ่วออกไป

หัวหน้าค่ายทักษิณคว้าจับเจ้าม้วยมอด คิดกระชากร่างมัน

ขึ้นมา แต่เจ้าม้วยมอดยืนหยัดมั่น ไม่ไหวติงแม้แต่น้อย

เจ้าม้วยมอดกลับผลักมือออกจากใต้ซอกแขน กระแทกใส่หัวหน้าค่ายทักษิณ

หัวหน้าค่ายทักษิณยามคับขันบังเกิดไหวพริบ กลับโถมเข้าหาสวมกอดเจ้าม้วยมอดเอาไว้

เมื่อเป็นเช่นนี้ สองมือของเจ้าม้วยมอดกลับถูกร่างตัวเองขวางไว้ ไม่อาจกระแทกออกไป

แต่พลังฝีมือเจ้าม้วยมอดบรรลุถึงขั้นสุดยอด พลันหักพับสองมือ เปลี่ยนเป็นกระแทกใส่กลางหลังหัวหน้าค่ายทักษิณ

ขณะเดียวกัน จิวแป๊ะอูกับแป๊ะฮึงยู้จู่โจมกระบี่มาถึง เจ้าม้วยมอดพลันพลิกตัวคราหนึ่ง กลายเป็นเสนอแผ่นหลังของหัวหน้าค่ายทักษิณให้แก่จิวแป๊ะอูกับแป๊ะฮึงยู้ สร้างความตื่นตระหนกแก่ทั้งสอง จนรีบรั้งกระบี่กลับ มิให้พลั้งมือทำร้ายถูกหัวหน้าค่ายทักษิณ

แต่เจ้าม้วยมอดกระแทกสองมือใส่กลางหลังหัวหน้าค่ายทักษิณแล้ว

หัวหน้าค่ายทักษิณกระบี่หัก สะอึกกายปราด กราดฟาดฝ่ามือตะปบคร่ากุม โอบกอดโดยแรงล้วนเป็นเรื่องราวในชั่วพริบตา ทิชิ่ว จิวแป๊ะอู แป๊ะฮึงยู้ พากันเข้าช่วยเหลือ ล้วนแต่ล้มเหลว เจ้าม้วยมอดกระแทกถูกหัวหน้าค่ายทักษิณแล้ว

ไม่มีผู้ใดสามารถรักษาชีวิตจากลมปราณเปลวอัคคีกับฝ่ามือน้ำแข็งเย็นของเจ้าม้วยมอด

หัวหน้าค่ายทักษิณก็ไม่สามารถ

ยามนั้นนายอำเภอส่วยแทงกระบี่ใส่คอหอยเจ้าม้วยมอดอย่างเร่งร้อน

เจ้าม้วยมอดความจริงสามารถสลัดร่างของหัวหน้าค่ายทักษิณออก จากนั้นปลิดปลงสังหารนายอำเภอส่วยใต้พลังฝ่ามือ แต่แล้วรู้สึก

ร้อนวูบเย็นวาบที่ทรวงอก สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง

ที่แท้หัวหน้าค่ายทักษิณสำนึกตัวว่าไม่มีทางรอดได้ กลับไม่โคจรพลังต้านทานรับฝ่ามือฝ่ายตรงข้าม เพียงรวมพลังอยู่ที่แผ่นหลัง พอถูกฝ่ามือกระแทกใส่ ก่อนที่จะสิ้นใจตาย กลับกระแทกพลังมาที่ทรวงอกย้อนจู่โจมใส่ทรวงอกเจ้าม้วยมอด

หัวหน้าค่ายทักษิณความจริงกอดรัดเจ้าม้วยมอดไว้ ทั้งสองต่อสู้ในระยะประชิดติดตัว ยามนี้หัวหน้าค่ายทักษิณยอมตาย ถ่ายเทพลังฝ่ามือสะท้อนกลับใส่เจ้าของ แต่พลังฝ่ามือส่วนใหญ่ของเจ้าม้วยมอดยังค้างอยู่ภายในกาย พริบตานั้นร่างซีกซ้ายคล้ายผนึกด้วยน้ำแข็งเบาบางชั้นหนึ่ง ร่างซีกขวาถูกแผดเผาจนผิวหนังปริแตกไหม้เกรียม เสียชีวิตอย่างอเนจอนาถ

หัวหน้าค่ายทักษิณแม้เสียชีวิต แต่จะอย่างไรยังปรากฏพลังส่วนหนึ่งกระแทกใส่ทรวงอกเจ้าม้วยมอด

ซึ่งความจริง เจ้าม้วยมอดไม่สมควรปล่อยให้ศัตรูประชิดถึงตัว

หากมิใช่มันประมาทศัตรูเกินไป หัวหน้าค่ายทักษิณไหนเลยประชิดติดตัวมันได้?

ด้วยพลังการฝึกปรือของเจ้าม้วยมอด สามารถต้านทานรับท่าฝ่ามือจู่โจมทั้งมวลอยู่แล้ว

แต่ที่จู่โจมใส่มันครั้งนี้ เป็นลมปราณเปลวอัคคีกับพลังฝ่ามือน้ำแข็งเย็นของมันเอง

ต่อให้เจ้าม้วยมอดมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ยังหน้าแปรเปลี่ยนไป ปรากฏพลังสุดร้อนแรงสายหนึ่ง และพลังสุดเยียบเย็นสายหนึ่งหมุนเวียนอยู่ภายในกาย

หากมิใช่อยู่ในยามต่อสู้ เจ้าม้วยมอดเพียงใช้เวลาชั่วน้ำเดือดก็รีดเร้นพลังร้อนแรงเยียบเย็นสองสายนี้ออกจากร่างได้

แต่ตอนนี้มิเพียงอยู่ในยามต่อสู้ ทั้งยังเป็นการต่อสู้เสี่ยงชีวิต

เจ้าม้วยมอดเพิ่งงงงันวูบหนึ่ง กระบี่ของนายอำเภอส่วยก็จู่โจมถึง

เจ้าม้วยมอดเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง กระบี่นี้จึงแทงใส่แขนขวาของมัน

เจ้าม้วยมอดคำรามก้อง ก่อนที่กระบี่จะจมลึกไปในข้อแขนมัน มันก็พลิกฝ่ามือใช้กรงเล็บตะกุยศีรษะนายอำเภอส่วยจนแหลกละเอียด

ยามนั้นทหารหาญอีกสองนายใช้หนึ่งดาบหนึ่งไม้เท้าจู่โจมถึง

เจ้าม้วยมอดยกมือซ้ายตบฉาด กระแทกซากศพหัวหน้าค่ายทักษิณพุ่งชนใส่ทหารหาญผู้หนึ่ง ทหารหาญนั้นหลบไม่พ้น ถูกพุ่งชนจนกระอักโลหิตล้มตายลง

แต่ทหารหาญอีกนายหนึ่งถาโถมถึง เสือกแทงไม้เท้าออก

เจ้าม้วยมอดแม้รับบาดเจ็บ แต่มันกรำศึกอย่างโชกโชน ดังนั้นระงับสติ ขณะจะใช้ลมปราณเปลวอัคคีกับพลังฝ่ามือน้ำแข็งเย็นจัดการกับศัตรู พลันสะท้านทั้งร่าง เลือดลมพลุ่งขึ้น เบื้องหน้าสายตาปรากฏดาวทองระยิบระยับ

ที่แท้เจ้าม้วยมอดถูกลมปราณเปลวอัคคีกับพลังฝ่ามือน้ำแข็งเย็นแทรกซอนเข้าสู่ร่าง พอโคจรพลัง กลับกระตุ้นให้พลังทั้งสองสายนี้วิ่งพลุกพล่าน ลมปราณเปลวอัคคีชำแรกไปในพลังฝ่ามือน้ำแข็งเย็น พลังฝ่ามือน้ำแข็งเย็นกลับแทรกซึมไปในลมปราณเปลวอัคคี แทนที่จะใช้พลังฝ่ามือทั้งสองชนิด กลับสร้างความเจ็บปวดจับใจ

ควรทราบว่าพลังฝ่ามือทั้งสองชนิดนี้หนึ่งสุดแกร่งกร้าว หนึ่งสุดเยียบเย็น แม้แต่เจ้าม้วยมอดยังต้องฝึกปรือด้วยมือซ้ายและขวา ไม่กล้าผสมปนเป ยามนี้พลังฝ่ามือทั้งสองชนิดกระจายพลุกพล่าน สร้างความเจ็บปวดทรมานยิ่ง หากมิใช่เจ้าม้วยมอดมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ จิตสมาธิแน่วแน่ คงถูกธาตุไฟเข้าแทรก ร่างกลายเป็นอัมพาตพิการแล้ว

แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ มันไม่อาจหลบรอดจากท่าไม้เท้าของทหาร

นั้นได้

ไม้เท้ากรีดใส่หน้าท้องของเจ้าม้วยมอดเป็นบาดแผล แทงลึกเข้าไปสามหุน แต่ไม่สามารถทิ่มแทงลึกกว่านี้

ทหารผู้นี้คืองิ้มคี้ชั้ง ซึ่งเคยร่วมขบวนกับฉั้งไต้ฉ่อ พลังฝีมือของมันยังไม่เทียบเท่านายอำเภอส่วย ดังนั้นไม้เท้าไม่อาจทำร้ายเจ้าม้วยมอดได้

เจ้าม้วยมอดตัดสินใจพุ่งชน กระแทกไม้เท้าด้ามนั้นหักไป มันรับบาดเจ็บที่มือขวา แต่มือซ้ายยื่นปราดออกดุจสายฟ้า บีบคอหอยของงิ้มคี้ชั้งแหลกละเอียดไป

ยามนั้นทิชิ่ว จิวแป๊ะอู แป๊ะฮึงยู้พากันโถมเข้ามา

เจ้าม้วยมอดรับบาดเจ็บแล้ว โอกาสอันดีกำลังจะผ่านพ้นโดยเร็ว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ปล่อยปละละเว้น

หากปล่อยปละละเว้นโอกาสนี้ เกรงว่าในพวกเขาไม่มีคนมีชีวิตรอดกลับเมืองชังจิวแม้สักคนเดียว

แม้แต่พนักงานกรมเมืองที่หลงเหลือสิบสามคน ทหารอีกสิบเอ็ดคนก็ฮือเข้ามาอย่างไม่คิดชีวิต ทุกผู้คนเห็นเจ้าม้วยมอดฆ่าคนติดต่อกันยี่สิบคน อดประหวั่นพรั่นใจมิได้ แต่พวกมันยิ่งทราบกระจ่างว่า หากไม่ฆ่าเจ้าม้วยมอด ทั้งหมดอย่าคิดหมายมีชีวิตรอดได้

สภาพของเจ้าม้วยมอดตอนนี้ เฉกเช่นพยัคฆ์ลงสู่ทราบหมะเผชิญกับฝูงสุนัขรายล้อมแล้ว

แต่พยัคฆ์จะอย่างไรเป็นพยัคฆ์ พยัคฆ์เป็นเจ้าแห่งจตุบาท ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจข่มเหงรังแกได้

จิวแป๊ะอูโถมแทงเจ็ดกระบี่ แป๊ะฮึงยู้แทงออกห้ากระบี่ เจ้าม้วยมอดล้วนหลบรอดได้

ทิชิ่วไร้น้ำใจ หมัดเหล็กยิ่งไร้น้ำใจ

พริบตานั้นเจ้าม้วยมอดคว้าใส่ข้อมือขวาของทิชิ่ว พลิกมือเกี่ยวใส่ข้อมือซ้ายอีกข้างหนึ่งของทิชิ่ว

ถึงแม้ว่าเจ้าม้วยมอดไม่อาจโคจรพลังใช้ฝ่ามือไม้ตายทั้งสองชนิด แต่มันปรับพื้นฐานกำลังภายใน ลงมือด้วยความแม่นยำ ควบคุมใช้พลังเป็นมั่นเหมาะ ไม่ว่ามือของผู้ใดอย่าหมายรอดพ้นจากเงื้อมมือมัน

ขอเพียงมันคว้าจับมือของทิชิ่วได้ ก็สามารถเตะทิชิ่วตายคาเท้า

หลังจากนั้นหากมันมีโอกาสพักผ่อนหอบหายใจ ด้วยพลังฝีมือของมัน ก็จะพลิกสถานะจากพ่ายแพ้เป็นได้ชัย

มันตั้งข้อเรียกร้องไม่มากนัก เพียงหวังว่าภายใต้สภาวะจู่โจมเสี่ยงชีวิตแลกชีวิต สามารถผ่อนช้าลงสักครา มันก็จะรับมือได้แล้ว

ไม่ว่ามือของผู้ใด ล้วนถูกเจ้าม้วยมอดตะปบคว้าจับเอาไว้

ยกเว้นมือคู่หนึ่ง

คือมือเหล็ก

มือของทิชิ่วแข็งแกร่งประดุจเหล็ก ทั้งลื่นยิ่งกว่าเหล็ก

เจ้าม้วยมอดเพิ่งเกี่ยวใส่มือของทิชิ่ว ทิชิ่วก็ดิ้นหลุดจากเงื้อมมือของเจ้าม้วยมอด สองหมัดต่อยออกดุจเดิม

หากแม้นเจ้าม้วยมอดมีสองมือครบถ้วน ยังสามารถปิดป้องต้านทาน และหลบเลี่ยงได้ตามสภาวะ

น่าเสียดายมือขวาของเจ้าม้วยมอดแทบถูกกระบี่ของนายอำเภอส่วยแทงทะลุกระดูก มือซ้ายขณะจะพลิกแพลงกระบวนท่า พลันรู้สึกชาวูบฤทธิ์ยาของยาชาเมื่อครู่ยังไม่สลายคลายสิ้น บวกกับเสียโลหิตมากเกินไป เป็นเหตุให้ความเคลื่อนไหวเชื่องช้าวูบหนึ่ง

ทิชิ่วจู่โจมถึงตัวแล้ว หมัดขวากระแทกใส่ไหล่ซ้ายของเจ้าม้วยมอด

เจ้าม้วยมอดแทงได้ยินเสียงกระดูกไหล่ของตัวเองหักสลาย

ขณะเดียวกัน เท้าของเจ้าม้วยมอดตวัดเตะออกไป

เจ้าม้วยมอดนอกจากฝึกลมปราณเปลวอัคคีกับพลังฝ่ามือน้ำแข็งเย็นแล้ว สองเท้ามันยังถนัดจัดเจนเพลงเท้าไม่ต่ำกว่าห้าแขนง หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นเพลงเท้าห้าเสือปลิดวิญญาณ

เพลงเท้าห้าเสือปลิดวิญญาณเป็นของสำนักห้าเสือ แต่สำนักห้าเสืออาศัยเพลงดาบห้าเสือปลิดวิญญาณสร้างชื่อ เพลงเท้าห้าเสือปลิดวิญญาณกลับไม่มีชื่อเสียงเท่าใด

เนื่องด้วยไม่มีชื่อเสียงเท่าใด จึงปรากฏผู้คนมากมายยิ่งกว่าเพลี่ยงพล้ำใต้เพลงเท้าห้าเสือปลิดวิญญาณ

ทั้งนี้เพราะผู้คนส่วนใหญ่จับตาดูเพลงดาบห้าเสือปลิดวิญญาณหาคาดไม่ว่าในประกายดาบปรากฏเงาเท้าเตะมาถึง สุดท้ายหากไม่รับบาดเจ็บสาหัส ก็ถูกทำร้ายปางตาย ค่อยฟันซ้ำอีกดาบหนึ่ง ปลิดชีพปลงวิญญาณไป

เพราะเหตุนี้วิชาฝีมือที่ไม่มีชื่อเสียง หากมิใช่อ่อนด้อยเกินไปก็จะชั่วร้ายกว่า ฝึกยากเย็นกว่า

เพลงเท้าของเจ้าม้วยมอด กลับฝึกถึงขั้นเจ้าสำนักห้าเสือยังไม่อาจเทียบเปรียบได้

เท้าของมันความจริงเตะออกทีหลังบรรลุถึงก่อน เพียงแต่มันใช้เท้าผิดข้าง แทนที่จะเป็นเท้าซ้าย กลับเป็นเท้าขวา เท้าขวาของมันก็เป็นเช่นเดียวกับมือซ้าย นั่นคือเสียโลหิตมากเกินไป ฤทธิ์ของยาชาก็ยังไม่สลายคลาย

ดังนั้นท่าเท้านี้จึงเชื่องช้าวูบหนึ่ง

ในช่วงเวลาเช่นนี้ ความเชื่องช้าของเจ้าม้วยมอดกลายเป็นจุดอ่อนถึงแก่ชีวิต

หมัดซ้ายของทิชิ่วต่อยใส่ทรวงอกของเจ้าม้วยมอดแล้ว

เจ้าม้วยมอดเข้าใจว่ามันสามารถรับท่าจู่โจมนี้ แต่ความรุนแรงของหมัดเหล็กทิชิ่ว ยังรุนแรงกว่าที่มันคาดคิดไว้เท่าตัว

เจ้าม้วยมอดถูกต่อยปลิวลิ่วไปด้านหลัง ทางหนึ่งปลิวลิ่วไป ทางหนึ่งกระอักโลหิตออกมา

เมื่อเป็นเช่นนี้ เท้าของมันเท่ากับเตะใส่อากาศธาตุ

เจ้าม้วยมอดปลิวลิ่วไป ทิชิ่วไล่กวดตาม จิวแป๊ะอูก็เสือกกระบี่ออก

ดังนั้นเจ้าม้วยมอดเท่ากับเสนอตัวเข้าหากระบี่ของจิวแป๊ะอู

กระบี่ที่เย็นเฉียบแทงใส่กลางหลังของเจ้าม้วยมอด

เจ้าม้วยมอดจะอย่างไรกรำศึกอย่างโชกโชน พลันปลุกปลอบสมาธิ ประคองตัวไม่สิ้นสติไป มันยังมีฝีมือมากหลายไม่ได้ใช้ออกไหนเลยสลบไสลได้

มันแยกสองเท้าออก เตะกราดไปทางซ้ายขวา ใช้ออกด้วยท่าเพลงเท้าของสำนักบ้อเก๊ก นามคานรถเหนือรอยล้อใต้

ขณะที่เท้าของมันเตะถึงตัวจิวแป๊ะอู คมกระบี่ก็แทงใส่กลางหลังมันสองนิ้วห้าหุน จิวแป๊ะอูคาดคิดไม่ถึงว่าเท้านี้รวดเร็วถึงเพียงนี้ ดังนั้นถูกเท้าถีบใส่ทรวงอก ร่างลอยลิ่วออกไป

ทิชิ่วอยู่ระหว่างไล่กวดตามเจ้าม้วยมอด ดังนั้นไม่อาจหลบรอดจากเท้านี้เช่นกัน เสียงฉาดเมื่อถูกเท้าเตะใส่ทรวงอก

ทิชิ่วเพียงกระทำเรื่องหนึ่ง นั่นคือยกมือป้องอก เท่ากับว่าเท้านี้เตะถูกใจกลางฝ่ามือของเขา ค่อยกระแทกถูกทรวงอก จากนั้นร่างทิชิ่วลอยลิ่วออกไปเช่นกัน

จิวแป๊ะอูกับทิชิ่วทางหนึ่งลอยลิ่วไป ทางหนึ่งกระอักโลหิต ยังกระอักโลหิตมากกว่าเจ้าม้วยมอดอีก พากันร่วงฟาดลงบนพื้นหิมะที่ห่างไปวาเศษ ไม่อาจคืบคลานลุกขึ้น

ทมิฬดำโถมเข้ามา ตอนนี้หัวหน้าค่ายทักษิณตายแล้ว ดาบเลียดพสุธาก็ตายแล้ว ทมิฬดำเพียงคิดเสี่ยงชีวิตกับเจ้าม้วยมอด

เจ้าม้วยมอดหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง เสียงพึบเมื่อสองกระบี่หนึ่งไม้เท้าบนต้นแขน กลางหลังและน้อยล้วนหลุดพ้นจากร่าง พุ่งจู่โจมใส่ทมิฬดำ

ทมิฬดำเพิ่งตะปบคว้าหนึ่งกระบี่หนึ่งไม้เท้าเอาไว้ โกร่งกระบี่ของกระบี่อีกเล่มหนึ่งก็กระทุ้งใส่ลำคอมัน ทมิฬดำแผดร้องครึ่งเสียงร่างอ่อนระทวยล้มลง

ยามนี้มือซ้ายขวาของเจ้าม้วยมอดหนึ่งละเอียดหนึ่งหัก ที่ทรวงอกถูกต่อยทำร้าย กลางหลังรับบาดแผลกระบี่ ยังมีรอยแผลที่ถูกอาวุธลับซัดใส่อีกสองแห่ง เมื่อโคจรพลังบังคับอาวุธจู่โจมสังหารทมิฬดำ โลหิตจึงฉีดพุ่งจากร่าง ต่อให้เป็นมนุษย์เหล็ก ก็ไม่อาจทรงตัวอยู่ได้

เจ้าม้วยมอดกลับประคองตัวไว้ได้ ในสภาพเช่นนี้ มันเพียงกระทำเรื่องหนึ่ง

นั่นคือตอบโต้

ซึ่งความจริงมันมีแต่ตอบโต้สถานเดียว ไม่มีผู้ใดทราบกระจ่างกว่าเจ้าม้วยมอดว่า หากตอนนี้ไม่ตอบโต้ ได้แต่รอความตาย

จิวแนเล้งตวาดอีกคราว่า 'ยิงจู่โจม' ปรากฏลูกธนูอีกหลายสิบดอกระดมยิงใส่เจ้าม้วยมอด

เจ้าม้วยมอดทางหนึ่งถลันหลบ ทางหนึ่งโถมเข้าใกล้ สองมือมันใช้การไม่ได้ เปลี่ยนเป็นพุ่งโถมไปเบื้องหน้า

เหล่าทหารและพนักงานกรมเมืองล้วนแตกตื่นตะลึงลาน พวกมันยังไม่เคยพบเห็นบุคคลที่น่ากลัวถึงเพียงนี้มาก่อน

เจ้าม้วยมอดถูกลูกธนูยิงใส่สามดอก แต่คนโถมไปในกลุ่มทหารกับพนักกรมเมืองแล้ว มันพุ่งซ้ายชนขวา ผู้ที่ปะทะชนกับมัน

มิใช่ร่างไหม้เกรียมเสียชีวิต ก็กลายเป็นศพที่ถูกแช่แข็ง

ไม่มีผู้ใดหลบรอดจากการปะทะชนของเจ้าม้วยมอด ชั่วพริบตาก็ล้มตายไปแปดคน

เจ้าม้วยมอดทราบดีว่า นี่ไม่เพียงเป็นวิธีการตอบโต้ มิหนำซ้ำทุกครั้งที่ชนถูกคนผู้หนึ่ง ก็สามารถถ่ายเทพลังลมปราณที่วิ่งพลุกพล่านอยู่ภายในกายทั้งสองชนิดออกไป นี่แม้ไม่อาจลดทอนอาการบาดเจ็บบอบช้ำ แต่ก็ระบายพลังลมปราณที่แตกซ่านวุ่นวายอยู่ภายในกายออกไป ทำให้ใช้ลมปราณเปลวอัคคีกับพลังฝ่ามือน้ำแข็งเย็นได้อีก

ถึงแม้ว่าสองมือมันใช้การไม่ได้ แต่ขอเพียงฟื้นฟูพลังลมปราณทั้งสองชนิด ผู้อื่นคิดฆ่ามันก็ลำบากมากแล้ว

ยามนั้นเจ้าม้วยมอดพุ่งชนผู้คนอีกหกคนล้มลง ขอเพียงพุ่งชนผู้คนอีกสองคน พลังลมปราณที่พลุกพล่านจะถูกระบายออกหมดสิ้นฟื้นฟูพลังลมปราณดังเดิม

ทันใด มันถูกคนผู้หนึ่งโอบกอดไว้ คนผู้นั้นทรงพลังถึงเพียงนั้นเจ้าม้วยมอดแทบได้ยินเสียงกระดูกของตัวเองร้องครวญครางออกมา

เจ้าม้วยมอดก้มศีรษะลง กระทุ้งใส่ทรวงอกของคนผู้นั้น

คนผู้นั้นกระอักโลหิตออกมา แต่ยังไม่ปล่อยมือ กลับเป็นมือแบ่งแยกทองฉั่งไต้ฉ่อ

อีกด้านหนึ่งจิวแนเล้งโถมเข้ามา มือซ้ายถือกระบี่ มือขวาถือดาบมั่น

เจ้าม้วยมอดร้อนรุ่มใจยิ่ง โคจรพลังทั่วร่าง จู่โจมใส่ร่างฉั่งไต้ฉ่อ

ดวงตาจมูกปากของฉั่งไต้ฉ่อปรากฏโลหิตฉีดพุ่ง เจ้าม้วยมอดก็รู้สึกตลอดทั้งร่างอ่อนล้า พลังฝีมือมันรั่วระบายออกไป สูญเสียพลังการฝึกปรือครึ่งชีวิต ไม่สามารถเหนี่ยวรั้งกลับมาอีก

มือของฉั่งไต้ฉ่อคลายออก แต่ยังไม่คลายทั้งหมด เจ้าม้วยมอด

กลับดิ้นไม่หลุด มันทราบว่าตัวเองหลงเหลือพลังฝีมือไม่มากแล้ว

จิวแนเล้งโถมถึง ตวัดดาบกระบี่ขึ้น ความคิดดิ้นรนมีชีวิตสืบไปของเจ้าม้วยมอดยังรุนแรงยิ่ง กลับตวัดเตะสองเท้าออก

ในสภาพเช่นนี้ เจ้าม้วยมอดยังสามารถเตะดาบกระบี่ของจิวแนเล้งหลุดจากมือ

แต่เจ้าม้วยมอดลืมเลือนเรื่องหนึ่ง

จิวแนเล้งฉายาค่างสามมือ มันกลับมีมือข้างที่สาม

มือข้างที่สามนั้นพลันยื่นออกจากในเสื้อผ้า ถือดาบสั้นเล่มหนึ่งแทงสวบใส่ทรวงอกท้องน้อยของเจ้าม้วยมอด จนจมลึกเสมอด้าม

เจ้าม้วยมอดส่งเสียงแผดร้องโหยหวนชวนสะท้าน สองเท้าตวัดวูบ กลับคล้ายงูยาวสองตัว หนีบใส่ขมับซ้ายขวาของจิวแนเล้งพอบิดวูบหนึ่ง ก้านคอของจิวแนเล้งก็ถูกบิดหักไป

ฉั่งไต้ฉ่อคลายมือออกแล้ว มันเห็นจิวแนเล้งแทงถูกเจ้าม้วยมอดทราบว่าศัตรูผู้นี้ก็ไม่อาจมีชีวิตสืบไป ดังนั้นสิ้นใจตายไป

มือของฉั่งไต้ฉ่อพอคลายออก เจ้าม้วยมอดก็กระแทกนั่งลงกับพื้น ประจวบกับจิวแนเล้งล้มลงเช่นกัน ใบหน้าของทั้งสองแปดเปื้อนคราบหิมะ ยังมีรอยเลือด

ทั้งสองยังไม่สิ้นลมปราณ เจ้าม้วยมอดหอบหายใจถามคำถามคำหนึ่งว่า

"ท่านไฉนมีมือสามมือ?"

จิวแนเล้งตอบว่า

"เราความจริงเป็นหนึ่งในสองฝาแฝดติดกัน น้องชายเราตายแล้ว มือของมันข้างหนึ่งงอกเงยบนร่างเรา ดังนั้นเรามีมือสามมือ แต่เรากลัวถูกผู้อื่นยึดถือเป็นตัวประหลาด จึงเก็บซ่อนมือเอาไว้"

มิน่าเล่าจิวแนเล้งมีฉายาค่างสามมือ ฉายานี้ไม่ได้เรียกเปล่า แต่

บุคคลแรกที่ขนานฉายานามนี้ก็ไม่ทราบว่าจิวแนเล้งมีมือสามมือจริงๆ หากแม้นทราบคงบังเกิดความตื่นตระหนกมากแล้ว

ระหว่างเจ้าม้วยมอดกับจิวแนเล้งหนึ่งถามหนึ่งตอบ คนถามถามอย่างจริงใจ คนตอบก็ตอบตามความสัตย์จริง ปราศจากความคิดเป็นศัตรูอีก เพียงแต่หลังจากหนึ่งถามหนึ่งตอบ คนทั้งสองไม่สามารถกล่าววาจาอีก

ลมหิมะยังพัดกระโชก คล้ายร้องคำรามอันใด

นับตั้งแต่เจ้าม้วยมอดชอเซียงเง็กแหกคุกใหญ่เลือดเหล็กเมืองชังจิวออกมา จวบกระทั่งถึงตอนนี้ที่มันจู่โจมสังหารหัวหน้าค่ายทักษิณ ดาบเลียดพสุธา ทมิฬดำ งิ้มคี้ชั้ง ฉั้งไต้ฉ่อ จิวแนเล้ง และทำร้ายทิชิ่วกับจิวแป๊ะอูบาดเจ็บ หิมะก็ตกไม่หยุด ลมก็พัดอื้ออึง คล้ายกับโกรธแค้นอันใด

แต่ไม่ว่าลมหิมะโกรธแค้นเพียงไหน เจ้าม้วยมอดไม่ได้ยินแล้ว

บนพื้นหิมะเพียงหลงเหลือทหารและพนักงานกรมเมืองอย่างละห้านาย ทุกคนอกสั่นขวัญแขวนไม่คลาย กลัวว่าเจ้าม้วยมอดจะกระโดดขึ้นมาเข่นฆ่าสังหารพวกมัน

บนพื้นหิมะยังมีเงาร่างสีขาวสายหนึ่ง นางคือแป๊ะฮึงยู้

เมื่อจิวแป๊ะอูถูกเตะลอยลิ่วไป นางก็ไม่มีความคิดต่อสู้ พลิ้วกายไปประคับประคองมัน มุมปากจิวแป๊ะอูปรากฏโลหิตไหลซึม เพียงกล่าวคำ 'ข้าพเจ้าไม่ตายหรอก' จากนั้นสิ้นสติสมประดี

จิวแป๊ะอูย่อมไม่ตาย ทั้งนี้เพราะกระบี่ของมันแทงถูกเจ้าม้วยมอดก่อน กระบี่บวกกับมือ มีความยาวกว่าเท้า เจ้าม้วยมอดก็ไม่ได้เตะถูกมันโดยตรง ดังนั้นจิวแป๊ะอูสามารถรักษาชีวิตไว้

แต่ไม่ว่าอย่างไร พลังเท้าของเจ้าม้วยมอดยังกระแทกทำร้าย

จิวแป๊ะอูบาดเจ็บสาหัส

ทิชิ่วเล่า?

ทิชิ่วนอนกับพื้น แขนขาไร้เรี่ยวแรง ไม่ได้คืบคลานขึ้นมา ทรวงอกปวดแปลบราวถูกมีดกรีด แต่ว่าเขาไม่ตายเช่นกัน

ในห้วงคับขันเป็นตาย ทิชิ่วยกมือต้านรับเท้าของเจ้าม้วยมอดไว้ ดังนั้นเขาเพียงถูกกระแทกทำร้ายบาดเจ็บ ไม่ได้ถูกเจ้าม้วยมอดเตะตายคาเท้า

แต่ทิชิ่วเห็นกับตาว่าเจ้าม้วยมอดตายแล้ว

ผู้คนมากมายถึงเพียงนี้กลุ้มรุมจู่โจมมัน ตามล่าเป็นพันลี้ ระหว่างทางถูกซุ่มทำร้าย ทั้งประมาทศัตรูไป เรื่องราวอุบัติติดต่อตามกันแทบไม่มีโอกาสพักผ่อนหอบหายใจ สุดท้ายค่อยปลิดชีวิตเจ้าม้วยมอดเป็นผลสำเร็จ

ทิชิ่วมองดูคราบหิมะบนพื้น นึกถึงคำพูดของเช็กเสียวเซียง คิดถึงจิตปณิธานของเจ้าม้วยมอด พริบตานั้นไม่ทราบว่าที่เขากระทำครั้งนี้เป็นถูกหรือผิด? เพียงรู้สึกเหนื่อยล้ายิ่ง ไม่เคยมีครั้งใดที่เขาเกิดความเวิ้งว่างเปล่า และทอดอาลัยเท่ากับครั้งนี้...

ทิชิ่วเพียงคิดนอนอยู่บนพื้นหิมะ นอนอยู่เช่นนี้ไปอีกนานเท่านาน...

เกล็ดหิมะปลิวโปรยตกลงบนศีรษะ ใบหน้า มุมปากของทิชิ่ว หิมะขาวสะอาดบริสุทธิ์ คล้ายกับจะชะล้างคราบโลหิตในโลกหล้าให้หมดสิ้น...

จบตอนมืออำมหิต

ชุด 4 มือปราบพญายม ตอน

ดาบ ไร้ปราณ หลาง

3

อุนสุยอัน ประพันธ์
น.นพรัตน์ แปลใหม่

ลิขสิทธิ์ถูกต้อง

มือกระบี่เลือดเย็น ล่าชีวิตเลิศเพลงเท้า
หมัดเหล็กสุดแกร่งกร้าว ไม่เทียบเท่าไร้น้ำใจ

4 มือปราบพญายม ตอน ชุมนุมนครหลวงเล่ม 3
ใช้ชื่อตอนว่ามือหยกขาว ซึ่งอุนสุยอันทำการแก้ไขปรับปรุง
เพิ่มเติมเนื้อหาเข้าไป และผมได้แปล–เรียบเรียงใหม่
เป็นพฤติการณ์ของบ้อเซ้ง (ไร้น้ำใจ)
ซึ่งจัดอยู่อันดับแรกในสี่ยอดมือปราบ

และตอนนี้ยังเปิดเผยถึงชาติกำเนิดโชกเลือด
ของมือปราบพิการผู้นี้ เชียนถึงสี่อสูรฟ้าซึ่งประกอบด้วย
เจ้าอสูร เชียนอสูร จอมอสูร และอสูรี
ที่จัดสร้างมนุษย์ยา ใช้เป็นเครื่องมือกวาดพิชิตทั่วยุทธจักร
และบ้อเซ้งมีเพียงต้องสู้ศึกรบ
ทั้งยังเผชิญกับศึกรักอีกด้วย

SIAM INTER BOOKS
SIAM INTER MULTIMEDIA

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310

SI DA MING BU HUI JING SHI /
四大名捕系列 - 四大名捕会京师 / ชุมนุมนครหลวง

© 1998 by WOON SWEE OAN
All rights reserved. First published in Hong Kong in 1998 by Tung Wan Publishing Co.,Ltd.
Thai translation rights arranged with Swan's Publishing Co.,Ltd.
and Siam Inter Books, a division of Siam Inter Multimedia Public Co.,Ltd.

นวนิยายจีนกำลังภายใน

ISBN 974-92791-3-1
9 789749 279137
02-05-00189-103
0 205001 891033
ออกแบบปก : ศุภชัย ชนาธิปัตย์

ราคา 175 บาท

นวนิยายจีนกำลังภายใน

4 มือปราบพญายม

ตอนชุมนุมนครหลวง เล่ม 3

การอ่านคือการบ่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

คำนำสำนักพิมพ์

เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ **สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์** ภูมิใจนำเสนอผลงานที่เป็นสุดยอดของแวดวงวรรณกรรมกำลังภายใน ผลงานที่บรรดาคอนวนิยายกำลังภายในต่างเรียกขานและยกย่องให้เป็น **"เพชรน้ำเอก"** ของหนังสือแนวนี้ เป็นผลงานที่คอนวนิยายกำลังภายในถ้าไม่ได้อ่านเรื่องนี้ ก็ย่อมเรียกได้ว่าเป็นจอมยุทธ์ที่ไร้กระบี่ (คู่ใจ) ที่ถูกกล่าวขานเยี่ยงนั้นหาได้เกินเลยความจริงไม่ เนื่องเพราะผลงานที่กล่าวถึงเรื่องนี้ เป็นผลงานของนักเขียนระบือนามที่มีฝีมือการประพันธ์ไม่เป็นสองรองใครในบรรณพิภพนี้ เขาคือ **อุนสุยอัน** และที่จะไม่กล่าวถึงเลยมิได้คือ **น.นพรัตน์** ผู้เยี่ยมยุทธ์ด้านภาษาที่ถอดความให้แฟนนวนิยายกำลังภายในชาวไทยได้เสพสัมผัส เช่นเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงสำหรับการถือครองลิขสิทธิ์อย่างถูกต้องตามกฎหมายแต่เพียงผู้เดียวในประเทศไทยจากเจ้าของบทประพันธ์ซึ่งก็คือ **อุนสุยอัน** นั่นเอง

เรื่องราวที่เกริ่นกล่าวข้างต้นนั้นคือ **4 ยอดมือปราบพญายม**

ตอนชุมนุมนครหลวง - อุนสุยอัน เขียนเรื่องนี้ระหว่างพำนักอยู่ที่ไต้หวัน ขณะกำลังก่อตั้งชมรมนักกลอนเสิ้นโจวซือเซ่อ ด้วยความเป็นนักกลอนของเขานี้เอง ภาษาที่ใช้เขียนจึงมีความพลิ้วไหวสวยงาม เป็นเหตุให้ 4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง ได้รับการตีพิมพ์ในหนังสือและนิตยสารต่างๆ ในหลายประเทศ อาทิ ไต้หวัน ฮ่องกง สิงคโปร์ มาเลเซีย และจีนแผ่นดินใหญ่ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการนำนวนิยายเรื่องนี้ไปสร้างเป็นภาพยนตร์ละครโทรทัศน์ ทั้งในฮ่องกงและจีนแผ่นดินใหญ่ จนครองใจทั้งผู้อ่าน ผู้ชม และได้รับความนิยมชมชอบเรื่อยมา

4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง มีด้วยกัน 4 เล่มจบ ประกอบด้วยเรื่องสั้น 5 ตอนคือ *มือฆาตกร มือโลหิต มืออำมหิต มือหยกขาว* และ *ชมนมยอดมือปราบ* 5 ตอนนี้เปิดเผยเรื่องราวของตัวละครที่มีพฤติกรรมหลากหลาย ทั้งการต่อสู้เชือดเฉือนกันด้วยปฏิภาณไหวพริบ และการต่อสู้ด้วยวิทยายุทธ์ที่เลิศล้ำ มีทั้งความรักความแค้น การประหัตประหารฆ่าฟันความโลภความโกรธ ความหลงความหยาบกระด้าง และความอ่อนหวานละมุนละไม ติดตามได้ใน...

ตอนมือฆาตกร เผยถึงเรื่องราวของ *แนฮ้วย (เลือดเย็น)* ที่มีวิธีการสืบสวนสอบสวนที่แปลกแหวกแนวนวนิยายกำลังภายใน

ตอนมือโลหิต เผยถึงเรื่องราวของ *ตุยเมี่ย (ล่าชีวิต)* ที่ต้องผจญกับดินแดนอันเร้นลับ น่าพรั่นพรึง และแสนน่ากลัว ที่แม้แต่ยอดฝีมือยังขยาดหวาดหวั่น

ตอนมืออำมหิต เผยถึงเรื่องราวของ *ทิชิ่ว (มือเหล็ก)* ที่ต้องติดตามจับกุมนักโทษแผ่นดินที่แหกคุกหลวงหลบหนีไป และต้องเผชิญ

กับการท้าประลองทั้งกำลังทั้งปัญญา

ตอนมือหยกขาว เผยถึงเรื่องราวของ *บ้อเซ้ง (ไร้น้ำใจ)* ที่ต้องเผชิญศึกหนักและต้องต่อสู้กับศึกสองด้านทั้งศึกรบและศึกของหัวใจ

ตอนชุมนุมยอดมือปราบ เผยถึงเรื่องราวของทั้ง 4 มือปราบพญายม ที่ประกอบด้วย *บ้อเซ้ง ทิชิว ตุ๋ยเมีย* และ *แนฮ้วย* ที่ต้องมารวมตัวกันเพื่อร่วมมือปราบเหล่าร้าย ซึ่งมีทั้งการตามล่า การถูกล่า การวางแผน และถูกซ้อนแผน ฯลฯ

เช่นนี้แล้ว... 4 ยอดมือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง จะมีความสนุกสนาน ตื่นเต้นเร้าใจ ซับซ้อนซ่อนเงื่อน วิทยายุทธ์กล้าแกร่ง และพิเศษเพียงใด อย่ามัวแต่รอช้า รีบเปิดอ่านพลัน...

ด้วยจิตคารวะ

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์

คำนำผู้แปล

เรื่อง 4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง เป็นเพชรน้ำเอกในชีวิตการเขียนของ **อุนสุยอัน สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์** จัดพิมพ์จำหน่าย โดยได้รับมอบลิขสิทธิ์จากเจ้าของบทประพันธ์อย่างถูกต้องตามกฎหมาย

ในแวดวงวรรณกรรมจีนแผ่นดินใหญ่และฮ่องกงไต้หวันมีคำกล่าวว่าผู้ที่อ่านนวนิยายจีน หากไม่อ่านนวนิยายกำลังภายใน ถือว่าไม่เห็นถึงลักษณะพิเศษของวรรณกรรมจีน ผู้ที่อ่านนวนิยายกำลังภายในปัจจุบัน หากไม่อ่าน 4 มือปราบพญายม เท่ากับว่าไม่ได้อ่านนวนิยาย กำลังภายในยุคปัจจุบัน เมื่อพูดถึงนวนิยายกำลังภายในเรื่อง 4 มือปราบพญายม เป็นเรื่องที่ไม่อ่านไม่ได้

4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง เป็นผลงานที่อุนสุยอันเขียนเมื่อปี ค.ศ. 1974 ถึง ค.ศ. 1976 หลังจากนั้นแก้ไขปรับปรุงแล้วปรับปรุงเล่า สำหรับฉบับที่ท่านจับอ่านอยู่นี้เป็นฉบับปรับปรุงใหม่ล่าสุดเมื่อปี ค.ศ. 2004 ประกอบด้วยเรื่องจบในตอนรวม

5 ตอน ได้แก่ ตอนมือฆาตกร มือโลหิต มืออำมหิต มือหยกขาว และชุมนุมยอดมือปราบ

4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง เล่ม 3 ใช้ชื่อตอนว่า มือหยกขาว ซึ่งอุนสุยอันทำการแก้ไขปรับปรุง เพิ่มเติมเนื้อหาเข้าไป และผมได้แปล-เรียบเรียงใหม่ เป็นพฤติการณ์ของบ้อเช้ง (ไร้น้ำใจ) ซึ่งจัดอยู่อันดับแรกในสี่ยอดมือปราบ และตอนนี้ยังเปิดเผยชาติกำเนิดโชกเลือดของมือปราบพิการผู้นี้ เขียนถึงสี่อสูรฟ้าซึ่งประกอบด้วยเจ้าอสูร เซียนอสูร จอมอสูร และอสุรีที่จัดสร้างมนุษย์ยาใช้เป็นเครื่องมือกวาดพิชิตทั่วยุทธจักร บ้อเช้งมิเพียงต้องสู้ศึกรบทั้งยังเผชิญกับศึกรักอีกด้วย

น.นพรัตน์

ตอนที่ 4

มือหมกยาว

บทนำ
พลังเหล็กหมาดในเปลวเทียน

เทียนไขสาดแสงส่อง เปลวเทียนไหวโอนเอน

ภายในห้องมีหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัย นั่งเล่นหมากล้อมอยู่หน้าโต๊ะเตี้ยยามวิกาล หนึ่งรุกหนึ่งรับ หนึ่งตั้งรับหนึ่งจู่โจม

ทั้งสองวางหมากอย่างจดจ่อ คิ้วขาวคิ้วดำหรุบลงแล้วเลิกขึ้น ทั้งสองยังสนทนากันด้วยสุ้มเสียงอันแผ่วเบา

ได้ยินชายชราทอดถอนใจกล่าวว่า

"บ้อเช้ง (ไร้น้ำใจ) วิชาหมากล้อมของเจ้ารุดหน้ากว่าเดิมแล้ว"

ชายหนุ่มเยาว์วัยเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"สี่เจ่ก (ท่านอา) หากรุกฆาต ภายในชั่วน้ำเดือดข้าพเจ้าต้องพ่ายแพ้แน่นอน"

ชายชรายิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"บ้อเช้ง เจ้าเพิ่งมีอายุยี่สิบเศษ แต่ความคิดอ่านละเอียดลึกซึ้งราวกับคนอายุสี่สิบปี เจ้าต้องควบคุมให้พอดี หาไม่หากเป็นผู้ใหญ่เกิน

ตัว รังแต่แส่หาความปวดร้าวแก่ตัวเอง”

ชายหนุ่มเยาว์วัยกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

“ข้าพเจ้ามิใช่ยึดติดงมงาย หากแต่ปลงไม่ตก”

ชายชราหรุบคิ้วลงกล่าวว่า

“เจ้ามีความคิดฆ่าฟันรุนแรง ย่อมปลงไม่ตก”

ทันใด กรอบหน้าต่างพังทลาย เศษไม้ปลิวเวียนว่อน ชายฉกรรจ์ชุดดำท่วงท่าปราดเปรียวสามคน พุ่งปราดเข้ามาโดยพร้อมเพรียงแยกย้ายเป็นสามทิศทาง ล้อมกักหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัยเอาไว้

แสงจันทร์เยียบเย็นสาดลอดเข้ามาจากช่องหน้าต่างที่แตกทลายในบัดดล

ชายหนุ่มเยาว์วัยช้อนตาขึ้น ดวงตาสาดประกายเจิดจ้าวูบหนึ่ง จากนั้นหรุบตาลงกล่าวว่า

“ทำอย่างไรจึงทอนการฆ่าฟัน เห็นซึ้งถึงโลกียวิสัย?”

ชายชรากระทั่งดวงตายังไม่ช้อนขึ้น กล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ไยต้องทอนการฆ่าฟัน? ทั้งไม่ต้องเห็นซึ้งถึงโลกียวิสัย”

คนชุดดำทั้งสามโถมเข้ามาด้วยท่าทีดุร้ายหมายขวัญ ยืนหยัดปักหลักมั่น แต่เห็นคนในห้องทั้งสองไม่เห็นพวกมันอยู่ในสายตา ล้วนไม่อาจสะกดกลั้นใจแต่แรก หนึ่งในจำนวนนั้นตวาดถามว่า

“ท่านหรือคือจูกัวะซิงแซ (ท่านผู้แซ่จูกัวะ)?”

ชายชราทอดถอนใจ หยิบหมากขาวเม็ดหนึ่งวางลงบนกระดานหมากล้อม ปากกล่าวว่า

“ที่สมควรฆ่ายังคงต้องฆ่า”

ชายหนุ่มเยาว์วัยขยับตัว ชุดขาวที่สวมใส่สั่นพลิ้วเล็กน้อย เม้มริมฝีปากที่เบาบางดุจกระบี่ รับคำว่า

“ทราบแล้ว”

คนชุดดำที่กล่าววาจาไม่อาจอดรนทนรอสืบไป ตวาดด้วยโทสะว่า

"เราไม่สนใจว่าท่านเป็นใคร เมื่อท่านคิดหาที่ตาย ไม่อาจโทษว่าเราได้"

ขาดคำชักดาบจากฝักดังเช้ง กระแสลมดาบรุนแรง ฟันใส่ต้นคอชายชรา

ดาบนี้แฝงท่ารุกเจ็ดส่วน ท่ารับอยู่สามส่วน หากคับขันสามารถเปลี่ยนกระบวนท่าห้าครั้งครา มาตรว่าสู้ไม่ได้ ก็สามารถปิดป้องคุ้มครองกาย พาตัวล่าถอยไป ดูจากการลงมือก็ทราบว่ามันเป็นมือดาบเลื่องชื่อในยุทธจักร

ชายชรายังคงไม่เคลื่อนไหว

เห็นแน่ชัดว่าดาบนี้จะฟันถูกท้ายคอชายชรา ชายหนุ่มเยาว์วัยพลันเลิกคิ้วขึ้น ดวงตาทอประกายอำมหิต ตวัดแขนเสื้อขึ้น เปล่งประกายสีขาววูบหนึ่ง คนชุดดำนั้นแผดร้องคำหนึ่ง เสียงร้องไม่ทันขาดหายคนก็สิ้นใจตาย

ชายหนุ่มเยาว์วัยยังคงนั่งอยู่ข้างโต๊ะเตี้ยคล้ายกระทั่งเคลื่อนไหวยังไม่เคลื่อนไหว

คนชุดดำทอดร่างเป็นซากศพกับพื้น ที่ลำคอเพิ่มตะปูกระดูกขาวสะท้อนประกายสีครามตัวหนึ่ง

คนชุดดำที่หลงเหลืออีกสองคนหน้าแปรเปลี่ยนไป สบตากันวูบหนึ่ง คนหนึ่งดึงแส้ตะขาบเก้าปล้องออกมา อีกผู้หนึ่งชักดาบเนื้อเหล็กพม่าจากฝัก แยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา คนทางซ้ายจู่โจมใส่จูกัวะซิงแซ คนเบื้องขวาจู่โจมใส่ชายหนุ่มเยาว์วัย

ชายหนุ่มเยาว์วัยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ผู้ที่เสียมารยาทต่อจูกัวะซิงแซต้องตาย"

ยามนั้นแส้ตะขาบเก้าปล้องหวดลงยังศีรษะจูกัวะซิงแซแล้ว

16...อุณสุดอัน : เอ็ดน

ชายหนุ่มเยาว์วัยพอกล่าวจบ พลันขยับตัวคราหนึ่ง ปรากฏประกายสีขาววูบขึ้นอีกครา

คนชุดดำที่ใช้แส้ตะขาบเก้าปล้องแม้จู่โจมใส่จูกัวะซิงแซ แต่เห็นชายหนุ่มเยาว์วัยพอยกมือก็ปลิดชีวิตของพวกพ้องตัวเอง ดังนั้นมุ่งความสนใจที่ชายหนุ่มเยาว์วัย

ชายหนุ่มเยาว์วัยพอขยับตัว คนชุดดำที่ใช้แส้ตะขาบเก้าปล้องก็เปลี่ยนจากรุกเป็นรับ แต่เพิ่งบังเกิดความคิดขึ้น ประกายสีขาวก็บรรลุถึง รู้สึกทรวงอกปวดแปลบคราหนึ่ง พอก้มศีรษะลง เห็นที่ทรวงอกปักไว้ด้วยลูกดอกเหล็กกล้าดอกหนึ่ง

คนชุดดำแผดเสียงร้องว่า

"ท่าน...ท่านคือ...ท่านคือบ้อเซ้ง (ไร้น้ำใจ)?"

ชายหนุ่มเยาว์วัยยังคงอาศัยเปลวเทียนจ้องมองกระดานหมากล้อม จูกัวะซิงแซเหลียวหน้าไปยังคนชุดดำนั้น ทอดถอนใจกล่าวว่า

"มันคือมือปราบอันดับหนึ่งบ้อเซ้ง ที่ฆ่าโดยไร้น้ำใจ"

คนชุดดำนั้นหงายร่างล้มลง คนชุดดำที่ใช้ดาบพม่าหยุดสภาวะดาบไว้แต่กลางคัน เหลียวซ้ายแลขวา จากนั้นพุ่งย้อนไปยังหน้าต่างที่กระแทกทลาย

จูกัวะซิงแซทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"กลับมา"

เมื่อกล่าวคำ 'กลับ' คนยังอยู่ข้างโต๊ะเตี้ย เมื่อกล่าวคำ 'มา' คนก็อยู่ที่ริมหน้าต่าง คนชุดดำที่ใช้ดาบพม่าแทบปะทะชนถูกท่าน

คนชุดดำที่ใช้ดาบพม่าแตกตื่นลนลาน ยามรีบร้อนใช้ดาบฟันขวาง นี่เป็นการต่อสู้เสี่ยงชีวิต สภาวะดาบรุนแรงไม่น้อย

แต่ว่าดาบนี้ใช้ถึงกลางคัน พลันถูกกระแทกหักเป็นสามท่อน

...ถูกจูกัวะซิงแซใช้นิ้วสองนิ้วคีบหักเป็นสามท่อน

ท่านใช้นิ้วสองนิ้วคีบวูบ คีบติดต่อกันสามครั้ง ดาบพม่าก็หักเป็นสามท่อน ขณะที่ดาบนี้เพิ่งใช้ถึงกลางคันเท่านั้น

จูกัวะซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า

"มือดาบไวเชาเก่งฮั้งแห่งเมืองฉื่อจิว?"

คนชุดดำนั้นทราบดีว่าหนีไม่รอด ดังนั้นทอดถอนใจยาว คลายมือละทิ้งดาบกล่าวว่า

"สนใจไยกันว่าเราเป็นใคร จะฆ่าจะฟันเชิญตามสะดวก"

จูกัวะซิงแซตบไหล่มันเบาๆ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"กลับไปบอกต่ออสุรีว่า หากต้องการศีรษะของเราจูกัวะ ให้นางมาปลิดปลงด้วยตัวเอง ไม่ต้องส่งคนมาหาที่ตายแล้ว ไม่เช่นนั้นเราจะใช้คนไปเสาะหานางเอง"

มือดาบไวกลอกตาไปมา ไม่ทราบทำอย่างไรดี จูกัวะซิงแซกล่าวคำ 'ไปเถอะ' ยกมือผลักวูบ ร่างของมือดาบไวก็ปลิวลิ่วออกนอกหน้าต่าง ชั่วครู่ค่อยได้ยินมันคีบคลานลุกขึ้น จากนั้นเป็นเสียงวิ่งตะบึงจากไป

บ้อเช้งสดับฟังเสียงมือดาบไววิ่งเตลิดหลบหนี ชั่วครู่ค่อยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะติดตามไป"

จูกัวะซิงแซสั่นศีรษะกล่าวว่า

"มือดาบไวแสดงว่าสังกัดอสุรี ทูตตรวจการสี่ทิศของอสุรีต้องไม่ปล่อยให้ผู้คนกลับไปแน่นอน"

บ้อเช้งส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"อย่างนั้นเกรงว่ามือดาบไวใกล้กลับมาแล้ว"

จูกัวะซิงแซทอดถอนใจคำหนึ่ง

ทันใด ที่เบื้องนอกบังเกิดกระแสลมกระโชกแรง แหวกฝ่า

18...อุบสุดอัน : เข็ดขน

รัตติกาลอันเงียบสงบ เงาร่างสีแดงพุ่งปราดมาถึงนอกหน้าต่างแล้ว

จูกัวะซิงแซพลันก้มศีรษะลง ปรากฏเหล็กหมาดตัวหนึ่งพุ่งผ่านศีรษะของท่าน กระแทกใส่ผนังดังโครม ผนังห้องปริแตกในบัดดล

ที่ปลายเหล็กหมาดผูกสายโซ่เส้นหนึ่ง สายโซ่กระตุกวูบ เหล็กหมาดก็พุ่งย้อนกลับไป เงาร่างสีแดงถลันหายวับ กลับปรากฏคนผู้หนึ่งกระเด็นกระดอนเข้ามา ร่วงฟาดกับพื้นดังโครม รัตติกาลกลับคืนสู่ความเงียบสงบอีกครา

จูกัวะซิงแซยิ้มอย่างเฉื่อยชา กล่าวว่า

"ผู้มาคือทูตตรวจการบูรพา ฉายาเหล็กหมาดคร่าวิญญาณจังคี้โขก"

บ้อเช้งวางมือลงบนพื้นโต๊ะ คิดบังคับร่างขึ้นมาตามสภาวะ จูกัวะซิงแซชิงกล่าวว่า

"ไม่ต้องตามแล้ว เรื่องนี้เราจะช้าเร็วต้องมอบให้เจ้าจัดการ"

บ้อเช้งมองดูคนที่ร่วงฟาดบนพื้น เห็นที่ท้องน้อยถูกเหล็กหมาดทะลวงใส่ กลับกลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน เสียชีวิตอย่างสยดสยอง เป็นมือดาบไวเอง

บ้อเช้งแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"กับบริวารในสังกัด อสุรียังโหดเหี้ยมอำมหิตถึงเพียงนี้"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"ยุทธจักรมีสี่อสูรฟ้า ประกอบด้วยเจ้าอสูรซุ้งอูเอี้ย มันแม้ครองความเป็นใหญ่ แต่พลังฝีมือยังไม่เท่าเซียนอสูรลุ้ยเซี่ยวขุก เซียนอสูรแม้กล้าแข็ง ยังไม่เหนือกว่าจอมอสูรซิปุยฮู้ ฟังว่าอสุรียังเหนือล้ำกว่าสามอสูรที่กล่าวนามมา มิหนำซ้ำโปรยหว่านเสน่ห์ จนยอดฝีมือทั้งสามยอมศิโรราบ ทำงานให้กับนาง อสุรีผู้นี้เป็นใคร ไม่มีผู้ใดทราบได้ เพียงทราบว่านางมีอายุร่วมห้าสิบปี แต่ว่างามเยิ้มปานจะหยด...ผู้ที่เคยประมือกับนาง ไม่มีชีวิตรอดมาก่อน อีกทั้งสภาพการตายก็

อเนจอนาถยิ่ง...”

บ้อเซ้งถามว่า

“อย่างนั้นนางไฉนคิดฆ่าสี่เจ่กท่าน?”

จูกัวะซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า

“เราเป็นสี่เจ่ก (ท่านอา) ของสี่ยอดมือปราบแห่งนครหลวง นางไม่ฆ่าเราจะฆ่าผู้ใด?”

บ้อเซ้งกล่าวว่า

“หากนางมาฆ่าท่านด้วยตัวเอง เท่ากับแส่หาจุดดับแล้ว”

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

“นั่นกลับมิใช่ คนร้ายที่มาในคืนนี้ทั้งสามคน เพียงเป็นแผนหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวาของนาง ทั้งนี้เพราะตอนนี้นางอยู่ที่นครอุดร ซึ่งจัดอยู่หนึ่งในสี่ตระกูลใหญ่ กระทำเรื่องก่อกรรมทำเข็ญ”

บ้อเซ้งเลิกคิ้วเรียวงามถามว่า

“ก่อกรรมทำเข็ญอันใด?”

“จัดสร้างมนุษย์ยา”

บ้อเซ้งทวนคำว่า

“มนุษย์ยา?”

“มิผิด อสุรีมิเพียงนี้ฝีมือสูงเยี่ยม มิหนำซ้ำสืบเชื้อสายสำนักผ่านกัลป์ทะเลตังไฮ้ ถนัดจัดเจนในการใช้พิษ ที่น่ากลัวคือนางสามารถใช้พิษทำลายสติสัมปชัญญะผู้คน ตกเป็นข้าทาสนาง รับใช้ด้วยความจงรักภักดีไปชั่วชีวิต มาตรว่ามีชีวิตมิสู้ตกตาย เพียงรับฟังคำสั่งจากอสุรีคนเดียว ดังนั้นเรียกว่ามนุษย์ยา”

บ้อเซ้งยิ้มอย่างเย็นชากล่าวว่า

“นางกลับกล้าแตะต้องนครอุดร?”

“นางคิดระดมกำลังบุกนครอุดร ยึดครองนครสยบผู้คน ใช้เป็น

สถานที่จัดสร้างมนุษย์ยา แล้วค่อยบุกป้อมบูรพา เมืองประจิมกับค่ายทักษิณ เข่นฆ่าล่าล้างให้สิ้นซาก”

บ้อเซ้งถามว่า

“นางกับสี่ชาติตระกูลใหญ่มีความแค้นอันใด?”

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

“เมื่อสิบปีก่อน อสุรีก่อหวอดสร้างเภทภัย ประมุขป้อมบูรพา ผู้ปกครองเมืองประจิม เจ้านครอุดรและหัวหน้าค่ายทักษิณผนึกรวมกำลังล้อมจับนาง ทำร้ายนางบาดเจ็บสาหัส สุดท้ายถูกนางหนีรอดได้ สิบปีให้หลังของวันนี้ อสุรีย่อมต้องล้างแค้นชำระอาฆาต เมื่อสิบปีก่อน เจ้านครอุดรรุ่นก่อนทำร้ายนางบาดเจ็บสาหัส คราครั้งนี้นางคิดจัดการกับบุตรชายของเจ้านครอุดรเป็นคนแรก”

บ้อเซ้งกล่าวว่า

“เจ้านครอุดรคนใหม่จิวแป๊ะอูฝึกวิชากำลังภายในและภายนอก มีเพลงกระบี่เลิศล้ำ มาตรว่าอายุยังเยาว์ ยังยากตอแยได้ อย่าว่าแต่ยังมีป้อมบูรพา เมืองประจิมและค่ายทักษิณให้การหนุนหลัง เกรงว่าอสูร เจ้าอสูร เซียนอสูร และจอมอสูรไม่อาจมีเปรียบได้”

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

“คราครั้งนี้สี่อสูรฟ้าออกอาละวาด ประกาศว่าสี่อสูรฟ้าจะแทนที่สี่ชาติตระกูลใหญ่ ย่อมผ่านการวางแผนโดยรอบคอบ ตอนนี้เมืองประจิมกับค่ายทักษิณประสบปัญหาส่วนตัว ไม่อาจเหลียวแลสหายร่วมแนวได้ มีแต่ประมุขป้อมบูรพาฉายาดาบทองไร้ผู้ต่อต้านเดินทางไปช่วยเหลือนครอุดร หมายความว่าสี่อสูรฟ้าคำนวณแน่ว่าสี่ชาติตระกูลใหญ่มีปัญหาส่วนตัว ไม่สามารถผนึกรวมกำลัง จึงโจมตีนครอุดร”

บ้อเซ้งกล่าวว่า

“ค่ำคืนนี้อสุรีส่งกำลังมาจู่โจมสังหารพวกเรา เพื่อให้พวกเรา

เข้าใจว่านางอยู่ที่นครหลวง โดยไม่รุดไปช่วยเหลือนครอุดรกระมัง?”

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

“มิผิด นางทราบดีว่าพวกเราต้องส่งคนไปช่วยเหลือนครอุดร ยังมีสี่อสูรฟ้ากระทำการชิงตัวบุรุษฉกรรจ์ที่แข็งแรง นำไปให้นางจัดสร้างมนุษย์ยา โดยหน้าที่รับผิดชอบ พวกเราย่อมต้องสะสางคดีรายนี้...ปฏิบัติการของนางในคืนนี้เท่ากับบอกต่อพวกเราว่า คนของนางแทรกซึมอยู่ในนครหลวง อีกไม่นานฮ่องเต้จะเสด็จประพาส นางจะประสงค์ร้ายต่อฮ่องเต้ เราจำต้องรั้งอยู่ที่วังต้องห้าม เพื่อถวายการอารักขาฮ่องเต้”

บ้อเซ้งแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

“หรือนางลืมเลือนสี่ยอดมือปราบในสังกัดท่านไปแล้ว?”

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

“นางย่อมไม่ลืมเลือน แต่ตอนนี้แนฮ้วย ตุยเมี่ย ทิชิ่ว ล้วนออกเดินทางไกล เพื่อแก้ปัญหาให้กับเมืองประจิมและค่ายทักษิณ เจ้าแม้เป็นมือปราบอันดับหนึ่ง แต่ว่าเคลื่อนไหวไม่สะดวก...”

บ้อเซ้งกล่าวว่า

“ผู้อื่นไม่รู้จักข้าพเจ้า แต่ท่านอาคงทราบว่า สองเท้าของข้าพเจ้าแม้พิการ หากทว่าทำหน้าที่สืบคดีจับกุมคนร้ายโดยไม่ขาดตกบกพร่อง”

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

“มิผิด เราบอกเรื่องเหล่านี้ต่อเจ้า เพื่อส่งเจ้าไปแทนเรา แต่ว่าการเดินทางครั้งนี้เปี่ยมอันตราย เท้าของเจ้าแม้พิการ แต่มีวิชาตัวเบาเลิศล้ำ หมกมุ่นกับการใช้อาวุธลับ ละเลยวิชาการต่อสู้ สำหรับศัตรูเข้าใจว่าเจ้าเดินเหินไม่สะดวก หาทราบไม่ว่าเจ้ามีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมย่อมไม่ทันระวังป้องกัน เพียงแต่เจ้าปราศจากกำลังภายในประการนี้ทุกผู้คนล้วนทราบดี ดังนั้นหากไม่ถึงคราคับขันสำคัญ อย่า

ได้ใช้ท่าสุดท้ายปลิดชีวิตออก เจ้าคิดอ่านมองการณ์ไกล แนฮ้วยและพวกไม่อาจเทียบเปรียบได้ แต่ไม่แน่ว่าจะไร้น้ำใจจริงๆ ความมากน้ำใจของเจ้า อาจสร้างความปวดร้าวให้แก่เจ้า”

บ้อเช้งก้มศีรษะกล่าวว่า

“ขอบพระคุณท่านอาสอนสั่ง เมื่อสถานการณ์รีบร้อนคับขันข้าพเจ้าคิดออกเดินทางโดยเร็ว”

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

“หากท่านจับเส้นทางนครหลวงเข้าสู่เสฉวน เมื่อถึงละแวกเซียมไซ คงพบกับประมุขป้อมบูรพาอึ้งแชเทียนและพวก ผู้ที่ร่วมทางยังมีสู้คราใดต้องพ่ายแพ้ก้วงบ้อเก๊ก นางเซียนเหินกีเอี้ยวฮวย นางแอ่นเทียนซัวเช็กอั้งเก๊ก...”

ดวงตาบ้อเช้งอดปรากฏรอยยิ้มขึ้นมิได้กล่าวว่า

“สู้คราใดต้องพ่ายแพ้ก้วงบ้อเก๊ก? ฟังว่าคนผู้นี้มีฝีมือมิใช่ชั่วเป็นรองประมุขป้อมบูรพา เปี่ยมด้วยความกล้าหาญ กำลังขวัญเกินคนนิสัยสัตย์ซื่อจงรัก เพียงแต่โชคไม่ดี ทุกครั้งคราล้วนพบพานผู้ที่มีพลังฝีมือกล้าแข็งกว่า แต่ฝ่ายตรงข้ามก็ฟาดมันไม่ตาย สุดท้ายมันหนีเอาชีวิตรอดได้ หลังจากนั้นมันมีฝีมือกล้าแข็งขึ้น จนใจที่พบพานคู่มือฝีมือสูงเยี่ยมยิ่งกว่า ดังนั้นพ่ายแพ้ครั้งแล้วครั้งเล่า นับตั้งแต่ออกท่องเที่ยวเป็นต้นมา ประสบความพ่ายแพ้หนึ่งร้อยยี่สิบสี่ครั้ง ที่หายากยิ่งคือ มันพ่ายแพ้แต่ไม่ท้อถอย ทั้งไม่ยอมเลือกต่อสู้กับผู้ที่ฝีมืออ่อนด้อยกว่ามัน ในที่สุดทุกผู้คนให้การยกย่องมัน หลังจากโค่นมันพ่ายแพ้ กลับไม่อาจหักใจฆ่ามัน กล่าวคือชนชาวธัมมะยกย่องความหาญกล้าของมัน ชาวอธรรมก็ยกย่องมันไม่กลัวตาย...แต่ประมุขป้อมบูรพา ฉายามังกรดุดันดาบทองไร้ผู้ต่อต้าน ได้ชื่อว่าให้ความสำคัญกับบุรุษดู แคลนสตรีเหตุใดจึงร่วมทางกับนางเซียนเหินกับนางแอ่นเทียนซัว?”

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"ฟังว่าซือตี๋ (ศิษย์ผู้น้องที่เป็นบุรุษ) ของนางเซียนเหินสองคน ถูกอสุรีจับตัวไปเป็นมนุษย์ยา ส่วนพี่ชายของนางแอ่นเทียนซัว ฉายาหนึ่งริ้วรอยพันลี้เช็กซากง ก็ตายใต้เงื้อมมืออสุรี นางแอ่นเทียนซัวจึงตระเตรียมคิดบัญชีกับอสุรี เจ้าก็ทราบว่านางเซียนเหินช่างเจรจาพาที ประมุขป้อมบูรพาเป็นวิญญูชนอันเที่ยงธรรม ไหนเลยสู้คารมกับนางได้?"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"พรุ่งนี้เช้าข้าพเจ้าจะออกเดินทาง คาดว่าภายในสามวัน คงสามารถสมทบกับประมุขป้อมบูรพาและพวกบนเส้นทางเซียมไซได้"

จูกัวะซิงแซพลันหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"มาอีกแล้ว เจ้าผู้นี้จับตาดูพวกเราตลอดเวลา"

ไม่ทันขาดคำ ในเสียงลมวิกาลที่เบื้องนอก พลันบังเกิดลมพายุกลบเสียงลมอื่น ชั่วพริบตามาถึงริมหน้าต่าง เสียงสวบเมื่อวัตถุสิ่งหนึ่งซัดทะลวงหน้าต่างซ้ายมือเข้ามา

จูกัวะซิงแซลอยตัวขึ้น เหล็กหมาดบินก็พุ่งผ่านใต้เท้าไปปักฉึกกับผนังห้อง

เหล็กหมาดซัดใส่ผนัง สายโซ่กระตุกเหยียดตรง จูกัวะซิงแซกลับหยั่งเท้าบนสายโซ่ พุ่งเลียดสายโซ่ออกนอกหน้าต่าง

คนร้ายนั้นพอจู่โจมพลาดผิด ก็รั้งดึงเหล็กหมาดกลับไป เหล็กหมาดแม้รั้งกลับ จูกัวะซิงแซก็มาถึงแล้ว

คนร้ายนั้นพลันเห็นจูกัวะซิงแซมาถึงเบื้องหน้า อดใจหายวาบมิได้

จูกัวะซิงแซยื่นมือตะปบปราด คนร้ายนั้นละทิ้งเหล็กหมาดพุ่งถอย เสียงคว้ากคราหนึ่ง ในมือจูกัวะซิงแซเพิ่มเศษผ้าแดงชิ้นหนึ่ง คน

24...อุนสุยอัน : เยียน

ร้ายชุดแดงชิงถลันหายลับกับม่านวิกาลแล้ว

จูกัวะซิงแซหยุดยืนชั่วขณะ ค่อยพลิกตัวทิ้งร่างลงภายในห้องโดยไร้เสียง

ภายในห้องว่างเปล่าไร้ผู้คน ภายใต้เปลวเทียนสาดส่อง บนผนังห้องเพิ่มข้อความซึ่งเขียนจากหมึกยังไม่แห้งสนิทว่า

"อสุรีคิดอุกอาจ
ซุ่มสังหารสองครั้งครา
ขอทอนความโอหัง
กำจัดทูตตรวจการก่อน"

คนเขียนข้อความคือบ้อเซ้ง ตอนนี้คนจากไปจนไร้ร่องรอยแล้ว

จูกัวะซิงแซพึมพำว่า

"บ้อเซ้ง เจ้าม่งส่นครอดร ย่อมยากหลีกเลี่ยงจากการต่อสู้ หากฆ่าเหล็กหมาดคร่าวิญญาณ กำจัดศัตรูสำคัญคนหนึ่งย่อมประเสริฐ จังคี้โขกอาศัยเหล็กหมาดทั้งคู่สร้างชื่อ เราช่วงชิงเหล็กหมาดมาข้างหนึ่ง ที่เหลืออีกข้างหนึ่งยังไม่อาจดูแคลน เจ้าป่วยเป็นโรคหอบหืดตั้งแต่เล็ก ไม่สามารถสู้ศึกเป็นเวลานาน เพียงหวังการเดินทางไปปราบมารครั้งนี้ สามารถกลับมาโดยปลอดภัย"

เหล็กหมาดคร่าวิญญาณจังคี้โขกออกท่องยุทธจักรยี่สิบห้าปี ติดสอยห้อยตามอสุรีสิบเจ็ดปี ปลิดชีวิตผู้คนมากมายสุดคณานับ นี่เป็นครั้งแรกที่ถูกผู้อื่นช่วงชิงเหล็กหมาดข้างหนึ่งไปในกระบวนท่าเดียว

จดบัดนี้มันยังหวาดหวั่นไม่คลาย

มันจำได้ว่าขณะที่จูกัวะซิงแซเหินร่างมาตามสายโซ่บนเหล็กหมาดประกายอันเจิดจ้า ท่วงท่าอันอาจหาญนั้น สุดที่มันจะลูบคมได้ หากมิใช่มันตัดสินใจละทิ้งเหล็กหมาดล่าถอย คงไม่มีปัญญาหลบรอดจาก

ท่าตะปบของจูกัวะซิงแซได้

แต่ที่สร้างความประหวั่นพรั่นใจแก่มันยิ่งกว่าคือ มันเป็นทูตตรวจการบูรพาในสังกัดอสุรี ปรกติกลางวันกบดานกลางคืนเคลื่อนไหว มีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมเป็นพิเศษ ยามนี้กลับถูกผู้คนติดตามหลัง

ฝ่ายตรงข้ามมีวิชาตัวเบาสูงล้ำทั้งพิกล คล้ายเป็นวัตถุธาตุที่เหินเวหา ไล่กวดตามชั่วขณะค่อยตกลง พอแตะสัมผัสพื้น เพียงสะกิดเบาๆ ก็ลอยตัวขึ้นพลิ้วติดตามมา

จังคี้โขกได้ยินว่า ที่ด้านหลังห่างประมาณครึ่งลี้มีเสียงแตะสัมผัสพื้นดังขึ้นตลอดเวลา ตอนแรกยังไม่สนใจ แต่สุ้มเสียงนี้เคลื่อนใกล้เข้ามาทุกขณะ ห่างจากตัวเองไม่ถึงร้อยวา หรือฝ่ายตรงข้ามเป็นชายหนุ่มเท้าพิการภายในห้องของจูกัวะซิงแซผู้นั้น?

จังคี้โขกแทบไม่เชื่อว่า ชายหนุ่มเยาว์วัยนั้นใบหน้าขาวซีดเพียงนั้น รูปร่างผ่ายผอมเพียงนั้น สองเท้าก็พิการ กลับสามารถอาศัยพลังมือทั้งคู่ไล่กวดตามมัน

ฟังว่าสี่ยอดมือปราบในสังกัดจูกัวะซิงแซ มีคนผู้หนึ่งเรียกว่าบ้อเซ้ง คาดว่าคงเป็นชายหนุ่มเท้าพิการผู้นี้แล้ว

จังคี้โขกพลันชะงักท่วงท่าลง มุมปากปรากฏรอยยิ้มอันชั่วร้ายขึ้นวูบ

เมื่อฆ่าจูกัวะซิงแซไม่ได้ ก็ฆ่าบ้อเซ้งก่อน ถือว่ากลับไปรายงานอสุรีได้

อย่าว่าแต่มันไม่ชมชอบถูกผู้คนติดตามอยู่ด้านหลัง

ผู้ที่ติดตามอยู่ด้านหลังจังคี้โขกคือบ้อเซ้ง

ร่างของบ้อเซ้งพลันผนึกค้างอยู่กลางลมวิกาล

ทั้งนี้เพราะจังคี้โขกพลันสาบสูญไป...เขาไม่ได้ยินเสียงลมที่

เร่งร้อนรุนแรงนั้นอีก

บ้อเช้งลังเลเล็กน้อย พลันตบสองมือใส่พื้นดิน บังคับร่างกระโดดขึ้นลงสามครั้งครา เหินหาวไปอีกสิบกว่าวา ร่างก็ผนึกค้างเป็นคำรบสอง

ทั้งนี้เพราะบ้อเช้งรู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟันคุกคามเสียดผิวกายถึงกับคุกคามถึงกระดูกภายใน

เหล็กหมาดคร่าวิญญาณจังคี้โขกฆ่าคนมากมายสุดคณานับมาตรว่ายังไม่ลงมือ แต่บุคคลเช่นบ้อเช้งสามารถรู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟันแล้ว

บ้อเช้งชะงักร่างค้างไว้ เห็นท้องทุ่งกว้างไพศาล ทั้งสี่ทิศมีต้นไม้อยู่หลายต้น แสงจันทร์เยียบเย็นสาดลอดกิ่งใบลงมา

จังคี้โขกต้องอยู่บนต้นไม้ใดต้นหนึ่ง ซ่มซ่อนรอโอกาส มิหนำซ้ำพอจู่โจมลงมือต้องปลิดปลงสังหาร

แต่บ้อเช้งไม่ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามอยู่บนต้นไม้ทิศใด บนต้นไม้ต้นไหน และกิ่งง่ามไหน

หากแม้นคำนวณผิดพลาด บ้อเช้งสำนึกตัวว่าเพียงอาศัยวิชาตัวเบาของตนเอง ไม่แน่ว่าจะรอดพ้นจากท่าเหล็กหมาดคร่าวิญญาณนั้นได้

จังคี้โขกเป็นหนึ่งในสี่ทูตตรวจการสังกัดอสุรี หากกระทั่งจังคี้โขกยังไม่อาจสะกดพิชิต ก็อย่าคิดหมายต่อสู้ชิงชัยกับอสุรีแล้ว

บ้อเช้งได้แต่รอคอย รอคอยจนก่อนที่ท่าเหล็กหมาดสังหารจะบรรลุถึงตัว ชิงลงมือฆ่าคน

จังคี้โขกจับตาดูบ้อเช้งใช้สองมือตบฟาดใส่พื้น คุกคามเข้าใกล้มันทุกขณะ

ที่สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่มันคือ คนที่สองเท้าพิการผู้หนึ่งกลับมีวิชาตัวเบาสูงล้ำถึงเพียงนี้

ชาวยุทธจักรทราบว่าบ้อเช้งอายุเยาว์เจ้าปัญญา ถนัดในการใช้อาวุธลับ สามารถประดิษฐ์คิดค้นกลไกกับดัก แม้แต่เกี้ยวที่เขานั่งโดยสารยังน่ากลัวยิ่ง กระทั่งเด็กรับใช้ของเขาทั้งสี่ก็มีฝีมือติดตัว

แต่ว่าจังคี้โขกไม่เคยได้ยินว่า บ้อเช้งมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมถึงเพียงนี้

มันนึกเสียดายแทนบ้อเช้ง ทั้งนี้เพราะมันพอซัดจู่โจมเหล็กหมาดออก ก็จะปลิดชีวิตชายหนุ่มเยาว์วัยผู้นี้

มันสังเกตจากวิชาท่าร่างของบ้อเช้ง ดูออกว่าบ้อเช้งแม้มีตัวเบามิใช่ชั่ว แต่ปราศจากกำลังภายใน ต้องไม่อาจต้านรับท่าเหล็กหมาดของมันได้

ยิ่งอย่าว่าแต่มันอยู่ในที่มืด ศัตรูอยู่ในที่เปิดเผย ขอเพียงจู่โจมเหล็กหมาดออกไปก่อน บ้อเช้งต้องหลบไม่พ้นแน่นอน

บ้อเช้งจะอย่างไรมิใช่จูกัวะซิงแซ

จังคี้โขกลอบเกร็งกำลังภายใน ตระเตรียมว่าก่อนที่บ้อเช้งจะกระโดดลอยตัวขึ้นใหม่ ชิงซัดจู่โจมเหล็กหมาดใส่

มันหลงเหลือเหล็กหมาดข้างเดียว เหล็กหมาดอีกข้างหนึ่งถูกจูกัวะซิงแซช่วงชิงไปในกระบวนท่าเดียว

พริบตาก่อนการจู่โจม บ้อเช้งพลันชะงักค้างไว้ ทุกส่วนสัดบนร่างอยู่ในสภาพเตรียมพร้อม

หลังจากชะงักค้าง ก็ไม่มีเคลื่อนไหวอีก คล้ายกับว่าตลอดทั้งร่างบ้อเช้งหลอมกลืนเข้ากับแสงจันทร์จนแยกไม่ออก

หรือว่าชายหนุ่มผู้นี้ล่วงรู้ว่ามันซ่อนตัวอยู่ที่นี้?

จังคี้โขกรู้สึกมีเหงื่อเย็นเยียบไหลซึมจากใจกลางฝ่ามือ ในชีวิต

28...อุนสุดอัน : เอ็ดน

มันผ่านการต่อสู้นับครั้งไม่ถ้วน แต่ไม่เคยมีผู้ใดส่งผลคุกคามต่อมันเท่ากับบ้อเช้ง

ที่แท้มันเป็นนายพราน หรือว่าบ้อเช้งเป็นนายพราน?
ที่แท้ผู้ใดเป็นเหยื่อ?

บ้อเช้งไม่ได้ช้อนตาขึ้น หากแต่ใช้หูฟัง ต่อให้เป็นเสียงใบไม้ร่วงหล่นในรัศมีสิบวา เขาก็ได้ยินอย่างชัดเจน จนใจที่ไม่ได้ยินเสียงลมหายใจของจังคี้โขก

ขณะที่ลมหายใจของบ้อเช้งกระชั้นถี่เร็วขึ้น สำหรับกับคนที่ปราศจากพลังฝีมือ ความเขม็งตึงเครียดเป็นแรงกดดันที่หนักหน่วงที่สุด

แต่ว่าเปลือกนอกของบ้อเช้งเยือกเย็นยิ่ง แสงจันทร์เคลื่อนคล้อยสู่ตะวันตก เป็นเวลายามสี่แล้ว

บ้อเช้งทราบว่าไม่อาจรั้งรอต่อไป ตัวเองอยู่ในที่เปิดเผย ศัตรูอยู่ในที่ลับ นอกจากเขาทำให้ศัตรูอยู่ในที่เปิดเผยเช่นกัน

ศัตรูย่อมไม่เดินออกมาเอง แต่ขอเพียงมันส่งเสียงสำเนียงใด บ้อเช้งจะแน่ใจว่ามันอยู่ตำแหน่งใด

บ้อเช้งพลันกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เหล็กหมาดคร่าวิญญาณมีชื่อสะท้านยุทธจักร แต่ค่ำคืนนี้ข้าพเจ้าไม่เห็นมีความสามารถในการคร่าวิญญาณแต่อย่างไร"

ท้องทุ่งร้างไร้สุ้มเสียง กระทั่งใบไม้สักใบยังไม่ร่วงหล่นลง

บ้อเช้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ที่แท้สี่ทูตตรวจการในสังกัดอสุรีเป็นคนซุกหัวหดหาง ในความเห็นข้าพเจ้า แม้แต่อสุรีก็มีแต่ชื่อจอมปลอมแล้ว"

ต้นไม้ไร้เสียง จันทร์เยียบเย็นสาดส่องเฉียง

บ้อเช้งกล่าวสืบต่อ

"ข้าพเจ้าคาดว่าทูตตรวจการประจิม อุดร ทักษิณ ไม่ถึงกับใช้การไม่ได้เช่นท่าน"

ยังคงปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด

บ้อเช้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"จังคี้โขก ท่านเมื่อไม่มีกำลังขวัญปรากฏกาย เราเสียวเอี้ย (คำยกย่องตัวเองเป็นนายน้อย) จะไปแล้ว"

ทันใด เสียงลมเร่งร้อนพลันดัง

เสียงลมเร่งร้อนดังจากกึ่งกลางของต้นไม้ทางตะวันออกทั้งสามต้น เสียงลมไม่ดังก็แล้วกันไป พอดังก็แหวกฝ่าอากาศอย่างเร่งร้อนรุนแรงสุดที่จะต้านทานรับได้ เป็นเหล็กหมาดคร่าวิญญาณเอง

บ้อเช้งความจริงหันหน้าหาทิศตะวันตกเฉียงใต้ เสียงลมพอดังมือของเขาก็สะบัดไปทางทิศตะวันออก

มือพอสะบัดออก ใบหน้าก็หันหาทิศตะวันออก เห็นเหล็กหมาดแหวกฝ่าอากาศมา คล้ายกับหลบไม่พ้น

แต่พริบตาที่เขาสะบัดมือออก ปรากฏประกายสีขาววูบขึ้นแวบหนึ่ง จากนั้นยังเกิดเสียงแผดร้องดังขึ้น เหล็กหมาดบินตกห้อยลงแต่กลางคัน ตกลงที่เบื้องหน้าบ้อเช้งห่างเพียงเชียะครึ่ง

เสียงโครมเมื่อคนผู้หนึ่งร่วงลิ่วลงจากยอดไม้ คนอยู่ในอาภรณ์ชุดแดง แต่เสื้อผ้าทรวงอกแดงยิ่งกว่า

เป็นแดงเลือด

คมมีดเล็กเรียวบางเบา ยาวประมาณหนึ่งเชียะท่อนหนึ่งจมลึกไปในทรวงอกจังคี้โขก

มีแต่มีดที่ยาวเช่นนี้ จึงสามารถจู่โจมทำลายพลังฝีมือของจังคี้โขกทันเวลา

จังคี้โขกล้มฟาดกับพื้น หากยังช้อนตาขึ้น ดวงตาทอแววไม่

30...อุนสุยอัน : เขียน

ยอมเชื่อและสิ้นหวัง เห็นชายหนุ่มชุดขาวบ้อเซ้งประชิดถึงตัว วางเหล็กหมาดบินลงที่ข้างกายมัน ถามว่า

"ท่านยังมีคำพูดใดจะกล่าว?"

จังคี้โขกมองดูคมมีดที่ทรวงอกด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว บ้อเซ้งเข้าใจดี ยื่นมือถอนคมมีดออกมา โลหิตก็ฉีดพุ่งอย่างเร่งร้อน

ได้ยินจังคี้โขกแผดเสียงร้องว่า

"อสุรีจะแก้แค้นให้กับเรา..."

บ้อเซ้งผงกศีรษะเล็กน้อย เสียงแผดร้องของจังคี้โขกพลันสะบั้นขาดหายในลมวิกาล

บ้อเซ้งแหงนหน้ามองท้องฟ้า ทราบว่าที่ทอดอยู่เบื้องหน้าเป็นเส้นทางอันยาวไกลยิ่งและวิบากยิ่ง

1

เจ้าอสูรขวางทาง

บนเส้นทางเซียมไซ อาทิตย์แผดแสงแรงกล้า

ผู้คนขบวนหนึ่งเดินทางตามทางน้อยอย่างเชื่องช้า ประกอบด้วยม้าพ่วงพีจำนวนสิบหกตัว

คนบนหลังม้าตัวแรกเป็นชายฉกรรจ์เคราครึ้ม มือถือธงใหญ่ผืนหนึ่ง บนผืนธงปักรูปมังกรทอง บนกรงเล็บมังกรตะปบคว้าดาบใหญ่เล่มหนึ่ง บนดาบสลักอักษรคำ 'อึ้ง' ที่แท้เป็นธงประจำตัวของประมุขป้อมบรพา ซึ่งมีนามเรียกขานว่าป้อมสะท้านฟ้า ฉายาดาบทองไร้ผู้ต่อต้านอึ้งแชเทียน

ที่ด้านหลังธงใหญ่เป็นม้าพ่วงพีสูงใหญ่สองตัว คนบนหลังม้าทางซ้ายมีอายุสูงวัย แต่ยังองอาจหาญกล้า ผมสีเงินทั่วศีรษะ เคราชี้ชันปานเส้นลวด

คนบนหลังม้าทางขวาร่างสันทัด ไว้หนวดเครารกครึ้ม กล้ามเนื้อบนร่างบึกบึน มือขวาถือง้าวยาวหนึ่งวาแปดเชียะเล่มหนึ่ง ดูไปมี

น้ำหนักร่วมห้าสิบชั่ง

ที่ด้านหลังชายชราสูงอายุ ยังติดตามด้วยม้าตัวหนึ่ง บนหลังม้านั่งไว้ด้วยเด็กรับใช้เสื้อเขียวผู้หนึ่ง ในมือเด็กรับใช้ประคองดาบใหญ่เล่มหนึ่ง สมควรมีน้ำหนักเจ็ดสิบชั่ง

ที่แท้ชายชราสูงอายุคือมังกรดันดาบทองไร้ผู้ต่อต้านอึ้งแซเทียน คนร่างสันทัดคือรองประมุขป้อมบูรพา ฉายาสู้คราใดต้องพ่ายแพ้ก้วงบ้อเก๊ก

ที่ด้านหลังเด็กรับใช้เสื้อเขียวเป็นสตรีสองนาง สวมใส่เสื้อผู้หนึ่งแดงหนึ่งเหลือง แลดูสะดุดตายิ่ง

สตรีทางขวาสวมชุดเหลืองรัดกุม สายตายามกลิ้งกลอกเต็มไปด้วยเสน่ห์ดึงดูดใจ แต่ไม่ยั่วยวน ยามยกมือวางเท้าแฝงความแช่มช้อยสามส่วน ความเกียจคร้านห้าส่วน ความงดงามสองส่วน และความองอาจอีกสองส่วน

สตรีทางซ้ายมีอายุอ่อนกว่าสตรีทางขวาอยู่บ้าง ประมาณยี่สิบหกปี สวมชุดแดงรัดกุม คิ้วเรียวงามขมวดมุ่น ริมฝีปากเบาบางเม้มสนิทบนจอนหูทัดดอกไม้ขาวไว้ทุกข์ สีหน้าปกคลุมด้วยแววอำมหิตราวคล้ายเคลือบด้วยน้ำแข็งชั้นหนึ่ง

ที่ด้านหลังนางติดตามด้วยสตรีชุดแดงสี่นาง ล้วนสะพายกระบี่ที่กลางหลัง เป็นหญิงรับใช้ประจำตัวนางเอง

สตรีทางขวาคือโฉมสะคราญที่มีร่องรอยลึกลับ หากแต่งงามปานหยาดฟ้า ฉายานางเซียนเหินกีเอี้ยวฮวย

ส่วนสตรีทางซ้ายเป็นวีรสตรีที่ชาวยุทธจักรทั้งนึกรักทั้งครั่นคร้าม ฉายายางแอ่นเทียนซัวเช็กอั้งเก๊ก

นอกจากชายฉกรรจ์ที่เบิกทาง เด็กรับใช้ที่ประคองดาบ และประมุขป้อมบูรพา ก้วงบ้อเก๊ก กีเอี้ยวฮวย เช็กอั้งเก๊กกับหญิงรับใช้ทั้งสี่แล้ว ที่ด้านหลังยังมีชายฉกรรจ์ชุดเหลืองหกคน พกพาอาวุธที่

แตกต่าง ยามนั่งอยู่บนหลังม้า ท่วงท่าน่าเกรงขามนัก

พวกมันเป็นหกยอดฝีมือพิทักษ์ป้อมบูรพา ประกอบด้วยดาบฝ่าด่านอิ่วจิบ ฉลามแม่น้ำจี้ตึ้งอิ้วเก่งตึ้ง อาวุธลับเต็มฟ้าเอี้ยอิดกัง เท้าข้ามภูเขาเบ๊ลักกะ ลูกตุ้มอสนีบาตลี้ไคซัว มือทลายศิลาลู่บ้วนเซ้ง

ขบวนผู้คนสิบหกคนนี้ใช้เส้นทางสายอิ๋วจั่งเต๋าบนทางหลวงไซชวง ผ่านด่านไต้ซั่วกวน บรรลุถึงเมืองเพาเซี้ย อ้อมเกี่ยมมึ้ง ออกจากแถบหงเซี้ยง เข้าสู่เมืองลิ้วป่า ใกล้บรรลุถึงนครอุดร ซึ่งมีอีกชื่อหนึ่งว่านครบู่เอี้ยงบนภูเขาจี่แป๊ะซัวแล้ว

ป้อมบูรพากับนครอุดรมีการคบหาสืบต่อกันถึงสามรุ่น บัดนี้นครอุดรมีภัย ป้อมบูรพาย่อมต้องรุดไปช่วยเหลืออย่างสุดกำลัง

ที่เบื้องหน้าสายตาเป็นเมืองป้อโกย สู้คราใดต้องพ่ายแพ้ก้วงบ้อเก๊กยกมือปาดหยาดเหงื่อบนใบหน้า ปากกล่าวว่า

“มารดามันเถอะ อากาศเช่นนี้สาหัสสากรรจ์นัก กลางวันร้อนกลางคืนหนาว ต่อให้เป็นการเดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎกยังชมพูทวีปของพระถังซำจั๋งก็ไม่ทรมานถึงเพียงนี้”

ประมุขป้อมบูรพาแม้มีอายุสูงวัย แต่ยังมีกำลังวังชาเต็มเปี่ยม หัวร่อดังกังวานกล่าวว่า

“อากาศเช่นนี้ยังไม่อาจโค่นเราสองลงได้ ครั้งกระโน้นพวกเราข้ามแม่น้ำเฮ้กเล้งกัง* ผ่านแอ่งแผ่นดินทิเบต ยังคงปลิดศีรษะของศัตรูกลับมา”

เด็กรับใช้เสื้อเขียวที่ด้านหลังพลันร้องเรียกเบาๆ ว่า

“นายผู้เฒ่า นายผู้เฒ่า”

ประมุขป้อมบูรพาถูกผู้คนขัดคอ ต้องกล่าวด้วยความรำคาญว่า

“เรื่องอันใด?”

---

* ภาษาจีนกลางอ่านว่าเฮยหลงเจียง

34...อุบสุดสัน : เชียน

เด็กรับใช้เสื้อเขียวกระซิบบอกว่า

"ท่านผู้เฒ่าย่อมไม่เหนื่อย แต่พี่สาวที่ด้านหลังทั้งหก...พวกนางหามีพลังฝีมือเช่นนายผู้เฒ่าไม่"

ประมุขป้อมบูรพางงงันวูบหนึ่ง ค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ช่างวุ่นวายนัก เมื่อร่วมทางกับสตรี มีแต่ปัญหาวุ่นวาย"

ก้วงบ้อเก๊กกล่าวว่า

"มิสู้พอไปถึงเมืองป้อโกย ก็ไล่พวกนางกลับไป"

ประมุขป้อมบูรพาสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไล่พวกนางไป? นี่ไม่ง่ายดาย สตรีทั้งสองนางนี้มีปากคอเราะร้าย คนหนึ่งคงต้องบอกว่าเราไม่คำนึงถึงคุณธรรมบู๊ลิ้ม อีกคนหนึ่งบอกว่าเราดูแคลนวีรสตรี เรายังไม่อาจแบกรับข้อหาเหล่านี้ได้"

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าไล่หลัง เห็นนางเซียนเหินกีเอี้ยวฮวยกับนางแอ่นเทียนซัวเช็กอั้งเก๊กพากันกระตุ้นม้าเข้าใกล้ กีเอี้ยวฮวยยิ้มพลางกล่าวว่า

"อึ้งเล่าเอ็งฮัง (ผู้กล้าหาญสูงอายุแซ่อึ้ง) เป็นไรแล้ว อากาศร้อนอบอ้าว ท่านพึมพำอันใด?

ประมุขป้อมบูรพาฝืนใจตอบว่า

"ไม่มีใด ไม่มีใด"

เช็กอั้งเก๊กกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"พวกเราไม่ต้องพักผ่อน ขอเพียงประมุขป้อมอึ้งเสนอให้เดินทาง พวกเราก็จะเดินทาง รับรองไม่สร้างปัญหาวุ่นวายให้แก่ผู้อื่น"

ก้วงบ้อเก๊กปั้นรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"เช่นนี้ประเสริฐสุด เช่นนี้ประเสริฐสุด"

เช็กอั้งเก๊กถลึงตามองมันคราหนึ่ง ชะลอฝีเท้าม้าพร้อมกับกีเอี้ยวฮวย อยู่ล้าหลังดังเดิม

ก้วงบ้อเก๊กบังเกิดเป็นรสชาติสุดทนทาน กล่าวกับประมุขป้อมบูรพาว่า

"พี่ใหญ่ สตรีนางนี้กระด้างเย็นชายิ่ง"

ประมุขป้อมบูรพากล่าวว่า

"น้องรอง เมื่อสามเดือนก่อน พี่ชายของเซ็กอั้งเก๊กฉายาหนึ่งริ้วรอยพันลี้เซ็กซากงตายใต้เงื้อมมืออสุรี ฟังว่าถูกนำตัวไปจัดสร้างเป็นมนุษย์ยา เมื่อเจ็ดวันก่อนสามีของนางฉายามือมีดบินเทียมเมฆบู่สือฮังก็ตายในเงื้อมมืออสุรี มาตรว่าสัมพันธ์รักระหว่างนางกับบู่สือฮังไม่ราบรื่นนัก แต่ถึงอย่างไรเป็นสามีภรรยา ย่อมมีอารมณ์ขุ่นมัว พวกเราอย่าได้ตอแยนาง"

ก้วงบ้อเก๊กคิดกล่าวกระไร พลันได้ยินเสียงแหวกฝ่าอากาศดังเร่งร้อน วัตถุสิ่งหนึ่งซัดจู่โจมใส่ประมุขป้อมบูรพา

ประมุขป้อมบูรพาพลิกข้อมือรับไว้ ม้าคู่ขาส่งเสียงร้องก้องถดถอยไปด้านหลัง ร่างของประมุขป้อมบูรพายังนั่งตระหง่านบนหลังม้า

ก้วงบ้อเก๊กขยับง้าวยาวหนึ่งวาแปดเชียะในมือ ลอยตัวขึ้นบนเนินดินเล็กๆ ลูกหนึ่ง ส่งเสียงตวาดปานฟ้าร้องว่า

"ไสหัวออกมา"

กีเอี้ยวฮวยกับเซ็กอั้งเก๊กพากันกระตุ้นม้าถึงข้างกายประมุขป้อมบูรพา ประมุขป้อมบูรพาปั้นหน้าเคร่งเครียดกวักมือคราหนึ่ง ก้วงบ้อเก๊กก็ล่าถอยกลับลงมา เห็นในมือประมุขป้อมบูรพาคีบหนีบลูกธนูดอกหนึ่งหัวธนูร้อยกระดาษยับย่นแผ่นหนึ่ง บนกระดาษเขียนอักษรแดงเลือดว่า

"ผู้คล้อยตามเรายัง
ผู้ขัดขวางเราตาย
ย่างเข้าเมืองป้อโกย
ตายโดยไม่ผุดเกิด"

36...อุนสุดอัน : เซียน

ตอนท้ายลงนาม 'ซุ้งอู' ที่ด้านหลังวาดเครื่องหมายรูปสายฟ้าสี่สาย

กีเอี้ยวฮวยหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"เป็นเจ้าอสูรซุ้งอูเอี้ย"

เซ็กอั้งเก๊กกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ยังมีองครักษ์ประจำตัวของมันทั้งสี่ ฉายาสี่มารโฉดชั่ว อสนีสายฟ้า"

ก้วงบ้อเก๊กอดกล่าวมิได้ว่า

"หากท่านทั้งสองกลัวเกรง ตอนนี้กลับไปยังทันเวลา เราจะจัดให้องครักษ์พิทักษ์เบ๊กับองครักษ์พิทักษ์ลู่คุ้มครองส่ง"

เซ็กอั้งเก๊กจับจ้องมองมันอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านรองประมุขป้อม หวังว่าหลังจากนี้ท่านอย่าได้กล่าวคำพูดเช่นนี้ ไม่เช่นนั้นอภัยที่เราเซ็กอั้งเก๊กจะทดสอบฝีมือกับท่านก่อน"

ก้วงบ้อเก๊กบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น กล่าวว่า

"เราหวังดีต่อท่านต่างหาก หากคิดต่อยตี เราก้วงบ้อเก๊กยังเกรงกลัวผู้ใด?"

ประมุขป้อมบูรพากล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ศัตรูเข้มแข็งอยู่ที่เบื้องหน้า ท่านทั้งสองยังขัดแย้งกันเอง เท่ากับสร้างความลำบากใจแก่เราอึ้งแซเทียน"

กีเอี้ยวฮวยกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ในสี่อสูรฟ้า เจ้าอสูรแม้มีฝีมืออ่อนด้อยกว่า แต่ก็ทรงพลังมหาศาล สามารถป่นศิลาหินผา สี่มารโฉดชั่วในสังกัดก็มีฝีมือมิใช่ชั่ว ท่านประมุขป้อมคิดอ่านอย่างไร?"

ประมุขป้อมบูรพากล่าวว่า

"คิดอ่านหรือ? คืนนี้พวกเราจะพักที่เมืองป้อโกย นิ่งเฉย

แทนการตรากตรำ ทอดแหดักจับปลา ถึงอย่างไรจะช้าเร็วต้องปะทะแตกหัก มิสู้จู่โจมทำลายทีละคน”

ป้อมบูรพามีชื่อเสียงเลื่องลือ จัดอยู่อันดับแรกในสี่ชาติตระกูลใหญ่ ย่อมท่องยุทธจักรมานาน มีประสบการณ์อย่างช่ำชอง

ขบวนผู้คนทั้งสิบหกคนเข้าพักที่โรงเตี๊ยมเพ้งอัน (ปลอดภัย) ซึ่งเป็นโรงเตี๊ยมที่ใหญ่ที่สุดในเมืองป้อโกย คนยังไม่เข้าโรงเตี๊ยม ก็สำรวจสภาพทั้งซ้ายขวาหน้าหลังของโรงเตี๊ยมโดยละเอียด คนยังไม่เข้าห้องพักก็ตรวจสอบคนในโรงเตี๊ยม ตั้งแต่เถ้าแก่จนถึงผู้รับใช้โดยกระจ่าง สัมภาระยังไม่วางลง ก็วางมาตรการป้องกันตามจุดต่างๆ อย่างทั่วถึง ไม่ว่าอาหารการกินตลอดจนเครื่องนุ่งห่ม ล้วนอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของคนในป้อมบูรพา

ทั้งหมดนี้เพียงเพื่อยืนยันเรื่องหนึ่งว่า ต่อให้มีคนคิดวางยาในอาหารน้ำดื่ม ก็จะให้มันหลั่งโลหิตในห้าก้าว

ประมุขป้อมบูรพายังแจกเงินทอง ขอให้แขกที่พักอยู่ก่อนโยกย้ายไปยังโรงเตี๊ยมอื่น พร้อมกับกำชับผู้รับใช้ว่าหากเกิดเรื่องอันใด อย่าได้ปรากฏกาย มิให้เหตุการณ์สับสนวุ่นวาย

ม่านวิกาลกราย ทุกที่ทางเงียบสงบไร้สุ้มเสียง ชาวเมืองป้อโกยมีนิสัยเข้านอนแต่หัวค่ำ

โรงเตี๊ยมเพ้งอันกลับจุดไฟสว่างไสว เจ้าหน้าที่ของเมืองน้อยทราบข่าวแวะมา พอทราบว่าประมุขป้อมบูรพาเข้าพักอยู่ที่นี้ ก็ล่าถอยกลับไป

เจ้าหน้าที่ยี่สิบสามสิบคนของเมืองน้อยนี้เกรงว่ายังไม่อาจคร่ากุมยอดฝีมือพิทักษ์ป้อมบูรพาคนหนึ่ง นอกจากเรียกระดมมือปราบจากอำเภอมา แต่นั่นต้องเป็นเรื่องของสามวันให้หลัง อย่าว่าแต่ประมุข

38...อุบสุผอัน : เบียน

ป้อมบูรพามีนามกระเดื่องเลื่องลือ ติ่งเจี้ยง* เพียงหวังให้ปลอดภัย อย่าให้เหตุการณ์ลุกลามบานปลาย

ประมุขป้อมบูรพา ก้วงบ้อเก๊ก กีเอี้ยวฮวย กับเซ็กอั้งเก๊ก รับประทานอาหารโต๊ะเดียวกัน บนโต๊ะเรียงรายสุราอาหาร แต่ทั้งสี่รับประทานน้อยยิ่ง

ประมุขป้อมบูรพากับก้วงบ้อเก๊กสนทนาถึงตำนานเรื่องราวในยุทธจักร กีเอี้ยวฮวยกับเซ็กอั้งเก๊กเพียงรับฟังอย่างเงียบงัน

ที่เบื้องนอกท้องฟ้ามืดครึ้ม พยับฝนเริ่มตั้งเค้า

ก้วงบ้อเก๊กผลักเปิดหน้าต่าง ลมเย็นก็พัดกรูเข้ามา ช่วยให้มันสร่างเมา พอกวักมือคราหนึ่ง บนสันหลังคาห้องก็ปรากฏคนผู้หนึ่งแสดงตนขึ้น มันสะพายดาบที่หว่างเอว คือดาบฝ่าด่านอิ่วจิบ

ก้วงบ้อเก๊กถามว่า

"มีวี่แววอันใด?"

ดาบฝ่าด่านตอบว่า

"ไม่มีทั้งสิ้น"

ก้วงบ้อเก๊กผงกศีรษะรับ ดาบฝ่าด่านก็หายลับกับความมืด

ก้วงบ้อเก๊กรู้สึกว่าลมทวีความรุนแรง ดังนั้นปิดหน้าต่างหันกายมา

เซ็กอั้งเก๊กกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เกรงว่าเจ้าผู้นี้ ไม่กล้ามาแล้ว"

กีเอี้ยวฮวยส่ายหน้ากล่าวว่า

"เป็นไปไม่ได้ สี่อสูรฟ้ามีขวัญบังอาจเทียมฟ้า มาตรว่ากริ่งเกรงต่อพวกเราอยู่สามส่วน แต่หากลัวพวกเราไม่"

ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงครืนคราหนึ่ง ประกายสายฟ้าแลบแปลบปลาบผ่านท้องฟ้าสีเทาทะมึน เปลวเทียนภายในห้องสั่นไหวแทบ

---

* ผู้ปกครองลูกบ้าน

ดับไป

ประมุขป้อมบูรพารีบยื่นมือป้องเปลวเทียน ก้วงบ้อเก๊กรู้สึกจิตใจหนักอึ้ง ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"อสนีสายฟ้า เป็นราตรีที่เหมาะกับการฆ่าคน"

ประมุขป้อมบูรพาหายิ้มไม่ กลับกล่าวเสียงทึ่มหนักว่า

"น้องรอง ท่านออกไปตรวจดูใหม่ เรารู้สึกว่าเสียงอสนีเมื่อครู่คล้ายแฝงอันใด"

ก้วงบ้อเก๊กรับคำคราหนึ่ง เปิดหน้าต่างออกอีกครา กวักมือเป็นเชิงเรียกหา

นอกหน้าต่างละอองฝนตกพรำ เป็นสภาพก่อนพายุฝนกระหน่ำบนสันหลังคาอันมืดมิดหามีความเคลื่อนไหวใดไม่

ก้วงบ้อเก๊กหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องเรียกว่า

"ผู้พิทักษ์อิ่ว"

แต่ว่าไม่มีเสียงขานรับอันใด

ก้วงบ้อเก๊กพุ่งขวับออกไป ก็พบเห็นในบัดดลว่า บนสันหลังคาห้องมีซากศพซากหนึ่ง ชักดาบออกถือมั่น แต่ที่ทรวงอกกลางหลัง เบื้องซ้าย เบื้องขวามีรอยปริแตกสายหนึ่ง คล้ายถูกฟ้าผ่าจากทั้งสี่ทิศทาง

มันคือดาบฝ่าด่านอิวจิบ

ประมุขป้อมบูรพา เซ็กอั้งเก๊ก และกีเอี้ยวฮวยก็ติดตามขึ้นมาบนสันหลังคา

ลมแรงฝนเร่งร้อน มีแต่เสียงลมฝนปกคลุมทั่วท้องฟ้า

ประมุขป้อมบูรพาร้องบอกว่า

"มีศัตรูรุกราน ทั้งหมดรวมตัวกัน"

คลื่นเสียงถ่ายทอดออกไป กลบเสียงลมฝนไปชั่วขณะหนึ่ง

แต่แล้วยามนั้นพลันเกิดเรื่องสองประการ

เสียงปังคราหนึ่ง ภายในห้องปรากฏเปลวไฟลุกโชน แสงไฟเป็นสีเขียวคราม พวยพุ่งสู่ท้องฟ้า

ที่ลานตึกของโรงเตี๊ยมก็บังเกิดเสียงอาวุธปะทะกันดังปึงปังโครมคราม คล้ายเป็นอาวุธเรียวแหลมปะทะกับอาวุธขนาดหนัก

จากนั้นเรื่องราวสองประการอุบัติตามติดขึ้นรอบห้องพักปรากฏผู้คนเจ็ดคนแสดงตน ประกอบด้วยยอดฝีมือพิทักษ์ป้อมบูรพาทั้งห้ากับชายฉกรรจ์ที่ถือธงและเด็กรับใช้เสื้อเขียวที่ประคองดาบ

พร้อมกับเปลวไฟที่ลุกโชนขึ้นจากภายในห้อง คนผู้หนึ่งเดินออกจากเปลวเพลิง มันร่างสูงแปดเชียะ คล้ายกับมังกรอัคคีตัวหนึ่งสองตาทอประกายชั่วร้าย ส่งเสียงหัวร่อเคี้ยกเคี้ยก ทะยานขึ้นบนชายคาห้อง ด้วยท่าทีอันลำพอง

เซ็กอั้งเก๊กเงี่ยหูฟังแล้วกล่าว

“หญิงรับใช้ทั้งสี่ของเรากำลังต่อสู้กับสี่มารโฉดชั่ว”

ขาดคำ พุ่งตัวดุจนางแอ่นเหิน ฝ่าลมฝนไปยังลานตึกหลัง

ประมุขป้อมบูรพาหันหน้าหาคนร่างสูงแปดเชียะนั้น กล่าวว่า

“เจ้าอสูรซุ้งอูเอี้ย?”

คนร่างสูงแปดเชียะนั้นหัวร่อเคี้ยกเคี้ยกกล่าวว่า

“มิผิด เราเมื่อปรากฏกาย พวกเจ้าคิดล่าถอยก็สายเกินไป”

หนึ่งในห้ายอดฝีมือพิทักษ์ป้อมฉายาฉลามแม่น้ำจี้ตึ้งอิ้วเก่งตึ้งตวาดว่า

“พวกเรามายังที่นี้ เพื่อปลิดชีวิตสุนัขของท่าน ไหนเลยคิดล่าถอย?”

ลูกตุ้มอสนีบาตลี้ไคซัวก็ตวาดว่า

“ชดใช้ชีวิตของน้องแซ่อิ่วเรามา”

เสียงดังร่างสะอึกเข้าหา หวดลูกตุ้มทั้งคู่ออก เสียงลูกตุ้มกลบเสียงลมฝน กดคุกคามใส่เจ้าอสูร

แต่ไม่ว่าผู้ใดก็สะกดเจ้าอสูรไม่ได้

ลูกตุ้มของลี้ไคซัวสามารถทลายภูเขา แต่ว่าเจ้าอสูรเป็นประกายสายฟ้า

เจ้าอสูรยืดกายขึ้น คล้ายวิหคประหลาดตัวหนึ่ง ในมือเพิ่มหอกยาวสีดำมะเมื่อม ยาวหนึ่งวาแปดเชียะเล่มหนึ่ง เข้าปะทะกับลูกตุ้มอสนีบาต

ลูกตุ้มอสนีบาตกับหอกยาวพอปะทะ ปรากฏประกายไฟแลบกระจาย ลูกตุ้มอสนีบาตเกิดรอยบิ่นแห่งหนึ่ง หอกยาวฉวยโอกาสทิ่มแทงใส่ตำแหน่งหัวใจของลี้ไคซัว

หอกยาวทั้งรวดเร็วทั้งดุดัน ลี้ไคซัวไม่อาจปิดป้องต้านรับ ทั้งไม่ทันล่าถอย เห็นแน่ชัดว่าต้องจบชีวิตแล้ว

พลันปรากฏมือข้างหนึ่งคว้าใส่หอกยาว มือของคนผู้นี้ลื่นราวมัจฉา กลับคว้าจับหอกยาวไว้ได้

เจ้าอสูรแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ตวัดยกหอกยาว ยกขึ้นสูงหนึ่งวาแปดเชียะ

เจ้าของมือข้างนั้นคือฉลามแม่น้ำจี้ตึ้งอิ้วเก่งตึ้ง มันแม้มีฝีมือปราดเปรียวลื่นไหล ยังไม่อาจทนทานรับท่าตวัดยกครั้งนี้ ร่างถูกสลัดเหวี่ยงออกไป

เจ้าอสูรเคลื่อนไหวราวอินทรีกางปีก ทิ่มแทงใส่อิ้วเก่งตึ้งที่ลอยคว้างอยู่กลางอากาศ

อิ้วเก่งตึ้งลอยตัวอยู่กลางอากาศ ไม่สามารถหยิบยืมกำลัง เห็นแน่ชัดว่าต้องจบชีวิต พลันปรากฏคนผู้หนึ่งโถมเข้ามา ตวัดเตะเท้าออก กลับเตะคมหอกเบี่ยงเบนไป

มันคือเท้าข้ามภูเขาเบ๊ลักกะ

เจ้าอสูรพลันยื่นมือซ้ายปราดออก

การยื่นมือครั้งนี้กลับรวดเร็วกว่าประกายสายฟ้า บีบคอเบ๊ลักกะเอาไว้

เจ้าอสูรขณะจะใช้กำลังบีบเค้น มือของมันกลับถูกคนผู้หนึ่งคว้าจับไว้ คนผู้นี้ทรงพลังมหาศาล สามารถสะกดการโคจรพลังของมัน คือมือทลายศิลาลู่บ้วนเซ้งเอง

เจ้าอสูรไม่รีรอชักช้า สองเท้าเตะกราดออก ลู่บ้วนเซ้งกำลังต้านทานกับพลังข้อมือซ้ายของเจ้าอสูร มิคาดปรากฏเท้ากวาดมา ดังนั้นถูกกวาดล้มลง

เจ้าอสูรกดประทับมือซ้ายลงตามสภาวะ หมายกระแทกศีรษะลู่บ้วนเซ้งให้แหลกเละ พลันปรากฏอาวุธลับสาดกระจาย ตะปูทะลุกระดูกห้าตัวซัดพุ่งใส่จุดสำคัญของเจ้าอสูรห้าแห่ง

คนซัดอาวุธลับคืออาวุธลับเต็มฟ้าเอี้ยอิดกัง

เจ้าอสูรได้แต่พลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่าจากกดประทับเป็นตบฟาด กระแทกตะปูทะลุกระดูกทั้งห้าตัวร่วงหล่นลง

เจ้าอสูรพลิกมือขวา ปักหอกยาวหนึ่งวาแปดเชียะใส่เอี้ยอิดกัง

หอกยาวทิ่มแทงถึงกลางคัน ปรากฏง้าวยาวยื่นปราดเข้ามาสกัดกั้นไว้

เสียงดังพร้อมกับประกายไฟแลบกระจาย เจ้าอสูรรู้สึกสะท้านที่ข้อมือ หอกยาวถูกปิดสกัดกลับมา

เจ้าอสูรถือดีว่าทรงพลังมหาศาล มิคาดมีคนปิดสกัดหอกยาวของมันได้ ต้องตวาดก้องร้องขึ้น ทิ่มสกัดอีกหอกหนึ่ง

เจ้าของง้าวยาวก็ไม่แสดงความอ่อนแอเสือกแทงง้าวออก ทั้งสองใช้หนึ่งหอกหนึ่งง้าว ปะทะหักหาญกันสามกระบวนท่า

คนทั้งสองยืนหยัดปักหลักไม่ถอย แต่กระเบื้องใต้เท้าไม่อาจทนรับน้ำหนักได้ เสียงโครมเมื่อยุบทลายลง

เจ้าอสูรเพ่งตามองศัตรูคู่ต่อสู้ เห็นเป็นสู้คราใดต้องพ่ายแพ้ก้วงบ้อเก๊ก

ก้วงบ้อเก๊กกับเจ้าอสูรพอร่วงหล่นลงภายในห้อง ยอดฝีมือพิทักษ์ป้อมบูรพาทั้งห้าก็กระโดดตามลงไป

ลี้ไคซัว อิ้วเก่งตึ้ง เบ๊ลักกะ ลู่บ้วนเซ้ง เอี้ยอิดกัง ทั้งห้าล้วนมิใช่ชนชั้นไร้นาม แต่คนทั้งห้าผนึกกำลังต่อสู้กับเจ้าอสูร แทบพลาดท่าเสียชีวิตในกระบวนท่าเดียว อดออกสั่นขวัญแขวนมิได้

แต่คนของป้อมบูรพาไม่เคยล่าถอยด้วยจิตขลาดเขลามาก่อน

พวกมันทั้งห้าพอกระโดดลงไป สภาพการต่อสู้ภายในห้องก็มีความชัดเจนขึ้น

เจ้าอสูรกับก้วงบ้อเก๊กหักล้างกันสิบเอ็ดกระบวนท่า ก่อกวนจนผงคลีคละคลุ้ง ลมฝนสาดซัดเข้ามา เจ้าอสูรกับก้วงบ้อเก๊กยิ่งต่อสู้ยิ่งห้าวหาญ แต่ก้วงบ้อเก๊กถูกกระแทกง่ามมือฉีกขาดแล้ว

ขอเพียงปะทะหักหาญอีกสิบเอ็ดกระบวนท่า ก้วงบ้อเก๊กต้องเพิ่มสถิติในการพ่ายแพ้เป็นหนึ่งร้อยยี่สิบห้าครั้งแล้ว

ประมุขป้อมบูรพาชมดูอยู่ท่ามกลางผงคลีกระจายคละคลุ้ง พลันกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“เสนอดาบ ให้เรารับมือเจ้าอสูรดู”

เด็กรับใช้เสื้อเขียวรับคำ เสนอส่งดาบมา ประมุขป้อมบูรพาชักดาบออก ประกายสีทองพวยพุ่ง ประมุขป้อมบูรพาส่งเสียงกู่ดังกังวานกล่าวว่า

“ลองรับเราดาบหนึ่ง”

เจ้าอสูรกลับไม่กล้าชะล่าใจ หมุนตัวขวางหอกเข้าปะทะ เสียง

ดังพร้อมกับประกายไฟแลบกระจาย ประมุขป้อมบูรพาถูกกระแทกถอยไปแปดก้าว จากนั้นปักหลักยืนหยัดมั่น เจ้าอสูรแม้ไม่ถดถอย แต่บนหอกยาวปรากฏรอยบิ่นสายหนึ่ง คนทั้งสองล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

เจ้าอสูรพอรุดมา เข้าใจว่าสามารถอาศัยกำลังเพียงลำพังเข่นฆ่าสังหารทุกผู้คน มิคาดกลับฆ่ายอดฝีมือพิทักษ์ป้อมทั้งห้าไม่ได้ ทั้งยังสู้พัวพันกับก้วงบ้อเก๊กรอบหนึ่ง ยามนี้ปะทะกับประมุขป้อมบูรพาหนึ่งกระบวนท่า ก็ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นชนชั้นยอดฝีมือ คิดเอาชัยไม่ง่ายนัก

แต่เจ้าอสูรท่องทะยานยุทธจักร ไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา ดังนั้นลากหอกยาว กวาดขวางใส่ประมุขป้อมบูรพา

ประมุขป้อมบูรพาก็คลี่ประกายดาบ โถมเข้าปะทะหาญหัก

กีเอี้ยวฮวยที่ด้านข้างกล่าวกับยอดฝีมือพิทักษ์ป้อมทั้งห้าว่า

"พวกเรายังต้องเผชิญศัตรูอีกมากหลาย ไม่ควรสิ้นเปลืองเรี่ยวแรง มิหนำซ้ำยามจัดการกับมารร้ายอันบ้าคลั่งเช่นนี้ ไม่ต้องคำนึงถึงกฎระเบียบยุทธจักร รอสักครู่หากท่านประมุขป้อมรับมือไม่ได้ พวกเราจะฮือเข้าไป ประหารฆ่าเจ้าอสูรกับมือ"

ยอดฝีมือพิทักษ์ป้อมทั้งห้ามีความรู้สึกที่ดีต่อกีเอี้ยวฮวยอยู่ก่อน บวกกับพลาดท่าเสียทีเจ้าอสูรมา ดังนั้นพากันรับคำ ก้วงบ้อเก๊กถามว่า

"เช็กนึ่งเฮียบ (วีรสตรีแซ่เช็ก) ไปที่ใดแล้ว?"

กีเอี้ยวฮวยกล่าวว่า

"นางคงรุดไปช่วยเหลือหญิงรับใช้ทั้งสี่ต่อสู้กับสี่มารโฉดชั่ว หวังว่าปลอดภัยไร้เรื่องราว"

ไม่ว่าผู้ใดประมือกับสี่มารโฉดชั่วในสังกัดเจ้าอสูร ยากที่จะปลอดภัยไร้เรื่องราว

นางแอ่นเทียนซัวเช็กอั้งเก๊กตัวเบาราวนางแอ่น ท่าร่างรวดเร็วดุจนางแอ่น แต่พอรุดถึงลานตึกหลัง พบว่าสถานการณ์รีบร้อนคับขัน

สี่มารโฉดชั่ว อสนีสายฟ้าสวมชุดกันน้ำสีดำรัดรูป มือถืออาวุธอสนีสายฟ้า ต่อสู้กับหญิงรับใช้ดอกเหมยกับหญิงรับใช้ไผ่เขียว ส่วนหญิงรับใช้กล้วยไม้กับหญิงรับใช้เบญจมาศล้วนรับบาดเจ็บแล้ว

เช็กอั้งเก๊กตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ตวัดมือซัดลูกดอกนางแอ่นเจ็ดตัวออก ขยับกระบี่แทงปราดใส่มารร้ายผู้หนึ่ง

สี่มารโฉดชั่วสบตากันวูบ มารร้ายผู้หนึ่งใช้อาวุธอสนีสายฟ้าปัดกระแทกลูกดอกนางแอ่น จากนั้นสะอึกเข้ามา มารร้ายอีกผู้หนึ่งหมุนตัวมา ปิดป้องต้านรับสภาวะกระบี่ของเช็กอั้งเก๊ก

พริบตาที่ปิดป้องต้านทาน กระบี่ในมือเช็กอั้งเก๊กพลันแยกออกเป็นสองเล่ม ส่วนปลายแยกออกเป็นง่าม คล้ายกับหางนางแอ่นจ้วงแทงใส่ท้องน้อยมารร้ายนั้น

มารร้ายนั้นแผดร้องคำหนึ่ง ด่าทอว่า

“นางโสโครก...”

เช็กอั้งเก๊กตวัดมือซัดลูกดอกนางแอ่นสามตัว พุ่งเข้าปากมารร้าย เสียงร้องของมันชะงักขาดหายในบัดดล

เช็กอั้งเก๊กขณะจะถอนกระบี่จากซากศพมัน มารร้ายที่ปัดกระแทกลูกดอกนางแอ่นก็โถมถึง อาวุธอสนีสายฟ้าฟาดฟันลงดังครืนใหญ่

เช็กอั้งเก๊กตัดสินใจในฉับพลัน ละทิ้งกระบี่ ใช้ท่าร่างนางแอ่นแตะผิวน้ำ หลบรอดจากท่าจู่โจม

ทางด้านหญิงรับใช้กล้วยไม้กับหญิงรับใช้เบญจมาศก็ล้ำกลืนบาดเจ็บเข้าร่วมวงต่อสู้ ผนึกกำลังกับหญิงรับใช้ดอกเหมยกับหญิงรับใช้ไผ่เขียวต่อสู้กับสองมารร้าย

ส่วนเซ็กอั้งเก๊กแม้ปลิดชีวิตศัตรูผู้หนึ่ง แต่ในมือปราศจากกระบี่ ได้แต่ใช้วิชาตัวเบาบวกกับลูกดอกนางแอ่น สู้พัวพันกับมารร้ายอีกคนหนึ่ง

เจ้าอสูรกับประมุขป้อมบูรพาหักหาญกันสามสี่สิบกระบวนท่าแล้ว ทั้งสองยิ่งต่อสู้ยิ่งดุเดือด ประมุขป้อมบูรพากวัดแกว่งดาบทองควงดาบฟาดฟัน ประหนึ่งมังกรท่องนภา แต่เจ้าอสูรคล้ายเจ้าอสูรอันดุร้าย ใช้หอกยาวก่อเกิดเป็นพายุอันรุนแรง คล้ายกับใช้กำลังได้ไม่หมดสิ้น

เจ้าอสูรกลับคิดไม่ถึงว่า ในขบวนผู้คนเหล่านี้มียอดฝีมือเช่นประมุขป้อมบูรพา จนบัดนี้ยังไม่อาจเผด็จศึก บวกกับสี่มารโฉดชั่วเงียบหายไร้ข่าวคราว อดร้อนรุ่มรำคาญใจมิได้ พลันตวาดก้อง ใช้หอกยาวก่อเกิดเป็นพลังวังวน โอบล้อมประมุขป้อมบูรพาเอาไว้

ประมุขป้อมบูรพาไม่คำนึงถึงความเป็นตาย ถือดาบฟาดฟันใส่ใจกลางของพลังวังวนอย่างสุดกำลัง

เสียงโครมเมื่ออาวุธขนาดหนักทั้งสองชนิดกระทบกัน เงาร่างสองสายแยกย้ายผละจากกัน ส่ายโงนเงนถอยไปคนละแปดก้าว

ขณะเดียวกัน กีเอี้ยวฮวยตวาดเสียงเจื้อยแจ้วว่า

“บุก”

พริบตานั้นปรากฏอาวุธลับเจ็ดแปดชนิดซัดพุ่งใส่เจ้าอสูร เป็นเอี้ยอิดกังชิงซัดจู่โจม

เจ้าอสูรส่งเสียงตวาดคำหนึ่ง อาวุธลับพอซัดต้องร่าง ล้วนกระเด็นกระดอนกลับไป เอี้ยอิดกังรีบยื่นมือรับไว้

แต่ยามนั้นลู่บ้วนเซ้งใช้มือทลายศิลาทั้งคู่ คีบหนีบสองมือของเจ้าอสูร เท้าข้ามภูเขาเบ๊ลักกะก็ย่อตัวลง คว้าจับสองเท้าของเจ้าอสูรไว้

เจ้าอสูรสะบัดดิ้นรนโดยแรง แต่อิ้วเก่งตึ้งเคลื่อนตัวดุจมัจฉาบีบเค้นจุดเส้นของมัน ลี้ไคซัวก็กระแทกลูกตุ้มอสนีบาตลง

เจ้าอสูรเดือดดาลเป็นการใหญ่ แต่ดิ้นไม่หลุด ลูกตุ้มอสนีบาตของลี้ไคซัวพอดีกระแทกถูกหน้าผากมัน

เห็นลูกตุ้มอสนีบาตปลิวกระเด็น เจ้าอสูรศีรษะแตกโลหิตหลั่งไหล ปากยังส่งเสียงคำรามคราหนึ่ง

เสียงคำรามครั้งนี้ดังยิ่งกว่าฟ้าร้อง ทุกผู้คนถูกกระแทกกระเทือนจนปรากฏดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า

เจ้าอสูรหมุนตัวสะบัดร่าง สะบัดเหวี่ยงอิ้วเก่งตึ้ง เบ๊ลักกะ และลู่บ้วนเซ้งปลิวกระเด็นออกไป มือซ้ายพุ่งหมัดออก กระแทกศีรษะลี้ไคซัวจนแหลกเละ

แต่พริบตานั้นก้วงบ้อเก๊กโถมเข้ามา ง้าวยาวหนึ่งวาแปดเชียะจ้วงแทงใส่ท้องน้อยเจ้าอสูร ทะลุออกทางชายโครงด้านหลัง

เจ้าอสูรร้องคำรามด้วยความเจ็บปวด มือขวาคว้าจับง้าวยาวไว้ก้วงบ้อเก๊กไม่อาจถอนดึงง้าวยาวกลับคืน เจ้าอสูรเสือกแทงหอกยาวในมือขวาออกแทงสวนใส่ก้วงบ้อเก๊ก

เห็นแน่ชัดว่าก้วงบ้อเก๊กต้องตกตายเช่นกัน พลันปรากฏสายรัดแพรเส้นหนึ่งพุ่งวาบมาม้วนพันหอกยาวไว้ บังคับปลายหอกเบี่ยงเบนก้วงบ้อเก๊กฉวยโอกาสคลายมือละทิ้งง้าว กลิ้งตัวตามพื้นดิน พุ่งถอยห่างไปหนึ่งวา

คนซัดพุ่งสายรัดแพรช่วยชีวิตก้วงบ้อเก๊ก คือกีเอี้ยวฮวยเอง

ยามนั้นประกายสายฟ้าแลบแปลบ ส่องต้องเจ้าอสูรที่หลั่งโลหิตโซมกาย เจ้าอสูรถลึงมองกีเอี้ยวฮวย เบิ่งตาจนฉีกขาด แผดเสียงร้องว่า

“เจ้า...”

เด็กรับใช้เสื้อเขียวกับชายฉกรรจ์ที่ถือธงพากันโถมเข้ามา กระบี่สั้นของเด็กรับใช้เสื้อเขียว และขวานใหญ่ของชายฉกรรจ์ที่ถือธงล้วนปักใส่กลางหลังเจ้าอสูร

เจ้าอสูรส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง ในที่สุดล้มตายลง

ประกายสายฟ้าแลบแปลบอีกครา ประมุขป้อมบรพาส่งเสียงหอบหายใจ เดินเข้ามาใกล้ พบว่าเจ้าอสูรตายแล้ว จึงกล่าว

"เจ้าอสูรผู้นี้ร้ายกาจจริงๆ พวกเรารีบไปดูเซ็กนึ่งเฮียบ (วีรสตรีแซ่เซ็ก)"

มารร้ายที่ต่อสู้กับเซ็กอั้งเก๊ก ตอนแรกถือดีในพละกำลัง รุกไล่อย่างดุร้าย แต่หลังจากนั้นวิชาตัวเบาสู้เซ็กอั้งเก๊กไม่ได้ เริ่มเหน็ดเหนื่อยอ่อนแรงลง ทั้งยังต้องคอยระวังป้องกันลูกดอกนางแอ่นของเซ็กอั้งเก๊กไม่อาจใช้กำลังอย่างเต็มที่

หญิงรับใช้ทั้งสี่หาญสู้กับสองมารร้าย ยังมีสภาพคับขัน แต่เปรียบกับการต่อสู้ตัวต่อตัวของเมื่อครู่ นับว่าปลอดโปร่งกว่าเดิมมากนัก

ยามนั้น เจ้าอสูรส่งเสียงร้องคำราม เสียงแรกดังมา สามในสี่มารโฉดชั่วพอฟังล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

เซ็กอั้งเก๊กฉวยโอกาสก้มกายลง ถอนกระบี่จากซากศพมารร้ายใช้ติดต่อกันสิบแปดกระบี่ รุกไล่มารร้ายนั้นมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวันนางพลันหมุนตัว แทงกระบี่ใส่กลางหลังมารร้ายที่ต่อสู้กับหญิงรับใช้ทั้งสี่

มารร้ายนั้นแผดร้องคำหนึ่ง พลิกตัวกลับไป หญิงรับใช้ไผ่เขียวสะบัดกระบี่คราหนึ่ง ก็ฟันศีรษะของมันลงมา

มารร้ายที่หลงเหลือทั้งสองหน้าถอดสี ได้ยินเสียงคำรามด้วยความเจ็บปวดของเจ้าอสูรดังมาอีกครา สร้างความแตกตื่นลนลานแก่

พวกมันกว่าเดิม

เช็กอั้งเก๊กใช้กระบี่ง่ามคีบหนีบอาวุธอสนีสายฟ้าของมันไว้ มารร้ายนั้นช่วงชิงกลับคืนไม่สำเร็จ พานคลายมือละทิ้งอาวุธหลบหนีไป

มารร้ายนั้นพุ่งตัวขึ้นบนหลังคาห้อง เช็กอั้งเก๊กก็ซัดลูกดอกนางแอ่นสามตัวปักใส่กลางหลังมัน มารร้ายนั้นส่ายร่างโงนเงน ในที่สุดกลิ้งตกลงมา

มารร้ายที่หลงเหลือคนเดียวแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ กัดฟันจู่โจมอาวุธอสนีสายฟ้าคุกคาม หญิงรับใช้ทั้งสี่ล่าถอย ฉวยโอกาสที่เช็กอั้งเก๊กไม่ทันหันกายมา ชิงกระโดดขึ้นบนหลังคาห้อง ขณะจะเตลิดหนีบนหลังคาห้องพลันเพิ่มชายชราผู้หนึ่ง

ชายชราที่คิ้วเคราขาวโพลน สายตาเจิดจ้าวาววับ มือถือดาบทองผู้หนึ่ง

ชายชราผู้นี้ย่อมเป็นประมุขป้อมบูรพา ประมุขป้อมบูรพาพลันตวาดว่า

"รับดาบ"

ในรัตติกาลปรากฏประกายดาบวูบขึ้น มารร้ายนั้นเพิ่งหลุดพ้นจากวงล้อมของหญิงรับใช้ทั้งสี่ ทั้งกลัวเกรงลูกดอกนางแอ่นของเช็กอั้งเก๊ก ประมุขป้อมบูรพาพอใช้ดาบฟันขวาง รีบยกอาวุธอสนีสายฟ้าปิดป้องต้านทาน

เสียงเคร้งคราหนึ่ง อาวุธอสนีสายฟ้าถูกฟันหักสะบั้น ร่างของมารร้ายผู้นี้ก็ถูกคมดาบฟันขาดเป็นสองท่อน

ยานนั้นฝนเทกระหน่ำดั่งฟ้ารั่ว ภายในโรงเตี๊ยมทิ้งซากศพหกซาก น้ำเลือดถูกชะล้างจนเจือจางลง

ก้วงบ้อเก๊กมองดูซากศพเหล่านั้น กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"การศึกครั้งนี้พวกเราสูญเสียผู้พิทักษ์อิ่วกับผู้พิทักษ์ลี้ แต่นับ

ว่าปลิดปลงสังหารเจ้าอสูรกับสี่มารโฉดชั่วได้”

ประมุขป้อมบูรพากล่าวว่า

“สี่อสูรฟ้าร้ายกาจสมคำร่ำลือ เพียงเจ้าอสูรกับสมุนบริวารทั้งสี่ก็ตึงมือถึงเพียงนี้ หากพวกมันรุดมาโดยพร้อมเพรียง ต่อให้พวกเรามีกำลังมากกว่านี้อีกสองสามเท่า ก็ไม่แน่ว่าจะต้านทานรับได้”

เซ็กอั้งเก๊กกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“เจ้าอสูรกับสมุนบริวารทั้งสี่แยกย้ายลงมือ ดังนั้นถูกพวกเรากำจัดฆ่าทิ้ง นี่นับเป็นความผิดพลาดของพวกมัน พวกมันคิดล้อมจู่โจมนครอุดร ไม่สามารถทุ่มเทกำลังมาจัดการกับพวกเรา ขอเพียงสามอสูรฟ้าแยกย้ายปฏิบัติการ พวกเราก็จะจู่โจมทำลายทีละคน”

กีเอี้ยวฮวยกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“ฟังว่าในสี่อสรฟ้า นับเจ้าอสรฝีมืออ่อนด้อยที่สุด ที่หลงเหลือยิ่งมีฝีมือสูงเยี่ยม พวกเรายังคงระมัดระวังให้มากไว้”

สายฝนดั่งม่านมุก แต่ไม่อาจชะล้างความหวั่นวิตกในจิตใจทุกผู้คนได้

ยามเช้าตรู่ ท้องฟ้าโปร่ง ยังคงเป็นอาทิตย์แผดแสงแรงกล้า

ประมุขป้อมบูรพาและพวกออกจากเมืองป้อโกย เลียบเส้นทางอิ๋วจั่งเต๋าผ่านด่านไต้ซั่วกวนเข้าสู่เสฉวน

เส้นทางอิ๋วจั่งเต๋าเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญในสมัยสามก๊ก ด่านไต้ซั่วกวนมีชัยภูมิหวาดเสียว ประกอบด้วยโขดหินประหลาด เส้นทางลาดชันอันตราย

ประมุขป้อมบูรพาเป็นนักเลงเก่าอันช่ำชอง เมื่อเดินทางถึงที่นี้ ต้องปลุกปลอบสมาธิรักษาความตื่นตัว เห็นผนังผาสองฟากข้างหนีบกระหนาบเส้นทางไว้ ในใจเพิ่มความวิตกกังวลกว่าเดิม

เดินทางครึ่งค่อนวัน ก้วงบ้อเก๊กกระตุ้นม้าเข้าใกล้ กระซิบบอกว่า

"พี่ใหญ่ เมื่อเดินทางช่วงนี้ ไม่ควรเหน็ดเหนื่อยเกินไป มิสู้เสาะหาสถานที่อันปลอดภัย พักผ่อนสักครู่ค่อยเดินทางต่อ"

ประมุขป้อมบูรพาผงกศีรษะเห็นพ้อง นำทั้งหมดเสาะหาที่ร่มรื่นหยุดพักผ่อน ชายฉกรรจ์ที่ถือธงแจกจ่ายเสบียงกรังให้ ยอดฝีมือพิทักษ์ป้อมใช้แขนเสื้อโบกไล่ความร้อน กีเอี้ยวฮวยกับเช็กอั้งเก๊กสนทนากันเบาๆ เด็กรับใช้เสื้อเขียวกลับเดินไปหลังโขดหินก้อนหนึ่งเพื่อปลดทุกข์เบา

ชายฉกรรจ์ที่ถือธงพอแจกจ่ายเสบียงกรังเสร็จสิ้น ยังไม่เห็นเด็กรับใช้เสื้อเขียวกลับมา ส่งเสียงเรียกหาหลายครา หามีเสียงขานรับไม่ จึงเดินไปตามตัว ด่าอย่างยิ้มแย้มว่า

"เจ้าลูกเต่า ผู้อื่นรับประทานเสบียงกรัง เจ้ากลับปัสสาวะ...โอ"

มันเดินถึงหลังโขดหิน สุ้มเสียงพลันชะงักขาดหาย เปลี่ยนเป็นอุทานด้วยความตระหนก

เสียงอุทานพอดัง ประมุขป้อมบูรพา ก้วงบ้อเก๊ก กีเอี้ยวฮวยและเช็กอั้งเก๊กพากันรุดถึงหลังโขดหิน

เห็นเด็กรับใช้เสื้อเขียวนั้นล้มลงนอนกับพื้น ขากางเกงถลกขึ้นอ้าปากค้างไว้ คล้ายคิดส่งเสียงร้อง แต่ลำคอถูกบีบแหลกละเอียดไป

ศัตรูกลับโหดเหี้ยมอำมหิตถึงเพียงนี้ แม้แต่เด็กรับใช้อายุเยาว์ผู้หนึ่งก็ไม่ปล่อยปละละเว้น

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ ศัตรูกลับเร้นกายเข้าใกล้ถึงเพียงนี้ หลังจากฆ่าคนแล้วผละจากไป โดยที่ทุกผู้คนไม่ทันรู้สึกตัว

เด็กรับใช้เสื้อเขียวแม้ไม่มีพลังฝีมือเทียบเท่ายอดฝีมือพิทักษ์ป้อม แต่ก็มิใช่ชนชั้นธรรมดา ได้รับการชี้แนะวิชาฝีมือจากประมุขป้อมบูรพา

ตอนนี้กลับถูกปลิดปลงโดยปราศจากสุ้มเสียง และไม่อาจต่อสู้ขัดขืน

กีเอี้ยวฮวยตรวจดูลูกกระเดือกที่ถูกบีบแหลกละเอียดของเด็กรับใช้เสื้อเขียวโดยละเอียด ชั่วครู่จึงกล่าว

"เป็นการลงมือของเซียนอสูรลุ้ยเซี่ยวขุก นี่เป็นวิชามือเซียนวิเศษหวนคืนของมัน แต่ชาวยุทธจักรเรียกขานเป็นกรงเล็บพรายปีศาจ"

ประมุขป้อมบูรพากระซากเสียงว่า

"มันเมื่อมาแล้ว ไยไม่ปรากฏกาย จะได้พิสูจน์ผลแพ้ชนะขั้นแตกหัก?"

กีเอี้ยวฮวยกล่าวอย่างจริงจังว่า

"เซียนอสูรมีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งเจ้าอุบายความคิด สมุนบริวารของมันเรียกว่าสี่ทารกล่าชีวิต ยังมีฝีมือร้ายกาจกว่าสี่มารโฉดชั่ว ท่านประมุขป้อมต้องระมัดระวังให้มากไว้"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันได้ยินเสียงกระดิ่งดังติงเล็งเล็ง คนผู้หนึ่งเดินมาตามเส้นทางหว่างกลางผนังผา

คนผู้นี้สวมหมวกขาว ใส่เสื้อขาวกางเกงดำ รูปร่างสูงโปร่ง ใต้คางไว้เครายาวสามแฉก หน้าตาหมดจดคมคาย มือถือลำไม้รวก บนไม้รวกขึงผ้าขาว บนป้ายผ้าเขียนข้อความว่า

"ล่วงรู้เรื่องในหล้า

เซียนวิเศษจากฟากฟ้า"

ที่แท้เป็นหมอดูเร่ร่อนผู้หนึ่ง

ก้วงบ้อเก๊กระบายลมจากปากคำหนึ่ง หาแยแสสนใจไม่

หมอดูเร่ร่อนกลับบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ เดินพลางสำรวจดูทั้งหมดพลาง พลันหยุดเท้าลง กล่าวกับก้วงบ้อเก๊กว่า

"ซิงแซมีหน้าตาโอ่อ่าอาจหาญ ต้องเป็นคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ แผ่นหลังหนาท้องกลมนูน มีวาสนามากบุตรหลาน เพียงแต่..."

ก้วงบ้อเก๊กขมวดคิ้วกล่าวด้วยความรำคาญว่า

"ไปของท่าน เราไม่ดูหมอ..."

ขณะจะอ้อมผ่านไป พลันได้ยินหมอดูเร่ร่อนกล่าวว่า

"เพียงแต่หว่างคิ้วหม่นดำ ต่ำลงมาแดงระเรื่อ เกรงว่าก่อนฟ้ามืดค่ำต้องหลั่งโลหิต..."

ก้วงบ้อเก๊กหมุนตัวมาเผชิญหน้ากับหมอดูเร่ร่อน หมอดูเร่ร่อนหยีตาลงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"นายท่าน ข้าพเจ้าเซียนวิเศษมก ตระเวนไปทั้งเหนือจรดใต้ ทำนายทายทักอย่างแม่นยำ นายท่านต้องการดูหมอหรือไม่ เพียงครั้งละหนึ่งเหรียญ..."

ก้วงบ้อเก๊กเหลียวมองประมุขป้อมบูรพา ประมุขป้อมบูรพาผงกศีรษะช้าๆ ยอดฝีมือพิทักษ์ป้อมทั้งสี่และชายฉกรรจ์ที่ถือธงพากันรายล้อมเข้าไป

หมอดูเร่ร่อนหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ค่อยๆ มา ไม่ต้องรีบร้อน ไม่ว่าผู้ใดก็ได้รับคำทำนาย..."

พลางยื่นมือทาบกับใบหน้าก้วงบ้อเก๊ก กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"นายท่านหน้าผากกระจ่าง ไม่กลัวหมู่มารร้าย"

จากนั้นชี้มือไปที่ปลายคางก้วงบ้อเก๊ก สีหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวอีกว่า

"น่าเสียดายหลังจากถือกำเนิดไม่สั่งสมวาสนา เพาะอาถรรพ์การฆ่าฟันรุนแรงไป ลองให้เราดูว่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเป็นอย่างไร..."

ยามนั้นก้วงบ้อเก๊กพลันพบว่าหมอดูเร่ร่อนปรากฏรอยยิ้มทั่วใบหน้า แต่ในดวงตาที่กลิ้งกลอกปราศจากรอยยิ้มแม้แต่น้อย

ก้วงบ้อเก๊กชมดูจนใจสั่นสะท้าน พลันหดตัวไปด้านหลัง

แทบเป็นเวลาเดียวกัน หมอดูเร่ร่อนทิ่มนิ้วเข้ามา กลับรวดเร็วกว่าธนูหลุดจากแหล่ง

ก้วงบ้อเก๊กแม้หลบเลี่ยงรวดเร็ว หมอดูเร่ร่อนลงมือรวดเร็วยิ่งกว่า บีบเค้นลำคอของมันไว้

ก้วงบ้อเก๊กพอถูกบีบเค้นลำคอ คล้ายถูกปลอกเหล็กรัดใส่ ตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง แต่ยังโคจรพลังดิ้นรน

พริบตาดุจประกายไฟ ป้ายผ้าในมือขวาของหมอดูเร่ร่อนเสือกส่งออกพร้อมกับลำไม้รวกแทงสวบใส่ท้องน้อยเท้าข้ามภูเขาเบ๊ลักกะ

ลู่บ้วนเซ้ง อิ้วเก่งตึ้ง เอี้ยอิดกังตื่นตระหนกยิ่ง ขณะจะชักอาวุธ หมอดูเร่ร่อนชิงตวัดสองเท้าเตะกราดออก

ลู่บ้วนเซ้ง อิ้วเก่งตึ้งล้วนถูกเตะปลิวกระเด็นไป เอี้ยอิดกังจัดเจนในการใช้อาวุธลับ แต่รองประมุขป้อมถูกสยบ กลัวพลั้งมือทำร้ายถูกไม่กล้าซัดอาวุธลับออก

แทบเป็นเวลาเดียวกัน กระดิ่งทองที่ผูกอยู่ข้างเอวหมอดูเร่ร่อนพลันบินคว้างออกไป กระแทกใส่ชายฉกรรจ์ซึ่งมีหน้าที่ถือธง และเงื้อขวานหมายฟันออก ชายฉกรรจ์นั้นแผดร้องคำหนึ่ง เซถอยไปเจ็ดแปดก้าวพลัดตกลงยังหุบเหวเบื้องล่าง

ได้ยินเสียงหวีด ดาบทองของประมุขป้อมบูรพากรีดเป็นประกายเจิดจ้าใต้แสงอาทิตย์ ฟันใส่ข้อมือหมอดูเร่ร่อน

หมอดูเร่ร่อนร้องคำ 'ประเสริฐ' หดมือจากการบีบเค้นลำคอก้วงบ้อเก๊ก พร้อมกับลอยตัวดุจห่านป่าตัวหนึ่ง หลบรอดจากสายรัดแพรของกีเอี้ยวฮวย

โดยกระชั้นชิดติดกัน มันกระโดดขึ้นลงสามครั้งครา หลบหลีกจากลูกดอกนางแอ่นสามตัว โบกแขนเสื้อออก ม้วนกระแทกลูกดอกเหล็กกล้าของเอี้ยอิดกังปลิวกระเด็น พุ่งขวับดุจลูกธนูหลุดจากแหล่งล่วง

หน้าไปไกลสามวา

วิชาตัวเบาที่พาตัวหลบรอดจากห้วงอันตรายนี้ กลับใช้ออกด้วยความหมดจดงดงามดุจเซียนวิเศษเหินฟ้า ลู่บ้วนเซ้ง อิ้วเก่งตึ้งชมดูจนร้องโพล่งว่า

"เซียนอสูร"

ได้ยินหมอดูเร่ร่อนส่งเสียงหัวร่อแต่ไกลกล่าวว่า

"เราลุ้ยเซี่ยวขุก"

ประมุขป้อมบูรพาประคองก้วงบ้อเก๊กไว้ ร้องสั่งด้วยใบหน้าเขียวคล้ำว่า

"ตาม"

2

เซียนอสูรเฝ้าด่าน

จนบัดนี้ก้วงบ้อเก๊กยังหายใจอึดอัดขัดข้อง

ที่ลำคอมันเพิ่มรอยนิ้วสีดำห้ารอย ขอเพียงดาบของประมุขป้อมบูรพาฟันเชื่องช้ากว่านิ้วูบหนึ่ง เลือดคั่งที่ลำคอมันจะกลายเป็นโลหิตฉีดพุ่งแล้ว

หากมิใช่รอดชีวิตจากเงื้อมมือเซียนอสูร ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่รู้สึกว่าเทพมรณะประชิดใกล้กับตัวเองถึงเพียงนี้ ประชิดใกล้จนแทบแนบติดกับลำคอ หายใจหายคอแทนตัวเอง

ก้วงบ้อเก๊กฝีเท้าซวนเซ แต่ยังไล่กวดตาม ไม่ยอมล้าหลังเหล่ายอดฝีมือพิทักษ์ป้อม ยามนี้สถิติพ่ายแพ้ของมันเพิ่มเป็นหนึ่งร้อยยี่สิบหกครั้ง แต่มันยังคงไม่เกรงกลัวผู้ใด

ประมุขป้อมบูรพา กีเอี้ยวฮวย เช็กอั้งเก๊กที่เบื้องหน้าแทบโลดแล่นเคียงคู่กัน

เช็กอั้งเก๊กคล้ายนางแอ่นที่เหินร่อน ส่วนกีเอี้ยวฮวยคล้ายลอย

พลิ้วไปตามลม ฝีเท้าหาเป็นรองเซ็กอั้งเก๊กไม่

วิชาตัวเบาของประมุขป้อมบูรพาสู้กีเอี้ยวฮวยกับเซ็กอั้งเก๊กไม่ได้ แต่เมื่อเปรียบเทียบกัน ประมุขป้อมบูรพาแสดงออกถึงพลังการฝึกปรืออันลึกล้ำ อาศัยลมปราณอึดหนึ่งโลดแล่นเดินทาง เวลายิ่งนานฝีเท้ายิ่งรวดเร็ว

แต่เซียนอสูรลุ้ยเซี่ยวขุกยังนำหน้าตลอดเวลา ประหนึ่งเซียนเหินลม ส่งเสียงหัวร่ออย่างปลอดโปร่งไม่ขาดหู

คนเหล่านี้เร่งรุดบนเส้นทางอิ๋วจั่งเต๋า ไล่กวดท่ามกลางโขดหินสองฟากข้าง โดยไม่รู้สึกตัว ไล่ตามจากด่านไต้ซั่วกวนถึงด่านเกี่ยมมึ้ง

ด่านเกี่ยมมึ้งได้ชื่อว่าเป็นชัยภูมิฟ้า หากวางตัวขุนพลผู้หนึ่งเฝ้าด่าน ทหารทั้งกองทัพยากทะลวงผ่าน ด้านซ้ายมือเป็นผนังผาสูงหลายสิบวา ด้านขวามือเป็นหุบเหวลึกพันวา ทางน้อยคดเคี้ยวอันตราย

กีเอี้ยวฮวยฉุกใจคิด กล่าวเบาๆ กับประมุขป้อมบูรพาว่า

"คนผู้นี้มีวิชาตัวเบายอดเยี่ยม ไม่ประมือก็ชิงหลบหนี เกรงว่ามีแผนอุบาย"

ประมุขป้อมบูรพาพลันหยุดร่างลง เห็นเงาร่างสีขาวของเซียนอสูรพุ่งผ่านด่านเกี่ยมมึ้งไปแล้ว ประมุขป้อมบูรพาพิเคราะห์ภูมิประเทศอดใจสั่นสะท้านมิได้ สูดลมหายใจคำหนึ่งตวาดว่า

"โจรจนตรอกอย่าไล่"

ทุกผู้คนเพิ่งหยุดยั้งลง เซียนอสูรก็หันกายมา ขวางอยู่ปากช่องแคบของด่านเกี่ยมมึ้ง แหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน

เสียงหัวร่อพอดัง บนผนังผาด้านซ้ายมือบังเกิดเสียงครืนครั่น ประมุขป้อมบูรพารับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป ยามนั้นก้วงบ้อเก๊กและพวกกำลังลดเลี้ยวช่องเขามา ประมุขป้อมบูรพาจึงตวาดว่า

"รีบถอย"

เห็นผงคลีคละคลุ้งเป็นทาง หินใหญ่กลิ้งตกลงจากผนังผาซ้ายมือ ทั้งหมดคิดล่าถอยก็ไม่ทันการณ์ ก้วงบ้อเก๊กและพวกพากันโถมไปยังเบื้องหน้า ปรากฏหินใหญ่เจ็ดแปดก้อนถล่มลงบนเส้นทางเมื่อขามา ปิดหนทางถอยเอาไว้

ประมุขป้อมบูรพาเงยหน้าขึ้นกวาดตามอง เห็นบนผนังผามีเงาร่างสี่สาย กำลังผลักดันหินใหญ่ถล่มลงมา

หินใหญ่เหล่านี้ความจริงตั้งอยู่ริมหน้าผา ขอเพียงออกแรงผลักก็จะกลิ้งตกลงมา หินใหญ่แต่ละก้อนหนักสามร้อยชั่ง ไม่ว่ามีพลังฝีมือสูงเพียงไหน หากถูกกระแทกใส่ ร่างต้องแหลกเละเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน เส้นทางช่วงนี้คับแคบ ยากแก่การหลบเลี่ยง มิหนำซ้ำหินใหญ่ถล่มลงมาก้อนหนึ่ง เส้นทางบนทางน้อยก็ถูกทำลายไปหลายส่วน หากหลบหลีกไม่ทันระวัง ต้องพลัดตกลงสู่หุบเหวเบื้องล่างแล้ว

ประมุขป้อมบูรพาเห็นเช่นนั้น ทราบว่าทางออกเพียงหนึ่งเดียวคือปากช่องแคบของด่านเกี่ยมมึ้ง ดังนั้นตวาดว่า

"บุก"

พลางกรีดวาดดาบทองเป็นประกายสีทองสายหนึ่ง โถมไปยังเบื้องหน้า

เซียนอสูรยิ้มพลางหยุดยืนที่ปากช่องแคบ พลันจู่โจมลงมือ

ประมุขป้อมบูรพาคิดผ่านปากช่องแคบของด่านเกี่ยมมึ้ง แต่พื้นดินโคลนบนเส้นทางอ่อนร่วน หากเดินผิดก้าวหนึ่ง จะพลาดท่าพลัดตกลงสู่หุบเหว หากแม้นคิดพุ่งผ่านด่านเกี่ยมมึ้ง ต้องลอยข้ามศีรษะเซียนอสูรไป

ในยามนั้นเซียนอสูรพลันลงมือ

ประมุขป้อมบูรพาฟันดาบทองลง เซียนอสูรย่อร่างลง ก็ประชิดถึงใต้ร่างของประมุขป้อมบูรพา

ประมุขป้อมบูรพาลอยตัวอยู่กลางอากาศ พลังฝีมือลดทอนลงทั้งเปิดช่องโหว่ทั่วร่าง

เซียนอสูรยื่นมือออก ปักนิ้วทั้งห้าใส่ตำแหน่งหัวใจของประมุขป้อมบูรพา

ประมุขป้อมบูรพาสดลมหายใจ บังคับร่างลอยขึ้นไปครึ่งเชียะ

แต่เซียนอสูรยังยื่นมือคว้าใส่สายรัดเอวของประมุขป้อมบูรพา ควงวูบแล้วทุ่มเหวี่ยงร่างประมุขป้อมบูรพาไปยังผาขาดทางขวามือ

ประมุขป้อมบูรพาคำรามก้อง ใช้ท่าร่างถ่วงพันชั่งทิ้งร่างลงจนใจที่ลอยพ้นจากริมหน้าผา ร่วงลิ่วลงสู่หุบเหวเบื้องล่างแล้ว

ก้วงบ้อเก๊กเสือกส่งง้าวยาวหนึ่งวาแปดเชียะในมือออก ซ้อนรองรับประมุขป้อมบูรพา ประมุขป้อมบูรพายื่นมือซ้ายตะปบคว้าไว้ตลอดทั้งร่างก็แขวนบนง้าวยาว ก้วงบ้อเก๊กรั้งง้าวยาวกลับคืน ประมุขป้อมบูรพาก็ตกถึงพื้นโดยปลอดภัย แต่ทุกผู้คนล้วนแตกตื่นจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

เซียนอสูรก็ไม่รุกไล่สังหาร เพียงเฝ้าอยู่ปากช่องแคบของด่านเกี่ยมมึ้ง มันพอลงมือแทบปลิดชีวิตประมุขป้อมบูรพา ผู้อื่นก็ไม่กล้าเสี่ยงอันตรายบุกฝ่าอีก อย่าว่าแต่ปากช่องแคบมีคนผู้หนึ่งเฝ้ารักษา หากคิดบุกฝ่าได้แต่บุกฝ่าเพียงคนเดียว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถผ่านเงื้อมมือของเซียนอสูรไปได้

ได้ยินเสียงครืนครั่น ปรากฏหินใหญ่กลิ้งตกลงมาอีก เซียนอสูรยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นของขวัญจากสี่ทารกล่าชีวิตของเรา พวกเจ้ารับไว้เถอะ"

เช็กอั้งเก๊กตวาดเสียงเจื้อยแจ้วว่า

"ลุ้ยเซี่ยวขุก หากเก่งกล้าสามารถก็เข้ามาพิสูจน์ผลแพ้ชนะ ใช้วิธีอันต่ำช้าเช่นนี้ลอบทำร้ายคน นับเป็นผู้กล้าอันใด?"

เซียนอสูรแหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"ขอเพียงได้ชัยถือเป็นผู้กล้า ยังสนใจว่าใช้วิธีการอันใด?"

หินใหญ่ถล่มลงมา เซียนอสูรเฝ้าอยู่ปากช่องแคบ เหนือช่องแคบมีโขดหินยื่นออกมา กลับปลอดภัยไร้เรื่องราว ประมุขป้อมบูรพาและพวกอยู่บนเส้นทาง ได้แต่หลบซ้ายเลี่ยงขวาอย่างทุลักทุเล

หลังหินใหญ่ถล่มผ่านพ้น บนเส้นทางกองสุมด้วยก้อนหินยากที่จะก้าวข้ามไป กีเอี้ยวฮวยกับก้วงบ้อเก๊ก หญิงรับใช้ไผ่เขียวและหญิงรับใช้กล้วยไม้ถูกก้อนหินกางกั้นอยู่ห่างวาเศษ ส่วนประมุขป้อมบูรพา เช็กอั้งเก๊กกับหญิงรับใช้เบญจมาศ หญิงรับใช้ดอกเหมยยอดฝีมือพิทักษ์ป้อมทั้งสามยืนเผชิญหน้ากับเซียนอสูรที่ปากช่องแคบ

เซียนอสูรหัวร่อดังกล่าวว่า

"เด็กทั้งหลาย ส่งมาอีกระลอก"

ในเสียงครืนครั่น หินใหญ่กลิ้งตกลงมาอีก ทุกผู้คนวุ่นวายกับการหลบหลีก หญิงรับใช้ทั้งสี่รูปกายอ้อนแอ้น ยังมีโอกาสหลบรอด แต่มือทลายศิลาลู่บ้วนเซ้งรูปกายสูงใหญ่ เคลื่อนไหวไม่สะดวก ถูกหินใหญ่ก้อนหนึ่งกระแทกใส่ กระอักโลหิตล้มลง ปรากฏหินใหญ่อีกก้อนหนึ่งถล่มลงมา ทับร่างมันอยู่เบื้องล่างเสียชีวิต

เช็กอั้งเก๊กฉวยโอกาสที่หินใหญ่กลิ้งตกลงมา ผงคลีตลบอบอวลตวัดมือซัดลูกดอกนางแอ่นสามตัว บุกฝ่าไปยังปากช่องแคบ

ขณะเดียวกัน ฉลามแม่น้ำจี้ตึ้งอิ้วเก่งตึ้งก็ถลันออกไป มันคิดเสี่ยงชีวิตกับเซียนอสูร ไม่ยอมถูกหินใหญ่โถมทับร่างเช่นลู่บ้วนเซ้ง

เช็กอั้งเก๊กซัดลูกดอกนางแอ่นเบิกทาง เซียนอสูรก็ถลันหลบหลีก เช็กอั้งเก๊กก็พุ่งถึงปากช่องแคบ เซียนอสูรกลับขวางอยู่เบื้องหน้านาง

เช็กอั้งเก๊กเสือกแทงกระบี่ออก เซียนอสูรพลิกข้อมือวูบ ก็ตะปบคว้ากระบี่ของนางไว้

เช็กอั้งเก๊กใจสั่นสะท้าน ทราบว่าไม่อาจฝ่าออกไป พลันตัดสินใจคลายมือละทิ้งกระบี่ พุ่งถอยออกจากปากช่องแคบ

ได้ยินเซียนอสูรหัวร่อพลางกล่าวว่า

"นับว่าชาญฉลาดยิ่ง"

จากนั้นเป็นเสียงแผดร้องคำหนึ่ง ร่างอิ้วเก่งตึ้งลอยพ้นจากหน้าผา ที่ทรวงอกปักไว้ด้วยกระบี่ง่ามซึ่งเช็กอั้งเก๊กละทิ้ง คนร่วงลิ่วลงสู่หุบเหวเบื้องล่าง

หินใหญ่ระลอกนี้ถล่มผ่านพ้น รอบบริเวณกลับคืนสู่ความสงบ

เซียนอสูรยังคงเฝ้ารักษาปากช่องแคบ โดยไม่มีผู้ใดฝ่าไปได้

ประมุขป้อมบูรพาตาแดงฉานด้วยสายเลือด กล่าวกับเช็กอั้งเก๊กว่า

"รอสักครู่เราจะโถมเข้าเสี่ยงชีวิต พัวพันมันเอาไว้ พวกท่านฉวยโอกาสฝ่าออกไป ไม่ต้องสนใจเรา"

เช็กอั้งเก๊กกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"หากท่านเสี่ยงชีวิต ให้พวกเราฝ่าออกไป ยังมีคุณค่าอันใดมาตรว่าท่านเสียสละสูญเปล่า ผู้คนในที่นี้ยิ่งไม่อาจผ่านพ้นไปได้"

เซียนอสูรส่งเสียงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เด็กทั้งหลาย ลงมือคำรบสาม"

หินใหญ่ถูกผลักลงมาดังครืนครั่น ทุกผู้คนหลบหลีกเป็นพัลวัน หญิงรับใช้เบญจมาศความจริงถูกสี่มารโฉดชั่วทำร้ายบาดเจ็บอยู่ก่อน ดังนั้นหลบหลีกอย่างยากเย็น โดยไม่รู้สึกตัว กลับเคลื่อนเข้าใกล้ปากช่องแคบ รอจนฉุกใจได้คิดก็สายเกินการณ์

เซียนอสูรลงมือดุจฟ้าร้องไม่ทันอุดหู บีบเค้นลำคอของนางแหลกคามือ หญิงรับใช้เบญจมาศเสียชีวิตโดยไม่ทันกรีดร้องออกมา

หลังจากนั้นเป็นความเงียบสงบชั่วขณะ บนเส้นทางแทบไม่มีที่

ยืนหยัดทรงกายได้

ในสภาพเช่นนี้ ขอเพียงผลักหินใหญ่ลงมาอีกระลอกหนึ่ง ประมุขป้อมบูรพาและพวกต้องจบชีวิตที่หน้าด่านเกี่ยมมึ้งแล้ว

ประมุขป้อมบูรพากล่าวกับเอี้ยอิดกังว่า

"ไม่ว่าอย่างไรพวกเราต้องเสี่ยงชีวิตสักครา ยังดีกว่างอมือรอความตาย รอสักครู่ท่านซัดอาวุธลับออก เราจะโถมออกไป ขอให้เช็กนึ่งเฮียบ (วีรสตรีแซ่เช็ก) ลงมืออย่างสุดกำลังด้วย"

เอี้ยอิดกังรับคำ เช็กอั้งเก๊กก็ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตกลง"

แต่แล้วยามนั้น บนผนังผาพลันเกิดความเคลื่อนไหวผิดปรกติขึ้น

ประมุขป้อมบูรพากวาดตามอง เห็นสมุนบริวารของเซียนอสูรบนผนังผาล้วนหยุดมือ ปรากฏคนชุดเขียวสี่คนขึ้นแทนที่ มองแต่ไกลคล้ายเป็นเด็กชายอายุเยาว์สี่คน บนหัวไหล่แบกยกเกี้ยวหลังหนึ่ง คนในเกี้ยวเป็นใครไม่อาจทราบได้

เห็นสี่ทารกล่าชีวิตที่สวมใส่ชุดม่วงรายล้อมเข้าไป คล้ายกับกล่าวอันใด จากนั้นหนึ่งในสี่คนชุดม่วงพลันล้มระทวยลง

ปรากฏคนชุดม่วงอีกคนหนึ่งลอยตัวขึ้น ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง มันพลิกแพลงเปลี่ยนท่าร่ม เห็นแน่ชัดว่าจะบุกเข้าเกี้ยว แต่แล้วร่างที่กลางอากาศทะลึ่งปราดขึ้น พลิกร่วงลงมา ลอยข้ามเส้นทางคับแคบ ลากเสียงแผดร้องร่วงลิ่วลงสู่ก้นหุบเหว

พริบตานั้น ผู้คนที่ชุมนุมบนเส้นทางพบว่า ที่ทรวงอกของหนึ่งในสี่ทารกล่าชีวิตผู้นี้ ปักไว้ด้วยลูกธนูสีครามสามดอก

ไม่มีผู้ใดทราบว่าบนผนังผาเกิดเรื่องอันใด และไม่มีผู้ใดทราบว่าคนในเกี้ยวเป็นใคร แต่ภายในเกี้ยวหากมีคน อย่างนั้นคนในเกี้ยวพอลงมือก็โค่นสองในสี่ทารกล่าชีวิตลง นับเป็นเรื่องราวที่น่าตระหนก

มากแล้ว

เซียนอสูรก็ชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป ส่งเสียงร้องว่า

"เด็กทั้งหลายลงมา"

เมื่อคนผู้หนึ่งมีสองมือครบถ้วน ยังสู้คนในเกี้ยวไม่ได้ หากปล่อยให้สองทารกล่าชีวิตที่หลงเหลือเสี่ยงชีวิตกับคนในเกี้ยว มิสู้รักษาขุมกำลังไว้ หาโอกาสตอบโต้กลับไป

ประมุขป้อมบูรพาและพวกก็ไม่รีบร้อนฝ่าด่าน ขอเพียงบนผนังผาไม่มีหินใหญ่ถล่มลงมา เซียนอสูรอย่างมากเพียงกักพวกมันเอาไว้เท่านั้น ยังไม่อาจทำอย่างไรได้

กีเอี้ยวฮวย ก้วงบ้อเก๊ก และพวกก็ฉวยโอกาสข้ามก้อนหินที่สุมเกลื่อนกลาด รุดมาสมทบกับประมุขป้อมบูรพาและเซ็กอั้งเก๊ก

สองทารกล่าชีวิตที่หลงเหลือพอได้รับคำเรียกหาจากเซียนอสูรก็รีบรุดลงมา ผนังผาแม้ลาดชัน แต่ด้วยพลังฝีมือพวกมัน ยังลงมาได้ไม่ยากนัก

เด็กชายชุดเขียวทั้งสี่ก็แบกยกเกี้ยว เคลื่อนตัวลงจากผนังผาอย่างช้าๆ

คนผู้หนึ่งคิดลงจากผนังผา ความจริงไม่ง่ายดายอยู่แล้ว เด็กชายทั้งสี่นี้แบกยกเกี้ยวหลังหนึ่ง กลับเดินลงมาอย่างมั่นคง ประมุขป้อมบูรพาและพวกชมดูจนตื่นเต้นสงสัยใจยิ่ง...คนในเกี้ยวที่แท้เป็นใคร?

ผู้คนบนเส้นทางคับแคบแหงนมองการต่อสู้บนผนังผา เห็นภาพกรีดมือวาดเท้า คล้ายกำลังร่ายระบำ แท้ที่จริงเป็นการต่อสู้อย่างดุเดือด

ซึ่งความจริงสี่ทารกล่าชีวิตมิใช่เด็ก หากแต่เป็นพี่น้องสี่คน

พวกมันมีอายุสิบขวบ ก็หยุดการเจริญเติบโต ดังนั้นรูปร่างเตี้ยเล็กราวกับเด็ก แต่ว่าจิตใจชั่วร้ายยิ่ง ในเงื้อมมือพวกมัน ไม่ทราบ

แปดเปื้อนโลหิตผู้คนมากมายเท่าใด

คราครั้งนี้เซียนอสูรสั่งพวกมันซุ่มอยู่บนผนังผา คอยผลักก้อนหินลงไป พวกมันคล้ายกับถือธูปไล่จี้มดปลวก ลงมือด้วยความลิงโลดและโหดเหี้ยมอำมหิต

พวกมันขณะจะผลักก้อนหินลงไปเป็นคำรบสี่ พลันได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติดังขึ้น พริบตาที่พวกมันหันขวับไป แว่วเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า

"สี่ทารกล่าชีวิต?"

สี่ทารกล่าชีวิตรายล้อมเข้าไปในบัดดล เนื่องจากพวกมันมีรูปร่างหน้าตาราวกับเด็ก ดังนั้นชิงชังเด็กอายุเยาว์ที่สุด โดยเฉพาะเด็กชายที่หมดจดสดใส พวกมันถึงกับคิดกลืนกินลงไป ซึ่งความจริงในผู้คนที่ตายใต้เงื้อมมือพวกมัน มีเด็กที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสามากที่สุด

เห็นเด็กชายชุดเขียวพกสะพายกระบี่ที่ประณีตคนละเล่มจำนวนสี่คน หามเกี้ยวหลังหนึ่งขึ้นมาบนผนังผา สุ้มเสียงเย็นชานั้นแสดงว่าดังจากภายในเกี้ยวเอง

เด็กชายชุดเขียวทั้งสี่พอถูกรายล้อมไว้ หามีสีหน้าแตกตื่นลนลานไม่ เพียงจัดวางเกี้ยวลง

หนึ่งในสี่ทารกล่าชีวิตตวาดถามว่า

"ภายในเกี้ยวเป็นตัวอะไร ยังไม่คืบคลานออกมารับความตายอีก?"

เด็กชายชุดเขียวผู้หนึ่งกล่าวว่า

"กงจื้อ (คุณชาย) เราเคลื่อนไหวไม่สะดวก อาศัยท่านยังไม่คู่ควรให้เขาออกไป"

ทารกล่าชีวิตที่กล่าววาจาส่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"ปากคอที่แหลมคมนัก กงจื้อเจ้าเคลื่อนไหวไม่สะดวก หรือว่าเท้าขาดด้วนพิการ?"

เพิ่งขาดคำ ภายในเกี้ยวปรากฏประกายสีเงินวูบขึ้นแวบหนึ่ง มันรู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึนล้มลง

สามทารกล่าชีวิตที่ด้านข้างเห็นภายในเกี้ยวปรากฏวัตถุพุ่งวาบออกมาดุจสายฟ้า ทารกล่าชีวิตที่กล่าววาจาก็ล้มโครมลง ที่หว่างคิ้วปักไว้ด้วยเข็มเงินยาวครึ่งนิ้วเล่มหนึ่ง

มันพอล้มลง สามทารกล่าชีวิตล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป หนึ่งในสามพลันโผพุ่งกายขึ้น

คนผู้นี้มีฝีมือสูงที่สุด และสันทัดจัดเจนที่สุดในสี่ทารกล่าชีวิต ใช้วิชาตัวเบาระลอกบนยอดหญ้าลอยตัวขึ้น จากนั้นพลิกแพลงเป็นท่วงท่ามัจฉาทะยานประตูมังกรกระโดดขึ้นไป

เห็นมันพลิกตัวกลางอากาศ ใช้ท่วงท่าวิหคร่อนพนา จู่โจมใส่เกี้ยวจากทางด้านข้าง กลับแปรเปลี่ยนท่วงท่าสามครั้งครา ประชิดถึงข้างเกี้ยว คนในเกี้ยวต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่สามารถยิงอาวุธลับทะลุข้างเกี้ยวออกมา

แต่ทวนยาวในมือมันสามารถแทงทะลุข้างเกี้ยวเข้าไป ปลิดชีวิตคนในเกี้ยวได้ มาตรว่าฝ่ายตรงข้ามจู่โจมลงมือ มันยังสามารถเปลี่ยนแปลงท่าร่างสามประการ

มันจับจ้องมองเงาคนที่นั่งโดยสารอยู่ภายในเกี้ยว จ้วงแทงทวนเข้าไป

คนในเกี้ยวไม่ได้เคลื่อนไหว

แต่แล้วทารกล่าชีวิตนั้นรู้สึกชาวูบที่ทรวงอก ร่างสะท้านขึ้นคราหนึ่ง พลิกร่วงลงจากผนังผา

มันจวบจนตายยังไม่ทราบว่า ตัวเองตายใต้วัตถุสิ่งใด

มีแต่ทารกล่าชีวิตที่เฝ้าระวังอยู่ด้านข้างทั้งสองนั้นเห็นว่า มุมเกี้ยวที่ทารกล่าชีวิตจู่โจมทวนเข้าไป ปรากฏลูกธนูขนนกครามสามดอก

ยิงใส่ทรวงอกของมันจนหมดสิ้น

ทารกล่าชีวิตทั้งสองแตกตื่นลนลาน พวกมันคาดฝันไม่ถึงมาก่อนว่า พอประมือกันก็ต้องสูญเสียพี่น้องสองคน

ต่อให้พวกมันกล้าลงมือ ยามกะทันหันก็ไม่ทราบลงมืออย่างไร

ยามนั้นแว่วเสียงเซียนอสูรสั่งให้พวกมันลงมา พวกมันปรารถนาใคร่ได้ยินคำสั่งเช่นนี้แต่แรก พอฟังรีบโลดแล่นลงจากบนผนังผา

พวกมันลงมาบนเส้นทาง กระซิบที่ข้างหูเซียนอสูรอยู่หลายคำ เซียนอสูรปั้นหน้าเคร่งเครียดลง พลันโผพุ่งกายขึ้น กลับทะยานขึ้นไปบนผนังผา

มีแต่ลงมือบนผนังผา จึงเป็นโอกาสอันประเสริฐที่จะจัดการกับคนในเกี้ยว

ประมุขป้อมบูรพาล่วงรู้เจตนาของเซียนอสูร รีบวิ่งปราดขึ้นบนผนังผา

เพียงแต่วิชาตัวเบาของเซียนอสูรรวดเร็วยิ่งกว่า เห็นแน่ชัดว่าจะสกัดเกี้ยวโดยสารได้ พลันปรากฏสายรัดแพรเส้นหนึ่งพุ่งวาบมาม้วนพันข้อเท้าของเซียนอสูรไว้

คนลงมือคือกีเอี้ยวฮวย

นางกระตุกดึงโดยแรง เซียนอสูรย่อตัวปักหลักมั่น ก่อกวนจนหินทรายคละคลัง กีเอี้ยวฮวยกลับไม่อาจกระชากดึงมันขยับเคลื่อนไหวได้

พริบตาที่หน่วงเหนี่ยวรั้งดึง ประมุขป้อมบูรพาก็บรรลุถึง ดาบทองใช้ออกด้วยท่าจอมพลังข้ามแม่น้ำ ฟันขวางใส่หว่างเอวเซียนอสูร

ประมุขป้อมบูรพาแค้นเซียนอสูรถึงที่สุด ทั้งนี้เพราะเมื่อครู่มันแทบพลาดท่าเสียทีแก่เซียนอสูร มิหนำซ้ำลู่บ้วนเซ้ง อิ้วเก่งตึ้ง เบ๊ลักกะ ชายฉกรรจ์ที่ถือธง และเด็กรับใช้เสื้อเขียวแทบตายใต้เงื้อมมือเซียนอสูร ไหนเลยไม่สร้างความโกรธเกรี้ยวแก่มันได้

มันคำนวณแน่ว่าข้อเท้าเซียนอสูรถูกสายรัดแพรม้วนพันไว้ ไม่อาจหลบหลีกเลี่ยงหนี ได้แต่ปะทะอย่างหักโหม ดังนั้นตระเตรียมหักหาญกับเซียนอสูรสักครา

ประมุขป้อมบูรพากับเจ้าอสูรมีฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่ง แต่พลังฝีมือของเซียนอสูรยังสูงล้ำกว่าเจ้าอสูร แต่ต่อให้เซียนอสูรมีฝีมือกล้าแข็งกว่านี้ก็ไม่กล้าปะทะหักหาญกับดาบทองของประมุขป้อมบูรพา

เซียนอสูรเมื่อไม่สามารถกระโดดปราดขึ้น ทั้งไม่อาจปะทะแตกหัก ได้แต่ทิ้งตัวลง

การทิ้งตัวลงครั้งนี้ ดาบทองก็กรีดผ่านเบื้องบนศีรษะไป จากนั้นเซียนอสูรจอนิ้วดุจตาขอ ตะกุยใส่กีเอี้ยวฮวย

กีเอี้ยวฮวยถลันหลบหลีก ดึงกระบี่สั้นสีทองแวววับจากข้างเอวเล่มหนึ่ง แทงสวนใส่เซียนอสูร

เซียนอสูรพลันลอยตัวขึ้น กระบี่นี้ไม่อาจทิ่มแทงถูก กลับกรีดสายรัดแพรที่ม้วนพันข้อเท้าของมันขาดไป

เซียนอสูรพอลอยตัวขึ้น เห็นเงาสีแดงถลันวูบหนึ่ง เช็กอั้งเก๊กคุมกระบี่แทงปราดใส่

เซียนอสูรเบี่ยงตัววูบหนึ่ง ตะกุยกรงเล็บออกด้วยระดับความเร็วดุจประกายไฟ

ทั้งสองพุ่งเฉียดผ่านไป ปกเสื้อเซียนอสูรถูกคุมกระบี่กรีดขาดเป็นทาง เช็กอั้งเก๊กผมเผ้ายุ่งเหยิง หากกรงเล็บของเซียนอสูรลดต่ำลงอีกครึ่งหน หนังศีรษะของนางจะถูกทำร้าย โลหิตหลั่งไหลแล้ว

พริบตาที่เงาร่างทั้งสองพุ่งเฉียดผ่านไป เช็กอั้งเก๊กก็ซัดลูกดอกนางแอ่นสองตัวออก หญิงรับใช้เบญจมาศของเช็กอั้งเก๊กตายใต้เงื้อมมือเซียนอสูร ตอนนี้เช็กอั้งเก๊กถือกระบี่ของหญิงรับใช้เบญจมาศหมายมั่นล้างแค้นให้แก่นาง

เซียนอสูรแค่นเสียงอย่างเย็นชา พุ่งถอยไปด้านหลัง ลูกดอกนางแอ่นทั้งสองตัวถูกมันรับไว้ในมือ

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงลมดังขึ้น ร่างที่พุ่งถอยของเซียนอสูรเปลี่ยนเป็นโถมไปเบื้องหน้าดุจสายฟ้า

ที่ด้านหลังมันปรากฏเงาดาบเป็นแผ่นผืน ประมุขป้อมบูรพาตวัดดาบโหมฟาดฟันใส่

ประมุขป้อมบูรพาฟาดฟันทั้งสิ้นสิบแปดดาบ จากนั้นชะงักงันวูบหนึ่ง เซียนอสูรพลันหันขวับไป ยื่นมือซ้ายตะปบคว้าใส่ไหล่ขวาของประมุขป้อมบูรพา

ไหล่ขวาประมุขป้อมบูรพาถูกตะปบคว้า ดาบในมือไม่อาจฟาดฟันออก แต่ยังยื่นมือขวากดประทับใส่ไหล่ขวาของเซียนอสูร

นิ้วทั้งห้าของเซียนอสูรจมลึกไปในเลือดเนื้อบนหัวไหล่ของประมุขป้อมบูรพา แต่มือของประมุขป้อมบูรพาพอแตะกับไหล่ขวาเซียนอสูร ก็บังเกิดเสียงกระดูกลั่นดังขึ้น ร่างของเซียนอสูรจมลงในดินห้านิ้ว

ประมุขป้อมบูรพาดิ้นรนจนหน้าแดงก่ำ ส่วนเซียนอสูรหน้าขาวซีด

ยามนั้นกีเอี้ยวฮวยกับเซ็กอั้งเก๊กพากันสะอึกเข้ามา

เซียนอสูรยามคับขันไม่ลนลาน โบกสะบัดแขนเสื้อ บังคับลูกดอกนางแอ่นทั้งสองตัวพุ่งย้อนกลับไป

เซ็กอั้งเก๊กถลันหลบอาวุธลับของตัวเอง เซียนอสูรพลันคลายมือซ้ายจากการคว้าจับหัวไหล่ประมุขป้อมบูรพา พลิกข้อมือเปลี่ยนเป็นตะกุยใส่ลำคอประมุขป้อมบูรพา

กระบวนท่านี้หากตะกุยถูก ประมุขป้อมบูรพาต้องถูกตะกุยตายคามือ ประมุขป้อมบูรพาแม้อาจหาญ ยังไม่กล้าทดสอบเสี่ยง ได้แต่

คลายมือจากหัวไหล่เซียนอสูรล่าถอยไป

ประมุขป้อมบูรพาพอล่าถอย เซียนอสูรพลันใช้ท่วงท่านกเหยี่ยวรุ้งพลิกตัวพาตัวถอยร่น ปากร้องว่า

"ชักใบเรือ"

คำนี้ สื่อความหมายให้ล่าถอย มันอาศัยกำลังเพียงลำพัง ต่อสู้กับประมุขป้อมบูรพา กีเอี้ยวฮวย เช็กอั้งเก๊กสามยอดฝีมือมาตรว่าไม่พ่ายแพ้ แต่ยังไม่ลืมเลือนว่ายังมีสู้คราใดต้องพ่ายแพ้ก้วงบ้อเก๊กกับเด็กรับใช้ชุดเขียวทั้งสี่และคนในเกี้ยว

เซียนอสูรพอยืดกายขึ้น อาวุธลับเต็มฟ้าเอี้ยอิดกังก็ซัดอาวุธลับสิบเจ็ดสิบแปดชนิดออก

เซียนอสูรลอยตัวอยู่กลางอากาศ พลันโบกแขนเสื้อทั้งสองข้าง รับอาวุธลับทั้งหมดไว้โดยสะดวกดาย พลิกตัวกลางอากาศสามครั้งครา เห็นแน่ชัดว่าจะข้ามด่านเกี่ยมมึ้ง พลันเห็นที่ด่านเกี่ยมมึ้งจอดไว้ด้วยเกี้ยวหลังหนึ่ง

เกี้ยวหลังนี้คล้ายจอดรอคอยมันอยู่

เซียนอสูรตกวูบลง หัวใจก็ตกวูบตาม มันไม่ต้องการให้วิธีที่มันจัดการกับประมุขป้อมบูรพาและพวกย้อนใส่มัน

ขณะที่ร่างของมันตกวูบลง สองมือกลับตวัดพื้น ใช้อาวุธลับของเอี้ยอิดกังซัดจู่โจมใส่เกี้ยวหลังนั้นจนหมดสิ้น

คราครั้งนี้ไม่ว่าอย่างไรต้องบีบบังคับคนในเกี้ยวออกมา

อาวุธลับที่เซียนอสูรซัดจู่โจมออก ดูเผินๆ ใช้ออกโดยพร้อมเพรียงแท้ที่จริงแบ่งลำดับก่อนหลัง ศัตรูหลบรอดจากระลอกแรก ก็ไม่อาจหลบรอดจากระลอกหลัง

ตอนแรกเป็นลูกบัวเหล็กลูกหนึ่ง ถัดจากนั้นเป็นเหล็กหมาดรูปสามเหลี่ยมสองตัว ต่อจากนั้นเป็นตาของวงเดือนสี่ตัว สุดท้ายเป็น

ตะปูทะลุกระดูกแปดตัว

เห็นแน่ชัดว่าอาวุธลับจะซัดใส่ภายในเกี้ยว พลันเห็นคนในเกี้ยวขยับตัวคราหนึ่ง คิดพุ่งกระสุนเหล็กออกมาลูกหนึ่ง

กระสุนเหล็กลูกนี้พอดีพุ่งชนใส่ลูกบัวเหล็ก เสียงปงคราหนึ่ง กระสุนเหล็กไม่หยุดยั้งชะงัก ลูกบัวเหล็กกลับถูกพุ่งชนกระเด็นกระดอนกลับไป ปะทะชนใส่เหล็กหมาดสามเหลี่ยมทั้งสองตัวนั้น

พลังของกระสุนเหล็กลูกบัวเหล็กไม่หมดสิ้น พุ่งชนเหล็กหมาดสามเหลี่ยมทั้งสามตัวพุ่งย้อนกลับไป วัตถุทั้งสี่ชิ้นพุ่งชนใส่ตาขอวงเดือนที่ด้านหลังทั้งสี่ตัว จากนั้นพุ่งชนใส่ตะปูทะลุกระดูกทั้งหกตัว อาวุธทั้งสิบหกชิ้นค่อยร่วงพรูพร้อมกัน บังเกิดเสียงติงติงตังตังดังขึ้น

เอี้ยอิดกังที่มีชื่อในการใช้อาวุธลับ ตอนแรกถูกฝีมือรับอาวุธลับของเซียนอสูรสะกดจนตะลึงลาน คิดไม่ถึงคนในเกี้ยวใช้กระสุนเหล็กลูกหนึ่งทำลายอาวุธลับสิบห้าชิ้น ยิ่งแตกตื่นจนอ้าปากค้าง

เซียนอสูรไม่ได้ส่งเสียง ลมภูเขาโชยพัด ชายเสื้อของมันกระพือพลิ้ว แก้วตาของมันหดเล็กลง จับจ้องมองเข้าไปภายในเกี้ยว

ภายในเกี้ยวไม่มีความเคลื่อนไหวใด

ชั่วครู่ให้หลัง เซียนอสูรค่อยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“บ้อเช้ง (ไร้น้ำใจ)?”

ม่านเกี้ยวเลิกขึ้นอย่างช้าๆ

ในโลกหล้าผู้ที่สามารถใช้อาวุธลับชิ้นหนึ่ง กระแทกอาวุธลับสิบห้าชิ้นร่วงหล่น ต้องมีไม่เกินสิบคน

ผู้ที่สามารถใช้อาวุธลับชิ้นหนึ่ง กระแทกอาวุธลับของเซียนอสูรสิบห้าชิ้นร่วงหล่นลง ต้องมีไม่เกินห้าคน

บ้อเช้งประจวบเป็นหนึ่งในจำนวนนี้

เซียนอสูรไม่รอให้ม่านเกี้ยวเลิกขึ้น ก็พุ่งสองมือออกราวเกาทัณฑ์

เป็นการจู่โจมลงมืออย่างสุดกำลัง

คนที่เลิกม่านเกี้ยวต้องใช้มือข้างหนึ่งเลิกม่าน ขณะที่มันปรากฏแก่สายตาทุกผู้คน ตัวมันก็มองเห็นทุกผู้คน ในช่วงเวลาเช่นนี้ ต้องไม่ระวังป้องกันแต่อย่างไร

ขณะที่ยื่นมือเลิกม่านเกี้ยว ย่อมไม่อาจซัดอาวุธลับออกจากมือ

ดังนั้นเซียนอสูรพุ่งโถมออกไปราวอสนีบาตฟาดฟ้า ทั้งนี้เพราะนี่เป็นโอกาสอันประเสริฐสุด

ม่านเกี้ยวพอเลิกขึ้น กรงเล็บของเซียนอสูรก็ตะกุยถึงแล้ว

เสียงขวับคราหนึ่ง ภายในเกี้ยวปรากฏเงาสีขาวถลันวูบ ชิงลอยข้ามศีรษะเซียนอสูรไป

บ้อเช้งที่เท้าพิการ ไหนเลยมีวิชาตัวเบาเช่นนี้?

เซียนอสูรไม่มีเวลาขบคิดมากความ ม่านเกี้ยวทิ้งลงดังสวบ ศัตรูก็ทิ้งตัวลงที่ด้านหลังแล้ว

เซียนอสูรต้องชิงจู่โจมก่อนที่ศัตรูจะยืนหยัดอย่างมั่นคง

เซียนอสูรหันขวับกลับไป ตะกุยกรงเล็บออกเป็นคำรบสอง

เห็นคนชุดขาวผู้หนึ่งทิ้งตัวลงยังที่ห่างไปหนึ่งวา จับจ้องมองมันอย่างเย็นชา

เซียนอสูรใจหายวูบ พลันได้ยินเสียงขวับเขวี้ยวดังขึ้นที่ด้านหลัง

เซียนอสูรฉุกคิดว่าผิดท่า พลิกตัวคราหนึ่ง ยังรู้สึกชาวูบที่เท้าถูกตะปูวิบัติเจ็ดตัวปักเรียงรายใส่

คนชุดขาวขยับมือคราหนึ่ง ก็ปรากฏประกายสีขาวสามสายพุ่งวาบออกดุจสายฟ้า

เซียนอสูรสูดลมหายใจคำหนึ่ง โผพุ่งขึ้นฟ้า ประกายสีขาวสองสายพุ่งผ่านใต้ซอกแขนซ้ายขวาของมันไป แต่อีกสายหนึ่งกลับจมลึกไปในท้องน้อยมัน

เซียนอสูรไม่ส่งเสียงร้อง เพียงทิ้งตัวลงอย่างเงียบงัน จับจ้องมองชายหนุ่มชุดขาวที่นั่งกับพื้นอย่างสิ้นหวัง

ประมุขป้อมบูรพาและพวกค่อยเห็นชัดตาว่า เซียนอสูรหน้าเผือดขาว สองตาแดงฉาน ปรากฏมีดบินรูปใบหลิวยาวหกนิ้วสองหนเล่มหนึ่งปักตรึงใส่ท้องน้อยมัน

มีดบินอีกสองเล่มปักใส่ผนังศิลาอันแข็งแกร่ง

หญิงรับใช้กล้วยไม้ที่ขวัญอ่อนกว่าผู้อื่น แทบส่งเสียงกรีดร้องออกมา

เห็นชายหนุ่มชุดขาวที่นั่งกับพื้นสองเท้าพิการ คิ้วเรียวงามตาสุกใส รูปร่างซูบผอม ปากกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

“ข้าพเจ้าทราบว่าท่านคงประหลาดใจว่า ภายในเกี้ยวใช่ยังมีผู้คนอีกหนึ่งหรือไม่?”

เซียนอสูรเหลียวมองเกี้ยวซึ่งปล่อยม่านเกี้ยวลง ผงกศีรษะด้วยความเจ็บปวดคราหนึ่ง

หากมิใช่มันหันกลับไปรับมืออาวุธลับที่พุ่งออกจากเกี้ยวของบ้อเซ้งเป็นเหตุให้เสียสมาธิ รับบาดเจ็บที่เท้า อย่างนั้นไม่แน่ว่าไม่สามารถหลบรอดจากมีดบินของบ้อเซ้งทั้งสามเล่มได้

บ้อเซ้งกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ที่หลังม่านเกี้ยวไม่มีคน เพียงแต่ข้าพเจ้าคำนวณแน่ว่า ท่านต้องลงมือด้วยอำมหิต ดังนั้นพริบตาที่เลิกม่านเกี้ยวขึ้น ก็กดปุ่มบังคับตะปูวิบัติ ท่านตะกุยจู่โจมพลาดผิด ข้าพเจ้าก็ลอยตัวออกไป ท่านพอหันหลังให้ อาวุธลับภายในเกี้ยวก็ยิงใส่ด้านหลังท่าน”

เขากล่าวเสริมว่า

“หากมิใช่ท่านลอบทำร้ายข้าพเจ้าก่อน ข้าพเจ้าก็ไม่ลอบทำร้ายท่านในลักษณะนี้”

เขายังกล่าวอีกว่า

"ท่านมุ่งความสนใจมาที่ข้าพเจ้า ยังสามารถหลบรอดจากตะปูวิบัติทั้งสองแถว สมควรภาคภูมิใจแล้ว"

เซียนอสูรสั่นศีรษะอย่างปวดร้าว เสื้อผ้าช่วงล่างชุ่มไปด้วยโลหิต งอเข่าคุกลง แยกสองมือออก ใจกลางฝ่ามือหงายขึ้นฟ้า แหงนหน้ามองท้องฟ้า ทอดถอนใจยาวคำหนึ่ง ในที่สุดล้มตัวไปด้านหลังจบสิ้นชีวิตไป

ขณะที่เซียนอสูรบุกขึ้นบนผนังผา คิดลอบทำร้ายคนในเกี้ยว เกิดการต่อสู้กับประมุขป้อมบูรพา สู้คราใดต้องพ่ายแพ้ก้วงบ้อเก๊กก็ร่ายรำง้าวยาว ต่อสู้กับทารกล่าชีวิตผู้หนึ่ง ส่วนหญิงรับใช้ไผ่เขียว กล้วยไม้ และดอกเหมยกลุ้มรุมใส่ทารกล่าชีวิตอีกคนหนึ่ง

ทารกล่าชีวิตทั้งสองใช้ทวนเป็นอาวุธ มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่าสี่มารโฉดชั่วที่ผ่านมาอีก

ที่แตกต่างคือ คราก่อนสี่มารโฉดชั่วต่อสู้กับหญิงรับใช้ดอกเหมย กล้วยไม้ เบญจมาศ ไผ่เขียว ตอนนี้หญิงรับใช้ทั้งสามใช้กระบี่สามเล่มหักล้างกับหนึ่งทวน ดังนั้นทารกล่าชีวิตตกเป็นฝ่ายรับมากกว่ารุก

ทารกล่าชีวิตนั้นกัดฟันจู่โจมโหมรุก ขณะจะโถมออกจากด่านพลันปรากฏเงาสีเขียวถลันวูบหนึ่ง เด็กชายเยาว์วัยผู้หนึ่งพุ่งโถมเข้ามา

ทารกล่าชีวิตนั้นตวาดว่า

"ขาของตั๊กแตนก็คิดต้านล้อรถ"

ไม่ทันขาดคำ เด็กชายเสื้อเขียวนั้นชักกระบี่ สีทองแวววาวออก พอลงมือก็ใช้ออกด้วยสิบสามท่าลมเฉื่อยฉิว สภาวะกระบี่แผ่วพลิ้วสำนึกกระบี่คล้ายลมโชยพัด

ทารกล่าชีวิตใจสั่นสะท้าน รั้งทวนกลับมาต้านทานรับไว้ สิบสาม

กระบวนท่าพอผ่านพ้น คนล่าถอยไปเจ็ดก้าว

เด็กชายเสื้อเขียวนั้นรั้งกระบี่สั้นกลับ ล่าถอยจากวง ร้องว่า

"เซี่ยวยี่ (คนที่สอง) ถึงรอบท่านแล้ว"

เสียงขวับพลันดัง เด็กชายเสื้อเขียวอีกผู้หนึ่งถลันเข้ามาแทนที่ ชักกระบี่สั้นสีเงินเล่มหนึ่งคลี่สภาวะกระบี่ กลับใช้ออกด้วยเพลงกระบี่สำนักแซเซี้ย นามเพลงกระบี่ลำไส้ขาด

ทารกล่าชีวิตปลุกปลอบสติสมาธิ ร่ายทวนปิดป้องต้านทานถึงกับหลั่งเหงื่อชุ่มไปทั้งเสื้อผ้า ขณะจะตีโต้กลับไป เด็กชายเสื้อเขียวนั้นกลับสู้พลางถอยพลาง กล่าวว่า

"เล่าซา (อันดับสาม) ถึงตาของท่านแล้ว"

เด็กชายเสื้อเขียวคนที่สามโถมเข้ามา สะบัดกระบี่ขวับ ขวับ ขวับ ขวับ กลับเป็นเพลงกระบี่อันเผ็ดร้อนของสำนักเทียนซัว นามเพลงกระบี่เหยี่ยวร่วง

ทารกล่าชีวิตกัดฟันรับมือ แทบถูกกระบี่แทงใส่ ฝากรอยแผลโลหิตที่หน้าผากสายหนึ่ง ในชีวิตมันทำร้ายเด็กที่บริสุทธิ์มากมาย นี่เป็นครั้งแรกที่ถูกเด็กชายหลายคนรุกไล่จนมือไม้ปั่นป่วน มีสภาพทุลักทุเลยิ่ง

เด็กชายเสื้อเขียวคนที่สามคุกคามมันถึงหน้าผนังศิลาแห่งหนึ่ง กรีดสภาวะกระบี่กลับ ร้องว่า

"อาสี่ (คนที่สี่) ตอนนี้ถึงรอบท่านยืดเส้นยืดสายแล้ว"

เด็กชายเสื้อเขียวอีกคนหนึ่งถือกระบี่เข้ามาแทนที่ เพลงกระบี่กลับโอ่อ่าผ่าเผย เป็นของสำนักไท้ซัว นามกระบี่เบิกหลักหิน

ทารกล่าชีวิตไม่มีหนทางถอยอีก พานซัดทวนออก เด็กชายเสื้อเขียวนั้นวกกระบี่กลับไปปัดป่าย ทารกล่าชีวิตฉวยโอกาสหลบหนีไป

แต่มันลืมเลือนว่ายังมีหญิงรับใช้ดอกเหมย กล้วยไม้ และ

ไผ่เขียวอีกสามนาง

หญิงรับใช้ดอกเหมยยื่นกระบี่ออกขวางกันทารกล่าชีวิต ขณะเดียวกัน กระบี่ของหญิงรับใช้ไผ่เขียวก็แทงถูกเท้าของมัน ทารกล่าชีวิตล้มโครมลง หญิงรับใช้กล้วยไม้ฟันกระบี่ใส่ จบชีวิตอันชั่วร้ายของมันไป

ขณะที่ทารกล่าชีวิตนี้เสียชีวิต ทารกล่าชีวิตอีกผู้หนึ่งก็ตกอยู่ในห้วงคับขัน

สู้คราใดต้องพ่ายแพ้ก้วงบ้อเก๊กตกลงใจว่าจะเอาชนะในรอบนี้ ง้าวยาวหนึ่งวาแปดเชียะยิ่งใช้ยิ่งดุดัน ทารกล่าชีวิตนั้นกลับยิ่งต่อสู้ยิ่งอ่อนแรง สุดท้ายแทบหมดเรี่ยวสิ้นแรง

ตอนนั้นเซียนอสูรร้องบอกให้ล่าถอย ทารกล่าชีวิตทั้งสามก็ล้มตายหมดสิ้น ทารกล่าชีวิตผู้นี้ยามอกสั่นขวัญแขวน พลังฝีมือก็ลดทอนลงมากมาย

ไม่ว่าผู้ใดบังเกิดความหวาดกลัว ล้วนไม่สามารถลงมืออย่างสุดกำลัง

ก้วงบ้อเก๊กปราศจากความหวาดหวั่น ยิ่งต่อสู้ยิ่งองอาจ เห็นแน่ชัดว่าสามารถปลิดชีวิตทารกล่าชีวิตผู้นี้ แต่แล้วบังเกิดเวทนาจิตขึ้น

มันแม้เคียดแค้นฝ่ายตรงข้ามลอบทำร้ายอย่างชั่วช้า แต่เห็นดวงตาทารกล่าชีวิตผู้นี้ทอแววิงวอน ทั้งคำนวณอายุของคนผู้นี้ไม่ออก เห็นอีกฝ่ายรูปร่างเตี้ยเล็ก มีลักษณะคล้ายเด็กชาย ดังนั้นไม่อาจหักใจลงมือ

ก้วงบ้อเก๊กรั้งง้าวยาวกลับมา ขีดวาดใส่พื้นดิน จนปรากฏสะเก็ดไฟแลบพุ่ง ชี้หน้าทารกล่าชีวิตนั้น กล่าวว่า

“เจ้าไสหัวไปเถอะ”

ทารกล่าชีวิตนั้นคิดไม่ถึงว่าก้วงบ้อเก๊กจะปล่อยปละละเว้นมัน

ตอนแรกมีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย จากนั้นสำนึกขอบคุณ กลับคุกเข่าลงกราบกราน กล่าวว่า

"ขอบคุณนายท่านละเว้นชีวิต"

ก้วงบ้อเก๊กเห็นว่าคราครั้งนี้ถือว่าสู้ชนะรอบหนึ่ง พานไม่มีผู้คนให้ฆ่าฟัน รู้สึกคับข้องใจ คิดประคองคนขึ้นมา พลันเห็นเงาทวนวูบขึ้นแวบหนึ่ง ทวนยาวจ้วงแทงใส่ทรวงอกมัน

ก้วงบ้อเก๊กเปิดเผยทรวงอก คิดรั้งง้าวยาวกลับมาก็ไม่ทันการณ์ ได้แต่ถลันหลบ มิคาดการถลันหลบครั้งนี้ถลันถึงริมหน้าผา ขณะจะหยุดเท้า ทารกล่าชีวิตกลับใจดำอำมหิต ทิ่มแทงทรวงอกอีกทวนหนึ่ง

ก้วงบ้อเก๊กหลบหลีกเป็นคำรบสอง ร่างกลับพลัดตกลงจากหน้าผา เห็นแน่ชัดว่าต้องร่วงหล่นลงไป ร่างแหลกลาญเป็นผุยผงแล้ว

ก้วงบ้อเก๊กพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ เสือกส่งง้าวยาวในมือออก เสียงดังเมื่อแทงใส่ผนังผาแขวนร่างเอาไว้

ทารกล่าชีวิตไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้น โน้มตัวถึงริมหน้าผา ทิ่มแทงอีกทวนหนึ่ง

ก้วงบ้อเก๊กไม่สามารถใช้อาวุธปิดป้อง และไม่อาจถลันหลบ ยามร้อนรุ่มยื่นมือซ้ายคว้าจับทวนยาวเอาไว้

ก้วงบ้อเก๊กทั้งเคียดแค้นทั้งเดือดดาล แค้นตัวเองบังเกิดเมตตาจิตชั่ววูบ ต้องพ่ายแพ้เป็นครั้งที่หนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ด เกรงว่าเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว

ยามนั้นเงาสีเขียวสี่จุดพุ่งปราดมา

ทารกล่าชีวิตคิดวกทวนกลับมาก็ไม่ทันการณ์ ที่เบื้องหน้าเป็นหน้าผาไม่อาจถาโถมไป ได้แต่หันกายกลับ เห็นท่ากระบี่สี่สำนักจู่โจมมาโดยพร้อมเพรียง ยามกะทันหันไม่ทราบปิดป้องต้านรับอย่างไร

กระบี่สี่เล่มแทงใส่หัวไหล่ซ้ายขวาและเท้าซ้ายขวาของมัน

โดยพร้อมเพรียง ทารกล่าชีวิตส่งเสียงร้องคำหนึ่ง เรี่ยวแรงสูญสลาย ก้วงบ้อเก๊กที่ใต้หน้าผาก็ฉุดดึงโดยแรง เด็กชายเสื้อเขียวทั้งสี่พากันถอนกระบี่ โลหิตสี่สายฉีดพุ่ง ร่างของทารกล่าชีวิตลอยข้ามศีรษะก้วงบ้อเก๊ก ร่วงลิ่วลงยังก้นหุบเหว

ก้วงบ้อเก๊กอกสั่นขวัญแขวน ชั่วครู่ค่อยไต่ผนังผาขึ้นมา มันจะอย่างไรยังมีชีวิตอยู่ ยังสามารถพ่ายแพ้เป็นครั้งที่หนึ่งร้อยยี่สิบแปด

ขณะเดียวกัน เซียนอสูรก็ถูกมีดบินของบ้อเช้งซัดใส่เสียชีวิต

เมื่อผ่านด่านเกี่ยมมึ้ง ใช้เส้นทางอิ๋วจั่งเต๋าออกจากแถบหงเซี้ยง เข้าสู่เขตอำเภอหลิวป่า ขบวนผู้คนทั้งสิบสามคนมุ่งสู่ภูเขาจี่แป๊ะซัว

ขอเพียงข้ามยอดเขาจี่กวนเนี่ยลูกนี้ ก็จะเห็นนครอุดรแล้ว

สองวันมานี้ บ้อเช้งนั่งอยู่ภายในเกี้ยว ให้สี่เด็กรับใช้กระบี่เงินทองทำหน้าที่แบกหาม ผ่านเส้นทางที่ยากลำบาก ขณะที่บ้อเช้งกับประมุขป้อมบูรพา ก้วงบ้อเก๊ก กีเอี้ยวฮวย และเซ็กอั้งเก๊กอยู่ร่วมกันอย่างกลมเกลียว

ประมุขป้อมบูรพาและพวกเห็นว่า บ้อเช้งอายุยังเยาว์ แต่ฝีมือสูงเยี่ยม มากด้วยไหวพริบ ล้วนบังเกิดความนิยมเลื่อมใส ขณะเดียวกันก็เห็นอกเห็นใจที่เขาสองเท้าพิการ ทั้งเคลือบแคลงสงสัยต่อเค้าความคับแค้นหม่นหมองที่หว่างคิ้วของเขา

ในผู้คนเหล่านี้ ผู้ที่ห่วงใยกังวลบ้อเช้งกับเด็กรับใช้ที่บริสุทธิ์สดใสทั้งสี่ที่สุด ต้องนับนางเซียนเหินกีเอี้ยวฮวย รองลงมาคือนางแอ่นเทียนซัวเซ็กอั้งเก๊กและหญิงรับใช้ที่หลงเหลือทั้งสาม

ประมุขป้อมบูรพา ก้วงบ้อเก๊ก เอี้ยอิดกังย่อมดีต่อบ้อเช้ง แต่ระหว่างบุรุษต่อบุรุษ ทั้งไม่มีการคบหาที่ลึกซึ้ง ไม่ว่าดีเพียงไหน ก็ไม่ถึงกับสนทนาปราศรัยไม่ขาดปาก

กีเอี้ยวฮวยเป็นสตรีที่อ่อนโยนนุ่มนวล ดังนั้นแสดงความห่วงใยและเอาใจใส่บ้อเซ้งเป็นพิเศษ เซ็กอั้งเก๊กความจริงเป็นสตรีที่เย่อหยิ่งยโส แต่ยังเห็นอกเห็นใจที่บ้อเซ้งเท้าพิการ เห็นว่าหากบ้อเซ้งไม่มีสภาพพิการ ต้องประสบความสำเร็จกว่านี้

ซึ่งความจริง หากบ้อเซ้งไม่ได้เท้าพิการ คงไม่มีมานะฝึกวิชาตัวเบา ด้านพลังฝีมือการใช้อาวุธลับ ก็ไม่แน่ว่าจะสูงเยี่ยมถึงเพียงนี้ สมควรบอกว่าสักองสูญเสียม้า ทราบอย่างไรว่ามิใช่วาสนา*

เซ็กอั้งเก๊กยังชมชอบเด็กชายที่ติดตามรับใช้บ้อเซ้งทั้งสี่ โดยเฉพาะหญิงรับใช้ดอกเหมย กล้วยไม้ และไผ่เขียวซึ่งอยู่ในวัยไล่เลี่ยกัน พูดจาห่ยอกล้อกันอย่างครื้นเครง

แต่ทั้งหมดทราบแน่แก่ใจประการหนึ่ง ยิ่งใกล้ถึงนครอุดร อันตรายยิ่งคุกคามเข้าใกล้

เจ้าอสูรซุ้งอูเอี้ยทรงพลังมหาศาล เป็นที่น่าครั่นคร้าม ยังสู้เซียนอสูรที่กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ใช้กรงเล็บคร่าวิญญาณไม่ได้ หากทว่าจอมอสูรซิปุยฮู้ยังมีฝีมือสูงส่งกว่า น่ากลัวกว่าเซียนอสูรอีก อย่าว่าแต่เหนือจอมอสูรขึ้นไป ยังมีอสุรีอีกนางหนึ่ง

อสุรีมีชื่อเรียงเสียงใด ในยุทธจักรไม่มีผู้ใดล่วงรู้ เพียงแต่ในสี่ทูตตรวจการ บ้อเซ้งสังหารทูตตรวจการบูรพาไป เพียงวิชาฝีมือของทูตตรวจการบูรพา ก็แทบไล่กวดตามเจ้าอสูรซุ้งอูเอี้ย ส่วนจอมอสูรซิปุยฮู้อาศัยเพลงไม้เท้าอสูรคลุ้มคลั่งสะท้านฟ้า พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน สมุนบริวารของมันฉายาสี่ปีศาจภูตพราย ถนัดในการใช้อาวุธ

---

* เป็นสุภาษิตบทหนึ่ง กล่าวถึงสักองซึ่งคือผู้เฒ่าที่ชายแดนคนหนึ่งเลี้ยงม้า อยู่มาวันหนึ่งม้าหนีหายไป ผู้คนปลอบโยนท่านผู้เฒ่า ท่านผู้เฒ่าบอกว่าเรื่องนี้ทราบอย่างไรว่ามิใช่วาสนา หลายเดือนให้หลังม้าที่สูญหาย ชักจูงม้าดีอีกตัวหนึ่งกลับมา คำพูดนี้สื่อความหมายว่าเรื่องที่เลวร้ายอาจกลายเป็นเรื่องดีก็ได้

ลับจัดเจนวิชาปลอมแปลงโฉม แพร่พิษวางยา และจู่โจมสังหาร มีชื่ออื้อฉาวกว่าสี่ทารกล่าชีวิตในสังกัดเซียนอสูรอีก

ดังนั้นบ้อเซ้งและพวกเฝ้าระวังป้องกันอยู่ทุกฝีก้าว

แต่ไม่ว่าระวังป้องกันอย่างไร ผู้คนต้องมีช่วงเวลาที่ชะล่าเลินเล่อ

๓

จอมอสูรบุตหลุมพราง

ม่านพลบค่ำเข้มข้น จันทร์ฉายแสงเรืองรอง เป็นยามค่ำคืนที่เย็นระรื่นชุ่มชื่นฉ่ำ

ขบวนผู้คนไม่ว่ารีบร้อนเพียงไหน ก็ไม่เดินทางยามวิกาล ดังนั้นหยุดพักค้างแรมบนยอดเขาจี่แป๊ะเฮี้ย

ทั้งหมดก่อกองไฟ เอี้ยอิดกังใช้อาวุธลับล่ากระต่ายป่าสองตัว ก้วงบ้อเก๊กใช้ง้าวยาวทิ่มแทงสังหารหมูป่าตัวหนึ่ง กลิ่นเนื้อย่างหอมอบอวลอยู่ท่ามกลางต้นสนต้นแป๊ะ

บ้อเซ้งเลือกสถานที่ที่สะอาดสะอ้าน นั่งอยู่บนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง รับประทานเสบียงกรังอย่างเงียบงัน

เช็กอั้งเก๊กขวางขลุ่ยเป่าเป็นบทเพลงโบราณพอเป่าจบเพลง ก้วงบ้อเก๊กปรบมือชมเชยว่า

"เช็กนึ่งเฮียบ (วีรสตรีแซ่เช็ก) เป่าได้ดี"

ประมุขป้อมบูรพากลับทอดตามองไปที่เชิงเขา กล่าวเสียงทุ้ม

หนักว่า

"กาลก่อนเรามายังนครอุดร พักค้างแรมที่นี้ ยังเห็นเชิงเขาที่ไกลตาจุดโคมไฟสว่างไสว ตอนนี้กลับไม่เห็นแสงไฟ โอไม่ทราบหลานแซ่จิวและพวกเป็นอย่างไรแล้ว?"

เอี้ยอิดกังอยู่ข้างกายมัน คล้ายผู้ใต้บังคับบัญชาของแม่ทัพใหญ่กล่าวปลอบโยนว่า

"ท่านประมุขป้อมวางใจ เราคาดว่าพวกเราสามารถรุดไปทันเวลานครอุดรเมื่อปรากฏศัตรูรุกราน ไหนเลยจุดไฟสว่างไสว?"

มันคิดหันเหหัวข้อสนทนาที่ชวนให้วิตกกังวล เปลี่ยนเป็นถามว่า

"กาลก่อนท่านประมุขป้อมมายังที่นี้กับผู้ใด?"

ประมุขป้อมบูรพากล่าวด้วยความสะท้อนใจว่า

"กาลก่อนมาพร้อมกับผู้ปกครองเมืองประจิมผู้ล่วงลับน้าเก่งเทียนหัวหน้าค่ายทักษิณโง้วกังตง เพื่อไปเยือนเจ้านครอุดรคนก่อนจิวพังชุน เมื่อถึงยามค่ำคืนพากันหยุดม้าอยู่ที่นี้ทอดตาชมดูทิวทัศน์ ถกถึงสถานการณ์ยุทธจักร...ตอนนี้น้าเก่งเทียนล่วงหน้าไปก่อนก้าวหนึ่ง เมื่อหลายเดือนก่อนโง้วกังตงก็... โอ คงเหลือเราผู้แซ่อึ้งคนเดียว หากคราครั้งนี้ช่วยเหลือหลานแซ่จิวไม่ทันการณ์ ไม่ทราบวันหน้าจะแบกหน้าไปพบกับน้องพังชุนได้อย่างไร..."

เอี้ยอิดกังคิดไม่ถึงว่าการถามไถ่ครั้งนี้กลับสะกิดความในใจของประมุขป้อมบูรพา ยามกะทันหันไม่ทราบกล่าวกระไรดี

ทางด้านกีเอี้ยวฮวยก็เดินอย่างแผ่วเบาถึงข้างกายบ้อเซ้ง ถามเบาๆ ว่า

"ท่านต้องการรับประทานมากกว่านี้หรือไม่?"

บ้อเซ้งพลันรู้สึกตัว ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง กีเอี้ยวฮวย

คล้ายนางเซียนประจำตำหนักจันทรา และคล้ายมารดาที่นุ่มนวลที่สุดในแดนดิน หัวใจต้องสั่นสะท้าน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ากำลังคิดถึงเรื่องราว..."

กีเอี้ยวฮวยส่ายหน้ากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้ถามถึงเรื่องนี้ หากแต่ถามว่าท่านต้องการรับประทานมากกว่านี้หรือไม่?"

ใบหน้าขาวซีดของบ้อเซ้งแดงระเรื่อวูบหนึ่ง ตะกุกตะกักว่า

"กีเจ้เจ๊ (พี่สาวแซ่กี)...ขออภัยด้วย...ข้าพเจ้าไม่ทันได้ยินชัดเจน..."

กีเอี้ยวฮวยคล้ายไม่ได้ยินว่าบ้อเซ้งกล่าวว่ากระไร คล้ายเด็กหญิงล้วงสิ่งของลึกลับอันใดให้ผู้ใหญ่ชมดู โดยชักมือจากด้านหลัง ในมือถือน่องกระต่ายย่างข้างหนึ่งยื่นส่งให้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฉวยโอกาสที่ยังร้อนรีบรับประทานเถอะ"

ใต้แสงจันทร์สาดส่อง ต้นสนไหวโอนเอนเล็กน้อย สถานที่นี้แม้มิใช่แหล่งท่องเที่ยวอันเลื่องชื่อ แต่แหล่งท่องเที่ยวอันเลื่องชื่อหามีความสงบร่มรื่นเช่นเดียวกับสถานที่นี้ไม่

บ้อเซ้งกวาดตามอง เห็นสีหน้าท่าทีของกีเอี้ยวฮวยคล้ายมารดาปรานีที่รักถนอมเด็ก และคล้ายกับหญิงสาวแรกรุ่นที่ไร้เดียงสา ที่น่าประหลาดคือ ลักษณะพิเศษของสตรีทั้งสองประเภทนี้ ล้วนหลอมรวมอยู่ในรอยยิ้มอันนุ่มนวลของนาง

บ้อเซ้งคล้ายเหม่อมองจนเซื่องซึมเซาแล้ว

บุรุษในโลกหล้าน้อยคนที่ไม่ชมชอบรูปลักษณะของความเป็นสตรีเช่นนี้ ทั้งนี้เพราะลักษณะพิเศษเพียงประเภทเดียวก็หายากยิ่งอยู่แล้ว อย่าว่าแต่เพียบพูนทั้งสองประเภท

บ้อเซ้งก็เป็นคน ถึงกับเป็นชายหนุ่มอายุเยาว์ ไหนเลยไร้น้ำใจจริงๆ?

กีเอี้ยวฮวยนั่งเคียงคู่กับเขาบนก้อนหิน นางมีอายุมากกว่าบ้อเช้งเกือบสิบปี กับความในใจของชายหนุ่มเช่นนี้ นางย่อมเข้าใจเป็นอย่างดี

บุรุษในวัยนี้มักเหิมเกริมลำพอง เพียงถ่ายทอดบอกตำนานเรื่องราวอันองอาจหาญกล้าต่อหญิงรัก หารับฟังคำพร่ำพรอดของหญิงคนรักบนยอดเขาใต้แสงจันทร์ไม่

กีเอี้ยวฮวยตระเตรียมรับฟัง

แต่บ้อเช้งแตกต่างจากชายหนุ่มทั่วไป

บ้อเช้งไม่ได้ถ่ายทอดบอกกล่าว หากแต่ตระเตรียมรับฟังเช่นกัน

ดังนั้นทั้งสองไม่ได้ถ่ายทอดบอกอันใด ล้วนแต่สดับฟังอย่างจดจ่อ

สดับฟังเสียงลมโชยพัดเส้นผมอย่างไร รับฟังเสียงลมหายใจที่แผ่วเบาของอีกฝ่าย

มองดูหมอกน้ำค้างใต้แสงจันทร์ ฟังว่าเสียงเต้นของหัวใจกันและกันถี่เร็วหรือเชื่องช้า

กีเอี้ยวฮวยยึดถือบ้อเช้งเป็นเด็กหนุ่ม เป็นน้องชาย หรือว่าเป็นคนรัก?

บ้อเช้งเล่า?

เขายึดถือกีเอี้ยวฮวยเป็นมารดา เป็นพี่สาว หรือว่าเป็นคนรัก?

สรุปแล้ว นี่เป็นชาวยุทธจักรที่เร่ร่อนถึงสุดหล้าสองคน

ยังคงเป็นกีเอี้ยวฮวยกล่าววาจาก่อน สุ้มเสียงของนางอ่อนโยนนุ่มละมุนดุจสายลมโชยพัดผ่านใบสน นางถามว่า

"ท่านไยไม่ถามว่าข้าพเจ้าแต่งงานแล้วหรือไม่?"

บ้อเช้งยิ้มแล้ว ยิ้มด้วยความบริสุทธิ์กล่าวว่า

"นี่ไม่มีความสำคัญ ใช่หรือไม่?"

กีเอี้ยวฮวยก็ยิ้มแล้ว รอยยิ้มของนางมิเพียงสามารถโยกไหวบุปผา ต่อให้เป็นต้นพฤกษา มาตรว่าเป็นภูผาก็ต้องสั่นคลอน อย่าว่าแต่หัวใจ นางกล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้าคิดถามท่าน"

บ้อเซ้งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ถามข้าพเจ้า? ถามว่าข้าพเจ้าแต่งงานแล้วหรือไม่หรือไร?"

กีเอี้ยวฮวยร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ท่านกล่าวอันใด ไหนเลยถามเช่นนี้ได้?"

บ้อเซ้งหน้าร้อนผะผ่าวคราหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้น...อย่างนั้นข้าพเจ้าคาดเดาไม่ออก"

กีเอี้ยวฮวยกล่าวว่า

"เท้าของท่าน..."

สีหน้าบ้อเซ้งพลันแปรเปลี่ยนไป

กีเอี้ยวฮวยไม่กล่าวสืบต่อ นางเห็นบ้อเซ้งเบือนหน้าไปช้าๆ หันหน้าหาผนังศิลา มองดูม่านวิกาลอันมืดมิด คล้ายรูปปั้นที่เต็มไปด้วยความในใจอยู่เต็มอก

กีเอี้ยวฮวยก้มศีรษะกล่าวว่า

"หากว่าข้าพเจ้าสะกิดแผลหัวใจของท่าน ขอท่านอย่าได้ตำหนิ ท่านไม่จำเป็นต้องตอบคำถามข้าพเจ้า"

ชั่วครู่ให้หลัง บ้อเซ้งค่อยกล่าวทำลายความเงียบสงัดของรัตติกาลว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าบอกต่อท่าน"

เขาจ้องมองกีเอี้ยวฮวยอย่างลึกซึ้ง เห็นนางช้อนตาอันลึกล้ำขึ้น จึงกล่าวสืบต่อ

"เนื่องจากข้าพเจ้าไม่เคยบอกต่อผู้ใดมาก่อน ดังนั้นไม่ทราบ

กล่าวเริ่มอย่างไรดี”

กีเอี้ยวฮวยส่งเสียงดังอ้อ รอให้เขาเอ่ยปาก

สุ้มเสียงบ้อเช้งฟังดูคล้ายอยู่ไกลลิบลับ น้ำเสียงก็แปลกประหลาดยิ่ง เขากล่าวว่า

“เรื่องราวของข้าพเจ้ายาวยิ่ง เพราะแฝงไว้ด้วยคราบเลือดและน้ำตาสิบหกปี เรื่องราวของข้าพเจ้าก็สั้นยิ่ง ทั้งไม่น่าฟังแม้แต่น้อย”

กีเอี้ยวฮวยกล่าวว่า

“ขอเพียงท่านยอมบอกเล่า ข้าพเจ้ายินดีรับฟัง ไม่ว่ายาวหรือสั้นก็ตาม”

บ้อเช้งจึงกล่าว

“เมื่อสิบหกปีก่อน ข้าพเจ้ายังเป็นเด็กน้อยอายุหกขวบ เติบโตในครอบครัวอันมั่งคั่ง ภายในบ้านมีทั้งสิ้นสามสิบสองชีวิต บิดาเป็นบัณฑิต เปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ ความสามารถในเชิงกวีนิพนธ์เป็นเอกในนครหลวง มารดามีฝีมือในทางเย็บปักถักร้อย สามารถปักดอกไม้ที่แม้แต่ในวังหลวงยังปักไม่ได้ ขณะเดียวกันเข็มปักดอกไม้ทิ่มแทงจุดเส้นทั้งเจ็ดสิบสองจุดบนร่างรักษาคน ใช้รักษาโรคและฆ่าคนได้...

“ตอนนั้นข้าพเจ้ามีความสุขยิ่ง ไม่วิตกทุกข์ร้อนอันใด แต่แล้วในค่ำคืนหนึ่ง ปรากฏผู้คลุมหน้าสิบสามคนบุกรุกเข้ามา...”

สีหน้าบ้อเช้งกลับกลายเป็นขาวซีด เอ่ยสืบต่อ

“เสียงกรีดร้อง เสียงแผดร้อง การนองเลือด การฆ่าฟัน และข่มขืนดำเนินไปอย่างโหดร้าย...บิดาเราล้มลงนอนจมกองเลือด ที่กลางหลังถูกอาวุธลับซัดใส่...มารดาเราก้มลงมองดูบิดา พลอยพลาดพลั้งถูกคร่ากุม และถูกฆ่าด้วยฝีมืออันโหดเหี้ยมอำมหิต...สามสิบสองชีวิตภายในบ้านถูกเข่นฆ่าสังหารสิ้น ไม่หลงเหลือแม้สัตว์เลี้ยง

“คนเคราครึ้มผู้หนึ่งเดินเข้ามา คาดคั้นถามถึงที่ซ่อนสมบัติ

และเคล็ดวิชาเข็ม และเคี่ยวเข็ญลงทัณฑ์ต่อข้าพเจ้า เพราะเหตุนี้เท้าทั้งสองของข้าพเจ้าจึง...ข้าพเจ้าไม่ได้ร้องไห้ ไม่ได้หลั่งน้ำตา คนผอมซูบอีกคนหนึ่งแผดเสียงหัวร่อ ตวัดเท้าเตะข้าพเจ้าไปยังลานตึกหลัง...

"ต่อจากนั้นพวกมันชักชวนกันไป ก่อนไปจุดไฟเผาบ้าน แม้แต่คนบ้านใกล้เรือนเคียงที่รุดมาดับไฟก็ถูกฆ่า จับโยนไปในกองไฟ... ข้าพเจ้าก็ตกอยู่ในกองไฟ ใช้มือทั้งสองข้างคืบคลานออกมา หลังจากนั้นสิ้นสติไป...

"ตอนนั้นข้าพเจ้าที่สามารถคืบคลานออกมา เพราะว่าข้าพเจ้าจดจำพฤติการณ์ของพวกมัน จดจำหนี้แค้นอันโชกเลือดรายนี้ จดจำค่ำคืนนี้เอาไว้..."

ร่างของบ้อเช้งสั่นสะท้านในสายลม สุ้มเสียงชะงักขาดหาย หายใจอย่างกระชั้นเร่งร้อนชั่วขณะ ค่อยกลับคืนสู่ความสงบทีละน้อย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสิ้นสติไป เมื่อฟื้นคืนสติมา เป็นราตรีดาวพราวพรั่ง ชายชราหน้าซูบสดใสผู้หนึ่งกอดข้าพเจ้าไว้ด้วยความรักเวทนา... ข้าพเจ้าจำได้อย่างชัดเจน ข้าพเจ้าทราบว่าท่านผู้เฒ่าเป็นคนดี คล้ายเป็นผู้ที่จะดูแลข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าร้องไห้แล้ว ฉุดดึงท่านผู้เฒ่าไว้ถามท่าน ผู้เฒ่าว่าเหตุใดพนักงานกรมเมืองไม่แก้แค้นให้แก่บิดามารดาข้าพเจ้า..."

เอ่ยถึงตอนนี้ บ้อเช้งต้องแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา จากนั้นกล่าวว่า

"ชายชรานั้นบอกต่อข้าพเจ้าว่า 'ไม่มีประโยชน์หรอก เจ้าหน้าที่ทั่วไปรู้จักแต่ข่มเหงคนอ่อนแอกลัวเกรงอันธพาลดุร้าย เมื่อพบพานยอดฝีมือฝ่ายอธรรม หรือเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ ก็ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายได้' ท่านผู้เฒ่ายังบอกว่า 'เราบอกเรื่องเหล่านี้ต่อเจ้า เจ้าคงไม่เข้าใจ'

"ข้าพเจ้าบอกว่า ข้าพเจ้าเข้าใจ ข้าพเจ้าเข้าใจ...

"ท่านผู้เฒ่าคล้ายประหลาดใจยิ่ง ต่อจากนั้นท่านผู้เฒ่าบอกต่อข้าพเจ้าว่า ฟ้าดลบันดาลให้ท่านพบกับข้าพเจ้า ท่านเองก็เป็นเจ้าหน้าที่บ้านเมือง แต่ยังไม่มีผู้ใดที่ท่านไม่กล้าจับกุม และไม่มีผู้ใดที่ท่านไม่กล้าฆ่า ขอเพียงเป็นคนที่สมควรฆ่า ท่านกล้าที่จะรับผิดชอบ... ท่านผู้เฒ่าถามข้าพเจ้าว่า 'ต้องการให้เราแก้แค้นให้แก่เจ้าหรือไม่?'

"ข้าพเจ้าพลันหยุดร้องไห้ บอกต่อท่านว่า 'ไม่ต้องการ'

"ท่านผู้เฒ่าประหลาดใจกว่าเดิม ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'ขอท่านผู้เฒ่าสอนวิชาฝีมือแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะแก้แค้นด้วยตัวเอง'

"ตอนแรกท่านผู้เฒ่าไม่รับปาก ข้าพเจ้าจึงร้องไห้อีก ทั้งยังร้องห่มร้องไห้ใหญ่...ภายหลังท่านผู้เฒ่ามองดูสองเท้าที่พิการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าบอกว่า 'ท่านผู้เฒ่าไม่รับปาก มิสู้อย่าได้ช่วยเหลือข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามิเพียงจะแก้แค้นให้แก่ตัวเอง มิหนำซ้ำยังจะร่ำเรียนวิชาฝีมือ ทำหน้าที่แก้แค้นให้แก่ชนชาวโลกเช่นเดียวกับท่านผู้เฒ่า'

"ท่านผู้เฒ่ายิ้มออกมา กล่าวว่า 'คิดไม่ถึงเจ้าอายุเพียงนี้สามารถกล่าวคำพูดเช่นนี้...'

"ในที่สุดท่านผู้เฒ่ารับปาก นับแต่นั้นก็เลี้ยงดูข้าพเจ้า ฝึกอบรมข้าพเจ้า ขณะเดียวกันก็ฝึกอบรมศิษย์น้องของข้าพเจ้าหลายคน... จนบัดนี้ข้าพเจ้ายังประหลาดในที่ตอนนี้ข้าพเจ้าอายุยังเยาว์ กลับกล่าวคำพูดเช่นนั้นออกมา...จวบกระทั่งข้าพเจ้าเติบใหญ่ ค่อยทราบว่าท่านผู้เฒ่าคือจูกัวะซิงแซที่มีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน หลังจากนั้นพวกเราเหล่าซือเฮียตี๋ก็ได้รับการเรียกขานเป็นสี่ยอดมือปราบ..."

บ้อเช้งยิ้มอย่างอับจนปัญญาปิดท้าย

ลมหยุดพัก ไม่ว่าสรรพเสียงใดก็ไม่มี

โลกหล้านี้ยามนี้ที่ตกอยู่ในความเงียบสงัดโดยสิ้นเชิง ไม่ทราบ

ว่าเป็นความน่าเศร้า หรือเป็นที่น่าสลดใจ

ชั่วครู่ให้หลัง กีเอี้ยวฮวยค่อยทอดถอนใจกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"โจรร้ายที่ปล้นฆ่าล่าล้างบ้านของท่าน สุดท้ายท่านหาพบหรือไม่?"

บ้อเช้งนั่งซึมเซา กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"จนบัดนี้ข้าพเจ้ายังไม่ทราบว่าพวกมันเป็นใคร แต่สักวันหนึ่งข้าพเจ้าต้องหาพบ... ดังนั้นข้าพเจ้าแก้แค้นอยู่ทุกวัน มิเพียงลงมือให้กับตัวเอง ทั้งยังกระทำแทนเหล่ากำพร้าที่ไม่มีปัญญาร้องเรียนได้ พวกมันจึงเรียกขานข้าพเจ้าว่าบ้อเช้ง (ไร้น้ำใจ) ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าลงมือโดยไร้น้ำใจจริงๆ..."

ลมสงบ ผู้คนก็สงบ

หัวไหล่ของกีเอี้ยวฮวยกระทบกับบ้อเช้ง กลิ่นหอมจางๆ แตะจมูกบ้อเช้ง บ้อเช้งรู้สึกถึงความอบอุ่น

ไม่มีผู้ใดกล่าววาจาอีก ทั้งนี้เพราะในยามนี้ไม่จำเป็นต้องกล่าวอีก

ทันใด ที่ไหล่เขาบังเกิดเสียงม้าร้องดังมา เพียงชั่วขณะก็โถมถึงบนยอดเขา ทั้งรวดเร็วและเร่งร้อนยิ่ง

บ้อเช้งเพียงกล่าววาจาประโยคหนึ่งว่า

"เป็นม้าสองตัว"

ก้วงบ้อเก๊กกับเอี้ยอิดกังพากันพุ่งตัวออกไป ตรงเข้ารับหน้า

ในความมืดปรากฏม้าพ่วงพีสองตัวตะกุยเท้าทั้งแปดข้าง ยามวิกาลยังเดินทางอย่างรีบร้อน คล้ายกับมุ่งมาหาทั้งหมด

เห็นม้าพ่วงพีสูงใหญ่ คนบนหลังม้ามีท่วงท่าสันทัดจัดเจน สีหน้ารุ่มร้อนลนลาน พอเห็นบนยอดเขามีผู้คน สีหน้าอันรุ่มร้อนลนลานก็กลายเป็นเคลือบแคลงสงสัย

พลันปรากฏเงาร่างสองสายถลันวูบออกมาแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา ประชิดอยู่ข้างม้าทั้งสองตัว เป็นก้วงบ้อเก๊กกับเอี้ยอิดกังเอง

ก้วงบ้อเก๊กร้องถามว่า

"ผู้มาเป็นใคร?"

ชายฉกรรจ์ชุดดำบนหลังม้าผู้หนึ่งกระชากเสียงว่า

"นี่เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

เอี้ยอิดกังยิ้มพลางกล่าวถามว่า

"ท่านทั้งสองเดินทางยามวิกาลด้วยเรื่องอันใด?"

ชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่งก็สวมชุดดำ ที่ปกเสื้อคล้ายปักรูปดอกไม้เหลืองดอกหนึ่ง มันหวดแส้ออก ปากตวาดว่า

"อย่าได้ขัดขวางการทำงานของตั่วเอี้ย (คำเรียกตัวเองเป็นเจ้านายใหญ่)"

ก้วงบ้อเก๊กยกง้าวต้านทาน จากนั้นกวาดจู่โจมออกดังหวีดใหญ่ ทั้งสองกลับต่อสู้กันเป็นพัลวัน

ประมุขป้อมบูรพากวาดตามอง รู้สึกว่าชายฉกรรจ์ที่ใช้แส้ม้าคุ้นตายิ่ง ยามนั้นชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่งก็ชักขวานออกมา ขู่คำรามว่า

"มารดาเจ้าข่มเหงนครอุดรมากพอแล้ว บิดาขอเสี่ยงกับเจ้า"

ประมุขป้อมบูรพาแม้อายุสูงวัย ยังมีสายตาแหลมคม เหลือบเห็นที่ปกเสื้อชายฉกรรจ์ชุดดำผู้นี้ก็ปักรูปดอกไม้เหลืองดอกหนึ่ง ต้องร้องว่า

"หยุดมือ เป็นพวกเดียวกัน"

เสียงตวาดครั้งนี้ดังปานฟ้าร้อง เงาคนพลันผละจากกัน ชายฉกรรจ์ที่ใช้ขวานกวาดมองมาตามเสียง ความโกรธแค้นกลายเป็นตื่นเต้นยินดี ร่ำร้องว่า

"ท่านประมุขป้อม ท่านไฉนมาแล้ว?"

ประมุขป้อมบูรพาแหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"เป็นเจ้าจริงๆ เอี้ยสี่ไฮ้ ขวานเบิกภูเขาของเจ้าไฉนไม่แข็งขันเช่นกาลก่อน?"

ขวานเบิกภูเขาเอี้ยสี่ไฮ้หัวร่อจนหุบปากไม่ลง คล้ายกับพบพานญาติสนิทที่จากกันนานปี ฉดลากชายฉกรรจ์อีกคนหนึ่งเข้ามา กล่าวว่า

"ท่านประมุขป้อม เมื่อครู่เอี้ยสี่ไฮ้มีตาแต่ไร้แวว กลับกล้าลงมือต่อคนของท่านผู้เฒ่า นับว่าสมควรตายจริงๆ นี่เป็นพี่น้องในนครเรียกว่าเตียวเซ่ง รีบคำนับท่านประมุขป้อม..."

ประมุขป้อมบูรพายิ้มพลางกล่าวว่า

"มิต้องมากมารยาท"

มิคาดเตียวเซ่งกลับคุกเข่าลง ประมุขป้อมบูรพารีบยื่นมือประคองมัน เตียวเซ่งกล่าวคร่ำครวญว่า

"พวกเราฝ่าออกจากวงล้อมกลางวิกาล เพื่อไปหาท่านประมุขป้อม ยังมีนายน้อยค่ายทักษิณ กับผู้ปกครองเมืองประจิม นครอุดรถูกสี่อสูรฟ้าปิดล้อมเป็นแรมเดือน ขาดเสบียงอาหาร ผู้คนในนครหิวโหยปางตาย พานเกิดโรคระบาดซ้ำเติม ที่ประสบชะตากรรมคือสตรีและเด็ก หนึ่งเดือนนี้บ้างต่อสู้จนตัวตาย บ้างล้มป่วยตาย บ้างหิวโหยตาย ล้มตายไปเกือบครึ่ง แต่กำลังหนุนยังไม่มาถึง... ท่านประมุขป้อมมาแล้วก็ประเสริฐ เจ้านครจิ๊วของพวกเรารอจนร้อนรุ่มนัก หากมิใช่แป๊ะโกวเนี้ยเหนี่ยวรั้งทัดทานไว้ เขาคงออกจากนครมาต่อสู้แตกหักแล้ว"

ประมุขป้อมบูรพากล่าวด้วยความตระหนกว่า

"เจ้ารีบลุกขึ้น... นครอุดรเป็นไรแล้ว?"

เตียวเซ่งมิเพียงไม่ลุกขึ้น แม้แต่เอี้ยสี่ไฮ้ก็คุกเข่าลง กล่าวราวกับจะร่ำไห้ว่า

"นครอุดรแทบไม่อาจต้านทานต่อไปแล้ว สี่อสูรฟ้านำสมุน

บริวารทั้งสิบหกคนบุกโจมตีสามครั้ง สิบองครักษ์พิทักษ์นครต่อสู้จนตัวตายไปสามคน อีกสามคนถูกจับตัวไปเป็นมนุษย์ยาย้อนกลับมาโจมตีนคร ยังมีอีกสองท่านรับบาดเจ็บสาหัส โอ...”

ประมุขป้อมบูรพากล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“รีบลุกขึ้น ลุกขึ้นมาแล้วค่อยว่ากล่าว”

เตียวเซ่งผุดลุกขึ้นอย่างไม่ยินยอม กล่าวว่า

“พวกเรามีคนที่ต่อสู้ได้ไม่กี่สิบคน ดังนั้นรวบรวมหน่วยกล้าตายหน่วยหนึ่ง มีทั้งสิ้นสิบคน อาศัยความมืดตีฝ่าออกจากนคร แต่มีเพียงสองคนฝ่าวงล้อมออกมาได้ ที่หลงเหลือ...”

ประมุขป้อมบูรพาทอดถอนใจกล่าวว่า

“เมืองประจิมกับค่ายทักษิณมีปัญหาภายในไม่สามารถช่วยเหลือพวกเจ้า เราแบ่งกำลังของป้อมออกเป็นสามส่วน ส่วนหนึ่งไปสนับสนุนเมืองประจิมกับค่ายทักษิณ ส่วนหนึ่งเฝ้ารักษาป้อมบูรพา ที่หลงเหลือติดตามเรารุดมายังนครอุดร ตลอดรายทางถูกซุ่มจู่โจม คงเหลือผู้คนไม่กี่คนนี้”

เอี้ยสี่ไฮ้พึมพำว่า

“ขอเพียงท่านประมุขป้อมมาแล้ว นครอุดรต้องมีหนทางรอดแน่นอน... ประหลาดแท้ พวกเราที่สามารถทะลวงฝ่าออกมา เป็นเพราะขุมกำลังของฝ่ายตรงข้ามคล้ายอ่อนโทรมลง...”

ประมุขป้อมบูรพากล่าวว่า

“นี่ไม่น่าประหลาด ทั้งนี้เพราะสองในสี่อสูรฟ้า คือเจ้าอสูรกับสี่จอมโฉดชั่ว เซียนอสูรกับทารกล่าชีวิตทั้งสี่ล้วนตายใต้เงื้อมมือพวกเรา”

ดวงตาเตียวเซ่งกับเอี้ยสี่ไฮ้ทอประกายประหลาดชนิดหนึ่ง จากนั้นกล่าวด้วยความยินดีว่า

"อย่างนั้นประเสริฐแท้...ท่านประมุขป้อม ขอเชิญพวกท่านรีบรุดไปยังนครอุดรได้หรือไม่?"

ประมุขป้อมบูรพาตัดสินใจในบัดดล กล่าวว่า

"ตกลง พวกเราไม่เดินทางกลางคืน เพราะกลัวว่าไม่คุ้นกับเส้นทาง ทั้งกลัวเกิดการเข้าใจผิด ยามนี้มีพวกเจ้านำทางก็ประเสริฐ"

กล่าวพลางคิดหันไปถามบ้อเช้ง กลับเห็นเด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่แบกยกเกี้ยวขึ้น เตรียมพร้อมออกเดินทาง

เตียวเซ่งกับเอี้ยสี่ไฮ้มองดูเกี้ยวหลังนั้น ดวงตาทอแววครุ่นคิดขึ้น

ทั้งหมดทิ้งม้าอยู่บนเขา เคลื่อนไหวตามพุ่มไม้อย่างรวดเร็ว โดยปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด

วิกาลยามสอง ขบวนผู้คนก็ข้ามยอดเขาจี่กวนเนี่ย เห็นนครโบราณหลังหนึ่งปรากฏอยู่ที่ไหล่เขา ราวกับมังกรที่บินไม่ขึ้นตัวหนึ่ง

นครอุดรในยามนี้ ปราศจากเค้าความรุ่งเรืองเช่นกาลก่อน กระทั่งโคมไฟสักดวงก็ไม่มี

ทุกผู้คนเคลื่อนเข้าใกล้ช้าๆ เห็นบนประตูนครจารึกอักษรสามตัวเป็นคำ 'นครบู่เอี้ยง' ที่ด้านข้างลงนามว่าจิวเก่งซุก

นครบู่เอี้ยงเป็นชื่อที่แท้จริงของนครอุดร จิวเก่งซุกเป็นผู้ก่อตั้งนครอุดร และเป็นเจ้านครรุ่นที่หนึ่ง ผ่านการตกทอดมาสามรุ่น ปัจจุบันอยู่ในความดูแลของเจ้านครรุ่นที่สี่จิวแป๊ะอู

วันเวลาที่ผ่านมา นครอุดรไม่มีสภาพเปลี่ยวร้างวังเวง และอเนจอนาถเช่นคืนนี้มาก่อน

ประมุขป้อมบูรพาสะทกสะท้อนยิ่ง อดถอนใจเบาๆ มิได้ เตียวเซ่งส่งเสียงซู่คำหนึ่ง กระซิบบอกว่า

"ศัตรูซุ่มอยู่ละแวกใกล้เคียง อาจฮือออกมาได้ทุกเมื่อ ท่าน

ประมุขป้อมอย่าเพิ่งร้อนรุ่ม เราจะส่งสัญญาณติดต่อกับเจ้านครพวกเราแล้วค่อยว่ากล่าว”

ประมุขป้อมบูรพาผงกศีรษะรับ เอี้ยสี่ไฮ้ตวัดมือวูบ ซัดประกายดาวสามจุดขึ้นสู่ท้องฟ้า สว่างวูบแล้วหายวับ จากนั้นบนกำแพงนครอันมืดมิดก็ปรากฏประกายดาวสามจุดกะพริบตอบ

ประมุขป้อมบูรพาใจหายวูบ ภายในนครดูไปเงียบสงบ แท้ที่จริงวางกำลังอย่างเข้มงวด เฝ้ารักษาการณ์อยู่ตลอดเวลา

ต่อจากนั้นที่ประตูนครปรากฏโคมลอยสีขาวซีดดวงหนึ่งลอยขึ้นเตียวเซ่งรีบกล่าวว่า

“ประตูนครเปิดออกแล้ว พวกเรารีบเข้าไป อย่าให้ศัตรูฉวยโอกาสรุกล้ำ”

ศัตรูยังโอบล้อมอยู่เบื้องนอก ผู้คนในนครย่อมไม่เปิดประตูอ้ากว้างออกต้อนรับ ได้แต่จุดโคมลอยส่งข่าว ผู้ที่ทราบความนัยย่อมรู้แน่แก่ใจ ผู้ที่ไม่ทราบเรื่องบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยวู่วาม

เอี้ยสี่ไฮ้กล่าวคำ ‘รีบด่วน’ โถมออกไปก่อน ทุกผู้คนตามติดอยู่ด้านหลัง วิ่งปราดไปยังประตูนคร

เมื่อเข้าใกล้ประตูนคร เอี้ยสี่ไฮ้ยกมือผลักโดยแรง ประตูเหล็กอันหนักอึ้งถูกผลักเปิดแง้มออกครึ่งเชียะ เอี้ยสี่ไฮ้กล่าวด้วยความยินดีว่า

“รีบเข้าไป”

จนบัดนี้ศัตรูยังไม่พบเห็นทั้งหมด นับเป็นความโชคดีประการหนึ่ง ตอนนี้ทั้งหมดเปิดเผยร่องรอย ศัตรูยังอยู่ในที่มืด ไม่มีผู้ใดยินยอมรั้งอยู่เบื้องนอกเนิ่นนาน ปรารถนาใคร่เข้าสู่นครอุดรไปสมทบกัน ดังนั้นรีบเร้นกายเข้าไป”

ภายในนครมีชายชราไว้เคราขาวดอกเลา ทั้งชราทั้งหลังค่อม

คนหนึ่ง มือถือไม้เท้าที่ทั้งหยาบทั้งดำเล่มหนึ่ง ราวกับว่าหากปราศจากไม้เท้า ก็อาจทรงกายได้ ปากยังเร่งรัดผู้คนว่า

"รีบเข้ามา รีบเข้ามา เจ้านครรออยู่ภายใน"

ประมุขป้อมบูรพาก้าวยาวๆ เข้าไป ก้วงบ้อเก๊กติดตามหลัง ถัดไปเป็นเด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่หามเกี้ยวของบ้อเซ้งเข้าไป

เซ็กอั้งเก๊ก กีเอี้ยวฮวย หญิงรับใช้ดอกเหมย กล้วยไม้ ไผ่เขียว และเอี้ยอิดกัง ขณะจะเดินเข้าไป เด็กรับใช้ของบ้อเซ้งผู้หนึ่งพลันกระซิบที่ข้างหูประมุขป้อมบูรพาหลายคำ

ประมุขป้อมบูรพาพอก้าวเข้าประตู พลันชะงักเท้าลง ถามว่า

"เล่าเฮ้ง (คนแซ่เฮ้ง) เล่า? เล่าเฮ้งที่เฝ้าประตูพลันเล่า?"

ชายชรานั้นหยีตาลง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตายแล้ว ถูกเหล่ามารร้ายฆ่าตายแล้ว"

ประมุขป้อมบูรพาพลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เจ้าเป็นใคร?"

ชายชรานั้นไม่ตอบคำ กลับถอยปราดไป ส่งเสียงกู่แหลมเล็กที่สั่นขวัญสะท้านวิญญาณคำหนึ่ง จากนั้นซัดขว้างไม้เท้าในมือออก บินคว้างเข้าไปภายในเกี้ยว เสียงโครมเมื่อกระแทกถูกวัตถุในเกี้ยวแล้วบินกลับออกมา ตกไปในมือของชายชรานั้น

เพียงชั่วพริบตา บ้อเซ้งก็ถูกลอบทำร้ายแล้ว

ประมุขป้อมบูรพาทั้งคับแค้นทั้งเดือดดาล ตวาดพลางชักดาบพริบตาที่ชักดาบ ซอกแขนเผยช่องโหว่ เอี้ยสี่ไฮ้พลันจามขวานใส่

คมขวานครานี้รวดเร็วดุจสายฟ้า

อย่าว่าแต่ประมุขป้อมบูรพาคาดคิดไม่ถึงว่า คนข้างกายกลับลงมือลอบทำร้าย

แต่เด็กรับใช้กระบี่เงินทองคล้ายคาดการณ์อยู่ก่อน ยื่นกระบี่

เงินทองออก ไขว้สลับเป็นรูปกากบาท เสียงเคร้งเมื่อรับขวานนี้เอาไว้ กระบี่อีกสองเล่มแทงปราดใส่จุดสำคัญที่ด้านหลังของเอี้ยสี่ไฮ้

เด็กรับใช้กระบี่เงินทองลงมือโดยพร้อมเพรียง เกี้ยวหลังนั้นจึงร่วงหล่นลงกับพื้นหน้าประตูนคร

เอี้ยสี่ไฮ้ยามคับขันไม่ลนลาน ชักขวานอีกเล่มหนึ่งปัดป่ายกระบี่คู่ จากนั้นร่ายรำขวานคู่ออก

การลงมือครั้งนี้ เปรียบกับตอนที่ต่อสู้กับก้วงบ้อเก๊กและเอี้ยอิดกังไม่ทราบรวดเร็วกว่าเท่าใด ดุร้ายกว่าเพียงไหน

เตียวเซ่งพลันโถมออกไป หวดแส้ม้าสิบกว่าครั้ง คุกคามเด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่ล่าถอย ได้ยินชายชราที่ออกมาเปิดประตูตวาดว่า

"ถอย"

เอี้ยสี่ไฮ้กับเตียวเซ่งชิงพุ่งขวับถึงมุมกำแพงของนครอุดร ทุกผู้คนยังไม่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด ชายชรานั้นพลันเงยหน้าขึ้นตวาดถึงว่า

"สาดเท"

ประมุขป้อมบูรพาและพวกเงยหน้าขึ้น บังเกิดความตื่นตระหนกยิ่ง เห็นบนกำแพงล้อมของนครอุดร ปรากฏคนชุดดำสองคนหิ้วน้ำมันที่ต้มเคี่ยวจนเดือดพล่านคนละถัง เตรียมสาดเทลงมา

ประมุขป้อมบูรพาร้องตวาดว่า

"รีบถอย"

แต่ผู้คนที่เบื้องหน้าเข้านครไป ผู้คนที่ด้านหลังยังไม่ทราบว่าเกิดเรื่องใด ประตูนครเพียงเปิดแง้มออกครึ่งเชียะ ไม่ว่ารุกหรือถอยไหนเลยง่ายดายดังใจนึก

ยังมีน้ำมันที่ต้มเคี่ยวจนเดือดพล่าน ไม่มีสิ่งใดรับไว้ได้

เห็นแน่ชัดว่าประมุขป้อมบูรพาและพวกต้องประสบชะตากรรม

แล้ว ทันใด บนกำแพงปีกกาเหนือประตูนครพลันปรากฏประกายสีขาวสายหนึ่งพุ่งวาบออกมา

ประกายสีขาวรวดเร็วเร่งร้อนสุดบรรยายปักฉึกใส่หน้าผากของคนชุดดำที่เตรียมสาดเทน้ำมันลงมาผู้หนึ่ง

คนชุดดำนั้นพลิกร่างลงจากกำแพงในบัดดล

คนชุดดำอีกคนหนึ่งตื่นตระหนกยิ่ง ไม่กล้าเทน้ำมันลง ลอยตัวขึ้นชักดาบจากฝัก

บนกำแพงปีกกาปรากฏประกายสีขาววูบอีกครา ซัดพุ่งออกดุจสายฟ้า

ชายชรานั้นใช้ไม้เท้ายันพื้น ตวาดสั่งว่า

“ลงมา”

คนชุดดำที่ถือดาบรีบกระโดดลงจากบนกำแพง ประกายสีขาวจึงพุ่งผ่านเบื้องบนศีรษะไป รอจนคนชุดดำนั้นตกถึงพื้น เส้นผมที่ถูกประกายสีขาวตัดขาดกระจุกหนึ่งยังลอยพัดพลิ้วอยู่กลางอากาศ

คนชุดดำที่ถือดาบถึงกับแตกตื่นจนหน้าเขียวคล้ำ

น้ำมันที่ต้มเคี่ยวทั้งสองถังนั้นยังทิ้งอยู่บนกำแพงของนครอุดร

บนกำแพงปีกกาที่มืดมิดเป็นแผ่นผืนนั่งไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง เป็นชายหนุ่มชุดขาวที่เท้าพิการผู้หนึ่ง

บ้อเช้งไม่อยู่ภายในเกี้ยวแล้ว

บ้อเช้งขึ้นไปบนกำแพงนครตั้งแต่เมื่อใด?

ที่แท้บ้อเช้งพบเห็นเลศนัยแต่แรก จึงลอยตัวขึ้นบนกำแพง

นี่เรียกว่าตั๊กแตนจับจั๊กจั่น นกกระจิบติดตามอยู่ด้านหลัง

คนชุดดำที่ร่วงหล่นลงจากกำแพงนคร ถูกมีดบินเล่มหนึ่งปักใส่หน้าผาก มีดบินยาวสี่นิ้ว จมหายไปในหน้าผาก ก่อนที่มันจะร่วงหล่น

ลงมา ก็เสียชีวิตแล้ว

ยามนั้นเอี้ยสี่ไฮ้ เตียวเซ่ง และคนชุดดำที่ถือดาบยืนเรียงรายเป็นรูปพัด อยู่ทางด้านหลังของชายชรานั้น ชายชราไว้เคราครึ้มขาวดอกเลา สองตาหยีเป็นเส้นเดียว แต่สาดประกายประหลาดที่น่าประหวั่นพรั่นใจ

ทางด้านเซ็กอั้งเก๊ก กีเอี้ยวฮวย หญิงรับใช้ดอกเหมย กล้วยไม้ไผ่เขียว และเอี้ยอิดกังพากันฮือเข้ามา ประตูนครก็ถูกผลักเปิดออก ทุกผู้คนยืนเรียงรายเป็นแถวเดียว กลายเป็นส่องทัพตั้งประจันกัน

ชายชรานั้นพลันส่งเสียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง เสียงหัวร่อสะท้านแก้วหูผู้คนดังอึงอล จากนั้นชายชรานั้นค่อยชะงักเสียงหัวร่อ ดวงตาทอแววกลอกกลิ้งดุจสุนัขจิ้งจอก กล่าวว่า

"ประเสริฐ บ้อเช้งอันประเสริฐ"

ประมุขป้อมบูรพาขุ่นแค้นจนแทบมีควันพวยพุ่งจากร่าง พลันฉุกใจคิด นึกถึงคนผู้หนึ่งขึ้นมา ถามว่า

"ท่านคือจอมอสูรซิปุยฮู้*?"

ชายชรานั้นแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"แม้แต่เจ้าอสูรซุ้งอูสี่ตี๋ (น้องที่สามแซ่ซุ้งอู) กับเซียนอสูรลุ้ยซาตี๋ (น้องที่สามแซ่ลุ้ย) ล้วนตายใต้เงื้อมมือพวกเจ้า กระต่ายตายสิ้น จิ้งจอกไหนเลยไม่เศร้าโศกได้?"

ประมุขป้อมบูรพาเหลียวหน้าไปยังเอี้ยสี่ไฮ้กับเตียวเซ่ง กล่าวว่า

"พวกเจ้าก็มิใช่เอี้ยสี่ไฮ้กับเตียวเซ่งแล้ว?"

'เอี้ยสี่ไฮ้' ยกมือปาดใส่ใบหน้า ก็กลายเป็นผู้คนอีกคนหนึ่ง กล่าวว่า

"เราเป็นบริวารจอมอสูร"

---

* ซิเป็นแซ่ ปุยฮู้แปลว่าจิ้งจอกเศร้าโศก

'เตียวเซ่ง' ก็ปลดหน้ากากหนังมนุษย์ลงมาใบหนึ่ง กล่าวว่า "เราเป็นปีศาจอันดับแรกในสี่ปีศาจภูตพรายสังกัดจอมอสูร"

ประมุขป้อมบูรพาขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ กระชากเสียงว่า "อย่างนั้นเอี้ยสี่ไฮ้กับเตียวเซ่งอยู่ที่ใด?"

'เตียวเซ่ง' ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หน้ากากของเราใบนี้จัดทำจากหนังมนุษย์ ท่านย่อมทราบว่าใช้หนังมนุษย์ของผู้ใดเหมาะสมที่สุด?"

ใบหน้าประมุขป้อมบูรพากลับกลายจากเขียวคล้ำเป็นขาวซีด ร้องถามว่า

"คนในนครอุดรเล่า?"

นครอุดรเงียบงันวังเวง เวิ้งว่างเปล่าไร้ผู้คน หรือว่าผู้คนในนครอุดรล้วนประสบภัยแล้ว?

ใบหน้าประมุขป้อมบูรพากลับกลายเป็นแดงก่ำ แสดงว่าบันดาลโทสะ ร้องว่า

"ซิปุยฮู้ วันนี้เราจะทวงถามความแค้นให้กับนครอุดร"

จอมอสูรรูปร่างทั้งอ้วนทั้งต่ำเตี้ย ดูไปบวมฉุยิ่ง แต่ดวงตาทั้งคู่ทั้งกลอกกลิ้งทั้งชั่วร้าย ปากกล่าวว่า

"พวกเจ้าแม้รอดพ้นจากหลุมพรางด่านแรก แต่มิใช่หมายความว่าพวกเจ้าชนะแล้ว รอสักครู่พวกเรายังจะต่อสู้กันสักครา แต่เราต้องการทราบว่า พวกเจ้าทราบได้อย่างไรว่าพวกเราคิดตัดกำลังพวกเจ้าล่อพวกเจ้าเข้ามาในนคร ใช้น้ำมันเดือดพล่านราดรดสังหาร กวาดล้างให้สิ้นซากในคราเดียว?"

ประมุขป้อมบูรพาได้ยินจอมอสูรเปิดเผยแผนการออกมา สร้างความขุ่นแค้นจนจมูกแทบบิดเบี้ยว แต่มันมีนิสัยสัตย์ซื่อถือมั่นไม่คิดอวดอ้างความดีความชอบ จึงกล่าว

"มิใช่เราพบเห็น หากแต่เป็นเซี่ยวกอยี้ (คำเรียกเด็กชายอายุเยาว์) ผู้นี้ให้เราถามว่าเล่าเฮ้งที่เฝ้าประตูไปที่ใด เรามาที่นี้สิบกว่าครั้ง คนเฝ้าประตูแต่ละครั้งล้วนสลับสับเปลี่ยน ไหนเลยมีเล่าเฮ้งอันใด ตอนนั้นเราค่อยสะกิดความสงสัยขึ้น"

'เซี่ยวกอยี้' ที่มันเอ่ยถึง เป็นเด็กรับใช้ที่ใช้เพลงกระบี่ลำไส้ขาดนั้น ได้ยินมันกล่าวว่า

"คำพูดนี้มิใช่ข้าพเจ้ากล่าว เป็นกงจื้อ (คุณชาย) พวกเรา สั่งให้บอกต่อท่านประมุขป้อม กงจื้อยังกำชับพวกเรา ให้คอยระวังคน แซ่เอี้ยกับคนแซ่เตียวลอบจู่โจมทำร้าย"

ทุกผู้คนเงยหน้าขึ้น เห็นบ้อเซ้งยังอยู่บนกำแพงปีกกา ชุดยาว สีขาวโชยพัดพลิ้ว ชั่วครู่บ้อเซ้งค่อยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงไม่สะกิดใจสงสัย ทั้งไม่เคยพบเห็นเอี้ยสี่ไฮ้กับ เตียวเซ่ง และไม่เคยมายังนครอุดร พวกมันก็ไม่ได้เผยพิรุธอันใด เพียง แต่ต่อตอนต่อสู้กับก้วงเฮียและเอี้ยเฮีย ไม่แสดงฝีมืออันใด แต่ตอนเร่งรุด เดินทาง มีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมยิ่ง ข้าพเจ้าค่อยนึกสงสัยขึ้นมา เหตุใด พวกมันซุกงำฝีมือเอาไว้? คนที่ไม่ได้รับประทานอะไรหลายวัน ไฉนมี พลังลมปราณสมบูรณ์เพียงนั้น? ดังนั้นข้าพเจ้าเริ่มจับตาสังเกต"

จอมอสูรถลึงตาใส่สองในสี่ปีศาจภูตพราย 'เอี้ยสี่ไฮ้' กับ 'เตียวเซ่ง' หันไปสบตากันวูบหนึ่ง

บ้อเซ้งส่งเสียงมาตามลมว่า

"ท่านมิต้องตำหนิพวกมัน นครอุดรเมื่อถูกปิดล้อม ฝ่ายตรง ข้ามย่อมไม่ปล่อยให้พวกเราเข้ามาโดยปลอดภัย พวกท่านทั้งสองบอก ว่าผ่านการบุกทะลวงฝ่า ค่อยฝ่าออกจากวงล้อม แต่จากร่องรอยการ ต่อสู้ในที่นี้ แสดงว่าเป็นเหตุการณ์เมื่อแปดเก้าวันก่อน ประการสำคัญ คือพวกท่านกลับใช้รหัสประกายดาวติดต่อกัน โดยไม่กลัวถูกศัตรูพบ

เห็น ล้วนแต่สร้างความระแวงสงสัยแก่ข้าพเจ้า ยังมีก่อนที่ข้าพเจ้าจะเข้าประตู ก็สูดได้กลิ่นน้ำมันที่เคี่ยวจนเดือด ดังนั้นสั่งต่อเด็กรับใช้กระบี่เงินทอง แล้วลอยตัวขึ้นบนกำแพง อ้อมมาถึงที่นี้ ก็พบเห็นคนหิ้วถังน้ำมัน เมื่อเป็นเช่นนี้เรื่องราวล้วนกระจ่างแล้ว”

จอมอสูรแหงนหน้าหัวร่อดังๆ ไม้เท้าในมือจมลึกลงในดินอย่างช้าๆ กล่าวว่า

“ประเสริฐ สมกับเป็นหนึ่งในสี่ยอดมือปราบจริงๆ มิน่าเล่าเราไม่ทราบว่าเจ้าขึ้นไปบนกำแพงตั้งแต่เมื่อใด ที่แท้เจ้าขึ้นไปก่อนเข้าสู่ประตูนคร”

บ้อเซ้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“หากข้าพเจ้าไม่ขึ้นมาก่อนเข้าสู่ประตูนคร คงถูกไม้เท้าของท่านหวดกระแทกแหลกเละแล้ว”

จอมอสูรหัวร่อพลางกล่าวว่า

“ไม่ว่าเจ้าอยู่ภายในหรือด้านนอก ยังคงประสบชะตากรรมถูกหวดกระแทกแหลกเละ”

ขาดคำลอยตัวขึ้น ร่างหมุนคว้างดุจกังหัน บินขึ้นบนกำแพงที่หมุนคว้างเป็นเงาไม้เท้า ตัวมันเป็นแกนกลาง

ไม้เท้าของจอมอสูรทั้งหนาหนักทั้งหยาบใหญ่ อย่างน้อยหนักเจ็ดสิบชั่ง เมื่อหมุนคว้างเช่นนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจต้านทานรับได้ อย่าว่าแต่ยังเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วสุดเปรียบปาน

คนเพิ่งลอยขึ้น ก็ขึ้นถึงบนกำแพง หวดไม้เท้าใส่บ้อเซ้ง

ในรัตติกาลปรากฏเงาสีขาวจมลง บ้อเซ้งกลับกระโดดลงจากกำแพง

เสียงโครมพร้อมกับเศษหินก้อนอิฐปลิวกระจาย ไม้เท้านี้หวดใส่ตำแหน่งที่บ้อเซ้งนั่งอยู่เมื่อครู่ ไม่ทราบหวดก้อนอิฐแหลกไปกี่ก้อน

บ้อเซ้งพอดีพุ่งผ่านหลังคาเกี้ยว ทิ้งตัวลงภายในเกี้ยว

ร่างของจอมอสูรคล้ายจานที่บินร่อนใบหนึ่ง ไม้เท้าเพิ่งกระทบถูกพื้นกำแพง คนก็บินคว้างออกไป

ยามนั้นบ้อเซ้งไม่ทันตกลงภายในเกี้ยว พลันยกมือขึ้น ปรากฏประกายดาวห้าจุดพุ่งวาบออก

ประกายดาวพุ่งใส่ทรวงอกท้องน้อยของจอมอสูร

จอมอสูรลอยตัวอยู่กลางอากาศ ทรวงอกก็เปิดกว้าง อย่าว่าแต่ยังเป็นอาวุธลับของบ้อเซ้ง

บ้อเซ้งรู้จักเกาะกุมโอกาสที่สุด

ร่างที่บินคว้างของจอมอสูรกลับเกิดการเปลี่ยนแปลง ตีลังกาติดต่อกันเจ็ดแปดตลบ ขณะลอยอยู่กลางอากาศซึ่งไม่มีที่ใดหยิบยืมกำลัง กลับตีลังกาตลบแล้วตลบเล่า ตีลังกาขึ้นไปราวตัวหมัดตัวหนึ่ง

ต่อให้เป็นอาวุธลับที่แม่นยำกว่านี้ ก็ไม่อาจซัดต้องตัวหมัดได้

ประกายดาวทั้งห้าจุดพุ่งผ่านร่างจอมอสูรไป ประกายดาวพอพุ่งพ้นผ่าน ร่างของจอมอสูรก็ลากพาไม้เท้า พลังลมของไม้เท้าก็ชักจูงร่างของมันบินเฉียงๆ ขึ้นไป กลับหายลับกับท้องฟ้าราตรี

พริบตานั้น แผ่นฟ้าแผ่นดินปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด

การต่อสู้อันตื่นเต้นระทึกขวัญ กลับยุติลงราวปาฏิหาริย์

...หรือว่าจอมอสูรหนีหายไปแล้ว?

นี่เป็นไปไม่ได้

เหล่ายอดฝีมือที่ชมดูการต่อสู้ ล้วนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

เห็นประกายดาวพราวพรั่ง กำแพงนครเงียบงันปานวังเวง ภายในเกี้ยวไม่มีความเคลื่อนไหว ไม่ทราบคนในเกี้ยวครุ่นคิดอันใด

จอมอสูรคงต้องตระเตรียมจู่โจมครั้งต่อไป มิหนำซ้ำการจู่โจมในคราครั้งต่อไปจะเพิ่มความรุนแรงกว่าเดิม

ประมุขป้อมบูรพาท่องยุทธจักรมานาน มีประสบการณ์ต่อสู้นับครั้งไม่ถ้วน ยังอดหลั่งเหงื่อจากใจกลางฝ่ามือมิได้

ในยามนั้น กระแสลมไม้เท้าก่อหวอดขึ้น

กระแสลมไม้เท้ามาจากนอกประตูนคร เมื่อทุกผู้คนได้ยินและรับรู้ กระแสลมไม้เท้าก็พุ่งผ่านประตูนคร คุกคามถึงด้านหลังของหญิงรับใช้ดอกเหมย กล้วยไม้ ไผ่เขียวทั้งสาม

หญิงรับใช้ดอกเหมย กล้วยไม้ ไผ่เขียวยืนอยู่หลังเกี้ยว

เกี้ยวหันหาภายในนคร ขณะที่บ้อเซ้งทิ้งตัวลง ก็หันหน้าหาภายในนคร ซึ่งก็หมายความว่าหันหลังให้กับประตูนคร

แต่การจู่โจมมาจากประตูนคร ซึ่งอยู่ทางด้านหลังของบ้อเซ้ง

กระแสลมไม้เท้าพอดัง ก็ประชิดใกล้มาแล้ว บ้อเซ้งไม่มีวิทยายุทธ์ ย่อมไม่สามารถปิดป้องต้านทาน นอกจากเขาชิงซัดอาวุธลับออก ไม่เช่นนั้นจอมอสูรพอโถมเข้าใกล้ เขาก็ไม่มีหนทางรอดแล้ว

แต่จอมอสูรโถมเข้ามาจากทางด้านหลังของหญิงรับใช้ดอกเหมย กล้วยไม้ ไผ่เขียวทั้งสาม ต่อให้บ้อเซ้งหมุนตัวกลับไปทันเวลา ก็ไม่มันซัดอาวุธลับออก นอกจากซัดสังหารหญิงรับใช้ทั้งสามก่อน

บ้อเซ้งย่อมไม่อาจทำเช่นนี้

โอกาสในชั่วพริบตาล่วงเลยผ่านพ้น จอมอสูรปรากฏกายขึ้นแล้ว

ขณะที่จอมอสูรพุ่งผ่านด้านหลังของหญิงรับใช้ทั้งสาม ไม้เท้าของมันก็ทิ่มทะลวงฝ่าม่านเกี้ยวเข้าไป

ไม่ว่าบ้อเซ้งคิดซัดอาวุธลับอันใด ล้วนไม่ทันการณ์แล้ว

ต่อให้บ้อเซ้งยังสามารถซัดอาวุธออกทันเวลา เพียงแต่ซัดถูกแผ่นหลังของสตรีที่ไร้ความผิดสามนางเท่านั้น

ร่างของจอมอสูรโถมเข้าใกล้เกี้ยว แต่แล้วยามนั้นไม้คานส่วนที่อยู่ทางหลังเกี้ยวพลันปรากฏมีดปลายแหลมยื่นออกมาสองเล่ม

มีดปลายแหลมสองเล่มนี้ดีดพุ่งออกมา ต่อให้จอมอสูรฉลาดเฉลียวกว่านี้ ก็คาดคิดไม่ถึงว่าไม้คานทั้งสองเส้นคล้ายมือสองข้างสามารถบังคับมีดออกมา

ตอนนี้มันเท่ากับพุ่งโถมเข้าหาคมมีด ไม้เท้าของมันไม่ทันหวดถูกคนในเกี้ยว ทรวงอกซ้ายขวาต้องถูกทะลุวงทะลุเป็นรสองรแล้ว

พริบตาดุจประกายไฟ มีดปลายแหลมแทงทะลุปกเสื้อของจอมอสูรแล้ว ร่างที่โถมไปเบื้องหน้าของจอมอสูรเปลี่ยนเป็นลอยขึ้นคล้ายกับว่ามันความจริงคิดโผพุ่งขึ้นฟ้า หาได้โถมไปเบื้องหน้าไม่

จอมอสูรลอยตัวขึ้นดุจอินทรีมหึมา ทั้งยังหยิบยืมแรงหนุนของสภาวะมีด ลอยตัวขึ้นอย่างเร่งร้อนกว่าเดิม

แต่ทุกผู้คนยังเหลือบแลเห็นว่า ที่ปลายมีดของมีดปลายแหลมซึ่งยื่นออกจากไม้คานของเกี้ยวแปดเปื้อนโลหิตสดๆ หลายหยด

จอมอสูรลอยตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว ทิ้งตัวลงรวดเร็วยิ่งกว่า ทิ้งตัวลงราวกับว่ามันลอยตัวขึ้นเพื่อใช้ออกด้วยท่าภูเขาไท้ซัวโถมทับ

ไม้เท้านี้กดกระแทกลง มิเพียงปิดทางเบื้องบนของบ้อเช้ง ต่อให้บ้อเช้งกระโดดออกทางซ้ายขวาหน้าหลัง ก็ต้องถูกกดกระแทกเสียชีวิต

มิหนำซ้ำความร้ายกาจของท่าไม้เท้านี้มิเพียงแต่รุก ทั้งยังตั้งรับ ทั้งนี้เพราะต่อให้ปรากฏอาวุธลับซัดพุ่งออกมา จอมอสูรอยู่ในสภาพศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน กลับคุ้มครองป้องกันร่างท่อนบนเอาไว้อย่างแข็งขัน

ไม้เท้าของจอมอสูรนี้ใช้ออกด้วยความพิโรธโกรธแค้น

ดูท่าสามารถกระแทกทำลายเกี้ยวทั้งหลังในไม้เท้าเดียว

มันพลันเกิดความรู้สึกว่า ชายหนุ่มหน้าขาวซีดเท้าพิการผู้นี้คล้ายมีความแค้นกับมันตั้งแต่ชาติปางก่อน หากไม่ฆ่าอีกฝ่าย เกรงว่าต้องตายใต้เงื้อมมืออีกฝ่ายในบัดดล

ยามนั้น บ้อเซ้งออกมาแล้ว

เขาทั้งไม่ได้กระโดดขึ้นบน และไม่ได้โถมออกมา หากแต่กลิ้งออกจากใต้เกี้ยว เกลือกกลิ้งคราเดียวไปไกลเจ็ดแปดวา เปลี่ยนตำแหน่งมุมเป็นพุ่งเฉียงๆ ใส่จอมอสูร

พริบตานั้นบ้อเซ้งตวัดมือวูบ ประกายสีขาวสามสายเรียงรายเป็นรูปหนึ่งหน้าสองหลัง พุ่งใส่ร่างท่อนล่างของจอมอสูร

จอมอสูรคุ้มครองร่างท่อนบนไว้อย่างแข็งขัน แต่ร่างท่อนล่างกลับแตกต่างไป

ตอนนี้จอมอสูรลอยตัวอยู่กลางอากาศ พุ่งตัวลงหา จู่โจมไม้เท้าอย่างสุดกำลัง ไม่อาจหลบรอดจากอาวุธลับสามสายนี้

จอมอสูรอันร้ายกาจ พลันซัดไม้เท้าในมือบินคว้างออกไป

ไม้เท้ากระแทกถูกมีดบินทั้งสามเล่ม มีดบินสูญเสียความแม่นยำ สาดกระจายไปรอบข้าง

ไม้เท้าบินหวนกลับไปในมือจอมอสูร จอมอสูรพลิกตัวกลับขึ้นไปบนกำแพง ส่วนบ้อเซ้งไม่ทราบกลับเข้าเกี้ยวไปตั้งแต่เมื่อใด

จอมอสูรใช้ท่วงท่าไก่ทองยืนขาเดียวบนกำแพง เหลียวซ้ายแลขวาคราหนึ่ง ตลอดทั้งร่างคล้ายกลับกลายเป็นว่าวตัวหนึ่ง บินลับไปยังที่ไกลตา

จิ้งจอกเมื่อพบพานกระต่าย ต้องไม่ปล่อยปละละเว้น แต่เมื่อพบพานสุนัขป่าหมาไน มันจะวิ่งหนีเร็วกว่าใคร

แต่สุนัขป่าหมาไนก็ไล่กวดตามอย่างรวดเร็วกว่าใคร

จอมอสูรพอเคลื่อนไหว เกี้ยวก็เคลื่อนไหวตาม ที่แท้เกี้ยวหลังนี้ติดตั้งล้อไม้สองล้อ เคลื่อนตัวอย่างคล่องแคล่ว จอมอสูรพอกระโดดลงจากกำแพง เกี้ยวก็เคลื่อนตัวออกจากประตูนคร

ความเคลื่อนไหวเหล่านี้อุบัติติดต่อตามกัน ผู้อื่นชมดูตาลาย

ละลาน ในบริเวณชุมนุมด้วยมือดีสิบกว่าคน กลับไม่มีส่วนร่วมอันใด จวบกระทั่งเสียงล้อรถแล่นครืดคราดจากไป ทุกผู้คนค่อยได้สติขึ้นมา

จอมอสูรแสดงว่าพ่ายแพ้หลบหนี ก่อนไปยังได้รับบาดเจ็บ สี่ปีศาจภูตพรายเหลือเพียงสามปีศาจ คนทั้งสามสบตากันวูบ พลันแยกย้ายเป็นสามทิศทางสาดพุ่งร่างไป

ทางหนึ่งเป็นเบื้องซ้าย ทางหนึ่งเป็นเบื้องขวา ทางหนึ่งคือล่วงลึกเข้าไป...พวกมันย่อมไม่กล้าโถมออกนอก ทั้งนี้เพราะประมุขป้อมบูรพาชุมนุมอยู่หน้าประตูนคร

พวกมันพอเคลื่อนไหว ประมุขป้อมบูรพาและพวกก็เคลื่อนไหวแล้ว

'เอี้ยสี่ไฮ้' ล่วงลึกเข้าไปในนคร ประมุขป้อมบูรพาก็ไล่กวดตามเข้านครอุดร

เด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่สกัดตัว 'เตียวเซ่ง' เอาไว้ เมื่อครู่พวกมันถูกแส้ของ 'เตียวเซ่ง' คุกคามล่าถอย เด็กชายเยาว์วัยบังเกิดความคิดเอาชนะไม่น้อยกว่าผู้ใหญ่

ก้วงบ้อเก๊ก กีเอี้ยวฮวย เช็กอั้งเก๊ก เอี้ยอิดกัง และหญิงรับใช้ดอกเหมย กล้วยไม้ ไผ่เขียวแยกย้ายกระโดดขึ้นบนกำแพง หมายมั่นจัดการกับคนชุดดำที่ถือดาบ ทั้งหมดแทบถูกคนผู้นี้ราดรดน้ำมันเดือดพล่านตกตายทั้งเป็น ไม่เสาะหามันจะเสาะหาผู้ใด

คนผู้นี้ความจริงมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม แต่ศัตรูรายล้อมรอบด้าน มันลำพังคนเดียวต่อสู้กับก้วงบ้อเก๊ก กีเอี้ยวฮวย เช็กอั้งเก๊กสามคน นานเข้าต้องพ่ายแพ้แน่นอน อย่าว่าแต่ที่ด้านข้างยังมีเอี้ยอิดกังกับหญิงรับใช้ทั้งสาม

คนชุดดำที่ถือดาบพยายามหลบเลี่ยง กระโดดหลบไปมาบนกำแพง ไม่ปะทะหาญหักด้วย

4

อสูรสับประยุทธ์กันเอง

ที่ไกลตาก็มีที่สิ้นสุด

ที่ไกลตาดูเหมือนไกลลิบลับ แต่สักวันหนึ่งท่านอาจร่อนเร่ถึงที่นั้น เหยียบย่ำพื้นหญ้าทุกตารางนิ้วจนทั่ว แต่สถานที่อยู่ใกล้ที่สุด ไม่แน่ว่าจะเดินผ่านอย่างจริงจัง

วัตถุเรื่องราวที่อยู่ใกล้ตัวมักไม่ทะนุถนอม หากแต่เสาะแสวงหาสิ่งที่อยู่ไกลเกินเอื้อมมือถึง รอจนได้รับวัตถุเรื่องราวที่อยู่ไกลลิบลับค่อยหวนนึกถึงส่วนดีของวัตถุเรื่องราวใกล้ตัว เมื่อถึงเวลานั้น สถานที่อยู่ใกล้กลายเป็นอยู่ไกลถึงสุดขอบฟ้าแล้ว

ดังนั้นที่อยู่ไกลมักอยู่ใกล้ ที่อยู่ใกล้มักกลายเป็นอยู่ไกล

จอมอสูรซิปุยฮู้รุดไปยังที่ไกล ดังนั้นมาถึงริมหน้าผา

มันกวาดมองไปยังเบื้องล่างแวบหนึ่ง คล้ายแน่ใจว่าตัวเองไม่มีหนทางหลบหนีอีก ค่อยหันกายกลับมาช้าๆ

เสียงล้อไม้ดังครืดคราด คุกคามเข้าใกล้มาทีละน้อย

หากจอมอสูรไม่ได้เลือกทิศทางด้านนี้ อาศัยเกี้ยวหลังนี้ยังไม่อาจไล่กวดตามมันจนทัน

แต่นครอุดรความจริงเป็นหน้าผาสามผา จอมอสูรมีโอกาสหลบหนีเพียงเศษหนึ่งส่วนสี่เท่านั้น

จอมอสูรออกอาละวาดในยุทธจักรเกือบสามสิบปี ไหนเลยเคยถูกผู้คนบีบคั้นถึงเพียงนี้มาก่อน

เกี้ยวหยุดนิ่งลงแล้ว ใต้แสงจันทร์สาดส่อง เกี้ยวสงบนิ่งราวกับแท่นบูชาหลังหนึ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเห็นชัดตาว่าภายในแท่นบูชาประดิษฐานเทพปางใด?

จอมอสูรใช้ไม้เท้ายันพื้น ตลอดทั้งร่างแผ่ซ่านกลิ่นอายของมารบ้าคลั่ง ร้องว่า

"บ้อเซ้ง หากเก่งกล้าสามารถเจ้าก็ไสหัวออกมา พวกเราต่อสู้พิสูจน์เป็นตายกัน"

ที่แท้มันบังเกิดข้อกริ่งเกรงต่อเกี้ยวอันลี้ลับพิสดารหลังนี้อย่างบอกไม่ถูก

ได้ยินภายในเกี้ยวบังเกิดสุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า

"ข้าพเจ้าคิดถามท่านประการหนึ่ง"

จอมอสูรงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"เจ้าถามเถอะ"

สุ้มเสียงภายในเกี้ยวแฝงความพลุ่งพล่านเล็กน้อย กล่าวว่า

"เมื่อสิบหกปีก่อน ที่หมู่บ้านน้ำตกเมืองไฮ้วอิมมณฑลกังโซวมีคนผู้หนึ่งเรียกว่าเส็งเตี้ยเทียน หรือมีอีกชื่อหนึ่งว่าปางั่ง*เส็ง ชาวยุทธจักรเรียกขานเป็น ปางั่งบุ๋นบู๊ ท่านใช่รู้จักหรือไม่?"

---

* สมัยโบราณมีการสอบแข่งขันกัน บัณฑิตที่สอบได้อันดับหนึ่งเรียกว่าจอหงวน อันดับสองเรียกว่าปางั่ง อันดับสามเรียกว่าท้ำฮวย

จอมอสูรงงงันอีกครา พึมพำว่า

"ปางั่งเส็ง ปางั่งเส็ง...มันไม่ใช่มีภรรยาเรียกว่านงคราญร้อยกระสวยอิงซิ่วอีหรือไม่?"

บ้อเซ้งภายในเกี้ยวกล่าวว่า

"มิผิด"

จอมอสูรแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ตอนนั้นเราออกท่องเที่ยวสิบกว่าปี ไม่มีผู้ใดกล้าตอแยเรา มีพี่น้องของเราผู้หนึ่งข่มขืนสตรีที่หมู่บ้านน้ำตก อิงซิ่วอีประสบพบเหตุ ใช้เข็มปักดอกไม้ทิ่มแทงมันตาบอดข้างหนึ่ง เราจึงชักชวนมือดีอีกสิบสองคนบุกบ้านของนางยามวิกาล ทั้งข่มขืนทั้งฆ่าทิ้ง ไม่ปล่อยปละละเว้นแม้สักคนเดียว..."

เอ่ยถึงตอนนี้สงเสียงหัวร่อดุจนกราตรีร่ำร้อง ถามว่า

"เจ้าเป็นอะไรกับเส็งเตี้ยเทียนและอิงซิ่วอี?"

บ้อเซ้งเค้นเสียงออกจากร่องฟันว่า

"ข้าพเจ้าเป็นบุตรชายของพวกท่านทั้งสอง"

จอมอสูรรับฟังจนตะลึงลาน กล่าวว่า

"ก่อนหน้านี้พวกเราตรวจสอบแน่ชัด ตระกูลเส็งมิใช่มีบุตรชายเพียงคนเดียวหรอกหรือ?"

บ้อเซ้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"มิผิด"

จอมอสูรกล่าวว่า

"เราจำได้ว่าเราเป็นคนฟันดาบใส่เด็กชายนั้น ทั้งยังจุดไฟเผาบ้านช่อง"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็จำได้ แต่ว่าข้าพเจ้าคืบคลานออกจากกองไฟ"

จอมอสูรค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"เท้าของเจ้า..."

บ้อเซ้งกล่าวด้วยสุ้มเสียงปราศจากความรู้สึกว่า

"ล้วนได้รับการประทานจากท่าน"

จอมอสูรหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งกล่าวว่า

"เราเข้าใจว่าเป็นใคร ที่แท้เป็นคนรู้จักเก่าก่อน"

บ้อเซ้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"มิผิด ดังนั้นในพวกเราทั้งสอง มีเพียงคนผู้หนึ่งที่สามารถมีชีวิตลงจากเขา"

จอมอสูรชะงักเสียงหัวร่อ ดวงตาเป็นประกายวาววับ ปากกล่าวว่า

"แน่หรือ?"

บ้อเซ้งกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"แน่นอน"

จอมอสูรพลันตวาดว่า

"อย่างนั้นผู้ที่ทิ้งชีวิตอยู่ที่นี้ต้องเป็นเจ้า"

ไม่ทันกล่าวจบก็กวาดไม้เท้าออก

มันเคยจ้วงแทงไม้เท้าเข้าไปภายในเกี้ยว และเคยจู่โจมจากบนลงล่างหวดใส่เกี้ยว ทั้งยังเคยบังคับไม้เท้าบินคว้างเข้าไปภายในเกี้ยว ล้วนไม่ประสบผล

การกวาดจู่โจมของมันครั้งนี้หมายมั่นอาศัยพละกำลังอันมหาศาลกวาดทำลายเกี้ยวเป็นสองส่วน

แต่กวาดร่างบ้อเซ้งเป็นสองท่อน

มันเพียงเผชิญหน้ากับบุรุษหนุ่มผู้นี้ชั่วขณะก็บังเกิดความไม่สบายใจ ดังนั้นต่อให้บ้อเซ้งไม่ตามล่ามัน มันก็ไม่อาจปล่อยให้บุรุษหนุ่มที่

สร้างความไม่สบายใจแก่มันปรากฏขึ้นในยุทธจักรอีก

เกี้ยวมีไม้คานสองเส้น ร้อยทะลุหน้าหลังของเกี้ยว ที่ด้านข้างของเกี้ยวหามีไม้คานไม่

จอมอสูรทางหนึ่งลงมือ ทางหนึ่งระวังป้องกันอาวุธลับของคนในเกี้ยว ทางหนึ่งจับตาสังเกตดูไม้คานหามเกี้ยว เมื่อครู่มันพลาดท่าเสียทีแก่ไม้คานหามเกี้ยวมา

แต่ตอนนี้บนไม้คานหามเกี้ยวไม่มีความเคลื่อนไหวใด แม้แต่มีดปลายแหลมที่เปื้อนเลือดก็หายวับไป

ไม้คานหามเกี้ยวไม่มีความเคลื่อนไหวใด แต่ที่ข้างเกี้ยวมี

สองฟากข้างของเกี้ยวพลันแง้มออกเป็นช่องโพรงสองโพรง ตาขอสองข้างยื่นออกมา เกาะเกี่ยวไม้เท้าเอาไว้ทันเวลา

จอมอสูรตั้งตระหนักยิ่ง รับกระชากดึง แต่ตาขอยังยึดเกี่ยวไม่หลุด

จอมอสูรยามร้อนรุ่มถอนดึงโดยแรง เกี้ยวถูกมันกระชากดึงขึ้นมา แต่ตาขอยังไม่คลายออก

จอมอสูรมิใช่ไม่ทราบว่า ในเวลานี้การละทิ้งไม้เท้าเป็นวิธีการอันชาญฉลาดที่สุด แต่มันก็ทราบว่าหากละทิ้งไม้เท้า ก็ไม่อาจร่ายรำใช้เพลงไม้เท้าอสูรคลุ้มคลั่งสะท้านฟ้าออกแล้ว

ยามนั้น ไม้คานบนเกี้ยวปรากฏประกายสีแดงพุ่งวาบออกมาสามจุด

คนผู้หนึ่งใช้กำลังแขนกระชากดึงเกี้ยวขึ้นมา ย่อมกลายเป็นเฉื่อยช้าลงบ้าง

จอมอสูรยังไม่ยอมละทิ้งไม้เท้า พลันม้วนแขนเสื้อปิดบังหน้าไว้ ประกายสีแดงทั้งสามจุดล้วนพุ่งไปในแขนเสื้อของมันจนหมดสิ้น

พริบตาที่มันยกแขนเสื้อขึ้นปิดบัง บ้อเซ้งภายในเกี้ยวลงมือแล้ว

ประกายสีครามเจ็ดจุดพุ่งออกจากมือบ้อเช้งครอบคลุมใส่จอมอสูร

จอมอสูรรู้สึกตัวในบัดดล แต่แล้วยามนั้นแขนเสื้อของมันกลับลุกไหม้ขึ้นมา

ที่แท้ประกายสีแดงทั้งสามจุดนั้นเป็นกระสุนไฟฟอสฟอรัส

จอมอสูรไม่คิดละทิ้งไม้เท้าก็ทำไม่ได้แล้ว แต่ต่อให้มันคลายมือออก ประกายสีครามทั้งเจ็ดจุดก็บรรลุถึงแล้ว จอมอสูรคิดรับมือหรือหลบเลี่ยงล้วนไม่ทันการณ์

จอมอสูรหดตัววูบหนึ่ง ล่าถอยอย่างสุดกำลัง

มันล่าถอยรวดเร็ว ประกายสีครามก็ไล่กวดตามอย่างรวดเร็ว

จอมอสูรไม่ทันครุ่นคิดว่าจะถลันหลบหรือรับไว้ ร่างของมันพลันตกวูบลง จากนั้นส่งเสียงแผดร้องออกมาคำหนึ่ง

ประกายสีครามทั้งเจ็ดจุดนั้นกรีดผ่านเบื้องบนศีรษะมันไป ส่วนจอมอสูรร่วงลิ่วลงจากหน้าผา

มันเอาแต่พุ่งถอย ลืมเลือนว่าที่ด้านหลังเป็นหน้าผา

จอมอสูรต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ จะอย่างไรเป็นคน พอลอยพ้นจากหน้าผา ก็ไม่อาจโถมกลับขึ้นมา ร่างตกวูบลงไปดุจลูกไฟกลุ่มหนึ่ง

เสียงแผดร้องยังดังสะท้อนสะท้านไม่ขาดหู

มือที่ขาวซีดข้างหนึ่งเลิกม่านเกี้ยวขึ้นอย่างช้าๆ

แสงจันทร์ที่ขาวซีดส่องต้องใบหน้าที่ขาวซีดของบ้อเช้ง ใบหน้าอันคมคายของบ้อเช้งไม่ทราบเป็นเศร้าเสียใจหรือปลื้มปีติ หากแต่จมอยู่ในห้วงความครุ่นคิด

บ้อเช้งกลับเข้านครอุดร

นครอุดรหรือมีชื่อจริงว่านครบู่เอี้ยงยังเงียบงันปานวังเวง ปราศจากแสงโคมไฟ ประตูนครครึ่งปิดครึ่งเปิด ไม่มีผู้คนแม้แต่เงา

ประมุขป้อมบูรพาและพวกไปที่ใดแล้ว?

บ้อเซ้งใคร่ครวญโดยละเอียด ด้วยพลังฝีมือของประมุขป้อมบูรพา สมควรจัดการกับสามในสี่ปีศาจภูตพรายที่เหลือได้อย่างเหลือเฟือ เป็นไปไม่ได้ที่จะพลาดท่าเสียที

ยอดฝีมือชาวยุทธจักรเช่นนี้ ต้องไม่หายสาบสูญไปโดยไร้สาเหตุ

ต่อให้พวกมันมีเรื่องรีบร้อนต้องจากไป ก็สมควรทิ้งคนเอาไว้ อย่างน้อยก็ทิ้งรหัสเครื่องหมายอันใด

แต่ว่าไม่มีคน และไม่มีรหัสเครื่องหมาย

บ้อเซ้งรู้สึกว่าแผ่นฟ้าแผ่นดินคล้ายคลี่ร่างแหปากหนึ่ง กำลังบีบรัดใส่ตัวเอง แต่ตัวเองกลับไม่ทราบว่าคนทอดแหเป็นใคร

บ้อเซ้งพลันนึกถึงกีเอี้ยวฮวย นึกถึงหนึ่งแย้มหนึ่งยิ้มของกีเอี้ยวฮวย ถึงกับว้าวุ่นใจกว่าเดิม

ขณะครุ่นคิด บ้อเซ้งบังคับเกี้ยวแล่นช้าๆ เข้าสู่ประตูนคร

ยามนั้นบนกำแพงปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งตกลงมา ขณะที่ตกลงมาประกายดาบกลุ่มหนึ่งก็ม้วนกระจายออก

ที่ตกลงมาย่อมเป็นคน คนถือดาบมั่น ดาบจู่โจมจากบนลงล่างแทงใส่บ้อเซ้ง

คนผู้นี้คล้ายทราบความร้ายกาจของบ้อเซ้ง ยินยอมทะลวงลงในเกี้ยวก่อน ค่อยเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายกับบ้อเซ้ง

บ้อเซ้งไม่มีวิทยายุทธ์ติดตัว ดังนั้นไม่คิดเสี่ยงด้วย

เขากดมือลงบนคันโยกอันหนึ่ง คนล้มลงยังเบื้องล่างในบัดดล

เมื่อคนผู้นี้ทิ้งตัวลงภายในเกี้ยว บ้อเซ้งก็พาตัวลงมายังใต้ท้องเกี้ยวแล้ว

คนผู้นี้ถอนดึงดาบหมายปักใส่ คิดหมายแทงทะลุแผ่นไม้ที่ปูลาดอยู่บนพื้นเกี้ยว จู่โจมใส่บ้อเซ้ง

แต่ว่าคนเพิ่งตกลงมาภายในเกี้ยว ก็ส่งเสียงแผดร้องออกมา

บ้อเช้งก็กลิ้งตัวออกจากใต้ท้องเกี้ยว เลิกม่านเกี้ยวจากเบื้องนอก

คนในเกี้ยวยังรักษาท่วงท่าตอนที่ตกลงมาเอาไว้ แต่ผนังเกี้ยวทั้งสามด้านปรากฏมีดดาบพุ่งออกมาสามเล่ม ปักใส่กลางหลัง ทรวงอกซ้ายขวาของมัน

คนผู้นี้ย่อมเสียชีวิตทันที

บ้อเช้งมองดูมัน หัวใจถึงกับตกวูบลง

คนผู้นี้เป็นคนชุดดำที่คิดเทน้ำมันเดือดพล่านลงมา และหลบรอดจากมีดบินของบ้อเช้งอย่างหวุดหวิด เป็นหนึ่งในสามปีศาจภูตพรายสังกัดจอมอสูร

ในสามปีศาจภูตพรายเมื่อยังมีคนมีชีวิตอยู่ ไยมิใช่หมายความว่า ผู้ที่ประสบภัยเป็นประมุขป้อมบุรพาและพวกแล้ว?

บ้อเช้งไม่ทันขบคิดมากความ ง้างปุ่มกลไกบังคับมีดดาบทั้งสามเล่มกลับไป คนชุดดำนั้นล้มตายลง บ้อเช้งกวาดซากศพมันออกไป พาตัวกลับเข้าเกี้ยว

ตอนนี้สถานที่อันปลอดภัยที่สุดของเขาคือเกี้ยวหลังนี้

เกี้ยวหลังนี้ติดตั้งกลไกทั้งบนล่างในนอก ทุกชิ้นเป็นเขาคิดค้นขึ้น ประกอบกับมือเอง เขาเชื่อมั่นในสมรรถนะของเกี้ยวหลังนี้อย่างเต็มเปี่ยม

ประสิทธิภาพของเกี้ยวหลังนี้ มิเพียงสามารถชดเชยความพิการที่เท้าของเขา บางครั้งถึงกับเป็นพันธมิตรร่วมเป็นร่วมตายอีกคนหนึ่ง ทั้งยากระวังป้องกันดุจเดียวกับอาวุธลับของเขา

แต่ว่าเกี้ยวมิใช่คน เนื่องจากมิใช่คน ผู้อื่นจึงไม่ระวังป้องกัน ดังนั้นมีคนที่ตายใต้เงื้อมมือ 'พันธมิตรร่วมเป็นร่วมตาย' นี้มากมายยิ่งกว่าตายใต้เงื้อมมือของเขา

และเนื่องจากเกี้ยวมิใช่คน ระหว่างพวกเขาไม่มีความเข้าใจผิดหรือมองหน้าไม่สนิท 'มัน' ไม่ขายผู้เป็นนาย 'มัน' มิใช่คน แต่ควรแก่การไว้วางใจยิ่งกว่าคน

บ้อเซ้งบังเกิดความรู้สึกผูกพันต่อเกี้ยวหลังนี้อย่างบอกไม่ถูก

มีอยู่ครั้งหนึ่งบนยอดเขาคุนลุ้น เขาเผชิญการกลุ้มรุมจู่โจมจากชาวมิจฉาชีพห้าสิบสามคน แต่ผู้คนห้าสิบสามคนนี้ไม่มีผู้ใดสามารถฝ่าแนวป้องกันของเกี้ยวหลังนี้เข้ามา สุดท้ายคนทั้งหมดล้มตายลง เกี้ยวยังตั้งตระหง่านดุจเดิม

เกี้ยวหลังนี้เป็นทั้งพันธมิตรร่วมสู้รบของเขา และเป็นผู้มีพระคุณของเขา ถึงกับเป็นบ้านของเขา

เขาสูญเสียญาติสนิทตั้งแต่เล็ก นอกจากตอนที่อยู่ร่วมกับจกัวะซิงแซและศิษย์น้องทั้งสามแล้ว มีแต่ตอนที่อยู่ในเกี้ยวหลังนี้ จึงให้ความรู้สึกที่อบอุ่น

นึกถึงญาติสนิทคนใกล้ชิด บ้อเซ้งอดนึกถึงกีเอี้ยวฮวยมิได้

ยามนั้นบ้อเซ้งเห็นกีเอี้ยวฮวยแล้ว

กีเอี้ยวฮวยนอนฟุบกับพื้น แน่นิ่งไม่ไหวติง มีแต่ชายเสื้อที่พัดพลิ้ว ทั้งนี้เพราะลมราตรีโชยพัดชายเสื้อของนางกระพือพลิ้ว

บ้อเซ้งคล้ายถูกผู้คนต่อยใส่หมัดหนึ่ง ตลอดทั้งร่างแข็งทื่อ ใจกลางฝ่ามือเย็นเฉียบถึงหัวใจ

ม่านวิกาลเข้มข้น จันทราหลบเร้นเข้าชั้นเมฆ บ้อเซ้งไม่แน่ใจว่ากีเอี้ยวฮวยยังมีชีวิตอยู่หรือไม่

บ้อเซ้งกัดริมฝีปาก บังคับเกี้ยวเคลื่อนไปเบื้องหน้าอย่างช้าๆ ในชีวิตของเขาพบกับความผิดหวังมากเกินไป มากจนเพียงพอให้เขามีความกล้าเผชิญหน้ากับความผิดหวังกว่านี้

เกี้ยวมาถึงเบื้องหน้ากีเอี้ยวฮวย กีเอี้ยวฮวยยังคงไม่มีความเคลื่อนไหว บ้อเซ้งไม่แน่ใจว่านางเป็นหรือตาย ดังนั้นร่างของเขาลอยพัดพลิ้วออกจากเกี้ยว

ใต้ประกายดาว คนเท้าพิการที่น่าเวทนาผู้นี้ คือมือปราบบ้อเซ้งที่เมื่อครู่สยบหมู่ 'อสูร'

บ้อเซ้งทิ้งตัวลง ยื่นมือรอที่ริมจมูกของกีเอี้ยวฮวย ที่นิ้วมือของเขากระทบถูกเป็นเค้าใบหน้าอันเรียบลื่น ทั้งยังรู้สึกถึงลมหายใจที่อบอุ่น

บ้อเซ้งบังเกิดความยินดีจนแทบโห่ร้องออกมา ลดมือลงแตะตรวจชีพจรข้อมือของกีเอี้ยวฮวย

ทันใด กีเอี้ยวฮวยใช้นิ้วมือคีบตัดคราหนึ่ง กลับคว้าใส่ชีพจรข้อมือของเขา ร่างของบ้อเซ้งชาด้านในบัดดล

กีเอี้ยวฮวยพลิกตัวลุกขึ้น เคลื่อนไหวด้วยความรวดเร็ว คล่องแคล่วสวยงาม ตวัดเท้าเตะออก เตะเกี้ยวปลิวลิ่วไปวาเศษ

ความเปลี่ยนแปลงทั้งหลายเหล่านี้ บ้อเซ้งกระทั่งคาดคิดยังไม่เคยคาดคิดมาก่อน ตอนนี้คิดนึกถึงก็ไม่ทันการณ์แล้ว

บ้อเซ้งรู้สึกอับอายอัปยศและเดือดดาลคลั่งแค้น เป็นความอับอายคลั่งแค้นที่ถูกหลอกลวง

ทุกประการกลับคืนสู่ความสงบ กีเอี้ยวฮวยยืดกมมือของบ้อเซ้งแสดงความสนิทสนมราวกับพี่สาวน้องชาย

จากนั้นกีเอี้ยวฮวยเหลียวมองบ้อเซ้ง แย้มยิ้มดุจบุปผาวสันต์ดอกหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเราเป็นใคร?"

สายตาของบ้อเซ้งทั้งเยียบเย็นทั้งอำมหิต คล้ายมองดูคนแปลกหน้าผู้หนึ่ง กล่าวว่า

"อสุรี"

กีเอี้ยวฮวยส่งเสียงหัวร่อดังสดใสดุจระฆังเงิน กล่าวว่า

"มิผิด อสุรีกีเอี้ยวฮวย"

บ้อเซ้งเม้มปากสนิท คนคล้ายรูปสลักจากศิลา นิ่งเงียบงันไม่ส่งเสียงอีก

กีเอี้ยวฮวยมองดูเขา คล้ายบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ กล่าวราวกับพูดปลอบน้องชายคนเล็กว่า

"ท่านต้องการทราบหรือไม่ว่าประมุขป้อมบูรพาและพวกไปที่ใดแล้ว?"

บ้อเซ้งสั่นศีรษะอย่างเย็นชา กีเอี้ยวฮวยเมื่อเป็นอสุรีในสี่อสูรฟ้าประมุขป้อมบูรพาและพวกไหนเลยมีหนทางรอดได้?

กีเอี้ยวฮวยส่ายหน้ากล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านคิดอะไร แต่เราไม่ได้ฆ่าพวกมัน เราเพียงจี้สกัดจุดของพวกมัน รอให้พวกมันถูกปิดสกัดจุดผ่านไปสองชั่วยาม การโคจรหมุนเวียนของโลหิตจะลดลงถึงระดับต่ำสุด เมื่อถึงเวลาจะจัดสร้างมนุษย์ยาแล้ว"

บ้อเซ้งพอบังคับเกี้ยวติดตามจอมอสูรไป ก้วงบ้อเก๊ก เช็กอั้งเก๊ก เอี้ยอิดกัง และหญิงรับใช้ทั้งสามก็ไล่กวดตามคนชุดดำที่ถือดาบไป

ไล่ติดตามไม่นาน ก้วงบ้อเก๊ก เช็กอั้งเก๊กล้วนชาวูบที่หว่างเอวร่างล้มระทวยลง ได้แต่เบิ่งตาดูกีเอี้ยวฮวยลงมือสยบเอี้ยอิดกังกับหญิงรับใช้ทั้งสามด้วย

ยามนั้นคนชุดดำที่ถือดาบหนีหายไปแต่แรก หลังจากนั้นมันเร้นกายกลับมายังนครอุดร เพื่อรอคอยอสูรกลับมา แต่ผู้มากลายเป็นบ้อเซ้ง มันเข้าใจว่ามีโอกาสให้ฉกฉวย จึงลงมือลอบทำร้าย สุดท้าย

ยังตายใต้เงื้อมมือบ้อเซ้ง

ผู้ที่ประสบชะตากรรมขบวนต่อไปคือเด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่

เด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่ต่อสู้กับ 'เตียวเซ่ง' หนึ่งในสี่พลันล้มระทวยลง อีกคนหนึ่งเห็นคนลงมือคือกีเอี้ยวฮวย ต้องงงงันวูบหนึ่ง ต่อจากนั้นถึงรอบมันล้มลง 'เตียวเซ่ง' ฉวยโอกาสโถมออกไป หลบลี้หนีหายจนไร้ร่องรอย

เด็กรับใช้อีกสองคนย่อมมิใช่คู่มือกีเอี้ยวฮวย ล้วนถูกนางสยบเอาไว้

ทางด้านประมุขป้อมบูรพาไล่กวดตาม 'เอี้ยสี่ไฮ้' พลันพบว่าที่ข้างกายเพิ่มคนผู้หนึ่ง คือกีเอี้ยวฮวยเอง

ประมุขป้อมบูรพาครุ่นคิด หากร่วมทางกับสตรีออกติดตามศัตรู คงเคราะห์ร้ายอับโชค...เพิ่งนึกถึงตอนนี้ รู้สึกชาวบที่จดเง็กจิ้มร่างล้มระทวยลง

กีเอี้ยวฮวยแย้มยิ้มหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

"ตอนนี้พวกมันล้วนตกอยู่ในเงื้อมมือเรา ไม่ถึงหนึ่งเดือนพวกมันจะกลายเป็นมนุษย์ยาในสังกัดเรา ท่านต้องการทราบหรือไม่ว่าคนของนครอุดรไปยังที่ใด?"

บ้อเซ้งกระดางเยินชาดุจก้อนหิน

กีเอี้ยวฮวยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านดื้อรั้นยิ่ง แต่เรายังจะบอกต่อท่าน คนของนครอุดรถูกพวกเราฆ่าตายไปเศษหนึ่งส่วนสี่ ที่อดตายและป่วยตายอีกเศษหนึ่งส่วนสี่ ที่ถูกพวกเราคร่าตัวไปจัดสร้างเป็นมนุษย์ยาอีกเศษหนึ่งส่วนสี่ เศษหนึ่งส่วนสี่สุดท้ายเห็นว่าไม่อาจรักษานครอุดรได้ จึงถอยร่นไปยังศาลเจ้าลิ้วโฮ้วเซิงเขาฉ่ากวน ถูกพวกเราล้อมกักไว้ไม่สามารถออก

มาได้”

นางมองดูบ้อเช้ง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ท่านคงประหลาดใจว่าเราอยู่ที่นี้ เจ้าอสูร เซียนอสูร และจอมอสูรก็ตายแล้ว ยังมีผู้ใดล้อมกักพวกมันไว้? บอกต่อท่าน พวกมันนอกจากจิวแป๊ะอูกับแป๊ะฮึงยู้สองคู่ขวัญแล้ว ที่หลงเหลือล้วนไม่มีเรี่ยวแรงสู้ศึก ดังนั้นเราสั่งให้ทูตตรวจการประจิม อุดร ทักษิณจับตาดูพวกมันก็ใช้ได้แล้ว...ฟังว่าท่านเป็นคนฆ่าทูตตรวจการบูรพา สามทูตตรวจการที่เหลือแม้ไม่อาจรั้งท่านเอาไว้ แต่คิดรั้งตัวไพร่พลที่เหลือของนครอุดรยังไม่ยากเย็นแต่อย่างไร”

นางเห็นบ้อเช้งแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา จึงถามว่า

“ท่านแค่นหัวร่ออันใด?”

บ้อเช้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“หากว่าสามทูตตรวจการสามารถรั้งตัวพวกมันไว้ ท่านไยไม่พานบุกเข้าศาลเจ้าไปสยบพวกมันเอาไว้?”

กีเอี้ยวฮวยผงกศีรษะรับกล่าวว่า

“ในที่สุดถูกท่านกล่าวเปิดโปงจริงๆ เราไม่กลัวขุมกำลังของพวกมัน แต่พวกมันประกาศว่าขอเพียงเราบุกเข้าไป พวกมันมิเพียงไม่ยอมจำนน ยังจะฆ่าตัวตายหมู่ ไม่ปล่อยให้เราจัดสร้างพวกมันเป็นมนุษย์ยา...ท่านก็ทราบว่าที่เราต้องการคือคนเป็น มีแต่คนเป็นจึงจัดสร้างมนุษย์ยาได้”

บ้อเช้งพลันจับจ้องมองนาง กีเอี้ยวฮวยหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

“เป็นไร ท่านไม่รู้จักเราแล้ว?”

บ้อเช้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ไม่ ข้าพเจ้าเพียงไม่เข้าใจว่า ท่านคิดจัดสร้างมนุษย์ยามากมายถึงเพียงนี้ทำอะไร?”

กีเอี้ยวฮวยพลันหัวร่อดังๆ คล้ายกับได้ยินเรื่องน่าขบขันที่สุดในโลก ถึงกับหัวร่อจนตัวงอ แต่มือที่แตะกับชีพจรข้อมือของบ้อเซ้งยังไม่ผ่อนคลาย กล่าวว่า

"จัดทำมนุษย์ยาทำอะไร? ย่อมเพื่อครองความเป็นใหญ่ในแผ่นดิน ในเงื้อมมือเรามีมนุษย์ยามากมายยอมถวายชีวิตให้แก่เรา เช่นหนึ่งริ้วรอยพันลี้เซ็กซากง มือมีดบินเทียมเมฆบู่สือฮั้ง เซ็งฮือเต้าเจี้ยงแห่งบู๊ตึง ทิเกี่ยไต้ซือแห่งเสียวลิ้มยี่ เหล่ายอดฝีมือ รอให้เราล้มล้างป้อมบูรพา เมืองประจิม และค่ายทักษิณ เราก็จะเป็นประมุขค่ายพรรคที่หนึ่งแห่งแผ่นดินแล้ว..."

บ้อเซ้งมองดูนาง คล้ายกำลังมองดูสัตว์ร้ายที่คลุมหนังมนุษย์ตัวหนึ่ง จากนั้นถามคำถามที่แหลมคมราวคมมีดว่า

"อย่างนั้นมนุษย์ยาของท่านเล่า?"

กีเอี้ยวฮวยนิ่งเงียบงันไป ชั่วครู่จึงกล่าว

"ถามได้ประเสริฐ วันเวลาที่ผ่านมาเราไม่ได้ใช้สอยพวกมัน แต่นับแต่นี้เป็นต้นไปเราสามารถออกคำสั่งบงการพวกมันได้ทุกเมื่อ"

บ้อเซ้งกล่าวราวกับจ้วงแทงมีดที่แหลมคมออกไปว่า

"กาลก่อนท่านปฏิเสธการใช้สอยมนุษย์ยา เพราะเจ้าอสูร เซียนอสูร จอมอสูร ล้วนรู้จักวิธีใช้สอยบงการ มิหนำซ้ำพวกมันช่วยเหลือท่านคร่ากุมคน แต่ท่านเพียงคิดเป็นใหญ่แต่ผู้เดียว ไม่ต้องการให้ผู้อื่นร่วมแบ่งปันกับท่าน ใช่หรือไม่?"

กีเอี้ยวฮวยหน้าแปรเปลี่ยนไป พลันยิ้มออกมากล่าวว่า

"จิตใจที่ละเอียดลออนัก บอกต่อท่าน สี่อสูรฟ้าที่ไปจัดการกับพวกท่านทีละคน เป็นเหตุให้ถูกพวกท่านโค่นทำลายคนแล้วคนเล่า เพราะการผลักดันของเรา และเป็นการวางแผนเรา เรายังส่งคนไปยังนครหลวง เพื่อกระตุ้นให้ท่านหรือจูกัวะซิงแซลงมือ เราคิดยืมมือท่าน

กำจัดเจ้าอสูร เซียนอสูร และจอมอสูร หากมิใช่เราวางแผน พวกท่านจึงไม่อาจรับมือการผนึกจู่โจมของพวกเรา”

สีหน้านางกลายเป็นเยียบเย็นราวคมมีด จับจ้องมองบ้อเซ้ง กล่าวย้ำทีละคำว่า

“ต่อให้เราคนเดียว ก็สามารถจัดการพวกท่าน ตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงบัดนี้ พวกท่านเพียงตกเป็นเครื่องมือของเราเท่านั้น”

บ้อเซ้งรู้สึกมีความเย็นสายหนึ่งแผ่ซ่านจากก้นบึ้งหัวใจ เปลือกนอกยังข่มเป็นปรกติ ทอดถอนใจกล่าวว่า

“แม้แต่จอมอสูร เซียนอสูร เจ้าอสูร ก็ถูกท่านหลอกใช้ ทั้งยังตายอย่างเลอะเลือนงมงาย”

กีเอี้ยวฮวยพลันแย้มยิ้มดุจบุปผาบานอีกครา กล่าวว่า

“พวกเราทั้งสี่ล้วนรู้จักวิธีจัดการและบงการมนุษย์ยา แต่ตอนนี้มีแต่เราที่ล่วงรู้ ขอบอกตามความสัตย์ มนุษย์ยาล้วนทิ้งอยู่ที่ถ้ำฟ้าพิสดารภูเขาเกาเล้งซัว ซึ่งเป็นรังเดิมของพวกเรา เป็นเราเสนอว่าอย่าเพิ่งใช้สอยมนุษย์ยา เพราะยิ่งนานวัน ตัวยาออกเต็มที่จึงปลอดภัยแน่นอน...คำพูดเหล่านี้กลับหลอกลวงพวกมัน เราไม่ชมชอบใช้สอยสิ่งเดียวกันร่วมกับผู้อื่น ไม่เช่นนั้นเรายินดีทำลายสิ่งนั้นไป”

บ้อเซ้งกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ข้าพเจ้าถูกพวกท่านหลอกใช้พอแล้ว ท่านปล่อยให้ข้าพเจ้าตายเถอะ”

กีเอี้ยวฮวยมองดูเขาอย่างยิ้มแย้ม กล่าวว่า

“ท่านจะให้เราหักใจฆ่าท่านได้อย่างไร?”

บ้อเซ้งแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

“หรือว่าท่านคิดจัดสร้างข้าพเจ้าเป็นมนุษย์ยาด้วย?”

กีเอี้ยวฮวยหยีตามองดูบ้อเซ้ง กล่าวว่า

"มนุษย์ยาของเรามีข้อเสียประการหนึ่ง"

นางเข้าใจว่าบ้อเซ้งต้องถามว่า 'ข้อเสียอันใด' มิคาดบ้อเซ้งเม้มปากสนิท ไม่ถามอันใดทั้งสิ้น คล้ายกับไม่กังวลสนใจแต่อย่างไร

กีเอี้ยวฮวยทอดถอนใจกล่าวว่า

"มนุษย์ยาของเรา แม้จงรักภักดีต่อเรา แต่สมองปราศจากความคิด ขั้นแรกฤทธิ์ยาจะทำลายความทรงจำ ขจัดสติปัญญาของพวกมันไป เป็นเหตุให้ฝีมือเฉื่อยช้า ลดทอนกว่าเดิม..."

นางเพ่งพิจารณาบ้อเซ้งโดยละเอียด กล่าวสืบต่อ

"หากเราจัดสร้างท่านเป็นมนุษย์ยา ท่านจะไม่สามารถควบคุมบังคับเกี้ยวอีก มิหนำซ้ำสติปัญญาพอเสื่อมถอย ความสามารถในการใช้อาวุธลับของท่านต้องลดทอนลง อย่าว่าแต่ท่านยังไม่มีวิทยายุทธ์ติดตัว...เราท่องยุทธจักรหลายสิบปี แท้ที่จริงเปลี่ยวเหงายิ่ง"

เอ่ยถึงตอนนี้ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"หลังจากที่สนทนากับท่านบนเขา บังเกิดความรู้สึกชมชอบท่าน หากเราเป็นประมุขค่ายสำนักที่หนึ่งแห่งยุทธจักร ท่านก็จะเป็นสามีประมุขยุทธจักร นี่เป็นความมุ่งมาดปรารถนาของผู้อื่น เราต้องการบุคคลที่มีสติปัญญาเช่นท่าน เพื่อช่วยเหลือเราสำเร็จกิจการใหญ่"

สีหน้าบ้อเซ้งคล้ายกลืนไข่ลงไปฟองหนึ่ง...กลืนกินทั้งเปลือกไข่ลงไป สีหน้าเปี่ยมแววตื่นเต้นสงสัย กล่าวว่า

"ท่านต้องการใช้สอยสติปัญญาข้าพเจ้า เพื่อบรรลุกิจการใหญ่ของท่าน ทั้งเห็นว่าข้าพเจ้าสองเท้าพิการ ขอเพียงไม่อาจใช้อาวุธลับก็จะสยบได้โดยง่าย นับเป็นตัวเลือกอันเหมาะสม ใช่หรือไม่?"

กีเอี้ยวฮวยเปลี่ยนเป็นนุ่มละมุนราวสายน้ำ กล่าวว่า

"ระหว่างที่อยู่บนเขา เราสอบถามท่านจนกระจ่างชัด ท่านไม่มีญาติมิตรอันใด พอดีเป็นตัวเลือกที่เราต้องการ มิหนำซ้ำหากอาศัย

ความสัมพันธ์ของท่าน คิดสยบสามมือปราบที่เหลือรวมทั้งจูกัวะซิงแซก็ไม่ยากนัก ทั้งหมดนี้ล้วนพึ่งพาท่าน มิหนำซ้ำคนของนครอุดรเห็นท่านมาแล้ว ย่อมต้องออกมาต้อนรับ ขอเพียงท่านลงมือสยบจิวแป๊ะอูกับแป๊ะฮึงยู้ไว้ เกรงว่าพวกมันคิดฆ่าตัวตายยังไม่ทันการณ์"

นางแย้มยิ้มหยาดเยิ้ม ยื่นมืออีกข้างหนึ่งลูบคลำผมเผ้าของบ้อเซ้ง กล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"ท่านแม้อายุน้อยไปบ้าง มิหนำซ้ำสองเท้าพิการ แต่เราหารังเกียจไม่"

บ้อเซ้งยิ้มแล้ว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านแม้ขี้ริ้วไปบ้าง ข้าพเจ้าก็ไม่ตำหนิ น่าเสียดายที่ท่านชราภาพไปแล้ว ชราจนสามารถเป็นมารดาข้าพเจ้า"

มือที่ลูบคลำผมเผ้าบ้อเซ้งของกีเอี้ยวฮวย พลันเปลี่ยนเป็นแข็งกระด้างราวกับเหล็ก ตบหน้าบ้อเซ้งฉาดหนึ่ง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านไม่ต้องการมีชีวิตแล้ว?"

ใบหน้าขาวซีดของบ้อเซ้งปรากฏรอยนิ้วมือห้ารอย มุมปากมีโลหิตไหลซึมออกมา ปากยังกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านยังคงปล่อยให้ข้าพเจ้าตายก่อน ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้ามีชีวิตอีกหลายปี กลับต้องเป็นม่ายไว้ทุกข์ให้กับท่าน ตำแหน่งประมุขค่ายสำนักยุทธจักรก็จะตกเป็นของข้าพเจ้าแล้ว"

กีเอี้ยวฮวยกางนิ้วทั้งสิบ หมายปักใส่เบื้องบนศีรษะบ้อเซ้ง แต่ใบหน้าเขียวคล้ำค่อยผ่อนคลายทีละน้อย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านคิดใคร่ตายเร็วกว่านี้ เราพานมิให้ท่านสมปรารถนา เราจะให้ท่านเห็นโฉมหน้าแท้จริงของเรา ดูว่าท่านใช่สำนึกเสียใจที่เมื่อครู่ไม่รับปากหรือไม่"

กล่าวพลางหันกายไป ยกมือนวดเฟ้นใบหน้าเล็กน้อย ปากกล่าว

เสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านทางที่ดีอย่าได้เคลื่อนไหวโดยพลการ เราไม่ฆ่าท่าน แต่หากคิดทำลายสองมือท่านง่ายดายยิ่ง"

ชั่วครู่ให้หลังกีเอี้ยวฮ้วยหันกายกลับมา เห็นรูปโฉมแท้จริงของนางเป็นผู้ใหญ่กว่าเดิม และทรงเสน่ห์กว่าเดิม ยามแย้มยิ้มคล้ายร้อยบุปผาบานโดยพร้อมเพรียง

กีเอี้ยวฮวยลบคราบปลอมแปลงโฉม ยังมีเค้าเดิมหลงเหลือ คนผู้หนึ่งไม่ว่ามีวิชาปลอมแปลงสูงล้ำเพียงไหน ก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงจากสุดอัปลักษณ์เป็นสุดงดงาม หากแม้นกระทำได้ ในโลกหล้าก็ไม่มีคนอัปลักษณ์แล้ว

กีเอี้ยวฮวยมองดูบ้อเซ้งด้วยความกระหยิ่มใจ ยิ้มพลางถามว่า

"เป็นอย่างไร?"

บ้อเซ้งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ข้าพเจ้าเพียงปรารถนาให้ท่านตายเร็วกว่านี้"

กีเอี้ยวฮวยถามย้ำว่า

"ไม่มีทางเหนี่ยวรั้งกลับคืน?"

บ้อเซ้งกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ไม่มี"

กีเอี้ยวฮวยครุ่นคิดชั่วขณะ ในที่สุดทอดถอนใจ ยกมือขึ้นกล่าวว่า

"ดูท่าเราได้แต่ฆ่าท่านแล้ว"

บ้อเซ้งหลับตาลงอย่างช้าๆ

มือของกีเอี้ยวฮวยพลันลดลง ส่งเสียงร้องว่า

"มั้วซุ้งไซ่ (ทูตตรวจวงการแซ่มั้ว) ท่านมิใช่คิดแก้แค้นให้กับจังซุ้งไซ่ (ทูตตรวจการแซ่จัง) หรอกหรือ คนผู้นี้ขอมอบให้แก่ท่านแล้ว"

บนกำแพงบังเกิดเสียงตอบรับคำหนึ่ง กีเอี้ยวฮวยเหลียวหน้ามายังบ้อเซ้ง กล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เราไฉนส่งมอบท่านให้แก่ทูตตรวจการประจิมมั้วก๊กกัง? ทั้งนี้เพราะมันฉายาเข็มมารเร่งวิญญาณ ฝีมือฆ่าคนโหดเหี้ยมอำมหิตที่สุด มันสนิทสนมกับจังซุ้งไซ่ (ทูตตรวจการแซ่จัง) ท่านเป็นคนฆ่าทูตตรวจการบูรพา ดังนั้นมันต้องทิ่มแทงท่านเป็นตัวเมนปรุพรุน ทำลายสองมือท่านพิการ ค่อยปล่อยให้ท่านตายอย่างทรมาน..."

เอ่ยถึงตอนนี้ จงใจหยุดเล็กน้อย จากนั้นส่งเสียงหัวร่อดังสดใสดุจระฆังเงิน ร้องบอกว่า

"มั้วซุ้งไซ่ คนผู้นี้ข้อมอบต่อท่านแล้ว"

เห็นคนชุดครามผู้หนึ่งเดินช้าๆ มา ฝีเท้าอันหนักหน่วงสร้างความประหวั่นพรั่นใจแก่ผู้คน มันเดินมาจากความมืด คล้ายวิญญาณตนหนึ่งก็มิปาน

หัวใจบ้อเซ้งตกวูบลง

ยามนั้นบ้อเซ้งพลันสูดได้กลิ่นเหม็นไหม้ชนิดหนึ่ง

คนชุดครามเดินใกล้เข้ามามากแล้ว กีเอี้ยวฮวยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านเห็นว่าตัดเอ็นมือของเขาก่อน หรือว่าทิ่มแทงเขาเป็นคนตาบอดประเสริฐกว่า?"

คนชุดครามกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ทิ่มแทงมันตาบอด"

ในมือมันเพิ่มเข็มทองยาวสองเชียะสามนิ้วเล่มหนึ่ง แทงปราดออกดุจสายฟ้า

กีเอี้ยวฮวยพลันหน้าแปรเปลี่ยนไป ตวาดว่า

"ท่านมิใช่..."

เข็มทองแทงปราดอย่างเร่งร้อน แต่ไม่ได้แทงใส่บ้อเซ้ง หากทว่าแทงใส่หว่างคิ้วกีเอี้ยวฮวย

ขณะเดียวกัน มือที่เคลื่อนไหวของบ้อเซ้งเพิ่มมีดสั้นเล่มหนึ่งซัดใส่ช่องโหว่ที่ใต้ซอกแขนขวาของกีเอี้ยวฮวย

ด้านทิศเหนือและใต้ของนคร พลันปรากฏผู้คนสองคนโถมออกมา ขวานคู่หนึ่งจามใส่กลางหลังกีเอี้ยวฮวย แส้ยาวเส้นหนึ่งม้วนใส่ลำคอกีเอี้ยวฮวย

พริบตานั้นกีเอี้ยวฮวยตกเป็นเป้าจู่โจมของทั้งหมด ประกอบด้วยอาวุธที่แตกต่าง เพียงแต่บังเกิดความกริ่งเกรง ไม่กล้าลงมืออย่างสุดกำลัง

ขณะที่กีเอี้ยวฮวยส่งเสียงตวาด ก็ยื่นมือซ้ายตะปบปราด เบี่ยงศีรษะวูบหนึ่ง มือขวาคลายออก ตวัดเท้าขวาเตะออก มือขวาข้างนั้นตวัดกลับหลัง คว้าจับขวานคู่เอาไว้

มือซ้ายของนางตะปบคว้าแส้ยาวไว้ คลายมือขวาเตะเท้าขวาก็เตะบ้อเซ้งปลิวลิ่วไปวาเศษ มีดบินของบ้อเซ้งย่อมซัดจู่โจมพลาดผิด

เพียงแต่กีเอี้ยวฮวยยามฉุกละหุกเบียงศีรษะหลบเลี่ยง เพียงรอดพ้นจากจุดชีวิตที่หว่างคิ้ว แต่ว่าตาข้างซ้ายปวดแปลบอย่างรุนแรง เบื้องหน้าสายตามืดทะมึนไป

กีเอี้ยวฮวยส่งเสียงกรีดร้องทิ่มขวัญสะท้านวิญญาณออกมา

คนชุดครามนั้นเห็นไม่อาจปลิดชีวิตกีเอี้ยวฮวยในกระบวนท่าเดียว พลันซัดเข็มทองออก

เสียงกรีดร้องของกีเอี้ยวฮวยเปลี่ยนเป็นกู่ร้องอย่างเกรี้ยวกราดดุจระลอกคลื่นอันคลุ้มคลั่ง สองมือควงวูบ เหวี่ยงร่างคนใช้แส้ยาวกับขวานคู่ปลิวกระเด็นออกไป

กีเอี้ยวฮวยช้อนมือรับเข็มทองเอาไว้ มือหนึ่งกดตาซ้ายซึ่งหลั่ง

โลหิตเนืองนอง เบิ่งตาขวาถลึงมอง เห็นบนเข็มทองประดับด้วยเม็ดโลหิตของนางเอง

คนที่ถูกสะบัดเหวี่ยงออกไปทั้งสองก็คืบคลานลุกขึ้น แต่ท่าทีหวาดหวั่นขลาดเขลา ไม่กล้าชิงจู่โจมลงมือ

คนชุดครามนั้นไม่ทราบเปลี่ยนเป็นถือไม้เท้าเล่มหนึ่งตั้งแต่เมื่อใด จับจ้องมองกีเอี้ยวฮวยอย่างเย็นชา

กีเอี้ยวฮวยร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เป็นท่าน ท่านยังไม่ตาย?"

คนชุดครามนั้นหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

"เราย่อมไม่ตาย หากเราตายไป ท่านก็สมมาดปรารถนาแล้ว"

บ้อเช้งถูกกีเอี้ยวฮวยเตะกระเด็นไปวาเศษ เขาปราศจากกำลังภายใน ชั่วครู่ยังไม่ออกคืบคลานลุกขึ้น แต่เมื่อเขาสูดได้กลิ่นเหม็นไหม้ก็ทราบว่าผู้มามิใช่ทูตตรวจการประจิม ซึ่งมีฉายานามว่าเข็มมารเร่งวิญญาณมั่วก๊กกัง

ทั้งนี้เพราะกลิ่นเหม็นไหม้เกิดจากการถูกกระสุนไฟฟอสฟอรัสที่เขาคิดค้นขึ้นซัดใส่

คนผู้นี้ย่อมเป็นจอมอสูรซิปุยฮู้ ซึ่งเพิ่งร่วงลิ่วลงจากหน้าผา

มันมีชื่อว่าปุยฮู้ (จิ้งจอกเศร้าโศก) จิ้งจอกกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์มิเพียงข่มเหงผู้อ่อนแอ กลัวเกรงผู้ที่ดุร้ายกว่า ทั้งยังถนัดในการหนีเอาชีวิตรอด ถึงกับรู้จักแสร้งตาย

หากผู้มาเป็นจอมอสูร อย่างนั้นมันคงได้ยินคำพูดของกีเอี้ยวฮวยเมื่อครู่ ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นอสุรีผู้นี้

ดังนั้นบ้อเช้งตัดสินใจในบัดดล เขามีโอกาสเพียงหนึ่งเดียว หากไม่ฉวยโอกาสนี้ดิ้นรนเอาตัวรอด มาตรว่าไม่ตายใต้เงื้อมมือกีเอี้ยวฮวย จอมอสูรก็ไม่ปล่อยปละละเว้นเขา

จอมอสูรรุดมาเพื่อฆ่ากีเอี้ยวฮวย หาใช่มาช่วยเหลือเขาไม่

ได้ยินจอมอสูรหัวร่อราวสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งกล่าวว่า

"เอี้ยวฮวย ท่านแม้เฉลียวฉลาด แต่เรายังไม่โง่เขลา ลุ้ยเล่าซา (อันดับสามแซ่ลุ้ย) ซุ้งอูเล่าสี่ (อันดับสี่แซ่ซุ้งอู) ลุ่มหลงงมงายในตัวท่าน เรายังมีสติแจ่มใส เราความจริงประหลาดใจ ท่านไฉนสั่งให้พวกเราแยกย้ายลงมือ ตอนแรกยังบอกว่าฆ่าไก่ไม่ต้องใช้มีดฆ่าโค แต่ซุ้งอูเล่าสี่ตายแล้ว แม้แต่ลุ้ยเล่าซาก็จบชีวิต ท่านยังยืนกรานคำสั่งเดิม ดังนั้นเรามิอาจไม่ระแวงสงสัยแล้ว

"เมื่อครู่เราประมือกับบ้อเซ้ง เห็นคนผู้หนึ่งซ่อนตัวอยู่ด้านหลังผู้อื่นตลอดเวลา เราคาดว่าคนของประมุขป้อมบูรพาคงไม่ขลาดเขลาถึงเพียงนี้ จึงมองดูเป็นพิเศษ พบว่าเค้าใบหน้าแม้เปลี่ยนไป แต่จากรูปร่างเรายังจดจำออกว่าเป็นท่าน ตอนนั้นท่านยังไม่ยอมช่วยเหลือเรา แสดงว่าต้องคิดอ่านวางแผนในใจ

"ดังนั้นเราแสร้งเป็นสู้แพ้หลบหนี เพื่อสลัดหลุดจากการติดตามของบ้อเซ้ง จงใจกระโดดลงจากหน้าผา แท้ที่จริงเราหมายตาต้นจามจุรีที่งอกเงยออกจากผนังผาต้นหนึ่งเป็นที่หยุดพักเท้า ทั้งคำนวณว่าบ้อเซ้งเคลื่อนไหวไม่สะดวก ต้องไม่รุดไปตรวจสอบที่ริมหน้าผา...แต่ว่าเด็กน้อยนั้นร้ายกาจยิ่ง เรายังถูกระเบิดเพลิงของมันซัดใส่ ร่างกายถูกเผาไหม้"

มันทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งถลึงตามองกีเอี้ยวฮวย กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เราพอกลับมา ก็เรียกระดมกำลังที่เหลืออยู่สองคน ซุ่มซ่อนอยู่ที่นี่ ฉวยโอกาสที่ท่านกล่าววาจากับบ้อเซ้ง โค่นทูตตรวจการประจิม เมื่อครู่ท่านเรียกหาเราออกมา เรายังเข้าใจว่าถูกท่านพบเห็นเสียอีก

"แต่ในเมื่อออกมา ท่านก็มีสายตาแหลมคม จะช้าเร็วต้องถูกท่านพบเห็น เรามิอาจสู้ลงมือแต่เนิ่นๆ...เอี้ยวฮวย เราซิปุยฮู้ดีต่อท่าน

ไม่น้อย เราไร้ญาติขาดมิตร ปฏิบัติต่อท่านราวบุตรี สอนวิทยายุทธ์แก่ท่าน ส่งเสริมท่านมีชื่อเสียง ตอนนี้ท่านมีฝีมือสูงเยี่ยม มีชื่อเสียงเรียงนามกว่าเรา กลับไม่ปล่อยปละละเว้นเรา นับว่ามีจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิตนัก”

กีเอี้ยวฮวยยังคงเบิกตาข้างเดียว มองดูเข็มทองในมือ ใบหน้านองด้วยโลหิต บิดเบี้ยวน่าสะพรึงกลัว...ต่อให้เป็นวิชาปลอมแปลงโฉมที่เลิศล้ำกว่านี้ ก็ไม่อาจฟื้นดวงตาที่ถูกทิ่มแทงบอดไปข้างหนึ่งกลับมา

จอมอสูรแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

“หากมิใช่อาวุธไม่ถนัดมือ เกรงว่าตอนนี้ท่านไม่เพียงตาบอดหากแต่ตายแล้ว”

กีเอี้ยวฮวยพลันกรีดร้องออกมาว่า

“หากท่านใช้อาวุธอื่น ต้องไม่อาจเข้าใกล้ตัวเรา ผู้ตายต้องเป็นท่าน”

จอมอสูรหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

“กีเอี้ยวฮวย ผู้อื่นเกรงกลัวท่าน เราหากลัวท่านไม่ อย่าว่าแต่ท่านตาบอดข้างหนึ่ง กลายเป็นนางเฒ่าอัปลักษณ์แล้ว”

กีเอี้ยวฮวยพลันเงยหน้าขึ้น พริบตานั้นนางคล้ายชราภาพลงสามสิบปี ใบหน้าบิดเบี้ยวเกรี้ยวกราด ร้องเสียงแหลมเล็กพลางโถมเข้ามา

เสียงกรีดร้องครั้งนี้แปลกพิเศษยิ่ง ที่ห่างไปบังเกิดเสียงกู่แหลมเล็กสองเสียงตอบรับดังมา

ยามนั้น กีเอี้ยวฮวยต่อสู้กับจอมอสูรแล้ว เห็นเงาไม้เท้าเต็มท้องฟ้า เงาร่างสีเหลืองเคลื่อนไหวอย่างเร่งร้อน รวดเร็วจนกระทั่งกระบวนท่ายังไม่อาจเห็นชัดตา

ชายฉกรรจ์ที่ถือขวานคู่กับถือแส้ยาว ซึ่งเป็นสองปีศาจภูตพราย

ในสังกัดจอมอสูรพากันโถมเข้ามา คิดหมายช่วยเหลือจอมอสูรจัดการกับกีเอี้ยวฮวย

แต่พร้อมกับเสียงกู่ประหลาดสองเสียงนั้น บนกำแพงปรากฏเงาร่างสองสาย ประกอบด้วยหนึ่งเขียวหนึ่งดำ ดาหน้าเข้าหาสองปีศาจภูตพราย

บ้อเช้งพอเห็นอาภรณ์การแต่งกายของพวกมัน ก็ทราบว่าคนทั้งสองเป็นสองในสี่ทูตตรวจการสังกัดอสุรี ฉายาทูตตรวจการอุดรปีศาจขาวพู่กันคู่ชุยงุ้ยปอ กับทูตตรวจการทักษิณตาขอทวงชีวิตโต๊ะเทียนเซี้ย

ปีศาจขาวพู่กันคู่ใช้พู่กันทั้งสองด้าม จู่โจมใส่จุดสำคัญบนร่างชายฉกรรจ์ที่ถือขวานคู่ ส่วนตาขอปลิดชีวิตก็ใช้ตาขอเกาะเกี่ยวใส่ชายฉกรรจ์ที่ใช้แส้ยาว

ในยามนั้น บ้อเช้งพลันลอยตัวขึ้น

เขาทั้งไม่ได้โถมไปยังวงต่อสู้ของกีเอี้ยวฮวยกับซิปุยฮู้ ทั้งไม่เข้าร่วมการตะลุมบอนของสองปีศาจภูตพรายกับสองทูตตรวจการ เพียงแต่โถมไปยังตำแหน่งที่สองทูตตรวจการขานรับเสียงกรีดร้องของกีเอี้ยวฮวย

ก่อนอื่นเขาโถมเข้าเกี้ยว จากนั้นผลักดันล้อเลื่อนที่ติดตั้งกับตัวเกี้ยว มุ่งไปยังทิศทางด้านนั้น

กีเอี้ยวฮวยต่อสู้อย่างจดจ่อ ไม่ทันสังเกตทิศทางไปของบ้อเช้ง ซึ่งความจริงคนเหล่านี้ล้วนไม่มีเวลาแบ่งแยกสมาธิมาที่บ้อเช้ง

บ้อเช้งบังคับเกี้ยวเคลื่อนผ่านทางน้อยอันคดเคี้ยวสองสาย มาถึงหน้าถ้ำศิลาแห่งหนึ่ง ภายในถ้ำมืดทะมึน มองไม่เห็นอันใด

บ้อเช้งทดลองร้องถามว่า

“ท่านประมุขป้อม ก้วงเฮีย เช็กนึ่งเฮียบ (วีรสตรีแซ่เช็ก) พวกท่านอยู่หรือไม่?”

ภายในถ้ำหามีเสียงตอบรับแต่อย่างไร

บ้อเช้งเงี่ยหูฟัง ในที่สุดได้ยินเสียงลมหายใจของผู้คนอย่างแผ่วเบา มิหนำซ้ำเป็นเสียงลมหายใจของผู้คนสามสี่คน

ดังนั้นบ้อเช้งกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"หากผู้คนภายในเป็นท่านประมุขป้อม และถูกผู้คนสยบจุดไว้ ขอให้ท่านใช้วิธีการหายใจของปลาวาฬสดลมหายใจยืนยัน"

เสียงขาดคำ ภายในถ้ำบังเกิดเสียงลมหายใจอันหนักหน่วงและลึกล้ำดังขึ้น

คนผู้หนึ่งถูกสยบเอาไว้ เคลื่อนไหวไม่สะดวก แต่ไม่ถึงกับหายใจไม่ได้ ดังนั้นผู้ที่มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำถูกคนที่พลังฝีมืออ่อนด้อยกว่าจี้จุดไว้ ยังสามารถโคจรพลังทะลวงจุดคลายออกได้

บ้อเช้งโถมเข้าไป กวัดแกว่งจุดชุดไฟขึ้น เห็นประมุขป้อมบรพาเช็กอั้งเก๊ก ก้วงบ้อเก๊ก เอี้ยอิดกัง หญิงสาวรับใช้ดอกเหมยกลัวยไม้ ไผ่เขียว และเด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่นอนกระจัดกระจายอยู่บนพื้น ล้วนถูกสยบจุดไว้

ดวงตาทุกผู้คนทอแววยินดี แต่ก็แฝงความละอายใจอยู่บ้าง

บ้อเช้งคิดคลายจุดให้แก่ทั้งหมด หากทว่ามีปัญหาอยู่ที่เขาปราศจากกำลังภายใน ที่ผ่านมาฝึกวิชาซัดอาวุธลับ มีความสามารถในการจำแนกจุดซัดใส่จุด ย่อมทำความเข้าใจกับจุดสำคัญบนร่างผู้คนอย่างถ่องแท้ แต่ว่าคนเหล่านี้ถูกกีเอี้ยวฮวยใช้ฝีมืออันหนักหน่วงจี้จุดไว้ บ้อเช้งไม่มีปัญญาตบคลายได้

บ้อเช้งไม่มีเรี่ยวแรงคลายจุดให้แก่ทั้งหมด ทั้งไม่สามารถอาศัยกำลังเพียงลำพังช่วยเหลือทั้งหมดไป ยามกะทันหันต้องตะลึงลานกับที่

บ้อเช้งทราบว่ามีเพียงวิธีเดียว นั่นคือรุดไปยังศาลเจ้าลิ้วโฮ้วเสาะหาเจ้านครอุดรจิวแป๊ะอูนำกำลังของนครอุดรมาช่วยเหลือทั้งหมด

พอตกลงใจ บ้อเช้งก็ล่าถอยออกจากถ้ำในบัดดล

บ้อเซ้งแน่ใจว่า กีเอี้ยวฮวย ทูตตรวจการอุดรกับทูตตรวจการทักษิณเมื่อเร้นกายอยู่ละแวกใกล้เคียง ศาลเจ้าลิ้วโฮ้วต้องไม่อยู่ห่างไกลเท่าใด

เขาต้องแข่งกับเวลา เสาะพบคนของนครอุดรก่อนที่กีเอี้ยวฮวยกับจอมอสูรจะพิสูจน์ผลแพ้ชนะกัน

บ้อเซ้งพอออกจากถ้ำ ก็สำรวจดูพื้นดินเลือกทางเดินที่มีรอยเท้ามากที่สุดสายหนึ่งรุดไป

จริงดังคาดหมาย เร่งรุดไม่นานนัก ศาลเจ้าโบราณหลังหนึ่งก็ปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า

ลิ้วโฮ้วเป็นบรรดาศักดิ์ของเตียเลี้ยง ซึ่งช่วยเหลือเล้าปังปราบดาภิเษกขึ้นเป็นปฐมฮ่องเต้ราชวงศ์ฮั่น ตามคำเล่าลือ ศาลเจ้าลิ้วโฮ้วเป็นสถานที่ซึ่งเตียเลี้ยงใช้บำเพ็ญภาวนา หวังสำเร็จเป็นเซียน ศาลเจ้ากอปรด้วยความโอ่อ่าเช่นวัดวาทางเหนือ แฝงความประณีตเช่นศาลเจ้าทางใต้ เนื่องจากปลูกสร้างตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฮั่น ความตระการของการก่อสร้าง สุดที่ผู้คนจะคาดคิดมาก่อน

ยามวิกาลมืดมิด ศาลเจ้าโบราณคล้ายเทวรูปโบราณองค์หนึ่งตั้งตระหง่านในความมืด ทั้งใหญ่โต โบราณ และน่าสะพรึงกลัว ป้ายขวางหน้าศาลเจ้าจารึกคำ 'ศาลเจ้าลิ้วโฮ้ว' คล้ายถลึงมองบ้อเซ้งอย่างเย็นชา

บ้อเซ้งสูดลมหายใจคำหนึ่ง ขณะจะกล่าวว่า พลันเห็นที่หน้าศาลเจ้ากระจัดกระจายด้วยวัตถุดำทะมึนเป็นแผ่นผืน ส่งกลิ่นเหม็นคลุ้งโชยมาตามลม

บ้อเซ้งเพ่งตามอง ที่แท้เป็นคนที่ตายแล้ว หากมิใช่ศีรษะหลุดจากบ่า ก็แขนขาขาดด้วน ตายอย่างอเนจอนาถสุดทนดู

ในยามนั้น ชายคาศาลเจ้าทั้งสี่มุมปรากฏเงาร่างสี่สายบินเฉียงๆ

ออกมา คนยังไม่บรรลุถึง พากันตวัดมือ ซัดประกายดาวเจ็ดแปดจุดจู่โจมใส่บ้อเซ้งภายในเกี้ยว

พริบตานั้น บ้อเซ้งชิงโผพุ่งขึ้นฟ้า อาวุธลับเหล่านั้นล้วนซัดเข้าไปภายในเกี้ยวจนหมดสิ้น

บ้อเซ้งยามลอยตัวอยู่กลางอากาศก็ตวาดว่า

"หยุดมือ"

แต่คนทั้งสี่ไม่ฟังเสียง กระบี่สองเล่มแทงใส่คอหอยบ้อเซ้ง อีกสองเล่มมุ่งใส่ทรวงอกบ้อเซ้ง

บ้อเซ้งตีลังกากลางอากาศสามตลบ ทิ้งตัวลงที่เชิงบันไดหน้าศาลเจ้าลิ้วโฮ้ว ร้องบอกว่า

"หยุดมือ ข้าพเจ้ามีคำพูดจะกล่าว"

แต่กระบี่ทั้งสี่เล่มนั้นโถมแทงจากด้านหลัง แหวกฝ่าอากาศเป็นเสียงหวีดหวิวระคายหู

บ้อเซ้งหมุนตัวไป ในมือปรากฏประกายมีดวูบขึ้นแวบหนึ่ง ชายฉกรรจ์ทั้งสี่รู้สึกละลานตาวูบ กระบี่ในมือเบาหวิวลง ล้วนถูกกระแทกกระบี่หักกลางทั้งสี่เล่ม

บ้อเซ้งร้องว่า

"ล่วงเกินแล้ว ข้าพเจ้ามาหา..."

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งตวาดว่า

"เจ้าโจรร้าย เรารับฟังคารมของพวกเจ้ามามากพอแล้ว"

อีกคนหนึ่งร้องว่า

"เล่าเต็ง (คนแซ่เต็ง) ถูกพวกมันเกลี้ยกล่อมคล้อยตาม สุดท้ายถูกพวกมันฆ่าตาย"

ยังมีอีกคนหนึ่งกระชากเสียงว่า

"จะฆ่าก็ฆ่า พวกเราไม่มีวันยอมจำนน เจ้ามิต้องกล่าวมาก

ความแล้ว”

คนสุดท้ายควงกระบี่หักโถมเข้ามา ตวาดว่า

“โจรปีศาจ เราขอเสี่ยงกับเจ้าแล้ว”

คนทั้งสี่โถมเข้าหาบ้อเซ้งเป็นคำรบสอง บ้อเซ้งทั้งไม่สามารถปิดป้องต้านทาน ทั้งไม่อาจใช้อาวุธลับทำร้ายคน ได้แต่ล่าถอยหลบเลี่ยง

การล่าถอยครั้งนี้ กลับล่าถอยเข้าศาลเจ้า เสียงลมพลันดังชายฉกรรจ์สิบเจ็ดสิบแปดคนถืออาวุธที่แตกต่างรายล้อมบ้อเซ้งเอาไว้ มีคนร้องว่า

“วิเศษแท้ กลับกล้าบุกเข้ามาคนเดียว พวกเรารายล้อมเอาไว้ ฆ่ามันกับมือ”

“บุกถ้ำเสือเพียงลำพัง นับว่ามีความเข้มแข็ง เกรงว่าเจ้ามาได้กลับไปไม่ได้”

“เราจะฆ่ามัน เซ่นสังเวยวิญญาณของเซี่ยวซาจื้อ”

“มารดามันเถอะ เด็กน้อยนี้หน้าตาหมดจด ดูไม่ออกว่าเป็นสาวกอสูร”

“เจ้าเข้าใจว่านครอุดรไม่มีคนมีฝีมือแล้ว”

บ้อเซ้งฝืนใจกล่าววาจาหลายคำ จนใจที่เขาปราศจากกำลังภายใน ถูกสรรพสำเนียงกลบไป

ยามนั้นคบไฟหลายอันถูกจุดขึ้น เห็นมุมศาลเจ้ามีทั้งเด็กสตรีและคนชรา ร่วมทั้งคนรับบาดเจ็บบ้างนอนบ้างเอนพิงจำนวนยี่สิบสามสิบคน ล้วนใช้สายตาที่เคียดแค้นจับจ้องมองดูเขา

บ้อเซ้งลอบคร่ำครวญในใจ หากคนเหล่านี้ล้วนฮือเข้ามา ทางถอยของเขาก็ถูกปิดตาย หากไม่ใช้อาวุธลับทำร้ายคน ตัวเองคงมีแต่หนทางตายสายเดียว

พลันได้ยินเสียงตวาดดังเจื้อยแจ้ว รุ้งสีขาววูบขึ้นแวบหนึ่ง

หญิงสาวชุดขาวนางหนึ่งคุมกระบี่แทงใส่บ้อเซ้ง ด้วยระดับความเร็วสุดเปรียบปาน

บ้อเซ้งใช้มือตบพื้น หงายร่างตีลังกาหลบรอดจากกระบี่นี้ คนถอยร่นถึงมุมศาลเจ้าแล้ว

หญิงสาวชุดขาวพอจู่โจมพลาดผิด ก็วกคมกระบี่ กลับไม่สะดุดหยุดยั้งแม้แต่น้อย คุมกระบี่แทงปราดมาอีกครา

บ้อเซ้งไม่มีหนทางถอย ได้แต่กดสองมือใส่พื้น ม้วนตัวตีลังกาข้ามศีรษะหญิงสาวชุดขาวไป ทางหนึ่งร้องว่า

"ข้าพเจ้ามาหาเจ้านครอุดร..."

หญิงสาวชุดขาวพลันตวัดเขี่ยปลายกระบี่ขึ้น คนก็พลิกตัวกลางอากาศอย่างสวยงาม ไล่กวาดตามบ้อเซ้งไป แทงกระบี่ใส่กลางหลังบ้อเซ้ง

บ้อเซ้งลอยตัวอยู่กลางอากาศ ไม่สามารถหยิบยืมกำลัง พลันตวาดก้องหมุนคว้างกลับไป ในมือปรากฏประกายสีทองวูบขึ้น ซัดจู่โจมออกไป

หญิงสาวชุดขาวเห็นผิดท่า วกกระบี่กลับมาต้านทาน เสียงดังคราหนึ่ง กงล้อบินอันหนึ่งพุ่งชนใส่ตัวกระบี่ จากนั้นบินเฉียงๆ ไปปักใส่ผนังศาลเจ้า บนเขี้ยวขยักของกงล้อยังติดปอยผมของหญิงสาวชุดขาวอยู่หลายเส้น

หญิงสาวชุดขาวหน้าถอดสี บ้อเซ้งทิ้งตัวลงสู่พื้น ขณะจะเอ่ยปาก พลันปรากฏผู้คนสามคนกระโดดปราดออกมา คนหนึ่งใช้ทวนร้อยสายโซ่ คนหนึ่งใช้เหล็กปลายแหลมแหวกน้ำ คนหนึ่งใช้ดาบฟันขาม้าพอโถมออกมา พากันใช้ท่าไม้ตายจู่โจมใส่บ้อเซ้ง

บ้อเซ้งทอดถอนใจยาว ยามคับขันเป็นตายเช่นนี้ จำต้องทำร้ายคนแล้ว พลันพลิกมือซ้าย ซัดตะปูกระดูกขาวออกสามตัว

อาวุธลับชุดนี้เพียงทำร้ายคน ไม่มุ่งมั่นฆ่าคน แต่คนทั้งสามหนึ่งร่ายรำทวนร้อยสายโซ่ ปัดกระแทกตะปูกระดูกขาวปลิวกระเด็น คนหนึ่งฟาดฟันดาบลง ฟันตะปูกระดูกขาวหักเป็นสองท่อน ยังมีอีกคนหนึ่งแยกเหล็กปลายแหลมทั้งคู่ออก ใช้ท่วงท่าลาเกียจคร้านพลิกตัวหลบรอดจากตะปูกระดูกขาว ฉวยโอกาสประชิดใกล้ จ้วงแทงเหล็กปลายแหลมใส่บ้อเช้ง

ดูจากฝีมือของคนทั้งสามนี้ แสดงว่ามิใช่ชนชั้นไร้นาม บ้อเช้งพลันนึกถึงคำพูดของบริวารกีเอี้ยวฮวยที่ปลอมเป็นเตียวเซ่งขึ้นมา

"...นครอุดรแทบไม่อาจต้านทานต่อไปแล้ว สี่อสูรฟ้านำสมุนบริวารทั้งสิบหกคนบุกโจมตีสามครั้ง สิบองครักษ์พิทักษ์นครต่อสู้จนตัวตายไปสามคน อีกสามคนถูกจับตัวไปเป็นมนุษย์ยาย้อนกลับมาโจมตีนคร ยังมีอีกสองท่านรับบาดเจ็บสาหัส โอ..."

บ้อเช้งมองดูคนทั้งสาม พบว่าชายฉกรรจ์ที่ใช้ดาบฟันขาม้าพันผ้าพันแผลบนข้อแขน บนผ้ามีคราบโลหิตไหลซึม แสดงว่ารับบาดเจ็บ แต่ก็ไม่มีเวลาขบคิดมากความ ทั้งนี้เพราะเหล็กปลายแหลมแหวกน้ำจู่โจมมาถึงแล้ว

บ้อเช้งฉุกคิดขึ้น... 'ไยไม่สยบคนใดคนหนึ่งเอาไว้ มิให้ทั้งหมดเคลื่อนไหวโดยพลการ แล้วค่อยอธิบายให้ชัดแจ้ง?'

พอได้คิด บ้อเช้งกดสองมือใส่พื้น ยืดกายลอยตัวขึ้น ชายฉกรรจ์ที่ใช้เหล็กปลายแหลมแหวกน้ำก็ทิ่มแทงใส่อากาศธาตุ ขณะจะทะยานกาย ขึ้นจู่โจมใหม่ พลันปรากฏประกายเจิดจ้าเต็มท้องฟ้า อาวุธลับยี่สิบสามสิบชิ้นสาดครอบคลุมลงมา

ชายฉกรรจ์ผู้นี้เป็นหนึ่งในสิบยอดฝีมือสังกัดนครอุดร มันยามคับขันไม่ลนลาน จี้สกัดเหล็กปลายแหลมแหวกน้ำทั้งคู่ออก กลับปัดกระแทกอาวุธลับทั้งยี่สิบสามสิบชิ้นพ้นห่าง ไม่อาจกระทบถึงตัวมัน

แต่ยามนั้นบ้อเซ้งทิ้งตัวลงที่ด้านหลังมัน ในมือเพิ่มมีดสั้นเล่มหนึ่ง ฉวยโอกาสที่ชายฉกรรจ์นั้นวุ่นวายกับการปัดกระแทกอาวุธลับ จ่อมีดสั้นกับต้นคอของมัน

ชายฉกรรจ์ที่ใช้ดาบฟันขาม้ากับใช้ทวนร้อยสายโซ่สะอึกเข้ามาช่วยเหลือ บ้อเซ้งตวัดมืออีกข้างหนึ่ง ซัดพ่งโคกกระสุนเหล็กสิบสองตัวออก คนทั้งสองต้องถลันหลบเป็นพัลวัน ไม่ทันช่วยเหลือชายฉกรรจ์ที่ถือเหล็กปลายแหลมแหวกน้ำ

ที่มุมศาลเจ้าปรากฏผู้คนอีกคนหนึ่งโถมออกมา มันควงค้อนหัวเสือเล่มหนึ่ง ทั้งที่อยู่ในสภาพรับบาดเจ็บ บ้อเซ้งพลันตวาดว่า

"ผู้ใดรุกล้ำเข้ามาก้าวเดียว ข้าพเจ้าจะฆ่ามันก่อน"

คำพูดพอกล่าว ชายฉกรรจ์ที่ใช้ค้อนหัวเสือหยุดยั้งลง ใช้สายตาที่ห่วงใยกังวลมองดูชายฉกรรจ์ที่ถือเหล็กปลายแหลมแหวกน้ำ

ผู้คนรอบข้างก็ไม่กล้าบุกรุกเข้ามา เพียงส่งเสียงร่ำร้องด่าทอว่า

"รีบปล่อยตัวองครักษ์กอ"

"หากท่านทำร้ายองครักษ์กอแม้สักขุมขนหนึ่ง เราจะให้ท่านตายโดยไร้ที่กลบฝัง"

"เจ้าลูกเต่ายังคิดสู้เยี่ยงสัตว์จนตรอกอีก"

"เด็กน้อย หากปลดปล่อยองครักษ์กอ จะละเว้นชีวิตท่านสักครา"

บ้อเซ้งทอดถอนใจคำหนึ่ง ขณะจะอธิบายข้อเท็จจริง พลันได้ยินชายฉกรรจ์ที่ใช้เหล็กปลายแหลมแหวกน้ำแผดเสียงร้องว่า

"เรายินยอมตาย ไม่ยอมรับการข่มขู่จากชนชั้นมุสิกเหล่านี้"

ไม่ทันขาดคำ ยกเหล็กปลายแหลมทั้งคู่แทงใส่ขมับตัวเอง

บ้อเซ้งตื่นตระหนกยิ่ง คิดไม่ถึงชายฉกรรจ์ผู้นี้มีนิสัยแข็งกร้าว เมื่อครู่เขาชักมีดสั้นสยบคนเอาไว้ ล้วนฉวยโอกาสที่ฝ่ายตรงข้าม รับมือ

อาวุธลับ ค่อยลงมือประสบผล ยามนี้ชายฉกรรจ์ผู้นี้กลับคิดฆ่าตัวตายด้วยพลังฝีมือบ้อเช้ง ไม่อาจขัดขวางได้ ขอเพียงชายฉกรรจ์ผู้นี้ตกตายต่อให้บ้อเช้งบ่งบอกความจริง เกรงว่าเพาะเป็นความแค้นที่ยากคลี่คลายได้

ทันใด ที่มุมศาลเจ้าปรากฏประกายกระบี่สองสายวูบขึ้น เสียงติงติง เมื่อแทงถูกเหล็กปลายแหลมแหวกน้ำทั้งคู่ เหล็กปลายแหลมเบี่ยงเบนพลาดเป้า เฉียดผ่านมุมหน้าผากชายฉกรรจ์นั้นไป

หลังจากนั้นประกายกระบี่ทั้งสองสายรวมรั้งเป็นหนึ่ง ประกายกระบี่อยู่ในมือชายหนุ่มชุดขาวผู้หนึ่ง ชายหนุ่มชุดขาวหน้าตาหล่อเหลาราวสลักเสลาจากหยก หากแต่ปกคลุมด้วยเค้าความเยียบเย็นปานน้ำแข็ง

หญิงสาวชุดขาวที่ลงมือเมื่อครู่เร่งรุดถึงข้างกายชายหนุ่มชุดขาว กล่าวเบาๆ ว่า

"ระวังด้วย อาวุธลับของคนผู้นี้ร้ายกาจยิ่ง"

บ้อเช้งทอดถอนใจยาว พลันผลักไสชายฉกรรจ์ที่ใช้เหล็กปลายแหลมแหวกน้ำพ้นห่างจากตัว ชายหนุ่มชุดขาวชมดูจนงงงันวูบหนึ่ง คิดไม่ถึงว่าบ้อเช้งยอมปลดปล่อยองครักษ์กอโดยง่ายดายถึงเพียงนี้

บ้อเช้งกล่าวกับมันว่า

"ขอบคุณท่าน"

ชายหนุ่มชุดขาวงงงันอีกครา กล่าวว่า

"ขอบคุณข้าพเจ้าอันใด?"

บ้อเช้งมองดูมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ขอบคุณท่านที่ช่วยชีวิตพี่ใหญ่ท่านนี้ให้แก่ข้าพเจ้า"

ชายหนุ่มชุดขาวกล่าวว่า

"การช่วยเหลือมันเป็นภาระหน้าที่ของข้าพเจ้า ท่านขอบคุณข้าพเจ้าไยกัน?"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"หากมิใช่ท่านช่วยเหลือมัน ข้าพเจ้าคงแบกรับข้อหาโดยที่ไม่อาจโต้แย้งได้"

ชายหนุ่มชุดขาวกล่าวว่า

"ผู้ที่สยบมันไว้ก็เป็นท่าน ท่านแบกรับข้อหาอันใด?"

ยามนั้นชายฉกรรจ์ที่ใช้ค้อนหัวเสือร้องว่า

"อย่าได้กล่าวมากความกับโจรร้ายเช่นนี้ ปล่อยให้เราฆ่ามัน"

ชายหนุ่มชุดขาวกล่าวว่า

"องครักษ์ฮิ้มอย่าได้ร้อนรุ่ม พวกเราถามไถ่ให้กระจ่างชัดแล้วค่อยว่ากล่าว"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่พวกเดียวกับสื่อสรฟ้า"

ชายหนุ่มชุดขาวส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม ชายฉกรรจ์ที่ใช้ดาบฟันขาม้าร้องอย่างโกรธแค้นว่า

"อย่าได้หลงคารมของมัน หากมิใช่พวกเดียวกับสื่อสูรฟ้า ดึกดื่นค่อนคืนท่านมายังศาลเจ้าลิ้วโฮ้วทำอะไร?"

บ้อเซ้งเพ่งตากล่าวกับชายหนุ่มชุดขาวนั้นว่า

"ข้าพเจ้ามาหาท่าน"

ชายหนุ่มชุดขาวส่งเสียงดังอ้อ กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านทราบว่าข้าพเจ้าเป็นใคร?"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ"

ชายหนุ่มชุดขาวกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เคยพบกับท่านมาก่อน"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้าทราบว่าท่านคือเจ้านครอุดรจิวแป๊ะอู"

ชายหนุ่มชุดขาวยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าใช่"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้ดาบฟันขาม้าร้องสอดขึ้น

"ท่านมาทำอะไร?"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ประมุขป้อมบูรพามาถึงแล้ว แต่ถูกอสุรีสยบไว้ สถานการณ์รีบร้อนคับขัน ข้าพเจ้าไม่สามารถคลายจุดที่ถูกฝีมืออันหนักหน่วงจี้ใส่ดังนั้นมาตามตัวพวกท่านไปช่วยเหลือ"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้ดาบฟันขาม้าหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"ผีสางจึงยอมเชื่อ"

เจ้านครอุดรจิวแป๊ะอูพลันกล่าวว่า

"องครักษ์เตี่ย ข้าพเจ้าเชื่อคำพูดของมัน'

ชายฉกรรจ์ที่ใช้ดาบฟันขาม้าร้องเสียงพิกลว่า

"ท่านเชื่อ?"

จิวแป๊ะอูยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าก็ทราบว่าเขาเป็นใคร"

องครักษ์เตี่ยนั้นกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"มันที่แท้เป็นใคร?"

จิวแป๊ะอูกล่าวว่า

"เขาคือมือปราบอันดับหนึ่ง ในสี่ยอดมือปราบ ซึ่งได้รับขนานนามว่าเท้าพิการท่องพันลี้ พันมือยากที่จะป้องกันบ้อเซ้ง"

องครักษ์เตี่ย องครักษ์ฮิ้มและพวกใจหายวาบ กล่าวว่า

"มันคือบ้อเซ้ง?"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้ทวนร้อยสายโซ่ผู้หนึ่งส่งเสียงร้องด้วยความ

ยินดีว่า

"หรือว่ากำลังหนุนของพวกเรามาถึงแล้ว?"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"มิผิด พวกเรามาแล้ว แต่ก็ประสบความสูญเสียอย่างใหญ่หลวง ตอนนี้นอกจากข้าพเจ้า ที่หลงเหลือล้วนถูกสยบไว้ แต่ว่าเจ้าอสรกับเซียนอสูรในสี่อสูรฟ้า พร้อมด้วยบริวารทั้งแปดก็ถูกพวกเราฆ่าทิ้ง บริวารของอสุรีกับจอมอสูรก็เสียชีวิตไปสี่คน พวกเราต้องรีบรุดไปช่วยเหลือประมุขป้อมบูรพาและพวก หากชักช้าจะไม่ทันการณ์"

จิวแป๊ะอูกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าไป"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้ทวนร้อยสายโซ่ร้องว่า

"ท่านเจ้านครเชื่อคำพูดของมัน?"

จิวแป๊ะอูกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ผู้อื่นเดินทางเป็นพันลี้มาช่วยเหลือพวกเรา เพียงเพราะคำ 'สัตยธรรม' พวกเราไหนเลยแสดงความเคลือบแคลงสงสัยต่อผู้คน เป็นเหตุให้ถูกชาวยุทธจักรหัวร่อเยาะ"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้เหล็กปลายแหลมแหวกน้ำรีบกล่าวว่า

"ท่านเจ้านคร เราไปกับท่าน"

จิวแป๊ะอูกล่าวเสียงทึ่มหนักว่า

"ไม่ได้ องครักษ์แพ้ ท่านกับองครักษ์เตี่ย องครักษ์กอ องครักษ์ฮิ้มเฝ้าอยู่ที่นี่ คอยดูแลผู้บาดเจ็บ ข้าพเจ้าไปคนเดียวก็พอ มิให้ทางด้านนี้ถูกศัตรูฉวยโอกาสจู่โจม"

องครักษ์ทั้งสี่เคารพเชื่อฟังต่อจิวแป๊ะอู พากันรับคำ

หญิงสาวชุดขาวที่อยู่ข้างกายจิวแป๊ะอู กล่าวว่า

"แป๊ะอู ข้าพเจ้าไปกับท่าน"

บ้อเซ้งเห็นจิวแป๊ะอูมีสีหน้าลำบากใจ จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านฉายานางเซียนวีรสตรีแป๊ะฮึงยู้ เป็นคู่หมั้นหมายของท่านเจ้านคร ท่านมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม กลับคิดเชื้อเชิญท่านไปช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง"

หญิงสาวชุดขาวคือนางเซียนวีรสตรีแป๊ะฮึงยู้ นางหน้าแดงระเรื่อวูบหนึ่ง รับคำว่า

"ข้าพเจ้าจะทุ่มเทอย่างสุดกำลัง"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"เรื่องไม่อาจชักช้า พวกเราออกเดินทางในบัดดล"

จิวแป๊ะอูกล่าวว่า

"ตกลง พวกเราเดินทางพลางสนทนาพลาง"

ที่ว่าเดินทางพลางสนทนาพลางคือ บ้อเซ้งอยู่ภายในเกี้ยวสนทนากับจิวแป๊ะอูและแป๊ะฮึงยู้ที่ใช้วิชาตัวเบาวิ่งตะบึง

บ้อเซ้งบอกเล่าต้นสายปลายเหตุที่ประมุขป้อมบูรพาและพวกถูกอสุรีกีเอี้ยวฮวยสยบไว้ให้ทราบโดยคร่าวๆ ทั้งยังบรรยายถึงเหตุการณ์ต่อสู้ช่วงชิง ระหว่างกีเอี้ยวฮวยกับจอมอสูรพอเป็นสังเขป

จิวแป๊ะอูก็บ่งบอกรายละเอียดที่สี่อสูรฟ้าปิดล้อมนครอุดรต่อบ้อเซ้ง

สี่อสูรฟ้าจัดส่งมนุษย์ยายี่สิบกว่าคนบุกนครอุดร ผู้คนในนครอุดรทั้งเบื้องสูงเบื้องต่ำไม่ทันระวัง ดังนั้นบาดเจ็บล้มตายนับร้อยคน

มนุษย์ยาเหล่านั้นล้วนเป็นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม เพียงแต่สูญเสียสติสัมปชัญญะ เป็นเหตุให้พลังฝีมือลดทอนลงบ้าง จึงถูกฆ่าตายไปเจ็ดแปดคน

จิวแป๊ะอูนำองครักษ์ทั้งสิบเข้ารับศึก อาศัยเลือดลมอันร้อนระอุแลกกับการล่าถอยของสี่อสูรฟ้า เฝ้ารักษานครอุดรเอาไว้

แต่สี่อสูรฟ้าโอบล้อมนครอุดร บุกตีเมืองสามครั้งครา นครอุดรขาดเสบียงอาหาร บาดเจ็บล้มตายกว่าครึ่ง ชนชั้นองครักษ์เสียชีวิตสามคน รับบาดเจ็บคนหนึ่ง

จิวแป๊ะอูได้แต่นำกำลังฝ่าวงล้อม สุดท้ายองครักษ์สองคนถูกคร่ากุม องครักษ์คนหนึ่งรับบาดเจ็บ ฝ่ายตรงข้ามสูญเสียมนุษย์ยาไปอีกเจ็ดแปดคน แต่คนของนครอุดรยังไม่สามารถทะลุทะลวงฝ่าออกไป

หลังจากนั้นองครักษ์อีกคนหนึ่งหลงกล ถูกล่อลวงให้ออกจากนคร ถูกจัดสร้างเป็นมนุษย์ยา องครักษ์ที่ถูกจัดสร้างเป็นมนุษย์ยาทั้งสาม นำมนุษย์ยาแปดเก้าคน และคนของสี่อสูรฟ้าบุกตีนครอีกครา

ในที่สุดนครอุดรถูกตีแตก คนในนครบาดเจ็บล้มตายเกลื่อนกลาด จิวแป๊ะอูนำกำลังที่หลงเหลือร้อยกว่าคน ถอยร่นถึงศาลเจ้าลิ้วโฮ้วที่เชิงเขา ยึดเป็นที่มั่นสุดท้าย แต่องครักษ์ทั้งสามรวมทั้งมนุษย์ยาที่สี่อสูรฟ้าจัดสร้างขึ้น ก็จบชีวิตไปในการศึกครั้งนี้

ดังนั้นจิวแป๊ะอูและพวกยืนหยัดเฝ้าศาลเจ้าลิ้วโฮ้ว ตอนที่ล่าถอยได้รับเสบียงจำนวนหนึ่ง ช่วยประทังชีวิตต่อไป ทั้งหมดเห็นองครักษ์ที่ถูกจัดสร้างเป็นมนุษย์ยาทั้งสามพบจุดจบอย่างอนาถ จึงประกาศยอมสู้ตาย ไม่ยอมถูกจับกุม

ทางด้านสี่อสูรฟ้าก็ไม่กล้าบุกโดยผลีผลาม ทางหนึ่งขาดแคลนมนุษย์ยา ไม่สามารถทุ่มกำลังจู่โจม อีกประการสี่อสูรฟ้าคิดจัดสร้างมือดีของนครอุดรเป็นมนุษย์ยา ไม่คิดบีบคั้นเกินไป กลัวว่าไม่ประสบผลรับอันใด

แต่จิวแป๊ะอูและพวกสำนึกตัวว่าฝ่าออกไปไม่ได้ ทั้งนี้เพราะในผู้คนร้อยกว่าคน ประกอบด้วยสตรีและเด็กสามสิบกว่าคน อีกสิบกว่าคนไม่สามารถต่อสู้อีก ที่สามารถต่อสู้มีเพียงหกสิบกว่าคน หากปะทะกับสี่อสูรฟ้าต้องพลาดท่าเสียที อาจพินาศย่อยยับสิ้น ได้แต่เฝ้ารักษา

ศาลเจ้า อาศัยความมีเปรียบของชัยภูมิ และความสามัคคีของบุคคล ดำเนินการตอบโต้กลับไป และรอให้กำลังหนุนมาถึง

เมื่อเป็นเช่นนี้ สี่อสูรฟ้าที่รีรอไม่บุกจู่โจมทางหนึ่งนอกจากทุ่มเทมนุษย์ยาออกมาจนหมดสิ้นเกรงว่ายากบุกจู่โจม ยังมีภายในสี่อสูรฟ้าเกิดการแย่งชิงภายใน บวกกับปะทะกับกำลังหนุนของประมุขป้อมบูรพาลิดรอนกำลังบุกจู่โจมของสี่อสูรฟ้าเป็นเหตุให้ไม่สามารถระดมกำลังโจมตีระลอกใหม่

หลังจากกรำศึกเป็นแรมเดือน คนของนครอุดรหมดเรี่ยวสิ้นแรง จิวแป๊ะอูเป็นเจ้านครหนึ่ง กลับถูกบังคับให้ละทิ้งนคร มิหนำซ้ำผู้คนบาดเจ็บล้มตายมากมายถึงเพียงนี้ นอกจากเคียดแค้นรันทดแล้ว ยังรู้สึกละอายต่อการแบกหน้าไปพบกับบรรพชนในปรภพ

ตอนนี้คงเหลือปัญหาสองประการ

หนึ่ง หากอสุรีกับจอมอสูรพิสูจน์ผลแพ้ชนะ ผู้ชนะคืออสุรีกีเอี้ยวฮวย นางย่อมล่วงรู้ตำแหน่งที่ประมุขป้อมบูรพาและพวกอาศัยอยู่อาจจะย้อนกลับมา ไม่แน่ว่าประมุขป้อมบูรพาและพวกถูกฆ่าตายอย่างน้อยบ้อเช้งและพวกทั้งสามต้องต่อสู้กับกีเอี้ยวฮวยอีกครั้ง

สอง ไม่ว่ากีเอี้ยวฮวยหรือจอมอสูร คงต้องระดมกำลังของมนุษย์ยาที่เหลือ ซึ่งฟังว่ายังมีอีกสี่ห้าสิบคน ทำการบุกตีนครอุดร เมื่อถึงเวลานั้นต่อให้ประมุขป้อมบูรพาและพวกปลอดภัยไร้เรื่องราว ยังยากจะต่อต้านกองกำลังที่สูญเสียสติสัมปชัญญะ อย่าว่าแต่จอมอสูรหรือกีเอี้ยวฮวยขอเพียงมีคนใดคนหนึ่งมีชีวิตอยู่ จะเป็นคู่มือที่ปวดเศียรเวียนเกล้า

ประการสำคัญคือ หากตอนนี้ประมุขป้อมบูรพาและพวกกลายเป็นมนุษย์ยา อย่างนั้นต่อให้จิวแป๊ะอูและพวกมีกำลังคนอีกสามเท่า ก็ไม่อาจรับมือได้

5

แสกชีวิตอสุรี

หนึ่งเดือนกับอีกสิบสามวันนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่ใบหน้าจิวแป๊ะอูปรากฏรอยยิ้มขึ้น แป๊ะฮึงยู้ก็เช่นกัน

แม้แต่ใบหน้าอันเคร่งเครียดเย็นชาของบ้อเซ้ง ก็ปรากฏแววปลาบปลื้มประโลมใจ

ทั้งนี้เพราะพวกเขาได้พบกับประมุขป้อมบูรพา และตบคลายจุดให้แก่ทั้งหมด

ก้วงบ้อเก๊กพอกระโดดปราดขึ้น ก็ร่ำร้องด่าทอกีเอี้ยวฮวยเช็กอั้งเก๊กกับหญิงรับใช้ดอกเหมย กล้วยไม้ ไผ่เขียว รวมทั้งเด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่ทนอดอู้อยู่ครึ่งค่อนวัน พอได้รับอิสระ อดกระโดดโลดเต้นมิได้

เอี้ยอิดกังบอกต่อบ้อเซ้งว่า ตอนแรกที่กีเอี้ยวฮวยคร่ากุมพวกมัน ก็คิดกรอกยาต่อทั้งหมด แต่ทั้งหมดกัดฟันแน่น มาตรว่าถูกกรอกยาลงไปก็อาเจียนออกมา กีเอี้ยวฮวยจึงไม่อาจทำอย่างไรได้

ก่อนจากไปกีเอี้ยวฮวยสั่งตัวประหลาดหนึ่งเขียวหนึ่งขาวให้เฝ้าดูทั้งหมดไว้ ปล่อยให้ทั้งหมดอดอยากสักหลายวัน รอจนประมุขป้อมบูรพาและพวกสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ขัดขืน มาตรว่าไม่ยอมรับประทานก็ต้องรับประทาน

ก่อนที่กีเอี้ยวฮวยจะจากไป ยังบอกว่าจะคร่ากุมบ้อเซ้งมาด้วย สร้างความร้อนรุ่มใจแก่ประมุขป้อมบูรพาและพวกยิ่ง จนใจที่ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว

หลังจากนั้นแว่วเสียงกรีดร้องแหลมเล็กดังมาแต่ไกล ตัวประหลาดหนึ่งเขียวหนึ่งขาวมีสีหน้าแตกตื่น ส่งเสียงกู่ร้องขานรับ จากนั้นผละจากถ้ำศิลา และไม่กลับมาอีก

ประมุขป้อมบูรพากับจิวแป๊ะอูพอพบหน้า ยิ่งมีคำพูดสนทนากันไม่จบสิ้น ประมุขป้อมบูรพาฝืนยิ้มพลางกล่าวกับบ้อเซ้งว่า

"เราเข้าใจว่านางโสโครกนั้นพอจากไป ต้องคร่ากุมท่านกลับมาแน่นอน มิคาดที่นอกถ้ำแว่วเสียงท่านดังมา ท่านยอดเยี่ยมยิ่ง นับว่าคนรุ่นใหม่ทดแทนคนรุ่นเก่าจริงๆ"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงพลาดท่าเสียทีแก่กีเอี้ยวฮวย หากมิใช่จอมอสูรก่อการภายใน ข้าพเจ้าคงไม่อาจหลบหนีออกมา"

ประมุขป้อมบูรพากล่าวว่า

"ขณะที่ท่านไม่สามารถตบคลายจุดแก่พวกเรา ปลีกตัวไประดมกำลังหนุน พวกเราต่างใจเขม็งตึงเครียด กลัวว่านางโสโครกนั้นกลับมาก่อนลงมือต่อท่าน อย่างนั้นพวกเราเท่ากับเป็นต้นเหตุทำร้ายท่านแล้ว"

บ้อเซ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่กลับไม่ได้เกิดเหตุการณ์เช่นนั้น หากแต่พอไปถึงศาลเจ้าลิ้วโฮ้วต้องต่อสู้กับมือดีของนครอุดรรอบหนึ่ง"

จิวแป๊ะอูกล่าวเสริมว่า

"บ้อเซ้งเฮีย (พี่บ้อเซ้ง) บุกเข้าศาลเจ้าลิ้วโฮ้ว ทั้งหมดเข้าใจว่าเขาเป็นบุคคลที่อสุรีกีเอี้ยวฮวยส่งไป ภายหลังเขาประมือกับองครักษ์ทั้งสี่และฮึงยู้ ล้วนไม่ลงมือด้วยอำมหิต ข้าพเจ้าค่อยแน่ใจว่าเขามิใช่พวกเดียวกับอสุรี"

ประมุขป้อมบูรพากล่าวว่า

"บ้อเซ้งมิใช่ไร้น้ำใจ หากแต่กอปรด้วยจิตใจที่โอบเอื้ออารี... ใช่แล้ว นอกจากองครักษ์แซ่ฮิ้ม แซ่แพ้ แซ่กอ แซ่เตี่ยทั้งสี่แล้ว องครักษ์แซ่มัง แซ่ง้วน แซ่เล่ง แซ่เจ็ง แซ่กวน แซ่ไต่ทั้งหกปลอดภัยดีกระมัง?"

จิวแป๊ะอูกล่าวด้วยความสลดใจว่า

"ตอนนี้นครอุดรเราหลงเหลือผู้คนร้อยกว่าคน ที่สามารถต่อสู้มีเพียงหกสิบกว่าคน องครักษ์แซ่ไต่ แซ่กวน แซ่จัง แซ่เล่ง แซ่ง้วน แซ่มังทั้งหกล้วนสละชีวิต นครอุดรประสบภัยพิบัติ แป๊ะอูไม่อาจแบกหน้าไปพบกับบรรพบุรุษในปรภพเพียงคิดสังหารอสูรล้างแค้น หลังจากนั้นฆ่าตัวตายเพื่อลุแก่โทษ"

ประมุขป้อมบูรพากล่าวว่า

"สื่อสูรฟ้าผุดขึ้นในยุทธจักร มิเพียงจัดการกับนครอุดร ยังมุ่งเป้าไปยังเมืองประจิมค่ายทักษิณและป้อมเรา สุดท้ายยังคิดม้วนกวาดทั่วบู๊ลิ้มตงง้วน นครอุดรเพียงตกเป็นเป้าจู่โจมอันดับแรก ฟังว่าเมืองประจิมกับค่ายทักษิณก็ถูกโจมตี เราจัดส่งกำลังเศษหนึ่งส่วนสามของป้อมไปช่วยเหลือแล้ว เรื่องนี้ไม่อาจโทษว่าผู้ใดได้ หากแต่สมควรแปรความเศร้าโศกเป็นพลัง กำจัดฆ่าอสูร จึงเป็นวิถีทางแห่งการล้างแค้นชำระอาฆาต"

จิวแป๊ะอูกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ท่านลุงสั่งสอนถูกต้อง"

เซ็กอั้งเก๊กกล่าวว่า

"เมื่อครู่พวกท่านบอกว่าคนของนครอุดรรั้งอยู่ที่ศาลเจ้าลิ้วโฮ้ว ขาดแคลนเสบียงอาหาร พวกเราไยไม่รีบรุดไปช่วยเหลือจุนเจือพวกเขา?"

นางเปลือกนอกยโสเย็นชา กลับมีจิตใจที่ห่วงใยต่อมนุษยชาติ ต่างกับกีเอี้ยวฮวยที่เปลือกนอกยิ้มแย้มแต่จิตใจอำมหิต

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดขึ้นเขาไปก่อน ดูว่าผลการต่อสู้ระหว่างอสุรีกับจอมอสูรเป็นอย่างไร"

เอี้ยอิดกังกล่าวว่า

"ทางที่ดีพวกมันต่อสู้จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย พวกเราขึ้นเขาไปสำเร็จโทษพวกมัน"

จิวแป๊ะอูกล่าวว่า

"พวกเราก็ไปด้วย"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ตกลง เพียงแต่ตัวหนอนร้อยขา แม้ตายซากไม่แข็งทื่อ กีเอี้ยวฮวยกับจอมอสูรล้วนโหดเหี้ยมอำมหิต ทั้งหมดต้องระมัดระวังให้มากไว้"

ประมุขป้อมบรพากล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านต่อสู้กับจอมอสูรที่ประตูอุดร คาดว่าท่านสามารถตรึงจอมอสูรไว้ บวกกับพวกเราทั้งเก้า ไม่กลัวโค่นพวกมันไม่ได้"

บ้อเซ้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"กีเอี้ยวฮวยแม้ถูกทำร้ายบาดเจ็บ แต่พอลงมือ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าพลังฝีมือของนางเหนือล้ำกว่าจอมอสูร หากจอมอสูรมีชีวิตอยู่ พวกเราจะเป็นฝ่ายมีเปรียบ เพียงกลัวว่าผู้ที่มีชีวิตอยู่มิใช่มัน"

แป๊ะฮึงยู้กล่าวว่า

"ต่อให้ผู้ที่มีชีวิตอยู่เป็นกีเอี้ยวฮวย แต่นางถูกทำร้ายตาบอดข้างหนึ่ง ทั้งต่อสู้กับจอมอสูรรอบหนึ่ง ไม่แน่ว่าจะยิ่งใหญ่ดังคำร่ำลือ"

จิวแป๊ะอูกล่าวว่า

"เกรงว่ากีเอี้ยวฮวยมิเพียงกีเอี้ยวฮวย ยังมีมนุษย์ยาที่อยู่ใต้อาณัติของนาง"

ใต้แสงจันทร์ที่เคลื่อนคล้อยสู่ประจิม ประตูของนครอุดรครึ่งปิดครึ่งเปิด ดูไปน่าสะพรึงกลัวอย่างบอกไม่ถูก คล้ายกับประตูลับของสุดทางชีวิต ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าหลังประตูซุ่มไว้ด้วยอันใด

แต่ไม่ว่าซุ่มไว้ด้วยสิ่งใด ล้วนไม่อาจเปลี่ยนความตั้งใจล้างแค้นชำระอาฆาตของบ้อเซ้งและพวกได้

จิวแป๊ะอู แป๊ะฮึงยู้สองคู่รัก เซ็กอั้งเก๊กกับหญิงรับใช้ทั้งสามลอยตัวขึ้นบนกำแพงซ้ายมือ ประมุขป้อมบูรพา ก้วงบ้อเก๊ก และเอี้ยอิดกังโผพุ่งขึ้นบนกำแพงขวามือ

ขณะเดียวกัน เด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่เตะประตูนครเปิดกว้างออก แบกเกี้ยวของบ้อเซ้งโถมเข้าไป

ทั้งหมดบุกเข้าไปพร้อมกัน และตะลึงลานพร้อมกัน

ภายในนครไม่มีคนเป็น มีแต่คนตาย

คนผู้หนึ่งแนบร่างติดกับผนังกำแพง แผ่นอิฐบนกำแพงแตกเป็นเสี่ยงๆ เลือดเนื้อที่กลางหลังคนผู้นี้ถูกฝังเข้าไป ทรวงอกท้องน้อยกลับเว้าลึกลง แสดงว่าถูกพลังฝ่ามือกดประทับใส่

ภายใต้พลังฝ่ามือกดกระแทกใส่ คนผู้นี้หลั่งโลหิตจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้า ตาข้างหนึ่งถลนออกมา ในเบ้าตาขังเต็มไปด้วยโลหิต อีกข้างหนึ่งถึงกับกระดอนออกนอกเบ้า ห้อยอยู่ข้างแก้ม ปรากฏรอย

เลือดสองสายทอทาบอยู่บนใบหน้า

สภาพการตายของคนผู้นี้น่าสะพรึงกลัวยิ่ง ปากก็อ้ากว้าง โลหิตกบไปทั้งปาก...ก่อนที่มันจะส่งเสียงร้องออกมา ฝ่ายตรงข้ามซึ่งฟาดมันขาดใจตายทั้งเป็น

คนผู้นี้คือจอมอสรซิปยฮู

ดูจากสภาพซากศพของจอมอสูร แสดงว่าระหว่างการต่อสู้ถูกฝ่ามือฟาดใส่ พลังฝ่ามือหนักหน่วงรุนแรง กระแทกมันปลิวลิ่วไปด้านหลัง ฝ่ายตรงข้ามไม่เปิดโอกาสให้มันหอบหายใจ ไล่กวดตามไป กระหน่ำฟาดฝ่ามือใส่ทรวงอกมันเกือบร้อยฝ่ามือ ฟาดมันปะทะชนกับผนังกำแพงตลอดทั้งร่างฝังเข้าไปจึงยอมหยุดมือ ความเคียดแค้นที่มีต่อมัน นับเป็นที่คาดคำนวณได้

จอมอสรเมื่อตายแล้ว อสรีกีเอี้ยวฮวยย่อมยังมีชีวิตอยู่

จอมอสูรใช้วิธีการลอบทำร้าย ทิ่มแทงกีเอี้ยวฮวยตาบอดข้างหนึ่ง ยังพบกับจุดจบอย่างอนาถถึงเพียงนี้ พลังฝีมือของกีเอี้ยวฮวยนับว่าบรรลุถึงขั้นลึกล้ำสุดหยั่งคาดแล้ว

ที่กำแพงซึ่งจอมอสูรถูกฝังร่างไว้ ปรากฏคนผู้หนึ่งนอนฟุบที่เชิงกำแพง กลับเป็นหนึ่งในสี่ปีศาจภูตพราย ซึ่งปลอมเป็นเตียวเซ่ง ลำคอมันแทบถูกตาขอเกี่ยวขาด มือขวายกค้างไว้ ปรากฏริ้วรอยตาขอเช่นกัน แทบเกี่ยวข้อมือมันขาดไป

ที่แท้ 'เตียวเซ่ง' ต่อสู้กับทูตตรวจการทักษิณ ฉายาตาขอทวงชีวิตโต๊ะเทียนเซี้ย ถูกอาวุธของฝ่ายตรงข้ามเกี่ยวใส่ตาขอ ยามร้อนรุ่มคิดยื่นมือช่วงชิงตาขอ กลับถูกตาขออีกข้างหนึ่งเกี่ยวใส่ข้อมือสุดท้ายเกี่ยวคอมันแทบขาดไป

ที่หน้าประตูนครนอนฟุบด้วยคนผู้หนึ่ง หันหน้าออกนอกเมือง ที่กลางหลังถูกทะลวงเป็นรูโลหิตสองรู คือ 'เอี้ยสี่ไฮ้' เอง

คาดว่า 'เอี้ยสี่ไฮ้' ตัวปลอมต่อสู้กับทูตตรวจการอุดร ฉายาปีศาจขาวพู่กันคู่ชุยงุ้ยปอ ปรากฏว่าสู้ไม่ได้ คิดหลบหนีออกจากประตูนครกลับถูกพู่กันคู่ซัดใส่กลางหลังล้มตายลง

จอมอสูรตายใต้เงื้อมมือกีเอี้ยวฮวย สองในสี่ปีศาจภูตพรายสังกัดจอมอสูรก็จบชีวิตใต้คมอาวุธของสองในภูตตรวจการสี่ทิศ กล่าวได้ว่าล้มตายหมดสิ้น

แต่กีเอี้ยวฮวยเล่า? นางกับทูตตรวจการทั้งสองไปที่ใดแล้ว?

บ้อเซ้งพลันหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวอย่างร้อนรนว่า

"ศาลเจ้าลิ้วโฮ้ว"

จิวแป๊ะอูก็หน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย พุ่งขวับออกไปเป็นบุคคลแรก

กีเอี้ยวฮวยหลังจากฆ่าจอมอสูร ย่อมคิดไล่ล่าฆ่าบ้อเซ้ง พบว่าบ้อเซ้งหลบลี้หนีหาย ดังนั้นคาดคิดว่าบ้อเซ้งออกตามหาเจ้านครอุดรและพวก จึงตัดสินใจสกัดฆ่าฟันบ้อเซ้ง หรือว่าพานทุ่มกำลังบุกศาลเจ้าลิ้วโฮ้ว ขจัดเภทภัยภายหลัง

ขณะที่บ้อเซ้งนำจิวแป๊ะอูกับแป๊ะฮึงยู้รุดมายังถ้ำศิลาที่ประมุขป้อมบูรพาอาศัยอยู่ คงเป็นเวลาเดียวกับที่กีเอี้ยวฮวยนำสองทูตตรวจการกับมนุษย์ยาที่หลงเหลืออยู่สี่สิบห้าคนบุกจู่โจมศาลเจ้าลิ้วโฮ้ว

ตอนนี้ในศาลเจ้าลิ้วโฮ้วคงเหลือสี่ในสิบองครักษ์ดแลรักษาการณ์ แม้แต่จิวแป๊ะอูกับแป๊ะฮึงยู้ก็มายังที่นี้ ไหนเลยรับมือสภาวะจู่โจมอันดุดันปานนั้นได้?

ดังนั้นทุกผู้คนอกสั่นขวัญแขวน รีบรุดกลับศาลเจ้าลิ้วโฮ้ว

ศาลเจ้าลิ้วโฮ้วยังตั้งตระหง่านในความมืด แต่ทุกประการล้วนเปลี่ยนไป มิใช่ศาลเจ้าที่ปกคลุมด้วยรังสีการฆ่าฟัน หากแต่แฝง

ความเย็นเยียบจับใจ

โดยเฉพาะจิวแป๊ะอูยิ่งรู้สึกถึงความเย็นเยียบนี้เป็นพิเศษ

ทั้งนี้เพราะทั้งซ้ายขวาหน้าหลังของศาลเจ้าลิ้วโฮ้ว ปราศจากคนเป็นแม้สักคนเดียว

หน้าศาลเจ้านอนตายด้วยซากศพ ภายในศาลเจ้านอนตายด้วยซากศพ หลังศาลเจ้าก็นอนตายด้วยซากศพ

ผู้ที่นอนตายอยู่หน้าซากศพเป็นบุคคลแรกคือองครักษ์ฮิ้มที่ใช้ค้อนหัวเสือ สองตามันเบิกถลน ลำคอกลายเป็นหดสั้นลง กลับถูกผู้คนใช้สายรัดแพรรัดตายทั้งเป็น

สายรัดแพรเป็นอาวุธประจำตัวของกีเอี้ยวฮวย

แต่ว่าองครักษ์แซ่แพ้ แซ่กอ แซ่เตี่ยเล่า?

จิวแป๊ะอูตาเป็นประกายขึ้นมา ทั้งนี้เพราะซ้ายขวาหน้าหลังของศาลเจ้าล้วนมีซากศพ แต่มีจำนวนไม่มาก ประมาณสามสิบกว่าซาก กว่าครึ่งเป็นคนที่รับบาดเจ็บหรือไม่รู้จักวิทยายุทธ์

ผู้คนที่หลงเหลือเล่า?

พลันได้ยินบ้อเซ้งส่งเสียงจากหลังศาลเจ้าว่า

“พวกมันถอนตัวล่าถอยจากทางด้านนี้”

ประมุขป้อมบูรพา จิวแป๊ะอูและพวกพุ่งปราดไป เห็นที่หลังศาลเจ้ามีพุ่มไม้แถบหนึ่งเอนล่ราบคาบ ยืนขยายถึงเชิงเขา บนพื้นเต็มไปด้วยรอยเท้าอันสับสน ยังมีคราบโลหิตเป็นหย่อมๆ

องครักษ์แซ่แพ้ แซ่กอ แซ่เตี่ยจะอย่างไรมีประสบการณ์ช่ำชอง คำนวณแน่ว่าพวกตนไม่อาจต้านทานรับสภาวะจู่โจมของฝ่ายตรงข้าม ดังนั้นนำกำลังถอยไปยังหลังศาลเจ้า กองกำลังของกีเอี้ยวฮวยรวมตัวที่หน้าศาลเจ้าตระเตรียมทำศึก รอจนพบเห็นก็สายเกินการณ์

นี่ย่อมเป็นองครักษ์แซ่ฮิ้มนำมือดีของนครอุดรที่ยอมพลีชีพจำนวน

หนึ่ง เบี่ยงเบนความสนใจของฝ่ายตรงข้าม ที่หลงเหลือค่อยล่าถอยเป็นผลสำเร็จ

กีเอี้ยวฮวยพอพบเห็นเส้นทางหลบหนีของทั้งหมด ก็ไล่ติดตามไปในบัดดล

คนของนครอุดรนำผู้บาดเจ็บ สตรีและเด็กรวมทั้งคนชราหลบหนี ไหนเลยหนีรอดจากการตามล่าของหมู่อสูรฆ่าคนได้?

ดูจากสภาพการณ์ กีเอี้ยวฮวยเพราะถูกทำร้ายตาบอดข้างหนึ่ง นิสัยก็แปรเปลี่ยนกลับกลาย ไม่คิดคร่ากุมคนของนครอุดรทั้งเป็น เพียงไล่ล่าฆ่าให้สิ้นซาก ระบายความแค้นที่ตาบอดใส่คนไร้ความผิดของนครอุดร

บ้อเซ้งและพวกออกเดินทางในบัดดล หวังว่าก่อนที่อสุรีและพวกจะตามคนของนครอุดรทัน สามารถสกัดนางเอาไว้ ต่อสู้พิสูจน์เป็นตายกัน

นี่เป็นคนตายคนที่สิบสี่แล้ว

เส้นทางสายนี้ยิ่งมายิ่งเปลี่ยวร้าง โขดหินศิลาประหลาดคล้ายเทพองครักษ์พิทักษ์ที่โกรธเกรี้ยว ถลึงมองหุบเขากลางผนังผาแห่งนี้อย่างเคืองแค้น

บนเส้นทางสายนี้นอนตายด้วยมือคนครอุดรสิบสองคน กับมนุษย์ยาสองคน

จิวแป๊ะอูตาแดงฉานด้วยสายเลือด แสดงว่ากีเอี้ยวฮวยและพวกไล่ตามคนของนครอุดรทัน คนของนครอุดรทางหนึ่งหลบหนี ทางหนึ่งจัดส่งมือดีรั้งท้าย แต่พอปะทะกับมนุษย์ยา ก็เกิดการบาดเจ็บล้มตาย

บ้อเซ้งพลันถามว่า

"เส้นทางสายนี้ทอดถึงที่ใด?"

แป๊ะฮึงยู้กล่าวว่า

"ที่นี้ทอดถึงประตูทิศเหนือของเมืองเพาเซี้ย ห่างจากจุดเปลี่ยนม้าปักเบ๊เจ่กประมาณยี่สิบลี้"

บ้อเซ้งตากระจ่างวบ กล่าวว่า

"หากเข้าสู่เมืองเพาเซี้ยจริง พวกเราอาจสามารถปะทะหักหาญกับกีเอี้ยวฮวยสักครา"

จุดเปลี่ยนม้าปักเบ๊เจ่กอยู่ทางทิศใต้ของเมืองเพาเซี้ย มีหลักหินจารึกเรื่องราวที่เซียวเหอตามล่าหันซิ่นสมัยราชวงศ์ฮั่น ส่วนเมืองเพาเซี้ยอยู่ละแวกภูเขามอเจียะซัว สร้างเมืองตั้งแต่ครั้งบรรพกาลสกัดก้อนหินพาดผ่านนภากาศ สร้างสะพานตัดเส้นทางผ่านไป

ประตูทิศเหนือของเมืองเพาเซี้ยมีอีกชื่อหนึ่งว่าประตูศิลาชัยภูมิฟ้า ภายในเมืองมีโบราณสถานของเจ้าติ๋วอ๋องกับสนมเอกเปาสือ ฟังว่าเป็นสถานที่ซึ่งจุดไฟสัญญาณแจ้งข่าวการศึกลวงเหล่าผู้ครองแคว้น*

ประมุขป้อมบูรพากล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"หวังว่าสามารถต่อสู้พิสูจน์เป็นตายกับอสุรีที่เมืองเพาเซี้ย"

เมืองเพาเซี้ย กิ่งไม้เหี่ยวแห้งหญ้าเหลืองซีด อาทิตย์ร้อนแรงราวอัคคี

รอบบริเวณเป็นสันเขาเนินสูง โขดหินลักษณะประหลาด ที่ไหล่เขาปรากฏผู้คนกลุ่มหนึ่งหักหาญผลาญชีวิตกัน

*** สมัยราชวงศ์โจว มีทรราชเจ้าติ๋วอ๋องทรงลุ่มหลงสาวงามชื่อเปาสือ แต่เปาสือเอาแต่ขมวดคิ้วนิ่วหน้า ไม่เคยเผยอแย้มยิ้ม จึงมีคนสอพลอเสนอให้เจ้าติ๋วอ๋องกับเปาสือขึ้นเขาไปพักผ่อน พอพลบค่ำก็จุดไฟสัญญาณแจ้งข่าวการศึก หลอกให้เหล่าผู้ครองแคว้นยกกำลังมาช่วยเหลือ เชื่อว่าเปาสือคงเกิดความขบขัน จึงแย้มยิ้มออกมา**

บ้อเซ้งและพวกไม่ทันมองจากสันเขาลงไปสำรวจดูคนเหล่านั้น พลันได้ยินเสียงแผดร้องดังขึ้นคราหนึ่ง

บ้อเซ้งกวาดตามองลงไป พอดีเห็นสตรีดุร้ายตาบอดข้างหนึ่ง ปักนิ้วทั้งห้าใส่ทรวงอกองครักษ์เตี่ยอย่างหักโหม

มือดีของนครอุดรที่หลงเหลือ พากันกัดฟันสู้ศึกอย่างยากเย็น

มนุษย์ยาจำนวนสี่สิบกว่าคน บุกจู่โจมใส่คนของนครอุดรราวคลุ้มคลั่ง

จิวแป๊ะอูพอเห็นเช่นนั้น ถึงกับเลือดลมพลุ่งพล่าน ตวาดว่า

"นางปีศาจ อย่าได้ลำพองไป"

พลางคุมกระบี่โถมลงจากสันเขา

เห็นแน่ชัดว่าจะโถมถึงตัวกีเอี้ยวฮวย พลันปรากฏเงาร่างสีเขียวถลันวบ ประกายเจิดจ้าสามจุดซัดจู่โจมใส่ร่างท่อนบน กลาง ล่างของจิวแป๊ะอู

จิวแป๊ะอูบิดตัวกลางอากาศหนึ่งครั้ง สองครั้ง สามครั้ง รวมสามครั้งครา หลบรอดจากประกายทั้งสามจุด สภาวะกระบี่ยังจ่อจี้ใส่กีเอี้ยวฮวย

เงาร่างสีเขียวถลันอีกครา ตาขอคู่หนึ่งยื่นออกมา สกัดกระบี่ของจิวแป๊ะอูไว้

จิวแป๊ะอูแค่นเสียงอย่างเย็นชา พลิกสภาวะกระบี่ รั้งกระบี่ใช้กระบี่แทงใส่จุดมึ้งเต้งกับเถี่ยวฮ้วงของคนชุดเขียวสองกระบี่ ยังสามารถวกกระบี่แทงใส่จุดกูบ้วยที่กลางหลังคนชุดเขียวอีกหนึ่งกระบี่

จุดมึ้งเต้งอยู่บนขม่อม จุดเถี่ยวฮ้วงอยู่ที่ข้อเท้า จุดกูบ้วยอยู่ที่แผ่นหลัง

จิวแป๊ะอูลงมือคราเดียวสามกระบี่ ทิ่มแทงใส่จุดสำคัญบนร่างกายผู้คน ซึ่งอยู่คนละตำแหน่งสามแห่ง นับว่าพิสดารสุดคาดคิด

แต่ว่าคนชุดเขียวไม่ถลันหลบหลีก ตวัดตาขอคู่ เกี่ยวใส่ลำคอจิวแป๊ะอู

นี่เป็นวิธีการต่อสู้คิดตกตายตามกัน

จิวแป๊ะอูได้แต่รั้งกระบวนท่า มันจู่โจมกระบวนท่ารวดเร็ว รั้งกระบวนท่ากลับรวดเร็วยิ่งกว่า แต่นี่ยังไม่ถือว่ารวดเร็วที่สุด ที่รวดเร็วที่สุดคือการพลิกแพลง เปลี่ยนกระบวนท่า รวดเร็วจนคล้ายกับว่ามันคิดใช้กระบวนท่านี้แต่แรกก็มิปาน

เสียงติงติงสองครา ตาขอคู่ถูกกระบี่ปัดป่ายเบนเบือน

สภาวะจู่โจมของผู้มาถูกปัดป่าย สภาวะกระบี่ของจิวแป๊ะอูก็หยุดยั้งลง

ทั้งสองประมือกันหลายกระบวนท่า ล้วนทราบแน่แก่ใจว่าพบพานคู่มืออันเข้มแข็ง จิวแป๊ะอแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

“ทูตตรวจการทักษิณ...ตาขอทวงชีวิตโต๊ะเทียนเซี้ย?”

คนชุดเขียวนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

“ท่านคือเจ้านครอุดรจิวแป๊ะอู?”

ขณะที่จิวแป๊ะอูพุ่งปราดออกไป แป๊ะฮึงยู้ก็โถมเข้าสู่วงต่อสู้

แต่นางเพิ่งเข้าสู่วงต่อสู้ ปรากฏเงาสีขาวถลันวูบหนึ่ง คนผู้หนึ่งกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

“เด็กหญิงที่งดงามนัก ไยมิใช่เป็นอาหารอันโอชะที่เสนอมาถึงที่?”

แป๊ะฮึงยู้ขุ่นแค้นยิ่ง พลิกกระบี่วูบ สภาวะกระบี่คล้ายไร้ประกายคมกล้า แต่ยืดเหยียดยาวไกล แฝงพลังซ่อนเร้นลึกล้ำ ม้วนจู่โจมใส่ผู้มา

คนผู้นี้คือทูตตรวจการอุดร ฉายาปีศาจขาวพู่กันคู่ชุยงุ้ยปอ

ปีศาจขาวพู่กันคู่แค่นเสียงอย่างเย็นชา ขยับกวัดแกว่งพู่กันคู่

หนีบประกบกระบี่ของแป๊ะฮึงยู้ไว้ หัวร่ออย่างชั่วช้าลามก กล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่ากระบวนท่านี้เรียกว่าอะไร?"

แป๊ะฮึงยู้หน้าแดงฉานสดใส พลันคลายมือจากการถือกระบี่ พุ่งหมัดทั้งสองข้างออก

ปีศาจขาวพู่กันคู่ประมาทศัตรูเกินไป พลันรู้สึกสองมือเข้าหวิวใต้ซอกแขนซ้ายขวาถูกต่อยใส่ข้างละหมัด สร้างความเจ็บปวดจนถอยกายไปเจ็ดแปดก้าว

แป๊ะฮึงยู้พลิกข้อมือคว้ากระบี่ไว้ สะอึกจู่โจมติดต่อกันเจ็ดแปดกระบวนท่า ช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบกว่า

จิวแป๊ะอูหาญสู้กับตาขอทวงชีวิต แป๊ะฮึงยู้รุกไล่ปีศาจขาวพู่กันคู่ คนของนครอุดรเห็นเจ้านครกับคู่หมั้นหมายมาถึง ล้วนคึกคักขึ้นอีกโข ยันการจู่โจมของมนุษย์ยาทั้งสี่สิบกว่าคนเอาไว้

บ้อเซ้งกวาดตามองลงไป เห็นกีเอี้ยวฮวยไม่เข้าร่วมวงต่อสู้ เพียงกู่ร้องเสียงประหลาด พร้อมกับเสียงกู่ของนาง เหล่ามนุษย์ยาบัดเดี๋ยวรุกบัดเดี๋ยวถอยใส่ศัตรู

มนุษย์ยาเหล่านี้ได้แต่เปิดฉากจู่โจมกับป้องกันตัว บางครั้งต่อสู้ถึงริมหน้าผา ยังไม่รู้จักชะงักเท้า ปรากฏมนุษย์ยาคนหนึ่งพลาดท่าพลัดตกลงจากหน้าผา

กีเอี้ยวฮวยเพียงบัญชาการศึก บางครั้งฉวยโอกาสลงมือด้วยอำมหิต ปลิดปลงสังหารมือดีของนครอุดร ผู้ที่เสี่ยงตายให้แก่นางล้วนเป็นมนุษย์ยาที่สูญเสียสติสัมปชัญญะ

เซ็กอั้งเก๊กพลันกรีดร้องคำหนึ่ง สีหน้าคับแค้นรันทดถึงที่สุด ทั้งนี้เพราะนางเหลือบเห็นพี่ชายนาง ฉายาหนึ่งริ้วรอยพันลี้เซ็กซากงกับสามีนางฉายามือมีดบินเทียมเมฆบู่สือฮังก็อยู่ในกลุ่มขบวนมนุษย์ยา ดวงตาครึ่งหลับครึ่งลืม สีหน้าเยือกเย็นยะเยือก ต่อสู้กับคนของนคร

อุดรอย่างดุเดือด

คนของนครอุดรที่สามารถสู้ศึก มีเพียงสี่สิบกว่าคน ด้านพลังฝีมือเปรียบกับมนุษย์ยา ย่อมห่างไกลกว่ามากนัก สถานการณ์คับขันถึงที่สุด

บ้อเซ้งกล่าวอย่างร้อนร่มว่า

"ท่านประมุขป้อม ก้วงเฮีย เซ็กนึ่งเฮียบ นางมารนี้มีฝีมือสูงเยี่ยม พวกท่านล้อมจู่โจมนาง ค่อยหาทางล่อลวงนางมายังแท่นศิลานี้"

ประมุขป้อมบูรพาลอยตัวขึ้นดุจอินทรีกางปีกหมุนคว้างลงไป เซ็กอั้งเก๊กพลิ้วปราดลงไปดุจนางแอ่นเหิน ก้วงบ้อเก๊กขยับง้าวยาววิ่งตะบึงลงไป เอี้ยอิดกังเลื่อนมือแตะถุงอาวุธลับที่ข้างเอว วิ่งลงจากแท่นศิลา

หญิงรับใช้ดอกเหมย กล้วยไม้ ไผ่เขียวก็คิดลงไป บ้อเซ้งชิงกล่าวว่า

"พวกท่านใช้พกนำชุดไฟ หรือเหล้าเชื้อไฟติดตัวหรือไม่?"

ตั้งแต่อยู่ที่เมืองป้อโกย ประมุขป้อมบูรพาและพวกก็หุงหาอาหารเอง มิหนำซ้ำเพื่อความรอบคอบ ยังจัดเตรียมข้าวสารและน้ำดื่มเอง แม้กระทั่งเชื้อเพลิงก็พกนำมา ชุดไฟเป็นเครื่องใช้สำหรับท่องยุทธจักร ย่อมขาดไม่ได้

หญิงรับใช้ทั้งสามพอฟัง จึงล้วงเชื้อเพลิงออกมา บ้อเซ้งสั่งให้เด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่รวบรวมเสื้อผ้าเครื่องใช้ของทั้งหมด จากนั้นกล่าวอีกว่า

"พวกท่านทั้งเจ็ดเก็บรวบรวมสิ่งของที่ติดไฟง่าย เช่นกิ่งไม้หญ้าแห้งมา ยิ่งมากยิ่งดี ยิ่งเร็วยิ่งดี"

เด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่เคารพเชื่อฟังบ้อเซ้งตลอดมา หญิงรับใช้ไผ่เขียวกลับกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"คุณชาย ท่านต้องการของเหล่านี้ทำอะไร?"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"กีเอี้ยวฮวยมีฝีมือสูงเยี่ยม เกรงว่าพวกเรามิใช่คู่มือด้วย ได้แต่เอาชนะด้วยอุบาย ครั้งกระโน้นเจ้าติ๋วอ๋องจุดไฟสัญญาณแจ้งข่าวการศึกต่อเหล่าผู้ครองแคว้นในที่นี้ วันนี้พวกเราจะจุดไฟกำจัดอสูรร้าย"

หญิงรับใช้ดอกเหมย กล้วยไม้ ไผ่เขียวสบตากันวูบ ชักชวนกันพุ่งปราดไป

บ้อเซ้งนั่งอยู่ภายในเกี้ยวแต่ผู้เดียว จับตาดูสถานการณ์โดยรวม

ประมุขป้อมบูรพาพอโถมเข้าใกล้กีเอี้ยวฮวยก็ตวัดดาบใหญ่ ใช้ออกด้วยอาทิตย์ลับทะเลทราย ฟาดฟันลงยังศีรษะนาง

กีเอี้ยวฮวยพอเหลือบเห็นประมุขป้อมบูรพาบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย ร้องโพล่งว่า

"ท่านกลับหนีรอดออกมาได้"

นางกล่าวทั้งสิ้นเจ็ดคำ แต่ก็คลี่คลายเพลงดาบของประมุขป้อมบูรพา ทั้งตีโต้กลับไปหกกระบวนท่า คุกคามประมุขป้อมบูรพาถอยไปหกก้าว

แต่แล้วยามนั้น ปรากฏกระแสพลังเย็นสายหนึ่งแหวกจู่โจมถึงด้านหลังกีเอี้ยวฮวย

กีเอี้ยวฮวยโบกสะบัดมือขวา บังคับสายรัดแพรพุ่งขวับออกไปพอดีคล้องกระบี่ของเซ็กอั้งเก๊กเอาไว้

ก้วงบ้อเก๊กมุ่งเป้าไปที่ตาขวาของกีเอี้ยวฮวย ปักง้าวยาวลง

กีเอี้ยวฮวยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา มิอาจไม่คลายสายรัดแพรจากตัวกระบี่ของเซ็กอั้งเก๊ก เห็นเงาสายรัดแพรม้วนวูบ แตะสัมผัสกับง้าวยาวของก้วงบ้อเก๊ก เพียงกระตุกคราหนึ่ง ก็ฉุดดึงก้วงบ้อเก๊กทั้งคนทั้งง้าวไปยังริมหน้าผา

ยามคับขันจวนเจียน ประมุขป้อมบูรพาชิงกางแขนออก โอบกอดก้วงบ้อเก๊กเอาไว้ พอดีหยุดยั้งที่ริมหน้าผา หินทรายใต้เท้าร่วงพรูลงไป

กีเอี้ยวฮวยแค่หัวร่ออย่างเย็นชาอีกครา ฉวยโอกาสสะบัดฟาดฝ่ามือใส่กลางหลังก้วงบ้อเก๊ก

ขอเพียงฝ่ามือนี้ฟาดถูกเป้าหมาย ก้วงบ้อเก๊กกับประมุขป้อมบูรพาต้องกลิ้งตกลงจากหน้าผาทั้งสองคน

ยามนั้นปรากฏแท่งเหล็กสามแท่งซัดจู่โจมใส่กีเอี้ยวฮวย เป็นเอี้ยอิดกังซัดอาวุธลับออก

กีเอี้ยวฮวยก้มศีรษะลง ลื่นหลบราวกับมัจฉาอันปราดเปรียวสะอึกเข้าประชิดใกล้เอี้ยอิดกัง พอตวัดมือขึ้น ในมือเพิ่มกระบี่สั้นสีทองแวววับเล่มหนึ่ง

เอี้ยอิดกังใจหายวาบ มันใช้อาวุธลับซัดจู่โจม ถือสาศัตรูประชิดใกล้ ขณะจะล่าถอย กระบี่สั้นของกีเอี้ยวฮวยก็จมหายไปในท้องน้อยมัน

เอี้ยอิดกังแผดร้องคำหนึ่ง พลิกร่วงลงจากหน้าผา

กีเอี้ยวฮวยจู่โจมกระบี่ประสบผล แต่ยังไม่ทันถอนกระบี่สั้นออกมา กระบี่ของเซ็กอั้งเก๊กก็เสือกแทงถึง กีเอี้ยวฮวยได้แต่ถลันหลบเลี่ยง เอี้ยอิดกังทั้งคนทั้งกระบี่ร่วงลงจากหน้าผาแล้ว

กีเอี้ยวฮวยหันขวับไปถลึงมองเซ็กอั้งเก๊ก ตาข้างเดียวทอประกายดุร้ายอำมหิต โบกสะบัดสายรัดแพร โถมจู่โจมใส่

เซ็กอั้งเก๊กไม่กล้าสู้พัวพัน หมุนตัวหลบหนี พุ่งปราดไปทางแท่นศิลาที่เกี้ยวของบ้อเซ้งจอดอยู่

กีเอี้ยวฮวยตาทอประกายวูบ ไล่ติดตามไปโดยกระชั้นชิด

ประมุขป้อมบูรพากับก้วงบ้อเก๊กก็ไล่ตามหลังกีเอี้ยวฮวย คิด

คลี่คลายสถานการณ์ให้กับเซ็กอั้งเก๊ก

กีเอี้ยวฮวยพอลงมือ ก็จู่โจมสังหารอาวุธลับเต็มฟ้าเอี้ยอิดกัง รุกไล่สู้คราใดต้องพ่ายแพ้ก้วงบ้อเก๊กอยู่ในห้วงคับขัน คุกคามประมุขป้อมบูรพาอึ้งแซเทียนล่าถอย ทั้งยังไล่ล่าฆ่านางแอ่นเทียนซัวเซ็กอั้งเก๊ก แต่วงต่อสู้อีกด้านหนึ่งกลับเกิดการเปลี่ยนแปลง

กีเอี้ยวฮวยหมายมั่นจัดการกับประมุขป้อมบูรพา ก็ไม่มีคนคอยบงการมนุษย์ยา อานุภาพการจู่โจมของเหล่ามนุษย์ยาลดทอนลง คนของนครอุดรค่อยมีโอกาสพักผ่อนหอบหายใจ

แต่ที่ไม่ได้รับผลสะท้อนคือตาขอทวงชีวิตกับปีศาจขาวพู่กันคู่ ยังคงต่อสู้กับจิวแป๊ะอูและแป๊ะฮึงยู้ โดยไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ

กีเอี้ยวฮวยกับเซ็กอั้งเก๊กล้วนมีวิชาตัวเบาลือเลื่องในยุทธจักร แต่กีเอี้ยวฮวยที่ยอมลดตัวลงมาเคียงคู่กับเซ็กอั้งเก๊ก เพื่ออาศัยฉายานางเซียนเหิน ปกปิดศักดิ์ฐานะของอสุรีเอาไว้ ดังนั้นเพียงแสดงวิชาตัวเบาออกมาห้าส่วน ยามนี้สตรีทั้งสองทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ปรากฏว่าเซ็กอั้งเก๊กเป็นรองมากนัก ประมุขป้อมบูรพากับก้วงบ้อเก๊กก็ไม่สามารถติดตามทัน

กีเอี้ยวฮวยทราบดีกว่าในสถานการณ์เฉพาะหน้า ต้องเร่งรีบเผด็จศึก ดังนั้นกู่ร้องเสียงแหลมเล็กคราหนึ่ง

พริบตานั้นปรากฏมนุษย์ยาที่สู้ศึกอยู่ละแวกใกล้เคียงสองคน แยกย้ายเข้าสกัดเซ็กอั้งเก๊กจากทางซ้ายขวา จู่โจมลงมือใส่

เซ็กอั้งเก๊กความจริงไม่อาจรับมือกีเอี้ยวฮวยได้สามกระบวนท่า ยามนี้ยังเผชิญการกลุ้มรุมกระหนาบจากมนุษย์ยาอีกสองคน ยากที่จะรอดชีวิตได้

ทันใด บนแท่นศิลาปรากฏประกายสีขาววูบขึ้น พอบรรลุถึงเบื้องหน้าเซ็กอั้งเก๊ก กลับแยกออกเป็นสองสาย เสียงฉึกฉึกเมื่อ

เหล็กหมาดที่ตีจากเหล็กกล้าสองตัวแยกย้ายปักใส่ตำแหน่งหัวใจของมนุษย์ยาสองคน

มนุษย์ยาทั้งสองนับเป็นยอดฝีมือชาวยุทธจักร เพียงแค่สูญเสียสติสัมปชัญญะ เหล็กหมาดทั้งสองตัวก็เป็นบ้อเช้งซัดออก แผงพลังอันแยบคาย ดูเผินๆ ซัดใส่เช็กอั้งเก๊ก แต่แล้ววกจู่โจมใส่เป้าหมายสุดท้าย แม้แต่ยอดฝีมือเช่นกีเอี้ยวฮวยยังช่วยเหลือไม่ทันท่วงที มนุษย์ยาทั้งสองไหนเลยหลบหลีกรอดพ้น

กีเอี้ยวฮวยพอเห็นแท่นศิลามีอาวุธลับซัดพุ่งลงมา ก็ทราบว่าบ้อเช้งอยู่ที่เบื้องบน ต่อให้นางไม่ไล่ล่าฆ่าเช็กอั้งเก๊ก ก็ต้องบุกขึ้นแท่นศิลาไปปลิดชีวิตบ้อเช้งให้จงได้

สาเหตุที่นางตาบอดข้างหนึ่ง ถึงแม้เป็นการลงมือของจอมอสูร แต่หากมิใช่บ้อเช้งอยู่ด้วย นางไม่ถึงกับปล่อยให้จอมอสูรประชิดถึงตัว ยังมี หากมิใช่บ้อเช้งซัดมีดบินออก นางไม่แน่ว่าสามารถหลบรอดจากเข็มของจอมอสูร ดังนั้นนางแค้นบ้อเช้งจับใจ ปรารถนาใคร่ฆ่าบ้อเช้งกับมือ

กีเอี้ยวฮวยเกร็งลมปราณพุ่งปราดขึ้นไป ชั่วพริบตาก็ติดตามเช็กอั้งเก๊กจนทัน ตบฟาดฝ่ามือออก

เช็กอั้งเก๊กฝืนใจเกร็งพลังลมปราณอึดหนึ่ง ถาโถมไปเบื้องหน้าโผพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า หลบรอดจากฝ่ามือนี้

กีเอี้ยวฮวยขยับมือขวา บังคับสายรัดแพรม้วนจู่โจมออก รัดพันข้อเท้าเช็กอั้งเก๊กไว้

เช็กอั้งเก๊กหน้าถอดสี ยามนั้นปรากฏประกายเจิดจ้าวูบอีกครา จานหกเหลี่ยมที่ขัดถูโลหะอันหนึ่งบินคว้างมา พอดีตัดสายรัดแพรขาดไป

กีเอี้ยวฮวยโกรธแค้นยิ่ง ร้องว่า

"ท่านซ่อนตัวอยู่ที่ใดปล่อยเกาทัณฑ์ลับออก ดูว่าเรานางเซียนเหินจะกระชากตัวท่านออกมา สับร่างให้แหลกเละหรือไม่?"

พลางยืดกายขึ้น ทะยานขึ้นบนแท่นศิลา

กีเอี้ยวฮวยถือดีกว่าขวัญกล้าฝีมือกล้าแข็ง ขณะเดียวกันก็โกรธแค้นสุดระงับ ตั้งใจฆ่าบ้อเซ้งกับมือ แต่พอขึ้นถึงบนแท่นศิลาเห็นเกี้ยวประหลาดหลังนั้นพุ่งชนใส่นางอย่างหักโหม

กีเอี้ยวฮวยเห็นว่า บ้อเซ้งอาศัยอาวุธลับและกลไกภายในเกี้ยวจัดการกับจอมอสูรจนมือไม้ปั่นป่วน นางแม้ถือดีว่ามีฝีมือเหนือธรรมดายังบังเกิดจิตกริ่งเกรงต่อเกี้ยวประหลาดหลังนี้อยู่สามส่วน ดังนั้นชิงโผพุ่งกายขึ้น

การโผพุ่งกายของกีเอี้ยวฮวยครั้งนี้ ผ่านการคำนวณช่วงเวลาเป็นมั่นเหมาะ รอจนเกี้ยวห่างจากร่างนางสามเชียะ ค่อยลอยตัวขึ้น

เมื่อเป็นเช่นนี้ บ้อเซ้งบังคับเกี้ยวพุ่งเข้ามาอย่างสุดตัว ย่อมไม่อาจควบคุมบังคับได้ ต้องกลิ้งตกลงจากแท่นศิลา

แต่ขณะที่กีเอี้ยวฮวยลอยตัวขึ้น ที่ส่วนปลายของไม้คานหามเกี้ยวพลันปรากฏมีดปลายแหลมดีดพุ่งออกมาสองเล่ม แต่ละเล่มยาวห้าเชียะ มุ่งใส่ทรวงอกซ้ายขวาของกีเอี้ยวฮวย

กีเอี้ยวฮวยรอจนเกี้ยวห่างจากนางสามเชียะค่อยเคลื่อนไหว มิคาดกลับปรากฏมีดปลายแหลมดีดพุ่งออกจากไม้คานของเกี้ยว ต่อให้กีเอี้ยวฮวยยืดกายขึ้น ก็ไม่ทันการณ์แล้ว

ยามนั้นได้ยินเสียงเปรื่องเปรื่อง กีเอี้ยวฮวยงอนิ้วชี้นิ้วหัวแม่มือทั้งสองข้างดีดออก พอดีดีดพุ่งถูกตัวมีด มีดปลายแหลมทั้งสองเล่มหักกลาง ถูกกระแทกหักกลาง ปลิวกระเด็นขึ้นสู่ท้องฟ้า หักเหเปลี่ยนทิศทาง กลายเป็นพุ่งย้อนกลับไปภายในเกี้ยว

เห็นแน่ชัดว่ามีดปลายแหลมทั้งสองท่อนนั้นจะซัดพุ่งเข้าไป

ภายในเกี้ยว ภายในเกี้ยวพลันปรากฏประกายเย็นเยียบวูบขึ้น มีดบินเล่มหนึ่งบินขวางออกมา ด้ามมีดกับปลายมีดกระทบถูกมีดปลายแหลมทั้งสองท่อน อาวุธมีคมทั้งสามชิ้นเปลี่ยนเป็นสาดพุ่งใส่กีเอี้ยวฮวย

ขณะเดียวกัน เกี้ยวหลังนั้นก็พุ่งชนใส่กีเอี้ยวฮวยอย่างเร่งร้อน

พริบตานั้น กีเอี้ยวฮวยพลันหายสาบสูญไร้ร่องรอย

ตำแหน่งที่กีเอี้ยวฮวยยืนอยู่เป็นริมแท่นศิลา กีเอี้ยวฮวยพอหายสาบสูญ เกี้ยวก็หยุดกึกลง จอดนิ่งอยู่ริมแท่นศิลา

มีดทั้งสามเล่มแลบแปลบปลาบกลางอากาศ จากนั้นหายวับไป

ในยามนั้น ร่างของกีเอี้ยงฮวยพลันแกว่งไกวกลับมาราวกับโล้ชิงช้า พลันปรากฏขึ้นที่หน้าเกี้ยว นิ้วทั้งสิบคล้ายมีดแหลมคมสิบเล่มปักเข้าไปภายในเกี้ยว

ที่แท้กีเอี้ยวฮวยไม่ได้ล่าถอยลงจากแท่นศิลา เพียงแต่ใช้สองเท้าเกี่ยวใส่ริมแท่นศิลา ล้มตัวลงไป รอจนอาวุธลับพ้นผ่าน นางค่อยแกว่งตัวกลับมาราวกับชิงช้าตัวหนึ่ง

ความรวดเร็วของฝีมือกีเอี้ยวฮวย บรรลุถึงขั้นสุดคาดคิด ตัวนางเพิ่งปรากฏขึ้น ไม่เห็นนางลงมือ มือของนางก็ปักเข้าไปภายในเกี้ยว

แต่มือของนางเพิ่งปักใส่ม่านเกี้ยว ม่านเกี้ยวก็กลายเป็นแผ่นเหล็กเบาบางแผ่นหนึ่ง

นิ้วทั้งสิบของกีเอี้ยวฮวยแทงทะลุแผ่นเหล็ก แต่ฝ่ามือทะลวงไม่เข้า มือทั้งสองข้างค้างคาติดกับแผ่นเหล็ก

ยามนั้นขอบธรณีของเกี้ยวพลันปรากฏประกายดาวสาดพุ่งออกมาสามจุด มุ่งใส่ตำแหน่งทรวงอกท้องน้อยของกีเอี้ยวฮวย

ไม่ว่าผู้ใดยื่นสองมือออกไป ตำแหน่งทรวงอกท้องน้อยจะเปิดเป็นช่องโหว่

อย่าว่าแต่ชั่วพริบตานี้ กีเอี้ยวฮวยไม่ทันชักดึงมือกลับออกมา

แต่ช่องโหว่นี้ถูกปิดช่องไว้ในบัดดล

กีเอี้ยวฮวยไม่ทันชักดึงมือกลับจริง แต่นางตวัดสองเท้าขึ้นเตะติดต่อกันสี่เท้า

สามในสี่เท้าเตะอาวุธลับทั้งสามจุดปลิวกระเด็น พุ่งย้อนใส่ประมุขป้อมบรพา ก้วงบ้อเก๊ก กับเซ็กอั้งเก๊กที่โถมขึ้นมายังแท่นศิลา

ส่วนเท้าสุดท้ายกลับเตะใส่ขอบธรณีของเกี้ยว พร้อมกันนั้นนิ้วทั้งสิบของกีเอี้ยวฮวยเปลี่ยนจากปักทะลวงเป็นกระชากดึงโดยตรง

ผลจากการตวัดเตะเท้ากระชากดึงมือ เกี้ยวทั้งหลังถูกเตะปลิวลิ่วไปสามเชียะ แผ่นเหล็กทั้งแผ่นนั้นก็ถูกกระชากดึงออกมา

พริบตาที่แผ่นเหล็กถูกกระชากดึงหลุดไป ภายในเกี้ยวปรากฏประกายดาวหลายสิบจุดสาดพุ่งออกมา

กีเอี้ยวฮวยควงแผ่นเหล็กคราหนึ่ง ได้ยินเสียงเพียะพะ ปรากฏวัตถุอันแน่นหนาดุจหยาดฝนปักตรึงใส่แผ่นเหล็ก

สุ้มเสียงพอหยุดชะงักลง กีเอี้ยวฮวยก็โถมออกไป

นางยึดถือแผ่นเหล็กต่างโล่ พุ่งชนใส่อย่างหักโหม

แผ่นเหล็กยันใส่ไม้คานของเกี้ยว สภาวะไม่หยุดยั้งชะงักกลับผลักดันเกี้ยวเคลื่อนถอยไปด้านหลัง เสียดสีกับพื้นเป็นเสียงดัง

ที่ด้านหลังเป็นหุบเหวลึกหมื่นวา

กีเอี้ยวฮวยแผ่พุ่งพลังใส่สองแขน ชั่วพริบตาผลักดันเกี้ยวถึงริมหน้าผา

พริบตาก่อนที่เกี้ยวจะร่วงลงจากหน้าผา ภายในเกี้ยวปรากฏคนผู้หนึ่งโผพุ่งขึ้นฟ้า ลอยถึงเบื้องบนศีรษะกีเอี้ยวฮวย ซัดประกายดาวออกเจ็ดจุด

กีเอี้ยวฮวยใช้แผ่นเหล็กคุ้มครองอยู่เบื้องหน้า จนสายน้ำไม่อาจกระเซ็นเข้ามา แต่เบื้องบนศีรษะและแผ่นหลังเผยเป็นช่องโหว่

ประกายดาวทั้งเจ็ดจุดนี้ซัดพุ่งใส่ศีรษะและกลางหลังของกีเอี้ยวฮวย

ขณะเดียวกัน เกี้ยวโดยสารที่สร้างความกริ่งเกรงแก่กีเอี้ยวฮวยถูกผลักลงจากหน้าผาแล้ว

ช่องโหว่ที่ศีรษะกลางหลังของนางกลายเป็นแผ่นเหล็ก ประกายดาวทั้งเจ็ดจุดล้วนซัดใส่แผ่นเหล็กทั้งสิ้น

ส่วนเกี้ยวโดยสารร่วงลงจากหน้าผา บังเกิดเสียงครืนครั่นตลอดทาง

แทบเป็นเวลาเดียวกัน กลางอากาศปรากฏประกายอาวุธลับสิบสายวูบผ่าน แทบไม่ได้ยินเสียงลมแหวกฝ่าอากาศแต่อย่างไร

กีเอี้ยวฮวยหลงเหลือตาข้างเดียว มิหนำซ้ำใช้แผ่นเหล็กแทนอาวุธ บดบังสายตาไว้ ดังนั้นไม่อาจเห็นได้

นางมีโสตประสาทที่ปราดเปรียว ใช้แผ่นเหล็กต่างโล่ ตั้งรับอาวุธลับจากทุกทิศทาง ทั้งนี้เพราะนางสามารถฟังเสียงจำแนกเงา ดังนั้นอาวุธลับไม่อาจซัดทำร้ายนาง

แต่คราครั้งนี้นางไม่ได้ยิน ทั้งนี้เพราะอาวุธลับมีขนาดเล็กเกินไป ไม่บังเกิดเสียงลมแหวกฝ่าอากาศ ยังมีเสียงเกี้ยวกลิ้งตกลงจากหน้าผากลบสรรพเสียงทั้งหมดไป

อาวุธลับครั้งนี้เป็นเข็มเงินสิบเล่ม

เข็มเงินทั้งสิบเล่มพุ่งผ่านรูนิ้วทีกเอี้ยวฮวยเจาะทะลวงผ่านแผ่นเหล็กเข้าไป

กีเอี้ยวฮวยพอรู้สึกตัว เข็มเงินก็พุ่งผ่านรูนิ้วบนแผ่นเหล็กมา หมายความว่าห่างจากใบหน้าเพียงครึ่งเชียะ

ส่วนบ้อเซ้งทิ้งตัวลงจากกลางอากาศ แต่แล้วได้ยินเสียงอาวุธลับเต็มฟ้าดังขึ้น

กีเอี้ยวฮวยกลับบังคับอาวุธลับที่ตรึงติดอยู่บนแผ่นเหล็กทั้งสาม

สี่สิบชิ้น สาดพุ่งใส่บ้อเซ้งจนหมดสิ้น

บ้อเซ้งที่กลางอากาศพลันสูดลมหายใจ ร่างแทนที่จะตกลงกลับลอยขึ้น ลงมือดุจสายฟ้า ตวัดสองมือซัดอาวุธลับออกยี่สิบกว่าชิ้น

บ้อเซ้งพอลอยตัวขึ้น ก็หลบรอดจากอาวุธลับครึ่งหนึ่ง ส่วนอาวุธลับอีกครึ่งหนึ่งถูกเขาใช้อาวุธลับชนใส่จนร่วงหล่นลง

แต่แล้วกีเอี้ยวฮวยพลันซัดขว้างแผ่นเหล็กในมือออก ฟันใส่บ้อเซ้งที่กลางอากาศ

พริบตาที่แผ่นเหล็กบินคว้างออก บ้อเซ้งเหลือบเห็นกีเอี้ยวฮวยใช้ปากคาบเข็มเงินทั้งสิบเล่มไว้

บ้อเซ้งพลันบังเกิดความรู้สึกพ่ายแพ้อย่างที่ไม่เคยประสบมาก่อน

นี่เป็นความรู้สึกที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่ง โดยเฉพาะยามคับขันเป็นตายพลันรู้สึกขึ้นมา

แผ่นเหล็กบินคว้างใส่บ้อเซ้ง บ้อเซ้งทราบว่าคราครั้งนี้เขาหลบไม่พ้นแล้ว

เกี้ยวของเขาถูกทำลาย อาวุธลับของเขาจู่โจมล้มเหลว หากแผ่นเหล็กกระแทกใส่เขา เขาอาจหลบรอดได้ แต่เมื่อบินคว้างมาเช่นนี้บ้อเซ้งไม่อาจหลบรอดพ้น

วิธีเพียงหนึ่งเดียวคือผลักสองมือต้านปะทะ แต่ด้วยพลังฝีมือที่แตกต่าง หากต้านรับเอาไว้ ต้องถูกกระแทกลงจากแท่นศิลาแน่นอน

หากเขาถูกกระแทกลงจากแท่นศิลาจริงๆ ไม่ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร แผนขั้นสุดท้ายก็ไม่อาจดำเนินการได้

แผ่นเหล็กบินคว้างมา ร่างบ้อเซ้งยังไม่ตกวูบลง หัวใจกลับตกวูบลง

ยามนั้นแว่วเสียงตวาดก้องร้องขึ้น กลางอากาศปรากฏประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง แผ่นเหล็กถูกผ่าแยกออกเป็นสองเสี่ยงร่วงหล่นลง

คนลงมือคือประมุขป้อมบูรพาอึ้งแซเทียน

ประมุขป้อมบูรพามาถึงแล้ว ก้วงบ้อเก๊กกับเซ็กอั้งเก๊กก็มาถึงแล้ว

ก้วงบ้อเก๊กขวางง้าวยาวหนึ่งวาแปดเชียะ เซ็กอั้งเก๊กตวัดเขี่ยกระบี่ โถมออกไปโดยพร้อมเพรียง

กีเอี้ยวฮวยพลันอ้าปากขึ้น พ่นเข็มเงินทั้งสิบเล่มออก

ก้วงบ้อเก๊กร่ายรำง้าวยาวคุ้มครองกายจนสายน้ำไม่อาจกระเซ็นเข้ามา เซ็กอั้งเก๊กได้แต่พลิ้วถอยห่างออกไป

ยามนั้นประมุขป้อมบูรพากับบ้อเซ้งล้วนตกลงสู่พื้น ยืนเคียงคู่กับก้วงบ้อเก๊กและเซ็กอั้งเก๊ก

คนทั้งสี่รวมตัวกัน ในใจบังเกิดความอบอุ่น ทั้งนี้เพราะมีสหายร่วมเป็นร่วมตายกัน

แต่ในใจทั้งสี่อดประหวั่นพรั่นพรึงมิได้ กีเอี้ยวฮวยมีฝีมือสูงเยี่ยมไปแล้ว มิเพียงแต่สูงเยี่ยม ถึงกับเกรี้ยวกราดดุร้าย โหดเหี้ยมอำมหิตยิ่ง

กีเอี้ยวฮวยใช้ตาข้างเดียวจับจ้องมองคนทั้งสี่อย่างเย็นชา กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“พวกท่านตายเถอะ”

พลางขยับเคลื่อนไหววูบหนึ่ง

บ้อเซ้งพลันตวาดเบาๆ ว่า

“จุดไฟ”

ขณะที่กีเอี้ยวฮวยโถมขึ้นบนแท่นศิลา สัประยุทธ์กับบ้อเซ้ง การต่อสู้ตะลุมบอนของมือดีนครอุดรกับขบวนมนุษย์ยาที่เบื้องล่างก็เกิดการเปลี่ยนแปลง

ผู้คนที่หลงเหลือของนครอุดร ความจริงไม่อาจต้านทานรับการจู่โจมของมนุษย์ยาได้ แต่กีเอี้ยวฮวยพอบุกขึ้นบนแท่นศิลา มนุษย์ยาไม่ได้รับคำสั่งการ ปฏิกิริยาจึงเฉื่อยช้าลง

คนของนครอุดรต่อสู้กับมนุษย์ยาเป็นแรมเดือน ล่วงรู้ถึงข้อนี้ ดังนั้นซัดอาวุธลับ อาศัยชัยภูมิ ท่มเททำร่าง นับว่ายันศัตรูไว้ได้

กีเอี้ยวฮวยความจริงคิดปลิดปลงสังหารบ้อเช้งก่อน ค่อยกลับมาเร่งรัดเหล่ามนุษย์ยา บดขยี้ทำลายคนของนครอุดร

นางไม่ได้ดูแคลนขีดความสามารถของบ้อเช้ง เพียงแต่บ้อเช้งยากที่จะจัดการกว่าที่นางคาดคิดไว้

อีกด้านหนึ่ง การต่อสู้ระหว่างตาขอทวงชีวิตกับจิวแป๊ะอูก็ปรากฏผลแพ้ชนะขึ้น

ตาขอทวงชีวิตกวัดแกว่งตาขอทองถักสานเป็นแหฟ้าคลี่คลุมลงจากกลางหาว จิวแป๊ะอูคล้ายปลาในร่างแห มาตรแม้นบุกซ้ายทะลวงขวา ยังไม่อาจทะลวงฝ่าออกมา

แต่จิวแป๊ะอูคล้ายกลับกลายเป็นลูกเกาทัณฑ์ดอกหนึ่ง กลับคุมกระบี่พุ่งโถมใส่ใจกลางวังวนของตาขอทอง

ใจกลางของวังวนคือตาขอทวงชีวิต

ตาขอทวงชีวิตคล้ายหินใหญ่กลางกระแสเชี่ยว กระแสเชี่ยวพอสาดซัดใส่ ก็ก่อเกิดเป็นวังวนขยายตัวออกไป

แต่หากทำลายหินใหญ่ก้อนนี้ไป กระแสเชี่ยวเหลือแต่กระแสเชี่ยว ปราศจากพลังวังวนอีก

จิวแป๊ะฉายากระบี่วิชชุ สภาวะกระบี่พอบังเกิด ก็แทงใส่ใจกลางของตาขอทอง

แต่แล้วพลังวังวนหายวับไป

ตาขอทั้งคู่แยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลังคล้ายกับห่วงเหล็กอัน

หนึ่ง คล้องกระบี่ยาวไว้

จิวแป๊ะอูผนึกสติสมาธิ แผ่พุ่งพลังลมปราณผ่านปลายกระบี่คุกคามใส่ตาขอทวงชีวิต

มิคาดตาขอทวงชีวิตพลันคลายมือละทิ้งตาขอ

มันตวัดสองมือ ซัดประกายไฟสีเขียวปัดออกสองจุด

จิวแป๊ะอูหน้าแปรเปลี่ยนไป

กระบี่ของมันถูกตาขอคู่เกี่ยวไว้ ไม่สะดวกกับการรั้งดึงกระบี่กลับมาต้านทาน มิหนำซ้ำยังไม่ทันการณ์ จำต้องละทิ้งกระบี่

มันพอคลายมือจากการถือกระบี่ ก็ดีดนิ้วใช้ออกด้วยท่ามือปาดสายปี่แป้

พริบตาที่มันละทิ้งกระบี่ ตาขอทวงชีวิตก็พลิกข้อมือช้อนรับตาขอไว้

แต่ว่าท่าดีดนิ้วของจิวแป๊ะอูครั้งนี้ ใช้ออกด้วยวิชาดรรชนีแห่งเซียนของสำนักซงซัว

ตาขอทวงชีวิตคาดคำนวณว่า ไม่มีผู้ใดรับไฟปีศาจของมันได้ แต่วิชาดรรชนีแห่งเซียนแผ่พุ่งพลังออกจากดรรชนี นิ้วมือไม่กระทบถูกวัตถุ ก็สามารถป่นศิลาตัดทองคำ ดังนั้นดีดพุ่งไฟปีศาจทั้งสองจุดย้อนกลับไป

ไฟปีศาจชนิดนี้พอกระทบถูกตัว ร่างกายจะเน่าเปื่อยเสียชีวิต แม้แต่ตาขอทวงชีวิตเองก็ไม่มีตัวยารักษา ยามตื่นตระหนกได้แต่ละทิ้งตาขออีกครา ล่าถอยไปด้านหลัง

พริบตาที่มันละทิ้งตาขอ พลันรู้สึกปวดแปลบแสบร้อนที่ท้องน้อยคราหนึ่ง

การปวดแปลบครั้งนี้เป็นเหตุให้มันมีสภาพคล้ายลูกหนังที่ถูกปล่อยลมออก พลันเหี่ยวแฟบลง

ดังนั้นไฟปีศาจทั้งสองจุดซัดต้องดวงตาของมันทั้งสองข้าง

ตาขอทวงชีวิตตาบอดทันที เมื่อมันแผดร้องเป็นครั้งที่สาม มันก็ขาดใจตาย

มันจวบจนตายยังขบคิดไม่เข้าใจว่า จิวแป๊ะอูใช้ฝีมือใดช้อนรับกระบี่ไว้ ทิ่มแทงใส่ท้องน้อยมัน

ซึ่งความจริง จิวแป๊ะอูไม่ทันช้อนรับกระบี่

เพียงแต่ตอนที่ใช้วิชาดรรชนีแห่งเซียน มันยังเตะออกเท้าหนึ่ง

เท้าเตะถูกด้ามกระบี่ กระบี่ชักนำตาขอทองพุ่งไปเบื้องหน้า ปักใส่ท้องน้อยตาขอทวงชีวิต

ตาขอทวงชีวิตกลับจบชีวิตใต้ไฟปีศาจและตาขอทองของตัวเอง

ตาขอทวงชีวิตพอจบชีวิต จิวแป๊ะอูก็ช้อนกระบี่พุ่งปราด โถมไปยังวงต่อสู้ของแป๊ะฮึงยู้กับปีศาจขาวพู่กันคู่

ปีศาจขาวพู่กันคู่กับแป๊ะฮึงยู้ความจริงมีฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่ง แป๊ะฮึงยู้ใช้เพลงกระบี่หยุ่นเยือกต่อเนื่อง ส่วนพู่กันของปีศาจขาวพู่กันคู่ทั้งจี้ ทิ่ม แทง กด จ่อ ลาก หนีบ เขี่ย กรีด ปิดป้อง เปลี่ยนแปลงสารพัน บวกกับประสบการณ์ต่อสู้ของแป๊ะฮึงยู้ไม่เทียบเท่าปีศาจขาวพู่กันคู่ ดังนั้นยิ่งต่อสู้ยิ่งตกเป็นเบี้ยล่าง

ยามนั้น ปีศาจขาวพู่กันคู่จ่อพู่กันข้างขวาใส่จุดคี่ไฮ้ของแป๊ะฮึงยู้

แป๊ะฮึงยู้ลดกระบี่ลง สะกดพู่กันเหล็กไว้

แต่พู่กันข้างซ้ายของปีศาจขาวพู่กันคู่พลันจี้ใส่จุดเซ่งขิบที่ใต้ตาของแป๊ะฮึงยู้ ความรวดเร็วของฝีมือ คล้ายคิดจี้จุดเซ่งขิบตั้งแต่แรก หามีส่วนเกี่ยวข้องกับการจี้ใส่จุดคี่ไฮ้ในตอนแรกไม่

แต่พู่กันข้างขวาของมันยังจ่อใส่จุดคี่ไฮ้ของแป๊ะฮึงยู้ไม่ผ่อนคลาย

ปีศาจขาวพู่กันคู่มีพู่กันสองด้าม ส่วนแป๊ะฮึงยู้มีกระบี่เพียง

เล่มเดียว

แป๊ะฮึงยู้ยื่นมือขาวผ่องออก ตะปบคว้าด้ามพู่กันเอาไว้

ปีศาจขาวพู่กันคู่หัวร่ออย่างเยือกเย็น ขยับสองมือคราหนึ่ง

พริบตาที่ขยับมือ ปลายแหลมของพู่กันเหล็กทั้งสองด้ามพลันปรากฏน้ำหมึกฉีดพุ่งออกมาสองสาย

น้ำหมึกทั้งสองกลุ่มนี้ทั้งเหม็นคลุ้งทั้งส่งกลิ่นคาว ย่อมมิใช่น้ำหมึกธรรมดา

ไม่ว่าผู้ใดถูกน้ำหมึกกระเซ็นใส่หยดหนึ่ง ผลสุดท้ายต้องไม่ต่างกับถูกไฟปีศาจของตาขอทวงชีวิตพุ่งใส่

แป๊ะฮึงยู้หน้าถอดสี รีบเบี่ยงศีรษะหลบเลี่ยงน้ำหมึกกลุ่มนั้นจึงผ่านข้างแก้มไป

แต่นางเพียงหลบรอดจากน้ำหมึกสายหนึ่ง ไม่อาจหลบพ้นจากน้ำหมึกที่ฉีดพุ่งมายังท้องน้อย

ยามนั้นพลันปรากฏมือข้างหนึ่งยื่นเข้ามา งอนิ้วหัวแม่มือนิ้วชี้ดีดออก พุ่งพลังดรรชนีแห่งเซียนของสำนักซงซัว น้ำหมึกสายนั้นพลันเปลี่ยนทิศทาง จากนั้นกระเซ็นออกรอบข้าง

น้ำหมึกกระเซ็นซ่าน พุ่งย้อนกลับเข้าหาปีศาจขาวพู่กันคู่

ความหวาดกลัวที่ปีศาจขาวพู่กันคู่มีต่อน้ำหมึก เกรงว่ายังยิ่งกว่าตาขอทวงชีวิตมีต่อไฟปีศาจของตัวเอง รีบหงายร่างตีลังกาสามตลบหลบเลี่ยงไปวาเศษ

ตัวมันเพิ่งตกถึงพื้น จิวแป๊ะอูก็เข้าประชิดถึงตัว

ปีศาจขาวพู่กันคู่ทิ่มแทงพู่กันทั้งคู่ออก

แต่แล้วพู่กันทั้งสองด้ามถูกตาขอคู่เกาะเกี่ยวไว้

ปีศาจขาวพู่กันคู่พอเห็นตาขอทั้งคู่ ต้องใจหายวาบ ทราบว่าตาขอทวงชีวิตคงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา

ยามนั้นจิวแป๊ะอูคลายมือจากตาขอ เสือกแทงกระบี่ใส่ท้องน้อยปีศาจขาวพู่กันคู่

พู่กันของปีศาจขาวพู่กันคู่ถูกตาขอเกี่ยวไว้ ไม่อาจร่ายรำใช้ออก ได้แต่พุ่งถอยไปด้านหลัง

แต่ตอนนี้มันมีเพียงลำพัง จิวแป๊ะอูกับแป๊ะฮึงยู้มีถึงสองคน

ด้านหลังมันก็ปราศจากดวงตางอกเงย ไม่ทราบว่ากระบี่ของแป๊ะฮึงยู้รอคอยมันอยู่

มันก็ไม่ได้ยินกระแสลมกระบี่ ทั้งนี้เพราะเพลงกระบี่สุรางคนางค์ได้ชื่อว่าหยุ่นเยียบ ขณะใช้ออกท่ากระบี่รวดเร็ว ปราศจากเสียงลมกระบี่

แผ่นหลังของปีศาจขาวพู่กันคู่พอปะทะชนถูกปลายกระบี่ ก็รีบดีดตัวขึ้น

แต่ฝ่ามือซ้ายของจิวแป๊ะอูบรรจุพลังลมปราณไร้ลักษณ์สิบสองส่วน กดใส่ทรวงอกมัน มันก็ไม่อาจดีดตัวขึ้น

มิหนำซ้ำดวงตามันเบิกถลนดุจตาปลาตาย ไม่สามารถเคลื่อนไหวอีกตลอดกาล

ขณะที่ปีศาจขาวพู่กันคู่เสียชีวิต องครักษ์กอของนครอุดรก็ถูกมนุษย์ยาสามคนกลุ้มรุมเสียชีวิต

มนุษย์ยาล้มตายไปเจ็ดแปดคน แต่ทางนครอุดรยิ่งไม่อาจยันศัตรูไว้

จิวแป๊ะอูลอยตัวขึ้น คิดเข้าร่วมวงต่อสู้ แต่แป๊ะฮึงยู้คว้าศอกของมันเอาไว้ กล่าวว่า

“มนุษย์ยาเหล่านี้ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของกีเอี้ยวฮวย ตอนนี้กีเอี้ยวฮวยถูกบ้อเซ้งชักนำขึ้นสู้แท่นศิลา พวกเรามิสู้ผนึกกำลังกำจัดฆ่านาง ยังดีกว่าเข่นฆ่าคนไร้ความผิดในที่นี้ โดยไม่มีส่วนช่วยต่อสถานการณ์”

จิวแป๊ะอูหยุดร่างไว้ โถมขึ้นไปก่อนแล้วค่อยตอบรับว่า "ตกลง"

บ้อเช้งพอตวาดคำ 'จุดไฟ' กีเอี้ยวฮวยต้องงงงันวูบหนึ่ง นางพลันพบว่าที่ด้านหลังเป็นผาขาด อีกสามด้านกองสุมด้วยกิ่งไม้ท่อนฟืน ซึ่งเป็นเชื้อเพลิงที่ติดไฟได้โดยง่าย ด้านบนทับไว้ด้วยเสื้อผ้าขาดวิ่น ทั้งยังมีกลิ่นน้ำมันฉุนเฉียว

กีเฮี้ยวฮวยหน้าแปรเปลี่ยนไป พลันลอยตัวขึ้น

แต่แล้วยามนั้น ทางด้านซ้ายขวาปรากฏชุดไฟโยนออกมาเจ็ดแปดอัน

ในเวลาอันสั้น เชื้อเพลิงที่ติดไฟได้โดยง่ายล้วนลุกไหม้

กีเอี้ยวฮวยลอยตัวขึ้น อัคคีแม้รุนแรง เปลวไฟพวยพุ่งขึ้นสูง แต่คิดสกัดนาง ซึ่งสามารถพุ่งปราดคราเดียวไปไกลสามสี่วายังไม่ง่ายนัก

แต่แล้วแว่วเสียงขวับเขวี้ยว มีดบินสองเล่มซัดจู่โจมใส่จุดตงตึ้งและซุ่งฮ้วยของนาง

กีเอี้ยวฮวยตีลังกากลางอากาศ ช้อนรับมีดบินทั้งสองเล่มไว้ ขณะจะเกร็งลมปราณกระโดดข้ามกองไฟ พลันรู้สึกเบื้องหน้าสายตาเลอะเลือนพร่ามัว จากนั้นปวดแปลบแสบร้อน สร้างความประหวั่นลนลาน เกร็งกำลังพุ่งถอยกลับไปที่เดิม

ที่แท้ขณะที่กีเอี้ยวฮวยตีลังกากลางอากาศ เปลี่ยนเป็นศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน พอดีปะทะกับควันไฟที่พวยพุ่งขึ้นมา ถูกควันรมใส่ดวงตา กีเอี้ยวฮวยหลงเหลือดวงตาข้างหนึ่ง ดวงตาอีกข้างหนึ่งปรกติก็เจ็บปวดอยู่แล้ว พอถูกควันรมใส่ ไหนเลยทนทานรับได้?

กีเอี้ยวฮวยพอเข้าใจว่าติดกับของศัตรู ถึงกับทั้งร้อนรุ่มทั้ง

ขุ่นแค้น แค้นเคืองจนหน้าแดงฉาน ปากตวาดด้วยโทสะ ลอยตัวขึ้นอีกครา

คราครั้งนี้นางโผพุ่งขึ้นสูงสี่วา อยู่เหนือระดับเปลวไฟ คิดบุกฝ่าออกไป

บ้อเซ้งพลิกสองมือวูบ ซัดง่ามบินสี่อันพุ่งใส่สองเท้าของกีเอี้ยวฮวย

กีเอี้ยวฮวยยามลอยตัวอยู่กลางอากาศ ซัดมีดบินในมือทั้งสองเล่มออก กระแทกง่ามบินสองอันปลิวกระเด็น สองมือซ้อนวูบ ซ้อนรับง่ามบินอีกสองอันเอาไว้

นางขณะจะข้ามแนวอัคคีไป พลันปรากฏเงาร่างสีเหลืองถลันวูบคนผู้หนึ่งโถมทะยานดุจอินทรีพิโรธ ฟาดฟันดาบใหญ่ออก

กีเอี้ยวฮวยได้แต่ไขว้สลับง่ามบินทั้งคู่ปิดป้อง เสียงตังคราหนึ่งคนทั้งสองล้วนตกวูบลง

คนจู่โจมดาบคือประมุขป้อมบูรพา มันถือดาบอยู่นอกเส้นแนวอัคคี ส่วนกีเอี้ยวฮวยยังอยู่ในเส้นแนวอัคคี

กีเอี้ยวฮวยเกร็งลมปราณลอยตัวขึ้นใหม่ คราครั้งนี้ลอยตัวขึ้นด้วยพิโรธ บ้อเซ้งตวัดมือวูบ ซัดเม็ดบัวเขียวออกสิบลูก

กีเอี้ยวฮวยโบกแขนเสื้อกลางอากาศ รับเม็ดบัวเขียวทั้งสิบลูกไว้ในแขนเสื้อจนหมดสิ้น

ประมุขป้อมบูรพาตวาดก้อง กระโดดปราดขึ้น ใช้ออกด้วยท่าขวางดาบตัดสายน้ำ

กีเอี้ยวฮวยกรีดวาดง่ามบินข้างขวา ชักนำดาบทองของประมุขป้อมบูรพาไปอีกทาง ขณะจะลอยข้ามเส้นแนวอัคคีไป พลันปรากฏง้าวยาวหนึ่งวาแปดเชียะเล่มหนึ่ง แทงปราดใส่ตาขวาข้างเดียวของนาง

กีเอี้ยวฮวยพาดง่ามบินข้างซ้าย อาศัยง่ามบินยาวไม่ถึงครึ่ง

เชียะเล่มหนึ่ง ต้านง้าวยาวหนึ่งวาแปดเชียะเอาไว้

เจ้าของง้าวยาวย่อมเป็นก้วงบ้อเก๊ก

กีเอี้ยวฮวยถลันวูบ คิดพุ่งผ่านหว่างกลางของประมุขป้อมบูรพากับก้วงบ้อเก๊กไป แต่แล้วปรากฏกระบี่เล่มหนึ่งแทงสวนมา

เป็นกระบี่ของเซ็กอั้งเก๊ก

กีเอี้ยวฮวยร้องเสียงพิกล นางเรี่ยวแรงสูญสิ้น พลังสภาวะเสื่อมโทรม ได้แต่หงายร่างตีลังกากลางอากาศ ทิ้งตัวลงหลังเส้นแนวอัคคีขณะจะบุกบั่นต่อไป พลันรู้สึกมืดฟ้ามัวดิน น้ำตาไหลพรากออกมา

ที่แท้ ในเชื้อเพลิงที่ติดไฟได้โดยง่าย มีเสื้อผ้าเก่าขาดไม่น้อย เมื่อเกิดการเผาไหม้ ปรากฏเป็นควันหนาทึบ กีเอี้ยวฮวยบุกบั่นสามคราไม่สำเร็จ ควันดำก็ก่อเกิด มิหนำซ้ำยังหนาทึบยิ่ง อย่าว่าแต่ลมพัดมายังผาขาด กีเอี้ยวฮวยเหลือดวงตาข้างเดียว ดังนั้นแทบมองไม่เห็นอันใด

ดังนั้นเปลวไฟใกล้เผาไหม้ถึงผาขาด มาตรว่ายังเผาไม่ถึง แต่ตาซ้ายกีเอี้ยวฮวยปวดแปลบ บวกกับถูกควันรม ไม่อาจประคองตัวสืบไป

กีเอี้ยวฮวยกรีดร้องเสียงแหลมเล็ก ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง

การโผพุ่งครั้งนี้หยิบยืมโขดหินเป็นที่หยั่งเท้าใช้กำลัง กลับโผพุ่งขึ้นสูงเกินสิ่งใด

นางโถมออกจากควันดำ พอเห็นวัตถุสิ่งของได้บ้าง พลันบังคับเม็ดบัวเขียวในแขนเสื้อพุ่งใส่บ้อเซ้งจนหมดสิ้น

เนื่องจากนางในตอนนี้มองไม่เห็น ทั้งยังถูกควันรม เสียงเผาไหม้ดังไม่ขาดหู กริ่งเกรงอาวุธลับของบ้อเซ้งที่สุด

สายลมโชยพัดไปทางผาขาด

กีเอี้ยวฮวยตกอยู่ในกลุ่มควัน คิดมองออกไปไม่ง่ายดาย แต่

คนที่อยู่นอกกลุ่มควัน มองเห็นคนที่โถมออกมาอย่างชัดเจน

บ้อเซ้งขณะจะซัดอาวุธลับออก ก็ปรากฏอาวุธลับซัดจู่โจมมาถึง

ดังนั้นบ้อเซ้งซัดพุ่งลูกบัวเหล็กสิบลูก ปะทะชนกับเม็ดบัวเขียวร่วงหล่นลง

แต่พรับตาที่ถูกขัดขวาง เห็นแน่ชัดว่ากีเอี้ยวฮวยจะข้ามเส้นแนวอัคคีได้แล้ว

คราครั้งนี้กีเอี้ยวฮวยทุ่มเทอย่างสุดกำลังความสามารถ

ก้วงบ้อเก๊กทะยานขึ้นไป ทิ่มสกัดง้าวยาวใส่กีเอี้ยวฮวย

กีเอี้ยวฮวยกู่ร้องดังยาวนาน ใช้ง่ามบินอันหนึ่งต้านทานรับง้าวยาว คนสะอึกเข้าหา ง่ามบินอีกอันหนึ่งแทงใส่คอหอยก้วงบ้อเก๊ก

แทงเข้าไปจนหมดสิ้น

ก้วงบ้อเก๊กตาเหลือกถลน ในชีวิตมันพ่ายแพ้หนึ่งร้อยยี่สิบแปดครั้ง ครั้งนี้กลับปลิดชีวิตมันไป

แต่ว่าก้วงบ้อเก๊กไม่ยอมจบชีวิตโดยง่ายดาย

มันละทิ้งง่ามยาว กางแขนโอบกอดกีเอี้ยวฮวยไว้ ทั้งสองร่วงลิ่วลงในทะเลเพลิงพร้อมกัน

กีเอี้ยวฮวยตื่นตระหนกยิ่ง ละทิ้งง่ามบินเช่นกัน ฟาดฝ่ามือใส่ก้วงบ้อเก๊ก ไม่ทราบฟาดใส่กี่ฝ่ามือ แต่ก้วงบ้อเก๊กยังไม่ปล่อยมือ มาตรว่ากระดูกซี่โครงของมันหักสลายก็ตาม

คนทั้งสองร่วงหล่นลงในกองไฟพร้อมกัน

นี่นับเป็นฉากการต่อสู้ที่สั่นขวัญสะท้านวิญญาณนัก

ตาข้างขวาของกีเอี้ยวฮวยมองไม่เห็นอันใด แต่นางพอตกถึงพื้น ก็ใช้สันมือฟันสองมือของก้วงบ้อเก๊กขาดสะบั้น โถมออกจากกองไฟ

นางกลับสามารถจำแนกทิศทาง แต่เมื่อตอนที่โถมออกมา ตาม

ร่างกายถูกไฟลวกเจ็ดแปดแห่ง ยังมีอีกสี่ห้าแห่งที่เกิดการลุกไหม้

ที่หนักหนาสาหัสคือ ยามกะทันหันสองตาของนางมองไม่เห็นอันใด

แต่ว่าบ้อเช้งมองเห็นนาง ประมุขป้อมบูรพาก็มองเห็นนาง เช็กอั้งเก๊กก็ไม่อยู่เหนือกฎเกณฑ์

คนทั้งสามพากันโถมออกไป กีเอี้ยวฮวยฝ่าออกจากกองไฟแล้ว หากไม่เกาะกุมโอกาสมั่น เกรงว่าไม่อาจฆ่านาง

บ้อเช้งซัดลูกกลมที่หลอมจากเหล็กสองลูก

กีเอี้ยวฮวยกำลังดับเปลวไฟตามร่างกาย พลันประกบสองมือคว้าลูกเหล็กไว้ลูกหนึ่ง

แต่ลูกเหล็กอีกลูกหนึ่งซัดใส่ข้อเท้านาง สามารถได้ยินเสียงกระดูกหักสลาย

กีเอี้ยวฮวยมีพลังฝีมือสูงล้ำสุดหยั่งคาด แต่ที่น่ากลัวที่สุดคือวิชาตัวเบาของนาง

ตอนนี้นางกระดูกข้อเท้าหักข้างหนึ่ง เท่ากับทำลายอาวุธอันร้ายกาจของนางไป

ประมุขป้อมบูรพาระบายลมจากปาก ใช้ดาบด้วยท่าฟันภูเขาฮั้วซัวฟาดฟันใส่นาง

ดาบนี้ทั้งรวดเร็ว ทั้งหมดจดงดงาม ปราศจากช่องว่างจุดอ่อนใด เพียงผิดพลาดประการหนึ่ง

ขณะที่ใช้ดาบ ประมุขป้อมบูรพาไม่ควรระบายลมจากปาก

กีเอี้ยวฮวยพอได้ยินเสียงสามารถจำแนกตำแหน่ง ดังนั้นยกลูกเหล็กต้าน ดาบพอฟันใส่ลูกเหล็กบังเกิดเสียงดัง ประกายไฟแลบกระจาย

นี่เป็นการปะทะระยะประชิด กีเอี้ยวฮวยขาหักข้างหนึ่ง ดังนั้น

ถูกกระแทกล้มลงกับพื้น

ประมุขป้อมบูรพาก็ถอยไปห้าก้าว

พริบตานั้นกีเอี้ยวฮวยฟังเสียงกำหนดทิศทาง ซัดลูกเหล็กในมือออกอย่างสุดกำลัง

เสียงโครมเมื่อลูกเหล็กซัดต้องทรวงอกประมุขป้อมบูรพา ประมุขป้อมบูรพาอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ท่ามกลางโลหิตพร่างพรมสะเก็ดไฟแลบพุ่ง ร่างของประมุขป้อมบูรพาล้มหงายลง

ยามนั้นกระบี่ของเซ็กอั้งเก๊กมาถึงแล้ว

เซ็กอั้งเก๊กกับประมุขป้อมบูรพาแทบลงมือพร้อมกัน เพียงแต่ประมุขป้อมบูรพามีฝีมือสูงเยี่ยมกว่า ดังนั้นดาบของมันบรรลุถึงก่อน

นี่เพียงเป็นเรื่องราวในเวลาชั่วพริบตา

บนร่างกีเอี้ยวฮวยยังปรากฏอัคคีลุกไหม้

แต่ว่านางตะปบคว้ากระบี่ของเซ็กอั้งเก๊กเอาไว้

กระบี่ของเซ็กอั้งเก๊กรวดเร็ว แต่แฝงเสียงกระแสลม เมื่อเกิดกระแสลม กีเอี้ยวฮวยสามารถต้านทานรับไว้

ขณะเดียวกัน นางตะปบคว้าลูกดอกนางแอ่นบินไว้ตัวหนึ่ง

เมื่อเซ็กอั้งเก๊กโถมเข้ามา ยังซัดลูกดอกนางแอ่นบินออก

แต่นางไม่ได้ซัดเพียงตัวเดียว หากทว่าซัดออกสามตัว

พริบตาที่กีเอี้ยวฮวยคว้าจับกระบี่ไว้ ลูกดอกนางแอ่นบินอีกสองตัวก็ปักใส่ทรวงอกนางพร้อมกัน

ลูกดอกพอกระทบถูกผิวเนื้อ กีเอี้ยวฮวยก็รวมพลังอยู่ที่ทรวงอก

ลูกดอกนางแอ่นบินแทงเข้าไปสามหุน ก็ไม่อาจแทงลึกต่อไป กลับถูกกระแทกกระดอนกลับออกมาพร้อมกับโลหิตที่ฉีดกระจาย

กีเอี้ยวฮวยพอเคลื่อนย้ายพลังมาที่ทรวงอก มือที่คว้าจับคมกระบี่ของนางก็ถูกบาดจนโลหิตหลั่งไหล

แต่นางยังคว้าจับกระบี่ไม่ปล่อย

ลูกดอกนางแอ่นบินพุ่งย้อนใส่เซ็กอั้งเก๊ก

เซ็กอั้งเก๊กกางนิ้วทั้งห้า ใช้นิ้วชี้นิ้วกลางกับนิ้วนางนิ้วก้อยคีบจับลูกดอกนางแอ่นบินเอาไว้

แต่ขณะเดียวกันมืออีกข้างหนึ่งของกีเอี้ยวฮวยก็ปักใส่ทรวงอกนาง

ไม่มีเสียงแผดร้อง มีแต่เสียงตวาด

เซ็กอั้งเก๊กแทบสิ้นใจตายในบัดดล ผู้ที่ตวาดร่ำร้องคือหญิงรับใช้ดอกเหมย กล้วยไม้ ไผ่เขียว

ได้ยินบ้อเซ้งตวาดว่า

"ถอยกลับไป"

แต่เซ็กอั้งเก๊กเมื่อเสียชีวิต หญิงรับใช้ทั้งสามยอมตายไม่ยอมล่าถอยกลับไป

ดังนั้นพวกนางก็ตายแล้ว

กีเอี้ยวฮวยพอฆ่าเซ็กอั้งเก๊กกับมือ ก็ใช้มือตบใส่ตำแหน่งบนร่างหลายแห่ง เป็นตำแหน่งที่เกิดไฟเผาไหม้ร่างกาย

มือของนางแปดเปื้อนโลหิตของเซ็กอั้งเก๊ก พอกดมือลงเปลวไฟก็ดับไปราวปาฏิหาริย์

ฝ่ามือทั้งสองข้างนี้เปื้อนโลหิต ทั้งรับบาดเจ็บ เพียงแต่แข็งแกร่งสุดเปรียบปาน ไม่ว่าอาวุธใดนางล้วนไขว่คว้าได้ ไม่ว่าผู้ใดเผชิญกับมือของนางคู่นี้ แม้ไม่ตายก็รับบาดเจ็บ กระทั่งเปลวไฟที่ลุกโชน ยังถูกมือข้างนี้สะกดดับไป

นี่เป็นมือประหลาดคู่หนึ่ง และเป็นมือที่น่ากลัวคู่หนึ่ง

เปลวไฟพอถูกตบดับไป หญิงรับใช้ทั้งสามก็มาถึง ใช้กระบี่ทั้งสามเล่มโดยพร้อมเพรียง

กีเอี้ยวฮวยก็ใช้กระบวนท่าออกฟาดฝ่ามือทั้งสองเตะออกหนึ่งเท้า

จากนั้นโลหิตสาดกระจาย หญิงรับใช้ทั้งสามพกพาโลหิตที่ฉีดพุ่งลอยลิ่วไปในกองไฟ

แต่ว่าสองมือหนึ่งเท้าของกีเอี้ยวฮวยไม่ทันรั้งกลับมา ปรากฏเงาร่างเตี้ยเล็กชุดเขียวสี่สายกระโดดปราดออกมา แผ่พุ่งประกายสีเงินสองสาย และประกายสีทองสองสาย

ประกายสีเงินสองสายจมลึกไปในสองแขนของกีเอี้ยวฮวย ประกายสีทองสายหนึ่งแทงใส่ข้อเท้ากีเอี้ยวฮวย

ยังมีประกายสีทองอีกสายหนึ่งจมหายไปในท้องน้อยของกีเอี้ยวฮวย

เท้าซ้ายของกีเอี้ยวฮวยถูกลูกเหล็กของบ้อเซ้งกระแทกกระดูกแหลกไป ดังนั้นไม่สามารถระวังป้องกันการจู่โจมจากท่อนล่าง ปรากฏกระบี่ทองเล่มหนึ่งปักใส่ท้องน้อยนาง กระบี่อีกสามเล่มปักใส่สองแขนและเท้าขวาของนาง

เด็กรับใช้กระบี่ทั้งสี่แม้จู่โจมประสบผล แต่ร่างสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ กรีดมือวาดเท้าร่วงลงจากแท่นศิลา

จากนั้นกีเอี้ยวฮวยก็ล้มลง ล้มลงโดยสิ้นเชิง

นางจู่โจมสังหารเอี้ยอิดกัง ปลิดชีวิตก้วงบ้อเก๊ก ฆ่าเซ็กอั้งเก๊กกับมือ ทำร้ายหญิงรับใช้ดอกเหมย กล้วยไม้ ไผ่เขียวตายในกองเพลิง โค่นประมุขป้อมบูรพาล้มลง แม้แต่เด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่ก็ไม่ทราบเป็นตายร้ายดี กลับทำร้ายมือดีรวมสิบเอ็ดคน

แต่ว่านางก็ล้มลง บนร่างถูกไฟลวกเจ็ดแปดแห่งจนผิวหนังไหม้เกรียม ที่ทรวงอกมีรูสองรู เกิดจากการถูกลูกดอกนางแอ่นบินปักใส่ ฝ่ามือขวาถูกกระบี่บาดเป็นบาดแผลทั้งลึกทั้งยาว กระดูกเท้าซ้ายถูกลูกเหล็กบ้อเซ้งกระแทกแตกแหลกไป เท้าขวาปักไว้ด้วยกระบี่เล่มหนึ่ง ที่สองแขนก็เช่นกัน

ที่หนักหนาสาหัสคือ ที่ท้องน้อยปักไว้ด้วยกระบี่สั้นเล่มหนึ่ง แทบ

จมลึกเสมอด้าม

แต่ว่านางยังไม่ตาย

นางขดตัวบนพื้น ขยับเคลื่อนไหวอย่างช้าๆ ไม่ทราบปวดที่ปากแผล หรือเกิดความสำนึกเสียใจ กลับสะอึกสะอื้นให้เบาๆ

พริบตานั้น ที่ข้างกองเพลิงคงเหลือนางกับบ้อเช้งสองคน

กีเอี้ยวฮวยยกมือซ้ายซึ่งยังงามพร้อมไร้ตำหนิขึ้นอย่างลำบากยากเย็น กวักเรียกบ้อเช้งเบาๆ

บ้อเช้งหวนนึกถึงค่ำคืนบนภูเขาจี่แป๊ะซัว ใต้เมฆคล้อยกลางแสงจันทร์ กีเอี้ยวฮวยยื่นมือเรียวงามส่งน่องกระต่ายให้แก่เขาข้างหนึ่ง

คำพลอดพร่ำอย่างแผ่วเบา รอยยิ้มอันนุ่มนวลในคืนนั้น บวกกับเขายามเปลี่ยวเหงามีคนรับฟังคำพรรณนาของเขา คล้ายคนร่อนเร่ถึงสุดหล้ากลับถึงบ้านมาตุภูมิของตัวเอง ความอบอุ่นที่แฝงความตื่นเต้น ความวาบหวานที่แฝงความเลื่อนลอยเป็นสิ่งที่ประทับใจเขาไม่รู้ลืม

นั่นใช่เป็น...เป็นความรักหรือไม่? ในชีวิตอันโดดเดี่ยวเดียวดาย ปฏิบัติการอันโหดเหี้ยมอำมหิตของบ้อเช้ง เป็นสิ่งที่น้อยครั้งจะประสบพบพาน ถึงกับกระทั่งไม่เคยผ่านพบมาก่อน ดังนั้นบ้อเช้งไม่ทราบได้

สายลมในคืนนั้น จันทร์กระจ่างในคืนนั้น...บัดนี้มือเรียวงามขาวผ่องกลับกลายเป็นมือโลหิต...บ้อเช้งอดปวดแปลบปลาบใจมิได้

ในยามนั้น แว่วเสียงอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรงของกีเอี้ยวฮวยร้องเรียกว่า

"บ้อเช้ง...ท่าน...ท่านเข้ามา..."

บ้อเช้งมิใช่ไร้น้ำใจ มิใช่ไม่อาจไร้น้ำใจ หากแต่คนมิใช่ไร้น้ำใจ

ดังนั้นบ้อเช้งใช้สองมือกดพื้น ลอยพัดพลิ้วถึงเบื้องหน้ากีเอี้ยวฮวย

กีเอี้ยวฮวยหลั่งโลหิตโซมกาย มิเพียงลุกไม่ขึ้น กระทั่งขยับเคลื่อนกายยังลำบากยากเย็น แต่ใบหน้านางยังงามผุดผาดนัก

นี่เป็นเปลวเทียนวูบสุดท้ายก่อนสิ้นแรง ทำให้ใบหน้านางกลับคืนสู่ความงามเช่นปรกติหรือไม่?

ตาซ้ายของนางบอดไป ลืมไม่ขึ้นอีก แต่ตาขวาของนางสามารถมองเห็นแล้ว

กองเพลิงอ่อนโทรมลงทีละน้อย เชื้อเพลิงเผาไหม้ใกล้หมดสิ้น ควันหนาทึบรวมตัวชั่วขณะเนื่องจากลมพัดแรง ยามนี้พัดควันกระจายหายสิ้น

อาจบางทีหลังจากถูกควันรม น้ำตานางช่วยให้นางเห็นโลกนี้ชัดเจนกว่าเดิม

แต่สำหรับกับกีเอี้ยวฮวย ความชัดเจนนี้อาจเป็นความชัดเจนครั้งสุดท้าย

เห็นกีเอี้ยวฮวยยิ้มอย่างอ่อนแรง กล่าวว่า

"...สติปัญญาของท่านสูงส่งยิ่ง...ฝีมือใช้อาวุธลับของท่านก็สูงเยี่ยมยิ่ง...เกี้ยวของท่าน...ถูกเราทำลายไป ท่าน...ท่านเศร้าเสียใจหรือไม่? แค้นเราหรือไม่?..."

บ้อเซ้งสั่นศีรษะ สิ่งที่ถูกทำลายความจริงมิใช่เกี้ยว หากแต่เป็นหัวใจของเขา

เกี้ยวถูกทำลาย ขอเพียงคนดำรงคงอยู่ สามารถจัดสร้างขึ้นใหม่ หัวใจเล่า?

กีเอี้ยวฮวยกล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านแค้นเราหลอกลวงท่าน...เรา...เราก็ไม่หวังให้ท่านยกโทษแก่เรา..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ลมหายใจของนางกระชั้นเร่งร้อน สองข้างแก้มก็ร้อนผ่าวขึ้นมา ปากยังกล่าวว่า

"มนุษย์ยาเหล่านั้น...ยังมีหนทางรักษา...เราจะบอกวิธี...ช่วยเหลือ

พวกมันแก่ท่าน..."

นางยื่นมือออกช้าๆ มือซ้ายประดับด้วยหยดเลือด แต่ยิ่งขับเน้นมือข้างให้ขาวราวสลักเสลาจากหยก นางกล่าวอย่างยากเย็นว่า

"เรา...เพียงหวังว่าก่อนตาย...ให้ท่าน...สัมผัสมือเรา...สักครา..."

"คนคราใกล้ตาย คำพูดที่กล่าวประเสริฐเลิศล้ำ" คำพังเพยนี้กล่าวไม่ผิดจริงๆ

ขอบตาของบ้อเซ้งปรากฏประกายน้ำตาขึ้น เป็นความตื้นตันใจหรือหดหู่ใจ?

บ้อเซ้งยื่นมือออกช้าๆ เกาะกุมมือของกีเอี้ยวฮวยเอาไว้

ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง มือที่เกาะกุมแนบแน่นคู่นี้ เปลี่ยนจากมือที่เปื้อนเลือดข้างหนึ่งเป็นสองข้าง

นี่เป็นความสงบสันติที่หายากยิ่ง

ทันใด เหตุแปรเปลี่ยนพลันอุบัติ

อุบัติอย่างรวดเร็ว

มือของกีเอี้ยวฮวยลื่นวูบ เปลี่ยนเป็นคว้าจับชีพจรข้อมือขวาของบ้อเซ้งเอาไว้

บ้อเซ้งหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย มือซ้ายกำลูกเกาทัณฑ์สั้นสามดอก

กีเอี้ยวฮวยรวบนิ้วบีบเค้น บ้อเซ้งขบกรามกลั้นกลืนความเจ็บปวด แต่ลูกเกาทัณฑ์ในมือล้วนร่วงหล่นลง

จากนั้นคนทั้งสองตัวแข็งทื่อ มือทั้งสองข้างยังเกาะกุมกันแนบแน่น แต่ปราศจากความรู้สึกอันกลมกลืนอีก

หลังจากนั้นกีเอี้ยวฮวยหัวร่อออกมา หัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งลำพอง ราวกับปักษาราตรีร่ำร้อง

นางทางหนึ่งหัวร่อ ทางหนึ่งใช้กำลังบีบเค้น ใบหน้าบ้อเซ้ง

กลับกลายจากเขียวคล้ำเป็นขาวซีด เหงื่อเม็ดโป้งๆ ผุดพรายทั่วใบหน้า จนกระทั่งชุ่มโชกไปทั้งร่าง

ยามนั้นปรากฏเงาร่างสีขาว สองสายสาดพุ่งขึ้นมายังแท่นศิลา

คนทั้งสองพอขึ้นถึงบนแท่นศิลา ล้วนตะลึงลานกับที่ คิดไม่ถึงว่าที่ปรากฏแก่สายตา จะเป็นสภาพอันสยดสยองขวัญเช่นนี้

ผู้มาทั้งสองคือจิวแป๊ะอูกับแป๊ะฮึงยู้

ส่วนเด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่แยกย้ายนอนทอดกายอยู่หน้าแท่นศิลา ส่งเสียงร้องครวญคราง แต่ไม่อาจคืบคลานลุกขึ้น

อัคคีมอดดับลงแล้ว บางครั้งปรากฏควันลอยกรุ่นขึ้นมา ที่นั่นนอนตายด้วยซากศพของก้วงบ้อเก๊กกับหญิงรับใช้ทั้งสาม ข้างกองเพลิงนอนตายด้วยซากศพของเซ็กอั้งเก๊ก และประมุขป้อมบูรพาซึ่งไม่ทราบเป็นตายร้ายดีประการใด ส่วนเอี้ยอิดกังร่วงหล่นลงสู่หุบเหวเบื้องล่าง กระทั่งซากศพยังหาไม่พบ

นี่เป็นการต่อสู้ที่ดุเดือดสยองขวัญถึงเพียงไหน

ส่วนกีเอี้ยวฮวยหลั่งโลหิตโซมกาย แต่คร่ากุมชีพจรข้อมือของบ้อเซ้งเอาไว้ หัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าพวกมันยังมีหนทางรักษาหรือ? บอกต่อคนพิการท่าน เมื่อกลับกลายเป็นมนุษย์ยาก็ไม่มีฟื้นคืนชีพได้"

บ้อเซ้งเงียบงันไม่ส่งเสียง ตอนนี้เขาไม่มีคำพูดจะกล่าว

นี่เป็นครั้งที่สองแล้ว ครั้งแรกในนครอุดร กีเอี้ยวฮวยก็วางแผนอุบาย คร่ากุมชีพจรข้อมือของเขาเอาไว้ หากมิใช่จอมอสูรจู่โจมทำร้ายนาง เขาคงถูกแล่เนื้อเถือหนังตั้งแต่แรก

บ้อเซ้งยังหลงกลเป็นคำรบสอง

เป็นวัตถุเรื่องราวใด บดบังสายตาอันเฉลียวฉลาดของบ้อเซ้ง

ไป?

บ้อเช้งเพียงรู้สึกว่าตัวเองเป็นตัวโง่งม เป็นตัวโง่งมอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน

กีเอี้ยวฮวยพลันตวาดว่า

"หยุดไว้ หากเข้ามาอีกก้าวหนึ่ง เราจะฆ่ามันก่อน"

จิวแป๊ะอูกับแป๊ะฮึงยู้ความจริงวกอ้อมถึงด้านหลังกีเอี้ยวฮวย ขณะจะคุกคามเข้าใกล้ กีเอี้ยวฮวยพลันรู้สึกตัว ดังนั้นจิวแป๊ะอูกับแป๊ะฮึงยู้ไม่กล้าคืบหน้าแม้สักก้าวเดียว

ร่างของกีเอี้ยวฮวยพลันสั่นกระตุกคราหนึ่ง แต่ยังคร่ากุมชีพจรข้อมือบ้อเช้งไม่ปล่อย ชั่วครู่ค่อยใช้ตาข้างเดียวกวาดมองรอบข้างอย่างเยือกเย็น แค่หัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"เราจะคร่ากุมท่านติดตามเรากลับไป เช่นนี้พวกมันจึงไม่กล้าลงมือต่อเรา...ท่านวางใจ ขอเพียงเราสามารถมีชีวิตรอดกลับไป รอให้เรารักษาอาการบาดเจ็บทุเลาหายดี จะไม่ปล่อยให้คนในบริเวณมีชีวิตรอดแม้สักคนเดียว รับรองว่าจะติดตามท่านลงสู่ปรภพ"

บ้อเช้งไม่ได้เอ่ยปาก ทั้งนี้เพราะกีเอี้ยวฮวยแผ่พุ่งพลังผ่านฝ่ามือจู่โจมใส่เขาตลอดเวลา ก่อกวนจนอวัยวะภายในของเขาปั่นป่วน

กีเอี้ยวฮวยพลันกู่ร้องเสียงแหลมเล็กออกมา กู่ร้องชั่วขณะคาดว่าปวดแผล สะกิดถูกอาการบาดเจ็บ จึงหยุดชะงักลง หอบหายใจครู่หนึ่ง ค่อยกู่ร้องอีกครา

มนุษย์ยาที่ใต้แท่นศิลาพากันหยุดมือ ฮือกันขึ้นมาบนแท่นศิลา

กีเอี้ยวฮวยคิดคร่ากุมบ้อเช้งเป็นตัวประกัน จากนั้นบงการให้มนุษย์ยาคุ้มครองนางล่าถอยไป

มิหนำซ้ำขอเพียงนางมีชีวิตอยู่ นางสาบานต้องล้างแค้นครานี้

แขนขาของกีเอี้ยวฮวย ทรวงอก ท้องน้อยถูกทำร้ายสาหัส ลง

มือเชื่องช้าลง แต่พลังลมปราณของนางยังไม่แตกซ่านสลาย แม้แต่ชนชั้นประมุขป้อมบูรพา ไม่แน่ว่าจะรับการจู่โจมใส่ชีพจรข้อมือจากนาง อย่าว่าแต่บ้อเซ้ง

จิวแป๊ะอู แป๊ะฮึงยู้ล้วนตะลึงลานกับที่ พวกมันกับกีเอี้ยวฮวยมีความแค้นอย่างลึกล้ำ แต่บ้อเซ้งเดินทางจากแดนไกลมาช่วยเหลือนครอุดร ตอนนี้ประสบภัย พวกมันย่อมไม่อาจเบิ่งตาดูบ้อเซ้งตายใต้เงื้อมมือกีเอี้ยวฮวย

แต่ยามใดที่กีเอี้ยวฮวยหนีรอดไปได้ เฉกเช่นปล่อยเสือคืนป่า มิเพียงแต่นครอุดรกับสามชาติตระกูลใหญ่ที่เหลือ แม้แต่บู๊ลิ้มตงง้วนก็ไม่มีวันสงบสุขได้

กีเอี้ยวฮวยแสยะยิ้มกล่าวว่า

“ท่านตามเราไปเถอะ”

พลางรวบมือซ้ายบีบเค้นอย่างรุนแรง

มิคาดยามนั้น บ้อเซ้งลืมตาสาดประกายเจิดจ้า ส่งเสียงตวาดว่า

“ไม่”

ประกายสีดำสายหนึ่งพุ่งวาบออกจากร่องฟันของเขาอย่างเร่งร้อน

กีเอี้ยวฮวยคำนวณแน่ว่าบ้อเซ้งไม่มีปัญญาลงมือ แต่คาดฝันไม่ถึงว่าบ้อเซ้งกลับพ่งอาวุธลับออกจากปาก

นางคิดถลันหลบก็ไม่ทันการณ์

ประกายสีดำจมหายไปในลำคอนาง ปักลึกเข้าไปจนหมดสิ้น มิหนำซ้ำยังตัดหลอดคอของนางขาดสะบั้น

กีเอี้ยวฮวยเบิกตาทั้งสองข้าง ส่งเสียงครอกครอกในลำคอ บ้อเซ้งดิ้นรนอย่างสุดกำลัง ยังไม่อาจดิ้นหลุดจากเงื้อมมือกีเอี้ยวฮวย

ยามนั้นจิวแป๊ะอูพลันฟันสันมือออก

มันใช้ออกด้วยลมปราณไร้ลักษณ์ สามารถป่นศิลาตัดทองคำ ฝ่ามือนี้พอฟันลงก็ฟันกระดูกข้อมือซ้ายของกีเอี้ยวฮวยหักไป มือข้างนั้นตกห้อยลง

กระบี่ของแป๊ะฮึงยู้ก็มาถึง ปราศจากเสียงลมกระบี่อันใด ก็แทงใส่กลางหลังกีเอี้ยวฮวย

กีเอี้ยวฮวยเบิกตามองดูบ้อเช้ง โลหิตชโลมทั่วกาย ยื่นมือขวาที่ถูกกระบี่ทำร้ายขึ้นช้าๆ ชี้ไปยังบ้อเช้ง

แป๊ะฮึงยู้จะอย่างไรเป็นสตรี พอเห็นสภาพเช่นนั้น สร้างความแตกตื่นจนคลายมือล่าถอย กระทั่งกระบี่ยังไม่กล้าถอนออกมา

กีเอี้ยวฮวยนิ้วมือสั่นระริก อ้าปากคล้ายคิดกล่าวกระไร แต่ในที่สุดไม่ได้กล่าวออกมา ล้มฟุบกับพื้นอย่างช้าๆ ไม่มีวันลุกขึ้นอีกตลอดกาล

อสุรีกีเอี้ยวฮวยตายแล้ว สี่อสูรฟ้ากับบริวารอีกสิบหกคน ซึ่งก่อหวอดสร้างเภทภัยในยุทธจักร ในที่สุดถูกกำจัดสิ้น

มนุษย์ยาเหล่านั้นบุกขึ้นบนแท่นศิลา กีเอี้ยวฮวยพอล้มตายลง พวกมันมีสภาพคล้ายลูกพลับที่ตากแห้ง ล้มลงบนเนินลาดเทที่ทอดขึ้นสู่แท่นศิลา มีสภาพดุจเดียวกับกีเอี้ยวฮวย นั่นคือไม่มีวันลุกขึ้นอีก

ซึ่งความจริง หลังจากที่พวกมันถูกกีเอี้ยวฮวยคร่ากุมไว้ พวกมันถือว่าตายแล้ว

เด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่ยังไม่ตาย เพียงแต่ถูกกีเอี้ยวฮวยกระแทกทำร้ายสิ้นสติไป ตอนนั้นกีเอี้ยวฮวยถูกทิ่มแทงสี่กระบี่ ไม่มีปัญญาฆ่าพวกมันได้

ประมุขป้อมบูรพาก็ไม่ตาย เพียงแต่รับบาดเจ็บสาหัส กีเอี้ยวฮวยซัดลูกเหล็ก กระแทกกระดูกซี่โครงของมันหักไปสามซี่ ทั้งยังรับบอบช้ำภายในสาหัส

เพียงแต่ประมุขป้อมบูรพาท่องทะยานยุทธจักรห้าสิบกว่าปี ยังทนทานรับการกระแทกทำร้ายจากลูกเหล็กได้

บ้อเซ้งตะลึงลานกับที่ ไม่ทราบเป็นยินดีหรือสลดใจ?

เขาเองก็ไม่ทราบว่า นี่ที่แท้เป็นชัยชนะ หรือเป็นความพ่ายแพ้

...เจ้าปราศจากกำลังภายใน ประการนี้ทุกผู้คนล้วนทราบดี ดังนั้นหากไม่ถึงคราคับขันสำคัญ อย่าได้ใช้ท่าสุดท้ายปลิดชีวิตออก

นี่เป็นคำสอนของจูกัวะซิงแซ ซึ่งให้ไว้ก่อนที่เขาจะออกเดินทาง

ตอนนี้เขาใช้ออกแล้ว ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่ากระบวนท่าสุดท้ายของเขาเป็นอาวุธลับที่พุ่งออกจากปาก

แม้กระทั่งกีเอี้ยวฮวยก็หลบไม่พ้น

นับตั้งแต่บ้อเซ้งถูกคร่ากุมชีพจรข้อมือ ก็ปิดปากสนิท ที่แท้เข้ารวบรวมกำลัง รอคอยโอกาสเหมาะ เพื่อจู่โจมสังหารในคราเดียว

เขาลงมือสำเร็จแล้ว แต่เขาไม่เบิกบานใจแม้แต่น้อย

จิวแป๊ะอูมองลงไป เห็นคนของนครอุดรเหลือเพียงห้าสิบกว่าคนทั้งหมดก็แหงนมองมัน

จิวแป๊ะอูรู้สึกเหน็ดเหนื่อยยิ่ง เหน็ดเหนื่อยถึงที่สุด คล้ายปรากฏพะเนินเหล็กอันหนักอึ้งกดทับใส่ไหล่บ่ามัน

ไม่ว่าอย่างไรกีเอี้ยวฮวยตายแล้ว ความแค้นก็ชำระล้างแล้ว

ตราบใดที่มันยังมีชีวิตอยู่ ต้องกอบกู้ฟื้นฟูนครอุดรขึ้นใหม่

แป๊ะฮึงยู้เดินเข้ามาอย่างแผ่วเบา แอบอิงกับจิวแป๊ะอู

บ้อเซ้งพลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังมา เมื่อกวาดตามอง เห็นคนสวมชุดสีครามรัดกุม หมวกบนศีรษะเสียบขนนกแดง หว่างเอวรัดสายรัดสีม่วง สองคนควบม้ามาทางด้านนี้

บ้อเซ้งเลิกคิ้วขึ้น ทราบว่าเพราะเขาทราบว่าคนทั้งสองนี้เป็น

มือปราบนครหลวง ต่อให้เป็นเจ้าหน้าที่มือปราบสองร้อยนาย ก็ไม่มีสมรรถนะในการทำงานเทียบเท่ากับคนทั้งสองนี้

ผู้ที่สามารถใช้สอยพวกมัน มีแต่จูกัวะซิงแซคนเดียว นอกจากเกิดคดีที่มีความสำคัญเทียมฟ้า จะไม่เรียกใช้คนทั้งสองเด็ดขาด

มือปราบนครหลวงทั้งสองนี้ แสดงว่าเร่งรดทั้งกลางวันกลางคืนมาหาบ้อเซ้ง

ซึ่งก็หมายความว่ามีคดีที่ตึงมือยิ่งกว่า รอให้บ้อเซ้งไปชำระสะสาง

บ้อเซ้งแหงนมองอาทิตย์กลางฟ้า เมืองเพาเซี้ยอันเปลี่ยวร้างซากศพบนแท่นศิลา สีหน้าอันหม่นหมองของเขาไม่ทราบเป็นลิงโลดหรือเหนื่อยล้า?

(จบตอนมือหยกขาว)

ชุด 4 มือปราบพญายม ตอน

ดาบ ไร้ ยาง เหลาง

4 (จบ)

อุนฮุยอัน ประพันธ์
ม.มพรัตน์ แปลใหม่

ลิขสิทธิ์ถูกต้อง

มือกระบี่เลือดเย็น ล่าชีวิตเลิศเพลงเท้า
หมัดเหล็กสุดแกร่งกร้าว ไม่เทียบเท่าไร้น้ำใจ

นวนิยายจีนกำลังภายใน

4 มือปราบพญายม

ตอนชุมนุมนครหลวง เล่ม 4 จบ

การอ่านคือการบ่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง เล่ม 4, พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง กรุงเทพฯ : สยามอินเตอร์บุ๊คส์, 2548
200 หน้า
นวนิยายจีนกำลังภายใน, รวมเรื่อง, I.ชื่อเรื่อง
ISBN : 974-92791-4-X

ชื่อหนังสือ	4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง เล่ม 4
ผู้เขียน	อุนสุยอัน
ผู้แปล	น.นพรัตน์
พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง	เมษายน 2548
จำนวน	200 หน้า
ราคา	175 บาท
เจ้าของลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทย	บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
ลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทย 2547 :	บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)

SI DA MING BU HUI JING SHI / 四大名捕系列 - 四大名捕会京师 / ชุมนุมนครหลวง
1998 by WOON SWEE OAN
All rights reserved. First published in Hong Kong in 1998 by Tung Wan Publishing Co.,Ltd.
Thai translation rights arranged with Swan's Publishing Co.,Ltd.
and Siam Inter Books, a division of Siam Inter Multimedia Public Co.,Ltd.

ลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทยเป็นของ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ภายใต้การดูแลของ บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบ หรือวิธีการใดๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การบันทึก การถ่ายภาพ หรือวิธีการใดโดยไม่ได้รับอนุญาต
ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์หนังสือเท่านั้น

หนังสือทุกเล่มที่มีความเสียหายและข้อผิดพลาดจากกระบวนการผลิต
ทางสำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ยินดีรับคืน และจัดส่งเล่มที่มีความถูกต้องสมบูรณ์ไปให้แทน

ผู้จัดพิมพ์	สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์
คณะที่ปรึกษา	สุทธิศักดิ์ โล่ห์สวัสดิ์, วิฑูร นิรันดราย, อัญชลี ธีระสินธุ์, วิรัตน์ ทีฆพุฒิสกุล
ผู้จัดการสายงานธุรกิจสิ่งพิมพ์	เสกสรร สุขวัฒโณ
บรรณาธิการบริหาร	วาสนา ชูรัตน์
เลขานุการกองบรรณาธิการ	ปฏิญญา สมไผ่ล้อม
หัวหน้าฝ่ายศิลปกรรม	ศุภชัย ชนาธิปัตย์
จัดรูปเล่มฉบับภาษาไทย	ถิรวุฒิ เหล่าสน
เรียงพิมพ์	ฝ่ายคอมพิวเตอร์สยามสปอร์ตฯ
พิสูจน์อักษร	ปรีชาญ แสนทวีสุข, อังศุกานต์ กันอุปัทว์, จรัวรรณ กะการด
ผู้จัดการฝ่ายการตลาด	ดวงดา เทียมทัด
ผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์	ณิชนันทน์ วิบูลย์ศิริวงศ์
ผู้จัดการฝ่ายประสานงานเตรียมผลิต	ชูชัย ศิระจินดา
ประสานงานเตรียมผลิต	อรุณพร พาหุบุตร, ปฏิวัติ มัชฌาประเท
ผู้จัดการฝ่ายต่างประเทศ	ฉวีวรรณ คงประสานกาล
แยกสี	S.S.Film Process
พิมพ์ที่	บริษัท กิเลนการพิมพ์ จำกัด
จัดจำหน่ายทั่วประเทศ	บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) 459 ซ.ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 โทร.0-2694-3031-33 ต่อ 1601-1607,0-2276-5035-39
ลูกค้าสัมพันธ์	โทร.0-2693-0904

คำนำสำนักพิมพ์

เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ **สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์** ภูมิใจนำเสนอผลงานที่เป็นสุดยอดของแวดวงวรรณกรรมกำลังภายใน ผลงานที่บรรดาคอนวนิยายกำลังภายในต่างเรียกขานและยกย่องให้เป็น **"เพชรน้ำเอก"** ของหนังสือแนวนี้ เป็นผลงานที่คอนวนิยายกำลังภายในถ้าไม่ได้อ่านเรื่องนี้ ก็ย่อมเรียกได้ว่าเป็นจอมยุทธ์ที่ไร้กระบี่ (คู่ใจ) ที่ถูกกล่าวขานเยี่ยงนั้นหาได้เกินเลยความจริงไม่ เนื่องเพราะผลงานที่กล่าวถึงเรื่องนี้ เป็นผลงานของนักเขียนระบือนามที่มีฝีมือการประพันธ์ไม่เป็นสองรองใครในบรรณพิภพนี้ เขาคือ **อุนสุยอัน** และที่จะไม่กล่าวถึงเลยมิได้คือ **น.นพรัตน์** ผู้เยี่ยมยุทธ์ด้านภาษาที่ถอดความให้แฟนนวนิยายกำลังภายในชาวไทยได้เสพสัมผัส เช่นเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงสำหรับการถือครองลิขสิทธิ์อย่างถูกต้องตามกฎหมายแต่เพียงผู้เดียวในประเทศไทยจากเจ้าของบทประพันธ์ซึ่งก็คือ **อุนสุยอัน** นั่นเอง

เรื่องราวที่เกริ่นกล่าวข้างต้นนั้นคือ **4 ยอดมือปราบพญายม**

ตอนชุมนุมนครหลวง - อุนสุยอัน เขียนเรื่องนี้ระหว่างพำนักอยู่ที่ไต้หวัน ขณะกำลังก่อตั้งชมรมนักกลอนเสิ้นโจวซือเซ่อ ด้วยความเป็นนักกลอนของเขานี้เอง ภาษาที่ใช้เขียนจึงมีความพลิ้วไหวสวยงาม เป็นเหตุให้ 4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง ได้รับการตีพิมพ์ในหนังสือและนิตยสารต่างๆ ในหลายประเทศ อาทิ ไต้หวัน ฮ่องกง สิงคโปร์ มาเลเซีย และจีนแผ่นดินใหญ่ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการนำนวนิยายเรื่องนี้ไปสร้างเป็นภาพยนตร์ละครโทรทัศน์ ทั้งในฮ่องกงและจีนแผ่นดินใหญ่ จนครองใจทั้งผู้อ่าน ผู้ชม และได้รับความนิยมชมชอบเรื่อยมา

4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง มีด้วยกัน 4 เล่มจบ ประกอบด้วยเรื่องสั้น 5 ตอนคือ *มือฆาตกร มือโลหิต มืออำมหิต มือหยกขาว* และ *ชมนุมยอดมือปราบ* 5 ตอนนี้เปิดเผยเรื่องราวของตัวละครที่มีพฤติกรรมหลากหลาย ทั้งการต่อสู้เชือดเฉือนกันด้วยปฏิภาณไหวพริบ และการต่อสู้ด้วยวิทยายุทธ์ที่เลิศล้ำ มีทั้ง ความรักความแค้น การประหัตประหารฆ่าฟัน ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความหยาบกระด้าง และความอ่อนหวานละมุนละไม ติดตามได้ใน...

ตอนมือฆาตกร เผยถึงเรื่องราวของ *แนฮ้วย (เลือดเย็น)* ที่มีวิธีการสืบสวนสอบสวนที่แปลกแหวกแนวนวนิยายกำลังภายใน

ตอนมือโลหิต เผยถึงเรื่องราวของ *ตุยเมี่ย (ล่าชีวิต)* ที่ต้องผจญกับดินแดนอันเร้นลับ น่าพรั่นพรึง และแสนน่ากลัว ที่แม้แต่ยอดฝีมือยังขยาดหวาดหวั่น

ตอนมืออำมหิต เผยถึงเรื่องราวของ *ทิชิ่ว (มือเหล็ก)* ที่ต้องติดตามจับกุมนักโทษแผ่นดินที่แหกคุกหลวงหลบหนีไป และต้องเผชิญ

กับการท้าประลองทั้งกำลังทั้งปัญญา

ตอนมือหยกขาว เผยถึงเรื่องราวของ *บ้อเซ้ง (ไร้น้ำใจ)* ที่ต้องเผชิญศึกหนักและต้องต่อสู้กับศึกสองด้านทั้งศึกรบและศึกของหัวใจ

ตอนชุมนุมยอดมือปราบ เผยถึงเรื่องราวของทั้ง 4 มือปราบพญายม ที่ประกอบด้วย *บ้อเซ้ง ทิชิ่ว ตุยเมี่ย* และ *แนฮ้วย* ที่ต้องมารวมตัวกันเพื่อร่วมมือปราบเหล่าร้าย ซึ่งมีทั้งการตามล่า การถูกล่า การวางแผน และถูกซ้อนแผน ฯลฯ

เช่นนี้แล้ว... 4 ยอดมือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง จะมีความสนุกสนาน ตื่นเต้นเร้าใจ ซับซ้อนซ่อนเงื่อน วิทยายุทธ์กล้าแกร่ง และพิเศษเพียงใด อย่ามัวแต่รอช้า รีบเปิดอ่านพลัน...

ด้วยจิตคารวะ

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์

คำนำผู้แปล

เรื่อง **4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง** เป็นเพชรน้ำเอกในชีวิตการเขียนของ **อุนสุยอัน สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์** จัดพิมพ์จำหน่าย โดยได้รับมอบลิขสิทธิ์จากเจ้าของบทประพันธ์อย่างถูกต้องตามกฎหมาย

ในแวดวงวรรณกรรมจีนแผ่นดินใหญ่ และฮ่องกงได้หวันมีคำกล่าวว่า ผู้ที่อ่านนวนิยายจีน หากไม่อ่านนิยายกำลังภายใน ถือว่าไม่เห็นถึงลักษณะพิเศษของวรรณกรรมจีน ผู้ที่อ่านนิยายกำลังภายในปัจจุบัน หากไม่อ่าน 4 มือปราบพญายม เท่ากับว่าไม่ได้อ่านนิยายกำลังภายในยุคปัจจุบัน เมื่อพูดถึงนินายกำลังภายใน เรื่อง 4 มือปราบพญายม เป็นเรื่องที่ไม่อ่านไม่ได้

4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง เป็นผลงานที่อุนสุยอัน เขียนเมื่อปี ค.ศ. 1974 ถึง ค.ศ. 1976 หลังจากนั้นแก้ไขปรับปรุงแล้วปรับปรุงเล่า สำหรับฉบับที่ท่านจับอ่านอยู่นี้ เป็นฉบับปรับปรุงใหม่ล่าสุด เมื่อ ปี ค.ศ. 2004 ประกอบด้วยเรื่องจบใน

ตอนรวม 5 ตอน ได้แก่ ตอนมือฆาตกร มือโลหิต มืออำมหิต มือหยกขาว และชุมนุมยอดมือปราบ

4 มือปราบพญายม ตอนชุมนุมนครหลวง เล่ม 4 ใช้ชื่อตอนว่าชุมนุมยอดมือปราบ เป็นผลงานที่ อุนสุยอัน เขียนไว้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2519 และขัดเกลาครั้งล่าสุดเมื่อปี พ.ศ. 2533 ผมจึงแปล-เรียบเรียงใหม่ ทั้งเป็นการรวมตัวของบ้อเซ้ง ทิชิ่ว ตุยเมี่ย และแนฮ้วย เพื่อตามล่าสิบสามฆาตกรร้าย เขียนถึงการตามล่ากลับถูกล่า ถูกสยบคิดกลับเป็นฝ่ายสยบ วางกับดักแต่แล้วเผชิญกับดัก ตลอดทั้งเรื่องเต็มไปด้วยบทบู๊ที่ตื่นเต้นเร้าใจ สนุกสนานอย่างที่วางไม่ลง

น.นพรัตน์

ตอนที่ 5
ชมนมขอถมือปราบ

1

ตามล่ากลับถูกล่า

วังเจ้าจูกัวะ

จูกัวะซิงแซ (ท่านผู้แซ่จูกัวะ) เป็นราชองครักษ์อันดับหนึ่งของฮ่องเต้ เป็นยอดฝีมือวังหลวง หัวหน้าฝึกสอนวังต้องห้าม ปกครองทหารรักษาพระองค์สิบแปดหมื่นนาย

เพราะเหตุนี้ฝ่ายกบฏคิดโค่นบัลลังก์หลายครั้ง ล้วนไม่ประสบความสำเร็จ เหล่าขุนนางกังฉินแม้ซื้อตัวยอดฝีมือวังหลวงไปไม่น้อย แต่บังเกิดความครั่นคร้ามต่อจูกัวะซิงแซ ไม่กล้าก่อการโดยว่าวาม

จูกัวะซิงแซมิเพียงมีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งยังรอบรู้กว้างขวาง แต่ว่าฮ่องเต้โฉดเขลาเบาปัญญา เพียงคำนึงถึงความปลอดภัยส่วนพระองค์ รั้งตัวจูกัวะซิงแซอยู่ทำหน้าที่องครักษ์พิทักษ์ หาใส่พระทัยต่อแนวนโยบายสร้างความร่มเย็นเป็นสุขของจูกัวะซิงแซไม่

จูกัวะซิงแซไม่คิดสร้างชื่อในแผ่นดิน และไม่แสวงหาลาภยศ แต่คิดเห็นต่างกับยอดคนทั่วไปที่ถอนตัวเร้นกาย แม้ทราบว่าทำไม่ได้ยัง

กระทำเพียงหวังรักษาแผ่นดินซ้องไว้ ยินยอมติดตามอยู่ข้างพระวรกาย หาโอกาสกราบทูลสิ่งที่ดีงามต่อฮ่องเต้

แต่วังเจ้าจูกัวะไม่วิจิตรงดงามเป็นพิเศษ ทั้งปราศจากการรักษาการณ์อันเข้มงวด เพียงจัดบ่าวไพร่ที่กระตือรือร้นคึกคักกว่าเวรยามทั่วไปเฝ้าอยู่ข้างประตู

สภาพภายในวังเจ้าก็เช่นกัน ภายในตึกสร้างสวนดอกไม้ร่มรื่น บ่าวไพร่หญิงรับใช้เดินไปมาอย่างปลอดโปร่ง ดูไปไม่คล้ายเป็นคฤหาสน์ของชาวยุทธจักร

แต่ไม่ว่าชาวอธรรมชนชั้นมิจฉาชีพใด ไม่มีผู้ใดสามารถบุกรุกสถานที่นี้แล้วกลับออกไปโดยปลอดภัยได้

ในจำนวนนี้รวมทั้งมหาโจรอื้อฉาว ฉายายอดทวนทองกงซุนจื้อลี้ ที่นำยอดฝีมือฝ่ายอธรรมสิบเจ็ดคนคิดลอบฆ่าจูกัวะซิงแซ ผลสุดท้ายในผู้คนทั้งสิบแปดคน มีเพียงยอดทวนทองแขนขาดหลบหนี ผู้คนอีกสิบเจ็ดคนล้วนจบชีวิตในวังเจ้า ถึงแม้ว่าปฏิบัติการครั้งนั้น จูกัวะซิงแซจะรับบาดเจ็บเช่นกัน

นอกจากนั้นเจ้ากังลกอ๋องก่อการกบฏ นำกำลังทหารสามพันบุกเข้าไป สุดท้ายผู้คนทั้งสามพันคนถูกจับมัดราวขนมจ้าง เจ้ากังลกอ๋องก็ถูกคุมตัวไปส่งมอบให้ทางการพิจารณาโทษ

นับแต่นั้นไม่มีผู้ใดกล้ารุกรานวังเจ้าจูกัวะอีก ไม่ว่าเป็นกองทหารหรือชาวยุทธจักรก็ตาม

จูกัวะซิงแซเป็นชายชราหน้าซูบสดใส บุคลิกสูงสง่าผู้หนึ่ง
ท่านยืนมือไพล่หลังอยู่ในเก๋งแดง หันหน้าหาตึกรามหอเก๋ง
ยามนั้นได้ยินเสียงฝีเท้าผู้คนดังจากด้านหลัง
ฝีเท้าคนผู้นี้เบายิ่ง เป็นจังหวะจะโคน ไม่เร็วแต่ไม่เร่งร้อน

ที่หายากยิ่งคือ ยอดฝีมือที่สามารถควบคุมประสาทกล้ามเนื้อของร่างกายผู้นี้ เพียงเป็นชายหนุ่มอายุยี่สิบเศษผู้หนึ่ง

จูกัวะซิงแซยิ้มแล้ว นี่เป็นศิษย์อายุเยาว์ที่ท่านภูมิใจที่สุด... แนฮ้วย (เลือดเย็น)

แนฮ้วยเดินเข้ามา พอเห็นจูกัวะซิงแซ ดวงตาทอแววเคารพยกย่อง เรียกอย่างนอบน้อมว่า

"ท่านอา ข้าพเจ้ามาแล้ว"

จูกัวะซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า

"ประเสริฐ เจ้ารอนแรมเดินทางไกล คงเหน็ดเหนื่อยแล้ว นั่งเถอะ"

แนฮ้วยกล่าวขอบคุณ คนยังยืนตัวตรงดุจปลายทวน

จูกัวะซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้ายังคงเป็นเช่นเดียว ขณะที่ยืนกลับเป็นการพักผ่อน ดังนั้นขณะที่ยืนได้จะไม่ยอมนั่งลง"

ดวงตาแนฮ้วยก็ปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"เวลาที่เดินได้ ข้าพเจ้าก็จะไม่ยืน การเดินเป็นการพักผ่อน ยิ่งกว่า"

จูกัวะซิงแซชำเลืองมองแนฮ้วยแวบหนึ่งกล่าวว่า

"เจ้ายังคงเป็นเช่นเดิม เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวยึดมั่นไม่คลอนคลาย"

ทั้งสองไม่กล่าวว่ากระไรอีก

จูกัวะซิงแซทอดตามองสถานที่แห่งนี้ ดวงตาทอแววเหนื่อยล้าอยู่บ้าง

แนฮ้วยกวาดตาสำรวจมองรอบข้าง ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าว

"ท่านอา ศิษย์พี่ใหญ่ ศิษย์พี่รอง ศิษย์พี่ที่สามจะมาถึงในวันนี้หรือ?"

16...อุนสุยอัน : เข็ยน

สี่ยอดมือปราบไม่จัดอันดับตามวัยหรือลำดับรุ่น หากแต่ถือหลักเข้าสังกัดตามลำดับก่อนหลัง แนฮ้วยเข้าสังกัดช้าที่สุด เพียงแค่แปดปีจึงรั้งท้ายสุด ดุยเมี่ยมีชื่อเสียงเรียงนามในยุทธจักรก่อน เมื่อสิบเอ็ดปีก่อนค่อยเข้าสังกัดจูกัวะซิงแซ ส่วนทิชิ่วปรับพื้นฐานพลังฝีมืออยู่ก่อนเข้าสังกัดจูกัวะซิงแซเมื่อสิบห้าปีก่อน ดังนั้นดุยเมี่ยรั้งอันดับสาม ทิชิ่วอยู่อันดับสอง

บ้อเช้งอายุเยาว์กว่าดุยเมี่ยและทิชิ่ว ได้รับการเลี้ยงดูจากจูกัวะซิงแซเมื่อสิบแปดปีแต่ก่อน ดังนั้นเป็นศิษย์พี่ใหญ่ หากมิใช่สองเท้าพิการ ร่างกายอ่อนแอ คงรับสืบทอดยอดวิชาจากจูกัวะซิงแซถึงแปดเก้าส่วน

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"ศิษย์พี่ใหญ่ของเจ้าจะมาถึงในบัดดล ศิษย์พี่รองของเจ้าไม่แน่ว่าจะมา ส่วนศิษย์พี่ที่สามของเจ้ามีเรื่องออกไปแล้ว"

คำ 'ออกไปแล้ว' นี้กล่าวอย่างเฉื่อยชา แต่แนฮ้วยทราบว่าดุยเมี่ยออกไปสะสางคดีที่ดึงมืออีกแล้ว

หากมิใช่คดีที่ไม่อาจคลี่คลายได้ ไหนเลยใช้สอยคนในสี่ยอดมือปราบ?

จูกัวะซิงแซเพิ่งกล่าวจบ ที่หลังประตูรูปวงเดือนที่อยู่ถัดจากสะพานเก้าคดเคี้ยวปรากฏเกี้ยวหลังหนึ่งขึ้น ใช้เด็กรับใช้หน้าตาคมขำสี่คนแบกยกมาอย่างคล่องแคล่ว

คนในเกี้ยวกล่าวว่า

"กราบพบท่านอา ไง้อื้อกลับมาแล้ว"

จูกัวะซิงแซยิ้มพลางผงกศีรษะรับ บ้อเช้งไม่สามารถออกจากเกี้ยวมากราบพบ ท่านย่อมเข้าใจความจำเป็นข้อนี้เป็นอย่างดี

แนฮ้วยร้องเรียกด้วยความยินดีว่า

"ศิษย์พี่ใหญ่"

คนในเกี้ยวก็เรียกหาว่า

"ศิษย์น้องที่สี่"

ทางหนึ่งเลิกม่านเกี้ยวขึ้นช้าๆ

ยามนั้นเกี้ยวหยุดลงแล้ว เด็กรับใช้ชุดเขียวทั้งสี่คุกเข่าข้างหนึ่งต่อจูกัวะซิงแซ จากนั้นแยกย้ายยืนหยัดอยู่ทางซ้ายขวา

เห็นมือที่เลิกม่านเกี้ยวเรียวงาม คนในเกี้ยวเป็นชายหนุ่มโพกผ้านักศึกษา สวมชุดยาวสีขาว ใบหน้าหล่อเหลาเย็นชา พอพบหน้าจูกัวะซิงแซแววตาเปลี่ยนเป็นเคารพยกย่อง

จูกัวะซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า

"สร้างความลำบากแก่พวกเจ้าแล้ว"

บ้อเซ้งรายงานว่า

"อาวเง็กเตียบถูกข้าพเจ้าฆ่าตายแล้ว"

จูกัวะซิงแซแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"โจรเด็ดบุปผานี้มีความผิดสมควรตาย"

บ้อเซ้งกล่าวอีกว่า

"ศิษย์น้องที่สามตามล่าซิก่วยที่แดนเซียงไซ เจ้าผู้นี้กลอกกลิ้งยิ่ง ศิษย์น้องที่สามตามล่ามันเป็นเวลาหลายวันแล้ว ส่วนพี่ชายของซิก่วยนามซิก่วยนั้งรดมาจากแดนกี๋ปัก ศิษย์น้องรองคิดรอมันที่เส้นทางกำเซี้ยงสักหลายวัน รอจัดการกับมันช่วยแก้ปัญหาให้กับศิษย์น้องที่สาม ดังนั้นศิษย์น้องรองอย่างเร็วต้องรอถึงวันพรุ่งนี้ค่อยกลับมา"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"เราเรียกตัวพวกเจ้ากลับมา เพราะมีเรื่องสำคัญ ตุยเมี่ยจัดการกับซิก่วยตั้งแต่สองวันก่อน และเดินทางกลับมาแล้ว เมื่อขากลับประจวบกับพบเห็นเรื่องราวหนึ่ง หลังจากรายงานต่อเรา ก็รีบรุดออกไปใน

18...อุนสุยอัน : เข็ยน

ความเห็นเรา เรื่องนี้พวกเจ้าทั้งสี่ต้องผนึกกำลังจัดการ ค่อยสำเร็จลุล่วง... ในเมื่อทิชิ่วไม่สามารถกลับมาในวันนี้ เราจะบอกเล่าต่อพวกเจ้าก่อน"

บ้อเซ้งกับแนฮ้วยลอบตื่นตระหนก นับตั้งแต่พวกเขาทั้งสี่ออกท่องเที่ยว ต่อให้เป็นคดียิ่งใหญ่เทียมฟ้า เพียงใช้หนึ่งในสี่ยอดมือปราบไปคลี่คลาย อย่างมากก็สองคนร่วมทาง คดีต้องใช้สอยถึงสามคน มีน้อยกว่าน้อย คดีที่คนทั้งสี่จับมือกันมีเพียงสองราย ล้วนแต่เป็นคดีที่สะท้านฟ้าสะเทือนดิน หลังจากที่คนทั้งสี่คลี่คลายคดีทั้งสองรายนี้ ค่อยได้รับขนานนามว่าเป็นสี่ยอดมือปราบ ยามนี้ฟังว่ามีคดีสำคัญที่พวกเขาทั้งสี่ต้องผนึกรวมกำลังอีก อดตื่นเต้นสงสัยมิได้

จูกัวะซิงแซขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว

"บ้อเซ้ง ยังจดจำชาติกำเนิดของเจ้าได้หรือไม่?"

บ้อเซ้งงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นสีหน้าปรากฏแววคับแค้นรันทดกล่าวว่า

"จำได้ ค่ำคืนไหว้พระจันทร์เมื่อสิบแปดปีก่อน ปรากฏบุคคลที่เคลื่อนไหวยามวิกาลสิบสามคน"

เอ่ยถึงตอนนี้ บังเกิดความแค้นประดังไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

ที่แท้บ้อเซ้งถือกำเนิดในตระกูลผู้คงแก่เรียน แต่แล้วในค่ำคืนหนึ่ง ปรากฏคนชุดดำสิบสามคนบุกรุกเข้ามา กระทำการข่มขืนเข่นฆ่าทั้งเบื้องสูงเบื้องต่ำภายในบ้านถูกสังหารสิ้น บ้อเซ้งถูกคนชุดดำผู้หนึ่งทำร้ายสองเท้า เนื่องจากคนผู้นั้นต้องหันไปจัดการกับบิดาของบ้อเซ้งที่โถมใส่ ไม่มีเวลาฆ่าเขา ต่อมาถูกชายฉกรรจ์ที่ใช้ไม้เท้า ผู้หนึ่งเตะเข้าไปในพุ่มไม้ เขาถูกเตะจนสิ้นสติไป คนชุดดำกลุ่มนั้นไม่พบเห็นเขาแต่อย่างไร จึงจุดไฟเผาบ้านช่อง

ภายหลังจูกัวะซิงแซรุดมา ช่วยเหลือบ้อเซ้งออกจากทะเลเพลิง เนื่องจากเห็นว่าบ้อเซ้งกำพร้าไร้ที่พึ่ง จึงให้การเลี้ยงดูประหนึ่งลูกในไส้

ทั้งถ่ายทอดวิทยายุทธ์ให้

บ้อเซ้งเฉลียวฉลาดหลักแหลม แต่สองเท้าพิการ ทั้งยังถูกเท้านั้นเตะทำร้ายอวัยวะภายใน มาตรว่าจูกัวะซิงแซช่วยเหลืออย่างสุดความสามารถ แต่ก็ไม่สามารถฝึกวิชากำลังภายใน ดีที่บ้อเซ้งค้นพบวิธีการใช้พลังแยบคาย ประดิษฐ์อาวุธลับชนิดต่างๆ เป็นการชดเชย ทั้งยังศึกษากลไกต่างๆ จนพบความสำเร็จ บวกกับใช้มือแทนเท้าฝึกปรือยอดวิชาตัวเบาได้

เมื่อตอนที่บ้อเซ้งตามล่าสื่อสูรฟ้า พบว่าหนึ่งในสื่อสูรฟ้า ฉายาจอมอสูรซิปุยฮู้เป็นหนึ่งในสิบสามฆาตกร ซึ่งค่ำคืนนั้นเตะใส่เขาเท้าหนึ่ง ดังนั้นลงมือทวงถามความแค้น บีบบังคับจอมอสูรพลัดตกหน้าผา สุดท้ายจอมอสูรถูกอสุรีกีเอี้ยฮวยฆ่าตาย* นับว่ากำจัดสิบสามฆาตกรร้ายไปคนหนึ่ง

จูกัวะซิงแซผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตอนนี้มีร่องรอยเบาะแสของสิบสองฆาตรกรที่เหลือแล้ว"

บ้อเซ้งอดอุทานดังอามิได้ แนฮ้วยก็คิดล้างแค้นให้แก่ศิษย์พี่ใหญ่ พลอยหวั่นไหวใจเช่นกัน

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"ในสิบสามฆาตกร มีอยู่คนหนึ่งถูกเจ้าฆ่าตายในปฏิบัติการฆ่าล้างสื่อสรฟ้า ใช่หรือไม่?"

บ้อเซ้งยามพลุ่งพล่านใจ ไม่สามารถตอบคำ

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"เราเมื่อได้รับรายงานว่า หนึ่งในสิบสามฆาตกรกลับเป็นจอมอสูรซิปุยฮู้ สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ทั้งนี้เพราะด้วยพลังฝีมือและชื่อ

---

* รายละเอียดปรากฏใน 4 มือปราบพญายม ตอนมือหยกขาว

20...อุนสุยอัน : เซียน

เสียงเกียรติภูมิของจอมอสูร ไม่สมควรลดตัวลงเป็นมือสังหารคลุมหน้า หากบอกว่าจอมอสูรเป็นหนึ่งในสิบสามฆาตกร อย่างนั้นผู้คนอีกสิบสองคนต้องมิใช่ชนชั้นธรรมดา ดังนั้นสะกิดความสนใจของเราขึ้นมา ที่แท้คนเหล่านี้สุมหัวรวมกันด้วยจุดประสงค์ใด? พวกมันกับบิดามารดาเจ้ามีความแค้นอันใด? เป็นผู้ใดเรียกระดมพวกมัน? ผู้คนอีกสิบสองคนเป็นใคร?"

กล่าวพลางกวาดตามองบ้อเซ้งกับแนฮ้วย เห็นคนทั้งสองล้วนรับฟังอย่างจดจ่อ จึงกล่าว

"ดังนั้นเราตรวจสอบบันทึกคดีที่มีส่วนคล้ายคลึงกับคดีของบิดามารดาเจ้าในรอบสามสิบปี พบว่ามีถึงเจ็ดคดี คดีแรกเกิดขึ้นเมื่อยี่สิบแปดปีก่อน เทพเจ้าเขาเลียกซัวและศิษย์รวมสิบเก้าคนถูกเข่นฆ่าสังหารสิ้น ประจวบกับค่ำคืนนั้นเจ้าสำนักคงทั้งเลี่ยวเต็กเจี่ยเดินทางไปเยี่ยมเยียนเทพเจ้าเขาเลียกซัว เหลือบเห็นเงาดำสิบสามสายกระโดดออกทางประตูหลัง จากนั้นหายวับไป พอเข้าตัวตึกไปชมดู เห็นเทพเจ้าเขาเลียกซัวและศิษย์นอนตายเกลื่อนกลาด..."

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"รายต่อมาเกิดขึ้นเมื่อยี่สิบสี่ปีก่อน นักพรตแม่ชีสำนักบ้ออุ้ยรวมเก้าสิบเจ็ดคน ถูกฆ่าและข่มขืนในชั่วค่ำคืนเดียว คนหาบน้ำผู้หนึ่งเห็นที่ไหล่เขามีผู้คลุมหน้าชุดดำสิบสองสิบสามคนลอบขึ้นไปจากทางหลังเขา วันรุ่งขึ้นค่อยทราบว่าค่ำคืนนั้นเกิดคดีโชกเลือด...

"คดีอีกรายหนึ่งเกิดขึ้นเมื่อยี่สิบสองปีก่อน บัณฑิตผู้คงแก่เรียนเบ๊กุนทั่งแห่งภูเขาเกางี้ซัว ถูกสังหารทั้งครอบครัวรวมยี่สิบสี่ชีวิต มาตรว่าไม่มีคนพบเห็นฆาตกรมีกี่คน แต่วิธีการลงมือเป็นเช่นเดียวกัน

"คดีทั้งสามรายนี้รวมทั้งคดีที่เกิดขึ้นตามมาอีกสี่คดี ล้วนมีลักษณะพิเศษประการหนึ่ง นอกจากตายใต้อาวุธที่แตกต่าง ในจำนวน

นี้มีปากแผลประหลาดประการหนึ่ง คล้ายถูกอาวุธที่จัดสร้างจากดอกบัวเหล็กทำร้าย ตอนนี้ผู้ที่ใช้อาวุธดอกบัวเหล็กมีน้อยกว่าน้อย ผู้ที่มีฝีมือสูงเยี่ยมไม่มีแม้สักคนเดียว อาจบางทีเป็นไม้ตายของยอดฝีมือใด ปรกติน้อยครั้งจะเปิดเผยต่อสาธารณชน ดังนั้นผู้อื่นไม่อาจล่วงรู้...

"คดีถัดจากนั้นยิ่งสะท้านสะเทือนยุทธจักร เกิดขึ้นเมื่อยี่สิบปีก่อน สำนักคงทังถูกล่าล้างทั้งสำนัก จากปากคำของศิษย์สำนักคงทังซึ่งไม่ได้อยู่ที่สำนักใหญ่บอกว่า เจ้าสำนักคงทังเลี่ยวเต็กเจี่ยเหลือบเห็นคนชุดดำสิบสามคนสนทนากับคนผู้หนึ่งที่ภูเขาเลียกซัว แต่เลี่ยวเต็กเจี่ยไม่เชื่อว่าคนผู้นั้นจะกระทำเรื่องเช่นนี้ จึงไม่ได้บอกออกไป ความจริงคิดเสาะหาคนผู้นั้น ถามไถ่ให้กระจ่างชัด แล้วค่อยทวงถามความยุติธรรมให้แก่เทพเจ้าเขาเลียกซัว คิดไม่ถึงประสบภัยก่อน

"คดีรายที่ห้าคือคดีที่ครอบครัวเจ้าถูกล้มล้าง ฟังว่าครอบครัวของเจ้าเพิ่งอพยพมายังนครหลวงเพียงสองปี ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ประวัติความเป็นมาอย่างชัดแจ้ง เพียงทราบว่าบิดาเจ้าเรียกว่าเส็งเตี้ยเทียน แต่ในยุทธจักรไม่เคยมีคนได้ยินชื่อนี้มาก่อน เพลงกระบี่ของบิดาเจ้าคล้ายกับวิชาฝีมือสำนักฮั้วซัว ทั้งถนัดในการใช้วิชาอสนีกลางฝ่ามือ ส่วนวิชาฝีมือของมารดาเจ้าคล้ายเป็นแนวทางสำนักเซาะซัว แต่เราสอบถามสำนักฮั้วซัวกับเซาะซัว ล้วนไม่ทราบว่าบิดามารดาเจ้าเป็นใคร ดังนั้นเราระแวงสงสัยว่าบิดาเจ้าใช้ชื่อปลอม เพื่อหลบเลี่ยงจากการตามล่าของศัตรู...

"หลังจากเกิดคดีรายนี้ กลับเงียบสงบไประยะเวลาหนึ่ง จวบกระทั่งเมื่อสิบเอ็ดปีก่อน ป้อมตระกูลเจี๊ยะถูกเลือดล้าง มีคนรอดชีวิตเพียงหนึ่งเดียว เนื่องจากร่ำสุราเมามายพลัดตกลงในบ่อ กลับรอดจากชะตากรรม ระหว่างที่อยู่ในบ่อ ได้ยินเจี๊ยะฮูหยินร้องคำ 'พวกเจ้าสิบสามเดียรัจฉาน' หลังจากนั้นสุ้มเสียงขาดหายไป แต่จากฝีมือที่ใช้หลักฐานที่ทิ้งไว้ ล้วนพ้องกับห้าคดีแรก แสดงว่าเป็นฝีมือของกลุ่ม

22...อุนสุผอัน : เบ็ผน

บุคคลเดียวกัน...

"จวบกระทั่งเมื่อห้าปีก่อน ค่อยเกิดคดีอีกรายหนึ่ง ครั้งนี้ผู้ที่ประสบชะตากรรมคือเจ้ากังลกอ๋อง พวกเจ้ายังจำเจ้ากังลกอ๋องได้หรือไม่?"

แนฮัวยตอบว่า

"จำได้ เจ้ากังลกอ๋องได้รับคำยุยงจากเสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) คิดบุกวังเจ้าจูกัวะก่อน ค่อยก่อการโค่นล้มราชบัลลังก์ ระดมกำลังทหารสามพันนาย บุกเข้าที่นี้ยามวิกาล"

บ้อเซ้งกล่าวเสริมว่า

"น่าเสียดายที่ท่านอาคาดการณ์ได้แต่แรก คลี่แหฟ้าตาข่ายดินคร่ากุมเจ้ากังลกอ๋อง คุมตัวไปส่งมอบต่อกรมราชทัณฑ์ น่าแค้นที่เหล่าขุนนางปกป้องกันเอง กราบทูลฮ่องเต้ทรงนิรโทษ เจ้ากังลกอ๋องค่อยกลับเข้านครหลวง..."

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"มิผิด มันกลับถึงนครหลวงไม่นานก็ถูกฆ่าทิ้ง ผู้คนภายในวังทั้งสองร้อยเก้าสิบสี่ชีวิต ไม่มีผู้ใดรอดชีวิต คนยามผู้หนึ่งเห็นบุคคลที่เคลื่อนไหวยามราตรีสิบสองคนอยู่ที่หน้าวังเจ้ากังลกอ๋อง สนทนากันหลายประโยค"

แนฮัวยถามว่า

"สนทนาว่ากระไร?"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"ตอนนั้นพวกมันคล้ายลงมือสำเร็จ ล่าถอยไปอย่างเยือกเย็นไม่ลนลาน หนึ่งในจำนวนนั้นกล่าวว่า 'พวกเรารวมกำลังก่อคดีเจ็ดครั้งยังไม่ทราบว่าอีกฝ่ายเป็นใคร'

"อีกคนหนึ่งกล่าวว่า 'พัดบัณเฑาะถ์ของท่านแหลมคมรุนแรง

เรานับถือเลื่อมใสยิ่ง'

"ผู้คนอีกคนหนึ่งกล่าวว่า 'ใต้เท้ามีคำสั่ง หากไม่ถึงเวลาห้ามมิให้ติดต่อกัน แจ้งชื่อแซ่แก่กันและกัน ไม่เช่นนั้นไม่จ่ายเงินให้แม้สักหุนเดียว ไม่ถ่ายทอดยอดวิชาให้ ทั้งยังฆ่าโดยไม่ละเว้น'

"บุคคลอื่นพอฟัง คล้ายบังเกิดความกลัวเกรง คนแรกสุดกล่าวว่า อย่างนั้นไม่สนทนากันแล้ว'

"ผู้คนอีกคนหนึ่งแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า 'มีคนแอบฟัง' จากนั้นยกมือกลับหลังบีบเค้นแต่ไกล กลับบีบคอหอยคนยามนั้นแหลกไป"

บ้อเซ้งร้องโพล่งว่า

"คนผู้นี้ใช้ออกด้วยวิชาดรรชนีกลางหาวสามวา"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"มิผิด ในยุทธจักรมีคนฝึกวิชาฝีมือไม่มากนัก ตอนนั้นอีกคนหนึ่งยังไม่ยอมปล่อยปละละเว้น ชัดดาบโค้งเล่มหนึ่งออก ตัดข้อมือทั้งสองของคนยามนั้น ดาบโค้งยังบินกลับไปในมือเจ้าของ ส่วนคนยามนั้นเจ็บปวดจนสิ้นสติไป"

แนฮ้วยก็ร้องโพล่งว่า

"นี่เป็นดาบหวนทวงวิญญาณจากแดนแม้ว"

บ้อเซ้งพลันกล่าวว่า

"คนยามนั้นมิใช่ชาวยุทธจักร เมื่อรับบาดเจ็บสาหัสเพียงนั้นไหนเลยมีชีวิตรอดได้?"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"ถามได้ประเสริฐ ตอนนั้นประจวบกับเราและหมอหลวงเอี๊ยบเจ่กจี้รุดไปทันเวลา คนยามนั้นยังไม่สิ้นใจตาย หมอหลวงใช้ยาเม็ดเซี่ยวฮ้วยตังยืดชีวิตของมัน..."

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ต่อให้รักษาชีวิตไว้ได้ชั่วขณะ คนยามนั้นถูกบีบคอหอยแหลกฟันสองมือขาด ทั้งไม่อาจกล่าววาจา และไม่สามารถเขียนตัวหนังสือจะให้การได้อย่างไร?"

จูกัวะซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า

"ถามได้ละเอียดยิ่ง ประจวบกับคนยามนั้นเป็นชาวบ้านที่อพยพมาจากชายฝั่งทะเล สามารถเปล่งเสียงจากทางท้อง ดังนั้นยังบอกเล่าเรื่องราวที่ได้ยินได้เห็นออกมา แต่ฆาตกรร้ายทั้งสิบสามคนเข้าใจว่ามันต้องตายแน่นอน จึงไม่เข่นฆ่าสังหารจนสิ้นซาก เพราะเหตุนี้ในคดีทั้งเจ็ดราย จึงปรากฏเบาะแสให้สืบสาว"

ถอนใจเบาๆ แล้วกล่าวต่อ

"ต่อมาไง้อื้อพบว่าในคนร้ายทั้งสิบสามคน มีจอมอสรซิปยฮ้อยด้วย ดังนั้นเราคาดคำนวณว่าพวกมันล้วนเป็นคนมีหน้ามีตาในยุทธจักร เป็นผู้ใดสามารถรวบรวบพวกมันกระทำการเช่นนี้?

"น่าเสียดายที่จอมอสูรก็ตายใต้เงื้อมมือกีเอี้ยวฮวย เบาะแสจึงขาดสะบั้นไปอีก เราศึกษาคดีเหล่านี้ ดูเผินๆ ไม่ว่าสถานที่และตัวบุคคลไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน แต่เราใช้เวลาหนึ่งเดือน ตรวจสอบบันทึกคดีของพวกมันโดยละเอียด กลับพบเห็นความเหมือนประการหนึ่ง"

บ้อเซ้งกับแนฮ้วยถามเป็นเสียงเดียวกันว่า

"ความเหมือนอันใด?"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"เมื่อสามสิบสองปีก่อน เทพเจ้าเขาเลียกซัวยังไม่ก่อตั้งสำนัก เคยเป็นหมอหลวงของฮ่องเต้องค์ก่อน ความจริงมีตำแหน่งสูงยิ่ง รับใช้ด้วยความจงรักภักดี ภายหลังไม่พอใจขุนนางกังฉินครองเมือง จึงลาออกจากราชการ กลับสู่ภูเขาเลียกซัว เมื่อยี่สิบแปดปีก่อนกลับประสบภัย

"ส่วนเจ้าสำนักคงทั้งนามเลี่ยวเต็กเจี่ย จำเดิมเป็นทหารเสนาธิการสังกัดวังหลวง มีการคบหากับเทพเจ้าเขาเลียกซัว เคยช่วยเหลือสนับสนุนฮ่องเต้หนุ่ม ต่อมาไม่ถูกใช้สอย จึงปรารถนาตัวรับใช้สำนักคงทั้ง จวบจนได้เป็นเจ้าสำนัก มิคาดถูกล้มล้างทั้งสำนักเช่นกัน

"ทางด้านสำนักบ้ออุ้ย คล้ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทางการ แต่เมื่อตอนที่ฮ่องเต้องค์ก่อนปราบปรามกลุ่มกบฏ สำนักบ้ออุ้ยทุ่มเทกำลังเข้าช่วยเหลือ มีความดีความชอบอย่างมาก เหล่าราชโอรสก็ฝึกวิทยายุทธ์จากสำนักบ้ออุ้ย แม้ไม่มีความสำเร็จยิ่งใหญ่ แต่ก็มีฝีมือติดตัว เมื่อยี่สิบสี่ปีก่อน สำนักบ้ออุ้ยกลับถูกล้มล้าง

"มหาบัณฑิตเบ๊กุนทั่ง แม้มิใช่ชาวยุทธจักร แต่เคยรั้งตำแหน่งที่ปรึกษาของสมุหกรมวัฒนธรรมรุ่นก่อน สุดท้ายถูกล้างทั้งครอบครัว สมุหกรมวัฒนธรรมใต้เท้าแซ่แพ้ก็ถูกขุนนางกังฉินปรักปรำทำร้ายถึงแก่ชีวิต

"สำหรับคดีโชกเลือดของครอบครัวเจ้า ไม่ปรากฏชื่อเสียงเตี้ยเทียนทั้งในวงราชการและในแวดวงยุทธจักร แต่เรานึกได้ว่าเมื่อยี่สิบเจ็ดปีก่อนในยุคของเฮ้งเสี่ยงเอี้ย (มหาเสนาบดีแซ่เฮ้ง) ผู้ล่วงลับ มีขุนนางบุ๋นบู๊สองคน ขุนนางบุ๋นคือเบ๊กุนทั่ง ขุนนางบู๊คือเส็งเท้งฉั้ง แม่ทัพเส็งเป็นศิษย์สำนักฮั้วซัว ฟังว่าสามารถใช้วิชาอสนีกลางฝ่ามือเช่นกัน ฮูหยินคู่ชีวิตก็เป็นธิดาบู๊ลิ้ม..."

บ้อเช้งรับฟังจนหน้าขาวซีด ตลอดทั้งร่างสั่นระริก

จูกัวะซิงแซทอดถอนใจกล่าวอีกว่า

"เจ้าไม่ต้องพลุ่งพล่านใจไป เมื่อสิบเอ็ดปีก่อน ประมุขป้อมตระกูลเจี๊ยะนามเจี๊ยะมัวตึ้ง ได้รับพระราชทานกระบี่อาญาสิทธิ์จากฮ่องเต้รัชกาลก่อน มีนิสัยชิงชังความชั่วร้ายดุจความแค้นส่วนตัว เคยประกาศว่าจะประหารฆ่าขุนนางกังฉินให้สิ้นซาก หลังจากนั้นไม่นานก็ถูกฆ่า

26...อุนสุยอัน : เขียน

ด้วยอำมหิต...

"สุดท้ายคือเจ้ากังลกอ๋อง เจ้ากังลกอ๋องก่อการกบฏล้มเหลว ได้รับการช่วยเหลือให้รอดพ้นจากความผิด แต่พวกเราเฝ้าจับตาดูอย่างใกล้ชิด เพื่อหาตัวคนบงการอยู่หลังฉาก แต่แล้วเจ้ากังลกอ๋องถูกฆ่าล้างทั้งวัง รอจนเรารดไปก็ชักช้าก้าวหนึ่ง"

แนฮ้วยกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"เช่นนี้เป็นว่า คดีเหล่านี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการโค่นล้มราชบัลลังก์ของขุนนางโฉดแล้ว?"

จูกัวะชิงแซแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"ไหนเลยเพียงมีส่วนเกี่ยวข้อง หากแต่พวกมันเป็นคนวางแผน พวกมันหาข้ออ้างกำจัดฆ่าขุนนางตงฉินที่ทำคุณประโยชน์แก่บ้านเมือง แต่กริ่งเกรงชาวยุทธจักรที่ถือคุณธรรมจะสอดมือเข้ามา ทางหนึ่งสร้างสถานการณ์ว่าเป็นการฆ่าล้างแค้นในยุทธจักร ทางหนึ่งซื้อตัวมือดีฝ่ายอธรรม ทำลายล้างบุคคลอันดีงาม หากมิใช่เป็นผู้กุมอำนาจใหญ่ในบ้านเมือง หยิบยื่นผลประโยชน์และตำแหน่งหน้าที่เข้าหลอกล่อ ยังไม่อาจใช้สอยฆาตกรฝีมือสูงเยี่ยมทั้งสิบสามคนนี้..."

สิบแปดปีมานี้ นี่เป็นครั้งแรกที่บ้อเซ้งล่วงรู้สาเหตุการตายของบิดามารดา แต่ผลการฝึกอบรมเป็นเจ้าหน้าที่มือปราบ ช่วยให้เขารักษาความเยือกเย็นรู้จักใช้สติปัญญาแยกแยะ ยามนั้นกล่าวว่า

"เกรงว่าไม่เพียงหยิบยื่นผลประโยชน์และตำแหน่ง เมื่อครู่ท่านอาถ่ายทอดคำพูดของยาม มีคนผู้หนึ่งบอกว่า 'ใต้เท้ามีคำสั่ง หากไม่ถึงเวลาห้ามมิให้ติดต่อกัน แจ้งชื่อแซ่แก่กันและกัน ไม่เช่นนั้นไม่จ่ายให้แม้สักหุนเดียว ไม่ถ่ายทอดยอดวิชาให้ คำนวณจากคำ 'ไม่ถ่ายทอดยอดวิชาให้' เกรงว่านอกจากสิบสามฆาตกรร้าย ยังมีหัวหน้าฆาตกรที่มีฝีมือสูงเยี่ยมคอยสั่งการ"

จูกัวะซิงแซมองดูบ้อเช้งด้วยความชื่นชมคล้ายชมเชยต่อความทรงจำและความเยือกเย็นของอีกฝ่าย ปากกล่าวว่า

"มิผิด หัวหน้าฆาตกรผู้นี้อาจมีฝีมือสูงเยี่ยม เป็นบุคคลสำคัญในสังกัดเสี่ยงเอี้ยที่ยังไม่เผยโฉม แต่คดีทั้งเจ็ดรายนี้ มินานมานี้ค่อยมีเบาะแสให้สืบสาว...

"ระหว่างที่ตุยเมี่ยเดินทางกลับนครหลวงได้ผ่านภูเขาโง้วไท้ซัว พลันแว่วเสียงการต่อสู้ จึงรุดไปชมดู ได้ยินเสียงแผดร้องคำหนึ่ง อีกคนหนึ่งหลบหนีจากไป ตุยเมี่ยประคองคนที่ล้มลงขึ้นมา ค่อยทราบว่าเป็นจอหงวนมือพิษบู๊เซ่งไซ..."

บ้อเช้งกับแนฮ้วยรับฟังถึงตอนนี้ ล้วนใจหายวาบ บ้อเช้งกล่าวว่า

"จอหงวนมือพิษบู๊เซ่งไซกับนักศึกษามืออำมหิตบู๊เซ่งตังเป็นพี่น้อง ครองความยิ่งใหญ่ที่แถบกวนตัง เหตุใดมาถึงภูเขาโง้วไท้ซัว?"

แนฮ้วยก็กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"วิจารณ์ตามพลังฝีมือ คนผู้นี้เกรงว่าไม่เป็นรองจอมอสูรซิปุยฮู้ เป็นผู้ใดมีความสามารถสังหารมัน?"

จูกัวะซิงแซทอดถอนใจกล่าวว่า

"มือเบญจพิษเร่งวิญญาณของบู๊เซ่งไซ สามารถทำร้ายคนในระยะร้อยก้าว ในยุทธจักรไม่ทราบมีคนตายใต้เงื้อมมือมันมากน้อยเท่าใด แต่ว่ามันกลับถูกนักศึกษามืออำมหิตฆ่าตาย"

บ้อเช้งกล่าวอย่างงุนงงว่า

"เหตุใดเป็นการลงมือของพี่ชายมัน?"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"ตอนนั้นจอหงวนมือพิษถูกลูกดอกล่าวิญญาณซัดใส่ชายโครงซ้ายขวา หลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน ตุยเมี่ยพอรุดถึง มันฝืนใจบอกว่าผู้ที่ฆ่ามันคือนักศึกษามืออำมหิต พวกมันทั้งสิบสองคนถูกใช้สอย

ให้ไปปฏิบัติการประการหนึ่งที่ภูเขาโง้วไท้ซัว หลังจากเสร็จเรื่อง หัวหน้าพวกมันสั่งให้ทั้งหมดปลดผ้าคลุมหน้า แจ้งต่อพวกมันว่าถึงเวลาแล้ว ให้ทั้งหมดทำความรู้จักกัน เมื่อถึงเวลาจะได้ก่อการครั้งสุดท้าย...

"สองพี่น้องตระกูลบู๊ค่อยทราบว่าพี่น้องตัวเองล้วนอยู่ในขบวนเดียวกัน ต่อจากนั้นบุคคลอื่นแยกย้ายจากไป สองพี่น้องตระกูลบู๊ทราบว่าอีกฝ่ายเข้าร่วมปฏิบัติการ หลังจากนั้นจะได้รับการถ่ายทอดไม้ตายแลกเปลี่ยนไม้ตายกัน ไม้ตายที่ว่าย่อมเป็นวิชาลูกดอกล่าวิญญาณของนักศึกษามืออำมหิต กับมือพิษเร่งวิญญาณของจอหงวนมือพิษ"

แนฮ้วยกล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"หัวหน้าฆาตกรร้ายผู้นี้ร้ายกาจยิ่ง กลับเรียนรู้วิชาฝีมืออันชั่วร้ายสองแขนง คาดว่าเพลงไม้เท้าอสูรคลุ้มคลั่งสะท้านฟ้าของจอมอสูรซิปุยฮู้ก็ได้รับถ่ายทอดจากมันเช่นกัน"

จูกัวะซิงแซกล่าวสืบต่อ

"พวกมันสองพี่น้องพอตกลงแลกเปลี่ยนไม้ตาย ก็จดบันทึกเคล็ดวิชาฝึกปรือลงบนสมุด นัดหมายแลกเปลี่ยนในวันนั้น จอหงวนมือพิษบันทึกวิธีฝึกวิชามือพิษเร่งวิญญาณ แต่พอพลิกดูสมุดบันทึกของนักศึกษามืออำมหิต กลับเป็นกระดาษขาวทุกหน้า เพิ่งงงงันวูบนักศึกษามืออำมหิตพลันลงมือ ซัดลูกดอกซัดใส่ตัวหนึ่ง แต่ยังเตะบันทึกวิชาฝีมือของตัวเองลงในหุบเหว สองพี่น้องเปิดฉากต่อสู้กันปรากฏว่าจอหงวนมือพิษถูกลูกดอกอีกตัวหนึ่งซัดใส่ ยามนั้นประจวบกับตุยเมี่ยเร่งรุดถึง..."

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ลูกดอกล่าวิญญาณของนักศึกษามืออำมหิตพอซัดใส่ผู้คน จะคร่าชีวิตในห้าก้าว จอหงวนมือพิษถูกลูกดอกซัดใส่สองตัว ไฉนยืนหยัดอยู่ได้?"

จูกัวะซิงแซกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"คาดว่าจอหงวนมือพิษฝึกปรือวิชามือพิษเร่งวิญญาณ ใช้พิษจู่โจมพิษ สะกดพิษลูกดอกไว้ แต่เพียงเป็นเหตุการณ์ชั่วคราว บวกกับสู้ศึกเป็นเวลานาน ในที่สุดพิษกำเริบล้มลง"

บ๋อเซ่งกล่าวว่า

"เมื่อตุยเมี่ยรุดมา เหตุใดนักศึกษามืออำมหิตไม่ลงมือต่อศิษย์น้องที่สาม?"

จูกัวะซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า

"รวบรัดยิ่ง นักศึกษามืออำมหิตที่ถูกความละโมบครอบงำจนลืมความสัมพันธ์ทางสายเลือด คิดลงจากหน้าผาไปค้นหาบันทึกวิชามือพิษเร่งวิญญาณ บวกกับเข้าใจว่าจอหงวนมือพิษตายแล้ว ผู้มาก็ไม่อาจรอดพ้นจากเงื้อมมือมัน จึงไม่รีบร้อนลงมือ ตอนนั้นจอหงวนมือพิษไม่ทราบว่าตุยเมี่ยรู้จักวิชาฝีมือ เพียงไหว้วานให้แจ้งต่อหัวหน้าพวกมันว่า นักศึกษามืออำมหิตคิดฮุบท่าไม้ตาย ให้หัวหน้าพวกมันล้างแค้นให้แก่มัน ตุยเมี่ยถามว่าหัวหน้าพวกมันเป็นใคร จอหงวนมือพิษไม่ทันบ่งบอก นักศึกษามืออำมหิตก็เก็บได้บันทึกวิชา กลับขึ้นบนหน้าผา ลงมือต่อตุยเมี่ยด้วยอำมหิต..."

แนฮ้วยกล่าวว่า

"นักศึกษามืออำมหิตแม้มีฝีมืออำมหิต แต่คิดเอาชนะศิษย์พี่ที่สาม เกรงว่าไม่ง่ายนัก"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"มิผิด หากมันสองพี่น้องผนึกกำลัง ตุยเมี่ยยากจะเอาชัย แต่อาศัยนักศึกษามืออำมหิต ตุยเมี่ยยังเหนือกว่าขั้นหนึ่ง ผ่านไปสิบกระบวนท่า นักศึกษามืออำมหิตพบว่าเผชิญศัตรูตึงมือ พอถึงห้าสิบกระบวนท่ามันทราบว่ายากที่จะเอาชัย พลันซัดลูกดอกพิษใส่จอหงวนมือพิษ คิด

หมายฆ่าปิดปาก”

บ้อเซ้งแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

“นักศึกษามืออำมหิตผู้นี้มีจิตใจชั่วร้ายอำมหิตนัก”

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

“แม้แต่ชาวอธรรมก็น้อยครั้งจะปรากฏพี่ชายพิฆาตฆ่าน้องชายเช่นนี้ ลูกดอกพิษจึงซัดใส่ทรวงอกจอหงวนมือพิษ ตุยเมี่ยบังเกิดความแค้นจับใจ ทั้งกลัวว่าจอหงวนมือพิษพอตกตายเบาะแสก็ขาดสะบั้น จึงตวัดเท้าเตะมือซ้ายนักศึกษามืออำมหิตหักไป นักศึกษามืออำมหิตหันกายหลบหนี ตุยเมี่ยคิดช่วยชีวิตจอหงวนมือพิษจึงไม่ไล่กวดตาม...”

บ้อเซ้งทอดถอนใจกล่าวว่า

“ลูกดอกล่าวิญญาณมีพิษร้ายแรง เกรงว่าศิษย์น้องที่สามไม่อาจช่วยชีวิตคนได้”

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

“คราครั้งนี้จอหงวนมือพิษตายแล้ว นักศึกษามืออำมหิตก็หลบหนีไปไกล เห็นแน่ชัดว่าเบาะแสต้องขาดสะบั้น ตุยเมี่ยพลันนึกได้อุบายหนึ่ง เกร็งลมปราณร้องดังๆ ว่า ‘ที่แท้หัวหน้าขบวนเป็นมัน’

“คลื่นเสียงถ่ายทอดไปไกล คาดว่านักศึกษามืออำมหิตคงได้ยิน หากนักศึกษามืออำมหิตได้ยิน คงกริ่งเกรงตุยเมี่ยแพร่งพรายความลับออกไป เมื่อถึงเวลาหัวหน้าพวกมันต้องไม่ปล่อยปละละเว้นมัน วีธีเพียงหนึ่งเดียวคือฆ่าปิดปากตุยเมี่ย เมื่อนักศึกษามืออำมหิตมาหามันมันจะมีโอกาสจับกุมนักศึกษามืออำมหิตแล้ว”

แนฮ้วยกล่าวชมเชยว่า

“ศิษย์พี่ที่สามมีไหวพริบปราดเปรียวนัก ไม่ทราบนักศึกษามืออำมหิตได้ยินหรือไม่?”

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"คาดว่าคงได้ยิน นักศึกษามืออำมหิตมิใช่ตัวโง่งม ในใจเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง แต่เพื่อความปลอดภัย ยังคิดฆ่าปิดปากตุยเมี่ย ดังนั้นสามวันมานี้ มันลอบทำร้ายตุยเมี่ยหลายครั้งไม่สำเร็จ ตุยเมี่ยก็จับตัวมันไม่ได้ ทั้งสองต่อสู้ตลอดทาง จนบรรลุถึงนครหลวง ตุยเมี่ยหาทางสลัดหลุดจากมัน รุดมารายงานต่อเรา จากนั้นกลับออกไป ยามนี้คงเผชิญกับนักศึกษามืออำมหิตแล้ว จากคำรายงานของสายสืบ เช้าวันนี้ตุยเมี่ยประมือกับคนผู้หนึ่งที่เขื่อนลิ้วโฮ้ว คาดว่าอยู่ห่างไปไม่ไกล"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ด้วยวิชาตัวเบาของศิษย์น้องที่สาม คิดสลัดหลุดจากการติดตามของผู้อื่นย่อมง่ายดายยิ่ง นอกจากนั้นเขายังมีความสามารถในการหลอกล่อให้ผู้อื่นติดตามเขาเช่นกัน"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"ในสิบสามฆาตกรร้าย จอมอสูรกับจอหงวนมือพิษเสียชีวิตไป ยังเหลืออีกสิบเอ็ดคน ล้วนเป็นมารร้ายฝีมือสูงเยี่ยม คราครั้งนี้ตุยเมี่ยออกตามล่านักศึกษามืออำมหิต เพื่อสืบหาเบาะแสชักนำไปถึงตัวผู้คนอีกสิบคน สถานการณ์ล่อแหลมอันตราย อย่าว่าแต่หัวหน้าพวกมันยิ่งลึกล้ำสุดหยั่งคาด เรื่องนี้ยังมีส่วนเกี่ยวข้องกับความแค้นโชกเลือดของบ้อเซ้ง ดังนั้นเราต้องการให้พวกเจ้าออกจากนครหลวง รีบรุดไปช่วยเหลือตุยเมี่ย"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ดูท่าวิชาฝีมือของสิบสามฆาตกรมาจากหัวหน้าพวกมัน คดีรายแรกเกิดขึ้นเมื่อยี่สิบแปดปีก่อน อย่างนั้นพวกมันสมควรทำความตกลงก่อคดีแลกกับยอดวิชาตั้งแต่สามสิบปีก่อน ท่านอาไยไม่ตรวจสอบคดีเรื่องราวในยุทธจักร หาตัวบุคคลที่ฝึกปรือยอดวิชาออกท่องเที่ยวตั้งแต่

สามสิบปีก่อน”

จูกัวะซิงแซสั่นศีรษะกล่าวว่า

“ประการนี้เรากับใต้เท้าแซ่ซูล้วนนึกถึง แต่คิดรื้อฟื้นเรื่องเก่าในยุทธจักรเมื่อสามสิบปีก่อน ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก ยังมีผู้ที่ฝึกปรือยอดวิชาสร้างชื่อเสียง ไม่ได้เกิดขึ้นในยุคเดียวกัน เพียงแต่เราสืบหาคนที่ฝึกวิชาพัดบัณเฑาะก์ได้”

บ้อเซ้งกล่าวอย่างนึกได้ว่า

“ใช่แล้ว คนยามที่หน้าวังเจ้ากังลกอ๋องเคยเอ่ยถึงวิชาฝีมือนี้”

จูกัวะซิงแซผงกศีรษะกล่าวว่า

“คนผู้นี้ความจริงฝึกเพลงดาบปุยนุ่น แต่เมื่อยี่สิบห้าปีก่อนเปลี่ยนเป็นใช้เพลงพัด ห้าปีให้หลังมีชื่อเสียงเรียงนาม ได้รับขนานฉายาว่าพัดบัณเฑาะก์”

แนฮ้วยส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า

“ที่แท้เป็นพัดบัณเฑาะก์อาวเอี้ยงได้ คนผู้นี้ชมชอบฆ่าฟันมักมากกามคุณ ชาวธัมมะอธรรมล้วนกริ่งเกรงมันอยู่สามส่วน”

จูกัวะซิงแซขมวดคิ้วกล่าวว่า

“นี่เพียงเป็นข้อสันนิษฐาน หามีหลักฐานมัดตัวไม่...การตามล่าครั้งนี้ จุดประสงค์เพื่อยับยั้งมิให้พวกมันลงมือต่อ ‘เป้าหมายสุดท้าย’ ทั้งนี้เพราะเราเกรงว่าเรื่องนี้เกี่ยวพันถึงความปลอดภัยของฝ่าบาท ระหว่างนี้เหล่ากังฉินเตรียมเคลื่อนไหว เราต้องประจำอยู่ที่นครหลวง ทุ่มเทแรงกายแรงใจไปไม่น้อย”

บ้อเซ้งกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“สถานการณ์เมื่อรีบร้อนคับขัน ข้าพเจ้ากับศิษย์น้องที่สี่จะออกเดินทางในบัดดล”

จูกัวะซิงแซผงกศีรษะกล่าวว่า

"ไง้อื้อ จดจำไว้ อย่าให้ความแค้นทำลายความเยือกเย็นไปด้วยพลังฝีมือและไหวพริบของเจ้า ยิ่งเยือกเย็นยิ่งบังเกิดผล"

จากนั้นหันไปกล่าวกับแนฮ้วยว่า

"แนฮ้วย เจ้าก็ระมัดระวังให้มาก อย่าได้กระทำการด้วยความพลุ่งพล่าน สำหรับทิชิ่ว รอจนมันกลับมา เราจะแจ้งให้มันไปสมทบกับพวกเจ้าเอง"

ตุยเมี่ย (ล่าชีวิต) นั่งดื่มสุราในห้องอาหารของโรงเตี๊ยมเพียงลำพังด้วยจิตใจที่หนักอึ้ง

สามวันมานี้ ตุยเมี่ยต่อสู้กับนักศึกษามืออำมหิตบู๊เซ่งตังรวมห้าครั้ง ล้วนชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ น่าเสียดายที่เขาต้องการจับเป็น มิใช่จับตาย ดังนั้นมีอยู่สองครั้งที่นักศึกษามืออำมหิตความจริงหนีไม่รอด สุดท้ายยังหนีรอดไปได้

แต่ว่าวันนี้นักศึกษามืออำมหิตความจริงหนีไม่รอด สุดท้ายยังหนีรอดไปได้

ตุยเมี่ยแน่ใจว่านักศึกษามืออำมหิตยังอยู่ละแวกใกล้เคียง นักศึกษามืออำมหิตต้องฆ่าเขาให้จงได้ค่อยเลิกรา เขาทราบว่าคิดจับเป็นนักศึกษามืออำมหิตไม่ง่ายดาย คิดโค่นนักศึกษามืออำมหิตพ่ายแพ้ไม่ยากเย็น แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด คราครั้งนี้กลับจิตใจหนักอึ้งเคร่งเครียด

ตุยเมี่ยยกน้ำเต้าสุรา กรอกสุราเข้าปาก พลันปรากฏนักศึกษาท่าทางสุภาพเรียบร้อยผู้หนึ่งเดินเข้ามาอย่างยิ้มแย้ม

คนผู้นี้มิใช่นักศึกษามืออำมหิต เพียงท่าทางที่สนิทสนมของมัน ไม่มีผู้ใดคิดขับไล่มันไป

คนผู้นี้ก็ไม่ได้ไป หากแต่น้อมคำนับกล่าวว่า

"ท่านผู้กล้า เราสามารถนั่งได้หรือไม่?"

34...อุนสุยอัน : เขียน

ตุยเมี่ยแต่งกายซอมซ่อ กลับมีคนตาหลักแหลม ยกย่องเป็น 'ท่านผู้กล้า' หากว่าปฏิเสธมิให้อีกฝ่ายนั่งลงก็แปลกไปแล้ว

แต่ตุยเมี่ยงกลับกล่าวว่า

"ไม่ได้"

คนผู้นั้นคล้ายคาดไม่ถึง ต้องงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นยิ้มออกมา กล่าวว่า

"มีคนผู้หนึ่งฝากของสิ่งหนึ่งแก่เรา ให้เรามอบต่อท่านผู้กล้า"

ตุยเมี่ยเหลือกตาขึ้น กล่าวว่า

"เรามีคำพูดหนึ่งคิดดักเตือนเจ้า"

คนผู้นั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"คำพูดใด ท่านผู้กล้าโปรดสอนสั่ง"

ตุยเมี่ยกล่าวช้าทีละคำว่า

"หากเจ้าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนักศึกษามืออำมหิต ทางที่ดีไปให้ไกลกว่านี้ หากเจ้าเป็นพวกเดียวกับนักศึกษามืออำมหิต คิดเล่นลวดลายต่อหน้าเรา รังแต่หาที่ตาย"

คนผู้นั้นงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"นักศึกษามืออำมหิตอันใด ซาเอี้ย (นายท่านที่สาม) เราเป็นข้าเก่าของจูกัวะซิงแซ ท่านไฉนลืมเลือนแล้ว จูกัวะซิงแซใช้ให้เรานำของสิ่งหนึ่งมามอบต่อท่าน"

ตุยเมี่ยกลับรู้สึกเหนือความคาดหมายอยู่บ้าง ส่งเสียงดัง 'อ้อ' กล่าวว่า

"เป็นสิ่งของใด?"

คนผู้นั้นดึงร่มกระดาษซึ่งหนีบอยู่ใต้ซอกแขนออกมาอย่างระมัดระวัง กล่าวว่า

"เป็นสิ่งของนี้"

ตุยเมี่ยยื่นมือรับไว้ กล่าวด้วยความประหลาดใจอยู่บ้างว่า
"ร่มกระดาษ?"
คนผู้นั้นยิ้มอย่างมีเลศนัยกล่าวว่า
"ถูกแล้ว ร่มกระดาษ"
ปลายนิ้วของตุยเมี่ยพอกระทบถูกตัวร่ม พลันพบว่าแข็งกระด้างราวกับเหล็ก หาได้จัดทำจากกระดาษไม่ พลันตื่นตัวขึ้น คนผู้นั้นชิงกางร่มออก ตุยเมี่ยเหลือบเห็นร่มใหญ่คันหนึ่งกระทุ้งใส่ในบัดดล

ปลายแหลมของร่มเป็นคมมีดท่อนหนึ่ง

ตุยเมี่ยคิดล่าถอย แต่ม้านั่งที่นั่งอยู่กลับขวางทางถอยของเขา

ตุยเมี่ยตวาดด้วยโทสะ คนยังนั่งแน่วนิ่งยื่นเข้าเขี่ยวูบ พื้นโต๊ะก็ถูกเขี่ยลอยขึ้น ปลายแหลมของร่มจึงปักใส่พื้นโต๊ะ

มีดบนปลายแหลมของโต๊ะจมลึกไปในพื้นโต๊ะ ยามกะทันหันถอนดึงไม่ออก ตุยเมี่ยฉกฉวยโอกาสนี้เตรียมตอบโต้กลับไป

แต่แล้วที่ด้านหลังปรากฏลมฝ่ามือแหวกจู่โจมมา ตุยเมี่ยไม่อาจพุ่งตัวไปข้างหน้า พลันตวาดก้องร้องขึ้น พลิกตัวไปทางขวา

ได้ยินเสียงเกรียวกราว กระเบื้องหลังคาแตกทลายเป็นช่อง คนผู้หนึ่งเหินร่อนลงจากฟ้า ขณะลอยอยู่กลางอากาศก็ซัดลูกดอกออกสามตัว

ตุยเมี่ยพานพลิกตัวสามครั้งครา หลบรอดจากลูกดอกปลิดชีวิตทั้งสามตัว คนไม่ทันตกถึงพื้น พลันรู้สึกมีกระแสลมแหวกจู่โจมมาจากทางซ้ายขวา

เบื้องซ้ายเป็นร่มเหล็ก เบื้องขวาเป็นฝ่ามือ

ตุยเมี่ยไม่มีพื้นที่หลบเลี่ยง พลันแยกสองเท้าออกเตะกราดไปทางซ้ายขวา สองเท้าเพิ่งเตะออก แว่วเสียงขวับเขวี้ยว ปรากฏลูกดอกซัดจู่โจมใส่สองเท้าของเขา

ตุยเมี่ยลอบร้องผิดท่า รีบหดสองเท้า ใช้สองมือคว้าจับร่มเหล็ก

ที่กลางหลังก็ถูกฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ

ตุยเมี่ยหยิบยืมพลังฝ่ามือนี้อ้าปากพ่นโลหิตที่เจือปนสุราพุ่งใส่ใบหน้าคนที่ใช้ร่มเป็นอาวุธ

คนผู้นั้นยามกะทันหันลืมตาไม่ขึ้น อาวุธในมือก็ถูกคว้าจับไว้ไม่อาจล่าถอยได้ ตุยเมี่ยพลันงอเข่ากระทุ้งออก

เสียงกร๊อบคราหนึ่ง กระดูกหัวเข่าคนผู้นั้นถูกกระแทกหลุดจากข้อต่อ

เท้าของตุยเมี่ยนับเป็นเท้าเหล็กอย่างแท้จริง

ยามนั้นที่ด้านหลังบังเกิดเสียงกระแสลมอีกครา ฝ่ามือที่สามกราดฟาดมาถึง

ตุยเมี่ยพลิกตัวหมุนคว้างออกไป แต่ปรากฏลูกดอกสีครามแวววับสามตัวซัดพุ่งใส่หน้า

ตุยเมี่ยเตะซ้ายตามด้วยขวา เตะลูกดอกสองตัวปลิวกระเด็น อ้าปากงับลูกดอกอีกตัวหนึ่งไว้ ยังไม่ทันคายออก ฝ่ายตรงข้ามก็สะอึกเข้าประชิดใกล้ จี้นิ้วใส่จุดทั้งตงของตุยเมี่ย

ตุยเมี่ยล้มระทวยลงในบัดดล

จากนั้นเขาได้ยินนักศึกษามืออำมหิตส่งเสียงหัวร่อเคี้ยกๆ ออกมา

คนที่ทลายกระเบื้องหลังคาลงมาซัดลูกดอกใส่ตุยเมี่ยสามครั้งครา คือนักศึกษามืออำมหิตบู๊เซ่งตัง

มันยืนอยู่เบื้องหน้าตุยเมี่ย หัวร่อด้วยความลำพอง กล่าวว่า

"ตุยเมี่ย การตามล่าของพวกเราลุล่วงถึงวันนี้ สมควรยุติลงแล้วกระมัง?"

ตุยเมี่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากเราทราบว่าท่านเชิญบัณฑิตร่มเหล็ก ปากปราศรัยใจเชือด

คอมา คงไม่ปล่อยให้ท่านหนีรอดได้ถึงห้าครั้งคราแล้ว”

นักศึกษามืออำมหิตหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งกล่าวว่า

“ยังมีกวนเล่าเอี้ยจื้อ (นายผู้เฒ่าแซ่กวน) ที่ใช้ประทับหัตถ์ใหญ่ฟาดใส่เจ้าหนึ่งฝ่ามือ”

ตุยเมี่ยฝืนใจช้อนตาขึ้น เห็นที่ห่างไปยืนไว้ ชายชราร่างเตี้ยสันทัด ม้วนแขนเสื้อทั้งสองขึ้น เค้าใบหน้าดุร้ายผู้หนึ่ง เป็นคนที่ตอนแรกจู่โจมฝ่ามือใส่เขาทางด้านหลัง ครั้งที่สองฟาดจากทางขวา และครั้งที่สามทำร้ายเขาจากทางด้านหลัง

ตุยเมี่ยสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ มิน่าเล่าฝ่ามือนั้นแทบทนทานรับไม่ได้ ไม่ว่าผู้ใดเผชิญกับฝ่ามือของหัตถ์ใหญ่ประทับวชิระกวนไฮ้เม้งแห่งชานตุง ล้วนปวดเศียรเวียนเกล้า

อย่าว่าแต่ยังมีบัณฑิตร่มเหล็กเตียฮือเงา ซึ่งได้รับการขนานนามคู่กับนักศึกษามืออำมหิตและจอหงวนมือพิษ ซึ่งได้ชื่อว่าปากปราศรัยใจเชือดคอรวมอยู่ด้วย

คราครั้งนี้นักศึกษามืออำมหิตผนึกกำลังกับหัตถ์ใหญ่ประทับวชิระและบัณฑิตร่มเหล็ก ตุยเมี่ยรู้สึกว่าตัวเองสมควรพลาดท่าเสียทีแล้ว

หัตถ์ใหญ่ประทับวชิระกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“นับว่าสมเป็นหนึ่งในสี่ยอดมือปราบจริงๆ ถูกเราฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ กลับยังยืนหยัดอยู่ได้ภายใต้การกลุ้มรุมของผู้คนสามคน ยังทำร้ายน้องแซ่เตียบาดเจ็บ”

ตุยเมี่ยยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า

“ทำร้ายบัณฑิตแซ่เตียนับเป็นอย่างไร ตอนนี้ยังล้มลงแล้ว”

นักศึกษามืออำมหิตแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

“รอสักครู่เราจะใช้วิชาแยกเอ็นไขว้จุดต่อท่าน เมื่อถึงเวลานั้นท่านยังยิ้มออก เราจึงนับถือเลื่อมใส”

38...อุนสุผอัน : เขียน

ตุยเมี่ยหัวร่อด้วยความหดหู่กล่าวว่า
"เรายังมีเรื่องหนึ่งคิดถาม"
หัตถ์ใหญ่ประทับวชิระกล่าวว่า
"เจ้าถามเถอะ"
ตุยเมี่ยกล่าวว่า
"กวนเล่าเอี้ยจื้อกับบัณฑิตเตียเมื่อลงมือ แสดงว่าเป็นหนึ่งในสิบสามคนร้ายเมื่อครั้งกระโน้นแล้ว?"

๒

ถูกสืบคดีหมายสืบ

หัตถ์ใหญ่ประทับวชิระกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"หากเจ้าต้องการทราบเรื่องเหล่านี้ จะไม่มีโอกาสรอดชีวิตจากไปแล้ว"

นักศึกษามืออำมหิตกล่าวว่า

"จะอย่างไรเจ้าใกล้ตายแล้ว บอกต่อเจ้าก็ได้ กวนเล่าเอี้ยจื้อบัณฑิตเตีย เราสองพี่น้องล้วนเป็นคนในสิบสามคนร้าย"

บัณฑิตร่มเหล็กยืนพิงขอบโต๊ะ หอบหายใจกล่าวว่า

"เจ้ายังถามไถ่ แสดงว่ายังไม่ทราบเรื่องนี้ ดูท่าบู๊เล่ายี่ (อันดับสองแซ่บู๊) หาได้ขายพวกเราไม่"

ตุยเมี่ยฟังออกว่ามีเลศนัย จึงกล่าว

"เราไม่ทราบ เราพบเห็นนักศึกษามืออำมหิตฆ่าน้องชายตัวเองที่ภูเขาโง้วไท้ซัว จึงสอดมือเข้าไปจับกุมมัน"

บัณฑิตร่มเหล็กส่งเสียงดัง 'อ้อ' กวาดตาไปยังนักศึกษามือ

40...อุนสุยอัน : เซียน

อำมหิตพึมพำว่า

"ท่านเป็นคนฆ่าบู๊เล่ายี่หรือ? ท่านกลับบอกว่าบู๊เล่ายี่ทรยศต่อพวกเรา บอกความลับต่อตุยเมี่ย จึงฆ่าบู๊เล่ายี่ทิ้ง"

หัตถ์ใหญ่ประทับวชิระถลึงตาใส่นักศึกษามืออำมหิต ถามทีละคำว่า

"ข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร?"

นักศึกษามืออำมหิตยิ้มอย่างเต็มฝืนอยู่บ้างกล่าวว่า

"กวนเล่าเอี้ยจื้อ หรือว่าท่านเชื่อคนนอก ไม่เชื่อพวกเดียวกัน?"

หัตถ์ใหญ่ประทับวชิระเห็นเช่นนั้น ก็เข้าใจอยู่หลายส่วน กล่าวว่า

"ท่านต้องการให้พวกเราปกปิดเป็นความลับมิให้นายเหนือล่วงรู้ กลัวว่านายเหนือพอทราบว่าท่านมีน้องทรยศเช่นนี้ จะระบายโทสะใส่ท่าน ทั้งยังมอบเคล็ดวิชามือพิษเร่งวิญญาณของบู๊เล่ายี่ให้เป็นการแลกเปลี่ยน ที่แท้มีเบื้องหลังเช่นนี้"

นักศึกษามืออำมหิตตะกุกตะกักว่า

"กวนเล่าเอี้ยจื้อ ท่านอย่าได้...อย่าได้หลงเชื่อ คนผู้นี้ก่อนตายกล่าวยุยงให้แตกแยก"

หัตถ์ใหญ่ประทับวชิระส่งเสียงดังอ้อ บัณฑิตร่มเหล็กกลับกล่าวว่า

"มือปราบที่สาม ท่านมาบอกว่าบู๊เล่าตั่ว (อันดับหนึ่งแซ่บู๊) ฆ่าบู๊เล่ายี่ด้วยสาเหตุใด?"

ตุยเมี่ยจึงบอกเล่าเรื่องราวที่ประสบพบเห็นที่เชิงเขาโง้วไท้ซัวออกไป

มีอยู่หลายครั้งที่นักศึกษามืออำมหิตคิดขัดขวาง แต่หัตถ์ใหญ่ประทับวชิระถลึงตาใส่มัน มันได้แต่สงบนิ่งไว้

นักศึกษามืออำมหิตทราบแน่แก่ใจว่า ด้วยตามพลังฝีมือ พวก

มันทั้งสามคู่คี่ก้ำกึ่งกัน หากมือข้างหนึ่งของมันไม่ได้รับบาดเจ็บ สามร้อยกระบวนท่าให้หลังสามารถเอาชนะบัณฑิตร่มเหล็ก แต่ภายในสามร้อยกระบวนท่า มันต้องพ่ายแพ้แก่หัตถ์ใหญ่ประทับวชิระ

ตุยเมี่ยพอกล่าวจบ นักศึกษามืออำมหิตต้องร้องว่า

"ไม่มีเรื่องเช่นนี้ พวกท่านอย่าได้รับฟังมันกล่าวเหลวไหล"

บัณฑิตร่มเหล็กสำรวจมองมันตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้ากล่าวว่า

"ท่านคิดหลอกใช้เรากับกวนเล่าเอี้ยจื้อฆ่าตุยเมี่ย ถึงกับยินยอมมอบเคล็ดวิชามือพิษเร่งวิญญาณให้เป็นการติดสินบนแล้ว?"

นักศึกษามืออำมหิตฝืนหัวร่อกล่าวว่า

"ไม่มีเรื่องเช่นนั้น"

กล่าวพลางล้วงตำราเบาบางออกมาเล่มหนึ่ง กล่าวว่า

"เราจะมอบเคล็ดวิชาฝึกมือพิษเร่งวิญญาณให้แก่ท่านทั้งสองในบัดดล"

บัณฑิตร่มเหล็กแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"พวกเราไม่พิสมัยวิชาฝีมืออันกระจ้อยร่อยของท่าน ท่านฆ่าน้องชายชิงตำรา ทำลายความร่วมมือของขบวนการพวกเรา เรื่องนี้เรามิอาจไม่รายงานขึ้นไปแล้ว"

นักศึกษามืออำมหิตขนลุกเกรียว หวนนึกถึงความสูงส่งของฝีมือ ความอำมหิตของจิตใจของนายเหนือ พานตัดใจกล่าวว่า

"พวกท่านไม่คิดฆ่าเจ้าหน้าที่มือปราบผู้นี้หรือ?"

บัณฑิตร่มเหล็กยิ้มพลางกล่าวว่า

"ย่อมต้องฆ่า ไม่เช่นนั้นจะรักษาความลับได้อย่างไร อย่าว่าแต่มันกระแทกทำร้ายหัวเข่าเราข้างหนึ่ง แม้ไม่ฆ่าก็ต้องฆ่า"

นักศึกษามืออำมหิตคล้ายสำนึกขอบคุณยิ่ง ใช้มือขวาส่งตำราเล่มนั้นออกไป กล่าวว่า

"ท่านฆ่าตุยเมี่ย เท่ากับทวงถามความแค้นของแขนขาดให้แก่เรา ไม่ว่าพวกท่านรายงานต่อนายเหนือหรือไม่ เราขอมอบเคล็ดวิชาฝึกฝ่ามือพิษให้ เพื่อแสดงความขอบคุณ"

หัตถ์ใหญ่ประทับวชิระยื่นมือรับไว้ ปากกล่าวว่า

"นับว่าท่านทราบสถานการณ์ จะอย่างไรเคล็ดวิชานี้ไม่ใช่ของท่าน พวกเราแม้ฝึกปรือก็หาเป็นไรไม่"

นักศึกษามืออำมหิตกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร"

หัตถ์ใหญ่ประทับวชิระพอกระทบถูกตำรา พลันเห็นตำราเล่มนั้นลอยหวีดขึ้น ขว้างใส่ใบหน้ามัน

หัตถ์ใหญ่ประทับวชิระไม่เห็นนักศึกษามืออำมหิตอีก ต้องคำรามด้วยโทสะ ใช้สองมือประกบตำราเอาไว้ กลับปรากฏประกายเจิดจ้าสองสาย ซัดจู่โจมใส่ใต้ซอกแขนซ้ายขวาของมัน

หัตถ์ใหญ่ประทับมรณะหาเหลือบแลลูกดอกทั้งสองตัวนั้นไม่ ยังสะอึกเข้าหา

เห็นแน่ชัดว่าลูกดอกทั้งสองตัวจะซัดต้องร่างหัตถ์ใหญ่ประทับวชิระ พลันปรากฏร่มเหล็กซัดพุ่งมาทางขวาง พอดีกระทุ้งลูกดอกทั้งสองตัวร่วงหล่นลง

นักศึกษามืออำมหิตตื่นตระหนกยิ่ง คิดล่าถอยก็ไม่ทันการณ์ ฝ่ามือของหัตถ์ใหญ่ประทับวชิระประทับใส่ทรวงอกมัน จากนั้นพลิ้วถอยไป

นักศึกษามืออำมหิตพุ่งถอยไปชนกับเสาภายในร้าน ฝุ่นละอองร่วงพรูลงมา มันยกมือกุมอกหอบหายใจ หัตถ์ใหญ่ประทับวชิระก็สะอึกปราดเข้ามา ทาบฝ่ามือกับขม่อมของมัน หัวร่อ ฮา ฮา กล่าวว่า

"ด้วยฝีมือของท่านก็คิดทำร้ายเรา?"

บัณฑิตร่มเหล็กเนื่องจากเท้ารับบาดเจ็บ ร่มที่ซัดขว้างออกไป

ไม่สามารถเก็บกลับมา ปรากฏกล่าวว่า

"น้องชายปีศาจของท่านตายใต้เงื้อมมือท่านในลักษณะนี้ พวกเราไหนเลยไม่ระวังป้องกันว่าประวัติศาสตร์ซ้ำรอย?"

นักศึกษามืออำมหิตหอบหายใจกล่าวว่า

"โปรด...ไว้ชีวิต...เรา..."

หัตถ์ใหญ่ประทับวชิระหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เรากลับไม่ฆ่าท่าน แต่จะจับตัวท่านไปส่งมอบต่อนายเหนือ ปล่อยให้นายเหนือจัดการกับท่าน พวกเราจะได้รับการปูนบำเหน็จรางวัล"

นักศึกษามืออำมหิตสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ บัณฑิตร่มเหล็กกล่าวว่า

"น่าหัวร่อ น่าหัวร่อนัก หากท่านสู้กับพวกเราซึ่งหน้า ภายในร้อยกระบวนท่ายังไม่อาจจัดการท่าน ท่านพานใช้เล่ห์อุบาย แต่พวกเราคำนวณแผนอุบายท่านออก ท่านกลับไม่ทันรับเหตุเปลี่ยนแปลง ถูกกวนเล่าเอี้ยจื้อฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ ฮา ฮา..."

นักศึกษามืออำมหิตก้มศีรษะมองดูเสื้อผ้าทรวงอกเปื่อยขาด บนทรวงอกมีรอยประทับฝ่ามือสีแดงขาดรอยหนึ่ง มาตรว่ามันหยิบยืมพลังพุ่งถอย แต่ยังรับบาดเจ็บสาหัส ต้องส่งเสียงไอหลายครา กระอักโลหิตคำหนึ่ง หอบหายใจกล่าวว่า

"ท่านทั้งสอง...ร้ายกาจยิ่ง ผู้น้อง...ยอม...ศิโรราบ..."

พลางยกมือดันฝ่ามือของหัตถ์ใหญ่ประทับวชิระที่ทาบบนขม่อมของมันออกห่าง กล่าวอีกว่า

"กวนเล่าเอี้ยจื้อโปรดละเว้น เรารับบาดเจ็บสาหัส มิใช่คู่มือพวก ท่าน ไหนเลยหนีรอดได้?"

หัตถ์ใหญ่ประทับวชิระไม่หดมือกลับ มันทราบว่านักศึกษามืออำมหิตเจ้าเล่ห์เพทุบาย ลูกดอกฉาบพิษชั่วร้าย ดังนั้นไม่เปิดโอกาส

ให้อีกฝ่ายเล่นลวดลายใด

มิคาดนักศึกษามืออำมหิตพอแตะสัมผัสถูกมือมัน หัตถ์ใหญ่ประทับวชิระรู้สึกมีอาการคันชาแล่นขึ้นมาตามข้อมือ รีบหดมือกลับ แต่มือข้างนั้นชาด้าน ไม่เชื่อฟังคำสั่ง นักศึกษามืออำมหิตกดมือกับชีพจรข้อมือของมันแล้ว

หัตถ์ใหญ่ประทับวชิระเพ่งตามอง เห็นมือขวามันเปลี่ยนเป็นสีดำ ส่วนมือของตัวเองสะท้อนสีเขียวปัด ในใจทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ได้ยินบัณฑิตร่มเหล็กร้องว่า

"กวนเล่าเอี้ยจื้อ ฝ่ามือมันมีพิษ รีบหลบ"

ที่แท้นักศึกษามืออำมหิตพอช่วงชิงเคล็ดวิชาฝึกฝ่ามือพิษจากจอหงวนมือพิษ ทางหนึ่งสู้พัวพันกับตุยเมี่ย ทางหนึ่งพอมีโอกาสก็ฝึกวิชาฝ่ามือ หลายวันนี้มีความสำเร็จอยู่บ้าง มาตรว่าไม่ถึงกับฟาดฝ่ามือพิษทำร้ายคน แต่สามารถผนึกพิษบนฝ่ามือ พอแตะสัมผัสถูกศัตรูก็แพร่พิษเข้าไป

บัณฑิตร่มเหล็กไม่ทราบความนัย ซึ่งความจริงหัตถ์ใหญ่ประทับวชิระมิใช่ไม่คิดหลบหลีก หากแต่ถูกพิษแล่นจู่โจมใส่ ไม่อาจดิ้นรนได้

หัตถ์ใหญ่ประทับวชิระคิดไม่ถึงตัวเองชะล่าใจชั่ววูบ กลับถูกฝ่ามือพิษของนักศึกษามืออำมหิตทำร้าย ยามนั้นทางหนึ่งโคจรพลังคุ้มครองชีพจรหัวใจ ทางหนึ่งฟาดฝ่ามือใส่นักศึกษามืออำมหิต

นักศึกษามืออำมหิตพลันคลายมือออก หลบเลี่ยงจากท่าฝ่ามือซัดลูกดอกสามตัว มุ่งใส่ร่างท่อนบน กลาง ล่างของหัตถ์ใหญ่ประทับวชิระ

บัณฑิตร่มเหล็กเห็นผิดท่า กดสองมือใส่พื้นดิน ลอยตัวดุจวิหคมหึมา เก็บร่มเหล็กขึ้น เสือกแทงมีดปลายแหลมบนร่มใส่กลางหลังนักศึกษามืออำมหิต

หัตถ์ใหญ่ประทับวชิระพอคุกคามนักศึกษามืออำมหิตคลายมือออก ก็เห็นประกายเจิดจ้าสามสายซัดพุ่งมา ดังนั้นปิดบนป้องล่าง รับลูกดอกไว้สองตัว ขณะจะถลันหลบลูกดอกตัวที่สาม มิคาดพอใช้ลมปราณ พลังลมปราณกระจายออก พิษร้ายแล่นจู่โจมใส่หัวใจ รู้สึกฟ้าหมุนคว้างดินโคลงเคลง ขณะเดียวกัน ลูกดอกก็ซัดใส่ตำแหน่งหัวใจของมัน

หัตถ์ใหญ่ประทับวชิระแหงนหน้าส่งเสียงร้องคำหนึ่ง รวบรวมเรี่ยวแรงที่หลงเหลือฟาดฝ่ามือออก

นักศึกษามืออำมหิตพอซัดลูกดอกทั้งสามตัวจากมือ พลันรู้สึกมีกระแสลมร่มแหวกจู่โจมจากด้านหลัง จึงโถมไปข้างหน้า พอดีเผชิญกับท่าฝ่ามือก่อนตายของหัตถ์ใหญ่ประทับวชิระ

เสียงโครมครามหนึ่ง นักศึกษามืออำมหิตถูกฟาดลอยลิ่วขึ้นไป พอร่วงฟาดลง ก็กดทับโต๊ะตัวหนึ่งพังทลายจากนั้นมันกุมกระดูกซี่โครงที่หักสลาย ดิ้นรนลุกขึ้นยืน พิงเสาไม้ภายในร้าน ดวงตาจมูกปากปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

ทางด้านหัตถ์ใหญ่ประทับวชิระถูกพิษเสียชีวิตแล้ว นักศึกษามืออำมหิตส่ายร่างโงนเงน ถลึงมองตุยเมี่ย กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"เจ้า...เจ้า..."

ในที่สุดไม่สามารถกล่าวสืบต่อ ร่างล้มฟุบลง ไม่มีวันลุกขึ้นมาอีกตลอดกาล

นักศึกษามืออำมหิตผู้นี้ลอบทำร้ายจอหงวนมือพิษ ทั้งวางแผนกำจัดฆ่าหัตถ์ใหญ่ประทับวชิระ สุดท้ายยากรอดพ้นจากความตาย กลับตายใต้ฝ่ามือของหัตถ์ใหญ่ประทับวชิระ

ตุยเมี่ยพึมพำว่า

"นี่เป็นท่านแส่หาที่ตายเอง ไม่อาจโทษว่าเราได้"

46...อุนสุยอัน : เข็ยน

บัณฑิตร่มเหล็กบังเกิดความหวาดหวั่นไม่คลาย มองดูซากศพของนักศึกษามืออำมหิต กล่าวกับตุยเมี่ยว่า

"พวกมันแม้ตายแล้ว แต่ยังมีเราที่จะทวงถามชีวิตเจ้าให้กับพวกมันทั้งสอง"

ตุยเมี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากสู้กันตัวต่อตัว เกรงว่าท่านมิใช่คู่มือของเรา"

บัณฑิตร่มเหล็กกล่าวว่า

"น่าเสียดายเจ้าถูกนักศึกษามืออำมหิตปิดสกัดจุดไว้ ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว เราเพียงกระดิกนิ้ว ก็สามารถปลิดชีวิตเจ้า"

ตุยเมี่ยหลับตาลง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดูท่าเราได้แต่ยอมรับชะตากรรมแล้ว"

คำ 'แล้ว' กล่าวจากปาก ตลอดทั้งร่างพุ่งขวับออกไปดุจ ลูกเกาทัณฑ์ ทั้งรวดเร็วทั้งแม่นยำ เท้าซ้ายเตะใส่คอหอย เท้าขวาเตะใส่ลูกอัณฑะของบัณฑิตร่มเหล็ก

บัณฑิตร่มเหล็กใจหายวาบ กางร่มเหล็กออกต้านทานท่าเท้าของตุยเมี่ย มิคาดตุยเมี่ยงอพับเท้าทั้งสอง เปลี่ยนเป็นเตะใส่สองมือของบัณฑิตร่มเหล็ก

ร่มเหล็กหลุดลอยออกไป ตุยเมี่ยใช้มือซ้ายบีบคอบัณฑิตร่มเหล็ก มือขวาคร่ากุมชีพจรข้อมือของอีกฝ่ายไว้

บัณฑิตร่มเหล็กหน้าเขียวคล้ำ ร้องคำ 'เจ้า...' ตุยเมี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากสู้กันหนึ่งต่อสาม เรายอมรับว่ามิใช่คู่มือพวกท่าน เราถูกกวนเล่าเอี้ยจื้อฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ แต่ก็เตะทำร้ายหัวเข่าท่าน ถือว่าเท่าทุน ดังนั้นแสร้งเป็นถูกนักศึกษามืออำมหิตจี้จุดไว้ ปล่อยให้พวกท่านฆ่าฟันกันเอง ค่อยรวบสถานการณ์ปิดท้าย อีกประการ หากเรา

ไม่ใช้วิธีนี้ คิดจับเป็นท่านคงยากเย็นยิ่ง"

ยามนั้น ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงฟ้าร้องดังครืนครั่น

ร้านอาหารของโรงเตี๊ยมพอเกิดการต่อสู้ แขกเหรื่อและผู้รับใช้ในโรงเตี๊ยมล้วนหลบลี้หนีหายไปตั้งแต่แรก

ลมแรงก่อนพายุฝนพัดกรูเข้ามา พัดจนตะเกียงน้ำมันภายในร้านสั่นไหววูบวาบ

ตุยเมี่ยก็รู้สึกมีความหนาวเย็นคุกคามคน เขาเห็นสมควรเค้นถามถึงหัวหน้าของกลุ่มคนร้ายเหล่านี้ ทั้งนี้เพราะเขาเองได้รับบาดเจ็บไม่มั่นใจว่าสามารถคุมตัวคนผู้นี้กลับไป

ในสิบสามคนร้าย จอมอสูรซิปุยฮู้ตายแล้ว จอหงวนมือพิษตายแล้ว นักศึกษามืออำมหิตกับหัตถ์ใหญ่ประทับวชิระก็ตายแล้ว คงเหลือคนร้ายเพียงเก้าคน

คนทั้งเก้านี้นอกจากบัณฑิตร่มเหล็กแล้วอีกแปดคนเป็นใคร?

นี่ได้แต่เค้นถามจากบัณฑิตร่มเหล็กแล้ว

ตุยเมี่ยถามเสียงเย็นชาว่า

"ผู้ใดเป็นนายเหนือพวกท่าน?"

บัณฑิตร่มเหล็กช้อนตาขึ้น เห็นดวงตาตุยเมี่ยเยียบเย็นราวน้ำแข็งที่ใกล้ละลาย และคล้ายบ่อที่ลึกไม่เห็นก้น ลึกล้ำจนมันสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บคราหนึ่ง

ตุยเมี่ยกล่าวย้ำกว่า

"ท่านยังคงบอกมาประเสริฐว่า"

บัณฑิตร่มเหล็กคิดกล่าวกระไร ที่เบื้องนอกพลันบังเกิดเสียงฟ้าร้องครืนใหญ่ แสงไฟภายในร้านสั่นระริก ประกายสายฟ้าสาดส่องร้านอาหารจนขาวซีดไปทั้งแถบ

48...อุนสุยอัน : เซียน

ผู้รับใช้ในโรงเตี๊ยมยังไม่ปรากฏกาย

ตุยเมี่ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เราจะนับหนึ่งถึงสาม หากท่านยังไม่บอก อย่าได้โทษว่าเราไม่เกรงอกเกรงใจแล้ว"

บัณฑิตร่มเหล็กฝืนยิ้มออกมา ตุยเมี่ยเริ่มนับ 'หนึ่ง' ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงฟ้าร้องดังขึ้นอีก

ฟ้ามืดครึ้มดินสลัว พายุฝนใกล้โหมกระหน่ำ

ในตะเกียงน้ำมันทั้งสามดวง ถูกลมแรงพัดดับไปดวงหนึ่ง

ตุยเมี่ยนับถึง 'สอง' ไม่ว่าฟ้าร้องลมพัดกระโชก ล้วนไม่บังเกิดผลต่อเขา

บัณฑิตร่มเหล็กหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

ตุยเมี่ยนับถึง 'สาม' บัณฑิตร่มเหล็กอ้าปากขึ้น กล่าวอย่างยากเย็นว่า

"เรา...เราบอก..."

ทันใด กรอบหน้าต่างบังเกิดเสียงแกร๊กคราหนึ่ง

สุ้มเสียงพอดัง ตุยเมี่ยก็หันขวับไป

กรอบหน้าต่างพังทลาย ประกายสีขาวอันกล้าแข็งสายหนึ่งพุ่งวนเข้ามา ฟันใส่คอหอยตุยเมี่ย

ประกายสีขาวเกรี้ยวกราดรุนแรง ตุยเมี่ยรีบฉุดดึงบัณฑิตร่มเหล็กลอยตัวขึ้น

ประกายสีขาวสายนี้พอจู่โจมพลาดผิด ก็ตีวงโค้งกลับไปยังกรอบหน้าต่างที่เดิม กลืนหายกับความมืดนอกหน้าต่าง

ตุยเมี่ยคร่ากุมบัณฑิตร่มเหล็กทิ้งตัวลงกับพื้น พบว่าส้นรองเท้าถูกฟันหลุดไปแถบหนึ่ง สถานการณ์หวุดหวิดหวาดเสียวจริงๆ

ที่เบื้องนอกปรากฏประกายสายฟ้าวูบขึ้น เสียงฟ้าร้องดังอีก

ครา ได้ยินที่เบื้องนอกบังเกิดสุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า

"ออกมา"

ตุยเมี่ยจี้นิ้วปิดสกัดจุดคี่ไฮ้ของบัณฑิตร่มเหล็ก แต่ยังไม่วางใจ ทิ่มสกัดจุดชาของมันอีกแห่งหนึ่ง ค่อยก้าวยาวๆ ออกไป

พอออกจากร้านอาหารของโรงเตี๊ยม เห็นบนพื้นนอนไว้ด้วยผู้คนเจ็ดแปดคน กลับเป็นเถ้าแก่ผู้รับใช้ และแขกเหรื่อที่มาดื่มกิน

คนเหล่านี้นอนกับพื้น จุดชีวิตแต่ละคนล้วนเป็นคอหอย คล้ายถูกดาบไวที่คมกล้าชนิดหนึ่งตัดขาดไป ตายโดยไม่ทันแผดร้องครวญคราง

แผ่นฟ้าแผ่นดินมืดมิด ปรากฏประกายสายฟ้าเป็นครั้งคราว เมฆดำปกคลุมทั่วท้องฟ้า แผ่นฟ้าคล้ายกับจะถูกลมแรงพัดพังทลาย

พริบตาที่ประกายสายฟ้าสว่างวูบขึ้น เห็นคนผู้หนึ่งยืนอยู่เบื้องหน้าที่ห่างไปสิบก้าว มันสวมหมวกเลัยปีกกว้าง ใส่เสื้อฟางกันฝน ไม่อาจเห็นโฉมหน้าชัดตา ยืนหยัดกับที่ราวภูเขาสีดำลูกหนึ่งที่หว่างเอวเสียบดาบโค้งแวววาวเล่มหนึ่ง

เป็นดาบโค้งที่ไม่เคยพบเห็นในแผ่นดินตงง้วน* ชนิดหนึ่ง

บนดาบโค้งเปื้อนโลหิต เป็นบุปผาโลหิตสีแดงฉาน

ตุยเมี่ยพลันนึกถึงข้อมูลที่จูกัวะซิงแซให้ไว้...คนยามที่หน้าวังเจ้ากังลกอ๋อง ถูกดาบหวนทวงวิญญาณฟันนิ้วทั้งสิบขาดไป

แก้วตาของตุยเมี่ยหดเล็กลง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"มาจากแดนแม้วหรือ?"

คนผู้นั้นผงกศีรษะรับ หาได้เอ่ยปากไม่ แว่วเสียงฟ้าร้องอีกครา ฝนยังไม่ตกลงมา เสียงฟ้าร้องคล้ายเภรีในสนามรบ ย่ำติดต่อตามกัน

---

* ดินแดนภาคกลางของประเทศ

50...อุนสุยอัน : เข็ยน

ตุยเมี่ยแยกเท้าทั้งสองออกเล็กน้อย กล่าวว่า

"เป็นเทพมรณะเจ็ดบึงคักทัง หรือว่าดาบไม่เห็นเลือดชุยลุ้ย หรือว่าดาบเดียวพันลี้มกซากิบกิบ หรือว่าเป็นเฒ่าไร้ดาบแนลิ้วเพ้ง?"

คนผู้นี้เงียบงันนิ่งนาน จึงกล่าว

"ผู้ที่ฆ่าท่านเป็นมกซากิบกิบ"

ตุยเมี่ยทราบว่า หากถามว่าคนผู้นี้เป็นใครจะไม่ได้รับคำตอบ ดังนั้นยกอ้างถึงยอดฝีมือที่ใช้ดาบในแดนแม้วคราเดียวสี่คน ขอเพียงเป็นชนชั้นยอดฝีมือ จะไม่ยอมรับว่าท่าไม้ตายของตัวเองเป็นวิชาฝีมือของผู้อื่น ต้องบอกว่าตัวเองเป็นใคร

เมื่อทราบว่าอีกฝ่ายคือดาบเดียวพันลี้มกซากิบกิบ ตุยเมี่ยถึงกับใจเขม็งตึงเครียด ในยอดฝีมือชาวแม้วที่เอ่ยนามมาทั้งสี่ นอกจากเฒ่าไร้ดาบแนลิ้วเพ้งแล้ว ถือว่าดาบเดียวพันลี้ผู้นี้มีเพลงดาบลี้ลับที่สุด

ตุยเมี่ยพลันยิ้มออกมา ถามว่า

"ท่านฆ่าคนเหล่านี้?"

ดาบเดียวพันลี้นิ่งเงียบงันไม่ตอบคำ

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"เราเป็นมือปราบ"

ได้ยินเสียงฟ้าร้องอีกครา ที่ห่างไปฝนเริ่มตกและดังใกล้เข้ามา สัมเสียงของดาบเดียวพันลี้ยังไม่เปลี่ยนแปลง กล่าวเสียงกระด้างเย็นชาว่า

"จนบัดนี้เจ้ายังคิดจับกุมเรา?"

ตุยเมี่ยผงกศีรษะกล่าวว่า

"ฆ่าคนชดใช้ชีวิต เราต้องจับกุมท่าน"

ดาบเดียวพันลี้กล่าวย้ำทีละคำว่า

"อย่างนั้นท่านต้องตาย"

เสียงขาดคำ ชักดาบโค้งจากหว่างเอว ซัดพุ่งฝ่าอากาศมาถึง

ดุยเมี่ยตวาดก้อง ยกมือหมายปิดป้องดาบโค้งคล้ายมีญาณรับรู้ วกโค้งกลางอากาศฟันใส่ท้ายทอยตุยเมี่ย

ตุยเมี่ยฟุบร่างลง คมดาบเฉียดผ่านเส้นผมไป กลับไปในมือดาบเดียวพันลี้

ในความมืดมิด ดาบโค้งเล่มนั้นเรืองรองราวอัคคีกลุ่มหนึ่ง

ตุยเมี่ยไม่รอให้ฝ่ายตรงข้ามจู่โจมลงมืออีก ชิงโถมเข้าหาราวกับเสือดาวตัวหนึ่ง

เพิ่งโถมถึงกลางคัน ประกายดาบก็พุ่งวาบจากมือดาบเดียวพันลี้อีกครา

ตุยเมี่ยตวาดก้อง กวาดเท้าเตะออก กลับเตะถูกด้ามดาบ ดาบพวยพุ่งขึ้นฟ้า ตีวงสามรอบ จากนั้นฟันฉับใส่คอหอยตุยเมี่ย

นี่นับเป็นดาบคร่าชีวิตอย่างแท้จริง

ตุยเมี่ยได้แต่ล่าถอย

เสียงขวับเมื่อดาบโค้งกลับไปในมือดาบเดียวพันลี้อีก

ฝนห่าใหญ่เทกระหน่ำลงมา รอบบริเวณถูกสานเป็นแหน้ำปากหนึ่ง

ดาบเดียวพันลี้ยืนอยู่ห่างจากตุยเมี่ยสิบกว่าก้าว

ตุยเมี่ยไม่อาจโถมทะลวงออกไป ได้แต่ตั้งรับถ่ายเดียว

ตุยเมี่ยรู้สึกใจกลางฝ่ามือเย็นเฉียบ

เมื่อครู่ขณะที่ดาบเดียวพันลี้บังคับดาบกลับไป ตุยเมี่ยความจริงสามารถถาโถมออกไป นี่เป็นช่วงเวลาที่ฝ่ายตรงข้ามจู่โจมล้มเหลว พลังสมาธิผ่อนคลายวูบหนึ่ง

ที่แล้วมาตุยเมี่ยสามารถเกาะกุมช่วงเวลาเช่นนี้ให้เป็นประโยชน์

แต่เขาขณะจะโถมออกไปใหม่ ที่ทรวงอกกลับปวดแปลบปลาบ

เป็นเหตุให้พลังลมปราณอ่อนโทรมลง

อาการเจ็บปวดนี้เกิดจากการถูกท่าประทับหัตถ์ใหญ่ของหัตถ์ใหญ่ประทับวชิระฟาดใหญ่

เมื่อครู่เขาเบี่ยงตัวเล็กน้อย หลบเลี่ยงจากท่าดรรชนีของนักศึกษา มืออำมหิตที่ทิ่มใส่จุดทั้งตง แต่ฝ่ามือของหัตถ์ใหญ่ประทับมรณะกลับฟาดถูกกลางหลังของเขาอย่างถนัดถนี่

หลังจากที่เขารับบาดเจ็บ ทราบว่าไม่ควรต่อสู้ยืดเย้อ จึงวางแผนคร่ากุมบัณฑิตร่มเหล็ก

เขาพลันบังเกิดความคิดประหลาดประการหนึ่ง...หากบ้อเซ้งอยู่ด้วยก็ประเสริฐ ดาบปีศาจเช่นนี้ มีแต่อาวุธลับของบ้อเซ้งจึงสยบพิชิตได้

ยามนั้นประกายสายฟ้าแลบแปลบอีกครา

ประกายสายฟ้าแลบแปลบ แผ่นฟ้าแผ่นดินสว่างวูบหนึ่ง ดาบในมือของดาบเดียวพันลี้ก็สว่างแวบหนึ่ง

เป็นความสว่างถึงที่สุด ตุยเมี่ยมองไม่เห็นอันใด และไม่ได้ยินเสียงดาบ ทั้งนี้เพราะฝนหนาหนักเกินไป

แต่ตุยเมี่ยแน่ใจว่าฝ่ายตรงข้ามจู่โจมดาบออกแล้ว

ตุยเมี่ยโผพุ่งกายขึ้น ที่หว่างเอวพลันปวดแปลบแสบร้อนคราหนึ่ง

ประกายสายฟ้าแลบผ่าน ในสายตาตุยเมี่ยมีแต่ความขาวโพลนแต่สามารถมองเห็นบ้างแล้ว

ดาบโค้งกลับไปในมือดาบเดียวพันลี้อีก

ตุยเมี่ยรู้สึกปวดแปลบที่ข้างเอว เขาพลันหยุดร่างกลางอากาศเปลี่ยนเป็นโถมกลับเข้าโรงเตี๊ยม

ตุยเมี่ยไม่อาจรั้งอยู่เบื้องนอกต่อกรกับดาบเดียวพันลี้ เขาไม่อาจรอถึงประกายสายฟ้าแลบอีกครั้ง ทั้งนี้เพราะโดยสัญชาตญาณ เขา

แน่ใจว่าเมื่อประกายสายฟ้าแลบอีกครา เขาไม่มีปัญญาหลบรอดจากดาบสังหารที่กระทั่งเห็นยังมองไม่เห็น

หากเขาไม่ได้รับบาดเจ็บก่อน ยังสามารถต่อสู้สักครา ตอนนี้รับบาดเจ็บ หากปะทะแตกหักมีแต่ตาย

เขาต้องช่วงชิงด้วยกำลัง มิใช่ปะทะด้วยกำลัง

ตุยเมี่ยพอทิ้งตัวลงในร้านอาหารของโรงเตี๊ยม ตะเกียงน้ำมันที่จุดอยู่สามดวงเหลือเพียงดวงเดียว

สายฝนสาดเข้ามาภายในร้าน ตุยเมี่ยอาศัยแสงตะเกียงสาดส่องเห็นเสื้อผ้าที่หว่างเอวถูกชโลมแดงฉานไปแถบหนึ่ง

ยามนั้นเสียงขวับดังขึ้น ดาวโค้งบินคว้างมาจากนอกประตู

ตุยเมี่ยทิ้งตัวลงหมอบฟุบอยู่หลังโต๊ะไม้ตัวหนึ่ง โต๊ะไม้ถูกประกายดาบฟันแยกเป็นเจ็ดแปดส่วน สภาวะดาบก็เสื่อมสิ้นสูญ บินย้อนกลับไปในความมืดเบื้องนอก

ภายในร้านอาหารของโรงเตี๊ยมมีสิ่งกีดขวางมากมาย ดาบสังหารเล่มนั้นคิดปลิดชีวิตตุยเมี่ยยังไม่ง่ายนัก

คนร้ายที่เบื้องนอกก็หยุดชะงักวูบหนึ่ง ตุยเมี่ยมองดูพื้นโต๊ะที่แหลกละเอียด และประตูที่เปิดอ้าออก พลันฉุกใจได้คิด

ประกายดาบสว่างวูบอีกครา ดาบโค้งบินคว้างเข้าร้านอาหารอีก

ตุยเมี่ยหลบวูบไปหลังเสา

มิคาดประกายดาบเปลี่ยนเป็นแหวกพุ่งใส่บัณฑิตร่มเหล็ก เสียงทึบเมื่อด้ามดาบกระทุ้งคลายจุดคี่ไฮ้ซึ่งถูกตุยเมี่ยปิดสกัดไว้ให้กับบัณฑิตร่มเหล็ก

ตุยเมี่ยใจหายวูบ จากนั้นเยือกเย็นลง ทั้งนี้เพราะบัณฑิตร่มเหล็กยังถูกปิดสกัดจุดชาอีกแห่งหนึ่ง

ดาบโค้งบินคว้างเข้ามาอีก ตุยเมี่ยตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่ปล่อย

ให้ดาบโค้งกระทุ้งคลายจุดชาให้กับบัณฑิตร่มเหล็ก

มิคาดครั้งนี้ดาบโค้งจู่โจมใส่ตุยเมี่ย ตุยเมี่ยหลบไปหลังเสา ได้ยินเสียงฉับ ดาบโค้งฟันเสาภายในหักกลางไป

ตุยเมี่ยตื่นตระหนกยิ่ง ถลันหลบไปที่หลังเสาอีกต้นหนึ่ง ดาบโค้งบินคว้างเข้าใกล้ ตัดเสาต้นนี้หักกลาง บินกลับออกไปยังความมืดเบื้องนอก

สภาวะดาบตัดเสาติดต่อกันสองต้น ยังสามารถบินกลับออกไป ความเกรี้ยวกราดรุนแรงของดาบเป็นที่ทราบได้

ดาบเดียวพันลี้สมกับที่ได้รับขนานนามเป็นนักฆ่าอันดับหนึ่งแห่งแดนแม้ว ดาบนี้มิเพียงสามารถฆ่าคนพันลี้ ยังสามารถปลิดชีวิตในร้อยก้าว

แต่ตุยเมี่ยแน่ใจว่า วิจารณ์ตามพลังฝีมือฝ่ายตรงข้ามไม่อาจเอาชนะเขา หากวิจารณ์ถึงเพลงเท้า ดาบเดียวพันลี้ยังห่างไกลจากเขา

เพียงแต่ตุยเมี่ยไม่สามารถโถมออกไป

เสียงขวับเมื่อดาบสังหารบินจู่โจมเข้ามาอีก

ตุยเมี่ยกระโดดไปยังหลังเสาอีกต้นหนึ่ง เสียงฉับเมื่อเสาต้นนี้ถูกฟันหักกลางไป

ตุยเมี่ยฉุกใจคิด ร้านอาหารนี้มีเสาทั้งหมดสี่ต้น ถูกฟันหักไปแล้วสามต้น ร้านรวงมีสภาพง่อนแง่นใกล้พังทลายลง

หากเสาต้นที่สี่ก็ถูกฟันหักด้วย ร้านอาหารพังครืนลง ตนเองไยมิใช่ถูกฝังทั้งเป็น?

พริบตาดุจประกายไฟ ดาบโค้งบินคว้างมายังเสาต้นที่สี่แล้ว

ตุยเมี่ยพลันโถมออกจากร้าน

ดาบโค้งของดาบเดียวพันลี้จู่โจมเข้ามาภายในร้าน ในมือปราศจากดาบ นับเป็นโอกาสที่ตุยเมี่ยจะได้ตอบโต้กลับไป

แต่ว่าดาบสังหารคล้ายมีญาณวิถี บินวนอยู่กลางอากาศรอบหนึ่ง เปลี่ยนเป็นจู่โจมใส่ด้านหลังของตุยเมี่ย

ตุยเมี่ยคาดการณ์ได้แต่แรก พลันย่อตัวลงหลบรอดจากดาบนี้ เท้าซ้ายขวากวาดเลียดดินกลับกวาดประตูร้านปิดลง

ดาบนี้พอจู่โจมล้มเหลวย่อมต้องบินออกจากร้าน แต่ประตูร้านพลันปิดลง ดาบจะอย่างไรมิใช่คน ไม่สามารถเปลี่ยนทิศทางปักตรึงกับประตูร้าน

ดาบพอปักใส่ประตูร้าน พลังที่แฝงมากับดาบก็บดทำลายประตูร้านแตกทลาย

ดาบเดียวพันลี้ตื่นตระหนกยิ่ง ยกมือกวักวูบ ชักจูงดาบทลายประตูร้านออกไป

นี่นับเป็นดาบที่ทำลายล้างทุกสิ่งเล่มหนึ่ง

นี่ยังเป็นวิชาควบคุมดาบที่ไม่มีวิชาฝีมือใดจู่โจมทำลายได้

แต่พริบตาที่ดาบตรึงติดกับประตูร้าน ตุยเมี่ยชิงทลายหน้าต่างออกไป

ประกายสายฟ้าแลบแปลบคราหนึ่ง ดาบโค้งยังไม่กลับมาถึงมือ ดาบเดียวพันลี้ สีหน้ามันปรากฏแววแตกตื่นลนลานขึ้น

ตุยเมี่ยตวัดเตะเท้ากลางอากาศ แยกย้ายเตะใส่ขมับซ้ายขวาของดาบเดียวพันลี้

นี่เป็นโอกาสอันประเสริฐสุด ดาบเดียวพันลี้ยามตะลึงลานต้องไม่อาจรับสองเท้าเสี่ยงชีวิตนี้ได้

ตุยเมี่ยตกลงใจเตะดาบเดียวพันลี้ตายคาเท้า ค่อยกลับไปรับดาบที่ด้านหลัง

ทุกขั้นตอนผ่านการคำนวณเป็นมั่นเหมาะ

แต่ตุยเมี่ยลืมคำนวณสิ่งหนึ่ง

56...อุนสุนอัน : เซียน

กระแสลมพลันก่อตัวขึ้น ร่มเหล็กคันหนึ่งคลี่กางออก ต้านทานสองเท้านี้เอาไว้

สองเท้าของตุยเมี่ยกลับเตะร่มที่หลอมสร้างจากเหล็กเป็นรูสองรู

แต่เท้านี้ไม่สามารถเตะถูกดาบเดียวพันลี้

ดาบเดียวพันลี้กวักมือชักจูงดาบ ตุยเมี่ยรีบถอนเท้าออกจากร่มขยับกายวูบหนึ่ง เสียงฉึกพลันดัง ดาบโค้งปักใส่กระดูกไหล่ขวาทางด้านหลัง

คราครั้งนี้ปวดแปลบปลาบจับใจ ตุยเมี่ยฝีเท้าซวนเซเสียหลักคราหนึ่ง รู้สึกว่าดาบโค้งคล้ายกับจะทะลุออกจากร่าง ดังนั้นรีบโคจรพลังหนีบดาบโค้งไว้ในกระดูกเลือดเนื้อ

ยามนี้ถึงแม้ดาบปักใส่ร่าง แต่ยังไม่ถึงกับทะลุออกจากร่าง

แต่ว่าคราครั้งนี้ตุยเมี่ยรับบาดเจ็บสาหัส ไม่สามารถประคองตนสืบไป

ตุยเมี่ยรับบาดเจ็บสาหัส ดาบเดียวพันลี้ก็สูญเสียดาบโค้ง

ตุยเมี่ยโซซัดโซเซไปหลายก้าว ขณะจะหนีหน้า ดาบเดียวพันลี้ชิงขวางทางไว้ ปลดหมวกเล้ยลงมาช้าๆ

ประกายสายฟ้าแลบแปลบ เห็นคนผู้นี้ตาแดงซ่านด้วยสายเลือด เค้าใบหน้าดุร้ายอำมหิต ขอบหมวกเล้ยในมือสะท้อนประกายมืดแวววาว

ตุยเมี่ยถอยกายไปด้านหลัง พลันได้ยินเสียงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา บัณฑิตร่มเหล็กเดินกะโผลกกะเผลก ใช้ร่มเหล็กยันกายไว้ ถลึงมองมาอย่างดุดัน

หัวใจตุยเมี่ยตกวูบลง ปากกล่าวว่า

“เรากลับเสียใจที่เมื่อครู่ไม่ได้ทำลายเท้าของท่านอีกข้างหนึ่ง”

เมื่อครู่เขาเตะใส่ดาบเดียวพันลี้สองเท้า เห็นแน่ชัดว่าจะจู่โจม

ประสบผล คิดไม่ถึงบัณฑิตร่มเหล็กสอดมือเข้ามา เป็นเหตุให้เขารับบาดเจ็บสาหัส

มาตรว่าดาบโค้งนั้นหลังจากตัดโค่นเสาทลายประตูร้านออกมา พลังที่แฝงมากับดาบลดทอนลง ตุยเมี่ยสามารถบังคับดาบอยู่ในกระดูกไหล่ ดาบเดียวพันลี้กลายเป็นสูญเสียดาบชั่วคราว แต่อาการบาดเจ็บของเขาทำให้เขาสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ไป

ตุยเมี่ยนึกเสียใจที่ตัวเองชะล่าใจ ปล่อยให้ดาบเดียวพันลี้ใช้ด้ามดาบกระทุ้งคลายจุดคี่ไฮ้ให้กับบัณฑิตร่มเหล็ก ด้วยพลังการฝึกปรือของบัณฑิตร่มเหล็ก ย่อมสามารถโคจรพลังทะลวงจุดชาจนคลายออก

บัณฑิตร่มเหล็กพานทะลวงจุดชาได้ในบัดดล สกัดท่าจู่โจมปลิดชีวิตของเขาเป็นผลสำเร็จ

บัณฑิตร่มเหล็กยิ้มอย่างเยือกเย็น กล่าวว่า

"เจ้าเตะเราขาหักข้างหนึ่ง ทะลวงร่มเหล็กของเราเป็นรู สมควรสะสางหนี้บัญชีพร้อมกันกระมัง?"

ดาบเดียวพันลี้ถือหมวกเล้ย สืบเท้าเข้ามาทีละก้าว กล่าวว่า

"คืนดาบแก่เรา"

ตุยเมี่ยฝืนยิ้มออกมา ด้วยพละกำลังของเขาตอนนี้ คิดเอาชนะบัณฑิตร่มเหล็กที่รับบาดเจ็บยังยากเย็น อย่าว่าแต่ยังมีดาบเดียวพันลี้อีกผู้หนึ่ง ยามนี้หวรรอ่อยางหดหู่กล่าวว่า

"ตกลง คืนให้แก่ท่าน"

พลางก้มเอวลง ยื่นมือกลับหลังถอนดาบออกมา ซัดพุ่งใส่ดาบเดียวพันลี้

ดาบพอถอนดึงจากร่าง โลหิตก็ฉีดพุ่งออกมา ตุยเมี่ยพลันโถมกลับเข้าร้านอาหาร

ดาบโค้งซัดใส่ดาบเดียวพันลี้ ดาบเดียวพันลี้ความจริงถลันหลบ

ได้โดยง่ายดาย แล้วค่อยสกัดจู่โจมใส่ตุยเมี่ย แต่ดาบโค้งนี้เป็นชีวิตจิตใจของดาบเดียวพันลี้ ย่อมไม่ยอมละทิ้ง ดังนั้นยื่นมือรับไว้

มันพอรับดาบ ตุยเมี่ยก็ฉวยโอกาสโถมออกไป

ดาบเดียวพันลี้ตั้งใจว่าจะรับดาบโค้งก่อน ค่อยตามล่าตุยเมี่ยยังไม่สาย

แต่บัณฑิตร่มเหล็กแค้นตุยเมี่ยจับใจ ไหนเลยปล่อยให้ตุยเมี่ยหลบหนีได้ มันใช้ร่มต่างกระบองสั้นกวาดจู่โจมใส่หว่างเอวตุยเมี่ย

ตุยเมี่ยตระเตรียมแต่แรก พลันตวัดมือวูบซัดน้ำเต้าที่แขวนอยู่ข้างเอวออกไป

บัณฑิตร่มเหล็กใช้ร่มปิดป้อง ตุยเมี่ยฉวยโอกาสโถมเข้าร้านอาหาร บัณฑิตร่มเหล็กก็ใช้ปลายแหลมของร่มสะกิดพื้นคราหนึ่ง ลอยตัวติดตามเข้าร้าน

มันพอเข้าร้านอาหาร กลับเห็นตุยเมี่ยตวัดเท้าเตะใส่เสาที่เหลืออยู่ต้นนั้น

บัณฑิตร่มเหล็กงงงันวูบหนึ่ง ไม่ทันได้คิดอันใด พลันได้ยินเสียงครืนใหญ่ ร้านอาหารของโรงเตี๊ยมพังทลายลง

บัณฑิตร่มเหล็กค่อยเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด คิดล่าถอยออกไป แต่เท้าข้างหนึ่งรับบาดเจ็บ เกิดการสะดุดเสียหลัก ล้มลงกับพื้นเศษกระเบื้องและไม้ท่อนล้วนสาดซัดใส่ร่างมัน

ดาบเดียวพันลี้พอรับดาบโค้งไว้ ก็คิดบุกเข้าร้านอาหารไปฆ่าฟัน แต่แล้วครุ่นคิด ดาบโค้งไม่สะดวกกับการใช้ในสถานที่คับแคบ ตุยเมี่ยก็เจ้าเล่ห์เพทุบาย ต้องลังเลวูบหนึ่ง พริบตาที่ลังเล ร้านอาหารของโรงเตี๊ยมก็พังครืนลง

ดาบเดียวพันลี้มุ่งความสนใจไปยังข้าวของที่พังทลายเสียหาย เห็นท่ามกลางซากไม้เศษอิฐ ปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งลุกขึ้นมา

ดาบเดียวพันลี้ลอบแค่นเสียงในใจ ไม่ส่งเสียงตวาดว่า ตวัดมือวูบ เสียงขวับเมื่อบังคับดาบโค้งพุ่งออกไป

ดาบโค้งฟันใส่วัตถุสิ่งนั้น ได้ยินเสียงแผดร้องคราหนึ่ง ดาบเดียวพันลี้รับฟังจนใจสั่นสะท้าน กวักมือรับดาบโค้งกลับมา เดินเข้าไปชมดู เห็นผู้ที่นอนเกลือกกลิ้งไปตามพื้นดินด้วยความเจ็บปวด กลับเป็นบัณฑิตร่มเหล็ก

ได้ยินบัณฑิตร่มเหล็กร้องร่ำครำครวญว่า

"ท่านทำร้ายเราแล้ว ท่านทำร้ายเราแล้ว"

ที่แท้ร้านอาหารถล่มลง บัณฑิตพัดเหล็กไม่ทันหลบหนีออกไป มันยามคับขันบังเกิดไหวพริบ รีบกางร่มออก คนซ่อนตัวอยู่ใต้ร่มเศษหินก้อนอิฐไม่อาจซัดใส่มัน กลับถูกเศษไหที่แตกกระจายพุ่งใส่หลายชิ้น สร้างความเจ็บปวดไม่เบา แต่ยังสอดส่ายสายตามองหาตุยเมี่ยมันพบว่าก่อนที่ร้านอาหารจะพังครืนลง ตุยเมี่ยชิงพุ่งตัวออกทางหน้าต่างอีกบานหนึ่ง สร้างความร้อนรุ่มใจแก่บัณฑิตร่มเหล็ก ดิ้นรนหมายลุกขึ้น

มิคาดพลันเห็นประกายสีขาววูบหนึ่ง บัณฑิตร่มเหล็กรีบกางร่มออก ดาบโค้งฟันไม่เข้า จนใจที่ร่มเหล็กถูกตุยเมี่ยเตะทะลุเป็นรูใหญ่สองรูอยู่ก่อน ปลายแหลมของดาบโค้งแทงทะลุเข้ามา ทำร้ายลูกตาข้างขวาของมัน เพิ่มความเจ็บปวดแก่บัณฑิตร่มเหล็กปางตาย

ดาบเดียวพันลี้พลังมือทำร้ายบัณฑิตร่มเหล็กบังเกิดความเสียใจแต่ว่ามันนิสัยชืดชาแล้งน้ำใจ ดังนั้นครุ่นคิด...ผู้ใดให้ท่านซ่อนตัวอยู่ที่นั้น เพียงถามว่า

"ตุยเมี่ยอยู่ที่ใด?"

บัณฑิตร่มเหล็กชี้มือไป ร้องว่า

"รีบห้ามโลหิตให้กับเรา ห้ามโลหิตให้กับเรา"

60...อุนสุยอัน : เข็ยน

ดาบเดียวพันลี้แค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"นี่เป็นเรื่องของท่านเอง"

พลางขยับกายวูบ ไล่ติดตามตุยเมี่ยไป หวนนึกถึงพายุฝนรุนแรง ตุยเมี่ยรับบาดเจ็บสาหัส ไม่เชื่อว่าอีกฝ่ายจะโบยบินขึ้นฟ้าไป หากแบกร่างบัณฑิตร่มเหล็กที่ขาเป๋เดินทาง รังแต่เป็นเครื่องถ่วง

ฝนเทกระหน่ำดังฟ้ารั่ว บัณฑิตร่มเหล็กนอนกับพื้นครวญครางออกมา

ฝนอันหนาหนักถักสานเป็นแหสีขาวอันสับสนปากหนึ่ง

ตุยเมี่ยเพิ่งหยุดยั้งลง พบว่าน้ำฝนใต้เท้าเป็นสีแดง

ตุยเมี่ยออกท่องเที่ยวหลายปี ทุกครั้งมีแต่เขาตามล่าชีวิตผู้อื่น ครั้งนี้กลับเป็นผู้อื่นล่าชีวิตของเขา

เขาทราบว่าตัวเองไม่อาจวิ่งอยู่กลางสายฝนนานเกินไป ที่นี้ในรัศมีห้าลี้ ไม่ค่อยมีบ้านเรือน ตนเองก็ไม่อาจพักอาศัยในบ้านช่องผู้คนธรรมดา เพราะกลัวว่าจะชักนำเภทภัยให้แก่เจ้าบ้าน

ละแวกใกล้เคียงมีชาติตระกูลบู๊ลิ้มเพียงแห่งเดียว เรียกว่าหมู่ตึกไซมึ้ง ประมุขหมู่ตึกไซมึ้งเต้งถูกผู้คนทำร้ายถึงแก่ชีวิต ไซมึ้งกงจื้อ (คุณชายแซ่ไซมึ้ง) ก็ดูแลหมู่ตึกแทน มีพฤติการณ์กึ่งธัมมะกึ่งอธรรม ตาขอทองทั้งคู่พิชิตไปทั่วยุทธจักร ดังนั้นตุยเมี่ยตกลงใจไปขอพักอาศัยที่หมู่ตึกไซมึ้ง

ก่อนที่ตุยเมี่ยจะหลบหนีถึงหน้าประตูหมู่ตึกไซมึ้ง ฝนเริ่มเบาบางลง แต่เขามีความรู้สึกว่า ศัตรูไล่ติดตามใกล้เข้ามามากแล้ว

หากเป็นยามปรกติ ด้วยวิชาตัวเบาของเขา จึงไม่กลัวถูกดาบเดียวพันลี้ไล่ตามทัน แต่ว่ารับบาดแผลดาบสองแห่ง ถูกฟาดใส่อีกฝ่ามือเป็นเหตุให้พลังฝีมือของเขาลดทอนลงมากมาย

ตุยเมี่ยหยุดเท้าที่หน้าประตูหมู่ตึก ยกมือตบประตูเหล็ก ในใจนึกโชคดีที่น้ำฝนชะล้างคราบโลหิตไป

หวนนึกถึงไซมึ้งกงจื้อต่อให้มีนิสัยสันโดษกว่านี้ เห็นแก่ความเป็นสหายร่วมเดียวกัน บวกกับชื่อเสียงของจูกัวะซิงแซ คงไม่ถึงกับไม่ให้ความคุ้มครองเขา

ตุยเมี่ยตบประตูเป็นเวลานาน ค่อยมีคนมาเปิดประตู เป็นบ่าวไพร่ผู้หนึ่งกางร่มออก ชูตะเกียงน้ำมันขึ้น ถามว่า

"เป็นผู้ใด ดึกดื่นค่อนคืน..."

มันส่องเห็นตุยเมี่ยหลั่งโลหิตโชมกาย สร้างความแตกตื่นจนไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

ตุยเมี่ยล้วงยาเม็ดจากอกเสื้อเม็ดหนึ่งกลืนกินลงไป ค่อยกล่าวว่า

"บอกต่อเสียวจึงจู้ (นายเล็ก) ของพวกท่านว่าศิษย์ของจูกัวะซิงแซแห่งนครหลวงมารบกวน"

บ่าวไพร่นั้นพอฟังว่าผู้มาเป็นคนของจูกัวะซิงแซ ก็วิ่งกลับไปรายงาน จากนั้นชักนำชายหนุ่มชุดแพรผู้หนึ่งออกมา

ชายหนุ่มชุดแพรไม่กางร่ม แต่น้ำฝนกระเซ็นออกรอบข้าง ไม่พุ่งถูกเสื้อผ้ามันแม้สักหยดเดียว แสดงว่ามีพลังการฝึกปรือกล้าแข็งยิ่ง

ตุยเมี่ยฝืนใจทักทายว่า

"ไซมึ้งกงจื้อ?"

ชายหนุ่มชุดแพรประคองตุยเมี่ยไว้ ถามว่า

"ท่านเป็นใคร?"

ตุยเมี่ยหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ศิษย์คนที่สามของจูกัวะซิงแซ...ตุยเมี่ย"

ชายหนุ่มชุดแพรคือไซมึ้งกงจื้อเอง มันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

กล่าวว่า

"อาซิ่ว รีบไปนำยาสมานแผลกับผ้าพันแผลมา พร้อมกับบอกให้อาฮกเปิดห้องเหมยรับแขก"

ตุยเมี่ยมองดูห้องศิลาที่ตั้งชื่อว่าห้องเหมย เห็นสามด้านล้วนเป็นผนังศิลา ด้านหนึ่งเป็นประตู ประตูเปิดอ้าออก ไซมึ้งกงจื้อยืนอยู่ที่นั้นอย่างยิ้มแย้ม

ตุยเมี่ยมองดูปากแผลตัวเองที่ได้รับการใส่ยาพันผ้าพันแผล ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ไซมึ้งกงจื้อ ขอบคุณท่านที่ยื่นมือช่วยด้วยธัมมะ"

ไซมึ้งกงจื้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่นับเป็นอย่างไรได้ หากตุยเมี่ยเฮียไม่ตำหนิข้าพเจ้าไม่ประมาณตน ลองบอกว่าถูกผู้ใดทำร้ายบาดเจ็บ ดาขอคู่ของข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยปละละเว้นมัน"

ตุยเมี่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ต่อสู้กับผู้คน พลาดพลั้งรับบาดเจ็บ ถือว่าแล้วกันไป ไม่ต้องรบกวนกงจื้อแล้ว"

ไซมึ้งกงจื้อพลันกล่าวว่า

"ดูจากอาการบาดเจ็บของพี่ท่าน คล้ายถูกดาบทำร้าย เกรงว่าเป็นดาบโค้งแดนแม้ว หรือดาบพม่าแถบฮุ้นหนำ ที่กลางหลังมีรอยประทับฝ่ามือสีดำ คล้ายเป็นวิชาประทับหัตถ์ใหญ่ ไม่ทราบถูกต้องหรือไม่?"

ตุยเมี่ยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"กงจื้อมีสายตาแหลมคมนัก"

ในใจลอบนับถือเลื่อมใสไซมึ้งกงจื้อผู้นี้ไม่น้อย

ยามนั้นบ่าวไพร่อาซิ่วเดินเข้ามา กระซิบที่ข้างหูไซมึ้งกงจื้อ

หลายคำ ไซมึ้งกงจื้อหน้าแปรเปลี่ยนไป จากนั้นยิ้มออกมากล่าวว่า

"วันนี้ประหลาดแท้ กลับมีแขกมาเยือนอีก"

ตุยเมี่ยฉุกใจคิดกล่าวว่า

"กงจื้อ..."

ไซมึ้งกงจื้อโบกมือกล่าวว่า

"ไม่ต้องกล่าวแล้ว หากมีคนมาสอบถามถึงร่องรอยพี่ท่าน ข้าพเจ้าย่อมผลักไสว่าไม่ทราบ"

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"รบกวนกงจื้อแล้ว"

ไซมึ้งกงจื้อยิ้มเล็กน้อย ขอตัวล่าถอยออกไป

ตุยเมี่ยหลับตาพักผ่อนครู่หนึ่ง อาการปวดที่ทรวงอกค่อยทุเลา บาดแผลดาบทั้งสองแห่งก็ไม่มีโลหิตไหลอีก ดาบที่ชายโครงเพียงสะกิดผิวหนังเป็นบาดแผล แต่ดาบที่ปักใส่กระดูกไหล่ เพียงขยับตัวก็ปวดแปลบจับใจ

ชั่วครู่ให้หลัง ไซมึ้งกงจื้อเดินเข้ามาอย่างยิ้มแย้ม กล่าวว่า

"ผู้มาท่าทางดุร้ายหมายขวัญ แต่ถูกข้าพเจ้าขับไล่ไปแล้ว"

ตุยเมี่ยคลายใจลง กล่าวว่า

"ขอบคุณกงจื้อที่ให้ความคุ้มครอง"

ไซมึ้งกงจื้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่ท่านถูกทำร้ายหนึ่งฝ่ามือสองดาบ ยังสามารถหลบหนีถึงหมู่ตึกเรา เพียงหนึ่งชั่วยามสีหน้าก็ดีขึ้นมากนัก นับเป็นบุรุษเหล็กอันเข้มแข็งจริงๆ"

ตุยเมี่ยเพียงยิ้มเล็กน้อย ไม่กล่าวว่ากระไร

ยามนั้นบ่าวไพร่อีกผู้หนึ่งนามอาฮกถือเสื้อผ้าชุดหนึ่ง เดินถึงด้านหลังตุยเมี่ย กล่าวว่า

"นายท่านเปลี่ยนเสื้อผ้าดีหรือไม่? ระวังว่าจะเป็นหวัด"

ตุยเมี่ยเหลียวหน้าไป ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ต้องแล้ว เราใส่เสื้อผ้าชุดนี้จนเคยชิน"

อาฮกกล่าวอย่างยืนกรานว่า

"แต่ว่ามันเปียกชุ่มแล้ว"

ตุยเมี่ยขณะจะรับเสื้อผ้ามาสวมใส่ พลันเห็นอาฮกมีสีหน้าแปลกประหลาดยิ่ง ต้องมองดูแวบหนึ่ง เห็นในลูกตาของอาฮกสะท้อนเงาร่างของไซมึ้งกงจื้อ ซึ่งถือตาขอสีทองแวววาวคู่หนึ่งยืนประชิดอยู่ด้านหลังของเขา

ประกายตาขอวูบขึ้นแวบหนึ่ง เกี่ยวจู่โจมลงมา

ตุยเมี่ยรีบคว้าจับอาฮก สะบัดเหวี่ยงไปด้านหลัง ตัวเองโถมไป เบื้องหน้าหลายก้าว แต่ปากแผลปวดแปลบปลาบ ต้องยืนพิงกับผนังห้อง

ไซมึ้งกงจื้อใช้ตาขอคู่หมายมั่นสังหาร พอจู่โจมลงมือก็ไม่ทันรั้งกลับคืน ปักฉึกใส่ทรวงอกอาฮกอย่างถนัดถนี่

ตุยเมี่ยเนื่องจากร่างกายอ่อนแอ ไม่สามารถตอบโต้กลับไปได้ แต่หอบหายใจกล่าวว่า

"ท่าน...ท่าน..."

ไซมึ้งกงจื้อจู่โจมพลาดเป้า ก็ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ไหวพริบอันปราดเปรียวนัก มิน่าเล่ากวนเล่าเอี้ยจื้อ บู๊เล่าตั่ว (อันดับหนึ่งแซ่บู๊) และบัณฑิตเตียผนึกกำลัง ยังจัดการท่านไม่ได้"

ตุยเมี่ยกลับคืนสู่ความเยือกเย็น แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านก็เป็นหนึ่งในสิบสามคนร้าย?"

ไซมึ้งกงจื้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารับหน้าที่ติดต่อทางทิศใต้ นอกจากจอมอสูรแซ่ซิแล้ว

กวนเล่าเอี้ยจื้อ ดาบโค้งแดนแม้ว บัณฑิตเตีย สองพี่น้องตระกูลบู๊ล้วนได้รับการติดต่อจากข้าพเจ้า”

ตุยเมี่ยกล่าวคำ ‘ประเสริฐ’ ไซมึ้งกงจื้อกล่าวสืบต่อ”

“ข้าพเจ้ามิสู้แนะนำสหายเก่าผู้หนึ่งต่อท่าน

เพิ่งกล่าวจบ เห็นคนสวมหมวกเล้ยปีกกว้างผู้หนึ่งเดินเข้ามาดุจวิญญาณภูตพราย

หัวใจตุยเมี่ยตกวูบลง คนผู้นี้สวมหมวกเล้ยใส่เสื้อฟางกันฝนหว่างเอวเสียบดาบโค้ง คือดาบเดียวพันลี้มกซากิบกิบ

ไซมึ้งกงจื้อกล่าวว่า

“แขกผู้นี้เที่ยวตามหาท่าน ข้าพเจ้าบอกว่าไม่ต้องตามหาแล้วมันอยู่ในห้องศิลาหลังนี้เอง ดังนั้นมันรุดมาหาท่าน”

ตุยเมี่ยยืนพิงผนังศิลา ทอดถอนใจกล่าวว่า

“ดูท่าเราเข้าพักผิดที่แล้ว”

ไซมึ้งกงจื้อหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

“หมู่ตึกไซมึ้งด้านใต้ หุบเขาอาวเอี้ยงด้านเหนือ ไหนเลยปล่อยให้ผู้คนเข้าออกตามใจปรารถนาได้?”

พลันเห็นบ่าวไพร่อาซิ่วรีบรุดเข้ามา กระซิบที่ข้างหูไซมึ้งกงจื้อหลายคำ ไซมึ้งกงจื้อหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวกับดาบเดียวพันลี้ว่า

“บัณฑิตเตียก็มาแล้ว ท่านมิใช่บอกว่ามันตายแล้วหรอกหรือ?”

ดาบเดียวพันลี้แค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

“มันเดินกลับมาเอง?”

บ่าวไพร่อาซิ่วกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

“มีชายหนุ่มสองคนส่งเขากลับมา”

ดาบเดียวพันลี้แค่นเสียงดังเฮอะ ไซมึ้งกงจื้อกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“บัณฑิตเตียกลับมาก็ประเสริฐ ให้มันเข้ามายังที่นี้ เพื่อสำเร็จ

โทษคนที่ทำร้ายมันเอง คนที่ส่งมันมาทั้งสอง ให้ลงมือฆ่าทิ้ง”

อาซิ่วรับคำ ล่าถอยออกไป ไซมึ้งกงจื้อหันไปทางตุยเมี่ยกล่าวว่า

“สหายเก่าของท่านมาอีกคนหนึ่งแล้ว”

ตุยเมี่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

“สหายเก่าคนหนึ่งถือว่ามากพอ ในชีวิตของคนยากพบพานผู้รู้ใจ คิดไม่ถึงคืนนี้กลับรุดมาถึงสามคน”

ไซมึ้งกงจื้อกล่าวว่า

“ฟังว่าสี่ยอดมือปราบมากไหวพริบปฏิภาณ ตอนนี้ดูจากสถานการณ์ ต่อให้ท่านเป็นจูกัวะซิงแซก็ยากหลบหนีไปได้”

ตุยเมี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

“นี่เรียกว่าเข้าพักโรงเตี๊ยมโจร ไม่อาจโทษว่าผู้คน”

ไซมึ้งกงจื้อหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

“พ้นจากคืนนี้ สี่ยอดมือปราบจะเหลือเพียงสามคนแล้ว”

ดาบเดียวพันลี้แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

“อีกสามคนก็ไม่มีชีวิตยืนยาว”

ยามนั้นปรากฏคนผู้หนึ่งลากฝีเท้าเดินเข้ามา พอเห็นตุยเมี่ยสร้างความโกรธแค้นจนกลับหัวร่อออกมา กล่าวว่า

“วิเศษแท้ ต่อให้เจ้าสามารถเหินฟ้าดำดิน ก็ไม่อาจหนีรอดได้”

คนผู้นี้คือบัณฑิตร่มเหล็กเตียฮือเงา มันร่างเปียกชุ่มโชก ตาบอดขาเป๋ มีสภาพทุลักทุเลยิ่ง พอเห็นดาบเดียวพันลี้ ก็กระชากเสียงว่า

“ท่านผู้นี้วิเศษแท้ เรารับบาดเจ็บ ท่านกลับไม่แยแสสนใจ หากมิใช่ชายหนุ่มที่ไม่รู้จักดีชั่วสองคนประคองเรามา เราคงเจ็บปวดทรมานอยู่ที่นั้นจวบจนตาย”

ดาบเดียวพันลี้แค่นเสียงอย่างเย็นชา หาตอบคำไม่ บัณฑิตร่มเหล็กคล้ายเกรงกลัวดาบเดียวพันลี้อยู่บ้าง ไม่กล้าเอะอะอาละวาดต่อไป

ไซมึ้งกงจื้อกล่าวเกลี้ยกล่อมว่า

"แล้วกันไปเถอะ หากมิใช่ดาบโค้งมกไล่ต้อนศัตรูของท่านถึงที่นี้ ท่านไยมิใช่ไม่อาจล้างแค้นได้?

บัณฑิตร่มเหล็กกระซากเสียงว่า

"แต่ว่าดาบโค้งของมันทำร้ายตาขวาของเราบอดไป"

ไซมึ้งกงจื้อลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวกับบัณฑิตร่มเหล็กว่า

"ต่อให้ท่านไม่ได้รับบาดเจ็บ ก็ไม่แน่ว่าจะเป็นคู่มือมัน มิสู้จัดการกับมือปราบผู้นี้ก่อน วันหน้าค่อยไปร้องเรียนต่อนายเหนือ"

บัณฑิตร่มเหล็กได้แต่ข่มเพลิงโทสะไว้ ไซมึ้งกงจื้อกล่าวอีกว่า

"เราสั่งให้อาซิ่วฆ่าผู้คนที่ประคองมาทั้งสองคนแล้ว"

บัณฑิตร่มเหล็กกล่าวโดยไม่แยแสสนใจว่า

"ฆ่าทิ้งก็ดี พวกมันจะได้ไม่ต้องถามนั่นถามนี่เป็นที่รำคาญ"

ไซมึ้งกงจื้อหันไปกล่าวกับตุยเมี่ยว่า

"ตอนนี้ถึงรอบจัดการกับท่านแล้ว"

ตุยเมี่ยกวาดตามอง เห็นประตูห้องถูกปิดกั้น ไม่มีช่องทางหลบหนี ได้แต่ตระเตรียมสู้ตาย

ไซมึ้งกงจื้อกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านชดใช้ชีวิตของสองพี่น้องตระกูลบู๊กับกวนเล่าเอี้ยจื้อมาเถอะ"

บัณฑิตร่มเหล็กกล่าวว่า

"มันกลับไม่ได้เป็นคนฆ่าผู้คนทั้งสามนั้น ที่แท้บู๊เล่ายี่ (อันดับสองแซ่บู๊) ถูกบู๊เล่าตั่ว (อันดับหนึ่งแซ่บู๊) ฆ่าตาย ภายหลังพวกเราทราบเรื่องนี้ กวนเล่าเอี้ยจื้อ (นายผู้เฒ่าแซ่กวน) คิดคร่ากุมตัวบู๊เล่า

ตั่วไปส่งมอบต่อนายเหนือ กลับถูกบู๊เล่าตั่วแพร่พิษสังหาร กวนเล่าเอี้ยจิ้วก่อนตายฟาดบู๊เล่าตั่วตายคามือ เราไม่ทันระวัง ก็ถูกเจ้าผู้นี้ทำร้ายขาหักข้างหนึ่ง กำลังจะเค้นถามความจริง ดาบโค้งมกก็มาแล้ว"

ไซมึ้งกงจื้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงเข้าใจว่า เมื่อส่งท่าน บู๊เล่าตั่วกับกวนเล่าเอี้ยจื้อไป ก็สามารถจัดการกับมือปราบผู้นี้ แต่ไม่เห็นพวกท่านกลับมา จึงขอให้ดาบโค้งมกรุดไปชมดู กล่าวไปดาบโค้งมกเป็นผู้มีบุญคุณช่วยชีวิตท่าน"

ดาบเดียวพันลี้ปลดดาบโค้งลงมา กล่าวกับตุยเมี่ยว่า

"ดูว่าเจ้าหลบรอดเราได้สักกี่ดาบ?"

ขาดคำ ซัดดาบโค้งออก

พลันได้ยินเสียงแค่นอย่างเย็นชา เงาร่างสายหนึ่งเหินละลิ่วเข้ามา ดาบนี้จึงปักใส่ร่างมัน

เสียงโครมเมื่อคนผู้นั้นร่วงลิ่วลง ที่ทรวงอกปักไว้ด้วยดาบโค้ง คนขาดใจตายไป กลับเป็นบ่าวไพร่นามอาซิ่ว

ดาบโค้งพอปักใส่ร่างอาซิ่ว ความจริงสมควรบินหวนกลับไปในมือดาบเดียวพันลี้ มิคลาดคนผู้หนึ่งทิ้งตัวลงจากกลางอากาศ ใช้มือข้างหนึ่งกดด้ามดาบ พลังหวนของดาบถูกสลายคลายไป ดาบยังคงค้างอยู่ในร่างอาซิ่ว

คนที่กดดาบเอาไว้ต้องเป็นผู้ชำนาญการใช้อาวุธลับ ไม่เช่นนั้นไม่สามารถคำนวณจังหวะเวลาเป็นมั่นเหมาะ ทำลายวิชาดาบหวนทวงวิญญาณได้

เห็นคนที่กดดาบเอาไว้ เป็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา สายตากระจ่างแจ่มใส แต่ร่างท่อนล่างว่างเปล่า ที่แท้เป็นคนเท้าพิการผู้หนึ่ง

ดาบเดียวพันลี้สูญเสียดาบคู่มือไป อดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้

ตุยเมี่ยพอเห็นผู้มา บังเกิดความลิงโลดยินดียิ่ง ร้องว่า

"ศิษย์พี่ใหญ่"

ชายหนุ่มเท้าพิการกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"ศิษย์น้องที่สาม พวกเราเร่งรุดมาสาย เป็นเหตุให้ท่านรับบาดเจ็บ"

ชายหนุ่มผู้นี้คือมือปราบอันดับแรกในสี่ยอดมือปราบ...บ้อเช้งนั่นเอง

ดาบเดียวพันลี้บันดาลโทสะ กระชากเสียงว่า

"ที่แท้เป็นคนพิการผู้หนึ่ง"

ตุยเมี่ยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ที่ท่านพบพานเป็นผู้ชำนาญการใช้อาวุธลับที่แท้จริง"

ไซมึ้งกงจื้อส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าอาศัยท่านคนเดียวสามารถช่วยเหลือมัน?"

พลันได้ยินสุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังขึ้นที่หน้าประตูว่า

"ยังมีข้าพเจ้า"

เห็นชายหนุ่มหน้าตาเย็นชากระด้างผู้หนึ่งยืนอยู่หน้าประตูราวกระบี่เล่มหนึ่ง

ตุยเมี่ยส่งเสียงร้องด้วยความยินดีว่า

"ศิษย์น้องที่สี่"

ชายหนุ่มที่หน้าประตูคือแนฮ้วย แนฮ้วยกล่าวอย่างเสียใจว่า

"ศิษย์พี่ที่สาม อภัยที่พวกเรามาสาย"

บัณฑิตร่มเหล็กถึงกับปากอ้าตาค้าง ตะกุกตะกักว่า

"พวกเจ้า...ที่แท้พวกเจ้าเป็น..."

บ้อเช้งกับแนฮ้วยสามารถรุดมาทันเวลา หาใช่เหตุบังเอิญไม่

70...อุบสุยอัน : เขียน

หลังจากที่ทั้งสองกราบลาจูกัวะซิงแซ เดินทางออกจากนครหลวง ก็สืบหาข่าวคราวของตุยเมี่ย

ตุยเมี่ยทิ้งรหัสพิเศษเฉพาะไว้ ดังนั้นพวกเขาสืบเสาะถึงโรงเตี๊ยมแห่งนั้น ขณะที่ตุยเมี่ยรับบาดเจ็บหลบหนี ไม่ทันทิ้งรหัสไว้ เบาะแสจึงขาดสะบั้นแต่กลางคัน

แต่คำกล่าวที่ว่าดีชั่วมีผลตอบสนอง นับว่าไม่ผิด บัณฑิตร่มเหล็กคิดจัดการกับตุยเมี่ย กลับถูกดาบโค้งของดาบเดียวพันลี้ทำร้าย ดาบเดียวพันลี้ไม่สนใจความเป็นตายของบัณฑิตร่มเหล็ก ทิ้งคนไว้ที่นั้น ประจวบกับถูกบ้อเซ้งและแนฮ้วยพบพาน

บ้อเซ้งกับแนฮ้วยพอเห็นน้ำเต้าที่ตกหล่นบนพื้น จดจำออกว่าเป็นสิ่งของของตุยเมี่ย ตุยเมี่ยนิยมร่ำสุรา ตอนนี้กระทั่งน้ำเต้าที่ใช้บรรจุสุราก็ทิ้งขว้าง แสดงว่าสถานการณ์รีบร้อนคับขัน ดังนั้นสอบถามบัณฑิตร่มเหล็กดู

บัณฑิตร่มเหล็กไม่ยอมให้ความกระจ่างอันใด เพียงบอกให้ทั้งสองส่งมันกลับมายังหมู่ตึกไซมึ้ง คนทั้งสองฉุกใจคิด ฉวยโอกาสปะปนเข้าหมู่ตึกมาชมดู

มิคาดพอเข้าสู่หมู่ตึกไซมึ้ง บัณฑิตร่มเหล็กกลับผละจากไป ปรากฏบ่าวไพร่ผู้หนึ่งลอบฆ่าทางด้านหลัง แต่มันไหนเลยเป็นคู่มือของมือปราบทั้งสองกลับถูกสยบไว้ หลังจากเค้นถามความจริงก็รีบรุดมายังห้องศิลา พอดีช่วยชีวิตตุยเมี่ยทันเวลา

ยามนั้นบ้อเซ้งแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

“พวกเราหรือ? พวกเราเป็นคนที่ท่านพอข้ามสะพานมาก็รื้อไม้กระดานทิ้ง”

บัณฑิตร่มเหล็กตะลึงลานกับที่ ไซมึ้งกงจื้อแค่นเสียงดัง ‘เฮอะ’ กล่าวว่า

"พวกท่านมาแล้ว เพียงแต่ตกตายร่วมกันเท่านั้น"

เสียงขาดคำพลันตวัดตาขอคู่ชิงจู่โจมใส่ตุยเมี่ย

พลันปรากฏเงาคนถลันวูบ เงาร่างสายหนึ่งยืนขวางหน้าดุจทวนยาวเล่มหนึ่ง เป็นแนฮ้วยเอง

ไซมึ้งกงจื้อปักตาขอคู่ลง เปลี่ยนเป็นเกี่ยวใส่แนฮ้วย

แนฮ้วยขยับข้อมือคราหนึ่ง ก็ชักกระบี่จากฝัก

กระบี่คล้ายอสรพิษลอดผ่านตาขอทั้งคู่เข้าไปแทงใส่คอหอยมัน

ไซมึ้งกงจื้อหน้าแปรเปลี่ยนไป พลิกตัวถอยห่างไปวาเศษ หลบรอดจากกระบี่นี้

แต่แนฮ้วยสะอึกถึงเบื้องหน้า เสียงซี่เมื่อเลือกแทงออกอีกหนึ่งกระบี่

ไซมึ้งกงจื้อยกตาขอทองปิดป้อง แนฮ้วยก็แทงออกอีกกระบี่ ไซมึ้งกงจื้อปิดป้องต้านทานไว้อีก กระบี่ยิ่งทิ่มแทงยิ่งรวดเร็ว ไซมึ้งกงจื้อยิ่งต้านทานยิ่งเร่งร้อน หนึ่งรุกหนึ่งตั้งรับ ได้ยินเสียงติงติงดังไม่ขาดหู แนฮ้วยกลับกลายเป็นประกายกระบี่ผืนหนึ่ง ไซมึ้งกงจื้อก็กลายเป็นเงาตาขอกลุ่มหนึ่ง

ไซมึ้งกงจื้อพอเคลื่อนไหว ดาบเดียวพันลี้ก็เคลื่อนไหวแล้ว

มันคิดโถมเข้าหาซากศพของอาซิ่ว

ทั้งนี้เพราะอาวุธที่สร้างชื่อให้แก่มันยังค้างอยู่ในร่างอาซิ่ว

มันพอขยับตัว บ้อเซ้งพลันเงยหน้าขึ้น สองตาสาดประกายดุจสายฟ้า จับจ้องมองจนดาบเดียวพันลี้สยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ

มันแทบแน่ใจว่าหากตัวเองโถมออกไปโดยพลการ ผู้ตายต้องเป็นมัน

ดังนั้นความเคลื่อนไหวของมันเปลี่ยนเป็นเชื่องช้าและเยือกเย็น ปลดหมวกเล้ยบนศีรษะลงมาอย่างช้าๆ

72...อุนสุยอัน : เซียน

เมื่อสามสิบปีก่อน มันยังไม่ทันเข้าร่วมกับขบวนการสิบสามฆาตกร ยังไม่เรียนรู้เคล็ดวิชาดาบหวนทวงวิญญาณ ก็อาศัยหมวกเล้ยใบนี้สร้างชื่อสะท้านแดนแม้ว

บ้อเซ้งจับจ้องมองมันอย่างเย็นชา กล้ามเนื้อทุกส่วนผ่อนคลายขยับนิ้วทั้งสิบ คราใดที่เขม็งเกร็งจะเคลื่อนไหวราวลูกเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

ทางด้านบัณฑิตร่มเหล็กพลันหุบร่มเหล็กลงปักใส่กลางหลังแนฮ้วย

ได้ยินเสียงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา สุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่านที่นับถือ ให้เราสนิทสนมกับท่านเอง"

เสียงดังเท้าเตะกราดมาถึง

เจ้าของเท้าคือตุยเมี่ยเอง

บัณฑิตร่มเหล็กไม่ทันหลบเลี่ยง ได้แต่ใช้ร่มเหล็กต้านปะทะอย่างหักโหม

ทั้งสองถูกกระแทกถอยไปคนละสองก้าว ปากแผลที่กระดูกไหล่ตุยเมี่ยปริแตกออก ส่วนตาขวาของบัณฑิตร่มเหล็กปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา

ได้ยินตุยเมี่ยกล่าวเสียงกังวานว่า

"ศิษย์พี่ใหญ่ ศิษย์น้องที่สี่ ดาวเดียวพันลี้สันโดษพิกล ไซมึ้งกงจื้อกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ หากคิดจับเป็น ให้คร่ากมบัณฑิตร่มเหล็ก"

ความหมายในวาจาเท่ากับบอกต่อบ้อเซ้งกับแนฮ้วย ให้จู่โจมสังหารอย่างเต็มที่

ตุยเมี่ยตามล่านักศึกษามืออำมหิตบู๊เซ่งตังหลายวัน ล่วงรู้พลังฝีมือของผู้คนขบวนนี้เป็นอย่างดี หากคิดจับเป็นเกรงว่ายากเย็นยิ่ง

บัณฑิตร่มเหล็กรับฟังจนบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหม ตวาดว่า

"ผู้ใดเป็นผู้ใดตาย ยังไม่ทราบชัด"

จากนั้นสืบเท้าออกไปควงร่มเหล็กด้วยท่าบุปผาพิรุณพร่างพรมปักจู่โจมใส่

คนทั้งหกแยกเป็นสามคู่ ต่อสู้กันเป็นพัลวัน

แต่มีอยู่คู่หนึ่งที่ไม่ได้ต่อสู้ เป็นการศึกโดยที่ไม่ได้เปิดฉากต่อสู้กัน

แต่การศึกที่สงบนิ่ง ยังหวาดเสียวกว่าการลงมือต่อสู้กันอีก

ดาบเดียวพันลี้กับบ้อเซ้ง ล้วนรอคอยช่วงเวลาที่อีกฝ่ายสมาธิผ่อนคลาย

ขอเพียงอีกฝ่ายสมาธิผ่อนคลาย พวกมันจะใช้อาวุธลับจู่โจมสังหาร

ดาบเดียวพันลี้มีชื่อที่แดนแม้ว ฆ่าคนมากมายนับไม่ถ้วน ทุกครั้งก่อนที่จะฆ่าคน จะเห็นคู่ต่อสู้แตกตื่นพรั่นพรึง ประหวั่นลนลานร้องร่ำคร่ำครวญ ยังไม่อาจรอดพ้นจากเงื้อมมือมัน

แต่ว่าชายหนุ่มเบื้องหน้านี้เปรียบกับมันยังหนักแน่นกว่า เยือกเย็นยิ่งกว่า

มันความจริงคิดรอต่อไป แต่ในคู่ต่อสู้ทั้งสองคู่ มีอยู่คู่หนึ่งปรากฏผลแพ้ชนะแล้ว

ตุยเมี่ยพลันตวัดเท้าเตะร่มเหล็กของบัณฑิตร่มเหล็กปลิวกระเด็นไป

ตุยเมี่ยความจริงมีฝีมือเหนือล้ำกว่านักศึกษามืออำมหิต นักศึกษามืออำมหิตมีฝีมือเหนือกว่าบัณฑิตร่มเหล็ก ตอนนี้ตุยเมี่ยถูกทำร้ายหนึ่งฝ่ามือสองดาบ ส่วนบัณฑิตร่มเหล็กถูกทำร้ายขาหักตาบอด มาตรว่าอาการบาดเจ็บที่กระดูกไหล่ของตุยเมี่ยจะหนักหนา แต่อาการบาดเจ็บที่ตาขวาของบัณฑิตร่มเหล็กหนักหนายิ่งกว่า

ภายใต้อาการบาดเจ็บเช่นนี้ หากคู่ต่อสู้ของตุยเมี่ยเป็นนักศึกษา

มืออำมหิต ยังอาจสู้เสมอกัน แต่พลังฝีมือของบัณฑิตร่มเหล็กยังเป็นรองตุยเมี่ยอยู่ช่วงหนึ่ง

ทั้งสองต่อสู้กันทั้งที่รับบาดเจ็บ สามสิบกระบวนท่าให้หลังตุยเมี่ย ก็เตะร่มของบัณฑิตร่มเหล็กหลุดจากมือ

ดาบเดียวพันลี้เห็นเช่นนั้น ทราบว่าหากยังไม่ลงมือ ตุยเมี่ยพอฆ่าบัณฑิตร่มเหล็กต้องเข้ามาช่วยเหลือบ้อเซ้ง หากอยู่ในสภาพสองต่อหนึ่ง มันยิ่งยากจะรับมือได้

ดังนั้นดาบเดียวพันลี้ลงมือในบัดดล

มันซัดหมวกเล้ยบินคว้างออกไป

มันพอลงมือ บ้อเซ้งก็ลงมือดุจสายฟ้า

ศัตรูไม่เคลื่อนไหว เราไม่เคลื่อนไหว ศัตรูคิดเคลื่อนไหว เราเคลื่อนไหวก่อน

คนทั้งสองล้วนเป็นผู้ชำนาญการใช้อาวุธลับแห่งยุค

พริบตาที่หมวกเล้ยบินคว้างออก บ้อเซ้งก็ขยับตัวคราหนึ่งปรากฏมีดใบหลิวเจ็ดเล่มพุ่งใส่หมวกเล้ย

มีดบินทั้งเจ็ดเล่มกระเด็นกระดอนลงสู่พื้น หมวกเล้ยยังคงบินคว้างเข้าหาบ้อเซ้ง

บ้อเซ้งไม่รู้จักวิทยายุทธ์ เขาสามารถหลบรอดจากหมวกเล้ยที่บินคว้างเข้ามาปานจักรผันหรือ?

บ้อเซ้งไม่ได้หลบเลี่ยง เพียงตวัดมือขึ้น ซัดลูกบัวเหล็กห้าลูกใส่หมวกเล้ย

หมวกเล้ยสั่นสะเทือนคราหนึ่ง พลังหวนที่แฝงมากับหมวกกระแทกลูกบัวเหล็กทั้งห้าลูกปลิวกระเด็นไป

หมวกเล้ยยังบินจู่โจมเข้ามา

บ้อเซ้งมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง ซัดลูกกลมเหล็กอีกสองลูกใส่หมวกเล้ย

ยามนี้หมวกเล้ยอยู่ห่างจากช่วงคอของบ้อเซ้งไม่ไกลนัก ลูกกลมเหล็กทั้งสองลูกยังถูกกระแทกกระเด็น แต่หมวกเล้ยก็ชะงักงันวูบหนึ่ง

หมวกเล้ยหลังจากชะงักงันวูบ ยังมีพลังหลงเหลือ บินจู่โจมเข้ามาอีก

บ้อเซ้งหน้าแปรเปลี่ยนไป ซัดโคกกระสุนเหล็กสิบลูกอย่างทันเวลา

พริบตานั้นหมวกเล้ยประชิดใกล้บ้อเซ้งมากแล้ว โคกกระสุนเหล็กทั้งสิบลูกซัดต้องหมวกเล้ย ล้วนถูกกระแทกปลิวกระเด็น

แต่พลังที่แฝงมากับหมวกเล้ยนับว่าถูกทำลายไปจนหมดสิ้น

คราครั้งนี้ถึงรอบดาบเดียวพันลี้หน้าแปรเปลี่ยนไป ยกมือกวักวูบ บังคับหมวกเล้ยกลับไป

เมื่อจู่โจมครั้งแรกล้มเหลว ได้แต่เตรียมตัวจู่โจมเป็นคำรบสอง

บ้อเซ้งกลับซัดอาวุธลับสี่ครั้งรวมยี่สิบสี่ชิ้นค่อยทำลายท่าจู่โจมของมันได้

หมวกเล้ยเพิ่งบินย้อนกลับไป บ้อเซ้งก็เปิดฉากตีโต้ในบัดดล

เขาไม่อาจปล่อยให้หมวกเล้ยกลับไปในมือดาบเดียวพันลี้

เขาบังคับกรงเล็บขาไก่ที่หลอมสร้างจากเหล็กสามตัวปักตรึงใส่ห่หมวกเล้ย

หมวกเล้ยสั่นไหวคราหนึ่ง แต่พลังยังไม่ถูกทำลาย ยังบินกลับไปหาดาบเดียวพันลี้

บ้อเซ้งตวัดมือซัดลูกดอกสีทองออกสองลูกกลับใช้ออกทีหลังบรรลุถึงก่อน ขณะที่หมวกเล้ยห่างจากดาบเดียวพันลี้ประมาณสามเชียะชิงซัดต้องหมวกเล้ย

หมวกเล้ยกับลูกดอกทองล้วนปลิวกระเด็นไป

ดาบเดียวพันลี้หน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรงลอยตัวไล่ติดตามหมวกเล้ยไป

มันพอลอยตัวขึ้น บ้อเช้งก็ซัดมีดบินออก

มีดบินกรีดฝ่าอากาศดังแหลมเล็ก ดาบเดียวพันลี้ลอยตัวอยู่กลางอากาศ ยื่นมือคว้าจับขอบหมวกไว้ ประกายมีดก็จมหายไปในท้องน้อยมัน

ดาบเดียวพันลี้พลิกตัวกลางอากาศ ทิ้งร่างลงสู่พื้น คิดซัดขว้างหมวกเล้ยอีก ก็ปราศจากเรี่ยวแรงแล้ว

มีดสั้นยาวหนึ่งเชียะสองนิ้วเล่มหนึ่งปักลึกไปในท้องน้อยมัน

นี่เรียกว่าไม่จู่โจมก็แล้วกันไป พอจู่โจมต้องปลิดปลงสังหาร

ดาบเดียวพันลี้แม้คว้าจับหมวกเล้ยไว้ได้ แต่ก็ไม่มีประโยชน์แล้ว

ชีวิตมันหลุดพ้นจากสังขารร่างกายของมันแล้ว

มันล้มลงช้าๆ ดวงตาเบิกถลนดุจตาปลาตายถลึงมองบ้อเช้ง

บ้อเช้งเคยเห็นใบหน้าคนตายมากมาย แต่ไม่เคยเห็นใบหน้าที่ขัดตาเท่ากับดาบเดียวพันลี้มาก่อน

คนทั้งสองล้วนเป็นยอดฝีมือในการใช้อาวุธลับ

ผู้ที่ถนัดในการใช้อาวุธลับ ต้องลงมือด้วยอำมหิต พยายามจู่โจมสังหารในคราเดียว

ดังนั้นขอเพียงบุคคลที่พอลงมือต้องสังหารเช่นนี้เปิดฉากต่อสู้กัน มาตรว่าพลังฝีมือห่างกันไม่มากนัก แต่ปรากฏผลแพ้ชนะโดยเร็ว

ผู้ชนะดำรง ผู้แพ้ต้องตกตาย

ผลต่างเพียงส่วนเสี้ยว ห่างไกลนับพันลี้

ดาบเดียวพันลี้กับบ้อเช้งแยกย้ายจู่โจมคนละกระบวนท่า ในวงต่อสู้เพียงหลงเหลือคนเป็นผู้หนึ่ง

อีกผู้หนึ่งกลับกลายเป็นซากศพแล้ว

เพียงอึดใจเดียวแนฮ้วยจู่โจมออกหนึ่งร้อยแปดกระบี่ ไซมึ้งกงจื้อใช้ตาขอซ้ายปิด ตาขอขวาชักจูงเพียงตั้งรับถ่ายเดียว

แนฮ้วยพอลงมือก็ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ เพราะว่าเพลงกระบี่ของเขาพลิกแพลง รวดเร็ว และเผ็ดร้อน

ตอนแรกไซมึ้งกงจื้อแทบรับมือไม่ทัน ได้แต่ปิดป้องต้านรับไว้

แต่หลังจากผ่านการต่อสู้อย่างยาวนาน ไซมึ้งกงจื้อค่อยคำนวณท่ากระบี่อันแปลกประหลาดของแนฮ้วยออกได้

หมู่ตึกไซมึ้งกับหุบเขาอาวเอี้ยงแม้มีชื่อเสียงเกียรติภูมิไม่เท่าเทียมกับป้อมบูรพา เมืองประจิม นครอุดร ค่ายทักษิณ แต่ด้านพลังฝีมือยังสูงล้ำกว่าสี่ชาติตระกูลใหญ่ ไซมึ้งกงจื้อผู้นี้นับเป็นอัจฉริยะบุ๊ลิ้มนอกจากมีฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต ยังมีไหวพริบปฏิภาณล้ำเลิศ

ขณะที่ไซมึ้งกงจื้อคำนวณท่ากระบี่ของแนฮ้วยได้ ก็รับไว้สองร้อยสี่สิบเอ็ดกระบี่แล้ว

ได้ยินเสียงติงตังดิดต่อกัน เสียงปะทะดังอย่างถี่ยิบ ไม่เคยขาดตอนมาก่อน

เมื่อดำเนินถึงท่าที่สองร้อยสี่สิบสอง ตาขอคู่ของไซมึ้งกงจื้อพลันยึดเกี่ยวกระบี่ของแนฮ้วยไว้

ที่ผ่านมาสองร้อยกว่ากระบวนท่า ทั้งสองไม่เคยหยุดพักหอบหายใจมาก่อน ยามนี้กระบวนท่าพอหยุดชะงักลง ทั้งสองล้วนหอบหายใจหลายครา

หลังการหอบหายใจ แนฮ้วยถอนดึงกระบี่ ไซมึ้งกงจื้อกลับยึดเกี่ยวเอาไว้

แนฮ้วยไม่อาจถอนดึงกระบี่ได้

78...อุนสุยอัน : เซียน

ควรทราบว่าท่ายืดเกี่ยวของไซมึ้งกงจื้อนี้ เป็นท่าไม้ตายที่ได้รับหลังจากเข้าร่วมขบวนการสิบสามฆาตกร ครั้งกระโน้นในบันทึกของผู้อาวุโสแซ่เหง่ย ทำการบันทึกว่าจอมอสูรแขนยาวทำลายดาบทองตระกูลฉี ก็ใช้ออกด้วยท่าไม้ตายคล้องเกี่ยวนี้เอง

แนฮ้วยถอนดึงไม่สำเร็จ ไซมึ้งกงจื้อกลับบิดตาขอโดยแรง เสียงเพียะเมื่อกระบี่เบาบางของแนฮ้วยถูกบิดหักไป

คราครั้งนี้ไซมึ้งกงจื้อกระทำความผิดพลาดประการหนึ่ง

เป็นความผิดพลาดที่ไม่อาจแก้ไขเยียวยาประการหนึ่ง

มันสามารถสะกดกระบี่ของแนฮ้วย แต่ไม่สมควรบิดกระบี่ของแนฮ้วยหักไป

เมื่อบิดกระบี่ของแนฮ้วยหักไป ก็ไม่อาจคล้องเกี่ยวกระบี่หักของแนฮ้วยไว้ได้

กระบี่หักของแนฮ้วยคล้ายอสรพิษร้าย ฉกใส่คอหอยไซมึ้งกงจื้อ

ไซมึ้งกงจื้อหน้าแปรเปลี่ยนไป ผลักตาขอคู่ออก เกี่ยวใส่แนฮ้วย

แนฮ้วยคิดฆ่ามัน มันก็จะฆ่าแนฮ้วย

นี่เป็นวิธีการต่อสู้แลกชีวิตตกตายตามกัน หากแนฮ้วยไม่คิดตายต้องรั้งกระบวนท่ากลับไปป้องกันตัว

น่าเสียดายที่มันกระทำความผิดพลาดที่ไม่อาจให้อภัยยิ่งกว่าอีกประการหนึ่ง

มันถูกบีบคั้นบังคับค่อยเสี่ยงชีวิต แนฮ้วยกลับเป็นผู้ชำนาญการใช้กระบวนท่าเสี่ยงชีวิต

แนฮ้วยคำนวณระยะเวลา ช่วงจังหวะและใช้พลังโดยไม่ผิดพลาดแม้แต่น้อย

ตาขอเกี่ยวถึงหน้าผากแนฮ้วย ก็ตกห้อยลงอย่างอ่อนล้า

ทั้งนี้เพราะกระบี่หักหนึ่งเชียะเจ็ดนิ้วของแนฮ้วย ปักใส่คอหอย

ไซมึ้งกงจื้อ ทะลุออกทางต้นคอ

กระบี่พอแทงถูกคอหอย เรี่ยวแรงของไซมึ้งกงจื้อก็เสื่อมสูญสิ้นไป มันแม้ยกตาขอขึ้น แต่ไม่สามารถทำร้ายแนฮ้วยได้

แนฮ้วยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ถอนดึงกระบี่หักออก โลหิตก็ฉีดกระจาย ไซมึ้งกงจื้อคลายมือปล่อยตาขอคู่ร่วงหล่นลงดังตัง ยกมือกุมคอหอยไว้ ส่งเสียงครอกครอกกล่าวว่า

"เจ้า...เจ้า..."

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านหักกระบี่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าปลิดชีวิตท่าน"

ในที่สุดไซมึ้งกงจื้อไม่อาจกล่าววาจาใดได้ ล้มโครมลงกับพื้น

๓

วางกับดักเพชิญกับดัก

อาวุธลับของบ้อเช้งเฉียบขาด กระบี่ของแนฮ้วยดุร้าย

เท้าของตุยเมี่ยก็ดุร้าย คนที่ใช้เท้าความจริงดุร้ายกว่าคนที่ใช้มือ

พลังของเท้าความจริงรุนแรงกว่ามือ

แต่ตอนนี้ตุยเมี่ยรับบาดเจ็บ บวกกับคิดจับเป็นฝ่ายตรงข้าม พลังฝีมือลดทอนลง ได้แต่กักตัวบัณฑิตร่มเหล็กเอาไว้

บัณฑิตร่มเหล็กบุกซ้ายทะลวงขวา ไม่สามารถฝ่าออกจากเงาเท้าที่แน่นขนัดดุจขุนเขาของตุยเมี่ยได้ พลันพบว่าดาบเดียวพันลี้ตายแล้ว

คราครั้งนี้มันแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ยินยอมถูกตุยเมี่ยเตะใส่ไหล่ซ้ายเท้าหนึ่ง หยิบยืมพลังสภาวะ เหินละลิ่วไปที่ประตู

มันเพิ่งลอยตัว ปรากฏเข็มเงินสองกลุ่มสาดพุ่งใส่ใบหน้ามัน

เป็นบ้อเช้งลงมือแล้ว

ความแตกตื่นของบัณฑิตร่มเหล็กครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก พลันสูดลมหายใจ โผพุ่งกายขึ้นไปอีกสามเชียะ

เข็มเงินกลุ่มแรกซัดใส่อากาศธาตุ แต่เนื่องจากบัณฑิตร่มเหล็กปวดแปลบที่เท้าซ้ายซึ่งถูกกระแทกหักไป เป็นเหตุให้ร่างตกวูบลง เพิ่งตกลงมาครึ่งเชียะ เข็มเงินกลุ่มที่สองจำนวนหกเล่มล้วนซัดใส่กระดูกข้อเท้าขวาของมัน

บัณฑิตร่มเหล็กเจ็บปวดจับใจ คำรามคราหนึ่ง ร่างร่วงฟาดลง รู้สึกมีดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า เมื่อลืมตาขึ้นใหม่ เห็นกระบี่หักเล่มหนึ่งจ่อใส่ลำคอมัน

บนกระบี่ยังแปดเปื้อนโลหิต

ไม่ต้องบอกก็ทราบว่าเป็นโลหิตของไซมึ้งกงจื้อ

เห็นแนฮ้วยจับจ้องมองมันอย่างเย็นชา กล่าวเสียงกระด้างว่า

“ท่านคิดหนีอีก ข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน”

บัณฑิตร่มเหล็กรู้สึกมีพลังความเย็นแผ่ซ่านจากส้นเท้าถึงหนังศีรษะ

กระดูกหัวเข่าข้างซ้ายของมันหักไป ข้อเท้าขวาปักไว้ด้วยเข็มเงินหกเล่ม ตาขวาถูกทิ่มแทงบอดไป ยังมีอาการบาดเจ็บบนไหล่ซ้ายล้วนกำเริบ ต้องส่งเสียงครางออกมา

ตอนนี้อาการบาดเจ็บของบัณฑิตร่มเหล็กหนักหนาสาหัสกว่าตุยเมี่ยมากนัก

แนฮ้วยมองดูมัน คล้ายกับจะมองทะลุถึงก้นบึ้งหัวใจของมัน กล่าวว่า

“ต่อให้ท่านเจ็บปวดกว่านี้ ก็ต้องตอบคำถามของข้าพเจ้า”

บัณฑิตร่มเหล็กครวญครางคำหนึ่ง กล่าวว่า

“ท่านถามเถอะ”

แนฮ้วยถามว่า

"นายเหนือท่านเป็นใคร? ยังมีคนร้ายอีกหกคนเป็นใคร?"

บัณฑิตร่มเหล็กหลับตาลง หาตอบคำไม่

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าลงทัณฑ์ทรมาน?"

บัณฑิตร่มเหล็กยังคงหลับตา แต่ตลอดทั้งร่างสั่นระริกขึ้นมาสั่นสะท้านอย่างรุนแรง

ตุยเมี่ยยื่นพิงผนังห้อง พลันกล่าวว่า

"ผู้ใดใช้สอยท่านมา? พวกพ้องของท่านเป็นใคร? เป้าหมายต่อไปเป็นอะไร? จนบัดนี้ท่านยังไม่ยอมบอก นับว่ามีความหมายนัก"

เอ่ยถึงตอนนี้ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"แต่พวกพ้องของท่านปฏิบัติต่อท่านอย่างไร พวกท่านตามล่าข้าพเจ้า เพราะถูกนักศึกษามืออำมหิตหลอกใช้ มันกระทั่งหัตถ์ใหญ่ประทับวชิระยังลงมือฆ่า หากมิใช่หัตถ์ใหญ่ประทับวชิระก่อนตายฆ่ามัน เกรงว่ามันยังฆ่าปิดปากท่านด้วย"

คำพูดเหล่านี้ว่ากล่าวจนบัณฑิตร่มเหล็กงงงันวูบ ลืมตาขึ้นมา

ตุยเมี่ยกล่าวสืบต่อ

"ต่อมาข้าพเจ้าประมือกับดาบเดียวพันลี้ เป็นท่านใช้ร่มเหล็กต้านทานสองเท้าของข้าพเจ้า มันกลับใช้ดาบโค้งทิ่มแทงตาขวาท่านบอดไป ทอดทิ้งท่านโดยไม่แยแส ผู้ที่ส่งท่านกลับมายังเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องของข้าพเจ้า ไซมึ้งกงจื้อในที่นี้ไหนเลยคิดล้างแค้นให้กับท่าน?"

บัณฑิตร่มเหล็กคิดกล่าวกระไร แต่แล้วกลั้ำกลืนไว้ ตุยเมี่ยกล่าวอีกว่า

"ตอนนี้ท่านรับบาดเจ็บหลายแห่ง ที่หนักหนาที่สุดคงเป็นตาขวาของท่าน นั่นเป็นการลงมือของพวกเดียวกัน หากมิใช่ท่านรับบาดเจ็บ

สาหัสถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าคงกักตัวท่านไว้ไม่ได้ ท่านเมื่อรับบาดเจ็บสาหัสเข้าใจว่าสามารถหนีรอดจากเงื้อมมือพวกเราทั้งสามหรือ?"

บัณฑิตร่มเหล็กเงียบงันเนิ่นนาน ในที่สุดทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"หากเราบอกออกไป จะมีประโยชน์อันใด?"

ตุยเมี่ยเหลียวดูบ้อเช้ง บ้อเช้งนั่งกับพื้นปากกล่าวว่า

"ท่านบอกออกมา ข้าพเจ้าจะปลดปล่อยท่านไป ขอเพียงท่านไม่ก่อกรรมทำชั่วอีก พวกเราจะไม่จับกุมท่าน ด้วยอาการบาดเจ็บของท่านนี้ เพียงพอให้ท่านหลาบจำไปชั่วชีวิตแล้ว"

บัณฑิตร่มเหล็กทราบว่าสี่ยอดมือปราบมีวาจาเป็นสัจจะ รีบถามย้ำว่า

"เมื่อลั่นปากไม่คืนคำ?"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน"

บัณฑิตร่มเหล็กรู้สึกว่าปากแผลตลอดทั้งร่างปวดแปลบอีกครา ดังนั้นไม่ลังเลอีกต่อไป กล่าวว่า

"เราบอก...."

พลันได้ยินที่นอกหน้าต่าง บังเกิดเสียงกร๊อบ คล้ายกับมีสิ่งของใดถูกบีบแหลกไป

บ้อเช้งหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องคำ 'ระวัง' ซัดหินกระสุนสองลูกกลับหลังออกไป

เสียงร้องของบ้อเช้งไม่ทันขาดคำ ปรากฏพลังแหลมคมรุนแรงสายหนึ่งจู่โจมใส่ลำคอแนฮ้วย

แนฮ้วยไม่ทันหลบเลี่ยง พลันรู้สึกข้อพับขาชาวูบ ร่างย่อต่ำลง พลังแหลมคมรุนแรงจึงพุ่งผ่านศีรษะไป

หินกระสุนของบ้อเช้งพอดีซัดต้องข้อพับขาของแนฮ้วย

84...อุบสุยอัน : เข็ยน

แนฮ้วยพอย่อตัวลง ได้ยินเสียงลูกกระเดือกของบัณฑิตร่มเหล็กแตกละเอียด จากนั้นบัณฑิตร่มเหล็กมีสีหน้าแตกตื่นลนลาน ยกมือกุมคอหอย ร้องว่า

"ซีเบ๊..."

จากนั้นปรากฏโลหิตกบปาก กระทั่งเศษลูกกระเดือกยังพุ่งออกมา ล้มลงสิ้นใจตาย

แนฮ้วยพุ่งขวับขึ้นมา ทะลวงหน้าต่างห้องออกไป

ตุยเมี่ยกล่าวด้วยความตระหนกว่า

"ดรรชนีกลางหาวสามวา?"

บ้อเซ้งกล่าวคำ 'มิผิด' ตุยเมี่ยระบายลมจากปาก กล่าวว่า

"เราเคยได้ยินท่านอาบอกว่า ในสิบสามคนร้ายมีคนใช้ดรรชนีกลางหาวสามวาทำลายลูกกระเดือกของคนยามที่วังเจ้ากังลกอ๋อง ตอนนั้นเราคาดคิดว่า ในยุทธจักรมีคนที่มีพลังฝีมือเช่นนี้เพียงสามคน แต่คนทั้งสามล้วนไม่กระทำเรื่องเช่นนี้"

บ้อเซ้งกล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่า

"บัณฑิตร่มเหล็กก่อนตายร้องคำ 'ซีเบ๊' สมควรหมายถึงซีเบ๊ฮวงพุ้งแห่งสิบสองเนินสัมพันธ์"

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"ตอนนี้ยังมีคนร้ายอีกหกคน ใช่หรือไม่?"

บ้อเซ้งบอกว่าถูกต้อง ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"หนึ่งในหกใช่เป็นซีเบ๊ฮวงพุ้งหรือไม่?"

บ้อเซ้งบอกว่ามิผิด ตุยเมี่ยถามว่า

"พลังฝีมือของซีเบ๊ฮวงพุ้ง เปรียบกับดาบเดียวพันลี้เป็นอย่างไร?"

บ้อเซ้งตอบว่า

"มีแต่สูงล้ำโดยไม่อ่อนด้อยกว่า"

ตุยเมี่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านยังไม่ช่วยเหลือศิษย์น้องสี่ตามล่าศัตรู ยังสนใจเราไยกัน? อย่าว่าแต่ยังมีคนร้ายที่ไม่ทราบนามอีกห้าคน เบาะแสนี้ไม่อาจขาดสะบั้นเด็ดขาด"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าจะเสาะพบรังของพวกมันจากที่ใด"

ตุยเมี่ยตาเป็นประกายขึ้นมา กล่าวว่า

"หมู่ตึกไซมึ้งด้านใต้..."

บ้อเซ้งกล่าวเสริมว่า

"หุบเขาอาวเอี้ยงด้านเหนือ"

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"มิผิด เมื่อครู่ไซมึ้งกงจื้อยามลำพองลืมตน เคยพาดพิงถึงหุบเขาอาวเอี้ยง ทั้งยังบอกว่ามันเป็นจุดศูนย์กลางติดต่อทางใต้"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าสมควรรุดไปยังหุบเขาอาวเอี้ยงชมดูให้รู้แน่"

ตุยเมี่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"แม้แต่อาวเอี้ยงได้ที่มีนามกระเดื่องเลื่องลือก็เป็นคนร้าย นับเป็นเรื่องราวที่น่าตระหนกนัก ท่านไฉนยังมิรีบไป?"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"เนื่องด้วยแม้แต่ยอดฝีมือเช่นอาวเอี้ยงได้ยังเคลื่อนไหว ดังนั้นข้าพเจ้าไม่อาจผละจากท่าน ท่านรับบาดเจ็บสาหัส หากพวกมันฉวยโอกาสลงมือ เกรงว่าท่านยากรอดชีวิตได้?"

ตุยเมี่ยถามว่า

"ท่านคิดรอถึงเวลาใด?"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"รอจนเด็กรับใช้ของข้าพเจ้าทั้งสี่มาถึง คุ้มครองส่งท่านกลับไปยังตำหนักจูกัวะ พวกมันทั้งสี่บวกกับท่าน ต่อให้อาวเอี้ยงได้ออกศึกด้วยตัวเอง พวกท่านสมควรรับมือได้"

ตุยเมี่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านต้องการให้เรากลับไปจริงๆ?"

บ้อเซ้งปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

"ท่านรับบาดเจ็บไม่เบา หากไม่กลับไป จะให้พวกเราวางใจได้อย่างไร?"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า

"หากท่านยังมีความเชื่อมั่นต่อศิษย์พี่ใหญ่ผู้นี้ ก็เห็นแก่หน้าข้าพเจ้ากลับไปเถอะ"

ตุยเมี่ยทอดถอนใจตอบตกลง บ้อเซ้งกล่าวด้วยความปลอดโปร่งโล่งใจว่า

"เด็กรับใช้ทั้งสี่จะมาถึงในบัดดล หากท่านพบกับศิษย์น้องรองในระหว่างทาง ก็ให้มันไปสืบดูที่หุบเขาอาวเอี้ยง"

ตุยเมี่ยถอนใจเบาๆ รับคำว่า

"ทราบแล้ว ศิษย์พี่ใหญ่ถนอมตัว"

แนฮ้วยพอพุ่งชนหน้าต่างห้องออกไป เห็นนอกหน้าต่างปรากฏเงาคนเคลื่อนไหววูบหนึ่ง

คนที่นอกหน้าต่างหมุนตัววิ่งหนี แนฮ้วยก็ไล่ติดตาม

หนึ่งหลบหนีหนึ่งไล่ตาม วิ่งเป็นระยะทางหลายลี้ วิชาตัวเบาของแนฮ้วยกับคนที่เบื้องหน้ามีสภาพคู่คี่ก้ำกึ่ง แนฮ้วยยิ่งติดตามยิ่งกระเหี้ยนกระหือรือ ลมแรงโชยมาปะทะหน้า ผ้าโพกศีรษะของเขาหลุดหายไป ปกเสื้อแบะกว้างออก รองเท้าหญ้าก็เสียดสีจนสึกหรอ

แต่ระดับความเร็วของแนฮ้วยหาได้ลดลงไม่

คนที่เบื้องหน้าเริ่มบังเกิดความเหน็ดเหนื่อย ส่งเสียงหอบหายใจออกมา

แนฮ้วยร้องว่า

"ซีเบ๊ฮวงพ้ง ท่านหนีไม่รอดหรอก"

ยามนี้เดือนเสี้ยวเคลื่อนคล้อยสู่ตะวันตก หมอกราตรีแผ่ปกคลุมมาถึงแดนหลุมฝังศพรกร้างแห่งหนึ่ง

เห็นหลุมฝังศพระเกะระกะ คนที่เบื้องหน้าถลันวูบหนึ่ง หายลับกับหลังป้ายสุสานก้อนหนึ่ง

แนฮ้วยหยุดร่างลง จับจ้องมองป้ายสุสานนั้นอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ซีเบ๊ฮวงพ้ง เมื่อครู่ท่านลงมือลอบทำร้ายฆ่าคนต่อหน้าพวกเรา ความกล้าหาญนั้นไปที่ใดแล้ว?"

คนในสุสานร้างส่งเสียงหัวร่อเคี้ยกๆ กล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเราเรียกว่าอะไร?"

ยามนั้นหมอกหนาทึบลอยขึ้น เป็นยามมืดมิดที่สุดก่อนอรุณจะรุ่ง ปรากฏการณ์ตามธรรมชาตินี้เป็นสิ่งปลอบประโลมใจผู้คน และเป็นที่สะทกสะท้อนใจผู้คนนัก

แนฮ้วยตอบว่า

"ซีเบ๊ฮวงพ้ง*"

ซีเบ๊ฮวงพ้งกล่าวว่า

"มิผิด ฮวงพ้ง (สุสานร้าง) ฮาฮาฮา...พอเข้าสู่สุสานร้าง ต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง"

---

* ซีเบ๊เป็นแซ่สองตัว ฮวงพ้งแปลว่าสุสานร้าง

88...อุนสุยอัน : เขียน

เสียงขาดคำ ปรากฏตัวออกจากหลังป้ายสุสาน

ต่อให้แนฮวยขวัญกล้าเทียมฟ้า ยังบังเกิดความตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

ภายใต้แสงจันทร์สลัวสาดส่อง ซีเบ๊ฮวยพุ้งผมยุ่งสยาย บนใบหน้าเต็มไปด้วยรอยแผลเป็นจากคมดาบ องคาพยพบิดเบี้ยวพิกลยังน่ากลัวว่าภูตผีอีก

ได้ยินซีเบ๊ฮวงพุ้งแผดเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"หมอกมาแล้ว..หมอกมาแล้ว หมอกคลุมภูตคร่ำครวญ ฝนตกพรำฟ้าดินกำสรวล..."

หมอกแน่นหนาขึ้นทีละน้อย ที่ห่างไปหนึ่งวา ปกคลุมด้วยหมอกหนา ไม่อาจเห็นวัตถุสิ่งของชัดตา เงาดำของซีเบ๊ฮวงพุ้งคล้ายจริงคล้ายลวงตา เสียงหัวร่ออันเกรี้ยวกราดน่าสะพรึงกลัวนัก

แนฮ้วยตวาดคำ 'รับกระบี่' กระบี่หักแทงเข้าสู่หมอกหนาทึบตัดหมอกหนาทึบขาดไป แทงเข้าสู่ใจกลางหมอกหนาทึบ

พริบตานั้น ในหมอกหนาปรากฏประกายสีเหลืองวูบขึ้นสองครา สองมือซีเบ๊ฮวงพุ้งเพิ่มฉาบทองเหลืองข้างละใบ ประกบเข้าหากันอย่างว่องไว เสียงเชังเมื่อหนีบกระบี่ของแนฮ้วยเอาไว้

ทอดตาทั่วยุทธจักร ผู้ที่สามารถหนีบกระบี่ไวของแนฮ้วยในคราเดียวมีอยู่ไม่กี่คน แม้แต่ชนชั้นไซมึ้งกงจื้อ ยังต้องรับมือสองร้อยสี่สิบสองกระบี่ ค่อยใช้ตาขอเกี่ยวกระบี่ของแนฮ้วยเอาไว้

แนฮ้วยถอดดึงกระบี่ กระบี่หักเสียดสีกับฉาบทองเหลือง บังเกิดเป็นเสียงระคายหู

แนฮ้วยลอบตื่นตระหนก แต่หาลนลานไม่ ทั้งนี้เพราะเขายังไม่ได้ใช้ท่าจู่โจมสะท้านยุทธจักรออกไป

ท่าจู่โจมนั้นสามารถปลิดปลงสังหารผู้นำชาวมิจฉาชีพที่มีฝีมือ

กล้าแข็งกว่าเขาถึงสามเท่าได้

แต่แล้วยามนั้นพื้นดินใต้เท้าของเขาพลันปริแตกแยกออก มือที่ขาวซีดไร้สีเลือดคู่หนึ่งยื่นออกมา คว้าจับข้อเท้าทั้งสองของแนฮ้วยเอาไว้

ในหมอกหนาที่ห่างไปก็บังเกิดเสียงตวาดก้อง ทวนพู่แดงด้ามสีทองเล่มหนึ่งกรีดฝ่าหมอกหนาทึบจนแตกกระจุย แทงใส่ใบหน้าแนฮ้วย

เรื่องราวหลายประการนี้อุบัติขึ้นพร้อมกัน สองเท้าแนฮ้วยถูกคว้าจับไว้ ไม่สามารถถลันหลบ วิธีเพียงหนึ่งเดียวคือละทิ้งกระบี่ยื่นมือรับทวนไว้

แนฮ้วยพอคลายมือออก มิคาดซีเบ๊ฮวงพุ้งก็แยกฉาบทั้งคู่ออกหนีบใส่หัวไหล่ซ้ายขวาของแนฮ้วยดุจประกายไฟ

แนฮ้วยรู้สึกมีพลังกดดันดุจขุนเขาโถมทับมาจากทางซ้ายขวา สองมือไม่สามารถขยับเคลื่อนไหว รีบโคจรพลังต่อต้าน สีหน้าพลอยแปรเปลี่ยนไป

ยามนั้นทวนยาวแทงใส่ใบหน้าแล้ว

ทวนเล่มนี้มิเพียงยืดยาว ทั้งยังมีขนาดใหญ่ หากทิ่มแทงถูกใบหน้า ไม่กระแทกจนใบหน้าแหลกเละก็แปลกไปแล้ว

สองมือแนฮ้วยถูกสะกด สองเท้าถูกคว้าจับไว้ พลันอ้าปากขึ้น กลับงับปลายทวนเอาไว้ ทวนยาวก็ไม่สามารถทิ่มแทงเข้ามา

แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ แนฮ้วยไม่สามารถขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวอีก

ทวนเล่มนี้ยาวยิ่ง อีกปลายหนึ่งของทวนยังอยู่ในหมอกหนาทึบ เจ้าของทวนก็อยู่ในหมอกหนาทึบ ส่งเสียงดังปานโลหะกระทบกันว่า

"ประเสริฐ กลับใช้วิธีเช่นนี้รับทวนของเราไว้"

คนที่ซ่อนตัวในดินเหลืองก็หัวร่อเคี้ยกเคี้ยกกล่าวว่า

"แต่ตอนนี้เจ้าเท่ากับไม่มีมือ ไม่มีเท้า และไม่มีปากแล้ว"

กล่าวพลางประกบนิ้วจี้จุดที่เท้าของแนฮ้วยไว้ ค่อยกระโดดขึ้นมา หัวร่ออย่างเยือกเย็นกล่าวว่า

"ตอนนี้พวกเราคิดจัดการเจ้าอย่างไร ก็สามารถจัดการเช่นนั้น"

ตุยเมี่ยนั่งอยู่ภายในเกี้ยว ปล่อยให้เด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่แบกหามไป

เกี้ยวโดยสารเคลื่อนไหวอย่างมั่นคง ทั้งรวดเร็วดุจหินเบิน แสดงว่าเด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่มีฝีมือรุดหน้ากว่าเดิมไม่น้อย

ตุยเมี่ยกลับครุ่นคิด...ไม่ทราบตอนนี้แนฮ้วยเป็นไรแล้ว?

อาทิตย์แผดแสงร้อนแรง อากาศในฤดูร้อนทำให้ผู้คนแทบทนทานไม่ได้ ตุยเมี่ยหลั่งเหงื่อโซมกาย หยาดเหงื่อไหลซึมถูกปากแผลบนกระดูกสะบัก รู้สึกปวดอยู่แปลบปลาบ

ยามนั้น เขาได้ยินเสียงกู่แหลมเล็กดังมากระทบโสต

เสียงกู่พอดัง เกี้ยวโดยสารพลันหยุดนิ่งลง

เกี้ยวหยุดนิ่งอย่างกะทันหัน แต่หากระทบกระเทือนถึงคนในเกี้ยวไม่

เกี้ยวพอหยุดนิ่งลง เสียงกู่ครั้งที่สองพลันดังขึ้น

ครั้งนี้เคลื่อนใกล้เข้ามามากนัก

ตุยเมี่ยเลิกม่านเกี้ยวขึ้น เห็นบนเส้นทางปรากฏเงาร่างห้าหกสายถลันวูบออกมา

ตุยเมี่ยใจสั่นสะท้าน เห็นผู้คนเหล่านี้มีสีหน้าแตกตื่นลนลานหนึ่งในจำนวนนั้นกล่าวว่า

"ผิดท่าแล้ว พวกเราถูกไล่ตามจนอับจนหนทาง จะดีชั่วขอเสี่ยงชีวิตสักครา"

อีกคนหนึ่งหน้านิ่วคิ้วขมวดกล่าวว่า

"พวกเราเจ็ดนักสู้ยันต์ปีศาจกลุ้มรุมมันคนเดียว เล่าโหงว (อันดับห้า) ยังถูกมันปลิดชีวิตไป คงเหลือพวกเราหกคน ต่อให้เสี่ยงชีวิต ก็มิใช่คู่มือของมัน"

ผู้คนอีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"แต่พวกเราหลบหนีเป็นระยะทางสองร้อยกว่าลี้ มันยังติดตามมา หากไม่เสี่ยงชีวิตเท่ากับรอความตาย"

ยังมีอีกคนหนึ่งขึ้นไปบนเนินดิน ชะเง้อคอมองดู พลันกระโดดลงมากล่าวว่า

"มาแล้ว เจ้าลูกเต่านั้นมาอีกแล้ว"

คนนำขบวนค่อนข้างสุขุมเยือกเย็นกว่ารีบกล่าวว่า

"ไม่ต้องสนใจแล้ว พวกเราซ่อนตัวไว้ ลอบจู่โจมทำร้ายมัน"

เสียงขาดคำ คนทั้งหกกระจายกำลังออก แยกย้ายซ่อนตัวไว้ ความเคลื่อนไหวล้วนรวดเร็ว ท่าร่างแปลกประหลาดยิ่ง

เด็กรับใช้กระบี่ทองที่หน้าเกี้ยวกล่าวเบาๆ ว่า

"ดูท่าพวกมันไม่ได้มุ่งเป้ามาที่พวกเรา"

เด็กรับใช้กระบี่เงินกล่าวว่า

"พวกมันคล้ายคิดซุ่มโจมตีคนที่ตามล่าพวกมัน"

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองกล่าวว่า

"พวกมันเรียกตัวเองเป็นยันต์ปีศาจ ไม่ทราบเป็นหน่วยงานใด?"

เด็กรับใช้กระบี่เหล็กกล่าวว่า

"นี่ต้องถามท่านอาสามแล้ว"

ตุยเมี่ยภายในเกี้ยวกล่าวว่า

"ยันต์ปีศาจคือสำนักยันต์ปีศาจ สำนักยันต์ปีศาจประกอบด้วยปีศาจเจ็ดตน ตนหนึ่งละโมบสมบัติ ตนหนึ่งมักมากกามคุณ ตนหนึ่งชมชอบสังหาร ตนหนึ่งนิยมหลอกลวง ตนหนึ่งเป็นโจรปล้นชิง ตน

หนึ่งเป็นไส้ศึก ตนหนึ่งค้ามนุษย์ ทั้งเจ็ดสุมหัวรวมกัน ทั้งขโมยปล้นชิงหลอกลวง ข่มขืนกระทำชำเรา เล่าตั่ว (อันดับหนึ่ง) เรียกว่าโอ้วปวย ถนัดในการใช้ดาบยาว ดาบเดียวปลิดวิญญาณน้อยครั้งจะใช้ดาบที่สอง เล่ายี่ (อันดับสอง) เรียกว่าคูต๊ก ใช้ดาบเนื้อเหล็กพม่า ก่อนฆ่าคนต้องให้ฝ่ายตรงข้ามหลั่งโลหิตจนหมดสิ้น เล่าซา (อันดับสาม) เรียกว่าก๊วยปิง เปลือกนอกเป็นวิญญูชน แต่จิตใจชั่วร้ายใช้ลูกดอกลอบทำร้ายคน เล่าสี่ (อันดับสี่) เรียกว่ากิมฮ่วย ใช้พู่กันอาบยาพิษ พอสะกิดทำร้ายผู้คน ร่างกายจะเน่าเปื่อย เจ็ดวันให้หลังค่อยเสียชีวิต เล่าโหงว (คนที่ห้า) เรียกว่าเด็งไห เวลาฆ่าคนต้องตัดแขนขาอีกฝ่าย เล่าลัก (คนที่หก) เรียกว่างุ่ยเจียม ท่าจู่โจมสังหารมุ่งใส่คอหอย เล่าฉิก (อันดับเจ็ด) เรียกว่าแพ้ฮี้ ฝีมือในการทรมานชั่วร้ายอำมหิต เคยเคี่ยวเข็ญทรมานคนผู้หนึ่งถึงสี่สิบเก้าครั้ง ทำร้ายจนแทบไม่เป็นสารรูปผู้คน”

เด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่ล้วนเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ ตุยเมี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

“มิต้องพลุ่งพล่านไป วันนี้พวกมันเผชิญกับพวกเรา นับเป็นคราเคราะห์ของพวกมัน ลองดูว่าผู้มาเป็นใครแล้วค่อยว่ากล่าว อย่าว่าแต่ฝ่ายตรงข้ามคนเดียวสู้กับพวกมันเจ็ดคน ยังสามารถปลิดปลงเด็งไหทั้งตามล่าหกปีศาจโดยไม่ลดละ ย่อมต้องมีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม”

ยามนั้นหกปีศาจล้วนซ่อนตัวอย่างมิดชิด เห็นคนผู้หนึ่งก้าวยาวๆ มาตามทางหลวง ชั่วพริบตาก็เข้าใกล้ที่ซ่อนของหกปีศาจแล้ว

ตุยเมี่ยพอเห็นผู้มา บังเกิดความยินดียิ่ง ร้องเรียกว่า

“ศิษย์พี่รอง”

คนผู้นั้นสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ช้อนตากวาดมอง ดวงตาพลันสาดประกายเจิดจ้า ร้องเรียกด้วยความยินดีว่า

"ศิษย์น้องที่สาม"

เด็กรับใช้ทั้งสี่พากันเรียกหาว่า

"ท่านอารอง"

ตุยเมี่ยเลิกม่านเกี้ยว ยืดกายลอยตัวออกไป ผู้มาซึ่งคือทิชิ่วก็วิ่งปราดมาดจเหินบิน

ยามนั้นเสียงขวับเขวี้ยวพลันดัง จู่โจมถึงด้านหลังทิชิ่ว

จากนั้นที่เบื้องหน้าปรากฏประกายเจิดจ้าวูบขึ้นแวบหนึ่ง มุ่งใส่ลำคอของทิชิ่ว

ทิชิ่วมองดูตุยเมี่ย ร้องโพล่งว่า

"ศิษย์น้องที่สาม ท่านไฉนได้รับบาดเจ็บ?"

ปากกล่าววาจา ยื่นมือซ้ายกลับหลัง ตะปบปราดติดต่อกัน รับอาวุธลับทั้งหมดเอาไว้ มือขวากำเป็นหมัด ต่อยใส่ประกายเจิดจ้านั้น

คนลงมือทางด้านหน้าคืองุ่ยเจียม หมัดของทิชิ่วกลับต่อยกระบี่ของงุ่ยเจียมจนแหลกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เศษชิ้นส่วนของกระบี่พุ่งใส่เท้าของงุ่ยเจียมเอง

งุ่ยเจียมแผดร้องคำหนึ่ง ล้มลงกับพื้น

ตุ่ยเมี่ยตอบคำถามทิชิ่วว่า

"เราไม่เป็นไร กลับเป็นศิษย์พี่ใหญ่และศิษย์น้องที่สี่สถานการณ์คับขัน"

ไม่ทันขาดคำ ปรากฏดาบพม่าเล่มหนึ่งฟันใส่สองเท้าตุยเมี่ย

ยังมีพู่กันคู่หนึ่งจี้สกัดใส่ขมับซ้ายขวาของทิชิ่ว โซ่เหล็กเส้นหนึ่งกวาดใส่ร่างทิชิ่ว

ตุยเมี่ยยกเท้าข้างหนึ่งเหยียบดาบพม่าไว้ ขณะจะเตะเท้าที่สองออก ที่ปากแผลพลันปวดแปลบอีกครา เจ้าของดาบฉวยโอกาสถอนดึงดาบพม่ากลับไป โหมฟาดฟันใส่ตุยเมี่ย

ตุยเมี่ยใช้เพลงเท้าเจ็ดกระบวนท่า แฝงความเปลี่ยนแปลงสี่สิบเก้าประการ สะกดคูต๊กซึ่งเป็นเจ้าของดาบพม่าเอาไว้ ทิชิ่วก็ลงมือกระแทกโซ่เหล็กของแพ้ฮี้ขาดสะบั้น ยื่นมือคว้าจับพู่กันของกิมฮ่วยเอาไว้

ได้ยินเสียงกู่ร้องคำหนึ่ง สี่ปีศาจที่หลงเหลือแยกย้ายหลบหนี คนที่กู่ร้องเป็นพี่ใหญ่โอ้วปวยเอง

ทิชิ่วร้องถามว่า

"ศิษย์พี่ใหญ่กับศิษย์น้องที่สี่ใช่เผชิญกับสิบสามคนร้ายหรือไม่?"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งสกัดเล่าสี่ (อันดับสี่) ในเจ็ดปีศาจนามกิมฮ่วยเอาไว้ กิมฮ่วยบุกซ้ายทะลวงขวา ยังไม่อาจฝ่ามือเหล็กทั้งคู่ของทิชิ่วไปได้

เล่าฉิก (อันดับเจ็ด) ในเจ็ดปีศาจนามแพ้ฮี้หมุนตัวหมายหลบหนี ตุยเมี่ยพลันใช้ออกด้วยวิชาเท้าบิน ทั้งคนและเท้าพุ่งจู่โจมใส่หน้าผากแพ้ฮี้ แพ้ฮี้ถูกเตะปลิวลิ่วไป ศีรษะมีสภาพคล้ายชามเคลือบที่แตกละเอียดใบหนึ่ง

ตุยเมี่ยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"หากมิใช่ท่านใช้ทัณฑ์ทรมานด้วยอำมหิต วันนี้เราคงไม่จัดการกับท่าน"

แต่เขาใช้วิชาเท้าบิน ต้องเร่งเร้าพลังลมปราณกระทบถึงอาการบาดเจ็บ สร้างความเจ็บปวดยิ่ง

เล่ายี่ (อันดับสอง) ของเจ็ดปีศาจนามคูต๊กเห็นตุยเมี่ยแบ่งแยกสมาธิไปจัดการกับแพ้ฮี้ พลันจู่โจมออกสองกระบวนท่า จากนั้นหันกายหมายหลบหนี

มิคาดเงาสีเขียวถลันวูบวาบ เด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่พากัน

ชักกระบี่สั้นออก รายล้อมมันเอาไว้

คูต๊กฆ่าคนโดยไม่กะพริบตา ชมชอบใช้ดาบพม่าฟันศัตรูมีบาดแผลเกลื่อนกลาด ไหนเลยเห็นเด็กรับใช้ทั้งสี่อยู่ในสายตา มิคาดผ่านไปสามกระบวนท่า พบว่ากระบี่สั้นทั้งสี่เล่มจู่โจมอย่างเกรี้ยวกราดทั้งผสานอย่างกลมกลืน ต้องร้องโพล่งว่า

"ใช่เป็นเด็กรับใช้กระบี่เงินทองของบ้อเช้งหรือไม่?"

ทางด้านทิชิ่วก็บิดพู่กันของกิมฮ่วยหักไป ต่อยกระดูกข้อเท้าของกิมฮ่วยหักคามือ กล่าวว่า

"พวกท่านติดตามเรากลับไปมอบตัวเถอะ"

กิมฮ่วยยังคิดหลบหนี ทิชิ่วยกซูหมัดขึ้น กิมฮ่วยก็ย่อตัวอยู่ข้างกายแพ้เจียม ส่งเสียงครวญครางออกมา

ส่วนเล่าตั่ว (อันดับหนึ่ง) โอ้วปวยกับเล่าซา (อันดับสาม) ก๊วยปิงพากันหนีหายจนไร้ร่องรอย

โดยกระชั้นชิดติดกัน เด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่ก็โค่นคูต๊กล้มลง ตุยเมี่ยผงกศีรษะคราหนึ่ง เด็กรับใช้ทั้งสี่จัดแจงมัดตัวกิมฮ่วยกับคูต๊กรวมกันรวมกันราวขนมจ้างใบหนึ่ง

ทิชิ่วเดินเข้ามาตรวจดูอาการบาดเจ็บของตุยเมี่ยแล้วกล่าว

"ท่านถูกประทับหัตถ์ใหญ่ตระกูลกวน กับดาบโค้งแดนแม้วทำร้าย?"

ตุยเมี่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"มิผิด ศิษย์พี่รอง ตอนนี้ทางด้านศิษย์พี่ใหญ่กับศิษย์น้องที่สี่คงเกิดเรื่องแล้ว เราจะบอกเล่ารายละเอียดต่อท่าน จากนั้นพวกเรารีบรุดไปยังหุบเขาอาวเอี้ยง"

ที่ซึ่งห่างจากหุบเขาอาวเอี้ยงประมาณแปดสิบเจ็ดลี้ มีสถานที่

แห่งหนึ่งเรียกว่าสามพักเท้า

สถานที่นี้ที่เรียกว่าสามพักเท้า เพราะมีจุดดึงดูดใจให้หยุดพักเท้าสามประการ

ประการแรกเป็นน้ำเต้าหู้ น้ำเต้าหู้กับเต้าฮวยของสถานที่นี้มีชื่อยิ่ง อย่าว่าแต่ตอนนี้เป็นฤดูร้อน คนขายยังเป็นหญิงสาวที่งามเฉิดโฉมนางหนึ่ง ผู้ใดไม่อุดหนุนน้ำเต้าหู้กับเต้าฮวยของนาง?

จนใจที่วันนี้น้ำเต้าหู้ไม่เปิดขาย บ้อเช้งคิดดับกระหาย จึงบังคับล้อเลื่อนของเกี้ยวมาถึงจุดพักเท้าแห่งที่สอง เห็นใต้ร่มไม้แห่งหนึ่งมีคนหน้าฝีดาษผู้หนึ่งขายเม็ดบัวใส่น้ำหวาน

จุดพักเท้าแห่งที่สามตั้งแผงขายเซาปิ่ง* กับทอดปาท่องโก๋ หากรับประทานคู่กับน้ำเต้าหู้ ทั้งสามารถดับกระหาย และสามารถประทังหิว

คนขายเซาปิ่งเห็นมีลูกค้าเดินเข้าหาคนหน้าฝีดาษ รู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจ ร้องว่า

"นายท่านคิดดับกระหายกระมัง ผู้ต่ำต้อยโม่ถั่วเหลืองปรุงน้ำเต้าหู้รสเลิศ รับรองท่านต้องพึงพอใจ ยังสะอาดกว่าน้ำเม็ดบัวของคนหน้าฝีดาษมากนัก"

คนหน้าฝีดาษนั้นบันดาลโทสะ กลัวบ้อเช้งบังคับเกี้ยวไปที่แผงขายเซาปิ่ง ดังนั้นยื่นมือเหนี่ยวรั้งเกี้ยวเอาไว้ ปากด่าทอว่า

"คนขายเซาปิ่งหุบปากให้กับเรา น้ำเต้าหู้อันจืดชืดของเจ้า ไม่ทราบตักจากห้องน้ำใด ยังกล้าแย่งชิงลูกค้ากับบิดาอีก"

คนขายเซาปิ่งนั้นเดือดดาลเป็นการใหญ่ ม้วนแขนเสื้อเดินเข้ามา ชี้หน้าคนหน้าฝีดาษร้องว่า

"น้ำเม็ดบัวของเจ้าวิเศษที่ใด ยังมิใช่ทำจากปัสสาวะภรรยาเจ้า..."

---

* ขนมเปียะที่ปะหน้าด้วยงา

คนหน้าฝีดาษนั้นยื่นมือปราดออก คว้ามือของคนขายเซาปิ่งไว้ กระซากเสียงว่า

"เจ้ากล้ากล่าวอีก..."

คนขายเซาปิ่งนั้นพลิกข้อมือผลักคนออกไปสวนคำว่า

"เราไม่กล้ากล่าว? กลัวเจ้าหรือ?"

คนหน้าฝีดาษปะทะชนกับข้างเกี้ยว แต่ยังยื้อยุดฉุดดึงคนขายเซาปิ่งไว้ ด่าทอว่า

"เจ้าลูกเต่า..."

บ้อเช้งนั่งอยู่ภายในเกี้ยว หาขยับเคลื่อนไหวไม่

นี่ดูไปเพียงเป็นข้อพิพาทของคนค้าขายธรรมดา แต่แล้วเหตุแปรเปลี่ยนพลันอุบัติ

คนหน้าฝีดาษนั้นพลันหมุนคว้างรอบหนึ่งอ้อมมาถึงหน้าเกี้ยว ในมือเพิ่มประกายเจิดจ้ากลุ่มหนึ่งขึ้น

ไม่มีผู้ใดเห็นชัดตาว่านั่นเป็นวัตถุใด ทั้งนี้เพราะมันรวดเร็วเกินไปแล้ว

ประกายเจิดจ้าพุ่งวาบเข้าไปภายในเกี้ยว บังเกิดเสียงแค่นหนักๆ คำหนึ่ง

แต่หามีเสียงแผดร้องไม่

เงาร่างสีขาวสายหนึ่งพลันโผพุ่งขึ้นจากภายในเกี้ยว

ประกายเจิดจ้าบินคว้างออกจากภายในเกี้ยวกลับไปในมือคนหน้าฝีดาษนั้น ที่แท้เป็นห่วงเหล็กกล้าห่วงหนึ่ง บนเกี้ยวขยักที่ขอบห่วงมีเศษไม้ติดอยู่

บ้อเช้งพอโผพุ่งขึ้นจากเกี้ยวก็ปรากฏเงาร่างอีกสายหนึ่งโผพุ่งติดตามขึ้นมา

คนผู้นี้กลับเป็นคนขายเซาปิ่ง ในมือมันเพิ่มพัดจีบเล่มหนึ่งคลี่

98...อุนสุผอัน : เขียน

ขวับออกที่กลางอากาศ บนผืนพัดกลับเขียนคำ 'ผู้แข็งขืนเราตาย'

รอจนเห็นอักษรบนผืนพัดชัดตา อย่างน้อยปรากฏอาวุธลับขนาดเล็กยี่สิบกว่าชนิด บ้างพุ่งตรง บ้างบินวน สาดซัดใส่ร่างบ้อเซ้งที่ลอยอยู่กลางอากาศ

บนร่างบ้อเซ้งก็ปรากฏจุดสีดำพุ่งวาบออกมาเจ็ดแปดสาย

จุดสีดำทั้งเจ็ดแปดสายพุ่งใส่อาวุธลับที่จู่โจมมาถึงก่อน เกิดการปะทะชนกัน ยังไม่ทันตกวูบลง ก็ปะทะชนกับอาวุธลับที่ติดตามมาถึงพัวพันเป็นพัลวัน ดังนั้นอาวุธลับทั้งหมดร่วงหล่นลงแต่กลางคัน

อาวุธลับยังไม่ตกถึงพื้น ร่างของบ้อเซ้งก็ตกวูบลงภายในเกี้ยว

คนหน้าฝีดาษนั้นขยับข้อมือคราหนึ่ง เสียงขวับเมื่อซัดห่วงเขี้ยวขยักพุ่งวาบเข้าไปภายในเกี้ยวอีก

แต่บนเกี้ยวปรากฏแผ่นเหล็กแผ่นหนึ่งเลื่อนลงมาอย่างทันการณ์ เสียงดึงเมื่อห่วงเขี้ยวขยักกรีดใส่แผ่นเหล็กเป็นเส้นสีเงินเส้นหนึ่ง ปรากฏสะเก็ดไฟแลบกระจาย ห่วงบินเฉียงๆ ออกไป คนหน้าฝีดาษนั้นยื่นมือรับไว้ สีหน้าถึงกับเคร่งเครียดลง

คนขายเซาปิ่งนั้นกลับสามารถพลิกตัวกลางอากาศ ทิ้งร่างลงมา หุบพัดจีบลง ปักใส่ส่วนศีรษะของคนในเกี้ยว

มิคาดเสียงติงคราหนึ่ง บนหลังคาเกี้ยวเพิ่มแผ่นเหล็กแผ่นหนึ่ง พัดจีบจึงจี้ใส่แผ่นเหล็กบังเกิดเป็นเสียงดัง

คนขายเซาปิ่งนั้นก็มีฝีมือสูงเยี่ยม กลับหยิบยืมพลังสภาวะจี้จู่โจม พาตัวบินเฉียงๆ ออกไป พลิ้วลงสู่พื้น

เบื้องซ้ายขวาและด้านหลังของเกี้ยวมีโครงสร้างอันแข็งแกร่งยามนี้ด้านหน้ากับหลังคาเกี้ยวยังเพิ่มแผ่นเหล็กอีกสองแผ่น คล้ายกลับกลายเป็นกรงเหล็กใบหนึ่ง จัดตั้งอยู่ใต้แสงอาทิตย์อย่างสงบ

คนหน้าฝีดาษนั้นแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ประเสริฐ เจ้าหดหัวอยู่ภายในไม่ออกมา เราจะจับโยนเจ้าลงจากหน้าผา"

พลางกางแขนออก คิดเข้ามาอุ้มเกี้ยวโดยสารขึ้น

คนขายเซาปิ่งนั้นร้องคำ 'ระวัง' ได้ยินเสียงพึบพึบ บนแผ่นเหล็กของเกี้ยวปรากฏลูกธนูขนาดเล็กสองดอกยิงออกมาอย่างเร่งร้อน

คนหน้าฝีดาษนั้นตื่นตระหนกยิ่ง มันกางแขนออกคิดล่าถอยก็ไม่ทันการณ์ รีบตวัดห่วงเขี้ยวขยักสกัดลูกธนูดอกหนึ่ง แต่ลูกธนูอีกดอกหนึ่งเห็นแน่ชัดว่าจะปักใส่ทรวงอกมันแล้ว

พลันปรากฏเงาคนถลันวูบหนึ่ง คนขายเซาปิ่งนั้นใช้นิ้วมือสองนิ้วคีบจับลูกธนูอีกดอกหนึ่งเอาไว้

คนหน้าฝีดาษนั้นฉวยโอกาสถอยปราดไปสิบกว่าวา คนขายเซาปิ่งนั้นใช้นิ้วมือคีบจับลูกธนูจับจ้องมองเกี้ยวที่คล้ายบ้านโลหะหลังนั้นอย่างเย็นชา

แว่วเสียงบ้อเซ้งดังออกจากภายในเกี้ยวว่า

"อาวเอี้ยงก๊กจู (หัวหน้าหุบเขาแซ่อาวเอี้ยง) มีฝีมือที่รวดเร็วนัก"

คนขายเซาปิ่งนั้นงงงันวูบหนึ่ง จึงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"มิกล้ารับ"

บ้อเซ้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"น่าเสียดายที่อาศัยยอดวิชาพัดบัณเฑาะก์ของท่านยังต้องปลอมตัวเป็นคนขายเซาปิ่ง ออกจะดูแคลนตัวเองไปแล้ว"

คนขายเซาปิ่งคือเจ้าของหุบเขาอาวเอี้ยงนามอาวเอี้ยงได้ยักไหล่คราหนึ่ง กล่าวว่า

"มือปราบอันดับหนึ่งมีสายตาคมกล้านัก ไม่ทราบล่วงรู้ศักดิ์ศรีพวกเราได้อย่างไร?"

100...อุนสุยอัน : เฉียน

บ้อเซ้งแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"สถานที่สามพักเท้ามีชื่อเสียงมาสิบกว่าปี หากคนค้าขายในที่นี้เอาแต่ทะเลาะวิวาท แย่งชิงลูกค้าเช่นนี้ เกรงว่าไล่ลูกค้าไปตั้งแต่แรกแล้ว"

อาวเอี้ยงไต้ส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า

"เรากลับไม่ทันนึกถึงข้อนี้"

บ้อเซ้งกล่าวสืบต่อ

"ยังมีพวกท่านหนึ่งคว้าจับหนึ่งผลักไส มาดรว่าซุกงำฝีมือแท้จริงเอาไว้ แต่ยอดฝีมือพอเคลื่อนไหว ก็ทราบว่ามีวิทยายุทธ์หรือไม่ ฝีมือที่ซุกงำไว้ยังร้ายกาจถึงเพียงนี้ หากทุ่มเทใช้ออกมา ต้องเป็นชนชั้นยอดฝีมือแน่นอน"

อาวเอี้ยงไต้สั่นศีรษะ คลี่พัดจีบออกอีกครา โบกพัดพลางกล่าวว่า

"ถึงแม้เป็นชนชั้นยอดฝีมือ ยังไม่อาจทำลายเกี้ยวของท่านหลังนี้"

บ้อเซ้งส่งเสียงจากภายในเกี้ยวว่า

"ยังมีอีกท่านหนึ่ง คงเป็นดาบไวอันดับหนึ่งแห่งแดนแม้ว ฉายาเฒ่าไร้ดาบแนลิ้วเพ้งแล้ว?"

คนหน้าฝีดาษนั้นความจริงมีท่าทางป่าเถื่อนดุร้าย ยามนี้เปลี่ยนเป็นเย็นเยียบจับใจ จับจ้องมองเกี้ยวหลังนั้น ปากกล่าวว่า

"เราคือแนลิ้วเพ้ง เจ้าสามารถหลบรอดจากเราสองดาบ เราแทบไม่อาจรอดพ้นจากลูกธนูของเจ้า...นับถือ นับถือนัก"

บ้อเซ้งภายในเกี้ยวคล้ายสะท้านขึ้นคราหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสามารถต้านทานท่าจู่โจมครั้งที่สองของท่าน เพราะอาศัยกลไกของเกี้ยว ไม่เช่นนั้นไม่แน่ว่าจะรับไว้ได้ อีกประการท่าจู่โจมไร้ดาบของท่านยังไม่ใช้ออก เช่นนี้ถือว่าไม่ยุติธรรมต่อท่าน"

เฒ่าไร้ดาบความจริงเป็นผู้มีฝีมือกล้าแข็งที่สุดในยอดฝีมือที่ใช้ดาบของแดนแม้วทั้งสี่คน มีอยู่ครั้งหนึ่ง ดาบเดียวพันลี้กับเฒ่าไร้ดาบนัดต่อสู้กันที่แม่น้ำเฮ็กเล้งกัง ดาบโค้งของดาบเดียวพันลี้กับห่วงบินของเฒ่าไร้ดาบปะทะชนกันร่วงหล่นลง หลังจากนั้นหมวกเล้ยขอบแหลมคมของดาบเดียวพันลี้พ่ายแพ้แก่ท่าจู่โจมไร้ดาบของเฒ่าไร้ดาบ ดังนั้นเฒ่าไร้ดาบได้รับการขนานนามอยู่เหนือกว่าดาบเดียวพันลี้

เฒ่าไร้ดาบพอฟังบ้อเซ้งกล่าวเช่นนี้ สีหน้าก็ปรากฏแววถือดีขึ้น พัดบัณเฑาะก็อาวเอี้ยงได้กล่าวว่า

"พวกเราเมื่อลอบทำร้ายเจ้าไม่สำเร็จ เจ้าไฉนไม่ลงมือตอบโต้?"

ภายในเกี้ยวนิ่งเงียบงันไปชั่วขณะ บ้อเซ้งค่อยตอบว่า

"ท่านลอบทำร้ายครั้งแรกล้มเหลว ข้าพเจ้าก็ตีโต้กลับไป แต่ถูกพวกท่านจู่โจมทำลาย ตอนนี้กลายเป็นสภาพหนึ่งต่อสอง ข้าพเจ้าไม่มีความเชื่อมั่นแม้สักสองส่วน"

อาวเอี้ยงได้หัวร่อดังๆกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เราก็คิดจู่โจมลงมือใหม่ แต่เจ้าประจำอยู่ภายในเกี้ยวทั้งเตรียมตัวพรักพร้อม พวกเรามีความมั่นใจเอาชัยเพียงสี่ส่วน เรื่องที่ไม่มีความมั่นใจเกินหกส่วน เราจะไม่กระทำเด็ดขาด"

บ้อเซ้งแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกท่านไยไม่ไป?"

อาวเอี้ยงได้กล่าวว่า

"ตกลง พวกเราไป แต่ระหว่างทางพวกเราจะชักจูงเจ้าออกจากเกี้ยว ค่อยเปิดฉากจู่โจม เจ้าต้องระมัดระวังให้มากไว้"

บ้อเซ้งแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ขอบคุณมากแล้ว ข้าพเจ้าจะระมัดระวัง"

อาวเอี้ยงได้ยิ้มพลางกล่าวว่า

"แต่ว่าก่อนที่จะไป เรายังคิดทดลองสักครา..."

บ้อเช้งกล่าวเสียงเย็นชากล่าวว่า

"ทดลองอะไร?"

อาวเอี้ยงได้กล่าวว่า

"การทดลองครั้งนี้กลับมีความมั่นใจถึงแปดส่วน..."

พลันจี้พัดจีบออก ยิงประกายเย็นเยียบสองจุดใส่รูเล็กๆ ที่อยู่ด้านหน้าของเกี้ยว

สุ้มเสียงของบ้อเช้งถ่ายทอดออกจากรูเล็กๆ นี้เอง

เหตุแปรเปลี่ยนครั้งนี้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว แม้กระทั่งเฒ่าไร้ดาบที่ด้านข้างพอพบเห็น เข็มพิษก็ยิงทะลุผ่านรูเล็กๆ เข้าไปแล้ว

เข็มเป็นเข็มพิษที่สะกิดโลหิตหลั่งไหล พิษร้ายก็จู่โจมหัวใจ

ภายในเกี้ยวบังเกิดเสียงครางหนักๆ คราหนึ่ง

อาวเอี้ยงได้มีสีหน้าลิงโลดยินดี หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ล้มแล้ว ล้มแล้ว"

แผ่นเหล็กที่เบื้องหน้าของเกี้ยวพลันเลื่อนขึ้น บ้อเช้งนั่งอยู่ภายในเกี้ยว ถลึงตาใส่อาวเอี้ยงได้ ขยับสองมือซัดอาวุธลับยี่สิบสามสิบชิ้นออกมา

อาวุธลับบางชนิดจู่โจมด้านตรง บางชนิดไปทางปีกซ้ายขวา บางชนิดจู่โจมเบื้องบน บางชนิดจู่โจมเบื้องล่าง บางชนิดบินหวน จู่โจมใส่ด้านหลังของอาวเอี้ยวได้

อาวเอี้ยงได้พอเห็นบ้อเช้ง ถึงกับใจสั่นสะท้าน โผพุ่งขึ้นฟ้าคลี่พับจีนพลิกคราหนึ่ง หันด้านที่เขียนคำ 'ผู้แข็งขืนเราตาย' ออกนอกโบกซ้ายกวาดขวา คุ้มครองตลอดทั้งร่างอย่างแน่นหนา

เฒ่าไร้ดาบตวาดด้วยโทสะคำหนึ่ง ตวัดมือวูบ ซัดห่วงบินออกอีกครา

เสียงครืดเมื่อแผ่นเหล็กเลื่อนลงมา ห่วงบินวกกลับแต่กลางคันกลับไปในมือเฒ่าไร้ดาบ

ได้ยินเสียงติงติง อาวุธลับยี่สิบสามสิบชิ้นร่วงหล่นลงสู่พื้น จากนั้นอาวเอี้ยงไต้พลิ้วร่างลงสัมผัสพื้น ที่หัวไหล่ถูกโลหิตย้อมชโลมจนแดงฉานไปแถบหนึ่ง

เฒ่าไร้ดาบสืบเท้ามาหนึ่งก้าว ถามว่า

"ท่านไม่เป็นไรกระมัง?"

อาวเอี้ยงไต้สั่นศีรษะ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงเรายังพลาดท่าเสียทีเจ้า เราลืมเลือนว่าเจ้าเท้าพิการ เข็มพิษควานวิญญาณของเราทั้งสองเล่มยิงทะลุรูเล็กๆ เข้าไป เพียงยิงถูกชายเสื้อด้านล่างของเจ้ากระมัง?"

บ้อเซ้งภายในเกี้ยวแค่นเสียงอย่างเย็นชาหาตอบคำไม่

อาวเอี้ยงไต้แค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"ดีที่อาวุธลับของเจ้าไม่ได้ฉายพิษ ไม่เช่นนั้นเกรงว่าคราครั้งนี้เราต้องพลาดพลั้งแล้ว"

บ้อเซ้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"อาวุธลับของข้าพเจ้าไม่เคยฉาบพิษมาก่อน"

อาวเอี้ยงไต้งงงันวูบหนึ่ง จากนั้นหัวร่อดังๆกล่าวว่า

"ประเสริฐ มีจิตปณิธานนัก สมเป็นผู้เชี่ยวชาญอาวุธลับ เพียงแต่วันนี้เจ้าไม่อาจโค่นเราล้มลง วันหน้าเกรงว่าไม่สามารถเอาเปรียบได้ เราไปก่อนก้าวหนึ่ง"

พลางถือพัดจีบประสานมือ ก้าวยาวๆ จากไป

เฒ่าไร้ดาบจับจ้องมองเกี้ยวหลังนั้นอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า

"หวังว่าวันหน้าเจ้าสามารถเดินออกจากเกี้ยว พวกเราค่อยพิสูจน์ผลแพ้ชนะในเชิงอาวุธลับกัน"

กล่าวจบพุ่งขวับจากไป

ใต้อาทิตย์ร้อนแรง เกี้ยวโดยสารยังไม่ขยับเคลื่อนไหว

ผ่านไปเนิ่นนาน อาทิตย์ลอยขึ้นถึงกลางศีรษะ เกี้ยวโดยสารบังเกิดเสียงครืดครืด แผ่นเหล็กหน้าเกี้ยวเลื่อนขึ้นอย่างช้าๆ

บ้อเซ้งหน้าเคร่งขรึมสำรวม ในใจคร่นคิด...เราเองก็คิดออกไปพิสูจน์ผลแพ้ชนะกับเฒ่าไร้ดาบ เพียงแต่ระหว่างสองต่อหนึ่ง เรามิใช่คู่มือของอาวเอี้ยงได้กับเฒ่าไร้ดาบ คราครั้งนี้ยอดฝีมือเหล่านี้ล้วนเคลื่อนไหว ศิษย์น้องที่สี่ไล่ตามซีเบ๊ฮวงพุ้งไป คงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนาแล้ว

ดุยเมี่ยกับเด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่แวะพักรับประทานอาหารที่ร้านอาหารของโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง

ผู้มาดื่มกินภายในร้าน เห็นคนเจ็บที่สกปรกซอมซ่อผู้หนึ่งอยู่ร่วมกับเด็กรับใช้หน้าตาหมดจดสี่คน ล้วนจับจ้องมองมาด้วยความสงสัยใจเป็นจุดเดียว

ยามนั้นที่นอกร้านอาหารบังเกิดเสียงร้องเร่ขายดังสดใสว่า

“น้ำเต้าหู้ น้ำเต้าหู้”

ในเสียงร้อง หญิงสาวนางหนึ่งหาบน้ำเต้าหู้เข้ามา

ผู้รับใช้ของร้านอาหารหลายคนห้อมล้อมเข้าไป ร้องว่า

“นางโสโครก ไฉนมาเร่ขายถึงร้านเรา?”

“หากมิใช่เห็นว่าเจ้าผิวพรรณขาวนวล คงขับไล่เจ้าออกไปก่อน”

เมื่อเป็นเช่นนี้กลับสะกิดความสนใจของผู้มาดื่มกิน อันธพาลหลายคนส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์ว่า

“ไฮ้ เด็กหญิงนางนี้ยังไม่เลว”

“ยังนวลเนียนกว่าน้ำเต้าหู้อีก”

ปรากฏชาวยุทธจักรหลายคนห้อมล้อมเข้าไปผลักไสผู้รับใช้ออกห่าง กล่าววาจาแทะโลมหญิงสาวที่ขายน้ำเต้าหู้ว่า

"ไยต้องขายน้ำเต้าหู้ด้วย มิสู้แต่งให้กับเราเสียวเอี้ย (คำเรียกตัวเองเป็นนายน้อย) รับรองว่าเจ้ามีกินมีใช้"

"นี่เรียกว่าฟางข้าวบดบังไข่มุก โกวเนี้ยใหญ่ที่ผุดผาดเช่นนี้ ไหนเลยบากหน้าออกมาขายน้ำเต้าหู้?"

หญิงสาวนั้นหาบน้ำเต้าหู้เอี้ยวตัวไปมา ยังไม่อาจฝ่าวงล้อมของชาวยุทธจักรเหล่านั้นออกมา ทั้งกลัวกระทบถูกพวกมัน สร้างความร้อนรุ่มใจจนขอบตาแดงก่ำขึ้นมา

เด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่เลิกคิ้วถลึงตา กระเหี้ยนกระหือคิดลงมือตั้งแต่แรก ตุยเมี่ยถือถ้วยสุราค้างอยู่ที่ปาก รอคอยชั่วขณะค่อยผงกศีรษะคราหนึ่ง

เขาพอผงกศีรษะ เด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่มีสีหน้ายินดี ถลันวูบออกไป หยุดยืนอยู่ด้านหลังของชาวยุทธจักรทั้งหกนั้น เด็กรับใช้กระบี่เงินตวาดว่า

"เพ้ย พวกท่านเคารพกฎหมายหรือไม่?"

ชาวยุทธจักรเหล่านั้นกลับสะดุ้งเฮือกใหญ่ เหลียวหน้ากลับมาเห็นเป็นเด็กหนุ่มไม่กี่คน ถึงกับหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ หนึ่งในจำนวนนั้นแยกเขี้ยวกางเล็บใส่ ร้องว่า

"มารดามันเถอะ บิดาเข้าใจว่าเป็นใคร ที่แท้เป็นลูกสำส่อนไม่กี่คน"

คนที่มีหน้าตาดุร้ายอีกคนหนึ่งร้องว่า

"ฟันน้ำนมยังงอกไม่หมด กลับกล้าด่าว่าพวกเรา คงไม่ต้องการมีชีวิตน้อยๆ สืบไปแล้ว"

พลางยื่นมือที่โตเท่าพัดใบลานตะปบใส่ ผู้มาดื่มกินลอบร้องผิด

ท่า เข้าใจว่าเด็กชายเหล่านี้ ต้องรับเคราะห์แล้ว

ได้ยินเด็กรับใช้กระบี่เหล็กร้องว่า

"ท่านอาสาม ชนชั้นมักมากกามคุณ ข่มเหงรังแกผู้เยาว์ ควรลงโทษอย่างไร?"

ตยุเมี่ยดื่มสราลงไปอึกหนึ่ง กล่าวว่า

"ลงโทษสถานเบาเถอะ"

เสียงขาดคำ ประกายกระบี่สี่สายพุ่งวาบออกไป ชาวยุทธจักรทั้งหกพากันล้มลง บ้างเจ็บปวดจนเกลือกกลิ้งไปตามพื้นดิน บ้างนั่งยองๆ กับพื้น บ้างปวดร้าวจนสิ้นสติไป คนทั้งหกบ้างถูกตัดนิ้วมือสองนิ้ว บ้างถูกฟันนิ้วเท้าขาดไปนิ้วหนึ่ง

เหล่าผู้มาดื่มกินไหนเลยเคยท่ากระบี่อันรวดเร็วเช่นนี้ ถึงกับแตกตื่นตะลึงลาน

หญิงสาวแตกตื่นตะลึงลานกับที่ ชั่วครู่ค่อยส่งเสียงร้องไห้ออกมา ทางหนึ่งร้องไห้ ทางหนึ่งย่อถวายคารวะต่อเด็กรับใช้ทั้งสี่ กล่าวว่า

"เสียวเอี้ย (นายน้อย) ทั้งสี่ช่วยเหลือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ทราบตอบแทนอย่างไร..."

เด็กรับใช้ทั้งสี่ถูกเรียกขานเป็น 'เสียวเอี้ย' ล้วนแย้มยิ้มจนหน้าระรื่น เด็กรับใช้กระบี่เหล็กยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่สาวไม่ต้องเกรงใจ แต่ว่าท่านงามผดผาดถึงเพียงนี้ ยังคงระวังตัวไว้ จะได้ไม่ต้องคับแค้นใจ"

หญิงสาวนั้นแย้มยิ้มออกมา กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงพวกท่านอายุยังน้อย กลับดูออกว่าผู้อื่นงดงามหรือไม่งดงาม"

เด็กรับใช้กระบี่ทองยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่สาวงดงามถึงเพียงนี้ พวกเราย่อมดูออก"

เด็กรับใช้กระบี่เงินวางท่าราวกับเป็นผู้ใหญ่กล่าวว่า
"พวกเราความจริงมีสายตาในการดูคนอยู่แล้ว"
หญิงสาวนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า
"ท่านเข้าใจว่ามองคนทะลุปรุโปร่งหรือ? ยังห่างไกลมากนัก"
เสียงขาดคำ ในมือเพิ่มดอกบัวเหล็กที่อ่อนได้แข็งได้ดอกหนึ่ง ใช้ก้านดอกบัวจี้จุดเด็กรับใช้กระบี่ทองล้มลง

เด็กรับใช้อีกสามคนในหายวาบ กลีบของดอกบัวพลันแยกย้ายสาดพุ่งออก เด็กรับใช้กระบี่เงินก็ถูกทำร้ายล้มลง

เด็กรับใช้กระบี่ทองเหลืองขณะจะชักกระบี่ออก ที่ทรวงอกก็ถูกจี้ใส่หนึ่งดรรชนี เด็กรับใช้กระบี่เหล็กเพิ่งชักกระบี่ออก ที่ใจกลางของดอกบัวพลันพวยพุ่งหมอกสีแดงออกมากลุ่มหนึ่ง เด็กรับใช้กระบี่เหล็กพอสูดดมเข้าไปก็ล้มโครมลง

เหตุแปรเปลี่ยนครั้งนี้ สร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนภายในร้านจนตะลึงลาน รวมทั้งชาวยุทธจักรที่แทะโลมหญิงสาวเหล่านั้น

ตุยเมี่ยก็หน้าแปรเปลี่ยนไป เมื่อเขาพบเห็นเลศนัย ก็ไม่ทันส่งเสียงร้องเตือน ฝ่ายตรงข้ามชิงลงมือแล้ว

นี่เป็นการลงมือโดยที่ไม่ทันระวังป้องกัน แม้แต่เด็กรับใช้กระบี่เงินทองที่บ้อเช้งฝึกอบรมมากับมือ ทั้งได้รับการชี้แนะจากจูก้วะซิงแซเป็นครั้งคราวล้วนถูกโค่นล้มลง

หญิงสาวนั้นแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ตวัดเตะสองเท้าออกน้ำเต้าหู้ที่จัดตั้งอยู่บนพื้นทั้งสองถังกระเซ็นออกมา พุ่งใส่ชาวยุทธจักรที่นั่งนอนอยู่บนพื้นทั้งหก

พริบตานั้น ใบหน้าชาวยุทธจักรทั้งหกเปลี่ยนจากเขียวเข็มเป็นม่วงคล้ำ ยกมือตะกุยใส่ตำแหน่งที่ถูกน้ำเต้าหู้กระเซ็นใส่ เกลือกกลิ้งไปตามพื้นดิน แผดเสียงร้องออกมา

หญิงสาวนั้นกล่าวด้วยใบหน้าเขียวคล้ำว่า

"พวกเจ้าต้องการรับประทานน้ำเต้าหู้ของเราหรือ? ตอนนี้รับประทานเถอะ"

ชาวยุทธจักรทั้งหกแผดร้องโหยหวน ร่างชักกระตุกไม่หยุดยั้ง ยกมือตะกุยลำคอตัวเอง ในที่สุดสิ้นใจตายไป

หญิงสาวนั้นคล้ายไม่มีเรื่องราวใด ผู้คนในร้านอาหารกลับหน้าแปรเปลี่ยนไป

หญิงสาวนั้นกวาดมองผู้รับใช้และคนที่มาดื่มกินเหล่านั้นอย่างเย็นชา แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"พวกเจ้าก็อย่าคิดหมายมีชีวิตรอดไป"

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ดอกบัวพิษ ท่านยังคิดฆ่าคนไร้ความผิดอีกหรือไม่?"

หญิงสาวที่มีฉายาดอกบัวพิษเหลียวหน้าไปตามเสียง เห็นคนกล่าววาจาคือตุยเมี่ย จึงกล่าว

"เราโกวเนี้ยกระทำการใด ไม่เคยละเว้นผู้คนมีชีวิตรอดมาก่อน หากจะโทษว่าได้แต่โทษว่าท่านเป็นต้นเหตุทำร้ายพวกมัน"

ตุยเมี่ยหัวร่ออย่างปลอดโปร่งกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านมาหาเราเถอะ"

ดอกบัวพิษแย้มยิ้มหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

"ท่านอย่าได้เสแสร้งแกล้งดัดไปแล้ว หากท่านไม่ได้รับบาดเจ็บ เรายังกลัวท่านอยู่ห้าส่วน ตอนนี้ท่านรับบาดเจ็บ เด็กน้อยทั้งสี่ก็ถูกเราโค่นล้มลง ท่านฝืนใจส่งเสียงหัวร่อ รังแต่กระทบกระเทือนจนปากแผลปริแตกออก"

ตุยเมี่ยกระชากเสียงว่า

"ท่านทำอย่างไรกับเด็กรับใช้ทั้งสี่แล้ว?"

ดอกบัวพิษยิ้มพลางกล่าวว่า

"ปีศาจน้อยทั้งสี่นับว่าปราดเปรียว ทั้งยังชมเชยว่าเรางดงาม พวกมันยังไม่เจริญเติบใหญ่ ไม่เช่นนั้นเราต้องควักลูกตาพวกมันออกมา ครั้งนี้เราจะละเว้นชีวิตพวกมันสักครา สำหรับบุคคลอื่น..."

ตุยเมี่ยถลึงตาใส่ ตวาดว่า

"ท่านกล้า?"

ดอกบัวพิษแย้มยิ้มออกมา กล่าวว่า

"เรามีอันใดไม่กล้า?"

ตุยเมี่ยถลันถึงเบื้องหน้าดอกบัวพิษดุจสายฟ้า เตะติดต่อกันสิบแปดเท้า

ดอกบัวพิษถลันหลบสิบแปดครั้งครา ขณะจะตีโต้ ตุยเมี่ยก็เตะออกอีกสามสิบหกเท้า หากเปรียบกับสิบแปดเท้าในตอนแรกยังรวดเร็วกว่า พลิกแพลงกว่า ดุร้ายยิ่งกว่า

ดอกบัวพิษหน้าเคร่งเครียดลง ขยับข้อมือคราหนึ่ง ดอกบัวในมือพวยพุ่งหมอกสีแดงออกกลุ่มหนึ่ง

ตุยเมี่ยกลั้นลมหายใจพุ่งถอย หงายร่างตีลังกาเจ็ดแปดรอบ สองมือรวบร่างเด็กรับใช้กระบี่เงินทองทั้งสี่ พุ่งชนกำแพงออกจากร้านอาหาร พอเพ่งตามอง ผู้คนภายในร้านล้วนล้มลง บ้างส่งเสียงไอ บ้างชักกระตุกด้วยความปวดร้าว

ดอกบัวพิษกระโดดตามติดออกมา ตุยเมี่ยตวาดว่า

"โต่วเน้ย นี่เป็นบุญคุณความแค้นระหว่างเราท่าน ท่านกลับทำร้ายคนไร้ความผิด สักวันหนึ่งเราจะจับตัวท่านลงโทษตามกฎหมาย"

ดอกบัวพิษโต่วเน้ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านเองยังเอาตัวไม่รอด ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของผู้อื่นไยกัน? เราเคยก่อคดีใหญ่เจ็ดคดี ทำร้ายผู้คนมากมายสุดคณานับ กลับต้องการดู

ว่าท่านสามารถส่งเสริมเราหรือไม่”

ตุยเมี่ยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

“ช่างเป็นขบวนการอันใหญ่โตนัก กลับดึงดูดหัตถ์ใหญ่ประทับวชิระ หมู่ตึกไซมึ้ง หุบเขาอาวเอี้ยง ดาบเดียวพันลี้รวมทั้งท่านเข้ามา”

ดอกบัวพิษยิ้มพลางกล่าวว่า

“ท่านไม่ต้องถ่วงเวลาอีกต่อไป ยังมีสุนัขรับใช้ของทางการอีกสามคนก็ไม่อาจช่วยเหลือท่านได้ ตอนนี้แนฮ้วยคงถูกซีเบ๊ฮวงพุ้งคร่ากุมไว้ บ้อเช้งก็ถูกหัวหน้าหุบเขาแซ่อาวเอี้ยงกับเฒ่าไร้ดาบส่งเสริมลงสู่ปรภพ ยังมีค่างทองแขนยาวตึกโกวอุ้ยออกศึก ทิชิ่วคงไม่อาจเล่นลวดลายใดได้”

ตุยเมี่ยขู่คำรามว่า

“อย่างนั้นตัวท่านนอนลงก่อน”

คำพูดนี้กล่าวเพียงเจ็ดคำ ในเจ็ดคำนี้กลับจู่โจมออกเจ็ดสิบเอ็ดกระบวนท่า รุกไล่จนดอกบัวพิษไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ตุยเมี่ยขณะจะรุกจู่โจมซ้ำเติม แต่ปากแผลที่กระดูกไหล่ปวดแปลบช่วงเอวก็ปวดล้า สภาวะเท้าเชื่องช้าลงวูบ ดอกบัวพิษฉวยโอกาสเสือกส่งดอกบัวในมือเข้ามา

ตุยเมี่ยพลิกมือวูบหนึ่ง คว้าจับก้านของดอกบัวเอาไว้

จากนั้นเขารู้สึกชาวูบที่ใจกลางฝ่ามือ

ส่วนก้านของดอกบัวกลับปักเต็มไปด้วยหนามแหลม

ตุยเมี่ยบันดาลโทสะ ลอยตัวเตะกราดออกอย่างสุดกำลัง

ท่าจู่โจมของตุยเมี่ยนี้ประหนึ่งอสนีบาตฟาดทลาย มหาโจรคนชั่วร้ายในยุทธจักร ล้วนตายใต้กระบวนท่านี้

กระบวนท่านี้พอใช้ออก ดอกบัวพิษถึงกับหน้าแปรเปลี่ยนไป

นางก็ไม่มีความมั่นใจว่าจะรับกระบวนท่านี้ได้

แต่พริบตานั้น ร่างที่กลางอากาศของตุยเมี่ยสะท้านขึ้นครา หนึ่ง พร้อมกับอาการสั่นสะท้าน ท่าจู่โจมที่สมบูรณ์พร้อมปรากฏช่อง โหว่วูบหนึ่ง

ดอกบัวพิษฉวยโอกาสยิงวัตถุสีครามเล่มหนึ่งใส่ใต้ซอกแขน ขวาของตุยเมี่ย จากนั้นพ่งถอยไปอย่างเร่งร้อน

ร่างของตุยเมี่ยพลิกร่วงลงจากกลางอากาศ กล่าวเพียงประโยค เดียวก็ล้มฟาดกับพื้น เขากล่าวว่า

"หากมิใช่เราถูกหัตถ์ใหญ่ประทับวชิระฟาดใส่ ท่านก็ไม่อาจ หลบรอดจากเท้านี้..."

ที่ซึ่งห่างจากหุบเขาอาวเอี้ยงประมาณสามสิบแปดลี้ มีจุดเปลี่ยน ม้าแห่งหนึ่ง เกี้ยวของบ้อเช้งจูอดอยู่ที่นั้น รับประทานเสบียงกรังที่พก ติดตัว ในใจบังเกิดความสะทกสะท้อนมากหลาย

เขารู้สึกว่าที่นี้เต็มไปด้วยหลุมพรางกับดัก แนฮ้วย ทิชิ่วและ ตุยเมี่ยล้วนไม่ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร

เขาสังหรณ์ใจว่าพี่น้องของเขาก็ประสบเคราะห์กรรมด้วย

ที่ฝั่งตรงข้ามกับเขามีร้านค้าโลงร้านหนึ่ง ภายในร้านเงียบเหงา ทั้งไม่มีพนักงานและไม่มีลูกค้า

แต่บ้อเช้งทราบว่า อีกไม่นานร้านค้าโลงนี้จะมีกิจการค้าดีขึ้น

ทั้งนี้เพราะที่นี้จะมีคนตายแล้ว

ผู้ตายอาจเป็นคนที่ลอบทำร้าย และอาจเป็นบ้อเช้งเอง ทั้งอาจ เป็นเถ้าแก่ร้านค้าโลงนี้

ทั้งนี้เพราะวิชาปลอมแปลงโฉมของเถ้าแก่ร้านค้าโลงแม้แนบเนียน ไร้พิรุธ แต่ผลจากการที่บ้อเช้งออกท่องยุทธจักรหลายปี มองปราดเดียว ก็ดูออกว่า คนผู้นี้มิใช่เถ้าแก่ร้านค้าโลงธรรมดา

ยังมีที่สร้างความประหวั่นใจแก่บ้อเซ้งคือ หากเป็นคู่มือธรรมดาคนหนึ่ง เขามองปราดเดียวก็หยั่งคำนวณฝีมือออกได้เจ็ดแปดส่วน

แต่เขาไม่สามารถคำนวณศักดิ์ฐานะ พลังฝีมือและวิชาการของฝ่ายตรงข้ามออกได้

บ้อเซ้งลอบถอดถอนใจ บังคับเกี้ยวเคลื่อนตรงไปยังร้านค้าโลง

...ในเมื่อฝ่ายตรงข้ามรออยู่แล้ว หลบหนีก็ไม่มีประโยชน์ พานรับศึกเถอะ

ยามนั้นพลันปรากฏคนร่างสูงใหญ่แขนยืดยาวผู้หนึ่ง ฉุดลากคนขาเป๋ผู้หนึ่งออกจากกระท่อมหลังหนึ่ง

คนแขนยาวร่างอ้วนฉุอุ้ยอ้าย คล้ายเคลื่อนไหวไม่สะดวก แต่มีเรี่ยวแรงมหาศาล คนขาเป๋ที่ถูกมันฉุดลากออกมาร่ำร้องว่า

“ท่าน...ท่านไม่มีเหตุผล เราติดค้างค่าเช่าท่าน เราจะจ่ายให้แก่ท่าน ท่านไฉนทำร้ายคนด้วย?”

ทั้งสองฉุดกระชากลากถู มาถึงหน้าเกี้ยวของบ้อเซ้ง

ยังมีผู้คนอีกสองคน คนหนึ่งแต่งตัวเป็นบัณฑิตนักศึกษา อีกคนหนึ่งคล้ายหมอเร่ขายยา ในมือถือดาบใหญ่เข้ามาไกล่เกลี่ย

คนทั้งสี่นี้คล้ายเป็นคนบ้านเดียวกัน รู้จักคุ้นเคยเป็นอย่างดี

...เรื่องราวย่อมไม่รวบรัดถึงเพียงนี้ พวกมันเมื่อสืบเสาะมา เราจะชมดพวกมันเล่นละครฉากนี้ก่อนแล้วค่อยลงมือ

คนทั้งสี่กำลังจะชนถูกเกี้ยวโดยสาร ชายชราที่ถือดาบใหญ่ร้องห้ามปรามว่า

“อย่าได้ลงไม้ลงมือแล้ว หากลงไม้ลงมืออีกจะสร้างความเสียหายแก่เกี้ยวของผู้อื่น”

บัณฑิตนั้นก็เกลี้ยกล่อมว่า

“อาอุ้ย อย่าได้รังแกท่านลุงแล้ว”

คนแขนยาวร่างอ้วนฉุอุ้ยอ้าย เป็นเหตุให้เคลื่อนไหวไม่สะดวก กลับยื่นมือหมายผลักดันเกี้ยวออกห่าง ทางหนึ่งตวาดว่า

"เกี่ยวข้องใดกับพวกท่านด้วย?"

ชายชรานั้นเงื้อดาบขึ้น ตวาดว่า

"ท่านกล้าแตะต้องผู้อื่น เราจะฟันคอท่านหลุดลงมา"

กล่าวพลางฟันดาบใหญ่ลง

สภาวะดาบฟันถึงกลางคัน เปลี่ยนเป็นฟันใส่เกี้ยวของบ้อเซ้ง

...ในที่สุดลงมือแล้ว

ดาบใหญ่ยืดยาว พลังดาบรุนแรง คล้ายกับจะผ่าเกี้ยวโดยสาร แยกออกเป็นสองเสี่ยง

แต่ว่าไม้คานที่หน้าเกี้ยวทั้งสองเส้นก็ไม่สั้น ขณะที่ดาบใหญ่ใกล้กระทบถูกตัวเกี้ยว ไม้คานก็ห่างจากร่างชายชราไม่ถึงสองเชียะ

พริบตานั้น ส่วนปลายของไม้คานปรากฏมีดแหลมคมดีดพุ่งออกมาสองเล่ม

มีดที่ยาวสามเชียะ

คมมีดแทงใส่ท้องน้อยของชายชรานั้น

ดาบใหญ่ชะงักค้างอยู่กลางอากาศ ชายชรานั้นแผดเสียงร้องว่า

"บ้อเซ้ง..."

บ้อเซ้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ดาบปลิดวิญญาณโอ้วปวย ทิชิ่วตามล่าท่านเป็นเวลานาน ข้าพเจ้าฆ่าท่านแทนเขาก็เป็นเช่นเดียวกัน"

ที่แท้ชายชราผู้นี้เป็นพี่ใหญ่ของเจ็ดปีศาจนามโอ้วปวย โอ้วปวยล้มระทวยลง คนแขนยาว คนขาเป๋และบัณฑิตนั้นพลันลงมือโดยพร้อมเพรียง

บัณฑิตนั้นตวัดมือวูบ ซัดประกายดาบออกสิบสามจุด

114...อุนสุยอัน : เซียน

คนขาเป๋กลับมีท่าร่างรวดเร็วกว่าผู้ใด ขยับกายวูบหนึ่ง ก็อ้อมไปหลังเกี้ยว ในมือปรากฏประกายเย็นเยียบแลบแปลบ ปักตรึงใส่หลังเกี้ยว

การลงมือของคนทั้งสาม นับคนแขนยาวรวดเร็วที่สุด

คนแขนยาวร่างอ้วนฉุอุ้ยอ้าย แต่พอยื่นมือออก กรีบทวนทองซึ่งโยนมาเอาไว้ วกมือกลับแทงสวบเข้าไปภายในเกี้ยว

ความเคลื่อนไหวหนึ่งช้อนรับหนึ่งเสือกแทง ยังบรรลุถึงก่อนอาวุธลับทั้งสิบสามจุดอีก

แม้แต่บ้อเซ้งเพียงเห็นประกายสีทองวูบขึ้นแวบหนึ่ง ปลายแหลมของทวนก็ทิ่มแทงถึงใบหน้าแล้ว

...เป็นมือดีที่ได้รับการกล่าวขวัญว่าคนอยู่ห่างพันลี้ ทวนบรรลุถึงเบื้องหน้า ฉายาค่างทองแขนยาวตุ๊กโกวอ้ย

พริบตานั้นบ้อเซ้งไม่ทันบังคับแผ่นเหล็กลงมา

แผ่นเหล็กอย่างมากต้านทานอาวุธลับไว้ แต่ทวนทองทิ่มแทงเข้ามาภายในเกี้ยวแล้ว

บ้อเซ้งโบกแขนเสื้อคราหนึ่ง ประกายมีดสายหนึ่งก็พุ่งขวับออกไปดุจสายฟ้า

มีดบินมุ่งใส่ตำแหน่งหัวใจของค่างทองแขนยาว

หากค่างทองแขนยาวคิดฆ่าบ้อเซ้ง มันเองก็ต้องตายใต้มีดบินนี้

ค่างทองแขนยาวตวาดด้วยโทสะ รั้งทวนกลับมาจี้ปราดครา หนึ่ง กระแทกมีดบินปลิวกระเด็น ค่อยลากทวนล่าถอยไปทางซ้าย

มันพอจู่โจมพลาดผิด ก็ล่าถอยในบัดดล หาโอกาสลงมือใหม่ นี่จึงเป็นบุคลิกของยอดฝีมือ

ประกายเย็นเยียบของบัณฑิตนั้นทั้งสิบสามจุด ขณะจะซัดพุ่งเข้าไปภายในเกี้ยว ม่านมุกที่หน้าเกี้ยวพลันสั่นไหวเกรียวกราว

ประกายเย็นเยียบทั้งสิบสามจุดไม่อาจพุ่งผ่านม่านมุกเข้าไป

บัณฑิตนั้นคือเล่ายี่ (อันดับสอง) ของเจ็ดปีศาจ ที่หลบหนีจากการตามล่าของทิชิ่วกับตุยเมี่ยนามก๊วยปิง

ก๊วยปิงต่างกับค่างทองแขนยาวที่จู่โจมพลาดผิดก็ล่าถอย มันกลับโถมเข้าไปภายในเกี้ยว

ทั้งนี้เพราะมันทราบว่า บ้อเช้งในสี่ยอดมือปราบปราศจากกำลังภายใน หากแต่มีจุดเด่นที่อาวุธลับกับวิชาตัวเบา

ภายในเกี้ยวคับแคบ ขอเพียงมันโถมเข้าไปภายในเกี้ยว อาวุธลับกับวิชาตัวเบาของบ้อเช้งก็เปล่าประโยชน์ มันมั่นใจว่าสยบบ้อเช้งได้

ขอเพียงสยบบ้อเช้งได้ ก็สามารถใช้บ้อเช้งเป็นเหยื่อ ล่อลวงทิชิ่วมาฆ่าทิ้ง เพื่อล้างความอัปยศที่ได้รับ

ก๊วยปิงโถมเข้าไปภายในเกี้ยวแล้ว

ตอนนั้นบ้อเช้งต้องรับมือทวนทองของค่างทองแขนยาว รวมทั้งคนขาเป๋ที่หลังเกี้ยว ดูท่าไม่อาจสกัดยับยั้งการบุกเข้ามาภายในเกี้ยวของก๊วยปิงได้

ยามนั้นหลังคาเกี้ยวเปิดออก บ้อเช้งในชุดขาวทะยานขึ้นฟ้า

ก๊วยปิงพอโถมเข้าเกี้ยว แผ่นเหล็กที่หน้าเกี้ยวก็ปิดลง ภายในเกี้ยวบังเกิดเสียงหน้าไม้ดังขึ้น จากนั้นเป็นเสียงครางหนักๆ คราหนึ่ง

บ้อเช้งแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ทิ้งตัวกลับลงไปภายในเกี้ยว

แต่แล้วยามนั้น คนขาเป๋ที่ด้านหลังพลันเคลื่อนไหว

เสียงขวับเมื่อประกายเย็นเยียบวูบขึ้นแวบหนึ่ง จู่โจมใส่ด้านหลังของบ้อเช้ง

บ้อเช้งตื่นตัวในบัดดล คนไม่หันกลับไป ก็ซัดพุ่งประกายเจิดจ้าออกสามสาย คนเร่งระดับความเร็วทิ้งตัวลงภายในเกี้ยว

ประกายเจิดจ้าทั้งสามสายพุ่งใส่ประกายเย็นเยียบนั้น ได้ยิน

116...อุนสุยอัน : เย็นยน

เสียงติง ติง ติงสามครา ประกายเย็นเยียบบินคว้างออกไป

ชุดขาวของบ้อเซ้งแปดเปื้อนสีแดงฉานแถบหนึ่ง แต่คนทิ้งตัวลงภายในเกี้ยวแล้ว

ประกายเย็นเยียบนั้นตีวงรอบหนึ่ง บินกลับไปในมือ 'คนขาเป๋' นั้น

จากนั้นเป็นเสียงครืด แผ่นเหล็กที่หน้าเกี้ยวลอยขึ้นไป ร่างของก๊วยปิงดีดกระดอนออกมา มันถูกอาวุธลับซัดใส่ทั่วร่าง มีสภาพราวกับเม่นตัวหนึ่ง

จากนั้นบ้อเซ้งส่งเสียงไอออกมา ชั่วครู่จึงกล่าวเบาๆ ว่า

"เฒ่าไร้ดาบแนลิ้วเพ้ง?"

'คนขาเป๋' ที่หลังเกี้ยวแค่นเสียงเย็นชา ถือเป็นคำตอบแต่ไม่เดินกลับมาที่เกี้ยว

บ้อเซ้งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ดาบที่หนึ่งแห่งแดนแม้ว ร้ายกาจสมคำร่ำลือจริงๆ"

'คนขาเป๋' ซึ่งคือเฒ่าไร้ดาบ ใบหน้าบัดเดี๋ยวแดงก่ำบัดเดี๋ยวขาวซีด ยังคงไม่ตอบคำ

บ้อเซ้งกล่าวอีกว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าไฉนถูกท่านทำร้ายดาบหนึ่ง?"

เฒ่าไร้ดาบกัดริมฝีปาก ในที่สุดอดกล่าวมิได้ว่า

"เจ้าบอก"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"นั่นมิใช่ท่านมีดาบรวดเร็ว หากแต่ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าเฒ่าไร้ดาบจะลอบทำร้ายทางด้านหลัง"

เฒ่าไร้ดาบหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย มือกำห่วงเหล็ก เอ็นเขียวบนหลังมือขึ้นโปน

บ้อเซ้งกล่าวย้ำว่า

"เกรงว่าพวกเราไม่ต้องพิสูจน์ผลแพ้ชนะที่นอกเกี้ยวแล้ว"

เฒ่าไร้ดาบหน้าเขียวคล้ำ ค่างทองแขนยาวมองดูเฒ่าไร้ดาบแวบหนึ่ง อดถามมิได้ว่า

"เพราะเหตุใด?"

บ้อเซ้งตอบว่า

"เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ยินดี"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าไม่ยินดีประลองยุทธ์กับคนที่ลอบทำร้ายทางด้านหลัง"

ค่างทองแขนยาวหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"บ้อเซ้ง เจ้าใช่ได้คิดหรือไม่ว่าตอนนี้ตกอยู่ในสภาพใด?"

บ้อเซ้งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ข้าพเจ้ารับบาดเจ็บ มิหนำซ้ำยังตกอยู่ในวงล้อม"

ค่างทองแขนยาวถามย้ำว่า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่าตกอยู่ในวงล้อมของผู้ใด?"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"วงล้อมของค่างทองแขนยาวต๊กโกวอุ้ย เฒ่าไร้ดาบแนลิ้วเพ้ง รวมทั้งยอดฝีมือที่โยนทวนให้แก่ท่าน...ไม่นับโอ้วปวยกับก๊วยปิงที่ตายแล้ว ยังมีบุคคลที่ข้าพเจ้ายังไม่พบเห็นอีก"

ค่างทองแขนยาวยิ้มพลางกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ถึงแม้มีแต่เรากับแนเฮียผนึกกำลัง วันนี้เจ้ายังมีหนทางรอดหรือ?

บ้อเซ้งกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"โอกาสเอาชัยเลือนรางยิ่ง"

ค่างทองแขนยาวกล่าวว่า

118...อุนสุยอัน : เบียน

"ประเสริฐมาก หากเจ้าไม่คิดตายอย่างอนาถ ก็อย่าได้กล่าวล่วงเกินแนเฮีย"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ขอบคุณที่น้อมเตือน"

เฒ่าไร้ดาบแนลิ้วเพ้งพลันร้องดังๆ ว่า

"บ้อเซ้ง เรื่องในวันนี้เราจะยุติแต่เพียงนี้ หากเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เราจะเปิดโอกาสให้เจ้าต่อสู้อย่างยุติธรรมสักครา"

กล่าวจบหันกายก้าวยาวๆ ไป โดยไม่เหลือบแลเกี้ยวของบ้อเซ้งอีก

4

ตีดดาวงน้ำไขชดใช้ก่อน

ค่างทองแขนยาวร้องเรียก 'แนเฮีย แนเฮีย' บ้อเซ้งกล่าวว่า

"เฒ่าไร้ดาบแนลิ้วเพ้งนับเป็นชายชาตรีผู้หนึ่ง"

ค่างทองแขนยาวเหลียวหน้ากลับมา แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เจ้ากล่าววาจาไม่กี่คำ ก็กระตุ้นเฒ่าไร้ดาบสะบัดหน้าจากไป ประการนี้เรากลับนับถือเลื่อมใส"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"ยังมีเรื่องหนึ่งที่คิดเรียนถาม"

บ้อเซ้งให้อีกฝ่ายถามมา ค่างทองแขนยาวกล่าวว่า

"เจ้าทราบได้อย่างไรว่าพวกเรากำลังเล่นละคร?"

บ้อเซ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะเมื่อวานข้าพเจ้าได้ยินเสียงของเฒ่าไร้ดาบ มาตรว่ามันปลอมเป็นคนขาเป๋ แต่ไม่ได้เปลี่ยนสำเนียงของมัน"

120...อุนสุผอัน : เฮียน

ค่างทองแขนยาวส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว"

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"บ้อเซ้งเฮีย ท่านเมื่อจดจำสุ้มเสียงของลิ้วเฮียได้ คงจำเสียงของเราได้กระมัง?"

บ้อเซ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"อาวเอี้ยงก๊กจู้ (หัวหน้าหุบเขาแซ่อาวเอี้ยง) หรือ? ปากแผลไม่ปวดแล้วหรือไร? สุ้มเสียงของก๊กจู้ท่าน ข้าพเจ้าไม่มีวันลืมเลือน"

พัดบัณเฑาะก็อาวเอี้ยงได้โบกพัดจีบเดินเข้ามา หยุดยืนที่ด้านขวาของเกี้ยว บนหัวไหล่มันพันผ้าผันแผลที่เปื้อนเลือด ปากกล่าวว่า

"ดูท่าบ้อเซ้งเฮียถูกแนเฮียทำร้ายบาดเจ็บไม่เบา"

บ้อเซ้งฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เป็นเช่นนั้นจริง"

ค่างทองแขนยาวพลันสอดคำขึ้น

"ในเมื่อบ้อเซ้งเฮียรับบาดเจ็บ..."

อาวเอี้ยงได้กล่าวเสริมขึ้น

"พวกเราไม่ควรพลาดโอกาสที่ฟ้าประทานเช่นนี้"

ค่างทองแขนยาวกล่าวว่า

"ดังนั้นต้องขออภัยต่อบ้อเซ้งเฮียแล้ว"

อาวเอี้ยงได้รีบกล่าวว่า

"บ้อเซ้งเฮียโปรดชี้แนะ"

กล่าวพลางคลี่พัดจีบออก หันด้านที่เขียนคำ 'ผู้แข็งขืนเราตาย' ออกนอก ผลักดันออกไป

ปรากฏพลังลมรุนแรงสายหนึ่งแผ่ทะลักออก จู่โจมใส่ด้านขวาของเกี้ยว

ขณะเดียวกัน ค่างทองแขนยาวตวัดแขนขึ้น เสียงขวับเมื่อทิ่มแทงทวนยาวใส่ด้านซ้ายของเกี้ยว

พลังลมสองสายแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวากลุ้มกระหนาบเข้ามา ต่อให้เกี้ยวโดยสารหลอมสร้างจากเหล็ก ก็ต้องถูกกระแทกแหลกลาญ

พวกมันบีบบังคับบ้อเช้งออกจากเกี้ยวไม่สำเร็จ ทั้งครั่นคร้ามต่ออาวุธลับที่ติดตั้งอยู่ภายในเกี้ยว ดังนั้นตกลงใจทำลายเกี้ยวหลังนี้

เกี้ยวของบ้อเช้งพลันพุ่งโถมไปเบื้องหน้า

ที่เบื้องหน้าเป็นร้านค้าโลง

เกี้ยวของบ้อเช้งโถมเข้าไปภายในร้านค้าโลง

อาวเอี้ยงไต้กับค่างทองแขนยาวพอจู่โจมพลาดผิด แทบปะทะกันเอง รีบรั้งกระบวนท่ากลับ ปิดสกัดหนทางถอยของเกี้ยวเอาไว้

ยามนั้นปรากฏคนผู้หนึ่งโถมออกมารับหน้าเกี้ยวโดยสาร ร้องดังๆ ว่า

“บ้อเช้ง ดูว่าเราเป็นใคร?”

พริบตานั้นสถานการณ์เร่งร้อนวุ่นวาย บ้อเช้งพอบังคับเกี้ยวหลบรอดจากการกลุ้มรุมของพัดบัณเฑาะก์กับทวนยาว พุ่งโถมเข้าร้านค้าโลง ความสนใจของบ้อเช้งก็มุ่งไปที่เถ้าแก่ร้านค้าโลงนั้น

เถ้าแก่ร้านค้าโลงกลับมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง หลังเสียงตวาดก้อง คนผู้หนึ่งปรากฏตัวขึ้น

บ้อเช้งงงงันวูบหนึ่ง มาตรว่าหน้าเกี้ยวติดตั้งกลไกยี่สิบสามชุดแต่ไม่สามารถยิงจู่โจมออก

ทั้งนี้เพราะคนผู้นี้กลับเป็นแนฮ้วย

แนฮ้วยพุ่งโถมออกมารับหน้า

พริบตาดุจประกายไฟ บ้อเช้งไม่ทราบเป็นเรื่องราวใด แต่เขา

ทราบว่าอาวุธลับของตัวเองไม่อาจจู่โจมใส่ศิษย์น้องของตัวเอง

ขณะที่ชะงักงันวูบหนึ่ง แนฮ้วยก็โถมเข้ามาภายในเกี้ยวแล้ว

บ้อเซ้งยื่นมือหมายรับไว้ ที่ใต้ซอกแขนของแนฮ้วยพลันเพิ่มมือคู่หนึ่ง

เป็นมือเล็กๆ ที่ลีบแกรน จี้ปราดใส่จุดสำคัญบนร่างบ้อเซ้งสองแห่งดุจสายฟ้า

รอจนบ้อเซ้งรู้สึกตัว แนฮ้วยก็ยื่นหน้าเข้ามา ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึงว่า ที่ด้านหลังแนฮ้วยยังแนบประกบด้วยคนผู้หนึ่ง

คราครั้งนี้ไม่ว่าผู้ใดก็หลบไม่พ้น อย่าว่าแต่บ้อเซ้งที่ปราศจากพลังฝีมือ

พริบตานั้นบ้อเซ้งพลันกู่ร้องดังยาวนาน ร่างโผพุ่งขึ้นไป หลบรอดจากทาดรรชนีของมือคู่นั้นอย่างหวุดหวิด

เขาพลิกตัวกลางอากาศตลบหนึ่ง ทิ้งตัวลงที่ข้างโลงไม้ใบหนึ่ง

บ้อเซ้งไม่ได้กลับเข้าเกี้ยว

ทั้งนี้เพราะขณะที่เขาออกจากเกี้ยว ไม่ได้กดปุ่มกลไกยิงอาวุธลับออก นี่ย่อมสืบเนื่องจากแนฮ้วยอยู่ภายในเกี้ยวด้วย

แต่เขาพอออกพ้นจากเกี้ยว ผู้อื่นก็ไม่เปิดโอกาสให้เขากลับเข้าเกี้ยวแล้ว

เมื่อยกไม่ขึ้น ก็ต้องวางลง ไม่พิรี้พิไรมากความ นี่เป็นบุคลิกของยอดฝีมือเช่นกัน

บ้อเซ้งเพียงรู้สึกโกรธแค้น และบังเกิดความเศร้าสลด

ทั้งนี้เพราะเขาเป็นคนเท้าพิการ กลับต้องรับมือกับยอดฝีมือที่ทั้งดุร้าย ทั้งมีแขนขามากมาย

อาวเอี้ยงได้โบกพัดจีบ ค่างทองแขนยาวลากทวนเดินเข้ามาหยุดยืนอยู่เบื้องซ้ายขวาของเกี้ยว หยีตามองดูบ้อเซ้งอย่างยิ้มแย้ม

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ซุนดำดิน"

คนในเกี้ยวหัวร่อพลางกล่าวว่า

"สายตาที่คมกล้านัก เป็นเราซุนปุกเก่งเอง"

กล่าวพลางเลิกม่านมุกของเกี้ยวออกมา มันหน้าตาดุจสีดิน สองมือขาวซีดราวกับท้องปลา ไว้หนวดมุสิกสองแฉก กลับเป็นคนแคระผู้หนึ่ง ยามนั้นกล่าวอีกว่า

"เกี้ยวของท่านตกแต่งไม่เลว คล้ายกับปราสาทเคลื่อนที่หลังหนึ่ง"

ดวงตาบ้อเซ้งทอประกายอำมหิตวูบหนึ่ง คิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ ค่างทองแขนยาวยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากเฒ่าไร้ดาบทราบว่าท่านออกจากเกี้ยวแล้ว คงต้องกลับมาพิสูจน์ความเป็นตายกับท่าน"

บ้อเซ้งเดินเหินไม่สะดวก ทั้งปราศจากกำลังภายใน ได้แต่ยืนพิงโลงไม้

อาวเอี้ยงไต้ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากบ้อเซ้งเฮียไม่กลับเกี้ยว เกรงว่าต้องยืนด้วยความยากลำบากแล้ว"

บ้อเซ้งไม่แยแสสนใจพวกมัน กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ซุนดำดิน ท่านทำอย่างไรกับแนฮ้วย?"

คนแคระนั้นคือซุนดำดิน ซึ่งมีชื่อจริงว่าซุนปุกเก่ง มันกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"แนฮ้วยออกตามล่าเราเพียงลำพัง ดังนั้นเรายื่นมือออกจากใต้ดินคร่ากุมเอาไว้"

ค่างทองแขนยาวแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"ซุนดำดิน ท่านอย่าได้คุยโอ่ไป ผู้ที่มีส่วนร่วมคร่ากุมแนฮ้วย

ยังมีทวนทองเล่มนี้"

พลันบังเกิดสุ้มเสียงแหบพร่าระคายหู ไม่ทราบดังจากที่ใดเสียงหนึ่งดังว่า

"ยังมีฉาบทองเหลืองของเราคู่นี้ พวกท่านอย่าได้รับสมอ้างรับความดีความชอบเพียงลำพัง"

เสียงขาดคำ ผ่าโลงของโลงที่ด้านหลังบ้อเซ้งพลิกเปิดออก เงาร่างที่คล้ายผีดิบตนหนึ่งถลันวูบออกมา ประกายสีเหลืองแลบแปลบฉาบทองเหลืองคู่หนึ่งหนีบใส่สองแขนของบ้อเซ้ง

คนผู้นี้ยื่นมืออยู่ที่ขอบโลง รูปร่างทั้งผอมทั้งสูง แต่ก้มเอวลงยื่นฉาบคู่จากด้านหลัง หนีบสองแขนของบ้อเซ้ง จนไม่อาจขยับเคลื่อนไหว

บ้อเซ้งเบิกตาแทบฉีกขาด ตวาดด้วยโทสะว่า

"ซีเบ๊ฮวงพุ้ง..."

อาวเอี้ยงไต้เดินช้าๆ เข้ามา โบกพักกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"บ้อเซ้งเฮีย ท่านสมควรตายตาหลับแล้ว ปฏิบัติการครั้งนี้แม้แต่เฒ่าไร้ดาบแห่งแดนแม้ว ซีเบ๊ซิงแซ (ท่านผู้แซ่ซีเบ๊) แห่งสิบสองเนินสัมพันธ์ ซุนดำดินกับค่างทองแขนยาวรวมทั้งเราอาวเอี้ยงก็กจู้ล้วนรุดมาเพราะท่าน ฮา ฮา ฮา..."

ค่างทองแขนยาวกถือทวนสีทองเดินเข้าหาบ้อเซ้งทีละก้าว ทางหนึ่งกล่าวว่า

"ทางด้านตุยเมี่ยคงตายใต้เงื้อมมือดอกบัวพิษโต่วเน้ย ส่วนท่าน..."

ซุนดำดินภายในเกี้ยวตะปบร่างแนฮ้วย จับเหวี่ยงลงกับพื้นกล่าวว่า

"ยังมีแนฮ้วย พวกเราเมื่อใช้มันเป็นเหยื่อล่อบ้อเซ้งเป็นผล

สำเร็จ ก็ปราศจากคุณค่าให้ใช้สอยอีก”

กล่าวพลางกางนิ้วทั้งห้าดุจตาขอ หมายบีบเค้นแนฮ้วยให้ตายคามือ

แนฮ้วยแม้เบิกตากลมกว้าง แต่จุดเส้นคล้ายถูกปิดสกัดไว้ ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

บ้อเซ้งถูกซีเบ๊ฮวงพุ่งหนีบประกบไว้ ยิ่งไม่อาจกระดิกตัวแม้แต่น้อย

ดวงตาของแนฮ้วยเบิกกว้าง แต่ไม่เห็นมีท่าทีหวาดหวั่นพรั่นพรึงแต่อย่างไร

ซุนดำดินลงมือถึงกลางคัน พอเห็นท่าทีของแนฮ้วยนี้ กลับบังเกิดความประหลาดใจ ถามว่า

“ท่านไม่กลัวตาย?”

แนฮ้วยยังจับจ้องมองด้านหลังของซุนดำดิน ซุนดำดินใจสั่นสะท้าน หันขวับกลับไป พลันปรากฏคนผู้หนึ่งโถมเข้าใกล้ดุจพายุร้าย ก่อนที่ซุนดำดินจะมีความเคลื่อนไหวใด ชิงโอบอุ้มมันขึ้น จับโยนออกไป

ร่างเตี้ยเล็กของซุนดำดินถูกทุ่มเหวี่ยงออกไป พุ่งชนใส่ค่างทองแขนยาว

ค่างทองแขนยาวตวาดพลางยื่นมือรับไว้ เงาร่างหนึ่งสูงใหญ่หนึ่งเตี้ยเล็กเซถอยไปเจ็ดแปดก้าว ค่อยยืนหยัดมั่น

พร้อมกันนั้นคนผู้นั้นพุ่งปราดออกไป โถมใส่ซีเบ๊ฮวงพุ้ง ซีเบ๊ฮวงพุ้งได้แต่ถอนดึงฉาบกลับจากการหนีบประกบบ้อเซ้ง หมุนตัวไปรับมือศัตรู

อาวเอี้ยงได้ก็ตวัดพัดจีบขึ้น ตระเตรียมต้านปะทะอีกฝ่าย

คนผู้นั้นความจริงพุ่งโถมเข้าหาซีเบ๊ฮวงพุ้ง พลันวกกายแต่

กลางคัน ยกเท้าเหยียบใส่อีกปลายหนึ่งของโลง

เท้านี้ใช้พลังอย่างหนักหน่วง โลงใบนั้นถูกเหยียบจนกระดกขึ้น ซีเบ๊ฮวงพุ้งกำลังหมุนตัว ดังนั้นเสียหลักการทรงตัว พลาดท่าพลัดตกลงภายในโลง

คนผู้นั้นลงมือดจสายฟ้า ปิดฝาโลงลง

พัดจีบของอาวเอี้ยงไต้ทิ่มสกัดใส่ผู้มา แต่แล้วประกายอาวุธวูบขึ้นแวบหนึ่ง พุ่งจู่โจมใส่อาวเอี้ยงไต้

อาวเอี้ยงไต้หุบพัดจีบลง ใช้พัดจีบตบใส่ พร้อมกับถอยปราดไป กลับปิดป้องคมมีดเล่มหนึ่งปลิวกระเด็น

คนที่ซัดอาวุธลับออกคือบ้อเซ้ง

คนผู้นั้นหาแยแสสนใจอาวเอี้ยงไต้ไม่ พอปิดฝาโลงลง ก็ต่อยหมัดใส่

ฝาโลงที่จัดทำจากไม้เนื้อแข็ง กลับถูกต่อยทะลุเป็นรูใหญ่รูหนึ่ง มือของคนผู้นั้นคล้ายปลอกเหล็ก บีบเค้นลำคอของซีเบ๊ฮวงพุ้งเอาไว้

ซีเบ๊ฮวงพุ้งความจริงมีฝีมือสูงเยี่ยม แต่พอเริ่มต้นก็เหยียบเท้าก้าวพลาด พลัดตกลงภายในโลง ไม่สามารถใช้วิชาฝีมือได้ รอจนฝาโลงครอบลง ขณะจะขยับดิ้นรน โลงไม้ก็ทะลุเป็นรู เศษไม้พุ่งใส่ศีรษะใบหน้า รับบาดแผลหลายแห่ง ลำคอถูกผู้คนบีบเค้นเอาไว้ ต่อให้มีความสามารถรับเหตุเปลี่ยนแปลงกว่านี้ ก็มีสภาพเฉกเช่นก้อนเนื้อบนเขียง

ค่างทองแขนยาวคำรามด้วยโทสะ สะบัดเหวี่ยงซุนดำดินไปอีกทาง ขณะจะโถมเข้ามา พลันใจสั่นสะท้าน ชะงักเท้าลง

ทั้งนี้เพราะชายหนุ่มผู้หนึ่งลุกขึ้นช้าๆ จับจ้องมองมันอย่างเย็นชา

ชายหนุ่มผู้นี้คือแนฮ้วย

ในมือเขาไม่มีกระบี่ แต่ตะปบคมมีดที่บ้อเช้งซัดใส่อาวเอี้ยงได้ขึ้นมา จ่อใส่คอหอยค่างทองแขนยาวแต่ไกล

ค่างทองแขนยาวมีความรู้สึกว่าเส้นขนบริเวณลำคอตั้งชันขึ้น

บ้อเช้งก็จับจ้องมองอาวเอี้ยงได้ อาวเอี้ยงได้อยู่ห่างจากบ้อเช้งสิบก้าว กลับไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยว่วาม

ได้ยินบ้อเช้งกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ศิษย์น้องรอง ต้องขอบใจท่านมากแล้ว"

คนที่ลงมือสยบซีเบ๊ฮวงพุ้งคือทิชิ่ว

นี่เป็นมือปราบอันดับสองในสี่ยอดมือปราบ วิชามือเหล็กแข็งกร้าว กำลังภายในลึกล้ำไร้ผู้ต่อต้าน

เขายังเป็นเถ้าแก่ร้านค้าโลง

ทิชิ่วยังบีบคอซีเบ๊ฮวงพุ้งไว้ ปากกล่าวว่า

"เราเฝ้ารอคอยโอกาสที่ดีที่สุด"

กล่าวพลางมองดูบาดแผลที่ใต้ซอกแขนซ้ายของบ้อเช้ง

บ้อเช้งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ข้าพเจ้าทราบ พวกเราล้วนไม่โทษว่าท่าน อาการบาดเจ็บของข้าพเจ้าไม่หนักหนา ท่านวางใจได้"

ทิชิ่วเตรียมพร้อมลงมือ ฉกฉวยช่วงเวลาที่คับขัน ปฏิบัติการติดต่อตามกัน โดยจับโยนซุนดำดินออกไปก่อน ซุนค่างทองแขนยาวเซถอยไม่อาจเสือกแทงทวนทำร้ายบ้อเช้ง ทั้งยังดึงดูดความสนใจของอาวเอี้ยงได้ ค่อยใช้โลงไม้สยบซีเบ๊ฮวงพุ้ง เปิดโอกาสให้บ้อเช้งจัดการกับอาวเอี้ยงได้ และใช้เวลาชั่วพริบตา คลายจุดให้แก่แนฮ้วย ให้แนฮ้วยสกัดยับยั้งค่างทองแขนยาวเอาไว้

ตอนนี้บ้อเช้งเผชิญหน้ากับอาวเอี้ยงได้ ทิชิ่วคร่ากุมซีเบ๊ฮวงพุ้ง แนฮ้วยจ่อคมมีดใส่ค่างทองแขนยาว ส่วนซุนดำดินถูกค่างทองแขนยาว

เหวี่ยงไปยังซอกมุมของร้านค้าโลง

สายตาของอาวเอี้ยงได้จับจ้องมองบ้อเซ้ง ปากกล่าวถามว่า

"ทิชิ่ว?"

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ใช่แล้ว"

อาวเอี้ยงได้กล่าวว่า

"ฝีมืออันยอดเยี่ยม"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"มิกล้า แต่ขอเพียงท่านลงมือ เราสามารถรับประกันเรื่องหนึ่ง"

อาวเอี้ยงได้ถามว่าเรื่องอันใด ทิชิ่วกล่าวว่า

"ท่านพอลงมือ ซีเบ๊ฮวงพุ้งจะเป็นคนตาย

อาวเอี้ยงได้หน้าเขียวคล้ำ ส่งเสียงดังอ้อคำหนึ่ง

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราความจริงไม่ต้องการชีวิตซีเบ๊ฮวงพุ้ง เพียงคิดจับตัวมันไปดำเนินคดี แต่ท่านพอลงมือ เราต้องลงมือช่วยเหลือศิษย์พี่ใหญ่ เราไม่อาจปล่อยให้ท่านทำร้ายศิษย์พี่ใหญ่ที่รับบาดเจ็บ ดังนั้นเมื่อถึงเวลานั้นซีเบ๊ฮวงพุ้งได้แต่ยอมรับชะตากรรมแล้ว"

อาวเอี้ยงได้หน้าแปรเปลี่ยนหลายครั้งครา ในที่สุดไม่ได้ลงมือ

อาวเอี้ยงได้ดูออกว่าปากแผลของบ้อเซ้งปรากฏโลหิตหลั่งไหล หากคิดจู่โจมสังหารบ้อเซ้ง นับเป็นโอกาสอันประเสริฐ อย่าว่าแต่บ้อเซ้งออกจากเกี้ยวมาแล้ว

แต่ทิชิ่วกล่าววาจาไม่กี่คำ ก็โยนเผือกเผาให้แก่มัน หากมันลงมือ เท่ากับเป็นคนฆ่าซีเบ๊ฮวงพุ้ง ส่วนมันสามารถจู่โจมสังหารบ้อเซ้งในคราเดียวหรือไม่ ยังไม่แน่ชัด

อาวเอี้ยงได้ไม่ได้ลงมือ ค่างทองแขนยาวก็ไม่กล้าชิงลงมือ

บ้อเซ้งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ศิษย์น้องรอง วิชาปลอมแปลงโฉมของท่านรุดหน้ากว่าเดิมมากนัก ข้าพเจ้าแทบยึดถือท่านเป็นศัตรู"

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"อาจบางทีเราเหมาะกับการเปิดร้านค้าโลง"

กล่าวพลางยิ้มให้แก่ซีเบ๊ฮวงพุ้ง

ซีเบ๊ฮวงพุ้งขุ่นแค้นแทบอกระเบิด แต่ไม่กล้าอาละวาด ในชีวิตมันหยิบยืมใช้วัตถุสิ่งของของคนตาย เช่นหลุมฝังศพ โลงไม้จัดการกับศัตรู ตอนนี้กลับถูกทิชิ่วสยบไว้ ตรึงอยู่ในร้านค้าโลง ในใจไม่ทราบเป็นรสชาติอย่างไร

แนฮ้วยจับจ้องมองค่างทองแขนยาว กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"นอกจากจอมอสูรซิปุยฮู้ นักศึกษามืออำมหิต จอหงวนมือพิษ หัตถ์ใหญ่ประทับวชิระ บัณฑิตร่มเหล็ก ดาบเดียวพันลี้ ไซมึ้งกงจื้อที่จบชีวิตแล้ว พวกท่านที่เหลืออีกหกคนได้แก่ค่างทองแขนยาวท่าน ซุนดำดิน อาวเอี้ยงได้ ซีเบ๊ฮวงพุ้ง เฒ่าไร้ดาบและดอกบัวพิษแล้ว?"

ค่างทองแขนยาวถูกจับจ้องมองจนใบหน้าเปลี่ยนเป็นม่วงคล้ำ กระชากเสียงว่า

"ท่านถามอันใด? ท่านกำลังสอบปากคำ? ท่านอาศัยอะไรให้เราบอกต่อท่าน?"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ที่สุสานร้างสิบลี้ ท่านใช้ทวนลอบทำร้าย น่าเสียดายที่ไม่แม่นยำพอ"

แก้วตาของค่ายทองแขนยาวหดเล็กลง กล่าวว่า

"วันนี้เรามีสายตาแจ่มใส เมื่อวานมืดมิดเกินไป ไม่อาจเห็น

ชัดตา”

แนฮ้วยกล่าวว่า

“ถูกต้อง วันนี้ไม่ว่าผู้ใดล้วนเห็นชัดตากว่าเดิม และยุติธรรมกว่าเดิม”

กล่าวไปกล่าวไป ปลายแหลมของทวนกับปลายแหลมของคมมีดล้วนตวัดขึ้น

ทันใด เสียงโครมดังขึ้น โลงลอยลิ่วขึ้นมา

ทิชิ่วบังเกิดความตระหนกตกใจ เห็นมือคู่หนึ่งโผล่พ้นขึ้นจากดินคว้าใส่ข้อเท้าของเขา

ทิชิ่วได้แต่กระโดดหลบ โลงใบนั้นก็ลอยเฉียงๆ ขึ้นมา

โลงไม่ทันตกถึงพื้น ซีเบ๊ฮวงพุ้งก็กระโดดปราดออกมา ส่งเสียงคำรามก้อง เงื้อฉาบคู่กระแทกใส่ขมับซ้ายขวาของทิชิ่ว

โลงย่อมไม่สามารถลอยขึ้นเอง ซีเบ๊ฮวงพุ้งก็ไม่มีฝีมือเช่นนี้

โลงถูกผู้คนดันลอยขึ้น ใช้ศีรษะดันลอยลิ่วขึ้นมา

ผู้ที่ผุดโผล่ออกมาย่อมเป็นซุนดำดิน ซึ่งมีชื่อจริงว่าซุนปุกเก่งขึ้นมาไม่เพียงศีรษะ ยังมีมือคู่หนึ่ง มันยื่นมือตะปบใส่ทิชิ่ว

คราก่อนแนฮ้วยถูกมันสยบไว้ในลักษณะนี้เอง

แต่ขณะที่โลงลอยขึ้น ทิชิ่วใจหายวูบ พร้อมทั้งทราบกระจ่างแก่ใจ นึกเสียใจที่ลืมเลือนซุนดำดินไป

ทิชิ่วแม้เหวี่ยงร่างซุนดำดินออกไป แต่ไม่ได้จี้สกัดจุดของมัน ซุนดำดินยังมีชื่อเสียงกระเดื่องดังกว่าค่างทองแขนยาว ไหนเลยไม่มีฝีมือติดตัว

ซึ่งความจริงซุนดำดินไม่มีฝีมือโดดเด่นอันใด เพียงมีความสามารถเฉพาะตัวประการหนึ่งสามารถมุดดินทลายดินราวกับตัวนิ่มตัวหนึ่ง

ขณะที่ค่างทองแขนยาวผลักดันมันพ้นห่าง มันก็มุดเข้าพื้นดิน

ข้างโลง จากนั้นดันโลงลอยขึ้น จู่โจมลงมือใส่ทิชิ่ว

ดีที่ทิชิ่วได้คิดทันเวลา และกระโดดหลบทันเวลา

แต่ซีเบ๊ฮวงพุ้งกลับหลุดรอดไป

พริบตาที่ซุนดำดินทลายดินออกมา บ้อเช้งพลันตวัดสองมือซัดประกายสีดำสิบเจ็บสิบแปดจดใส่อาวเอี้ยงได้

อาวเอี้ยงได้ใจสั่นสะท้าน ใช้พัดจับจี้ตบ ฟาด ปิด ป้อง กระแทกอาวุธลับปลิวกระเด็น บ้อเช้งกลับตบสองมือใส่พื้นดิน พุ่งขวับเข้าเกี้ยวไป

อาวเอี้ยงได้คิดขัดขวาง ก็ไม่ทันการณ์แล้ว

ยามนั้นมีเรื่องสองประการเกิดขึ้นโดยพร้อมเพรียง...สตรีนางหนึ่งปรากฏกายขึ้นที่หน้าประตูร้านค้าโลง ซีเบ๊ฮวงพุ้งก็จู่โจมใส่ทิชิ่ว

พลันได้ยินอาวเอี้ยงได้ตวาดว่า

"ล้วนหยุดมือให้กับเรา"

หลังเสียงตวาด ร้านค้าโลงกลับคืนสู่ความสงบ

ได้ยินสุ้มเสียงหยาดเยิ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"เราโกวเนี้ยพอมาถึง ทั้งหมดไฉนเกรงอกเกรงใจขึ้นมา?"

ทิชิ่ว บ้อเช้ง แนฮ้วยเหลียวหน้าไปตามเสียง ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

สตรีนางนี้ถืออาวุธรูปดอกบัวที่อ่อนได้แข็งได้ช่อหนึ่ง อีกมือหนึ่งประคองบุรุษที่สลบไสลไม่ได้สติคนหนึ่ง

คนผู้นี้กลับเป็นตุยเมี่ย

ทิชิ่วตวาดถามว่า

"ท่านคือดอกบัวพิษโต่วเน้ย?"

สตรีนางนั้นรับคำอย่างยิ้มแย้ม แนฮ้วยกล่าวว่า

"ท่านทำอย่างไรกับตุยเมี่ย?"

ดอกบัวพิษยิ้มพลางกล่าวว่า
"นั่นต้องขึ้นอยู่กับท่านแล้ว"
อาวเอี้ยงได้หัวร่อฮาฮากล่าวว่า
"โต่วโกวเนี้ยทำได้ดีมาก"
จากนั้นหันไปกล่าวกับทิชิ่วและพวกว่า

"ชีวิตของตุยเมี่ยตกอยู่ในเงื้อมมือพวกเราพวกท่านคิดช่วยเหลือมัน ให้ไปยังหุบเขาเราในคืนนี้ พ้นจากคืนนี้ไม่รับประกันความเป็นตายของมัน"

กล่าวพลางก้าวยาวๆ ออกจากร้านค้าโลง

ดอกบัวพิษร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กวาดมองทิชิ่วและพวกเป็นเชิงอวดอำนาจแวบหนึ่ง จากนั้นติดตามไป ซีเบ๊ฮวงพุ้ง ซุนดำดินค่างยาวแขนทองงงงันวูบหนึ่ง แล้วติดตามไปจนหมดสิ้น

แนฮ้วยเลิกคิ้วเรียวงาม ขยับไหล่วูบหนึ่งคิดติดตามออกไป ทิชิ่วชิงยื่นมือฉุดรั้งแนฮ้วยไว้ กระซิบบอกว่า

"ทำไม่ได้"

อาวเอี้ยงได้ก้าวยาวๆ ออกจากร้านค้าโลงซีเบ๊ฮวยพุ้งและพวกเร่งฝีเท้าติดตามจนทัน ดอกบัวพิษอดกล่าวมิได้ว่า

"อาวเอี้ยงก๊กจู้ (หัวหน้าหุบเขาแซ่อาวเอี้ยง) ตอนนี้เป็นสภาพห้าต่อสาม อย่าว่าแต่พวกมันมีคนตกเป็นตัวประกันพวกเรา ไยไม่ทำศึกขั้นแตกหัก?

อาวเอี้ยงได้สั่นศีรษะยิ้มเล็กน้อย

ซีเบ๊ฮวงพุ้งกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"อาวเอี้ยงก๊กจู้ วันนี้ท่านต้องอธิบายให้กระจ่างชัดว่า ไยไม่ฉวยโอกาสฆ่าพวกมัน?"

อาวเอี้ยงไต้ทางหนึ่งเดินไปเบื้องหน้า ทางหนึ่งกล่าวว่า

"ดูจากสภาพการณ์ พวกเราชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่ท่านมั่นใจว่าสามารถเอาชนะทิชิ่ว?"

ซีเบ๊ฮวงพุ้งงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"หากสู้กันตัวต่อตัวยากบอกได้ แต่เมื่อเพิ่มซุนดำดิน คงสามารถเชือดลูกเต่านั้น"

อาวเอี้ยงไต้กล่าวว่า

"ตกลง ท่านกับซุนดำดินจัดการกับทิชิ่วค่างทองแซ่ต๊กโกว จัดการกับแนฮ้วย เรากับโต่วโกวเนี้ยไม่แน่ว่าจะบุกเข้าไปยังเกี้ยวของบ้อเซ้งได้"

ค่างทองแขนยาวกล่าวว่า

"มีเหตุผลนั้นมีเหตุผลอยู่ แต่ก็ไม่ควรละทิ้งโอกาสพิชิตชัยเช่นนี้ พวกเราอย่างน้อยมีความหวังได้ชัยอยู่หกเจ็ดส่วน"

ซุนดำดินพลันกล่าวว่า

"ในความเห็นเรา อาวเอี้ยงก็กจู้มิใช่ละทิ้งโอกาส หากแต่สร้างโอกาสมากกว่านี้"

อาวเอี้ยงไต้ยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิผิด ซุนดำดินล่วงรู้จิตใจเราอย่างแท้จริง"

จากนั้นกล่าวกับค่างทองแขนยาวและพวกว่า

"อย่าลืมว่าตุยเมี่ยยังตกอยู่ในเงื้อมมือพวกเรา คืนนี้พวกมันต้องรุดมาช่วยเหลือ เนื่องจากสถานการณ์รีบร้อน พวกมันไม่ทันนัดหมาย ยอดฝีมืออื่นมาช่วยเหลือแน่นอน"

กล่าวพลางยิ้มอย่างเยือกเย็น กล่าวสืบต่อ

"ขอเพียงพวกมันรุดมาสามคน อาศัยกลไกกับดักของหุบเขาอาวเอี้ยง ก็สามารถปลิดปลงพวกมันสักสองคน นี่เป็นยุทธการที่มี

134...อุนสุยอัน : เยียน

ความหวังได้ชัยถึงเก้าส่วน พวกท่านจะละทิ้งโอกาสได้ชัยเก้าส่วน เลือกวิธีการต่อสู้ที่มีความหวังพิชิตชัยเจ็ดส่วนหรือ?"

ซีเบ๊ฮวยพุ้งนิ่งเงียบงันไป ซุนดำดินพลันกล่าวว่า

"หากจูกัวะซิงแซรุดมาในคืนนี้เล่า?"

อาวเอี้ยงได้สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ตอนนี้นายเหนือคงเคลื่อนไหวแล้ว จูกัวะซิงแซเองแทบเอาตัวไม่รอด"

ค่างทองแขนยาวถามว่า

"กลไกในหุบเขาอาวเอี้ยงใช่ร้ายกาจสมดังที่กล่าวอ้างหรือไม่?"

ซุนดำดินแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ชิงกล่าวว่า

"ประการนี้วางใจได้"

ซีเบ๊ฮวงพุ้งกล่าวด้วยความข่นข้องใจว่า

"เพราะเหตุใด?"

ซุนดำดินกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะหุบเขาอาวเอี้ยวเป็นทางถอยที่เตรียมไว้สำหรับนายเหนือ การออกแบบก่อสร้างกลไกกับดักเป็นการคิดค้นของนายเหนือกับอาจารย์เรา"

มันเมื่อกล่าวเช่นนี้ ซีเบ๊ฮวงพุ้งและพวกล้วนสงบปากคำไว้

ทั้งหมดย่อมล่วงรู้ระดับฝีมือและสติปัญญาของนายเหนือพวกมันเป็นอย่างดี ซีเบ๊ฮวงพุ้งและพวกคล้ายมองเห็นบ้อเซ้ง ทิชิ่ว แนฮ้วยตกอยู่ในกลไกของหุบเขาอาวเอี้ยง ส่งเสียงร้องร่ำครำครวญออกมา...

ที่เบื้องนอกร้านค้าโลง ม่านพลบค่ำคลี่คลุม นกกาโบยบินกลับรวงรัง เงาร่างของอาวเอี้ยงได้และพวกเคลื่อนห่างออกไปทีละน้อย

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ไฉนไม่ตาม?"

ในม่านพลบค่ำ สุ้มเสียงของเขาทั้งอ่อนล้าทั้งอิดโรย ทิชิ่วฉุกใจคิด ถามโพล่งว่า

"ท่านรับบาดเจ็บ?"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"พวกมันใช้ข้าพเจ้าเป็นเหยื่อ บีบบังคับให้ศิษย์พี่ใหญ่ออกจากเกี้ยว พวกมันคำนวณแน่ว่าศิษย์พี่ใหญ่หนีไม่รอด ดังนั้นไม่สร้างความลำบากแก่ข้าพเจ้า แต่เนื่องจากถูกปิดสกัดจุดหนึ่งคืน สร้างความอิดโรยแก่ข้าพเจ้า"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ไม่ได้รับบาดเจ็บก็ประเสริฐ ตอนนี้ตุยเมี่ยตกอยู่ในมือพวกมัน หากพวกเราปะทะแตกหัก เกรงว่าศิษย์น้องที่สามต้องรับเคราะห์ก่อน"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"แต่ว่าท่านรับบาดเจ็บ เรี่ยวแรงข้าพเจ้ายังไม่ฟื้นฟู พวกเรากลับต้องรุดสู่หุบเขาอาวเอี้ยง ท่านทราบหรือไม่ว่าหุบเขาอาวเอี้ยงมีอีกชื่อหนึ่งว่าอะไร?

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"เรียกว่าหุบเขาคร่าวิญญาณ"

แนฮ้วยกล่าวอีกว่า

"ก่อนที่พวกเราจะผุดขึ้นในยุทธจักร ปรากฏมือดีของทางการฉายาเหยี่ยววิเศษพันลี้ ยอดมือปราบตวนจิว...ฮึงอ้วงเทียนฮวง ท่านจำได้หรือไม่ว่าเขาเสียชีวิตอย่างไร?"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่ฮึงอ้วงเพราะตามล่าโจรกบฏของแผ่นดินรายหนึ่งพลาดท่าติดกับเสียชีวิต"

แนฮ้วยถามอีกว่า

"เขาเสียชีวิตที่ใด?"

บ้อเซ้งตอบว่า

"ที่หุบเขาอาวเอี้ยง"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"พวกเรารุดไปยังที่นั้นเพื่อช่วยเหลือศิษย์พี่รอง ต้องตรากตรำเดินทาง เหน็ดเหนื่อยอ่อนล้า ไยมิใช่เท่ากับไปหาที่ตาย?"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ผู้ใดบอกว่าพวกเราจะไปถึงที่นั้นค่อยลงมือ?"

ทิชิ่วกล่าวเสริมว่า

"ใช่แล้ว หากเมื่อครู่ไล่ตามไป ต้องปะทะกับอาวเอี้ยงได้และพวก เกรงว่ากระทบกระเทือนถึงศิษย์น้องที่สาม แต่ตอนนี้..."

แนฮ้วยฉุกในคิด กล่าวว่า

"ตอนนี้ลอบติดตามไป หาโอกาสลงมือ..."

ทิชิ่วกล่าวว่า

"มาตรว่าไม่มีโอกาสลงมือ อย่างน้อยสามารถติดตามหลังพวกมัน ผ่านสถานที่ติดตั้งกลไก ทำความเข้าใจอย่างถ่องแท้"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"อย่างนั้นเรื่องไม่อาจชักช้า ต้องติดตามในบัดดล"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"แต่ศิษย์พี่ใหญ่ไม่สะดวกกับการติดตามไป ได้แต่ช่วยประสานเสริมแล้ว"

บ้อเซ้งก้มสายตามองดูเท้าของตัวเอง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าย่อมไม่อาจติดตามไป พวกท่านทิ้งรหัสไว้ตามรายทางเถอะ"

ทิชิ่วประสานมือกล่าวว่า

"พวกเราจะไปในบัดดล ศิษย์พี่ใหญ่ถนอมตัว"

อาวเอี้ยงได้และพวกวิ่งตะบึงตลอดทาง ห่างจากหุบเขาอาวเอี้ยงประมาณสิบสองลี้ ค่อยหยุดยั้งลงพักผ่อน ดอกบัวพิษพลันกล่าวว่า

"อาวเอี้ยงก๊กจู้ ท่านคิดกักตัวตุยเมี่ยไว้ที่ใด?"

อาวเอี้ยงได้หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ที่บึงไร้ท่าข้าม พวกเราจะใช้สถานที่นี้ ฝังสังขารพวกมันอยู่ก้นบึง"

ดอกบัวพิษถามอีกว่า

"ท่านเข้าใจว่าบ้อเซ้งและพวกจะรุดมาช่วยเหลือหรือไม่?"

อาวเอี้ยงได้กล่าวว่า

"คนประดานี้อ้างตนเป็นชนชาวธัมมะ ต้องไม่ทอดทิ้งตุยเมี่ยโดยไม่แยแสแน่นอน"

ดอกบัวพิษกล่าวว่า

"ในเมื่อบ้อเซ้ง ทิชิ่ว แนฮ้วยต้องรุดมาตามนัด อย่างนั้นไม่จำเป็นต้องไว้ชีวิตตุยเมี่ยสืบไปแล้ว"

อาวเอี้ยงได้ถามว่า

"ท่านหมายความว่า..."

ดอกบัวพิษกล่าวด้วยใบหน้าเขียวคล้ำว่า

"ชิงลงมือฆ่าตุยเมี่ย มิให้เป็นเภทภัยภายหลัง"

อาวเอี้ยงได้ร้องบอกว่าไม่ได้ ดอกบัวพิษถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

อาวเอี้ยงได้กล่าวว่า

"หากตุยเมี่ยกลายเป็นคนตาย บ้อเซ้งและพวกมิใช่มือชั้นธรรมดา

พอพบว่าศิษย์พี่ศิษย์น้องของพวกมันผู้นี้เป็นซากศพผู้หนึ่ง ต้องไม่ยอมเสี่ยงตายข้ามบึงน้ำมา”

ซุนดำดินกล่าวเสริมว่า

“อย่าว่าแต่พวกเราพอลงมือต่อตุยเมี่ย ผู้ที่ติดตามมาต้องเสี่ยงชีวิตกับพวกเราแน่นอน”

ค่างทองแขนยาวงงงันวูบหนึ่งจึงทวนคำ ‘ผู้ที่ติดตามมา?’ ซุนดำดินกล่าวว่า

“มิผิด ในบ้อเซ้ง ทิชิ่ว แนฮ้วย ต้องมีคนหนึ่งหรือสองคนติดตามมา”

ค่างทองแขนยาวกล่าวว่า

“เราไฉนไม่ได้ยิน?”

ซุนดำดินกล่าวว่า

“พวกมันมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม เราก็ไม่ได้ยินแต่คาดเดาออก”

ซีเบ๊ฮวงพุ้งแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

“หากคิดฆ่าทิ้ง ไม่ว่าผู้ใดรุดมาก็ช่วยชีวิตตุยเมี่ยไม่ได้”

พลางงอนิ้วชี้แตะกับนิ้วหัวแม่มือ ดอกบัวพิษก็กล่าวว่า

“ใช่แล้ว ด้วยวิชาดรรชนีกลางหาวสามวาของซีเบ๊เฮีย ทิชิ่วและพวกต่อให้ขัดขวางอย่างไรก็ไม่ทันการณ์ ปัญหาอยู่ที่ใช้ฆ่าคนในบัดดลหรือไม่?”

ซุนดำดินพลันกล่าวว่า

“หากฆ่าตุยเมี่ยทิ้ง เท่ากับลดศัตรูไปคนหนึ่ง จากนั้นฆ่าคนที่ติดตามมาหนึ่งหรือสองคน จึงเป็นแผนอันประเสริฐสุด”

ซีเบ๊ฮวงพุ้งชำเลืองมองอาวเอี้ยงได้ กล่าวว่า

“อย่างนั้นไม่ต้องหยิบยืมใช้กลไกในหุบเขาอาวเอี้ยงแล้ว”

อาวเอี้ยงได้ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดูท่าหากเราไม่เห็นด้วย พวกท่านคงเข้าใจว่าเรามีใจเป็นอื่นแล้ว"

ซุนดำดินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"อาวเอี้ยงก๊กจู้กล่าวหนักเกินไป นายเหนือยึดถือก๊กจู้เป็นเช่นมือซ้ายขวา ทั้งรับหน้าที่ติดต่อกับพวกเรา พวกเราไหนเลยกล้าระแวงสงสัยก๊กจู้?"

มันกลับสนับสนุนความคิดของซีเบ๊ฮวงพุ้ง

ซีเบ๊ฮวงพุ้งขยับนิ้วทั้งสิบ บังเกิดเป็นเสียงดังปานหักท่อนฟืน ขณะจะใช้ดรรชนีกลางหาวสามวาปลิดชีวิตตุยเมี่ย พลันปรากฏเงาร่างสายหนึ่งพุ่งปราดมาดุจเยี่ยวร้าย แต่แตะสัมผัสพื้นโดยไร้เสียงยืนหยัดขวางทางไว้

ค่างทองแขนเดียวใจสั่นสะท้าน ตวัดทวนขึ้น ซุนดำดินรีบกล่าวว่า

"ทำไม่ได้ เป็นแนเฮีย"

ที่แท้ผู้มาเป็นเฒ่าไร้ดาบแนลิ้วเพ้ง

เฒ่าไร้ดาบเพียงยิ้มเล็กน้อย ค่างทองแขนยาวกลับกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"วิเศษแท้ เมื่อครู่พวกเราอยู่ในร้านค้าโลง ต่อสู้เสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย ท่านกลับประพฤติตนเป็นผู้กล้า จากไปอย่างผ่าเผย"

เมื่อครู่ตอนอยู่ในร้านค้าโลง หากทางฝ่ายของอาวเอี้ยงไต้และพวกเพิ่มเฒ่าไร้ดาบอีกคนหนึ่ง อย่างนั้นจะมีโอกาสได้ชัยถึงเก้าส่วน อาวเอี้ยงไต้และพวกคงลงมือตั้งแต่แรกแล้ว

แต่เฒ่าไร้ดาบกลับถูกบ้อเซ้งกล่าวกระตุ้นจนผละจากไป

เฒ่าไร้ดาบกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"การมาของเราครั้งนี้ เพื่อขออภัยต่อทุกท่านขอพวกท่านโปรดระงับโทสะ"

140...อุนสุยอัน : เขียน

เฒ่าป่าเถื่อนผู้นี้มีนิสัยประหลาดพิกล เพลงดาบสูงล้ำสุดยอด น้อยครั้งจะก้มหัวให้กับผู้คน ครั้งนี้กลับกล่าวคำขออภัย ค่างทองแขนยาวพอฟังบังเกิดความกระดากอยู่บ้าง ไม่สะดวกกับการคุกคามคนเกินไป ดอกบัวพิษยิ้มพลางกล่าวว่า

"แนเฮียไม่ใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุม นับเป็นธาตุแท้ของผู้กล้า พวกเรากลับละอายมากแล้ว"

น้ำเสียงยังแฝงความหมายแดกดัน เฒ่าไร้ดาบได้ชื่อว่ามีนิสัยประหลาดวู่วาม ยังไม่มีโทสะ กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เรายังคิดขอหยิบยืมคนผู้หนึ่งจากพวกท่าน"

อาวเอี้ยงได้รู้สึกมีเลศนัย จึงทวนคำว่า

"หยิบยืมคน?"

ใบหน้าอันกระด้างเย็นชาของเฒ่าไร้ดาบกลับปรากฏรอยยิ้มขึ้นกล่าวว่า

"หลังจากหยิบยืม หากเรายังมีชีวิตอยู่ จะคืนให้กับท่าน"

ซุนดำดินกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"หยิบยืมผู้ใด?"

เฒ่าไร้ดาบชี้มือไปแต่ไกล กล่าวว่า

"มัน"

ซุนดำดิน อาวเอี้ยงได้เหลียวหน้าไป ที่ด้านหลังเป็นม่านพลบค่ำเลือนราง เมฆดำหนุนเนื่อง เปล่าเปลี่ยววังเวง ไหนเลยมีเงาร่างผู้คน?

พลันปรากฏกระแสลมแรงก่อตัว เฒ่าไร้ดาบลอยตัวขึ้น ผลักสองมือออก ห่วงในมือขวาจู่โจมใส่ค่างทองแขนยาว มือซ้ายจู่โจมใส่ดอกบัวพิษ

ดอกบัวพิษไม่ทันยกอาวุธรูปดอกบัวขึ้นต่อต้าน ได้แต่ใช้มือ

ซ้ายปิดป้อง มิคาดเฒ่าไร้ดาบใช้ติดต่อกันสามฝ่ามือ ทุกฝ่ามือแฝงเจ็ดท่วงท่า เท่ากับจู่โจมยี่สิบเอ็ดท่วงท่า ดอกบัวพิษพอรับยี่สิบเอ็ดท่วงท่าเอาไว้ ก็ถูกคุกคามล่าถอยไปเจ็ดก้าว

เฒ่าไร้ดาบยังใช้ห่วงกลมในมือขวาจู่โจมใส่ค่างทองแขนยาวค่างทอง แขนยาวถือทวนยาว ไม่ทันปิดป้องต้านทาน ได้แต่ก้มศีรษะหลบเลี่ยง เฒ่าไร้ดาบฉวยโอกาสตวัดเท้าเตะตุยเมี่ยที่อยู่บนหลังมันลงมา

ซีเบ๊ฮวงพุ้งหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลายตวาดว่า

"เฒ่าไร้ดาบ ท่านหาที่ตาย"

พลางใช้ออกด้วยวิชาดรรชนีฝ่าอากาศสามวา พลังลมสองสายมุ่งใส่คอหอยเฒ่าไร้ดาบ

เฒ่าไร้ดาบฟันห่วงคุกคามค่างทองแขนยาวก้มศีรษะหลบเลี่ยงตวัดเท้าเตะตุยเมี่ยลงมา มือซ้ายยังคุกคามดอกบัวเหล็กล่าถอย ทั้งหมดนี้เพียงเป็นเหตุการณ์ในชั่วพริบตา จากนั้นซัดประกายเย็นเยียบหลุดจากมือ

ประกายเย็นเยียบสกัดพลังดรรชนีเอาไว้

เฒ่าไร้ดาบยกมือรับร่างตุยเมี่ยไว้ เสียงทึบทึบสองครา พลังดรรชนีฝ่าอากาศสามวาถูกตัดขาดประกายเย็นเยียบก็กระดอนกลับมา เฒ่าไร้ดาบลอยตัวขึ้น หลบเลี่ยงจากพัดจีบของอาวเอี้ยงได้ ขณะลอยอยู่กลางอากาศ ก็รับประกายเย็นเยียบกลับคืน พุ่งปราดจากไป

ซุนดำดินตวาดก้อง ยื่นมือคว้าจับสองเท้าของเฒ่าไร้ดาบดุจสายฟ้า

เฒ่าไร้ดาบร้องดังๆ ว่า

"พวกท่านต้องการชีวิตตุยเมี่ยหรือไม่?"

คำพูดพอกล่าว บนต้นจามจุรีต้นหนึ่งปรากฏคนผู้หนึ่งลอยลิ่วออกมา กระแทกหมัดเหล็กทั้งสองข้างใส่ข้อมือของซุนดำดิน

ซุนดำดินได้แต่หดมือกลับ เปลี่ยนเป็นยื่นมือคว้าใส่ทรวงอกคนผู้นั้น

คนผู้นั้นพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า พุ่งหมัดทั้งสองข้างใส่ใต้ซอกแขนของซานซุนดำดิน

นี่นับเป็นวิธีการต่อสู้แลกชีวิตกัน

ซุนดำดินไม่คิดแลกชีวิต ได้แต่ถอยปราดไป

คนผู้นั้นก็หมุนตัววิ่งหลบหนี

อาวเอี้ยงได้ตวาดด้วยโทสะ ลอยตัวขึ้นจี้พัดจีบออก มุ่งใส่ขมับของคนผู้นั้น

ทันใด ที่ด้านข้างปรากฏประกายเย็นเยียบวูบขึ้นแวบหนึ่ง จู่โจมใส่คอหอยของฮาวเอี้ยงได้

อาวเอี้ยงได้ไม่คำนึงถึงการทำร้ายคนควงพัดจีบแล้วคลี่ออกเสียงฉี่เมื่อกระบี่แทงถูกตัวพัด

กระบี่กลับไม่อาจแทงทะลุตัวพัดไป

แต่อาวเอี้ยงได้ก็ถูกคุกคามล่าถอยไปด้านหลัง

คนใช้กระบี่ก็สะบัดหน้าจากไปเช่นกัน

ดอกบัวพิษกับค่างทองแขนยาวพากันตวาดคำ 'จู่โจม' อาวุธรูปดอกบัวในมือดอกบัวพิษสาดพุ่งประกายสีครามหลายสิบจุด ค่างทองแขนยาวก็เสือกแทงทวนออกไป

แต่คนทั้งสองพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงท่าร่าง

เคลื่อนไหวราววิหคเหินลม ชั่วพริบตาก็หายวับไป

ซีเบ๊ฮวงพุ้งและพวกคิดไล่ติดตาม ล้วนไม่ทันการณ์

อาวเอี้ยงได้โกรธแค้นจนหน้าแดงก่ำ กล่าวว่า

"เฒ่า....ไร้....ดาบ เจ้าคนทรยศ"

ค่างทองแขนเดียวมองดูทิศทางที่เฒ่าไร้ดาบโลดแล่นจากไป

พึมพำว่า

"ที่แท้เฒ่าไร้ดาบสวามิภักดิ์ต่อจูกัวะซิงแซแล้ว...พวกมันกลับเป็นพวกเดียวกัน"

ซุนดำดินขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เป็นไปไม่ได้ พวกมันดูไปไม่คล้าย"

ดอกบัวพิษกล่าวว่า

"ผู้คนที่ปรากฏกายในตอนหลังทั้งสองเป็นใคร พวกมันมีฝีมือสูงเยี่ยมนัก"

อาวเอี้ยงไต้ถลึงตาใส่นางกล่าวว่า

"บุคคลแรกแม้มีท่าร่างรวดเร็ว แต่เรายังจดจำออกว่ามันเป็นทิชิ่ว"

ค่างทองแขนยาวกล่าวว่า

"เราก็ดูออกว่าบุคคลที่สองคือแนฮ้วย"

ดอกบัวพิษเดินเข้าไป เก็บอาวุธลับที่ซัดพุ่งออกกลับมา ขบคิดชั่วขณะ ค่อยเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"พวกเราตาม"

อาวเอี้ยงไต้กล่าวว่า

"สามารถตามทันหรือ?"

ดอกบัวพิษกล่าวว่า

"เมื่อครู่เราซัดอาวุธลับคราเดียวยี่สิบสามชิ้น ในจำนวนนี้มีอยู่ชิ้นหนึ่งแตกระเบิดแต่กลางคัน ยิงอาวุธขนาดเล็กออกสามชิ้น ดังนั้นจำนวนที่แท้จริงเป็นอาวุธลับยี่สิบหกชิ้น"

พลางแบมือซ้ายออก เผยเห็นอาวุธลับเล็กละเอียดดุจขนวัวที่เรียงรายบนฝ่ามือ กล่าวสืบต่อ

"ตอนนี้บนพื้นมีอาวุธลับยี่สิบห้าชิ้น อาวุธลับขนาดเล็กทั้งสาม

ชิ้นหายไปชิ้นหนึ่ง อาวุธลับเมื่อครู่พุ่งใส่ทิชิ่ว ทิชิ่วเพียงใช้ท่าร่างถลันหลบ หาได้ยื่นมือรับไม่"

ซุนดำดินกล่าวว่า

"ท่านหมายความว่าทิชิ่วถูกอาวุธลับของท่านซัดใส่?"

ซีเบ๊ฮวงพุ้งกล่าวว่า

"ต่อให้ซัดถูก อาวุธลับที่เล็กละเอียดเช่นนี้เกรงว่า..."

ดอกบัวพิษหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ซีเบ๊ซิงแซ (ท่านผู้แซ่ซีเบ๊) ท่านทราบหรือไม่ว่าคนของสำนักคุ้มกันภัยฮวงโหยี่สิบสองชีวิตตายอย่างไร?"

ซีเบ๊ฮวงพุ้งถูกนางจ้องมองจนขนลุกเกรียว ฝืนยิ้มพลางถามไถ่รายละเอียด ดอกบัวพิษคีบเข็มเล็กละเอียดขึ้นมาเล่มหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เราใช้เข็มเช่นนี้โยนลงในบ่อน้ำพวกมัน พวกมันก็มีสภาพดุจเดียวกัน"

ซีเบ๊ฮวงพุ้งชมชอบการฆ่าฟัน พอเห็นสีหน้าอันเยือกเย็นของดอกบัวพิษ ยังลอบตื่นตระหนก

ได้ยินดอกบัวพิษกล่าวสืบต่อ

"เราฆ่าพวกมัน เพียงเพราะหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยฮวงโหนามอึ้งฉิกไฮ้บอกว่ามันไม่เกรงกลัวดอกบัวพิษของโต่วเน้ย"

คำพูดของนางในตอนแรก ทำการพิสูจน์ยืนยันพิษของอาวุธลับของนาง คำพูดตอนท้ายกลับกล่าวให้ซีเบ๊ฮวงพุ้งได้ยิน

อาวเอี้ยงไต้หัวร่อดังๆ กล่าวเสริมว่า

"ดีที่โต่วโกวเนี้ยซัดอาวุธลับออก พวกไล่ตามทิชิ่วไปเถอะ"

ค่างทองแขนยาวลากทวนยาวกลับมา กล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"มิผิด พวกมันหนีไปไม่ไกลแน่นอน"

เห็นปลายแหลมของทวนยาวแปดเปื้อนคราบโลหิตสีแดงสด
ซุนดำดินถามว่า
"ท่านแทงใส่ผู้ใด?"
ค่างทองแขนยาวกล่าวว่า
"แนฮ้วย"

ผู้คนที่ผละจากไปทั้งสองคือทิชิ่วกับแนฮ้วยจริงๆ
ทิชิ่วทางหนึ่งวิ่งตะบึง ทางหนึ่งมองดูแนฮ้วย พลันหยุดร่างลงถามว่า
"ท่านรับบาดเจ็บแล้ว?"
แนฮ้วยกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าไม่"
ทิชิ่วกล่าวว่า
"อย่างนั้นคราบโลหิตบนร่างท่าน...."
แนฮ้วยยิ้มพลางกล่าวว่า
"เมื่อคืนก่อนตอนที่ข้าพเจ้าตามล่าซีเบ๊ฮวงพุ้ง เคยรับทราบเพลงทวนของค่างทองแขนยาว"
กล่าวพลางล้วงถุงผ้าที่ปริแตกจากอกเสื้อใบหนึ่ง บนถุงผ้าแปดเปื้อนด้วยโลหิต ทางหนึ่งกล่าวว่า
"เมื่อครู่ข้าพเจ้าบีบถุงผ้าแตกออก ปลายแหลมของทวนของมัน จึงแปดเปื้อนเลือดสุกรที่บรรจุอยู่ในถุงผ้า"
ทิชิ่วอดยิ้มมิได้กล่าวว่า
"ยากนักที่ท่านมีกะใจล้อเล่นเช่นนี้"
แนฮ้วยอธิบายว่า
"มิใช่ล้อเล่น ข้าพเจ้าต้องการให้พวกมันเข้าใจว่าพวกเรารับ

บาดเจ็บ จะได้ตามล่าพวกเรา พวกเราโรยเลือดสุกรอยู่ตามรายทาง ชักนำพวกมันอ้อมเป็นวง ทางหนึ่งเสาะหาเฒ่าไร้ดาบ เมื่อเป็นเช่นนี้ ศิษย์พี่ใหญ่ที่ตามหลังมาจะได้ไม่ต้องเผชิญกับมารร้ายขบวนนี้"

เอ่ยถึงตอนนี้ ดวงตาทอประกายอำมหิต กล่าวสืบต่อ

"อย่าว่าแต่พวกมันเข้าใจว่าพวกเรารับบาดเจ็บ ย่อมคลายความระมัดระวัง พวกเราจะได้ฉวยโอกาสฆ่าทิ้ง"

ทิชิ่วจับจ้องมองแนฮ้วยอย่างลึกซึ้ง ค่อยหัวร่อออกมากล่าวว่า

"ศิษย์น้องที่สี่ ท่านมีความรุดหน้าราวติดปีกบิน เรายอมรับว่าไม่อาจเทียบเปรียบได้"

แนฮ้วยขณะจะกล่าวปฏิเสธ พลันเบิกตาค้าง กล่าวกับทิชิ่วว่า

"ท่านถูกอาวุธลับของดอกบัวพิษทำร้ายแล้ว"

ทิชิ่วเหลี่ยวมองแขนซ้ายตัวเอง ซึ่งปักไว้ด้วยเข็มเล็กละเอียดสีฟ้าครามดุจบึงน้ำเล่มหนึ่ง เขาแผ่พุ่งพลังมายังช่วงแขน เข็มเล็กละเอียดเล่มนั้นก็ดีดกระดอนออกมา ตกลงยังข้างทาง ต้นหญ้าที่ข้างทางกลับกลายเป็นสีเหลืองซีดไปกระจุกหนึ่ง ทิชิ่วต้องร้องโพล่งว่า

"อาวุธลับที่มีพิษร้ายนัก"

แนฮ้วยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านที่แท้มีอาการถูกพิษหรือไม่?"

ทิชิ่วหัวร่อดังๆ ขยับสองแขนพลางกล่าวว่า

"ศิษย์น้องที่สี่ ท่านทราบหรือไม่ว่าเรามีฉายาว่าอะไร?"

แนฮ้วยอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"สองแขนประดุจเหล็ก พิษร้ายไม่อาจกล้ำกราย ปันศิลาตัดทองคำ จึงเรียกขานว่าทิชิ่ว (มือเหล็ก)"

ทิชิ่วกล่าวด้วยความถือดีว่า

"อาวุธลับของนางพุ่งใส่แขนเรา ต่อให้มีพิษร้ายกว่านี้สิบเท่า

ก็ไม่อาจทำอย่างไรเราได้....

เอ่ยถึงตอนนี้เปลี่ยนเป็นทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดีที่อาวุธลับนี้พุ่งใส่แขนเรา ไม่เช่นนั้น..."

แนฮ้วยกล่าวว่า

"หากอาวุธลับพุ่งใส่ข้าพเจ้า เกรงว่าข้าพเจ้ากลายเป็นคนตายแล้ว ข้าพเจ้าไม่มีมือเหล็กเช่นศิษย์พี่รองเรา"

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากทวนของค่างทองแขนยาวแทงใส่เรา เราไม่มีประสบการณ์รับมือทวนของมันมาก่อน เกรงว่าพลาดท่าเสียทีเช่นกัน"

พลางขยับเคลื่อนกาย ปากกล่าวว่า

"พวกเรารีบเดินทางต่อเถอะ อาวเอี้ยงไต้และพวกคงใกล้ติดตามมาแล้ว"

แนฮ้วยทุ่มเททำร่างติดตามไป ทางหนึ่งกล่าวว่า

"ศิษย์พี่รอง ท่านเห็นว่าเฒ่าไร้ดาบ ช่วยเหลือศิษย์พี่ที่สามไปด้วยเจตนาใด?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

เราก็ไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด เท่าที่เราทราบศิษย์น้องที่สามไม่เคยพบปะกับเฒ่าไร้ดาบมาก่อนการช่วยคนครั้งนี้ไม่แน่ว่าจะมีกุศลเจตนา"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ตอนนี้ไม่ทราบจะเสาะหาเฒ่าไร้ดาบจากที่ใด"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"มีหนึ่งเดียวที่แน่ใจคือ ศิษย์น้องที่สามตกอยู่ในมือเฒ่าไร้ดาบอย่างน้อยยังดีกว่าตกอยู่ในมือฮาวเอี้ยงไต้และพวก"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"น่าเสียดายพวกเราไม่ทราบว่าจุดมุ่งหมายของเฒ่าไร้ดาบอยู่ที่ใด"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"เฒ่าไร้ดาบเคยซุ่มโจมตีศิษย์พี่ใหญ่"

แนฮ้วยกล่าวว่า

พวกเราติดตามไปทางด้านนี้ อาจเป็นเส้นทางของเฒ่าไร้ดาบ ขณะเดียวกันก็จะหลบเลี่ยงจากผู้ที่ติดตามพวกเรา ได้พบกับศิษย์พี่ใหญ่"

ทิชิ่วพึมพำว่า

"ศิษย์พี่ใหญ่กอปรด้วยสติปัญญา มีไหวพริบปราดเปรียว แต่สุขภาพไม่สู้ดี ดังนั้นเป็นฝ่ายเสียเปรียบมากหลาย"

ไม่เพียงแต่บ้อเซ้งเป็นยอดฝีมือที่กอปรด้วยไหวพริบและปัญญา ทิชิ่วกับแนฮ้วยก็เปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊

ทั้งสองวิ่งตะบึงอย่างสุดฝีเท้า ติดตามเป็นเวลานาน ยังตามหาเฒ่าไร้ดาบไม่พบ· ในใจล้วนฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง

เฒ่าไร้ดาบแนลิ้วเพ้งกลับสกัดบ้อเซ้งเอาไว้แล้ว

บ้อเซ้งตวาดถามจากภายในเกี้ยวว่า

"ผู้ใด?"

เขาวางมือลงบนปุ่มกลไกภายในเกี้ยว สามารถยิงอาวุธลับออกได้ทุกเมื่อ ภายในรัศมีสามสิบก้าว ต่อให้แมลงวันสักตัวก็ไม่อาจบินผ่านไป

บ้อเซ้งที่เขม็งตึงเครียด เพราะทราบว่าผู้มาเป็นชนชั้นยอดฝีมือ

เขาติดตามรหัสที่ทิชิ่วกับแนฮ้วยทิ้งไว้มาตลอดทาง จวบจนถึงบริเวณดงสนแห่งนี้ พลันได้ยินในดงไม้บังเกิดเสียงฝีเท้าอย่างรวดเร็ว หากแต่ทิ้งเท้าอย่างแผ่วเบา

บ้อเซ้งพอได้ยินเสียงฝีเท้า ก็หยุดเกี้ยวลง ผู้มาก็พบเห็นเช่นกัน ดังนั้นหยุดเท้าลง กลายเป็นเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง

ต่อจากนั้นเป็นเสียงผิดปรกติดังจากบนยอดสนที่ห่างไปหลายสิบวา ถัดมาเป็นเสียงกิ่งสนที่ห่างไปเจ็ดแปดวาสั่นไหวคราหนึ่ง

บ้อเซ้งไม่อาจปล่อยให้ผู้มาคุกคามเข้าใกล้กว่านี้ แต่เขาก็ไม่คิดฆ่าคนไร้ความผิด

อาวุธลับของเขาพอยิงจู่โจมออก แม้แต่เขาเองก็ไม่สามารถควบคุมความเป็นความตายได้

หากฝ่ายตรงข้ามรับไว้ได้ เขาเองก็ต้องตาย หากฝ่ายตรงข้ามรับไว้ไม่ได้ เขาก็ไม่อาจช่วยเหลือแต่อย่างไร

ได้ยินบนต้นสนทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ที่ห่างไปสิบแปดก้าวบังเกิดสัมเสียงหนึ่งดังว่า

"โสตประสาทอันปราดเปรียวนัก"

สุ้มเสียงกระด้างเย็นชา ปราศจากความรู้สึกใด

แก้วตาของบ้อเซ้งบดเล็กลง กล่าวว่า

"เฒ่าไร้ดาบ"

คนผู้หนึ่งพลิ้วกายลงมา สัมผัสพื้นโดยไร้เสียง สองตาทอประกายเย็นเยียบ จับจ้องมองเกี้ยวหลังนี้ กล่าวว่า

"เราจัดส่งของขวัญมาให้แก่ท่านแล้ว"

บ้อเซ้งส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม

เฒ่าไร้ดาบพลันตวาดคำ 'ให้แก่ท่าน' พร้อมกับตบฟาดฝ่ามือใส่ลำต้นสน ลำต้นสนสั่นไหวอย่างรุนแรง ปรากฏคนผู้หนึ่งร่วงลงจากที่สูง ตกลงที่ข้างเกี้ยว

คนผู้นี้ถูกปิดสกัดจุด ทั้งยังรับบาดเจ็บสาหัส การร่วงลงจากที่สูงครั้งนี้ สร้างความเจ็บปวดจับใจ แต่ยังกัดฟันไว้ ไม่ส่งเสียงคราง

ออกมา

คนในเกี้ยวกลับขยับตัวคราหนึ่ง คล้ายบังเกิดความตื่นตระหนกไม่น้อย ชั่วครู่ค่อยแว่วเสียงบ้อเซ้งดังว่า

"ศิษย์น้องที่สาม"

คนที่ร่วงหล่นลงมาคือตุยเมี่ย ตุยเมี่ยนอนอยู่บนพื้น ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ศิษย์พี่ใหญ่"

ภายในเกี้ยวปราศจากสุ้มเสียงใด ชั่วครู่ให้หลังบ้อเซ้งจึงกล่าว

"เป็นข้าพเจ้าทำร้ายท่าน"

ตุยเมี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เห็นได้อย่างไร?"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่สมควรปล่อยให้ท่านกลับไปตามลำพัง และไม่สมควรปล่อยให้แนฮ้วยออกตามล่าศัตรูคนเดียว ผลสุดท้ายพวกท่านล้วนรับบาดเจ็บ"

ตุยเมี่ยหัวร่อดังๆ ปากแผลล้วนปริแตกออก แต่สีหน้ายังเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง กล่าวว่า

"หลงเหลือแมกไม้ไว้ ไม่วิตกไร้ฟืนไฟ"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ศิษย์พี่ใหญ่ ความเป็นตายส่วนบุคคลไม่ควรแก่การเอ่ยอ้าง ขอให้นึกถึงศิษย์พี่รอง ศิษย์พี่ที่สี่ ตลอดจนชาวนครหลวง และราษฎรทั้งแผ่นดิน อย่างนั้นเราก็วางใจแล้ว"

ความหมายในวาจาคือ บ้อเซ้งอย่าได้เห็นแก่ตัวเขา ยอมรับการข่มขู่จากเฒ่าไร้ดาบ

บ้อเซ้งเงียบงันชั่วขณะ ค่อยระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าว

เสียงราบเรียบว่า

"ข้าพเจ้าทราบ"

หลังจากนั้นผ่านไปครู่ใหญ่ ยังไม่มีผู้ใดกล่าววาจา

ยังคงเป็นบ้อเซ้งเรียกหาว่า

"แนเฮีย"

เฒ่าไร้ดาบแนลิ้วเพ้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"มิกล้ารับ"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ขอถามแนเฮีย..."

เฒ่าไร้ดาบสอดคำขึ้น

"เราช่วยเหลือตุยเมี่ยมา ไม่มีข้อเรียกร้องใด เพียงขอให้ท่านออกจากเกี้ยว พวกเราต่อสู้พิจสนน์ความเป็นตายกัน"

บ้อเซ้งงงงันวูบใหญ่ กล่าวคำ 'นี่...' เฒ่าไร้ดาบกล่าวว่า

"อย่าได้เข้าใจว่าเราแนลิ้วเพ้งเป็นคนเนรคุณ นึกขลาดเขลากลัวตาย..."

มันหน้าแดงก่ำ เอ็นเขียวบนหน้าผากขึ้นโปน ชั่วครู่ค่อยกล่าวว่า

"การศึกที่สถานที่สามพักเท้า ได้รับการยั้งมือไว้ไมตรี ทั้งไม่กล่าวเปิดโปง เราขอรับไว้ด้วยใจ"

...ยามเช้าตรู่ กลางเมืองน้อย หน้าร้านค้าโลง คนขาเป๋กับชายชราสูงใหญ่พิพาทกัน

...คนขาเป๋คือเฒ่าไร้ดาบ ชายชราสูงใหญ่คือค่างทองแขนยาว

...พวกมันพลันลงมือ ยังมีโอ้วปวยกับก๊วยปิงร่วมปฏิบัติการ

...ก๊วยปิงซัดอาวุธลับ โถมเข้าไปภายในเกี้ยว สุดท้ายตายใต้อาวุธลับภายในเกี้ยว

...แต่ขณะที่บ้อเช้งโผพุ่งขึ้นจากเกี้ยว เฒ่าไร้ดาบก็ลงมือแล้ว

...บ้อเช้งแม้ซัดอาวุธลับกระแทกห่วงบินพ้นห่าง แต่ยังถูกห่วงบินสะกิดทำร้าย

สำหรับกับเฒ่าไร้ดาบ เหตุการณ์ช่วงนี้มิเพียงเป็นความภาคภูมิใจ ทั้งยังเป็นความอัปยศ เป็นเรื่องราวที่มันไม่อาจบอกกล่าวกับผู้คน

มันมีนิสัยชืดชาไร้น้ำใจ เพราะครอบครัวในดินแดนแม้วของมันถูกฆ่าสิ้น ศัตรูเห็นมันอายุยังเยาว์ จึงคร่ากุมกลับค่าย ทารุณกรรมต่างๆ นานา มันกล้ำกลืนฝืนทน หวังมีชีวิตรอด ลอบฝึกปรือยอดวิชา ทางหนึ่งใช้ความสัตย์ซื่อ หลั่งเลือดและหยาดเหงื่อ แลกมาซึ่งความไว้วางใจจากศัตรู จวบจนมีชีวิตอยู่ได้

รอจนมันเติบใหญ่ ฝึกปรือฝีมือสำเร็จ ค่อยสังหารญาติมิตรของศัตรู ตามล่าศัตรูเป็นระยะทางแปดร้อยลี้ ติดตามถึงท้องทะเลทราย ปล่อยให้ศัตรูอดอยากกระหายน้ำจนตาย

เฒ่าไร้ดาบรอจนศัตรูสิ้นลมหายใจ ค่อยถลกหนังตัดศีรษะของมัน เดินทางกลับแดนแม้ว หลังจากนั้นฆ่าคนมากมายสุดคณานับ

แต่แล้วมันถูกมัจจุราชเจ็ดบึงน้ำคักทังคุกคามทำร้าย เฒ่าไร้ดาบสำนึกตัวว่ามิใช่คู่มือด้วย จึงเดินทางเข้าแผ่นดินตงง้วน ได้พบกับนายเหนือรับปากทำงานรับใช้ แลกกับท่าจู่โจมไร้ดาบ กลับมาโค่นมัจจุราชเจ็ดบึงน้ำ สร้างชื่อระบือลือไกล

...แต่เมื่อวานใต้แสงอาทิตย์ มันปลอมตัวเป็นคนหน้าฝีดาษ อาวเอี้ยงได้ปลอมเป็นคนขายเซาปิ่ง เปิดฉากจู่โจมต่อบ้อเช้งที่สถานสามพักเท้า

...มันไม่เชื่อว่าทำลายเกี้ยวหลังนี้ไม่ได้ ดังนั้นยื่นมือหมายทำลายแผ่นเหล็กที่หน้าเกี้ยว มิคาดปรากฏลูกธนูยิงออกมา

...ยามฉุกละหุกมันไม่อาจหลบรอดได้ เป็นอาวเอี้ยงได้รับลูกธนู

ดอกหนึ่งไว้ ส่วนมันใช้ห่วงเหล็กปัดป่าย

...ด้วยพลังที่แฝงมากับลูกธนู บวกกับมันปัดป่ายอย่างฉุกละหุก เห็นแน่ชัดว่าไม่อาจปัดลูกธนูพ้นห่าง แต่พอปัดป่ายลูกธนูก็ตกลงสู่พื้น

...แสดงแน่ชัด บ้อเซ้งภายในเกี้ยวเพียงใช้พลังนำหน้า ไม่ใช้พลังตามหลัง ต่อให้ลูกธนูยิงใส่ผู้คน เพียงทำร้ายบาดเจ็บไม่ถึงแก่ชีวิต

...นี่หมายความว่าบ้อเซ้งไม่มีเจตนาฆ่ามัน

...มันกลับลอบทำร้ายบ้อเซ้งสองครั้ง บ้อเซ้งหลังจากละเว้นชีวิตมันครั้งหนึ่ง ครั้งที่สองก็ถูกห่วงบินซัดทำร้าย บ้อเซ้งกลับไม่เปิดโปงเรื่องราวที่แล้วมา

...บ้อเซ้งใช่ไร้น้ำใจจริงๆ?

...เฒ่าไร้ดาบไม่ทราบ แต่มันยินยอมตาย ไม่ต้องการเป็นเต่าหดหัว

ในดวงตาบ้อเซ้งปรากฏรอยยิ้มขึ้น ส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"แนเฮีย..."

เฒ่าไร้ดาบตัดบทว่า

"เราได้รับบุญคุณจากนายเหนือ ได้รับถ่ายทอดยอดวิชาจากเขา ไม่ขอกระทำเรื่องทรยศต่อเขาเด็ดขาด"

บ้อเซ้งกล่าวเสียงหนักๆว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจ"

เฒ่าไร้ดาบกล่าวว่า

"ดังนั้นเราชดใช้น้ำใจของท่านก่อน ค่อยท้าสู้พิสูจน์ความเป็นตายกับท่าน"

บ้อเซ้งกดมือใส่ที่นั่งภายในเกี้ยว พลิ้วกายออกจากเกี้ยว นั่งอยู่บนพื้นซึ่งปูลาดด้วยใบสน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าออกมาแล้ว"

เฒ่าไร้ดาบมองดูร่างที่ได้แต่นั่งกับพื้น ไม่สามารถลุกขึ้นยืนของบ้อเซ้ง กล่าวว่า

"เราทราบว่าเช่นนี้ไม่ยุติธรรม ท่านกับเกี้ยวโดยสารรวมเป็นน้ำหนึ่งเดียวกัน เรากลับบอกให้ท่านออกจากเกี้ยวมาพิสูจน์ความเป็นตาย ทั้งนี้เพราะเราทราบว่า หากท่านนั่งอยู่ภายในเกี้ยว เราไม่มีความหวังได้ชัยแม้สักหนึ่งส่วน"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"เกี้ยวเป็นของนอกกาย ข้าพเจ้าเห็นว่าเช่นนี้ยุติธรรมดีแล้ว นอกจากท่านนึกดูแคลนข้าพเจ้าที่เป็นคนเท้าพิการ"

ในดวงตาเฒ่าไร้ดาบทอแววนิยมยกย่อง ปากกล่าวว่า

"เราจี้จุดของตุยเมี่ย เพราะไม่ต้องการให้มันเข้าร่วมการศึกครั้งนี้ มิให้เราต้องเสียสมาธิ และมิให้ท่านเสียสมาธิ"

ยอดฝีมือต่อสู้ชิงชัย หากที่ข้างกายมีคนคอยห่วงพะวง เป็นเรื่องที่เสียสมาธิอย่างยิ่ง

ทั้งนี้เพราะหากตนเองปราศจากลางแพ้ ผู้ที่ห่วงพะวงย่อมต้องเข้าร่วมวงต่อสู้ ส่งผลคุกคามต่ออีกฝ่าย หรือว่าผู้ที่ห่วงพะวง พอเข้าร่วมวงต่อสู้ ตกอยู่ในห้วงคับขัน ยิ่งเป็นเหตุให้ตนเองไม่อาจผนึกสมาธิสู้ศึก

อย่าว่าแต่ตุยเมี่ยยังรับบาดเจ็บไม่น้อย

บ้อเซ้งผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจ"

เฒ่าไร้ดาบถอยกายไปช้าๆ สองก้าว ใบสนร่วงพรูลง ใบสนยิ่งร่วงยิ่งมาก เสื้อผ้าของเฒ่าไร้ดาบก็เบ่งพองขึ้นทีละน้อย

บ้อเซ้งหรุบตาลง มองดูใบสนบนพื้น คล้ายกับมีจั๊กจั่นหมอบซุ่มอยู่ภายใน ไม่ยอมเบือนสายตาออกห่าง

เฒ่าไร้ดาบยื่นมือไปด้านหลังอย่างช้าๆ ล้วงห่วงเหล็กออกมา ความเคลื่อนไหวเชื่องช้า หนักแน่นมีพลัง ทั้งปราศจากช่องว่างจุดอ่อน ปากกล่าวว่า

"ฟังว่าบ้อเซ้งมีสี่สุดยอด หนึ่งคือเกี้ยวซึ่งทายาทรุ่นหลังของลู่ปัง* นามลู่จี่จื้อจัดสร้างขึ้น หนึ่งคืออาวุธลับ หนึ่งคือวิชาตัวเบา ยังมีอีกหนึ่งสุดยอดคือสติปัญญา ตอนนี้เราขอรับทราบสามสุดยอดหลังของท่าน"

บ้อเซ้งยังมองดูพื้นดิน กล่าวด้วยสุ้มเสียงแช่มช้าหนักแน่นผิดธรรมดาว่า

"ฟังว่ายอดฝีมือที่ใช้ดาบในแดนแม้ว ผู้ที่มีเพลงดาบเผ็ดร้อนที่สุดคือมัจจุราชเจ็ดบึงน้ำคักทัง แต่แล้วคักทังพ่ายแพ้ภายใต้ท่าจู่โจมไร้ดาบของ ยังมีผู้ที่ใช้เพลงดาบรวดเร็วที่สุดทั้งปราศจากช่องว่างจุดอ่อนที่สุดคือดาบเดียวพันลี้มกซากิบกิบ แต่ดาบเดียวพันลี้ก็ยอมศิโรราบต่อท่าจู่โจมไร้ดาบของท่าน..."

เขามองดูใบสนที่แห้งเหี่ยว ทั้งยังยื่นมือปัดใส่ ราวกับมีวัตถุสิ่งใดเกาะติดอยู่ ปากกล่าว

"ขอบอกตามความสัตย์ ข้าพเจ้าไม่มีความมั่นใจว่าจะทำลายท่าจู่โจมไร้ดาบของท่าน เพราะเหตุนี้จิตใจข้าพเจ้า...ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้ามีความรู้สึกอย่างไร?"

เฒ่าไร้ดาบถามว่า

"เป็นอย่างไร?"

บ้อเซ้งกล่าวด้วยสุ้มเสียงที่ราบเรียบ ปราศจากความพลุ่งพล่านแต่อย่างไรว่า

*** ภาษาจีนกลางอ่านว่าหลูปัน เป็นยอดสถาปนิกสมัยเลียดก๊ก**

"ลิงโลด"

แก้วตาของเฒ่าไร้ดาบหดเล็กลง กล่าวย้ำทีละคำว่า

"ยี่สิบห้าปีมานี้ ท่านเป็นบุคคลแรกที่ย่ามเผชิญหน้ากับเรา ยังบังเกิดความลิงโลด"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"วิทยายุทธ์เป็นวิชาชีพของพวกเรา ก่อนการทำศึกครั้งสำคัญ ปราศจากความลิงโลดยินดี ไม่อาจนับเป็นผู้มีวิทยายุทธ์"

เอ่ยถึงตอนนี้ ในดวงตาปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวสืบต่อ

"อย่าว่าแต่ท่านยังเป็นผู้ชำนาญในการใช้อาวุธลับกับเพลงดาบผู้หนึ่ง"

เฒ่าไร้ดาบพลันกล่าวว่า

"หากการศึกครั้งนี้พวกเราไม่ตาย เราจะคบหาท่านเป็นสหาย"

เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย ค่อยกล่าวด้วยความอ้างว้างอย่างบอกไม่ถูกว่า

"ในชีวิตเรายังไม่มีสหายที่แท้จริง"

บ้อเซ้งกล่าวอย่างสะทกสะท้านว่า

"น่าเสียดายที่พวกเราพอลงมือ ก็ไม่สามารถควบคุมความเป็นความตายของอีกฝ่ายได้"

เฒ่าไร้ดาบกล่าวอีกว่า

"เรามีเรื่องหนึ่งคิดบอกต่อท่าน"

บ้อเซ้งบอกให้บอกออกมา เฒ่าไร้ดาบกล่าวว่า

"รอจนเรากล่าวคำพูดนี้จบลง พวกเราจะลงมือ ไม่เช่นนั้นเกรงว่าพวกเราไม่สามารถลงมือแล้ว"

...ทั้งสองบังเกิดความนิยมยกย่องกันและกัน หากยังไม่ลงมือเกรงว่าลงมือไม่สำเร็จแล้ว

...แต่ทั้งสองต่างมีต้นสังกัด มีจุดยืนที่แตกต่าง ต้องแบ่งแยกธัมมะอธรรม มิอาจไม่ลงมือ

...เพียงแต่พอประมือกัน ในทั้งสองมีเพียงคนผู้หนึ่งที่มีชีวิตอยู่

ลมภูเขาโชยพัด ใบสนร่วงพลูแน่นหนากว่าเดิม

ที่ด้านหลังเฒ่าไร้ดาบห่างไปสามสิบกว่าวาเป็นหน้าผา ลมภูเขาโชยพัดจากที่นั้น

ทางด้านนั้นไม่ทราบเป็นสถานที่ใด?

เฒ่าไร้ดาบร้องบอกว่า

"ไม่ว่าท่านเป็นหรือตาย ตุยเมี่ยต้องมีชีวิตอยู่"

...หากมันฆ่าบ้อเซ้งเป็นผลสำเร็จ ก็สามารถกลับไปรายงาน โดยไม่ละอายต่อนายเหนือแล้ว

...มันกล่าวเช่นนี้ เพื่อขจัดความห่วงพะวงของบ้อเซ้ง จะได้ต่อสู้อย่างเต็มที่

บ้อเซ้งย่อมทราบดี

นี่เป็นคำพูดสุดท้ายก่อนการทำศึกของเฒ่าไร้ดาบ

บ้อเซ้งร้องตอบว่า

"ขอบคุณ"

นี่ก็เป็นคำพูดสุดท้ายของบ้อเซ้ง

คำ 'ขอบคุณ' พอกล่าวจากปาก บ้อเซ้งก็ชิงลงมือก่อนเฒ่าไร้ดาบ

...มาตรว่ามิอาจไม่ต่อสู้ แต่คำ 'ขอบคุณ' นี้คล้ายก้างติดคอจำต้องเปล่งออกมา

...แต่บ้อเซ้งไม่มีความมั่นใจว่าจะรับท่าจู่โจมไร้ดาบได้ ได้แต่ชิงจู่โจม

...การชิงจู่โจมคือฉกฉวยโอกาสที่มีอยู่ทั้งหมด ไม่ปล่อยให้ฝ่าย

ตรงข้ามตอบโต้ได้

เฒ่าไร้ดาบขณะจะจู่โจมประกายเย็นเยียบออก อาวุธลับของบ้อเซ้งก็มาถึงแล้ว

เป็นใบสน

บ้อเซ้งใช้พลังแยบคายของท่าดีดนิ้ว บังคับใบสนสาดพุ่งออกไปดุจบุปผาพิรุณเต็มฟ้า ทิ่มแทงใส่เฒ่าไร้ดาบ

"พลังแยบคาย" นี้เฉกเช่นเด็กชนบทซัดผลไม้มีหนามหรือฉีกหญ้าคาต่างลูกดอก ขอเพียงใช้อย่างถูกวิธี ความแหลมคมรุนแรงของพลังไม่ต่างกับยอดฝีมือจู่โจมอาวุธออก

เฒ่าไร้ดาบบินเฉียงๆ ขึ้น ใบสนก็จู่โจมใส่อากาศธาตุ

ใบสนพอร่วงหล่น ก็ปรากฏประกายเย็นเยียบสิบสามจุดซัดพุ่งใส่เฒ่าไร้ดาบ

เฒ่าไร้ดาบถอยปราดไป ถอยปราดคราหนึ่งไปวาเศษ

บ้อเซ้งลอยตัวติดตามไปดุจวิหคสีขาวตัวหนึ่ง ยื่นมือซ้ายออก ปรากฏประกายสีขาวสายหนึ่งคุกคามถึงทรวงอกท้องน้อยของเฒ่าไร้ดาบ

เฒ่าไร้ดาบสูดลมหายใจยุบทรวงอกท้องน้อย ปลายมีดก็เฉียดผ่านปกเสื้อไป ขณะที่เฒ่าไร้ดาบเริ่มพุ่งถอยไปด้านหลัง

การพุ่งถอยครั้งนี้ถอยปราดไปสิบกว่าวา รอจนคมมีดตกวูบลงมันค่อยทรงกายมั่น

พลันได้ยินบ้อเซ้งตวาดคำ 'เหล็กหมาด' ปรากฏสายโซ่เล็กละเอียดเส้นหนึ่งพุ่งวาบออกจากมือ ส่วนปลายของสายโซ่ผูกค้อนดาวตกพุ่งจู่โจมใส่

เฒ่าไร้ดาบพลิกตัวกลางอากาศ ประกายเย็นเยียบวูบแวบหนึ่งตัดสายโซ่ขาดไป พลันได้ยินเสียงขวับเขวี้ยว โคกกระสุนเหล็กแปดลูก

ซัดจู่โจมมาถึง

เฒ่าไร้ดาบได้แต่พุ่งถอยต่อไป

ร่างของบ้อเช้งกระโดดขึ้นลง พุ่งปราดเข้าประชิดติดตัว

คราครั้งนี้เฒ่าไร้ดาบไม่รอให้บ้อเช้งลงมือชิงล่าถอยไปก่อน

มันทางหนึ่งพุ่งถอย ทางหนึ่งตั้งท่าตระเตรียมจู่โจมประกายเย็นเยียบออก

ขอเพียงมันจู่โจมประกายเย็นเยียบออก ก็จะพลิกสถานการณ์จากรับเป็นรุก สำหรับกับยอดฝีมือเชิงอาวุธลับ การล่าถอยชั่วคราวไม่นับเป็นอย่างไร

แต่ว่ามันพุ่งถอยถึงกลางคัน ใต้เท้ากลับเหยียบถูกอากาศธาตุเสียหลักร่วงหล่นลง

ที่นอกดงสนเป็นหน้าผาแห่งหนึ่ง

ดงสนแถบนี้อยู่บริเวณไหล่เขา แต่หากพลัดตกลงจากที่นี้เกรงว่า ร่างต้องแหลกลาญสลาย

๕

มือปราบอาบเลือด

เฒ่าไร้ดาบลอยตัวหลบหลีกใบสน ก็ถอยไปเจ็ดแปดวา ขณะหลบหลีกประกายอาวุธลับสิบสามจุด ก็ล่าถอยไปอีกวาเศษ จากนั้นหลบหลีกมีดทะลุอก ยังถอยปราดไปอีกสิบกว่าเชียะ รอจนหลบหลีกค้อนดาวตกกับโคกกระสุนเหล็ก ก็ล่าถอยไปอีกสิบเจ็ดสิบแปดเชียะ

ตอนนี้มันล่าถอยถึงริมหน้าผาแล้ว

มันรีบหยุดยั้งสภาวะเอาไว้ อาศัยพลังการฝึกปรืออันลึกล้ำหยุดสภาวะล่าถอย แต่เท้าข้างหนึ่งก้าวพ้นจากหน้าผา ไม่อาจควบคุมอาการตกวูบลงได้

ซึ่งความจริงการพุ่งโถมครั้งล่าสุดของบ้อเซ้ง คิดโถมถึงด้านหลังของมัน ปิดสกัดหนทางถอยของมัน มิให้มันพลัดตกลงจากหน้าผา

ทั้งสองเคลื่อนไหวด้วยระดับความเร็วดุจสายฟ้า สุดที่จะบรรยายเป็นความเรียงได้

แต่เฒ่าไร้ดาบคำนวณเจตนาของบ้อเซ้งผิดไป เข้าใจว่าอีกฝ่ายคิด

จู่โจมลงมือ ดังนั้นล่าถอยด้วยความเร่งร้อนกว่าเดิม ในที่สุดร่วงหล่นลงจากหน้าผา

พื้นที่แถบนี้แม้เป็นบริเวณไหล่เขา แต่อยู่สูงจากระดับพื้นร่วมสองร้อยวา หากพลัดตกลงไป เกรงว่าปะทะกับโขดหินที่มีเหลี่ยมมุมแหลมคมจนร่างแหลกเหลวไป

เฒ่าไร้ดาบรู้สึกตาลายสมองหมุน เสียหลักการทรงตัวร่วงหล่นลง ต้องร้องเสียงพิกล สองมือไขว่คว้าวุ่นวาย คิดคว้าจับอันใด รู้สึกแขนซ้ายตึงวูบ ของสิ่งหนึ่งรวบคว้าข้อมือของมันไว้

เป็นมือของมนุษย์

มือของบ้อเซ้ง

แต่บ้อเซ้งแม้ยื่นมือไขว่คว้าทันเวลา ตัวเองกลับปราศจากกำลังภายใน เมื่อคว้าแขนของเฒ่าไร้ดาบซึ่งกำลังร่วงหล่นลงเอาไว้ พลอยถูกฉุดดึงร่วงหล่นลงไปด้วย

ร่างของบ้อเซ้งถูกฉุดดึงพ้นจากริมหน้าผา พลิกตัวร่วงหล่นลง แต่สภาวะร่วงหล่นไม่รีบร้อนลนลานเช่นเดียวกับเฒ่าไร้ดาบ สามารถไขว่คว้าก้อนดินและต้นหญ้าริมหน้าผาเอาไว้

เมื่อเป็นเช่นนี้ บ้อเซ้งแขวนร่างอยู่ริมหน้าผา อีกมือหนึ่งยังคว้าจับมือซ้ายของเฒ่าไร้ดาบไว้ ร่างของเฒ่าไร้ดาบต้องส่ายโคลงเคลงอยู่กลางอากาศ

บ้อเซ้งคิดโยนร่างของเฒ่าไร้ดาบขึ้นไป แต่เขาปราศจากกำลังภายในหนุนเสริม ดังนั้นทำไม่ได้ คิดพลิกตัวกลับขึ้นบนหน้าผา จนใจที่บรรทุกน้ำหนักตัวผู้คนสองคน ไม่มีเรี่ยวแรงมากพอ ทดลองอยู่หลายครั้งครา ข้อแขนกลายเป็นเมื่อยล้า ได้แต่เลิกล้มการทดลอง ปล่อยให้ตัวเองแขวนร่างอยู่ที่นั้น

เฒ่าไร้ดาบระงับขวัญอันแตกตื่นลง อดถามมิได้ว่า

"ท่านไฉนช่วยเหลือเรา?"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะท่านกระทั่งห่วงเหล็กยังไม่ทันซัดออก ข้าพเจ้าไหนเลยปล่อยให้ท่านพลัดตกตายได้?"

เฒ่าไร้ดาบปิดปากลง เงียบงันชั่วขณะ พลันกล่าวว่า

"ปล่อยมือเถอะ"

บ้อเซ้งถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

เฒ่าไร้ดาบกล่าวว่า

"เพราะว่าหากท่านคว้าจับเราไว้ ท่านจะไม่สามารถประคองตัวอยู่ได้"

บ้อเซ้งแค่นหัวรออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ดูไม่ออกว่าท่านเป็นคนพิรี้พิไรผู้หนึ่ง"

บ้อเซ้งกับเฒ่าไร้ดาบแขวนร่างอยู่บนหน้าผาในลักษณะนี้

อาทิตย์ใกล้สนธยา นกกาโบยบินเป็นหมวดหมู่ แสงสีสายัณห์จับขอบฟ้า รัตติกาลใกล้กรายแล้ว

มือของบ้อเซ้งยิ่งมายิ่งอ่อนแรง

เฒ่าไร้ดาบเงียบงันนิ่งนาน พลันกล่าวว่า

"ท่านด่าเราขลาดเขลาก็ดี ด่าเราพิรี้พิไรก็ดี เรายังร้องขอท่านเรื่องหนึ่ง"

บ้อเซ้งถามว่า

"เรื่องอันใด?"

เฒ่าไร้ดาบกล่าวว่า

"ปล่อยมือของท่านเถอะ"

บ้อเซ้งดวาดด้วยความรำคาญว่า

"หุบปากของท่าน"

ซึ่งความจริง เฒ่าไร้ดาบขอเพียงหยิบยืมกำลังเหนี่ยวดึง ก็สามารถกระโดดกลับขึ้นบนหน้าผา แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ บ้อเช้งต้องถูกฉุดดึงร่วงหล่นลงจากหน้าผาแล้ว

ยามนั้นพลันได้ยินเสียงฝีเท้าซ่าซ่าเดินมาทางด้านนี้

ลมรุนแรง อาทิตย์ใกล้ลับ ม่านพลบค่ำคลี่กาง

แนฮ้วยกับทิชิ่วยังหาร่องรอยของเฒ่าไร้ดาบไม่พบ

ทิชิ่วกล่าวคำ 'ไม่ถูกต้อง' แนฮ้วยก็กล่าวว่า

"เฒ่าไร้ดาบเสี่ยงตายช่วยเหลือศิษย์พี่ใหญ่ มันกับศิษย์พี่ใหญ่ไม่มีบุญคุณความแค้นใด คาดว่าคงมีจุดมุ่งหมาย"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ปัญหาอยู่ที่จุดมุ่งหมายของมันเป็นอะไร?"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ในการศึกที่หน้าร้านค้าโลง ศิษย์พี่ใหญ่กล่าวกระตุ้นจนเฒ่าไร้ดาบผละจากไป"

ทิชิ่วกล่าวอย่างร้อนรนว่า

"เฒ่าไร้ดาบสาบานว่าจะพิสูจน์ฝีมือในเชิงอาวุธกับศิษย์พี่ใหญ่สักครา"

แนฮ้วยกล่าวเสริมว่า

"แต่ที่เฒ่าไร้ดาบกลัวเกรงคือเกี้ยวของศิษย์พี่ใหญ่"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"หากมันคิดพิสูจน์ฝีมือกับศิษย์พี่ใหญ่ ต้องบีบบังคับศิษย์พี่ใหญ่ออกจากเกี้ยว"

แนฮ้วยสนับสนุนว่า

"มิผิด หากศิษย์พี่ใหญ่อยู่ภายในเกี้ยว เฒ่าไร้ดาบจะไม่มีความหวังได้ชัย"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"คิดให้ศิษย์พี่ใหญ่ออกจากเกี้ยวไม่ง่ายนัก"

แนฮ้วยกล่าวเสริมว่า

"นอกจากใช้เหยื่อล่อ"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ศิษย์น้องที่สามถูกใช้เป็นเหยื่อล่อ"

แนฮ้วยกระทืบเท้ากล่าวว่า

"พวกเราตามผิดทางแล้ว"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"เฒ่าไร้ดาบเมื่อทราบว่าพวกเราซุ่มอยู่บนต้นไม้ ย่อมทราบว่าบ้อเซ้งต้องตามประสานอยู่ทางด้านหลัง"

แนฮ้วยหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย กล่าวว่า

"เกรงกว่าพวกเขาเผชิญหน้ากันแล้ว"

ทิชิ่วร้องบอกว่า

"พวกเรารีบรุดไป"

ขณะจะหันกายกลับ พลันปรากฏอาวุธลับเต็มท้องฟ้า ซัดจู่โจมใส่ทิชิ่วกับแนฮ้วยอย่างเร่งร้อน

แนฮ้วยตวาดว่า

"ดอกบัวพิษ"

ทิชิ่วก็ร้องตวาดว่า

"อาวเอี้ยงได้"

ที่แท้ทั้งสองร้อนรุ่มกังวลต่อความปลอดภัยของบ้อเซ้ง คิดไม่ถึงศัตรูกลับติดตามมาถึง

เสียงฝีเท้าเชื่องช้าและแผ่วเบา ในที่สุดเดินใกล้เข้ามา
เฒ่าไร้ดาบร้องด้วยความยินดีว่า
"นี่ พวกเราอยู่ที่ริมหน้าผา ช่วยพวกเราด้วย"
คนผู้นั้นคล้ายชะงักเท้าลง ลังเลเล็กน้อยค่อยเดินเข้ามา
บ้อเซ้งกล่าวเสริมว่า

"พี่ท่าน พวกเรามิใช่คนร้าย หากแต่พลาดท่าตกลงจากหน้าผา ขอให้ยื่นมือฉุดดึงพวกเราขึ้นไป"

คนผู้นั้นเดินใกล้เข้ามาอีก เฒ่าไร้ดาบที่แขวนร่างอยู่กลางอากาศ จึงเห็นอีกฝ่ายโดยชัดตา สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป

ผู้มายิ้มอย่างเป็นมิตร กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นพวกท่านทั้งสอง"

หัวใจของบ้อเซ้งตกวูบลง

...ที่หน้าร้านค้าโลง บ้อเซ้งที่ถูกบีบบังคับออกจากเกี้ยว เพราะพลาดท่าเสียทีแก่คนแคระผู้หนึ่ง

...เขายังไม่ลืมเลือนสุ้มเสียงของคนแคระผู้นี้

...คนแคระผู้นี้ย่อมเป็นซุนดำดิน ซึ่งมีชื่อจริงว่าซุนปุกเก่ง

ซุนดำดินชะโงกศีรษะมองลงมา จากนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"พวกเราช่างมีวาสนาผูกพันจริงๆ"

บ้อเซ้งไม่กล่าววาจา มือของเขายิ่งมายิ่งเมื่อยล้า ยิ่งมายิ่งชาด้าน

ซุนดำดินกล่าวสืบต่อ

"อาวเอี้ยงไต้ ดอกบัวพิษ ซีเบ๊ฮวงพุ้ง ค่างทองแขนยาวออกตามล่าทิชิ่วกับแนฮ้วย แต่เราเห็นว่า ด้วยนิสัยอันดื้อรั้นของเฒ่าไร้ดาบต้องเสาะหาท่านเพื่อพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูง ทิชิ่วกับแนฮ้วยเมื่อสืบเสาะมา ท่านเนื่องจากเคลื่อนไหวไม่สะดวก ต้องอยู่ทางด้านหลัง

ดังนั้นเราปลีกตัวมาคิดหาโอกาสลงมือ คิดไม่ถึงยอดฝีมือทั้งสามวุ่นวายจนหัวหมุน กลับปล่อยให้เราฉกฉวยโอกาส ฮา ฮา ฮา..."

เฒ่าไร้ดาบกระซากเสียงว่า

"เล่าซุน (คนแซ่ซุน) ไม่ว่าอย่างไรต้องฉุดดึงเราขึ้นมา พวกเราค่อยๆ หารือกัน"

ซุนดำดินหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"ฉุดดึงท่านขึ้นไป ท่านเพ้อฝันอันใด?"

เฒ่าไร้ดาบหน้าแปรเปลี่ยนไป ซุนดำดินยกเท้าขึ้นอย่างเชื่องช้าเหยียบใส่นิ้วมือของบ้อเซ้ง

ดอกบัวพิษโต่วเน้ยถือดอกบัวพิษซ่อหนึ่งออกท่องยุทธจักร ในดอกบัวบรรจุอาวุธลับมากมายสดคณานับ ผู้ที่ตายใต้เงื้อมมือนางอย่างเลอะเลือนงมงาย ยังมากกว่าอาวุธลับของนางอีก

ดอกบัวพิษน้อยครั้งจะลอบทำร้ายผู้คน ทั้งนี้เพราะอาศัยอาวุธลับของนาง แม้ไม่ต้องลอบทำร้าย ก็ยากจะระวังป้องกันได้

อาวเอี้ยงไต้ฉายาพัดบัณเฑาะก์ เป็นบุคคลเพียงหนึ่งเดียวในยุทธจักรที่ฝึกเพลงพัดบัณเฑาะก์สำเร็จ

ในพัดบัณเฑาะก์มีไม้ตายสามประการ หนึ่งในจำนวนนั้นคืออาวุธลับในพัดจีบ

อาวุธลับถี่ยิบ เล็กละเอียดดุจขนวัว ทั้งยังฉาบพิษร้าย

คราครั้งนี้พวกมันกลับจู่โจมทำร้ายทิชิ่วกับแนฮ้วย

ทิชิ่วกับแนฮ้วยกำลังสนทนาโต้ตอบกัน

ต่อให้ไม่สนทนาโต้ตอบ คิดหลบหลีกอาวุธลับของอาวเอี้ยงไต้กับดอกบัวพิษยังไม่ง่ายนัก

แต่อาวเอี้ยงไต้กับดอกบัวพิษก็กระทำความผิดพลาดประการหนึ่ง

นั่นคือประมาทศัตรู

พวกมันพอเห็นทิชิ่วกับแนฮ้วย ก็ปักใจเชื่อว่าแนฮ้วยถูกทวนยาวของค่างทองแขนยาวแทงใส่ ส่วนทิชิ่วถูกเข็มพิษของดอกบัวพิษ ซัดใส่ ดังนั้นแยกย้ายกันลงมือ

พวกมันไม่รอให้ชีเบ๊ฮวงพ้งกับค่างทองแขนยาวผนึกรวมกำลังพุ

พวกมันถึงกับไม่ได้ลงมืออย่างสุดกำลัง

ไม่เช่นนั้นต่อให้ทิชิ่วกับแนฮ้วยมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ มีไหวพริบปราดเปรียวกว่านี้ ก็ต้องจบสิ้นชีวิต

อาวุธลับเต็มท้องฟ้าสาดซัดมาถึง ทิชิ่วกับแนฮ้วยไม่สามารถหลบเลี่ยง พลันโถมไปยังเบื้องหน้า

โถมไปในร่างแหอาวุธลับ

ซุนดำดินยกเท้าเหยียบลงอย่างแช่มช้า

ม่านพลบค่ำเข้มข้นกว่าเดิม เงาขุนเขาที่ห่างไปแน่นขนัดซับซ้อน บ้อเช้งมองดูอีกฝ่ายด้วยความเยือกเย็น เฒ่าไร้ดาบกลับจับจ้องมองบ้อเช้ง ดวงตาทอแววเศร้าเสียใจ

...มนุษยชาติล้วนมีสัญชาตญาณในการดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด ทุกชีวิตล้วนมีค่า ท่านไหนเลยหักใจเหยียบย่ำทำลายชีวิตสองชีวิตในเท้าเดียวได้?

ซุนดำดินพลันยกเท้าค้างเอาไว้ จากนั้นชักเท้ากลับไป แยกเขี้ยวหัวร่อกล่าวว่า

"ไม่ ไม่ใช้เท้า เราจะลงมือหักนิ้วมือของท่านออกมาทีละนิ้ว"

กล่าวพลางย่อกายลง มองดูนิ้วมือของบ้อเช้งที่ปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน ยื่นนิ้วทั้งสิบออกช้าๆ แกะนิ้วชี้ของบ้อเช้งออก

เฒ่าไร้ดาบกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า

"เจ้าคนชั่วช้าไร้ยางอาย อย่าได้โทษว่าเราไม่เกรงอกเกรงใจ"

ซุนดำดินหัวร่ออย่างภาคภูมิลำพอง กล่าวว่า

"รอจนนิ้วมือของมันทั้งห้านิ้วหักหมดสิ้น ท่านค่อยทราบว่าความน่าละอายที่แท้จริงเป็นอย่างไร"

ขณะจะใช้กำลังหักนิ้ว พลันได้ยินเสียงหวีดหวิว ประกายเย็นเยียบแหวกฝ่าอากาศมาถึง

ซุนดำดินเห็นชีวิตของยอดฝีมือสองคนตกอยู่ในเงื้อมมือมัน ดังนั้นบังเกิดความกระหยิ่มยิ้มย่อง ไม่ได้ระวังป้องกันแต่อย่างไร

ประกายเย็นเยียบจู่โจมมาถึง มันไม่ทันดำดินมุดหายไป ได้แต่ลอยตัวขึ้น

มันรอดพ้นจากชะตากรรมถูกฟันเท้าขาด แต่ข้อนิ้วข้อแรกของนิ้วมือทั้งห้านิ้วล้วนถูกฟันขาดไป

นิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือของมันคิดใช้กำลังหักนิ้วชี้ของบ้อเซ้ง ยามนี้กลับถูกฟันขาดไปก่อน ข้อนิ้วยังติดอยู่บนนิ้วชี้ของบ้อเซ้ง

ประกายเย็นเยียบวกเป็นวง ตกลงใต้หน้าผา กลับไปในมือของเฒ่าไร้ดาบ

ซุนดำดินยังไม่รู้สึกถึงอาการเจ็บปวด รอจนพบว่าสูญเสียนิ้วมือห้านิ้ว ก็ยื่นมืออีกข้างหนึ่งคว้าข้อมือตัวเองไว้ เบิกตากลมกว้าง แผดเสียงร้องออกมา

จากนั้นมันถลึงมองบ้อเซ้ง

บ้อเซ้งจ้องมองมันอย่างเย็นชา

เฒ่าไร้ดาบที่ใต้ร่างของบ้อเซ้ง ก็มองดูมันอย่างเฉื่อยชา

ซุนดำดินร้องเสียงพิกลว่า

"ท่าน..."

เฒ่าไร้ดาบกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เป็นท่านคิดฆ่าเราก่อน"

ใบหน้าซุนดำดินกลับกลายเป็นม่วงคล้ำ ตำแหน่งของนิ้วขาดค่อยปวดแปลบอย่างรุนแรง

อาการเจ็บปวดจับใจ กลับสะกดให้ซุนดำดินเยือกเย็นลง ขบกรามกล่าวว่า

"อย่าลืมว่าพวกท่านยังอยู่ใต้หน้าผา ขอเพียงเราฟันมือของบ้อเช้ง พวกท่านยังคงตายใต้เงื้อมมือเรา"

เฒ่าไร้ดาบแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"ท่านกล้าเข้ามา? เราแม้แขวนร่างอยู่ใต้หน้าผา แต่อาวุธของเรายังสามารถจู่โจมสังหารท่าน"

ซุนดำดินส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล กล่าวว่า

"จะอย่างไรพวกท่านขึ้นมาไม่ได้ เราจะรอจนพวกท่านเมื่อยล้าพลัดตกลงจากหน้าผาเอง"

พลางชะงักเสียงหัวร่อ เดินไปยังต้นสนขนาดใหญ่ทางขวามือต้นหนึ่ง ปากกล่าวว่า

"แต่ว่าเรายังคิดฆ่าพวกท่านกับมือ มิหนำซ้ำไม่ต้องเดินเข้าใกล้หน้าผา"

บ้อเช้งมองดูต้นสนขนาดใหญ่ เฒ่าไร้ดาบมองดูซุนดำดิน สีหน้าล้วนแปรเปลี่ยนไป

ทิชิ่วโถมเข้าหาดอกบัวพิษ แนฮ้วยโถมใส่อาวเอี้ยงได้

พริบตานั้น มือของทิชิ่วกลับกลายเป็นปางวชิระพันมือ

อาวุธลับพอพุ่งใส่ข้อมือ ท่อนแขนของเขา ล้วนถูกกระแทกปลิวกระเด็นออกรอบข้าง

ทิชิ่วโถมเข้าใกล้ดอกบัวพิษแล้ว

ดอกบัวพิษใจสั่นสะท้าน หวดกระแทกอาวุธรูปดอกบัวลง

ทิชิ่วยื่นมือตะปบใส่

ดอกบัวพิษบังเกิดความยินดี หาหลบหลีกไม่

บนก้านของดอกบัวปักเต็มไปด้วยหนามแหลม แม้แต่ตุยเมี่ยก็พลาดท่าเสียที

ทิชิ่วพอตะปบถูกอาวุธรูปดอกบัว กลับตะปบช่วงชิงไป

ทิชิ่วสมเป็นมือเหล็ก หนามแหลมบนก้านของดอกบัวไม่อาจทำอย่างไรเขาได้

ดอกบัวพิษคำนวณผิดพลาด อาวุธรูปดอกบัวก็ถูกช่วงชิงไป สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง

ทิชิ่วต่อยหมัดออก ด้วยความรวดเร็วดุดันปานอสนีบาต

หมัดนี้ต่อยใส่ดอกบัวพิษชัดๆ พอต่อยถึงกลางคัน พลันวกอ้อมวูบหนึ่ง ต่อยกลับหลังไป

หลังจากต่อยหมัดออก ทิชิ่วค่อยหันกายไป

หมัดนี้กลับต่อยใส่ซีเบ๊ฮวงพุ้ง

ซีเบ๊ฮวงพุ้งความจริงเร้นกายถึงด้านหลังทิชิ่ว ตระเตรียมใช้ดรรชนีกลางหาวสามวาออก

ทิชิ่วพลันต่อยหมัดกลับหลัง ซีเบ๊ฮวงพุ้งไม่ทันระวัง ได้แต่เบี่ยงตัวหลบเลี่ยง เสียงโครมเมื่อหมัดต่อยถูกไหล่ขวาของมัน ร่างซีเบ๊ฮวงพุ้งพลันปลิวลิ่วไปด้านหลัง

แต่ขณะที่ซีเบ๊ฮวงพุ้งถูกต่อยปลิวลิ่วไป มันก็จู่โจมดรรชนีกลางหาวสามวาออก

ทิชิ่วก็ได้แต่เบี่ยงตัว

พลังดรรชนีไม่อาจคล้องถูกคอหอย กลับคล้องใส่ไหล่ซ้ายของเขา

มือของทิชิ่วแข็งแกร่งประดุจเหล็ก ตั้งแต่นิ้วมือถึงช่วงแขนคงกระพันชาตรี ดาบกระบี่ยากระคาย แต่พลังลมปราณที่คุ้มครองช่วงไหล่ เพียงเทียบเท่ากับครึ่งหนึ่งของข้อแขน

ดังนั้นพลังดรรชนีกลางหาวสามวาจู่โจมทำลายลมปราณคุ้มครองกายของทิชิ่ว ทำร้ายกระดูกไหล่ซ้ายของเขา

ขณะที่ทิชิ่วได้ยินเสียงกระดูกไหล่ของตัวเองร้องครวญครางยังได้ยินสุ้มเสียงอีกชนิดหนึ่ง

กระดูกแขนขวาซีเบ๊ฮวงพุ้งถูกเขาต่อยแหลกสลายในหมัดเดียว

ทิชิ่วมิอาจไม่ตัดสินใจใช้ยุทธวิธีหยกศิลาล้วนแหลกลาญ

ทั้งนี้เพราะเขาสู้หนึ่งต่อสู้ โอกาสเอาชนะเลือนราง ได้แต่ใช้เวลาชั่วอึดใจเดียว ฉกฉวยโอกาสที่อีกฝ่ายตะลึงลาน ทุ่มเทใช้ฝีมือทำลายแนวป้องกันของศัตรู

แขนซ้ายของเขายกไม่ขึ้น แต่ยังระบายลมจากปาก รวบนิ้วมือข้างขวา กลับขยำอาวุธรูปดอกบัวเป็นเศษเหล็กก้อนหนึ่ง

ต่อจากนั้นเขาโถมใส่ค่างทองแขนยาว

เพราะว่าค่างทองแขนยาวคุกคามต่อชีวิตของแนฮ้วย

ซุนดำดินโยกคลอนต้นสนขนาดใหญ่ต้นหนึ่ง โยกคลอนไม่กี่ครั้งใบสนก็ร่วงพรู รากสนหลุดพ้นจากพื้นดินส่วนหนึ่ง

ซุนดำดินหยุดมือก่อน มองดูตำแหน่ง ปรับเปลี่ยนทิศทาง ค่อยยื่นมือโอบลำต้นสน โยกคลอนอีกครู่หนึ่ง ต้นสนเริ่มเอนเอียงแล้ว

ลำต้นสนเอนเอียงไปทางริมหน้าผา พอดีจ่อใส่มือที่อ่อนเปลี้ยเพลียแรงของบ้อเซ้ง

มือที่ซูบผอมของบ้อเซ้ง ไหนเลยทนรับการกดทับของต้นสนอายุร่วมร้อยปีได้?

เฒ่าไร้ดาบตวาดด้วยโทสะว่า

"ซุนดำดิน หยุดมือให้แก่เรา"

ซุนดำดินโยกคลอนต้นสนอยู่ครู่หนึ่ง นิ้วทั้งห้าที่ถูกห่วงบินตัดขาดบังเกิดอาการปวดแปลบอย่างรุนแรง ต้องหยุดมือพักผ่อนเล็กน้อย ค่อยโยกคลอนสืบต่อ ปากกล่าวว่า

"เฒ่าไร้ดาบ ท่านยอมรับชะตากรรมเถอะ"

เฒ่าไร้ดาบตวัดมือวูบ เสียงหวีดเมื่อประกายเย็นเยียบสายหนึ่งพุ่งออกจากมือขวา

ประกายเย็นเยียบตัดใส่ศีรษะซุนดำดิน

แต่ซุนดำดินเพิ่งถูกทำร้ายนิ้วขาด ได้รับบทเรียนแล้ว ดังนั้นชิงถลันวูบหนึ่ง หลบไปหลังต้นสนขนาดใหญ่

เสียงฉึกเมื่อประกายเย็นเยียบปักใส่ลำต้นสน

ต้นสนสั่นไหว เอนเอียงลงมา กิ่งง่ามเสียดสีกันเป็นเสียงดัง

ซุนดำดินหัวร่อดังๆกล่าวว่า

"เฒ่าไร้ดาบ ขอบใจดาบของท่าน"

ประกายเย็นเยียบพอปักใส่ลำต้นสน ต้นสนที่เอนเอียงยิ่งมีสภาพง่อนแง่นกว่าเดิม

ซุนดำดินยื่นมือถอนห่วง มิคาดห่วงบินสั่นสะท้าน กลับพุ่งย้อนออกมา ซุนดำดินรีบหดมือกลับ แต่นิ้วก้อยข้างขวายังถูกตัดขาดไป

ประกายเย็นเยียบพุ่งย้อนกลับ บินกลับไปในมือเฒ่าไร้ดาบ ซึ่งแขวนร่างอยู่ใต้หน้าผา

ซุนดำดินทั้งเจ็บปวดทั้งโกรธแค้น ส่งเสียงร้องดังพิกล พลันทิ้งตัวลงกลับดำดินหายไป

พริบตานั้นผงดินปลิวคละคลุ้ง ส่วนรากของต้นสนถูกมันขุดขึ้นมาครึ่งหนึ่ง ต้นสนสามารถโค่นล้มลงได้ทุกเมื่อ

บ้อเซ้งคล้ายกล่าวกับเฒ่าไร้ดาบอย่างรีบร้อนหลายคำ เฒ่าไร้ดาบก็ขยับข้อมือ ซัดประกายเย็นเยียบออกอีกครา

บ้อเซ้งใช้มือซ้ายยึดเหนี่ยวริมหน้าผา มือขวาคว้าจับมือซ้ายของเฒ่าไร้ดาบ ดังนั้นเฒ่าไร้ดาบได้แต่เคลื่อนไหวมือขวา หากมิใช่เฒ่าไร้ดาบสามารถใช้ห่วงบินปลิดชีวิตผู้คน ซุนดำดินคงลงมือสัมฤทธิ์ผลแต่แรกแล้ว

ประกายเย็นเยียบพุ่งใส่ซุนดำดิน ซุนดำดินก้มศีรษะต่ำ มุดหายไปในดิน ประกายเย็นเยียบบินวนอยู่สองรอบ ในที่สุดสิ้นเรี่ยวแรง ขณะจะบินกลับไป ซุนดำดินพลันโผล่ศีรษะขึ้นมา กอบดินกำหนึ่งโปะลงบนประกายเย็นเยียบนั้น

ประกายเย็นเยียบคือห่วงเหล็ก พอโปะดินลงไป ห่วงเหล็กก็สั่นไหว บินเฉียงออกมา ไม่ทราบตกลงยังที่ใด ไม่ได้บินกลับไปในมือเฒ่าไร้ดาบอีก

ซุนดำดินโผล่ร่างท่อนบนพ้นจากพื้นดิน หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เฒ่าไร้ดาบ ดูว่าท่านยังจะอาละวาดได้หรือไม่?"

มันหลงกลหนึ่งครั้ง รับบทเรียนหนึ่งครา ไม่เดินเข้าหาอีก ใช้สองมือโอบลำต้นสน ถอนดึงโดยแรง ปากตวาดว่า

"พวกท่านล้วนตายเถอะ"

เห็นแน่ชัดว่าการถอนดึงครั้งนี้ จะถอนต้นสนขึ้นมาทั้งรากทั้งโคน หวดบ้อเซ้งกับเฒ่าไร้ดาบพลัดตกลงจากหน้าผาพร้อมกัน

ยามคับขันจวนเจียน ซุนดำดินพลันหน้าแปรเปลี่ยนไป

ทั้งนี้เพราะที่ด้านหลังมันบังเกิดกระแสลมสายหนึ่งดังขึ้น

กระแสลมมิเพียงรวดเร็ว ทั้งยังมีพลัง

ซุนดำดินไม่ทันขึ้นจากดิน และไม่ทันมุดลงดิน ได้แต่ยื่นมือกลับหลังไปปิดป้อง

แต่มันลืมเลือนว่ามือซ้ายมันปราศจากนิ้ว มือข้างที่มันปิดป้องกลับเป็นมือซ้าย

มันมิเพียงปิดป้องไม่ได้ ทั้งยังถูกพลังเท้ากวาดใส่ดังโครม

กลางหลังมันปะทะกับลำต้นสน ยามนี้มันค่อยเหลียวหน้ากลับไป

ตุยเมี่ยยืนอยู่เบื้องหน้ามัน เตะเท้าที่สองออก

ซุนดำดินไม่ได้ปิดป้อง ทั้งนี้เพราะพลังฝีมือของมันถูกเท้าแรกของตุยเมี่ยเตะทำลายไปแล้ว

มันขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ ตุยเมี่ยถูกจี้สกัดจุดชัดๆ ไฉนสามารถลุกขึ้นมาจู่โจมใส่มัน

ซุนดำดินถูกเท้าที่สองเตะสิ้นสติ ถูกเท้าที่สามเตะเสียชีวิต

ตุยเมี่ยเตะทั้งสิ้นสี่เท้า เมื่อเตะถึงเท้าที่สี่ ต้นสนเริ่มโค่นล้มลง

ตุยเมี่ยโถมถึงริมหน้าผา ใช้เท้าข้างหนึ่งช้อนร่างบ้อเซ้งกับเฒ่าไร้ดาบขึ้นมา

ทั้งสองหยิบยืมพลังช้อนตัวนี้ ลอยตัวขึ้นบนหน้าผา จากนั้นตุยเมี่ยล้มลง

หลายวันมานี้ตุยเมี่ยถูกเคี่ยวกรำทรมาน บวกกับรับบาดเจ็บหลังจากใช้ลมปราณอึดหนึ่งเตะซุนดำดินตายคาเท้า ช่วยคนขึ้นจากหน้าผา ก็หมดเรี่ยวแรงสิ้นสติไป

เฒ่าไร้ดาบรีบหนีบร่างตุยเมี่ย พ่งปราดออกไปสามวา

บ้อเซ้งกดสองมือใส่พื้นดิน ลอยตัวออกไปสี่วา

ต้นสนล้มครืนลง ร่วงลงจากหน้าผา พร้อมกับกระชากร่างซุนดำดินไปด้วย หางเสียงของต้นสนร่วงหล่นยังดังสะท้อนขึ้นมาไม่ขาดหู

บ้อเซ้งกับเฒ่าไร้ดาบระงับขวัญอันแตกตื่นลง ซุนดำดินไม่อย่างไรก็คาดคิดไม่ถึงว่า ห่วงบินสุดท้ายที่เฒ่าไร้ดาบใช้ออก แม้ถูก

มันทำลายไป แต่เฒ่าไร้ดาบจงใจบังคับห่วงบินตกลงยังที่ซึ่งตุยเมี่ยนอนอยู่ กระแทกคลายจุดให้แก่ตุยเมี่ย

ฝีมือครั้งนี้ผ่านการคำนวณอย่างแม่นยำ

ผู้ที่ถ่ายทอดบอกวิธีการกลับเป็นบ้อเซ้ง

ปัญหาอยู่ที่ตุยเมี่ยมีปัญญาจู่โจมสังหารซุนดำดินได้หรือไม่

เงื่อนไขสำคัญคือซุนดำดินถูกห่วงบินฟันนิ้วมือขาดไปหกนิ้ว กอปรกับเหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ดังนั้นซุนดำดินไม่อาจต้านทานรับท่าเท้าของตุยเมี่ยได้

ระหว่างการตามล่าสิบสามคนร้าย ตุยเมี่ยเคลื่อนไหวเป็นคนแรก และรับบาดเจ็บเป็นคนแรก ซุนดำดินเป็นคนร้ายคนแรกที่ตายใต้เพลงเท้าของเขา ส่วนจอมอสูรซิปุยฮู้กับดาบเดียวพันลี้ตายใต้เงื้อมมือบ้อเซ้ง หัตถ์ใหญ่ประทับวชิระ นักศึกษามืออำมหิต จอหงวนมือพิษและบัณฑิตร่มเหล็กกลับฆ่าฟันกันเอง ส่วนไซมึ้งกงจื้อตายใต้คมกระบี่ของแนฮ้วย

แนฮ้วยโถมใส่ฮาวเอี้ยงได้

คนยังไม่โถมถึง ก็แทงออกสามสิบเจ็ดกระบี่

ท่ากระบี่ของเขาความจริงเป็นกระบวนท่ารุก แต่เขาเปลี่ยนจากรุกเป็นรับ ปัดกระแทกอาวุธลับสามสิบเจ็ดชนิดพ้นห่างไป

ส่วนกระบี่ที่สามสิบแปดจู่โจมใส่คอหอยฮาวเอี้ยงได้

ฝ่ายตรงข้ามมีพวกมากกว่า ต้องรวบรัดเผด็จศึกโดยเร็ว

อาวเอี้ยงได้รอจนแนฮ้วยแทงถึงกระบี่ที่สามสิบเจ็ด ค่อยแน่ใจเรื่องหนึ่ง...แน่ใจว่าแนฮ้วยไม่ได้รับบาดเจ็บใต้ทวนยาวของค่างทองแขนยาว

อาวเอี้ยงได้แผ่พุ่งพลังใส่พัดบัณเฑาะก์ฟันเฉียงๆ ออกไป ตัว

พัดกลับปกคลุมด้วยพลังสีม่วงจางๆชั้นหนึ่ง

กระบี่ของแนฮ้วยรวดเร็ว พัดของฮาวเอี้ยงไต้เชื่องช้า แต่พัดของอาวเอี้ยงไต้ยังเคาะถูกตัวกระบี่ของแนฮ้วยอย่างทันการณ์

เสียงติงคราหนึ่ง กระบี่หักกลางเป็นสองท่อน

ทั่วทั้งแผ่นดินน้อยคนที่ฝึกเพลงพัดบัณเฑาะก์ได้ เมื่อฝึกปรือสำเร็จ ทั้งสามารถตัดสายน้ำ และตัดทองคำได้

อาวเอี้ยงไต้เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งที่ใช้เพลงพัดบัณเฑาะก์ได้ดีที่สุด เรียนรู้ไม้ตายทั้งสามชนิดของพัดบัณเฑาะก์ ดังนั้นเป็นผู้นำของซีเบ๊ฮวงพุ้งและพวก

พวกพัดบัณเฑาะก์เป็นไม้ตายชนิดที่สองพัดบัณเฑาะก์

แนฮ้วยถูกกระแทกกระบี่หัก ยังคุมกระบี่หัก เปล่งประกายกว่ากระบี่ยาว แทงใส่อาวเอี้ยงไต้

กระบี่หักความจริงเป็นท่าไม้ตายของแนฮ้วย

ไซมิ้งกงจื้อก็ตายใต้ท่าจู่โจมนี้ แต่อาวเอี้ยงไต้ไม่ทราบ รอจนประกายกระบี่พุ่งวาบออกอีกครา กระบี่หักก็ห่างจากลำคอมันไม่ถึงสามนิ้ว

อาวเอี้ยงไต้ยามรีบร้อนรีบเบี่ยงตัว คลี่พัดจีบกวาดพัดออกเพียงแต่ยามฉุกละหุกได้แต่ใช้พลังพัดบัณเฑาะก์สามส่วน

กระบี่หักแทงใส่ไหล่ซ้ายของอาวเอี้ยงไต้

พัดจีบหวดใส่ทรวงอกแนฮ้วย

แนฮ้วยลอยลิ่วไปด้านหลังดุจวิหคคืนรวงรัง เมื่อทิ้งตัวลง มุมปากปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

แนฮ้วยยามลอยลิ่วไปด้านหลัง ก็ถอนดึงกระบี่ออก ที่ไหล่ซ้ายอาวเอี้ยงไต้มีโลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุ

กระบวนท่านี้ถือว่าคู่คี่ก้ำกึ่ง แต่แนฮ้วยทราบว่าตัวเองพลิกแพลงเอาชนะ ส่วนฝ่ายตรงข้ามเพียงผนึกพลังพัดบัณเฑาะก์สามส่วน หาก

อาวเอี้ยงได้ใช้พลังฝีมือเจ็ดส่วนขึ้นไป ตนเองไม่อาจรับไว้ได้เด็ดขาด

ฮาวเอี้ยงได้หน้าแปรเปลี่ยนไป ทั้งนี้เพราะมันทราบว่า ในสี่ยอดมือปราบนับบ้อเซ้งยากตอแยที่สุด ทิชิ่วอยู่อันดับสอง ตุยเมี่ยอยู่อันดับสาม แนฮ้วยรั้งอันดับท้ายสุด

แต่แนฮ้วยยังทำร้ายมันบาดเจ็บสาหัส ทั้งสองล้วนครั่นคร้ามในใจ แต่แล้วยามนั้นค่างทองแขนยาวคำรามก้อง ทวนยาวในมือแทงปราดออกดุจสายฟ้า

แนฮ้วยคิดถลันหลบ และคิดตอบโต้ แต่ทวนยืดยาวสภาวะรุนแรง แนฮ้วยไม่สามารถโถมเข้าไป ได้แต่ถูกทิ่มแทงทำร้ายสถานเดียว

ยามนั้นทิชิ่วมาถึงแล้ว

ทิชิ่วต่อยหมัดออก บังเกิดเสียงดังปานโลหิตกระทบกัน กลับไม่อาจกระแทกทวนปลิวกระเด็น เพียงต่อยทวนบิดเบี้ยวไป

พริบตาดุจประกายไฟ แนฮ้วยพลันโถมออกไป

ค่างทองแขนยาวถือทวนยาว คนยืนอยู่ห่างไกล ยึดตำแหน่งที่มั่นที่ไม่พ่ายแพ้ แต่แนฮ้วยพลันโถมเข้ามา เป็นเหตุให้ค่างทองแขนยาวไม่อาจใช้ทวนได้

แนฮ้วยแทงกระบี่หักใส่คอหอยค่างทองแขนยาว

เขาเคยถูกค่างทองแขนยาวลอบทำร้าย และพลาดท่าเสียทีแก่ค่างทองแขนยาว ดังนั้นหมายมั่นกำจัดศัตรูเข้มแข็งเช่นนี้

มิคาดประกายสีดำวูบขึ้นแวบหนึ่ง มือซ้ายของค่างทองแขนยาวเพิ่มทวนเล่มหนึ่ง

เป็นทวนสั้นเล่มหนึ่ง ปลายทวนจี้ปราดมาดุจสายฟ้า

นี่จึงเป็นท่าไม้ตายของค่างทองแขนยาว นามทวนทมิฬ

ทวนสั้นและเล็กเรียว แต่กรีดอากาศเป็นเสียงดังปานฟ้าร้อง จึงเป็นทวนทมิฬที่แท้จริง

178...อุนสุยอัน : เข็ยน

ชาวยุทธจักรไม่น้อยเข้าใจว่าค่างทองแขนยาวรู้จักแต่จู่โจมระยะไกล ไม่ถนัดในการต่อสู้ระยะใกล้ ดังนั้นหาทางสะอึกเข้าใกล้ สุดท้ายรังแต่หาที่ตาย

หลังเสียงต้นสนดินโคลนร่วงลงถึงก้นหุบเหว ทุกประการกลับคืนสู่ความเงียบสงบ ปราศจากสุ้มเสียงใดอีก

ผ่านไปเนิ่นนาน บ้อเซ้งค่อยกล่าวว่า

"ท่านลงมือได้แล้ว"

เฒ่าไร้ดาบกล่าวว่า

"เราไม่คิดลงมือต่อท่านแล้ว"

บ้อเซ้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ไม่ได้"

เฒ่าไร้ดาบกล่าวถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"เมื่อสิบแปดปีก่อน พวกท่านสิบสามคนร้ายใช่บุกเข้าบ้านของเส็งเตี้ยเทียน เข่นฆ่าคนในบ้านจนสิ้นซากหรือไม่?"

เฒ่าไร้ดาบสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านคือ..."

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นหนึ่งเดียวที่มีชีวิตรอดมาได้"

ในความมืดมิด ไม่อาจสังเกตสีหน้าของเฒ่าไร้ดาบชัดตา ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าว

"มิผิด พวกเราจะช้าเร็วต้องต่อสู้กัน"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ในเมื่อจะช้าเร็วต้องต่อสู้ มิสู้เป็นตอนนี้"

เฒ่าไร้ดาบเน้นเสียงว่า

"ไม่ได้"

บ้อเช้งถามเหตุผล เฒ่าไร้ดาบกล่าวว่า

"เมื่อครู่ขณะที่เราชิงตัวตุยเมี่ยจากเงื้อมมืออาวเอี้ยงไต้ ทิชิ่วกับแนฮ้วยล้วนเคลื่อนไหว ตอนนี้เกรงว่า..."

บ้อเช้งรับฟังจนเหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าสะสางเรื่องราวทางด้านนั้นก่อน ค่อยพิสูจน์ความเป็นตายกับท่าน"

เฒ่าไร้ดาบกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ผิดแล้ว"

บ้อเช้งถามว่าผิดในที่ใด เฒ่าไร้ดาบกล่าวว่า

"เรายังเป็นคนในสิบสามคนร้าย เรารู้จักทาง จะนำท่านไปยังที่นั้น ท่านทำหน้าที่มือปราบของท่าน เราทำหน้าที่มือสังหารของเรา พวกเราสะสางเรื่องส่วนตัวกับเรื่องส่วนรวมพร้อมกัน"

บ้อเช้งหัวร่อดังๆ ออกมา จากนั้นชะงักเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"ตกลง"

เฒ่าไร้ดาบกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านประคองตุยเมี่ยขึ้นเกี้ยว มีแต่อยู่ภายในเกี้ยว ผู้อื่นจึงไม่กล้าแตะต้องมันโดยวู่วาม"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเคลื่อนไหวไม่สะดวก รบกวนท่านประคองมันเข้าไปภายในเกี้ยว"

เฒ่าไร้ดาบงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า

"ท่านไม่กลัวเราครอบครองเกี้ยวของท่านหรือ?"

บ้อเซ้งกล่าวอย่างจริงจังว่า”

“ท่านมิใช่บุคคลเช่นนั้น”

เฒ่าไร้ดาบตะลึงลานชั่วขณะ พลันแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน หลังจากชะงักเสียงหัวร่อก็กล่าวว่า

“เราแนลิ้วเพ้งได้คบหากับสหายเช่นท่าน แม้ตายก็ไม่เสียดายชีวิต”

กล่าวพลางแบกร่างตุยเมี่ยขึ้น เดินไปยังเกี้ยวหลังนั้น

บ้อเซ้งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

“พวกเราออกเดินทางเถอะ”

ปลายทวนบรรลุถึงคอหอยของแนฮ้วยแล้ว

กระบี่ที่แทงออกของแนฮ้วยเปลี่ยนเป็นฟันเฉียง ฟันใส่ปลายทวน

พลังที่แฝงมากับปลายทวนกระแทกกระบี่หักแหลกละเอียด แต่ก็ฟันจนเบี่ยงเบนเล็กน้อย

ปลายแหลมของทวนแทงใส่ทรวงอกด้านขวาของแนฮ้วย โลหิตยังไม่ทันฉีดพุ่งออกมา แนฮ้วยก็จู่โจมออกอีกหนึ่งกระบี่

ในมือแนฮ้วยปราศจากกระบี่แล้ว ไหนเลยยังจู่โจมกระบี่ออกได้?

ค่างทองแขนยาวพอรู้สึกตัวก็สายเกินการณ์ แนฮ้วยกลับใช้มือแทนกระบี่ ฝ่ามือสะท้อนประกายสีทองจางๆ แทงสวบออกไปดุจสายฟ้า

เป็นหัตถ์กระบี่!

ค่างทองแขนยาวเห็นทวนสั้นจู่โจมประสบผล ขณะลิงโลดยินดี หัตถ์กระบี่ของแนฮ้วยก็ฟันถูกคอหอยมัน

พริบตานั้นน้ำลายน้ำตา อุจจาระปัสสาวะของมันล้วนไหลทะลักออกมา คิดส่งเสียงร่ำร้อง กลับพบว่าหลอดคอแตกทำลาย ไม่อาจส่งเสียงแม้สักคำเดียว

ค่างทองแขนยาวล้มลงแล้ว

ทางด้านทิชิ่วกลับตกอยู่ในห้วงอันตราย

ทั้งนี้เพราะทิชิ่วต่อยทวนยาวของค่างทองแขนยาวบิดเบี้ยวเสียหาย แต่ดอกบัวพิษ อาวเอี้ยงได้และซีเบ๊ฮวงพุ้งพากันโถมเข้าหา

ดอกบัวพิษโกรธเกรี้ยวแทบคลุ้มคลั่ง ทั้งนี้เพราะอาวุธรูปดอกบัวของนางถูกทำลายใต้มือเหล็กของทิชิ่ว

ซีเบ๊ฮวงพุ้งก็ขุ่นแค้นถึงที่สุด ทั้งนี้เพราะแขนขวาของมันก็ถูกทิชิ่วต่อยกระดูกหักไป

อาวเอี้ยวโถมเข้าหา แต่ไม่ได้โถมใส่ทิชิ่ว หากทว่าคลี่พัดจีบจู่โจมสังหารแนฮ้วย ทั้งนี้เพราะหัวไหล่มันถูกกระบี่ของแนฮ้วยทิ่มแทงเป็นบาดแผล

ดอกบัวพิษโถมถึงก่อน ปักนิ้วทั้งสิบใส่ใบหน้าทิชิ่ว นางบังเกิดความแค้นทิชิ่วจนจับใจ

ทิชิ่วเพียงกระทำเรื่องหนึ่ง

เขาโยนอาวุธรูปดอกบัวที่ขยำเป็นก้อนกลมออกไป

กลไกทั้งหมดในอาวุธรูปดอกบัวเกิดความเสียหาย อาวุธลับที่บรรจุอยู่ภายในยังสาดพุ่งออกมา

ดอกบัวพิษเห็นอาวุธลับของนางซัดมาถึง ก็ยื่นมือรับตามสัญชาตญาณ มิคาดอาวุธลับแน่นหนาดุจห่าฝน มาตรว่าล่าถอยหลบเลี่ยงยังถูกซัดใส่หลายเล่ม

ใบหน้าดอกบัวพิษกลับกลายเป็นสีเทาซีด ทั้งเจ็บปวดทั้งคันชา นางทราบว่าอาวุธลับที่บรรจุอยู่ในอาวุธรูปดอกบัวร้ายแรงถึงเพียงไหน รีบล้วงยาจัดออกมา แต่เนื่องจากพิษกำเริบ ร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง ความเคลื่อนไหวเต็มไปด้วยความยากลำบาก

ทิชิ่วขณะจะจู่โจมรุกไล่ พลันปรากฏเงาคนถลันวูบหนึ่ง ซีเบ๊ฮวง

พุ้งถือฉาบทองเหลืองกดกระแทกใส่

มือซ้ายทิชิ่วรับบาดเจ็บ ได้แต่เกร็งกำลังใส่แขนขวา ยกขึ้นปิดป้องปะทะ

เสียงปงคราหนึ่ง ทั้งสองถอยกายไปสามก้าว ล้วนถูกกระแทกจนเลือดลมพลุ่งพล่าน

ในการศึกที่รวดเร็วดุจประกายไฟ ทิชิ่วทำลายอาวุธรูปดอกบัวต่อยซีเบ๊ฮวงพุ้งแขนหักข้างหนึ่ง กระแทกทวนยาวพันห่าง ทำร้ายดอกบัวพิเศษบาดเจ็บ แต่ตัวเองก็ถูกซีเบ๊ฮวงพุ้งทำร้ายกระดูกไหล่ซ้ายพลังฝีมือลดทอนลง

ทางด้านอาวเอี้ยวได้โถมใส่แนฮ้วย

แนฮ้วยกับค่างทองแขนยาวต่อสู้ในระยะประชิดใกล้ เห็นค่างทองแขนยาวชักทวนสั้นออก กระแทกกระบี่หักของแนฮ้วยแหลกสลาย อาวเอี้ยวได้ก็ระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

มันเข้าใจว่าแนฮ้วยตายแล้ว

แต่ผู้ที่ล้มลงกลับเป็นค่างทองแขนยาว สร้างความตื่นตระหนกแก่อาวเอี้ยงได้ยิ่ง ผลักพัดบัณเฑาะก็ออก แผ่พุ่งพลังสีม่วงสายหนึ่งคุกคามใส่แนฮ้วย

แนฮ้วยพลันตื่นตัว หันขวับกลับไป แต่ในท่ากระบี่ทั้งหมดของเขา ไม่มีกระบวนท่าใดทำลายพลังลมปราณนี้ได้

แนฮ้วยได้แต่จ้วงแทงหัตถ์กระบี่ใส่พลังสีม่วง

พลังกระบี่สีทองจางๆ พอปะทะกับพลังลมปราณสีม่วง อาการบาดเจ็บของแนฮ้วยที่ถูกพัดจีบและปลายทวนทิ่มแทงทำร้ายล้วนกำเริบ พลังตามหลังไม่ต่อเนื่อง ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง อ้าปากกระอักโลหิตล้มหงายลงสิ้นสติสมประดี

อาวเอี้ยงได้ลงโลดยินดียิ่ง สืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว หุบพัดจีบลง

ทิ่มใส่จุดแป๊ะหวยบนขม่อมของแนฮ้วย

ยามนั้นท้องฟ้ามืดมิดสนิททั่ว พลันปรากฏประกายสายฟ้าแลบแปลบปลาบ เมฆดำแผ่ปกคลุมเห็นแน่ชัดว่าฝนห่าใหญ่จะเทกระหน่ำลงมา

ขณะเดียวกัน ประกายเจิดจ้าสายหนึ่งพุ่งจู่โจมใส่กลางหลังอาวเอี้ยงได้

อาวเอี้ยงได้ตื่นตระหนกยิ่ง ไม่คำนึงถึงการทำร้ายคน พลิกตัวกลางอากาศสองครา ทิ้งตัวลงยังที่ห่างไปวาเศษ

เสียงฉึกเมื่อคมมีดเล่มหนึ่งปักตรึงกับลำต้นของต้นหม่อน

เห็นที่ห่างไปสามวาจอดไว้ด้วยเกี้ยวสีเข้มหลังหนึ่ง ที่ข้างเกี้ยวยืนไว้ด้วยชายชราหน้าซูบสดใสผู้หนึ่ง

ผู้ที่ชัดมีดบินออกจากเกี้ยวย่อมเป็นบ้อเซ้ง

ชายชราที่ข้างเกี้ยวกลับเป็นเฒ่าไร้ดาบแนลิ้วเพ้ง

อาวเอี้ยงได้สูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่งแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

“เป็นพวกท่าน”

เฒ่าไร้ดาบขยับกายวูบ คล้ายเหยี่ยวเหินผ่านนภา หยุดยืนที่ข้างกายอาวเอี้ยงได้ กล่าวว่า

“อาวเอี้ยงได้ พวกเรา...”

มันความจริงคิดกล่าวว่า ‘อาวเอี้ยงได้ พวกเราตอนนี้เป็นแนวร่วมเดียวกัน' แต่ไม่ทันกล่าวจบ

อาวเอี้ยงได้พลันคลี่พัดจีบออก แผ่พุ่งพลังสีม่วงจู่โจมใส่เฒ่าไร้ดาบ

นี่ไม่อาจโทษว่าอาวเอี้ยงได้ชิงจู่โจมลงมือ

ทั้งนี้เพราะเมื่อตอนกลางวัน เฒ่าไร้ดาบชิงตัวตุยเมี่ยไป โดยที่

ทิชิ่วกับแนฮ้วยลงมือคุ้มกันให้กับมัน ตอนนี้ยังกลับมาพร้อมกับบ้อเช้ง ปล่อยให้บ้อเช้งซัดมีดบินช่วยชีวิตแนฮ้วย ดังนั้นอาวเอี้ยงได้ยึดหลัก 'ลงมือก่อนเข้มแข็งกว่า ลงมือทีหลังเพลี่ยงพล้ำ' จู่โจมอย่างสุดกำลัง

เฒ่าไร้ดาบที่เรียกชื่อมันตรงๆ โดยไม่ยกย่องเป็นก๊กจู้ (หัวหน้าหุบเขา) เพราะว่ามันไม่คิดเป็นศัตรูกับบ้อเช้ง หากแต่เกิดจากความอับจนปัญญา เห็นอาวเอี้ยงได้ใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุมเช่นที่ผ่านมา บังเกิดความไม่เข้าใจ จึงเรียกชื่ออาวเอี้ยงได้ตรงๆ มิคาดกลับสะกิดเพลิงอำมหิตของอาวเอี้ยงได้ขึ้น

อาวเอี้ยงได้กวาดพัดออก เฒ่าไร้ดาบรู้สึกเหนือความคาดหมาย ยามฉุกละหุกซัดห่วงเหล็กออก บังเกิดเป็นประกายเย็นเยียบฟันใส่อาวเอี้ยงได้

อาวเอี้ยงได้ไม่คิดตกตายพร้อมกับมัน ดังนั้นบังคับพลังสีม่วงเข้าปะทะกับประกายเย็นเยียบ

ประกายเย็นเยียบถูกพลังสีม่วงกระแทกบินเฉียงๆ ออกไป ปักฉึกกับลำต้นของต้นหม่อนต้นหนึ่ง ไม่ได้บินกลับไปในมือเฒ่าไร้ดาบอีก

ตามเหตุผลห่วงบินแม้ไม่ถึงกับต้านพลังพัดบัณเฑาะก์ ซึ่งเป็นไม้ตายชนิดที่สองของพัดบัณเฑาะก์ได้ แต่ไม่ถึงกับสูญเสียห่วงเหล็กในกระบวนท่าเดียว เพียงแต่เฒ่าไร้ดาบซัดห่วงอย่างรีบร้อน ไม่ทันผนึกรวมกำลัง จึงถูกพลังพัดบัณเฑาะก์จู่โจมทำลายไป

อาวเอี้ยงได้พอทำลายห่วงบินในคราเดียวก็เร่งเร้าพลังพัดบัณเฑาะก์จู่โจมพัดใส่เฒ่าไร้ดาบอีกครา

เฒ่าไร้ดาบรีบลอยตัวขึ้น อาวเอี้ยงได้กลับประชิดตามติดถึงตัว

เฒ่าไร้ดาบสูดลมหายใจลึกๆ ลอยตัวขึ้นไปอีกวาเศษ อาวเอี้ยงได้ทะยานตามติด พลังสีม่วงคุกคามถึงหว่างคิ้วเฒ่าไร้ดาบ

เฒ่าไร้ดาบตวาดคำ "ประเสริฐ" ยามลอยตัวอยู่ในกลางอากาศ

พลันฟาดฟันดาบออก

เฒ่าไร้ดาบสูญเสียห่วงเหล็กไป ในมือปราศจากดาบ ไหนเลยมีประกายดาบ?

ประกายดาบแผ่พุ่งจากมือมัน ยังแหลมคมกว่าดาบอีก

นี่เป็นหัตถ์ดาบ และเป็นท่าจู่โจมไร้ดาบของมัน

มันฝึกดาบถึงขั้นหลอมรวมกับคน บรรลุถึงระดับเดียวกับวิชาคุมกระบี่บิน

ครั้งกระโน้นดาบเดียวพันลี้มกซากิบกิบก็ยอมศิโรราบต่อท่าจู่โจมไร้ดาบนี้

เฒ่าไร้ดาบพอใช้ท่าจู่โจมไร้ดาบออก ก็ทำลายพลังสีม่วงไปพันบัณเฑาะก์ฉีกขาดไปสิ้น ไม่อาจใช้พลังพัดบัณเฑาะก์อีก

เฒ่าไร้ดาบก็ไม่จู่โจมซ้ำเติม พลิ้วกายลงสู่พื้น

ทันใดประกายสีดำวูบขึ้นแวบหนึ่ง ตัวพัดของอาวเอี้ยงไต้แม้ฉีกขาด แต่ก้านพัดทั้งหมดยังไม่เสียหาย พลันหลุดออกจากส่วนประกอบ เรียงร้อยเข้าด้วยกัน กลายเป็นโซ่ยาวเส้นหนึ่ง สายโซ่พุ่งวาบออก แทงใส่ตำแหน่งหัวใจของเฒ่าไร้ดาบ

ประกายสายฟ้าแลบแปลบ เสียงฟ้าร้องดังครืนใหญ่

เฒ่าไร้ดาบยกมือกุมหัวใจ คิดร่ำร้องแต่ปราศจากสุ้มเสียง โลหิตไหลหลั่งจากปาก ชี้หน้าอาวเอี้ยงไต้ ฝืนใจกล่าวว่า

"ท่าน...ท่าน..."

อาวเอี้ยงไต้แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"นี่เป็นไม้ตายสุดท้ายของพัดบัณเฑาะก์...เส้นแบ่งเป็นตาย"

กล่าวพลางกระตุกส่วนปลายของสายโซ่ รั้งดึงโซ่สีดำกลับมา โลหิตก็ฉีดพุ่งจากทรวงอกเฒ่าไร้ดาบ สีหน้าเฒ่าไร้ดาบปรากฏแววเจ็บปวดรวดร้าว ล้มลงอย่างช้าๆ

เฒ่าไร้ดาบใช้ท่าจู่โจมไร้ดาบทำลายพลังพัดบัณเฑาะก์ แต่แล้วถูกอาวเอี้ยงได้ใช้ท่าไม้ตายเส้นแบ่งเป็นตายจู่โจมสังหาร ทางด้านบ้อเช้งก็ต่อสู้กับศัตรูเช่นกัน

ดอกบัวพิษถูกอาวุธลับตัวเองซัดใส่ อย่างลำบากยากเย็นค่อยรับประทานยาขจัดพิษลงไป พอยกมือลูบคลำ พบว่าข้างแก้มบวมเป่ง ในใจทั้งร้อนรุ่มทั้งโกรธแค้น เห็นทิชิ่วยังต่อสู้กับซีเบ๊ฮวงพุ้ง จึงเร้นกายเข้าหาจากทางด้านหลัง คิดกลุ้มรุมทำร้ายทิชิ่ว

แต่แล้วยามนั้นประกายสายฟ้าแลบแปลบคราหนึ่ง ดอกบัวเหล็กพลันเห็นเกี้ยวสีทึบหลังหนึ่งขวางทางของนางไว้

นางใจสั่นสะท้าน หวนนึกถึงคำร่ำลือเกี่ยวกับเกี้ยวหลังนี้ แต่นางยังไม่เคยพลาดท่าเสียทีแก่เกี้ยวหลังนี้มาก่อน ดังนั้นเพียงเพิ่มความตื่นตัวขึ้น ยังคงเดินออกไป

ทันใด นางสะกิดเท้าปราด พุ่งโถมใส่ทิชิ่ว

ขณะเดียวกัน ภายในเกี้ยวปรากฏประกายดาวเย็นพุ่งออกมาสามจุด

ดอกบัวพิษพลันเบี่ยงตัว เปลี่ยนเป็นโถมใส่เกี้ยว ดาวเย็นทั้งสามจุดจึงจู่โจมใส่อากาศธาตุ

นางสะกิดเท้ากับไม้คานที่หามเกี้ยวคราหนึ่ง ใช้ท่าร่างแมลงปอแตะผิวน้ำ ลอยตัวอยู่เหนือหลังคาเกี้ยว คิดฟาดฝ่ามือใส่

หลังคาเกี้ยวเปิดอยู่ แต่เงาร่างดอกบัวพิษเพิ่งปรากฏขึ้นเหนือหลังคาเกี้ยว ภายในเกี้ยวปรากฏหินกระสุนหลายสิบลูกยิงออกมา

ดอกบัวพิษลอบร้อยผิดท่าในใจ ใช้ท่วงท่านกเหยี่ยวรุ้งพลิกตัว บินเฉียงๆไปวาเศษ

ยามนั้นเงาร่างสีขาวสายหนึ่งลอยขึ้นมา ขยับมือขวา บังคับประกายสีขาวสายหนึ่งพุ่งฝ่าอากาศมาถึง

ดอกบัวพิษใจสั่นสะท้าน ทราบว่าคนผู้นี้จัดอยู่อันดับแรกในสี่ยอดมือปราบ....บ้อเช้ง

นางยื่นปลายเท้าออกเขี่ยวูบ เขี่ยทวนยาวของค่างทองแขนยาวขึ้นมา ขวางทวนปิดป้องต้านท้าน

ทวนยาวเล่มนี้ยาวหนึ่งวาสองเชียะ หลอมสร้างจากเหล็กกล้าคมมีดสีขาวที่จู่โจมมาจึงปะทะกับคันทวนดังตังใหญ่

คมมีดพุ่งเฉียงๆออกไป ปักฉึกกับลำต้นของต้นหม่อนต้นหนึ่ง

ดอกบัวพิษรู้สึกง่ามมือชาวูบ ต้องคลายมือปล่อยทวนยาวร่างหล่นลง

ฝนซึ่งตั้งเค้าเป็นเวลานานพลันเทกระหน่ำลงมา

รอบข้างแว่วเสียงโห่ร้องฆ่าฟันระหว่างซีเบ๊ฮวงพุ้งกับทิชิ่ว ยังมีการต่อสู้ที่ไร้เสียงของเฒ่าไร้ดาบกับอาวเอี้ยงไต้

ดอกบัวพิษบังเกิดจิตขลาดเขลา ประกายสายฟ้าพอแลบผ่านพลันเห็นบนพื้นมีฉาบทองเหลืองอยู่ใบหนึ่ง

ฉาบทองเหลืองนี้ความจริงมีสองใบ เป็นอาวุธของซีเบ๊ฮวงพุ้งแต่แขนข้างหนึ่งของมันถูกทิชิ่วต่อยหักไป ฉาบใบหนึ่งจึงร่วงหล่นลงมา

ดอกบัวพิษฉุกใจคิด พลิกตัวคราหนึ่งเมื่อยืดกายขึ้น ก็ช้อนฉาบทองเหลืองขึ้นมา พุ่งโถมใส่เกี้ยว

ฝนตกหนักรุนแรง ดอกบัวพิษเสื้อผ้าเปียกชุ่มโชก แต่ใช้ฉาบทองเหลืองคุ้มครองจุดสำคัญบนร่างเอาไว้

ภายในเกี้ยวปรากฏประกายเจิดจ้าสองสายพุ่งขวับเขวี้ยวออกมาซัดต้องฉาบทองเหลืองดังตึงตัง ถูกกระแทกปลิวกระเด็นออกไป

ดอกบัวพิษโถมเข้าใกล้เกี้ยวแล้ว

ภายในเกี้ยวยังปรากฏลูกธนูขนาดเล็กยิงออกมาสองดอก มุ่งใส่ดอกบัวพิษ แต่ถูกฉาบทองเหลืองต้านไว้ ร่วงหล่นลงสู่พื้น

ดอกบัวพิษเร่งระดับความเร็วกว่าเดิม

ได้ยินเสียงทึบทึบทึบ ลูกกลมที่หลอมสร้างจากเหล็กสามลูกยิงออกจากเกี้ยว จู่โจมใส่ร่างท่อนบน กลาง ล่างของดอกบัวพิษ

ดอกบัวพิษถีบเท้าลอยตัวขึ้น ลูกเหล็กสองลูกพุ่งผ่านไปอย่างหวุดหวิด จากนั้นรู้สึกศีรษะตึงวูบ ที่แท้ฉาบทองเหลืองไม่สามารถปิดบังมุ่นม้วยผม ถูกลูกเหล็กลูกหนึ่งกระแทกผมเผ้าหลุดลุ่ยลง

กระบวนท่านี้หวุดหวิดหวาดเสียวยิ่ง ดอกบัวพิษระงับขวัญอันแตกตื่นลง ลอยตัวพุ่งขวาง

ยื่นฉาบทองเหลืองนำหน้า ทั้งคนทั้งฉาบพุ่งชนใส่เกี้ยว

คราครั้งนี้นางซ่อนตัวอยู่หลังเกี้ยว อาวุธลับภายในเกี้ยวต่อให้กล้าแข็งกว่านี้ ก็ไม่อาจทำอย่างไรนางได้

ดอกบัวพิษเคลื่อนไหวดุจประกายสายฟ้าฉาบทองเหลืองกระแทกใส่เกี้ยวแล้ว

เกี้ยวทั้งหลังล้มครืนลง

ดอกบัวพิษบังเกิดความยินดี แต่แล้วเสียงลมเร่งร้อนพลันดังเสียงขวับคราหนึ่ง มีดยาวหนึ่งเชียะหนึ่งนิ้วเล่มหนึ่ง ซัดใส่กลางหลังนาง ปลายมีดทะลุออกทางทรวงอก

ดอกบัวพิษตะลึงลานชั่วขณะ ค่อยหมุนตัวไปช้าๆ เห็นใต้ม่านวิกาล ท่ามกลางฝนหนาหนัก บ้อเช้งนั่งอยู่ที่ด้านหลังนาง จับจ้องมองนางอย่างเย็นชา

พริบตานั้นดอกบัวพิษนึกถึงเรื่องราวมากมาย และเข้าใจว่าตัวเองไฉนถูกทำร้ายถึงชีวิต

นางถูกมีดบินของบ้อเช้งปลิดชีวิต นางที่ถูกมีดบินของบ้อเช้งซัดใส่ เพราะไม่ทราบว่าบ้อเช้งอยู่ที่ด้านหลัง นางที่ไม่ทราบว่าบ้อเช้งอยู่ที่ด้านหลัง เป็นเพราะฉาบทองเหลืองบดบังสายตาของนาง นางที่

ถือฉาบคุ้มครองกาย เพราะว่าทุ่มเทสมาธิอยู่ที่จัดการกับเกี้ยว แต่ว่าเป้าหมายของนางมิใช่เกี้ยว หากแต่เป็นบ้อเซ้ง

ดังนั้นนางได้แต่ตาย

ดอกบัวพิษล้มลงอย่างช้าๆ

บ้อเซ้งใช้สองมือกดพื้น ขณะจะกลับเข้าเกี้ยวพลันเห็นเงาคนถลันวูบหนึ่ง คนผู้หนึ่งขวางอยู่หน้าเกี้ยว

มันคืออาวเอี้ยงได้

บ้อเซ้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านฆ่าเฒ่าไร้ดาบ"

อาวเอี้ยงได้ถือโซ่สีดำซึ่งประกอบจากก้านพัด กล่าวว่า

"ท่านก็ฆ่าดอกบัวพิษ"

บ้อเซ้งเงียบงันชั่วขณะ จึงเงยหน้าขึ้น น้ำฝนไหลหลั่งลงจากใบหน้า เขากล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เฒ่าไร้ดาบก่อนตายคบหาเป็นสหายกับข้าพเจ้า"

อาวเอี้ยงได้กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เราทราบ ดังนั้นเราจึงฆ่ามัน"

บ้อเซ้งกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ข้าพเจ้าจะแก้แค้นให้กับมัน"

อาวเอี้ยงได้กวาดตาไปยังดอกบัวพิษที่ทอดร่างเป็นซากศพบนพื้น พลันกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่านางเป็นอะไรกับเรา?"

บ้อเซ้งเงียบงันไม่ส่งเสียง อาวเอี้ยงได้กล่าวสืบต่อ

"เมื่อปีก่อนนางกำเนิดบุตรให้กับเราคนหนึ่ง"

ดวงตาบ้อเซ้งทอดแววเศร้าสลดวูบหนึ่ง จากนั้นกลับคืนสู่ความ

เยือกเย็น เป็นความเยือกเย็นที่แทบเป็นความอำมหิตชนิดหนึ่ง

อาวเอี้ยงไต้ซือแหงนมองท้องฟ้าพิรุณ กล่าวว่า

"ดังนั้นไม่ว่าท่านมีฝีมือสูงเยี่ยมเพียงไหน เราก็ต้องแก้แค้นให้กับนาง"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าหากข้าพเจ้าออกจากเกี้ยว ลงมือต่อสู้กับเฒ่าไร้ดาบ จะมีความมั่นใจเอาชัยสักกี่ส่วน?"

อาวเอี้ยงไต้กล่าวว่า

"ท่านบอก"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"หกส่วน"

อาวเอี้ยงไต้กล่าวคำ 'ประเสริฐมาก' บ้อเซ้งกล่าวสืบต่อ

"แต่ท่านกลับฆ่ามัน"

อาวเอี้ยงไต้ซือกล่าวว่า

"ท่านมิต้องหวั่นวิตก เราก็มีความมั่นใจเอาชัยท่านเพียงห้าส่วน"

บ้อเซ้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าจะต่อสู้กับท่าน"

อาวเอี้ยงไต้แหงนหน้าหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ไม่ว่าอย่างไร ท่านไม่มีโอกาสกลับเข้าเกี้ยวไปแน่นอน"

ในเสียงฝนหนาหนัก ยังแว่วเสียงตวาดติดต่อกัน การต่อสู้ระหว่างทิชิ่วกับซีเบ๊ฮวงพุ้งที่อยู่ถัดไปบรรลุถึงขั้นหยกศิลาล้วนแหลกลาญแล้ว

ซีเบ๊ฮวงพุ้งกับแนฮ้วยมีพลังฝีมือแนวเดียวกัน แนฮ้วยจู่โจมกระบี่ใส่คอหอยผู้คน ซีเบ๊ฮวงพุ้งก็ใช้ดรรชนีกลางหาวสามวามุ่งใส่คอหอย

ผู้คน

หากสรุปโดยรวม ตุยเมี่ยมีพลังฝีมือสูงล้ำกว่าแนฮ้วยอยู่บ้าง ส่วนทิชิ่วมีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าตุยเมี่ยอยู่บ้าง

ทิชิ่วพอเริ่มต้น ก็ต่อสู้กับซีเบ๊ฮวงพุ้ง ดอกบัวพิษและค่างทองแขนยาว ดังนั้นสูญเสียลมปราณอักโข หลังจากนั้นแบ่งแยกสมาธิ ดำเนินแผนทำร้ายดอกบัวพิษ กลับถูกซีเบ๊ฮวงพุ้งใช้ฉาบทองเหลืองชิงเป็นฝ่ายรุก หากมิใช่ยังมีแขนเหล็กข้างหนึ่ง คงไม่อาจต้านทานรับการจู่โจมโหมรุกของซีเบ๊ฮวงพุ้งได้

ซีเบ๊ฮวงพุ้งพอช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก ทิชิ่วก็ยากที่จะกอบกู้สถานการณ์ ทั้งนี้เพราะทั้งสองความจริงมีฝีมือห่างกันไม่มากนัก

แต่สามสิบกระบวนท่าให้หลัง ทิชิ่วยังยืนหยัดโดยไม่ล้มลง ก็มีโอกาสพลิกสถานการณ์แล้ว

กระดูกไหปลาร้าของทิชิ่วถูกพลังดรรชนีกลางหาวสามวาของซีเบ๊ฮวงพุ้งบีบเค้นทำร้าย แต่ซีเบ๊ฮวงพุ้งก็ถูกทิชิ่วต่อยแขนหักข้างหนึ่ง

ที่ทิชิ่วรับบาดเจ็บเป็นมือซ้าย ที่ซีเบ๊ฮวงพุ้งรับบาดเจ็บกลับเป็นมือขวา

ซีเบ๊ฮวงพุ้งก็เป็นเช่นเดียวกับผู้คนทั่วไป ซึ่งถนัดขวามากกว่า อย่าว่าแต่มันจัดเจนในการใช้ฉาบคู่ ต้องใช้ออกด้วยสองมือ เมื่อขาดไปมือหนึ่ง ก็ไม่อาจใช้ออกตามใจปรารถนาแล้ว

ทิชิ่วหลังจากพักผ่อนหอบหายใจ ก็ตอบโต้กลับไป ใช้มือเหล็กกระแทกใส่ฉาบทองเหลือง บังเกิดเป็นเสียงดังปานฟ้าร้อง

เจ็ดสิบกระบวนท่าให้หลัง ทิชิ่วกับซีเบ๊ฮวงพุ้งสู้เสมอกัน

เมื่อร้อยกระบวนท่าให้หลัง ทิชิ่วชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบแล้ว

ซีเบ๊ฮวงพุ้งก็ทราบกระจ่างแก่ใจ บังเกิดความร้อนรุ่มใจ จนใจที่เมื่อตกเป็นเบี้ยล่าง คิดถอนตัวล่าถอย หมัดเหล็กของทิชิ่วกลับปิด

สกัดหนทางถอยของมันไว้

หนึ่งร้อยสามสิบกระบวนท่าให้หลัง ซีเบ๊ฮวงพุ้งเริ่มปรากฏลางแพ้ตกอยู่ในสภาพร่อแร่คับขัน

ซีเบ๊ฮวงพุ้งทราบว่าหากสู้สืบไป ผู้ที่ประสบเคราะห์กรรมต้องเป็นมัน พลันตวาดก้อง ชัดฉาบทองเหลืองออก

ฉาบทองเหลืองของซีเบ๊ฮวงพุ้งแม้ไม่รวดเร็วแหลมคมเท่ากับห่วงบินของเฒ่าไร้ดาบ แต่เนื่องจากมีขนาดใหญ่ ดังนั้นพลังสภาวะเกรี้ยวกราดรุนแรง

ทิชิ่วไม่กล้าชะล่าใจ ขณะจะต้านทานรับไว้ พลันเห็นซีเบ๊ฮวงพุ้งงอนิ้วชี้เตะกับนิ้วหัวแม่มือ ใช้พลังดรรชนีกลางอากาศสามวาคล้องใส่คอหอยของเขา

ทิชิ่วไม่ทันถลันหลบ ได้แต่ต้านปะทะ แต่หากต้านทานฉาบทองเหลือง ก็ไม่อาจรับพลังดรรชนีได้ หากปิดป้องพลังดรรชนี ก็ไม่อาจต้านทานฉาบทองเหลืองที่บินคว้างมาถึง

พลังดรรชนีกลางหาวสามวาได้ชื่อว่าป่นกระดูกทะลุคอหอย ปลิดชีวิตในคราเดียว ฉาบทองเหลืองของซีเบ๊ฮวงพุ้งก็ไม่ชัดหลุดจากมือโดยง่ายดาย การชัดพุ่งครั้งนี้เป็นกระบวนท่าเสี่ยงชีวิต แต่ทิชิ่วยินยอมต้านปะทะฉาบทองเหลือง ไม่ต้องการต้านรับพลังดรรชนีกลางหาวสามวา

ทิชิ่วแทนที่จะล่าถอย กลับโถมเข้าใกล้

ทิชิ่วยกแขนขวาปิดป้อง เสียงซี่ๆ เมื่อพลังดรรชนีคล้องใส่ต้นแขน เสื้อผ้าขาดกระจุย บนข้อแขนปรากฏรอยไหม้สองรอย แต่ไม่ทำร้ายถูกกระดูกเส้นเอ็น

ขณะเดียวกัน ฉาบทองเหลืองฟันถูกหว่างเอวทิชิ่ว

พริบตานั้นทิชิ่วรวมพลังมาที่หว่างเอว รับฉาบนี้ไว้อย่างหักโหม

ทิชิ่วนอกจากมีสองแขนที่แข็งแกร่งประดุจเหล็กแล้ว ในสี่ยอดมือปราบก็มีพลังฝึกปรือลึกล้ำที่สุด

ฉาบทองเหลืองพอฟันถูกหว่างเอวของเขา ปรากฏโลหิตกระเซ็นซ่าน แต่ฉาบทองเหลืองถูกกระแทกสะท้อนกลับไป

ยามนั้นทิชิ่วโถมเข้าใกล้ซีเบ๊ฮวงพุ้ง พ่งชนใส่ฝ่ายตรงข้าม ซีเบ๊ฮวงพุ้งคิดไม่ถึงทิชิ่วแทนที่จะล่าถอยกลับสะอึกเข้าหา ดังนั้นไม่ทันถลันหลบ ถูกอีกด้านหนึ่งของฉาบทองเหลืองบาดใส่ตำแหน่งทรวงอกท้องน้อย

ซีเบ๊ฮวงพุ้งไม่ทันผนึกกำลังต่อต้าน ด้านพลังฝีมือก็ไม่เทียบเท่าทิชิ่ว ฉาบทองเหลืองจมลึกใส่ทรวงอก ส่งเสียงแผดร้องออกมา

ทิชิ่วรวบรวมพลังที่หลงเหลือต่อยหมัดลง ต่อยจนซีเบ๊ฮวงพุ้งหน้าแหลกเละ ลากเสียงแผดร้องดังยาวนานล้มลง

ทิชิ่วมองดูซีเบ๊ฮวงพุ้งล้มลง ค่อยระบายลมจากปาก ยกมือถอนฉาบทองเหลืองออก โลหิตพอไหลซึมออกมา ก็โยนฉาบทองเหลืองทิ้ง เอนร่างพิงลำต้นของต้นหม่อน ส่งเสียงหอบหายใจ ปล่อยให้สายฝนชะล้างปากแผล

และชะล้างการต่อสู้ที่คล้ายฝันร้ายไป

ฝนหนาหนักขับขานเป็นบทเพลงอันฮึกหาญรันทด เสื้อผ้าของบ้อเช้งกับอาวเอี้ยงได้ล้วนเปียกชุ่มโชก

บ้อเช้งพลันกล่าวว่า

“ผู้ใดเป็นนายเหนือพวกท่าน?”

อาวเอี้ยงได้ฝืนหัวร่อกล่าวว่า

“เราไยต้องบอกต่อท่าน?”

ดวงตามันทอประกายแวววับ ส่งเสียงหัวร่อเคี้ยกๆ กล่าวว่า

"เกรงว่าท่านพอกลับถึงนครหลวง ก็ไม่เห็นวังต้องห้ามแล้ว"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"หากแม้นท่านจบสิ้นชีวิต สิบสามคนร้ายล้วนจบชีวิตเพราะมัน ไยมิใช่ไม่คู่ควรเกินไป?"

อาวเอี้ยงได้พลันกล่าวว่า

"ตกลง เราบอก..."

ประกายสีดำวูบขึ้นแวบหนึ่ง สายโซ่ฉกใส่ทรวงอกบ้อเซ้งดุจอสรพิษร้าย

บ้อเซ้งขยับมือขวา ปรากฏประกายสีขาวดุจสายคาดพุ่งวาบออก คนโผพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

ตลอดทั้งร่างอาวเอี้ยงได้ปกคลุมด้วยพลังสีม่วงจางๆ ชั้นหนึ่ง ประกายมีดสีขาวพอพุ่งเข้าใกล้อาวเอี้ยงได้ ก็ปะทะกับพลังพัดบัณเฑาะก์ ร่วงหล่นลงสู่พื้น

ส่วนบ้อเซ้งโผพุ่งขึ้นฟ้า หลบรอดจากสายโซ่ทิ่มแทงทำร้าย

เสียงเฟี้ยวคราหนึ่ง ประกายสายโซ่ถูกรั้งดึงกลับไป

อาวเอี้ยงได้ไม่รอให้บ้อเซ้งตกลงมา ก็บังคับสายโซ่จู่โจมเป็นคำรบสอง

บ้อเซ้งที่กลางอากาศบังคับลอยขึ้นไปอีกสามเชียะ ขยับสองมือซัดคมมีดออกสองเล่ม

อาวเอี้ยงได้จู่โจมสายโซ่ล้มเหลวอีกครา แต่อาศัยพลังพัดบัณเฑาะก์ กระแทกคมมีดทั้งสองเล่มปลิวกระเด็น

มันไม่รอให้บ้อเซ้งตกลงมา ก็กระโดดปราดขึ้น จู่โจมสายโซ่ออก

บ้อเซ้งคิดบังคับร่างลอยตัวขึ้นไปอีก พลันรู้สึกปวดแปลบที่ข้างเอว เขาความจริงปราศจากกำลังภายใน พอบังเกิดอาการเจ็บปวด

ร่างก็ตกวูบลง

ก่อนหน้านี้ที่หน้าร้านค้าโลง ขณะที่บ้อเช้งถูกซุนดำดินบังคับออกจากเกี้ยว ถูกเฒ่าไร้ดาบซัดห่วงบินทำร้าย พอขยับเคลื่อนไหวก็สะกิดอาการบาดเจ็บกำเริบขึ้น

บ้อเช้งยามรีบร้อนซัดมีดออก

คมมีดพุ่งใส่อาวเอี้ยงได้ แต่พอถึงกลางคันก็อ่อนล้าสิ้นเรี่ยงแรงตกเฉียงๆ ลงสู่พื้น

หนึ่งเดียวที่บ้อเช้งควบคุมบังคับได้คือพุ่งเฉียงๆ ลงยังด้านข้าง

เสียงขวับเมื่อสายโซ่ของอาวเอี้ยงได้แทงใส่ใต้ซอกแขนซ้ายของเขา จมลึกเข้าไปหนึ่งนิ้วสองหุน บ้อเช้งพุ่งเฉียงๆ ไปตามสภาวะดิ้นหลุดจากสายโซ่ ร่างพอตกถึงพื้น โลหิตก็ไหลหลั่งไม่ขาดสาย

อาวเอี้ยงได้แผดเสียงหัวร่อกล่าวว่า

“ท่านยอมรับชะตากรรมเถอะ...”

ขณะจะจู่โจมสายโซ่สุดท้ายออก พลันรู้สึกชาวูบที่กลางหลัง คมมีดสีขาวยาวหนึ่งเชียะเจ็ดนิ้วท่อนหนึ่งปักใส่กลางหลัง โผล่พ้นออกทางทรวงอก

อาวเอี้ยงได้มองดูปลายมีดที่เปื้อนเลือดโผล่พ้นออกจากทรวงอกตัวเอง นับว่าไม่มีเรื่องใดน่าตระหนกกว่านี้อีก

มันถึงกับแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง

ได้ยินบ้อเช้งหอบหายใจกล่าวว่า

“มีดของข้าพเจ้า...เมื่อครู่ซัดใส่เกี้ยว กระทบถูกกลไก...บังคับมีดนี้ดีดพุ่งออกมา...”

อาวเอี้ยงได้พอฟังคำอธิบายของบ้อเช้ง ค่อยล้มลงกับพื้น

มันหวาดกลัวต่อเกี้ยวของบ้อเช้ง ดังนั้นเพียรพยายามบีบบังคับบ้อเช้งออกจากเกี้ยว แต่สุดท้ายยังตายใต้กลไกของเกี้ยวหลังนี้

อาวเอี้ยงได้ล้มลง ล้มลงกลางโคลนเลน น้ำฝนชะล้างโลหิตบนร่างมันซึมซับลงในดิน

ในที่สุดฝนหยุดตกแล้ว

ผู้ที่ฟื้นคืนสติมาเป็นบุคคลแรกกลับเป็นตุยเมี่ย

ตุยเมี่ยโซซัดโซเซก้าวออกจากเกี้ยว ก็สูดได้อากาศอันสดชื่นแว่วเสียงสกุณาร่ำร้อง ดงหม่อนหลังฝนเป็นสภาพอันใหม่ลออ

จากนั้นตุยเมี่ยพบเห็นซากศพ ประกอบด้วยดอกบัวพิษเฒ่าไร้ดาบ ค่างทองแขนยาว ยังมีซีเบ๊ฮวงพุ้งกับอาวเอี้ยงได้

ตุยเมี่ยบังเกิดความตื่นตระหนก กล้ามเนื้อทุกส่วนบนร่างเขม็งเกร็ง รีบสอดส่ายสายตาค้นหา

เห็นคนผู้หนึ่งยกมือกุมหว่างเอว ดิ้นรนลุกขึ้นจากโคลนเลน เป็นทิชิ่วเอง

หัวไหล่ซ้ายของทิชิ่วถูกดรรชนีกลางหาวสามวาทำร้าย ที่หว่างเอวถูกฉาบบินกรีดใส่ รับบาดเจ็บสาหัส แต่ยังดีที่มิใช่จุด ชีวิตบวกกับมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ดังนั้นฟื้นคืนสติมาโดยเร็ว

ตุยเมี่ยรีบเข้าไปหมายประคองทิชิ่ว แต่เขาเองรับบาดเจ็บหลายแห่ง ยังไม่ฟื้นฟู ฝีเท้าจึงซวนเซเสียหลัก รีบยึดเกาะต้นหม่อนต้นหนึ่งไว้ ส่งเสียงหอบหายใจออกมา

ยามนั้นได้ยินเสียงครางอย่างหนักหน่วงดังขึ้น ตุยเมี่ยกับทิชิ่วกวาดตามอง เห็นแนฮ้วยดิ้นรนลุกขึ้นจากพื้น

แนฮ้วยถูกอาวเอี้ยงได้กวาดใส่พัดหนึ่ง ที่ทรวงอกถูกทวนของค่างทองแขนยาวแทงใส่ บวกกับถูกพลังพัดบัณเฑาะก์กระแทกซ้ำ ดังนั้นรับบาดเจ็บบอบช้ำสาหัสกว่าผู้ใด

แต่ร่างของแนฮ้วยคล้ายหลอมจากเหล็ก

เขากอปรด้วยจิตใจดุจเหล็กเพชร ทั้งยังมีสภาพร่างกายเหนือคน ดังนั้นเขาลุกขึ้นยืน

ต่อให้เขาลุกไม่ขึ้น ขอเพียงยังมีลมหายใจ แม้คลานก็ต้องคืบคลานขึ้นมา

ทิชิ่ว ตุยเมี่ย แนฮ้วยทั้งสามกุมมือกัน เนิ่นนานยังไม่กล่าววาจา จากนั้นกล่าวถามราวกับนัดแนะกันว่า

"ศิษย์พี่ใหญ่เล่า?"

ต่อจากนั้นพวกเขาเหลือบเห็นเกี้ยวที่พลิกล้ม หัวใจล้วนตกวูบลง พอเห็นบ้อเช้งนอนฟุบกับพื้น ยิ่งไม่อาจกล่าววาจาใดได้

บ้อเช้งฟุบร่างกับพื้น ตลอดแปดเปื้อนดินโคลน บนดินโคลนยังมีคราบโลหิต

ทั้งสามไม่แน่ใจว่าบ้อเช้งใช่ตายแล้วหรือไม่ แต่ละคนลืมเลือนอาการบาดเจ็บของตัวเอง เดินเข้าไปทีละก้าว

บ้อเช้งบนพื้นไม่มีความเคลื่อนไหว

ทั้งสามสบตากันวูบ แววตาเศร้าสลดอย่างบอกไม่ถูก ต่อจากนั้นช่วยกันประคองบ้อเช้งขึ้น พลิกร่างบ้อเช้งกลับมา

ใบหน้าบ้อเช้งแปดเปื้อนดินโคลน ยกมือกุมใต้ซอกแขนซ้าย แต่ยังลืมตาขึ้น ใบหน้ายิ้มออกมา กวาดตามองทิชิ่ว ตุยเมี่ย แนฮ้วยเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกเราล้วนปลอดภัยไร้เรื่องราว...น่าเสียดายที่ยังไม่ทราบว่านายเหนือของสิบสามคนร้ายเป็นใคร..."

ทิชิ่ว ตุยเมี่ย แนฮ้วยแทบคิดกระโดดปราดขึ้น โห่ร้องด้วยความยินดีสักครา

สี่ยอดมือปราบยังมีชีวิตอยู่ ดังนั้นภาระหน้าที่ของพวกเขายัง

ไม่สิ้นสุด

ตราบใดที่ขุนนางโฉดครองเมือง หมู่มารร้ายก่อหวอดสร้างเภทภัย พวกเขาจะปราบภัยพาลอภิบาลคนดี สมกับที่เป็นผู้รักษาความยุติธรรมของแผ่นดิน

จบตอนชุมนุมยอดมือปราบ

4 มือปราบพญายม ตอน ชุมนุมนครหลวงเล่ม 4 (จบ)
ใช้ชื่อตอนว่าชุมนุมมือปราบ
เป็นผลงานที่อุนสุยอันเขียนไว้ตั้งแต่ปี พ.ศ.2519
และขัดเกลาครั้งล่าสุดเมื่อปี พ.ศ.2533
ผมจึงแปล–เรียบเรียงใหม่ ทั้งเป็นการรวมตัวของ

น้อเซ้ง ทิชิ่ว ตุนเมี่ย และแนฮ้วย
เพื่อตามล่าสืบสามมาตกรร้าย เขียนถึงการตามล่ากลับถูกล่า
ถูกสืบคิดกลับเป็นฝ่ายสืบ วางกับดักแต่แล้วเผชิญกับดัก
ตลอดทั้งเรื่องเต็มไปด้วยบทบู๊ที่ตื่นเต้นเร้าใจ
สนุกสนานอย่างที่วางไม่ลง

นวนิยายจีนกำลังภายใน

ISBN 974-92791-4-X
9 789749 279144
A0329
02-05-00189-104
0 205001 891040
ออกแบบปก : ศุภชัย ชนาธิปัตย์

ราคา 175 บาท

SIAM INTER BOOKS
SIAM INTER MULTIMEDIA
สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310

SI DA MING BU HUI JING SHI
四大名捕系列 · 四大名捕会京城 / ชุมนุมนครหลวง
© 1998 by WOON SWEE OAN
All rights reserved. First published in Hong Kong in 1998 by Tung Wan Publishing Co.,Ltd.
Thai translation rights arranged with Swan's Publishing Co.,Ltd.
and Siam Inter Books, a division of Siam Inter Multimedia Public Co.,Ltd.